

**Zasvätená 100-mu jubileu publikácie knihy
J.V.Stalina «Marxizmus a národnostná otázka»**

Vyriešenie problémov vzájomných národných vzťahov v duchu Koncepce spoločenskej bezpečnosti

O likvidácii systému exploatacie «človeka človekom»
v mnohonárodnej spoločnosti

Petrohrad
r. 2012

Kniha, ktorú predkladáme čitateľovi, dopĺňa práce VP ZSSR «O rasových doktrínach: neuplatniteľné, no pravdepodobné» (r. 2000)¹, «Od korporatívnosti pod rúškom ideí k súbornosti v Božej dŕžave» (r. 2003) a «Smuta² na Rusi: vznik, priebeh, prekonanie...» (r. 2006). Preto aktuálna práca nie vo všetkom spĺňa princíp sebestačnosti k pochopeniu niektorých v nej dotknutých tém, z čoho vyplýva, že čitateľ by sa mal najskôr oboznámiť s menovanými i niektorými ďalšími prácami VP ZSSR, na ktoré sú uvedené odkazy v texte.

OBSAH

1. Názory štátnej moci na vzájomné národné vzťahy v post-sovietskej RosSiónii a realita	3
2. Národy, diaspóry, jednotlivci, mnohonárodná kultúra — mnohonárodná spoločnosť	14
2.1. Stalinská definícia termínu «národ»	14
2.2. Stalinská definícia národa a sociálna realita: národy, ľudy, regionálne civilizácie	22
2.3. Vznik národných kultúr a formovanie hraníc medzi etnikami	28
2.4. Vojny medzi etnikami a povojnový režim v určitom zmysle «mierovej koexistencie»	30
2.5. Diaspóry ako sociálny jav, ich vznik a varianty vzájomných vzťahov so spoločnosťami svojho pobytu a vlasťou	38
2.6. Mravno-psychologické pozadie vzájomných národných vzťahov	48
3. Sovietska minulosť, sovietske dedičstvo a vzťah k nim	64
3.1. Antisovietsko-antiruský mýtus Západu a dejinno-politická realita ZSSR a postsovietskej RosSiónie	64
3.2. O likvidácii exploatacie «človeka človekom»	81
3.3. Vzájomné národné vzťahy v ZSSR: teória a prax	102
3.3.1. Bolševická národná politika na základe interpretácie «mraksizmu» za čias Stalina	102
3.3.2. Vzájomné národné vzťahy v ZSSR: prax a závery po rozpade ZSSR	111
4. Historicky reálny internacizmus a postoj k nemu v spoločnosti	124
5. «LGBT»-komunita a internacizmus	150
6. Kultúra a osobnosť	170
7. Vysvetlivka ku 6. kapitole: Pre niektorých z tých, ktorí práce VP ZSSR čítajú, ale neprijímajú	189
8. Tendencie: «živelné procesy» a ich riadenie	191
8.1. Odkiaľ sa čo berie	191
8.2. Z čoho vzniká Vlast'? — Žehnajte žene a pomôžte jej stať sa Ženou a Matkou...	216
8.3. A čo ja sám môžem urobiť?	237
PRÍLOHY 1. Vytvorenie jednotlivcami kolektívnej psychiky (egregorov) a súčinnosť osoby a egregorov	242
2. Rodina v systéme životných hodnôt 16-17-ročných tínedžerov, žijúcich vo veľkomeste	248

¹ Táto i ďalšie práce VP ZSSR, predstavujúce Koncepciu spoločenskej bezpečnosti (KSB), sú zverejnené na internetových stránkach: www.vodaspb.ru, <http://subscribe.ru/catalog/state.politics.bkz>, www.dotu.ru, <http://mera.com.ru>, (česko-slovenský oficiálny web <http://leva-net.webnode.cz/prace-vp-sssr/>) na mnohých ďalších stránkach, a tiež sú šírené na kompaktných diskoch v zostave informačnej bázy VP ZSSR a sú vydávané aj formou kníhtlače.

² „Smuta“ (смыта) – nezhody, nepokoje, obdobie na Rusi, počas radikálnych cirkevných reforiem. – pozn. prekl.

1. *Názory štátnej moci na vzájomné národné vzťahy v post-sovietskej RosSiónii a realita*

Prezident RF Dmitrij Medvedev zmenil program posledného zasadania Štátnej rady, ktoré sa konalo 27. decembra 2010:

«...považujem za správne zmeniť dnešný program, aby bolo možné hovoriť o tom, bez čoho nemôžeme mať žiadnu budúcnosť ani my, ani naše deti, možno, o hlavnej národnej prioritě, bez ktorej sa nemôže rozvíjať národ, o najdôležitejšej úlohe aj pre Štátnu radu, pre štruktúru štátu, bez vyriešenia ktorej nemožno zachovať a rozvíjať samotný štát. Toto spoločné dielo, do ktorého sú v praxi zahrnuté milióny našich ľudí, do ktorého sme zahrnutí my všetci na komunálnej, spoločenskej, politickej úrovni. Čo je to za dielo? Je to udržiavanie mieru medzi občanmi, súladu medzi národmi a náboženstvami v našej krajine.

Nebudem pripomínať, že náš štát bol vytvorený prácou mnohých ľudí¹, ale je to presne tak. Ľudia rôznych náboženstiev, ľudia rôznych kultúr rok čo rok, v podstate, storočie za storočím budovali našu obrovskú krajinu. Viete, že história bola vždy zložitá a nejednoznačná, vrátane tej najnovšej. Tu netreba nič prikrášľovať. Musíme vychádzať z reálií, tým skôr, že nikde vo svete nebol zatiaľ nájdený recept na absolútnu sociálnu harmóniu. No nemožno odmietať ani ten fakt, že Rusko je skutočne unikátnou krajinou, ktorá má drahocennú a zrejme neopakovateľnú skúsenosť. Táto skúsenosť spočíva v tom, že na rozdiel od mnohých iných krajín, od mnohých iných federácií, ľudia našej krajiny si vo veľkej miere zachovali aj obyčaje, aj jazyk, aj svoje náboženstvo. A pritom získali politickú i kultúrnu jednotu v zložení jedného z najmocnejších štátov sveta. Takéto spojenie jednoty a celkovej mnohotvárnosti nás robí silným a vplyvným národom. No tento stav nie je daný raz a navždy (stačí si spomenúť na udalosti z konca 80-tych rokov, stačí si spomenúť na to, čo sa stalo so Sovietsky Zväzom), takáto harmónia sa dosahuje každodenným systematickým úsilím celej spoločnosti, všetkých orgánov moci» (Stenografický záznam spoločného zasadania Štátnej rady a Komisie na realizáciu prioritných národných projektov a demografickej politiky. Oficiálna stránka prezidenta RF: <http://президент.рф/выступления/9913>).

Na tom istom zasadnutí premiér RF V.V.Putin vyjadril nasledujúce hodnotenie stavu vecí v krajine:

«Prirodzene, mali by sme sa hanbiť za to, čo sa teraz deje². Veď sa pozrite, my všetci sme sa narodili v neďalekej minulosti. A v Sovietskom Zväze neboli takéto problémy vo vzťahoch medzi národmi. Sovietskej moci sa podarilo vytvoriť situáciu medzietnického a medzináboženského mieru. Neboli takéto problémy, nech by sme žili kdekoľvek. Spolu s Dmitrijom Anatoljevičom sme sa narodili v Leningrade. Vyrástli sme. Nepamätám si, nikdy tak nebolo, aby sa v Leningrade prejavoval akýsi nacionalizmus. Áno, ani v Moskve tak určite nebolo, ani v ostatných častiach Sovietskeho Zväzu nebolo nič podobné.

Nedávno som sa rozprával s jedným zo svojich kolegov. On teraz žije a je občanom jednej z nezávislých republík. Študovali sme spolu na univerzite. Spomínal, ako sa ocitol v ruskej dedine a tam ochorel, starali sa oňho ako o vlastného. Nedialo sa nič podobné z toho, čo teraz pozorujeme v našej krajine. Prečo? Má to niekoľko príčin. A prvá spočíva v tom, že sovietskej moci sa podarilo vytvoriť určitú substanciu, ktorá sa ocitla nad

¹ Definícia termínu „ľud/ľudy“ (ako aj iných termínov a rozdielov medzi nimi) bude uvedená neskôr v špeciálnej kapitole. – pozn. prekl.

² V «telemaratóne» rozhovorov s občanmi RF v priamom prenose 16. decembra 2010 bola medzi otázkami (vybranými V.V.Putinom na zodpovedanie) aj nasledovná: «A nehanbíte sa?», na ktorú V.V.Putin odpovedal: «Nie». No aj na zasadnutí Štátnej rady gramatická forma «*mali by sme sa hanbiť*», namiesto «*hanbíme sa* za to, čo sa teraz deje» — v podstate vyjadruje priznanie sa v absencii hanby.

medzinárodnými a medzináboženskými vzťahmi. **Bohužiaľ, táto bola a niesla ideologický charakter. Bola to socialistická idea. Dokonca vymysleli určité nové spoločenstvo ľudí — sovietsky ľud.** A toto dnes nemáme. Hovoríme: Rossiania, rossijský ľud¹. Ale stále to ešte nie je ono. Spolu sme nedokázali nájsť ekvivalent toho, čo bolo vynájdené v Sovietskom zväze. A ja si myslím, že netreba to chodiť hľadať ďaleko. **Je iba jedna vec, ktorá môže zameniť to, čo predtým fungovalo nie zle — je to všeruský patriotizmus.** My ho skrátka nepoužívame, nerozvíjame túto myšlienku, a občas sa za ňu hanbíme. A tu niet sa za čo hanbiť, ňou sa treba pýšiť. **Treba, aby každý človek bol pyšný na svoju krajinu² a chápal, že od úspechu celej krajiny závisí aj úspech každého jednotlivca a naopak.** No, aby sa toto pochopenie dostavilo, na tom musíme pracovať my všetci» (rovnaký zdroj; všetky zvýraznenia hrubým písmom v citáte — sú naše).

Po vystúpení premiéra V.V.Putina priznal prezident D.A.Medvedev nekompetentnosť štátnej moci v problematike národných vzťahov, hoci sám sotva pochopil zmysel toho čo povedal³:

«Skrátka by som chcel, aby po našom dnešnom nepripravenom rokovaní, každopádne, aby boli vykonané tie najserióznejšie závery, pretože pred nejakým časom sme sa zhromažďovali, po čerstvých stopách, zhromažďoval som ochrancov práv, dával pokyny Ministerstvu vnútra, prokuratúre, niektorým ďalším štruktúram. **A pochopil som z vystúpení niektorých našich kolegov — hláv regiónov, že pre nich je medzinárodná politika akousi abstrakciou** (zvýraznené hrubým nami v citáte). Ešte z čias ministerstva pre národnú politiku, ktoré viedol Josif Visarionovič Stalin, je to niekde navrchu, a v skutočnosti k tomu nemáme vzťah» (rovnaký zdroj).

A ďalej D.A.Medvedev vyvodil záver:

«Vážení kolegovia, chcel by som, predovšetkým, obrátiť vašu pozornosť na to, že za udržiavanie občianskeho mieru, harmónie, medzinárodné vzťahy nezodpovedá FSB s milíciou, ale regióny, pretože potýčky, problémy, kriminalita, vraždy sa dejú u vás. Isteže, od federálnej zložky závisí veľmi veľa, od silových štruktúr, my však chápeme, že tieto problémy skrátka nedozrievajú v nejakých kriminálnych enklávach. Nie, oni dozrievajú na ulici, v obyčajných domoch. Takže, je to spoločná starosť.

Pred chvíľou Vladimír Vladimírovič, vystupujúc, spomenul Sovietsky Zväz, ktorý skutočne našiel svoju schému dosiahnutia určitého výsledku medzinárodného mieru⁴. Je

¹ (v RJ foneticky — „Rassiane“, „Rasijskij narod“) Súčasná Ruská federácia sa skladá (podobne ako kedysi Sovietsky Zväz) z viacerých národov a etník, kde najpočetnejší je ruský, no predstavitelia celej federácie sa spoločne podľa názvu vlasti – Rossia (foneticky – „Rasija“), nazývajú „rossianin“ („Rasijanin“) (v slovenčine sa to nedá presnejšie preložiť jedným slovom, preto sa to prekladá často nepresne ako Rus, nie však v zmysle národnosti, ale v zmysle príslušnosti k mnohonárodnostnej Ruskej federácii, v zmysle príslušnosti k ruskej civilizácii) – pozn. prekl.

² Ako sa možno pýšiť takým režimom a takou oligarchiou, ktoré v priebehu 20 rokov udržiavajú v krajine ekonomický rozvrat, vo výsledku čoho sa realizuje (akoby sama od seba) ekonomická genocída?

³ Byrokratizmus stojí na tom, že ani jeden byrokrat necíti u seba povinnosť vniknúť do podstaty problémov a do podstaty veci zameranej na ich vyriešenie, pretože podľa jeho názoru je to povinnosť celej hierarchie jeho podriadených, a jeho misiou je iba menovať im problémy, ktoré sú oni povinní riešiť na najvyššej úrovni profesionality (zadávať im úlohy — to je pre byrokrata nad jeho sily, pretože, na transformáciu problému na úlohu je potrebné odhaliť a pochopiť samotný problém, algoritmiku jeho vzniku a algoritmiku jeho možného riešenia).

⁴ Tým, ktorí nemajú vlastnú skúsenosť zo života v ZSSR, odporúčam prečítať si knihu: J.I.Muchin «ZSSR – stratený raj» (Moskva: «Juza-Press». 2010). Medzi iným je v nej celkom adekvátne osvetlená aj otázka vzájomných vzťahov v ZSSR medzi obyčajnými ľuďmi rôznych národností.

Otázka vzájomných vzťahov národných «elít» — to je samostatná téma, ktorá nemá nič spoločné so vzájomnými vzťahmi obyčajných ľudí rôznych národností. Uvedieme jeden príklad. Podľa svedectva jedného z tajomníkov ÚV KS Bieloruska sa začiatkom 1970-tych rokov stala takáto udalosť. Do Minska pricestovala delegácia z ÚV KS Estónska. Po protokolárnych procedúrach nasledoval neformálny rozhovor. V priebehu tohto neformálneho rozhovoru po kúpeli a počas slávnostnej hostiny sa u jedného z Estóncov «rozviazal jazyk», a vyliel si srdce na tému, že rozmery a početnosť obyvateľstva Bieloruska sú, podľa jeho názoru, optimálne pre samostatnú existenciu Bieloruska ako štátu, zatiaľ čo Estónsko je pre samostatnú existenciu primalé. Tento rozhovor bol vtedy braný ako prázdne táranie, neschopné

možné zopakovanie toho, čo bolo urobené v sovietskom období? **My všetci sme tu reálni¹ ľudia, a chápeme: nie, nie je to možné, pretože Sovietsky Zväz bol štátom vybudovaným na ideológii a, poviem to otvorene, veľmi tvrdým štátom.** RF je iná, a s tým sú spojené aj naše dodatočné možnosti, aj naše problémy. Ak by sme mali tie možnosti, ktoré existovali pred 25 rokmi, poviem to otvorene: vedenie krajiny by teraz v tejto sále túto tému neskúmalo, boli by použité iné prostriedky, niekde efektívne, a niekde nie. Osud Sovietskeho Zväzu dáva v tomto zmysle ten najlepší pokrm na premýšľanie.

No my naozaj potrebujeme vypracovávať nové prístupy. A nehľadiac na to, že **sme sa občas usmievali, keď sa rozprávalo o novom sovietskom spoločenstve, ľudie, v skutočnosti bola táto idea absolútne správna. Druhá vec je, že takéto konštrukcie, takéto spoločenstvá nevznikajú na papieri, ani na rozkaz prezidentov či generálnych tajomníkov.** Je to výsledok náročnej práce spoločnosti, desaťročnej. Spomeňme si, ako ešte pred 40 rokmi v Spojených Štátoch Ameriky sedeli neraz predstavitelia rôznych rás a národností na rozdielnych lavičkách, a teraz je to pomerne tolerantná spoločnosť. Ani my sa nemusíme hanbiť učiť sa. No **idea ruského národa je absolútne produktívna, netreba sa jej hanbiť.**

A čo sa týka administratívnych otázok, myslím si, že plnosť moci je tu aj u Federácie, aj v regiónoch. Samozrejme, otázkami registrácie, ako aj otázkami migračnej politiky je potrebné sa zaoberať spoločne. Aj registračná politika, aj migračná politika musí byť zrozumiteľná, vysvetliteľná ľuďom. My dnes nie sme schopní zablokovat' premiestňovanie občanov po teritóriu krajiny, ale musíme kontrolovať čo sa deje. Nemôžeme prijímať rozhodnutia o tom, aby, povedzme, predstavitelia jedného etnika žili kompaktne na jednom mieste, a predstavitelia iného etnika — na druhom.

Naša krajina sa dala do pohybu. Viete, u nás pochopiteľne môžu vznikať nové konštrukcie, ale vedome sa zaoberať formovaním našich ruských «čínskych štvrtí» nebudeme. Sme jedna krajina a musíme chápať, že všetci sa musia učiť žiť jeden vedľa druhého. Ináč sa nič nepodarí, a naplnia sa tie najohavnejšie predpovede, ktoré sa začiatkom 90-tych rokov s veľkým potešením dávali celým radom zahraničných analytikov v otázkach Sovietskeho Zväzu. Spomeňte si aký smutný osud oni predurčili Ruskej Federácii. Mimochodom, **niektorí naši verejní predstavitelia a predstavitelia biznisu, povedzme si to na rovinu, nevideli nič hrozné na tom, aby sa naša**

zapríčiniť nejaké reálne politické následky. Pripomenul sa až koncom 1980-tych rokov, keď Gorbačovsko-Jakovlevská klika v symbióze s vnútornými mafiami KGB viedla ZSSR k rozpadu, opierajúc sa na takých «elitárnych» nacionalistov, ako spomenutý pracovník ÚV KS Estónska. No *organizovane* mariť túto politiku straníckej špičky v straníckych orgánoch a v štátnom aparáte nemal kto, a izolovaní *konceptuálne bezmocní* jednotlivci typu V.I.Iljuchina (1949 — 2011), ktorý sa pokúsil iniciovať a doviest' pred súd trestné konanie voči M.S.Gorbačovovi podľa článku Vlastizrada, nedokázali nič urobiť...

No skúsenosť minulých rokov takých, ako V.I.Iljuchin, ničomu neučí. 10. februára 2011 sa v Moskve z rozhodnutia Všeruského dôstojníckeho zhromaždenia uskutočnilo zasadanie «vojenského tribunálu» «ohľadom preskúmania deštruktívnej činnosti V.V.Putina». V jeho činnosti sa v úlohe žalobcu zúčastnil V.I.Iljuchin (poslanec Štátnej Dumy od KSRF, zaslužilý právnik Ruska, neskôr náhle zomrel 19. marca 2011 na rozsiahly infarkt). «Tribunál» sa uzniesol:

«Činnosť Vladimíra Vladimíroviča Putina, bývalého prezidenta Ruskej Federácie, bývalého Najvyššieho Veliteľa Ozbroyených Síl, dnes Predsedu Vlády Ruska, v sfére zabezpečenia obrany krajiny — uznať nezlučiteľnou s národnými záujmami, ako nesúcu citel'ne nepriateľský charakter a spôsobujúcu nenahraditeľné škody vonkajšej bezpečnosti Ruskej Federácie.

Pokladať za nemožné ďalšie zotrvávanie V.V.Putina v štátnej službe, a jeho činnosť podlieha pod dôkladné vyšetrovanie orgánmi činnými v trestnom konaní RF a ďalšiemu súdno-právnomu posúdeniu.

Rozhodnutie tribunálu dať na vedomie platnému Prezidentovi RF, príslušníkom armády a flotily, všetkým občanom Ruskej Federácie» (<http://vestiregion.ru/2011/02/12/prigovor-voennogo-tribunala-po-razrushitel'noj-deyatelnosti-putina-vv/>).

¹ Slovo «reálni» je v tomto kontexte nevhodné: v lepšom prípade by bolo vhodné — «reálne mysliači». Toľko k otázke o presnosti používania slov, ktorá musí byť právnikom vlastná ako *kvalita, ktorá tvorí jeden z aspektov ich profesionalizmu...*

krajina rozdelila na niekoľko kúskov: «Bude sa tak ľahšie riadiť, rýchlejšie tak zarobíme peniaze»¹.

Sú to nielen nezodpovedné, ale absolútne trestuhodné prístupy, pretože kým Sovietsky Zväz sa rozpadol dostatočne pokojne, tak všetci chápeme, aké následky môžu hroziť Ruskej Federácii v prípade realizácie podobných scenárov, ktoré boli kedysi pripravené². Preto treba pracovať rozumne³, používajúc, pochopiteľne, aj silu, a v nevyhnutných prípadoch aj donútenie, ale pracovať treba «v teréne», pracovať treba priamo s ľuďmi. Práve v tomto máte osobité možnosti, vážení kolegovia, hlavy subjektov Federácie. Nehľadiac na to, že všetkým prítomným v sále sú udeľované právomoci na základe výnosu Prezidenta príslušnými zákonodarnými zhromaždeniami a všetci ste, v podstate, časťou prezidentskej vertikály, napriek tomu musíte byť maximálne blízki ľuďom, nehanbiť sa komunikovať na najrôznejšie otázky. Nesmie existovať žiadna trhlina⁴ (...)» (rovnaký zdroj; všetky zvýraznenia textu v citáte hrubým písmom — sú naše).

Týmto sa končí «pi-ár», a za ním nasleduje *reálna politika v neverejnom režime*, nakoľko písomný záznam zasadania Štátnej rady 27.12.2010, uvedený na stránke prezidenta RF, sa končí znakom vyňatia nasledovného textu: <...>.

Príčiny, pre ktoré bola tematika Štátnej rady zmenená bez upozornenia (prinajmenšom väčšiny jej účastníkov), spočíva v tom, že 11. decembra 2010 v Moskve na Manéžnom námestí sa udiali *akože spontánne*⁵ zrážky mládeže a OMONu⁶, dôvodom ktorých sa stala vražda fanúšika «Spartaka» Jegora Sviridova Kaukazanmi, ktorí boli po nej výmenou za podpis o neodcestovaní prepustení z policajného oddelenia, kam ich doručili hneď po tragickom incidente. Pripomíname, že toto nebol jediný prípad vraždy rusov predstaviteľmi kaukazských diaspór v hlavnom meste a jeho okolí, alebo v územnosprávnych jednotkách ležiacich v oblasti vzniku kultúry Veľkorusov, keď vrahovia neboli chytení alebo potrestaní. No na druhej strane treba tiež priznať, že zneužitia zo strany polície vo vzťahu k Neslovanom sú tiež normou⁷.

V nasledujúcich dňoch sa udiali zrážky medzi predstaviteľmi rôznych národných skupín akoby na základe «medzinárodných svárov» aj v množstve iných miest a obcí v rôznych regiónoch RF (*napríklad v Petrohrade, v Rostove na Done, v Stavropole*); miestami bola polícia nútená «robiť prevenciu» takýchto masových zrážok (vrátane Moskvy a Petrohradu).

Po tomto federálna vláda, predstavitelia diaspór, hlavy subjektov RF odkiaľ prišli predstavitelia diaspór, aj hlavy tých subjektov RF kam prišli — predniesli množstvo «správnych» slov na tému «v

¹ Áno, aj dnes je v spoločnosti podnikateľov dostatočne rozšírený takýto pohľad na perspektívy: «v Rusku sú pri moci idioti a podliaci. Nedá sa s tým nič robiť. Záchrana ľudu spočíva v tom, že prídu Číňania a nastolia v krajine poriadok. A čím rýchlejšie, tým lepšie».

² A keby ešte na rovinu povedal: Kým boli tieto scenáre pripravené? Kto sú ich nositelia v RF?

³ Za týmto účelom však treba odstrániť zo štátneho aparátu *idiotov*, ktorých je v ňom nadbytočne veľa pre ich úslužnosť a zároveň lásku veľkej časti vyššie postavených nadriadených práve k úslužným podriadeným, vo výsledku čoho úslužní idioti majú výhody v postupe po kariérnom rebríčku v štátnej službe, čo má za následok, že slabomyseľnosť vo vzťahu k obsadeným postom sa stala v postsovietskej RF viac normou, než výnimkou.

⁴ O tom, ako sa takáto trhlina reálne generuje rossijským úradným korpusom všetkých vetiev moci, viď analytickú správu VP ZSSR «O štátnej moci RF našich dní» zo série «O aktuálnom dianí» № 3 (96) (december r. 2010). Okrem toho, porovnajte platy federálnych poslancov, úradných osôb, ktorých podpis a slovo disponuje vlastným statusom na úrovni rajónu a vyššie, a platy väčšiny nájomného personálu — špeciálne v odvetviach «reálneho sektoru», a tiež vo vzdelávacom systéme a medicíne.

⁵ Podľa nášho názoru kurátori tajných služieb, vidiac, že situácia sa vyostruje, sa rozhodli vybiť emócie davu sami, v čase i mieste vhodnom pre seba, dajúc do pohybu tajným službám podriadených «gapončikov» (* termín odvodený od [G.Gapona](#) *), aby tí prizvali nespokojných zúčastniť sa na akcii.

⁶ Špeciálne policajné jednotky. — pozn. prekl.

⁷ Najviac ozvučený prípad tohto druhu bolo zmlátenie skúšobného pilota, Hrdinu Ruskej Federácie [Mohameda Tol'bojeva](#) (*Dagestan*) v r. 2004. Viď analytickú správu VP ZSSR «O „šikane“, antikomunizme i komunizme, vecne a bez emócií» zo série «O aktuálnom dianí», № 1 (49), r. 2006. Stalo sa ozvučeným preto, lebo «poliži» omylom zmlátili nie predstaviteľa «malých rýb», ale predstaviteľa *profesionálnej elity* federálnej úrovne.

každý rodine sa nájde čierna ovca; zločinci nemajú národnosť¹; Rusko — je náš spoločný domov, v ktorom storočia nežilo množstvo ľudí v mieri, tvoriac tak moc spoločného štátu» atď.

No napriek deklaráciám predstaviteľov diaspór i štátnej moci o mieri vo vzťahoch medzi národmi ako o atribúte mnohonárodného spôsobu života Ruska v priebehu storočí, *štatistika trestných činov* je taká, že všade:

- v nej vedú tí, čo prišli², a nie predstavitelia obyvateľstva trvale žijúceho v príslušnom meste v priebehu mnohých rokov;
- tí, čo prišli, sú vo svojej väčšine predstavitelia iných národností, a nie národností štatisticky prevládajúcich v danom regióne následkom jeho historického rozvoja v priebehu mnohých storočí alebo aspoň niekoľkých predchádzajúcich desaťročí.

Pritom masovo korumpovaným byrokratom (vrátane aj v dôsledku de-ideologizácie zakotvenej v Ústave RF³) — štátnym úradným osobám — je jednoduchšie vyberať daň «integrálne», t.j. od lídrov národných diaspór a zastrešovanej kriminality bez rozlišovania národností kriminálnych skupín, než sa naháňať za každým domorodým obyvateľom kvôli tomu, aby od neho vymáhali úplatky.

¹ A pravidelne sa predkladajú návrhy na zavedenie právneho zákazu na uvádzanie národnosti zločincov v médiách.

² «Hlava Vyšetrovacej komisie Alexander Bastrykin sa znova vrátil k myšlienke daktyloskopickej a genómovej registrácie migrantov. Podľa jeho slov, je nutné zaviesť špeciálny vládny program, ktorý by rátať s úplnou evidenciou prichádzajúcich. Dôvodom pre podobné vyhlásenia sa stali štatistické údaje o vysokej miere kriminality medzi migrantmi, uvádza "Interfax".

Ako oznámil Bastrykin, páchanie podobných zločinov nachádza rýchlu sociálnu odozvu a vyvoláva medzietnické napätie. A množstvo zločinov spojených s extrémizmom v Rusku vyrástlo na 20 % a tvorí 656 trestných činov. Ostatne, Bastrykin dodal, že takmer všetky z nich boli odhalené.

„Poviem úprimne, a už sme o tom neraz hovorili, jedným z faktorov, ktorý vo väčšine prípadov hrá na ruku rôznym „podnecovateľom národnej nevraživosti“, je kriminalita migrantov“ — povedal. Pritom v posledných rokoch možno pozorovať stabilný nárast počtu trestných činov spáchaných cudzincami» («Bastrykin: národnú nevraživosť pomáhajú podnecovať prichádzajúci. Všetkým migrantom treba odobrať odtlačky prstov a DNK»: <http://www.newsru.com/russia/17feb2011/daktil.html>).

Avšak v tejto publikácii sa nehovorí nič o vnútornej migrácii a štatistike zločinnosti ktorú plodí, a ani o mierach zameraných na jej vykorenenie. A navrhované miery (daktyloskopia a identifikácia DNK) vo vzťahu k občanom RF protirečí platnej Ústave krajiny (Čl. 6.2. «Každý občan Ruskej Federácie disponuje na jej teritóriu všetkými právami a slobodami a nesie rovnaké povinnosti stanovené Ústavou Ruskej Federácie», t.j. táto ústavná norma zaväzuje daktyloskopicky a genómovo identifikovať, povinne, buď všetkých, alebo nikoho).

³ Jednotlivec je nepodplatiteľný len vtedy, ak je oddane verný Idei sociálneho významu. Ak takúto ideu v srdci nenosí, tak je odsúdený byť podplatiteľný: je to len otázka ceny a toho, ako sformulovať «kúpno-predajnú» zmluvu, aby to preň nebolo ponižujúce alebo právne postihnuteľné. A tak čl. 13.2 Ústavy RF v zamlčaní otvára cestu ku korupcii, pretože tvrdí: «*Žiadna ideológia nemôže byť stanovená ako štátna alebo povinná*».

Preto «národnou ideou» úradníckych elít, vyjadrujúcou ich «patriotizmus» (o ktorom hovoril V.V.Putin na Štátnej rade 27.12.2010, ako o faktore schopnom stmeliť spoločnosť) dnes je: «Ja som nadriadený — ty si hlupák; ty si nadriadený — ja som hlupák, čo si ráči vaša excelencia? — Len naznačte, a urobíme prvé aj posledné, všetkých postavíme do pozoru a oni vykonajú všetko. Vy — len nezabudnite na našu snahu...» A dokonca bol pokus aj uzákoníť tento princíp: do prvej redakcie «zákona o polícii», ktorý premenoval milíciu na políciu, bol zaradený princíp «prezumpcie zákonnosti konania príslušníkov polície» — navrhovalo sa pokladať činy policajta zákonnými do tých čias, kým súdnou cestou nebude dokázaný opak. — Pokúšali ste sa dosiahnuť priznanie nezákonnosti konania úradných osôb štátu v postsovietskej RosSiónii? — Ak áno, potom musíte vedieť, že domáci tvorcovia zákonov vykonali pokus uzákoníť princíp «Ja som nadriadený — ty si hlupák» v alegorickej forme.

V každodennej životnej praxi sa táto «národná idea» vyjadruje v uspokojovaní úradnými osobami na úkor ostatnej spoločnosti, zákonnými i nezákonnými prostriedkami, takých neprestajne obnovovaných potrieb ako «mňam-mňam, šuk-šuk, hamty-hamty».

Jedinou ochranou pred korupciou je vernosť človeka Idei, ktorej on verne a svedomito slúži. Ak Idea vyjadrujúca záujmy prevažnej väčšiny členov spoločnosti chýba — potom sa korupcia stáva zmyslom života úradných osôb, a tie sa ju pokúšajú dostať na úroveň národnej idey. No ak chýba reálna Idea, potom nemôže existovať ani patriotizmus stmelujúci spoločnosť. Preto slová V.V.Putina o «všeruskom patriotizme», ktorými sa myslí, že *tento* «patriotizmus» by mal stmeliť do jedného celku aj obyčajný ľud, aj dnešnú na ňom parazitujúcu «elitu» — sú nezmyselné, pretože im chýbajú mravno-etické a ideové základy v sociálnej realite RF.

A nato, aby kriminálne štruktúry aj diaspóry boli solventné, úradné osoby tak musia funkciu dodatočného¹ okrádania domorodého obyvateľstva klásť na prichádzajúce národné diaspóry a kriminálne štruktúry bez rozlíšenia národnosti. **K tomu navyše, v kádrovej zostave orgánov činných v trestnom konaní v regiónoch post-sovietskej RF (a to aj vrátane vedúcich pozícií) prudko behom posledných 20 rokov stúpol podiel predstaviteľov diaspór prišlých do regiónu, ktorí sa tiež zúčastňujú v utláčaní domorodého obyvateľstva a v ochrane kriminálnej činnosti príslušných diaspór.**

Vlastne v odpore určitej časti obyvateľstva voči takémuto zotročeniu (*odpore podmienenom prevažne emóciami, epizodickom, avšak nie analyticky-vôľovom — politicko-strategicky účelovom*) aj spočíva algoritmika generovania takzvaných «medzinárodných konfliktov» v RosSiónii v priebehu všetkých post-sovietskych rokov: «Kondopoga»² dozrieva prakticky vo všetkých mestách i obciach mestského typu.

Pritom predstavitelia diaspór cítia, že:

- ruská kultúra bola v mnohom nahradená ruskojazyčnou kultúrou rôznorodého „lumpen-u“³ a preto stratila kvalitu systémotvornej kultúry, spoločnej pre všetky ľudy krajiny, tak ako tomu bolo v Ruskom impériu a ZSSR;
- z toho dôvodu aj štátna moc na perifériách sa tiež zlumpačila a zamerala sa na oddanosť k «mňam-mňam, šuk-šuk, hamty-hamty», nemajúc záujem ochraňovať domorodé obyvateľstvo regiónov RF od mafiózneho činnosti predstaviteľov diaspór, nech už by jej úrady prednášali hocaké krásne slová o mnohonárodnej RF, vzájomnom súlade a pomoci medzi národmi.

Cítiac to, účastníci profesionálno-kriminálnych zoskupení diaspór a ich dorast, páchajúci pre všetkých nečakané zločiny bez predbežného úmyslu, sa správajú k domorodému obyvateľstvu

¹ Pomimo daní nerozlišujúcich národnosť, mizerných výplat v reálnom sektore, «provízií» (časti vyplatené úradníkom za ich pričinenie k uskutočneniu projektu) a ďalších legálnych aj nelegálnych dávok od podnikateľov (viď analytickú správu VP ZSSR «Ako si režim SÁM pestuje sociálno-ekonomickú krízu...» zo série «O aktuálnom dianí» № 2 (98), január 2011).

² Kondopoga — mesto v Karelii. V r. 2006 «neohlásený míting» domorodého obyvateľstva sa dožadoval vyhnania kaukazských diaspór z mesta: kvapkou, ktorá naplnila pohár trpezlivosti obyvateľov Kondopogy, sa stala vražda Kaukazanmi dvoch miestnych obyvateľov v reštaurácii „Čajka“ 30.08.2006, po čom sa následne prehnala po meste vlna pogromov na vlastníctvo Kaukazanov, a potom sa udial aj neohlásený míting.

Hlava republiky Karelia S.Katanandov bol v jednom zo svojich vystúpení nútený priznať nespôsobilosť (organizačnú neschopnosť) vlády, ako republiky Karelia, tak aj mesta Kondopoga:

«“Mali sme sily na odvrátenie pogromov? Mali. No vybrali sme si mäkký scenár, aby sme nebojovali s vlastným ľudom... Myslím si, že miery dovtedy podniknuté úradmi aj milíciou v Kondopoge boli nedostatočné“ — povedal Katanandov v interview „Izvestiam“. (...)

Katanandov tiež povedal, že „v nepokojoch zohralo úlohu narastajúce sebavedomie, úcta k sebe. Obyvatelia mesta majú cítěnie vlastnej dôstojnosti“. Priznal, že Čečenci ľudí terorizovali. Vláda si to všímala, ale „konala formálne“ a „to sa premieňalo na beztriestnosť“ (A toto je o neochote vlády ochrániť domorodé obyvateľstvo od čoraz drzejších diaspór, v základoch ktorej môže ležať len efektívne podplatenie vlády diaspórami: naše spresnenie v citáte). „Vedel som o tom. No nepredpokladal som, že všetko sa takto skončí. Povedať, že sme urobili všetko aby sme predišli kríze, nemôžem“ — povedal on» (<http://www.newsru.com/russia/06sep2006/kondo.html>).

S analogickou požiadavkou približne v rovnakom čase vystúpil aj «neohlásený míting» v meste Saľsk v Rostovskej oblasti, ktorý sa ocitol v moci dagestanských kriminálnych štruktúr.

Príznačné je aj to, že v súvislosti s udalosťami r. 2006 v Kondopoge, Saľsku a rade ďalších miest, nikto z hláv Kaukazských autonómnych republík neučinil žiadne vyhlásenie na adresu svojich súkmeňovcov, aby ich vyzval k úcte ku kultúre a obyvateľom tých regiónov RF, kam Kaukazania migrujú za zárobkom a trvalým miestom pobytu.

A odmlčali sa v otázke o provokatívne drzom správaní svojich súkmeňovcov za hranicami oblasti vzniku ich národných kultúr aj v roku 2010 a ďalších rokoch...

³ Termín люмпен (Lumpen) — má vzťah k marxizmu a nemeckému jazyku, je synonymom človeka s asociálnym správaním. V marxizme existoval termín lumpenproletariát — predstavitelia vrstvy tých, čo sa prižívovali na práci ľudu.

Marxův a Engelsův popis lumpenproletariátu: „Tato sebranka zkažených elementů všech tříd... povaleči, propuštění vojáci, propuštění zločinci, uprchlí otroci z lodí, podvodníci, šarlatáni, darebáci, kapsáři, komedianti, hazardní hráči, majitelé bordelů, žebráci, nebezpečná třída, odpad společnosti, nečinně zahnívající masa vyvrhnutá nejnižšími vrstvami staré společnosti“ (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Lumpenproletari%C3%A1t>). — pozn. prekl.

nesmierne drzo, čo aj spôsobuje excesy vo vzájomných vzťahoch medzi národmi, a len malé číslo z nich sa dostane do médií *za celú post-sovietsku dobu*.

A realita je taká, že v tomto vedú skutočne Kaukazania — občania RF, a nie predstavitelia diaspór zo zahraničia, bývalých sovietskych republík a ostatných zahraničných štátov¹.

Na potvrdenie tohto faktu uvidíme novinový oznam o takýchto excesoch:

«Dmitrij Derunec, moderátor športových správ televízneho kanálu „TV-Center“, bol vo Vianočné ráno zbitý v bare, kde slávil s priateľmi svoje narodeniny. S novinárom «Komsomoľky» sa spojil jeden zo zranených v tejto bitke — redaktor a komentátor stránky «Time out» Alexander Mitjajev. Jeho rozprávanie uvidíme doslovne.

— Bol som v bare «Papa John's» spoločne so svojou priateľkou. Dohromady sme boli traja muži, ale Mitja (športový žurnalista Dmitrij Derunec. — **Red.**) oslavoval svoje narodeniny už celý deň a celé toto stretnutie prakticky prespal na pohovke. A keď sa pred neho postavil ktosi z provokujúcej nás skupiny Severokaukazanov, že sa vraj na kohosi zle pozrel, Mitja sa len začal smiať.

— *Kto vás provokoval?*

— Severokaukazania, ako som pochopil. Ich bolo 12 ľudí, zámerne nás provokovali. Jeden z nich niekoľko ráz, prechádzajúc okolo mojej priateľky... ako by som to povedal najslušnejšie... grgal, bolo jasné, čo Kaukazania chcú. No priateľka sa ma pevne chytila a prinútila ma zavolať na milíciu. Zvonili sme trikrát, no milícia dorazila až hodinu po bitke. Potom neskôr, ako som sa rozprával s príslušníkmi milície, som sa dozvedel, že počas tej noci bolo z tohto baru niekoľko hlásení na milíciu. Som presvedčený, že všetky telefonáty na milíciu sú zaznamenané, ale prečo na ne nereagovali, to je veľká otázka. Mimochodom, videokamery zachytili všetko, čo sa stalo v to ráno, záznam sa zachoval, teraz s ním pracuje vyšetrovateľ.

— *Kde sa nakoniec odohrala tá bitka? Na ulici alebo v bare?*

— V bare, v miestnosti.

— *A kde bola ochranka?*

— Keď som sa, už zakrvavený, dostal k ochrankárovi, on len rozpažil ruky a povedal: «A čo ja s tým môžem spraviť?»

— *Skúšali ste si vyjasniť, čo vlastne od vás chcú? Príčinu konfliktu?*

— K našej partii pristúpil jeden z Kaukazanov a opýtal sa, kto je z nás starší a kto nemá strach s ním ísť na ulicu. Tam mi tento Kaukazan oznámil, že moji priatelia sa škaredo pozreli na jeho priateľov a sú k nim otázky. No, a na mňa otázky nemajú, pretože som smelý chlapík. Mimochodom, jeden z Kaukazanov sa bozkával s čašníčkou baru, bolo vidno, že sa dobre poznajú, a ja dúfam, že ich vyšetrovatelia nájdu. Po tomto rozhovore, zhruba asi za hodinu, sa Kaukazania začali usádzať okolo našej partie. Brali si stoličky a sadali si vedľa, dookola. Potom zrazu vidím, ako Mitju bijú po hlave, vyskočil som a tiež som dostal úder odzadu do hlavy. Pravdepodobne, udierali boxerom. Teraz idem do Sklifosovskej, nechať si urobiť röntgen a zafixovať zranenia. Nakolko viem, trestné stíhanie bolo zahájené, pracujú na tom vyšetrovatelia» (Žurnalistu Dmitrija Derunca surovo zbili, keď oslavoval svoje narodeniny». «Komsomolská pravda», 08.01.2011: <http://www.kp.ru/daily/25618.08/785783/>).

Toto sa udialo už po udalostiach na Manéžnom námestí, po tom, ako zasadala Štátna rada 27.12.2011 a lídri diaspór vyjadrili svoj názor ohľadom vzťahov medzi národmi.

O niekoľko dní nato Vyšetrovacía komisia oznámila:

«V priebehu vyšetrovania vraždy fanúšika „Spartaka“ Jegora Sviridova bolo zistené, že rodáci severokaukazských republík úmyselne vyprovokovali bitku, počas ktorej vystavili zbitiu piatich Moskovčanov pred očami ich známej dievčiny, hovorí sa v ozname

¹ Výnimku tvorí azda len Sibír a Ďaleký východ, kde úlohu Kaukazanov prevzali na seba diaspóry Číňanov a čiastočne Kórejcov.

Vyšetrovacej komisie RF, umiestnenom na stránke úradu v sobotu <15. januára>» (http://www.newsru.com/russia/15jan2011/svr_print.html).¹

A dovtedy:

«Terénne vozidlo Land Rover² okolo polnoci vletelo vo vysokej rýchlosti na teritórium Alexandrovského sadu, otočilo sa na ploche vedľa Večného ohňa a zmizlo. V meste bola vyhlásená akcia „Zachytenie“ a behom pol hodiny bol automobil zadržaný na Farebnom bulvári, oznamuje „Interfax“ s odkazom na orgány činné v trestnom konaní.

Za volantom Land Roveru sa nachádzal 19-ročný študent štátnej inštitúcie medzinárodných vzťahov. Podľa niektorých údajov, ide o syna podnikateľa z Čečenska. Spolu s ním sa vo vozidle nachádzali 20-ročný nezamestnaný Moskovčan, 18-ročná obyvateľka podmoskovských Chimok a 17-ročné dievča, ktoré prišlo do Moskvy zo Saranska³.

Vo vzťahu k narušiteľovi bola spísaná zápisnica o administratívnom delikte. Za jazdu po pešej zóne a chodníkoch, a tiež drobné chuligánstvo spojené s odopretím poslušnosti príslušníkovi milície, hrozí vodičovi iba peňažná pokuta» (<http://www.city-n.ru/view/161096.html>).

Všeobecne sa toto po rusky nazýva *zhanobením*. Zhanobenie sa vo všetkých národoch a etnikách hodnotilo ako najťažší zločin a vo väčšine prípadov sa trestalo smrťou bez akýchkoľvek výhovoriek⁴.

¹ 28. októbra 2011 rozhodnutím Moskovského mestského súdu bol Aslan Čerkesov, obvinený z vraždy Jegora Sviridova, odsúdený na 20 rokov kolónie prísneho režimu. Žalujúca strana bola s rozsudkom spokojná, odsúdený sa neodvolal, obávajúc sa rozsudku z doživotnej väzby pri novom prerokovaní prípadu (dodatok 14.11.2011).

² Ceny na nové autá tejto firmy, oznámené v januári 2011 (*vtedajší kurz EUR:RUB = 1:40*) na ich stránke <http://www.landrover.com/ru/>: «Freelander 2» — od 1 233 000 rubľov (cena prvej plánovanej servisnej prehliadky v januári 2009 v Moskve po najazdení 24 000 km u oficiálnych dílerov predstavovala od 6000 do 8000 rubľov aj čosi; cena druhej servisnej prehliadky od 7 100 do takmer 12 000 rubľov); «Defender» — od 1 555 000 rubľov; «Discovery 4» — od 1 999 000 rubľov; «Range Rover» — od 3 993 000 rubľov (99 825 €).

Pritom «podľa údajov Federálnej služby štátnej štatistiky RF, ktorá v roku 2010 vykonala prieskum zárobkov medzi rôznymi vrstvami obyvateľstva Rossie, máme tu nasledovný obraz:

- V krajnej biede žije 13,4 % obyvateľstva so zárobkom menej ako 3422 rubľov mesačne (85 €).
- V biede žije 27,8 % obyvateľstva so zárobkom od 3 422 do 7 400 rubľov mesačne (85 až 185 €).
- V chudobe žije 38,8 % obyvateľstva so zárobkom od 7 400 do 17 000 rubľov mesačne (185 až 425 €).
- «Bohatých spomedzi chudobných» je 10,9 % obyvateľstva so zárobkom od 17 000 do 25 000 rubľov mesačne (425 až 625 €).
- Na úrovni priemerného blahobytu žije 7,3 % obyvateľstva so zárobkom od 25 000 do 50 000 rubľov mesačne (625 až 1250 €).
- Medzi majetných sa radia občania so zárobkom od 50 000 do 75 000 rubľov mesačne (1250 až 1875 €). Ich počet tvorí 1,1 % obyvateľstva Rossie.

- Takzvaní boháči tvoria 0,7 % obyvateľstva. Ich príjmy sa hodnotia na viac ako 75 000 rubľov mesačne.

Z uvedených údajov vidno, že prvé tri skupiny (biedne, vrátane žijúcich v krajnej biede, a chudobné) tvoria dohromady 80 % obyvateľstva súčasnej RF» (D. Mironov-Tverskoj. *Komu sa na Rusi nežije dobre*. — Oficiálna stránka novín «Sovietska Rossia»: <http://www.sovross.ru/modules.php?name=News&file=article&sid=586895>).

T.j. rodina nevychovaného «holobriadka» na nejakom «Land Rovery» zjavne nepatrí medzi 80 % chudoby, voči ktorej sa vykonáva politika ekonomickej genocídy, pretože pri úrovni zárobkov menšej ako 50 000 rubľov na dospelého člena rodiny, ľudia nedokážu ekonomicky zabezpečiť život a rozvoj svojich rodín pri vzniknutých cenách na životne dôležité tovary: stravu, oblečenie, rodinný príbytok a energie, voľnočasové a kultúrne potreby.

Ak niekto z úradníkov nesúhlasí s tvrdením, že v krajine sa stále uskutočňuje ekonomická genocída, tak vyvráťte toto tvrdenie osobným príkladom, prakticky: odovzdať na dobročinnosť všetko svoje vlastníctvo (vrátane toho zaregistrovaného na príbuzných a priateľov), žiť v prenajatom príbytku, začať rozvoj svojich rodín z nuly pri reálnych zárobkoch dospelých členov rodiny nie viac ako 10 000 rubľov.

³ Hlavné mesto Mordvianska, jednej z republík RF. — pozn. prekl.

⁴ No pripomenieme, že za posledné desaťročia v rôznych miestach RF sa udiali opakované prípady zneuctenia pamätníkov vojenskej slávy predstaviteľmi miestneho, a nie príslého obyvateľstva. Apoteózou sa stal zločin v Kolčugine: 2. januára 2008 partia mladistvých zmlátila a spálila na večnom ohni človeka, ktorý ich pokarhal kvôli tomu, že sa opíjali

pokračovanie →

V iných situáciách bolo zhanobenie vo vzťahu k posvätným veciam porazeného protivníka zámerným aktom jeho morálneho poníženia zo strany víťazov¹.

A na takomto *mnohoročnom* dejovom pozadí prezident RF na stretnutí s vedením Federálneho zhromaždenia 17. januára 2011 vyvodil takýto záver:

«Musíme venovať pozornosť našej mnohonárodnej kultúre, no bez akýchkoľvek pochyb, osobitnú pozornosť treba venovať ruskej kultúre. Je to základ, je to kostra rozvoja celej našej mnohonárodnej kultúry. Je to prirodzené, a netreba sa o tom hanbiť rozprávať.

Ruskí sú celkovo najväčším národom v našej krajine. Ruský jazyk je štátnym. Ruská pravoslávna cirkev je najväčším náboženstvom našej krajiny. Sediaci v tomto sále predstavujú rôzne kultúry, no významnú časť tvoria predstavitelia ruskej kultúry. A my musíme rozvíjať tie najlepšie črty ruského charakteru práve preto, že v určitej perióde najlepšie črty nášho charakteru urobili našu krajinu silnou, v podstate, vytvorili našu krajinu. **Aké sú to črty?**

Sú to absolútne jasné veci: tolerantnosť, vnímavosť, schopnosť dobre vychádzať so susedmi, budovať spoločný štát, sebadôvera. A ako dôsledok — všetkým známa veľkodušnosť, široký pohľad na veci, na svoju históriu a na históriu druhých. Určite, práve v tomto sa prejavuje ruská tradícia a ruský charakter» (<http://www.kremlin.ru/news/10087>).

Vo všeobecno-politickom kontexte — **tým skôr pri zamlčaní prezidentom o všadeprítomnej bezočivosti predstaviteľov diaspór i o nutnosti zo strany štátu ju zatrhnúť a cieľavedome vychovávať tie skupiny, ktorých predstavitelia sa stávajú bezočivými za hranicami oblastí vzniku ich národných kultúr** — text, nami v citáte zvýraznený hrubo, v zamlčaní vyjadruje, že ruskí (*prísl. národa*) — NEVZDELANÍ a sebaisti², musia pokorne trpieť aj protiľudovú politiku federálnej i miestnej štátnej moci, aj ňou povzbudzované bezprávie zo strany predstaviteľov neruských diaspór, aj separatizmus národných autonómií, ktorých obyvateľstvo sa už unavilo z «bordelu», ktorý v RF počas niekoľkých desaťročí bujel pri tolerovaní i priamej spoluúčasti v ňom takzvaných «ruských»³. V súlade so zmlčaniami **by sa ruskí mali stať ideálnymi otrokmi: t.j. oni musia všetko a všetkým, a im nikto a nič nemusí, ani nie je povinný**¹.

v priestoroch pamätníku — zima, mráz, počas popíjania sa chceli zohriať, a kadejakí okoloidúci im kazia pohodičku (<http://kp.ru/daily/24052/104007/>). Podobný prípad sa stal v Kaluge, kde v noci z 15. na 16. augusta 2011 päť mladistvých zaživa upálilo bezdomovca na Námestí Víťazstva na večnom ohni (<http://kp40.ru/index.php?cid=600&nid=337719>). Vlastne sa to stalo normou, keď mladí «banderlogovia» slopú pivo a vyhrievajú sa pri večných ohňoch na pamätníkoch vojenskej slávy prakticky všade, a polícia-milícia celé toto kurvenie nezatrhne («kurvenie» (блядство*) a slová s rovnakým koreňom v staroruskom lexikóne boli všeobecne používané a znamenali krajinú mieru ľživosti a mravnej skazenosti, vyvýšené na životný štýl). (*Slovenské „Kurviť“ je z nemeckého „die Kurve“ = zákruta, krivka, oblúk, a takisto nepriamo naznačuje **krivenie/ohýbanie** priamych mravných princípov.*)

¹ Vykonal on toto zhanobenie úmyselne, cítiac sa účastným víťazstva Čečenska nad RF, alebo pre svoju nevychovanosť nechápal, čo vlastne zhanobil — to je otvorená otázka. No ak Čečenci nechcú, aby Rusi toto vnímali ako zhanobenie, tak majiteľ džípu i jeho rodičia z toho nesmú vyviaznuť iba s peňažnou pokutou... aby nedávali druhým zlý príklad. T.j. Ramzan Kadyrov je povinný dať verejne na federálnych kanáloch TV oznam o prijatých mierach, pretože v opačnom prípade to bude hodnotené ako podpora zhanobenia z jeho strany a prejav ambície k nadvláde čečenskej diaspóry nad RF ako celku.

Jednako, za uplynulé dva roky bola vec ponechaná zabudnutiu a R.Kadyrov nedal oznam ohľadne prijatých mier (doplnok 2012).

² Kvalita vzdelávania počas rokov reforiem klesla, a klesá aj naďalej. Je to očividné všetkým, kto si pamätá, ako sa v sovietskej škole a VŠ učil sám, a kto má možnosť porovnať informovanosť študentov, ktorí nastupovali na štúdium VŠ v časoch ZSSR, s dnešnými absolventmi škôl. A sebadôverou, mnohé sociálne skupiny, popri ich nevzdelanosti v sociológii, histórii a politike, a maximálnej nezodpovednosti — kypia cez okraj.

³ Ako ilustráciu uvedieme aj s nenormatívnou, no zovšeďnenou a masovo rozšírenou lexikou, i zachovaním autorského štýlu písania — fragment polemiky na internete v otázke o úlohe ruských v dosiahnutí toho stavu, ktorý je.

«Tu Andrej z Jekaterinburgu...

Berkem... tu nejde o syndróm ružových okuliarov... tu ide, vlastne, o normálny pohľad na seba „zvnútra“...

Už som ti o tom hovoril... Druhá vec je, že ty to nechápeš... A redukuješ to k obyčajným hviezdom o vznešenom...

pokračovanie →

Chlape, ty vôbec nie si v obraze...

Pre nás, pravoslávnych, hlavným dobrodomím nie je celibát... ale rozvážnosť...

Preto jedným z najhorších kameňov úrazu je odmietnutie myslieť a riešiť vzniknuté problémy, prijímať jednoduché rozhodnutia... Nie naletieť na každú blbosť... Nám o tom na kurzoch rozprávali celú večnosť... dokonca uvádzali aj citáty z Evanjelia... Ohľadom toho, že my v RPC kašleme na krajinu... Je to úplná blbosť... Na každej liturgii idú za našu krajinu modlitby...

A ohľadom procedurálnej otázky, radšej nie... To sú čisto naše trenice, vás sa netýkajú, takže márne sa snažíte (alebo nie márne, ale pre zistiť dôvod?)

Pozdravujem, krajan.

-----<cut>-----

Odpoveď:

Máš pravdu, v skutočnosti mnohé nechápem, a dôvod mám tiež, preto aj prednášam tieto výhrady.

Asi mi preplo, zdá sa, že? Nuž kto som ja, aby som vytýkal čosi celej krajine a celej Cirkvi.

No. Dôvod mám jednoduchý — chcem žiť. A pred tvárou smrti je už akosi jedno, aký veľký a rozmerný je vodca stáda, ktorý ma vedie na porážku.

Ešte vysvetlím toho „vodcu stáda“, a pritom poviem maximálne čestne, bez servítky, čo si naozaj myslím. Nebude to príjemné čítať, áno. Pritom zaručene sa nájde idiot, ktorý sa bude snažiť hľadať pod maskou „skrytý nacionalizmus“ atď. — no to, čo bude napísané nižšie, je len konštatovanie faktov, ktoré bude dospelým ujom veľmi osožné si uvedomiť. Špeciálne ujom, ktorí robia závery v tak neľahkej otázke, ako je náboženská.

Osobne neviem pochopiť, ako je možné — a to žijem v krajine, kde vládnu akoby ruskí. Prečo píšem «akoby» (*úvodzovky doplnené nami v citáte*)? Totiž oni pred mojimi očami presrali skvelé mocné impérium, bez vojny a celkovo bez akejkolvek vážnej príčiny, ak k presraniu impérií vôbec existujú nejaké vážne príčiny.

Hneď uzemním tupcov, ktorí skúsia kričať, že ruských označujem „oni“, s detskými výhradami „a len my sme ho prejubali alebo aj s tebou?!“. Drahí tupci, etnos je buď štátotvorný, alebo nie je. Ak nechápete, poviem to jednoduchšie: „Vieť sa“ neznamená „šoférovať taxík“, no ak si „šofér taxíka“, potom si povinný šoférovať, bez variantov. V opačnom prípade vráť licenciu a nehraj sa na taxikára. A netvár sa ani ako štátotvorný etnos, zabudni na „od mora k moru“, a za ropu plať hotovosťou, a zvykaj si na poplatky za prečerpávanie, aj na mnohé tranzitné platby — a čo sa týka prachov, prídeš v piatok, my v piatok robíme — a to nebudú dane, len tak, dáme niečo možno zo zvyku.

Stručnejšie, ak tam ty niečo „štáto-tvoríš“, tak zodpovedaj za svoje trhy reálnymi vecami, a nie bájkami o „historicky sa sformovalo“. Skrátka ty len nechceš robiť svoju prácu. Alebo ešte horšie — nemôžeš. To kvôli tvojej neschopnosti zadávať a riešiť úlohy tu vyhadzujeme do „spoločného“ zdroje svojej zeme a životy svojich detí, nedostávajúc na oplátku NIČ.

Pustil si sa držať nepriateľa v úctivej vzdialenosti od našej zeme, no nepriateľ stojí na prahu a mieri na nás raketami. Čo si urobil, aby sa tak nestalo?

Pustil si sa robiť poriadok v našom spoločnom dome — no tak, kde je ten poriadok? Klaniame sa a pcháme do vrecka peniaze každému úradníckemu hovädu za každý krok po vlastnej zemi — to si ustanovil ty a podporuješ takýto chod. Na ulici panuje megabordel, a teba to kurva ani nepohne. My sami ľahko a s potešením vešiame banditov a narkomanov, a zlodejom odtínáme ruky — ty si si však odbehol do Európy, a podpísal sa tam aj v našom mene pod humánnosť a ďalšie všelijaké sprostosti, sám pritom ale likvidovať krysy nechceš — práve preto si všimni, vyzerá to tak, že ty ochraňuješ tých, ktorí nás okrádajú a vraždia.

A to ešte mlčím o hospodárstve — a veď to ty si tak zariadil, že prírodné i pracovné bohatstvá, ťažené z našej zeme a našich ľudí viac nezostávajú v našej krajine, ale utekajú niekam preč, ďaleko, kde zlodeji premieňajú náš pot a našu ropu na stometrové jachty a prepájajú to s kurvami na všelijakých Courcheveloch. A na oplátku v našej krajine zostáva odpad a hroby — kto sa pod to podpísal a vzal zodpovednosť, nepamätáš? Pripomeniem: štát. Tvoj štát, pretože ty si v ňom štátotvorný etnos.

Tu máme sumár horeopísaného z pohľadu „čurkistanca“ — ako ma pomerne často nazývajú poliši v hlavnom meste našej akoby spoločnej krajiny.

Žiadne výhovorky typu „áno, veď aj ja tam žijem“ tu neplatia, pochop. Ty si štátotvorný etnos, áno alebo nie? Áno. A práve ty si vydal svoju krajinu nejakej špinavej bande, zberbe, čo prišla nevedno odkiaľ, a teraz ty sám si v nej — nikto. Vo svojej krajine. Bola by to čisto tvoja osobná vec, lenže ty si vydal strechu, pod ktorou žilo okrem teba ešte množstvo ďalších národov a etník. A to už nie je len tvoja osobná vec. Pozri sa, dlhý čas sme žili a nereptali, a nesnažili sa skákať ti po hlave. Ale teraz už nie si potrebný ani sám sebe, upadáš pred očami a nevyvolávaš nič, okrem zlosti, pre razantnosť, konkrétnosť a jasnosť názorov, ktoré si kedysi mal. Prečo sa potom čuduješ, keď si ťa doberajú, že ešte chvíľu — a požiadajú ťa, aby si si odsadol zo spoločného a nešpinil miesto, kde sa je.

„Odporne“ — to nie je celkom to slovo, súhlas? A pritom presne tak vyzerá prirodzená reakcia na správanie štátotvorného etnosu, a takéto myšlienky, vo vedomej i nevedomej forme, bežia v hlavách ľudí, ktoré spolu s ruskými zostali žiť v úlomkoch impéria.

Pritom, všimni si, v tomto texte som sa úmyselne neorientoval na emócie a precízne som obišiel tie aktuálne výbušné momenty, ktorými ľahko možno vytočiť nie veľmi chápaných ľudí. Všetko sú to veľmi jednoduché veci, súhlasiš? Zdá sa

pokračovanie →

A ako možno pochopiť z «pi-áru» Štátnej rady 27.12.2010 (z ktorého najnázornejšie úryvky sme uviedli na začiatku kapitoly) a ďalších vyjadrení hlavy štátu a hlavy vlády v otázkach vzťahov medzi národmi, **REŽIM JE NEKOMPETENTNÝ V PROBLEMATIKE VZŤAHOV MEDZI NÁRODMI a zjavne nedostatočne múdry, aby si uvedomil svoju nekompetentnosť a prekonal ju.**

Ukázala to aj Štátna rada o problematike vzťahov medzi národmi, ktorá sa uskutočnila «na výjazde» 11.02.2011 v Ufe (Baškirska) (viď «Dmitrij Medvedev sa v Ufe stretol s vedúcimi predstaviteľmi národno-kultúrnych združení Baškirska»: <http://www.kremlin.ru/news/10310>).

Preto dúfať, že rosSiónsky režim «veľkého kombinátora» s maniermi «veľkého inkvizítora»² môže dosiahnuť harmóniu vo vzťahoch medzi národmi — nie je na mieste³.

No ako hlása východná múdrosť: «aký ľud — taký sultán». Preto, aby bolo možné skončiť s touto problematikou, je nevyhnutné vedieť to, o čom byrokrati režimu nemajú ani potuchy pre svoju nevzdelanosť (naprogramovanú vzdelávacími štandardmi) a mravne podmienenú slabomyseľnosť k pracovným postom, a záujem o inú problematiku⁴; a tiež treba adekvátne rozumieť tomu, čo oni vedia, ale chápu to prekrútené; a okrem toho — **poznajúc všetko nevyhnutné, treba prejavovať politickú vôľu k riešeniu problémov nie len zo strany byrokratov, ale aj zo strany obyčajných občanov, nech už majú akékoľvek sociálne postavenie⁵.**

Na dosiahnutí harmónie medzinárodných vzťahov budú musieť pracovať všetci spoločne, lebo disharmónia neľútostne, ale spravodlivo, zahubí všetkých zbabelcov a lenivcov, a takisto «disharmonistov» — t.j. všetkých tých, ktorí zámerne vytvárajú a udržiavajú nesúlad vo vzťahoch medzi národmi.

Preto prikrôčime k vyjasneniu podstaty problému.

mi, že tieto veci je potrebné chápať; a ešte by bolo veľmi žiaduce si to uvedomovať, špeciálne keď zájde reč na náboženstvo.

Pretože všetko vyššie povedané, keď sa zamyslíš, je práve o náboženstve. Vráťane aj jej „procedurálna otázka“, o ktorej mi ty hovoríš: sem nelez, to sa ťa netýka, to sú čisto naše trenice.

Čo na to môžem povedať.

Rád by som neliezol, brat môj. Mám kopu svojich starostí, a s veľkým potešením by som sa zaoberal iba nimi — a ty by si o mne jakživ nepočul. No „čisto vaše trenice“ sa akosi nie celkom správne odrážajú na našej spoločnej krajine. Pochop jednoduchú vec — ja vidím, že mňa môžu bez problémov zavraždiť rovno zajtra, dokonca nie ani za rok. A to už je seriózny dôvod na otázky. Kým spod tvojej čižmy vypustená háveď jednoducho kradla moje peniaze, tak som mlčal — nie v peniazoch je zmysel života, a nejaké peniaze už vôbec nie sú dôvodom srať sa s takým starým a spoľahlivým brácom, ako si ty. No ty si si poplietol vrch a spodok, prestal si rozlišovať zlé od dobrého, a kvôli tvojmu nechápaniu sa ja môžem zajtra zobudiť pod bombami. A to už je vážna príčina opýtať sa ťa, čo to tam máš v hlave, keď si priviedol situáciu do zlého. A opýtať sa, kedy sa nakoniec spamätáš, a začneš sa venovať svojej práci — odháňať nepriateľov a krysy držať pod zemou. Preto mi prepáč, alebo neprepáč, no raz si ma donútil zamýšľať sa nad svojimi perspektívami, tak ja ti tvoje trenice budem vyčítat v plnej forme — pretože od „čisto tvojich treníc“ už príliš začalo závisieť, či budem dýchať alebo nie. <...>» («Bordel rusov a čurkovia o náboženstve»: <http://www.berkem.ru/srach-russkogo-i-churki-pro-religioznoe/> — text je datovaný zo 14. decembra 2008, uviedli sme začiatočnú asi tretinu celého textu, a to tam je ešte viac než stovka komentárov...) (*Čurka — prezývka občanov bývalých južnejších republík ZSSR, turkitskejšie národy tmavšej pleti. Podobne ako Rusom hovoria Kacap, a Ukrajincom Chochol*).

¹ «Nikto nie je väčší otrok ako ten, kto sa mylne domnieva, že je slobodný» — J.W.Goethe.

² Viď analytickú správu VP ZSSR «“Destalinizácia”: mŕtve duše v službe...» zo série «O aktuálnom dianí», № 1 (97), r. 2011.

³ Tým skôr, že D.A.Medvedev v Ufe hovoril o medzinárodnej jednote, a nie o mnohonárodnej:

- medzinárodná jednota — jednota tých, ktorí majú určité postavenie medzi národmi;
- mnohonárodná jednota — jednota mnohonárodnej spoločnosti.

Pritom v Ufe D.A.Medvedev vyzýval k presnosti používania slov.

⁴ Hlavné pre byrokratov — zabezpečiť si: «mňam-mňam, šuk-šuk, hamty-hamty» na úkor a škodu tých, ktorí skutočne niečo tvoria.

⁵ O jednej z ciest prejavovania politickej vôle takzvaným «obyčajným človekom» viď. analytickú správu «Pravdivý a slobodný je ich prorocký jazyk a s Vôľou Nebeskou družný...» zo série «O aktuálnom dianí» № 6 (102), december 2011, a tiež 8. kapitolu aktuálnej knihy.

2. Národy, diaspóry, jednotlivci, mnohonárodná kultúra — mnohonárodná spoločnosť

2.1. Stalinská definícia termínu «národ»

Definíciu *národa ako sociálneho javu*, ktorá sa stala prakticky všeobecne používanou v rámci vedy v ZSSR i postsovietskej RF, dal J.V.Stalin v práci «Marxizmus a národná otázka»¹. Uvedieme kompletnú 1. kapitolu menovanej práce, nazvanú «Národ», a nielen samotnú formuláciu stalinskej definície tohto termínu, pretože samotná formulácia predstavuje len zhrnutie — **v texte zaznamenané — dialektickej procedúry poznania**²: kladenia otázok a nachádzania na ne odpovedí v reálnom živote, *a osvojovať si dialektiku potrebujú všetci, aby sa stali slobodnými*.

«Čo je to národ?

Národ — to je, predovšetkým, spoločenstvo, presne definované spoločenstvo³ ľudí.

Toto spoločenstvo nie je rasové ani plemenné. Dnešný taliansky národ sa vytváral z Rimanov, Nemcov, Etruskov, Grékov, Arabov atď. Francúzsky národ sa vytvoril z Galov, Rimanov, Angličanov, Nemcov atď. To isté treba povedať o Angličanoch, Nemcoch a ďalších, zloživších sa do národa z ľudí rôznych rás a plemien.

Takže, národ nie je rasové ani plemenné, ale **historicky sformované spoločenstvo ľudí**⁴.

Z druhej strany, niet pochýb, že veľké štáty Kýrosa alebo Alexandra nemohli byť nazvané národmi, hoc sa aj sformovali historicky, sformovali sa z rôznych plemien a rás. Toto neboli národy, ale náhodné a málo späté konglomeráty skupín, ktoré sa rozpadali a zjednocovali v závislosti od úspechov alebo porážok toho-ktorého dobyvateľa.

Takže, národ — to nie je náhodný ani efemérny⁵ konglomerát, ale **stabilné spoločenstvo ľudí**⁶.

¹ Koniec koncov, je užitočné si túto prácu prečítať: hoci od jej publikácie uplynulo takmer 100 rokov (bola napísaná koncom r. 1912 — začiatkom r. 1913), no postsovietske režimy vo všetkých štátoch na území ZSSR urobili všetko preto, aby sa znova stala aktuálnou. V niektorých aspektoch zostarla z toho dôvodu, že:

- marxizmus (v dôsledku ateizmu, «materializmu» a privedenia do absurdnosti významu triednych vzťahov v spoločenskom rozvoji) nebral niektoré javy života spoločnosti ako objektívne reálne;
- J.V.Stalin v nej preskúmal len niektoré aspekty medzinárodných vzťahov, a nie celé spektrum v jeho plnosti;
- všeobecno-politický kontext sa za posledné storočie zmenil jak v Rusku, tak aj vo svete.

Napriek tomu, táto práca J.V.Stalina dodnes predstavuje kvalitný štartový základ pre *ďalší rozvoj chápania* problematiky vzájomných národných vzťahov (a nie medzinárodných vzťahov) a ich harmonizácie v súčasnosti i dohľadnej perspektíve, nakoľko za posledné storočie nebolo vydané nič tematický širšie a obsiahle skúmajúce problematiku vzájomných národných vzťahov (grafománie na tému národnej otázky a jej riešenia v ZSSR a ďalších krajinách bolo v domácej «vede» mnoho, no ak aj existujú nejaké obsažné práce, tak nezískali žiadnu širokú popularitu, nie sú súčasťou vzdelávacích štandardov a neležia v základoch národnej politiky štátnosti RF).

S touto prácou J.V.Stalina sa možno zoznámiť na internete, napríklad, na tomto linku: http://grachev62.narod.ru/stalin/t2/t2_48.htm. V tejto publikácii je uvedený rozklad textu po stranách z 2. zväzku zbierky diel J.V.Stalina a sú v nej zachované aj vysvetlivky a autorské odkazy na citovanú literatúru, avšak nachádzajú sa v nej preklepy zmyslového charakteru. Preto, ak nie je možnosť sa zoznámiť s tlačiarenskými vydaniaми zo sovietskych čias, tak pri používaní tohto linku sa treba v mnohých prípadoch obrátiť k ďalším publikáciám na internete, v ktorých je iný súbor preklepov, napríklad: <http://kob.rv.ua/index.php/other-aut-menu/stalin/69-marx-nacvopros>; http://www.gumer.info/bibliotek/Buks/Polit/stal/marx_nac.php (všetky linky sú podľa stavu z februára 2011).

² Viď práce VP ZSSR «Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty» a «Základy sociológie» (časť 1).

³ V RJ je použité slovo „общность“ (общность), ktoré má viac zmyslových rovín. Znamená jednak *spoločenstvo*, ale aj *jednotu, jednotnosť*, nejaký *spoločný atribút* (alebo súbor atribútov) zjednocujúci skupinu ľudí. To všetko vlastne možno chápať aj pod termínom spoločnosť. — pozn. prekl.

⁴ Nami zvýraznené hrubým v citáte, nakoľko v ďalšom texte sú zvýšené charakteristické príznaky národa zvýraznené hrubým písmom samotným autorom.

⁵ Chvíľkový, prchavý. — pozn. prekl.

⁶ Nami zvýraznené hrubým v citáte, nakoľko v ďalšom texte sú ostatné charakteristické príznaky národa zvýraznené hrubým písmom samotným autorom.

No nie každé stabilné spoločenstvo vytvára národ. Rakúsko a RF sú tiež stabilné spoločenstvá, avšak, nikto ich nenazýva národmi¹. Čím sa líši spoločenstvo národné od spoločenstva štátneho? Okrem iného, tým, že národné spoločenstvo je nemysliteľné bez spoločného jazyka, zatiaľ čo pre štát spoločný jazyk nie je povinný. Český národ v Rakúsku a poľský národ v Rusku by neboli možné bez spoločného (pre každý z nich) jazyka, zatiaľ čo celostnosti RF a Rakúska neprekáža existencia v ich vnútri celého radu jazykov. Reč ide, samozrejme, o ľudovo-hovorových jazykoch, nie o oficiálno-úradných.

Takže — **spoločný jazyk**, ako jedna z typických črt národa.

To, samozrejme, neznamená, že rôzne národy vždy a všade hovoria odlišným jazykom alebo všetky, ktoré hovoria tým istým jazykom, zákonite tvoria jeden národ. Spoločný jazyk pre každý národ, no nie nutne odlišné jazyky pre rôzne národy! Niet národa, ktorý by hovoril naraz rôznymi jazykmi, to ale ešte neznamená, že nemôžu existovať dva národy hovoriace jedným jazykom! Angličania aj Severoameričania hovoria jedným jazykom, a predsa netvoria jeden národ. To isté treba povedať o Nóroch a Dánoch, Angličanoch a Íroch.

No prečo, napríklad, Angličania a Severoameričania netvoria jeden národ napriek spoločnému jazyku?

Predovšetkým preto, že nežijú spoločne, ale na rôznych teritóriách. Národ vzniká len vo výsledku dlhodobých a pravidelných kontaktov, vo výsledku spoločného života ľudí z pokolenia na pokolenie. A dlhodobý spoločný život nie je možný bez spoločného teritória. Angličania a Američania kedysi obývali jedno teritórium, Anglicko, a tvorili jeden národ. Potom jedna časť Angličanov sa odsťahovala z Anglicka na nové teritórium, do Ameriky, a tu, na novom teritórii, postupom času, vytvorila nový Severoamerický národ². Odlišné teritória viedli k vzniku odlišných národov.

Takže, **spoločné územie**, ako jedna z typických črt národa.

To ale ešte nie je všetko. Spoločné teritórium samo osebe ešte nedáva národ. Na to je potrebné, navyše, vnútorné ekonomické spojenie, zjednocujúce jednotlivé časti národa do jedného celku. Medzi Anglickom a Severnou Amerikou niet takéhoto spojenia, a preto tvoria dva rozdielne národy. No ani samotní Severoameričania by si nezaslúžili označenie národ, ak by jednotlivé miestECKÁ Severnej Ameriky neboli medzi sebou prepojené do ekonomického celku vďaka deľbe práce³ medzi nimi, rozvoju dopravných spojení atď.

Vezmime si trebárs Gruzíncov. Gruzínci doreformných časov⁴ žili na spoločnom teritórii a hovorili jedným jazykom, napriek tomu netvorili, striktné vzaté, jeden národ, lebo oni, rozbití na celý rad vzájomne izolovaných častí, nemohli žiť spoločným ekonomickým životom, celé storočia viedli medzi sebou vojny a ničili sa navzájom, huckajúc jeden na druhého Peržanov a Turkov. Efemérne a náhodné zjednotenie kniežactiev, ktoré sa sem tam podarilo vykonať nejakému cárovi-šťastlivcovi, v lepšom prípade zaberalo len povrchno-administratívnu sféru, ktorá sa rýchlo rozbíjala o rozmarnosť kniežat a ľahostajnosť roľníkov. Ináč to ani nemohlo byť pri ekonomickej rozdrobenosti Gruzínska... Gruzínsko, ako národ, sa objavilo až v druhej polovici 19. storočia, keď pád nevoľníctva a rast ekonomického života krajiny, rozvoj dopravných spojení a vznik kapitalizmu ustanovili

¹ Od toho času sa mnohé zmenilo: Rakúsko-Uhorské impérium prestalo existovať. A politici RF (viď ich vyjadrenia v 1. kapitole) sú vážne presvedčení, že mnohonárodný ľud (v zmysle obyvateľstva) RF je národom, t.j. že RF je «mnohonárodnostný národ». To posledné je absurdnosť: pretože mnohonárodná spoločnosť, ktorá do seba zahŕňa národy a ich diaspóry, a tiež jednotlivcov rôznych národností, žijúcich za hranicami oblasti vzniku ich národných kultúr, ktorých počet i frekvencia stýkania sa so svojimi im neumožňuje vytvárať diaspóry, sa nemôže nazývať termínom «národ», majúci celkom iný význam. (Náš komentár v citáte).

² Hoci dalo by sa presnejšie povedať, že v hraniciach USA (v tom dejinnom období ich v Rusku nazývali Severoamerické Spojené Štáty — SASŠ) prebiehal proces formovania národa z množstva emigrantov z iných krajín a bývalých otrokov-negrov. Domorodé indiánske obyvateľstvo bolo z tohto procesu cielene zlomyselne vyradené a vystavené genocíde: viď prácu VP ZSSR «„Sad“ rastie sám?...». (Náš komentár v citáte).

³ Marxistický termín «deľba práce» nie je presný. Reč mala byť o výrobnnej (vrátane profesionálnej) špecializácii v spoločenskom zjednotení práce. (Naša poznámka v citáte).

⁴ T.j. do zrušenia nevoľníctva v Ruskom impériu v r. 1861. (naša vysvetlivka v citáte).

deľbu práce medzi oblasťami Gruzínska, načisto oslabili hospodársku uzavretosť kniežactiev a spojili ich do jedného celku.

To isté treba povedať o druhých národoch, ktoré prešli štádiom feudalizmu a rozvinuli u seba kapitalizmus.

Takže, **spoločný ekonomický život**, ekonomická spätosť, ako jedna z typických osobitostí národa.

No aj to nie je všetko. Okrem všetkého povedaného, treba ešte zohľadniť osobitosti duchovného charakteru ľudí zjednotených do národa. Národy sa navzájom odlišujú nielen podmienkami svojho života, ale aj duchovným charakterom, ktorý sa prejavuje v osobitostiach národnej kultúry. Ak Anglicko, Severná Amerika a Írsko hovoria jedným jazykom, no tvoria napriek tomu tri rôzne národy, tak nemalú úlohu v tomto hrá práve tá svojrázna mentalita, ktorá sa u nich vypracovala z pokolenia na pokolenie vo výsledku nerovnakých podmienok existencie.

Prirodzene, mentalita sama osebe, alebo — ako ju nazývajú ináč — „národný charakter“, je pre pozorovateľa čímsi nepostrehnuteľným, ale keďže sa vyjadruje v svojráznosti kultúry spoločnej pre národ, tak postrehnuteľná je a nemôže byť ignorovaná.

Netreba ani hovoriť, že „národný charakter“ nepredstavuje niečo raz a navždy dané, ale mení sa spoločne s podmienkami života, no, nakoľko on existuje v každom danom okamihu — tak kladie na fyziognómiu národa svoju pečat.

Takže, **spoločná mentalita**, vyjadrujúca sa v spoločnej kultúre, ako jedna z typických črt národa.

Takto sme vyčerpali všetky príznaky národa.

Národ je historicky sformované stabilné spoločenstvo ľudí, ktoré vzniklo na základe spoločného jazyka, teritória, ekonomického života a mentality prejavujúcej sa v spoločnej kultúre.

Pritom je samo osebe jasné, že národ, tak ako každý dejinný jav, podlieha zákonu zmeny, má svoje dejiny, začiatok i koniec.

Treba zdôrazniť, že ani jeden z menovaných príznakov, ak ho vezmeme izolovane, nestačí na definovanie národa. Navyše: stačí neprítomnosť čo len jedného z týchto príznakov, aby národ prestal byť národom.

Možno uviesť ľudí so spoločným „národným charakterom“ a predsa nemožno povedať, že oni tvoria jeden národ, ak sú ekonomicky rozdelení, žijú na rôznych teritóriách, hovoria inými jazykmi a pod. Takýmto sú, napríklad, ruskí, galícijskí, americkí, gruzínski a horalskí **židia**, podľa nášho názoru, netvoriaci jediný národ.

Možno uviesť ľudí so spoločným teritóriom a ekonomickým životom, a predsa nebudú tvoriť jeden národ bez spoločného jazyka a „národného charakteru“. Takýto sú, napríklad, Nemci a Lotyši v Pobaltskom kraji.

Nakoniec, Nóri a Dáni hovoria jedným jazykom, no netvorí jeden národ pre absenciu ostatných príznakov.

Iba prítomnosť všetkých príznakov dohromady nám dáva národ.

Môže sa zdať, že „národný charakter“ nie je jedným z príznakov, ale **jediným** podstatným príznakom národa, pričom všetky ostatné príznaky tvoria, vlastne, **podmienky** rozvoja národa, a nie jeho príznaky. Takýto uhol pohľadu majú, napríklad, známi v Rakúsku s.-d.¹ teoretici národnej otázky R.Springer a, špeciálne, O.Bauer.

Preskúmame ich teóriu národa.

Podľa Springera, „národ, to je zväzok rovnako mysliacich a rovnako hovoriacich ľudí“. Je to — „kultúrne spoločenstvo skupiny súdobých ľudí, nespojené so „zemou“² (kurzíva je naša).

Takže — „zväzok“ rovnako mysliacich a hovoriacich ľudí, nech by boli ako odlúčení jeden od druhého, nech by žili kdekoľvek.

Bauer ide ešte ďalej.

¹ Sociál-demokrati. — pozn. prekl.

² Viď «Národný problém» R.Springera, str. 43, vyd. «Spoločenský prospech», r. 1909.

„Čo je to národ? — pýta sa on. — Je to vari jednotnosť jazyka, ktorá zjednocuje ľudí do národa? Ale Angličania a Íri... hovoria jedným jazykom a nepredstavujú, napriek tomu, jeden ľud; židia vôbec nemajú spoločný jazyk a tvoria, napriek tomu, národ“¹.

Takže čo je to národ?

„Národ, to je relatívna jednotnosť charakteru“².

Čo je ale v tomto prípade charakter — národný charakter?

Národný charakter — to je „súhrn príznakov, odlišujúcich ľudí jednej národnosti od ľudí druhej národnosti, komplex fyzických i duchovných kvalít, ktorý odlišuje jeden národ od iného“³.

Bauer, samozrejme, chápe, že národný charakter nepadá z neba, a preto dodáva:

„Charakter ľudí sa neurčuje ničím iným, ako ich osudom“, že... „národ nie je nič iné, než jednotnosť osudu“, ktorý je zase určovaný „podmienkami, v ktorých ľudia produkujú prostriedky k svojmu životu a rozdeľujú produkty svojej práce“⁴.

Takto sme prišli k „najplnšej“, ako sa vyjadruje Bauer, definícii národa.

„Národ — to je súhrn ľudí, spojených jednotným charakterom na základe jednotnosti osudu“⁵.

Takže, jednotnosť národného charakteru na základe jednotnosti osudu, vzatá mimo povinnú spojitosť s jednotnosťou teritória, jazyka a ekonomického života.

Čo však zostane v takomto prípade z národa? O akej národnej jednotnosti môže byť reč u ľudí navzájom ekonomicky rozdelených, žijúcich na rôznych teritóriách a z pokolenia na pokolenie hovoriacich odlišnými jazykmi?

Bauer hovorí o židoch, ako o národe, hoci oni „vôbec nemajú spoločný jazyk“⁶, no o akej „jednotnosti osudu“ a národnej spätosti môže byť reč, napríklad, u gruzínskych, dagestánskych, ruských a amerických židov, absolútne odlúčených jeden od druhého, žijúcich na rôznych teritóriách a hovoriacich odlišnými jazykmi?

Spomenutí židia, nepochybne, žijú spoločný ekonomický a politický život s Gruzíncami, Dagestáncami, Rusmi a Američanmi, v spoločnej s nimi kultúrnej atmosfére; toto nemôže nepridávať ich národnému charakteru svoju pečať; ak aj u nich ostalo niečo spoločného, tak je to náboženstvo, spoločný pôvod a niektoré zostatky národného charakteru. To všetko je nesporné. No, ako možno seriózne tvrdiť, že skostnatené náboženské obrady a zvetrávajúce psychologické zvyšky vplývajú na „osud“ spomenutých židov silnejšie, než živé sociálno-ekonomické a kultúrne prostredie, ktoré ich obklopuje? Ale veď len pri takom predpoklade možno hovoriť všeobecne o židoch ako o jednotnom národe.

A čím sa potom odlišuje Bauerov národ od mystického a sebestačného „národného ducha“⁷ spiritualistov?

Bauer vytvára nepriechodnú líniu medzi „poznávacou črtou“ národa (národný charakter) a „podmienkami“ ich života, odtrhávajúc jedno od druhého. No čo iné je národný charakter, ak nie odrazom životných podmienok, ak nie chuchvalec dojmov získaných od okolitého prostredia? Ako sa možno ohraničovať len samotným národným charakterom, izolujúc a odtrhávajú ho od základu, ktorý ho splodil?

Potom, čím sa, vlastne, odlišoval anglický národ od severoamerického koncom 18. a začiatkom 19. storočia, keď sa Severná Amerika ešte nazývala „Novým Anglickom“? Už, prirodzene, nie národným charakterom: lebo Severoameričania boli emigrantmi z Anglicka, vzali si so sebou do Ameriky, okrem anglického jazyka, ešte aj anglický národný

¹ Vid' «Národná otázka v sociál-demokracii» O.Bauera, vyd. «Kosák», r. 1909, str. 1 — 2.

² Vid' tá istá kniha, str. 6.

³ Vid' tá istá kniha, str. 2.

⁴ Vid' «Národná otázka v sociál-demokracii» O.Bauera, vyd. «Kosák», r. 1909, str. 24 — 25.

⁵ Vid' tá istá kniha, str. 139.

⁶ Vid' tá istá kniha, str. 2.

⁷ No «národný duch» — egregor národa a ľudí z neho pochádzajúcich — tiež existuje. Vid' 6. kapitolu a Prílohu «Vytvorenie jednotlivcami kolektívnej psychiky (egregorov) a súčinnosť osoby a egregorov». (Naša poznámka v citáte).

charakter¹ a, samozrejme, nemohli ho tak rýchlo stratiť, hoci pod vplyvom nových podmienok sa u nich musel formovať vlastný osobitý charakter. A predsa, bez ohľadu na väčšiu či menšiu jednotnosť charakteru, oni už vtedy tvorili národ osobitý od Anglicka!

Očividne, „Nové Anglicko“, ako národ, sa vtedy odlišovalo od Anglicka, ako národa, nie osobitým národným charakterom, alebo nie natoľko národným charakterom, ako osobitým prostredím, životnými podmienkami.

Takto je jasné, že v skutočnosti neexistuje nijaký jediný rozpoznávací príznak národa. Existuje iba súhrn príznakov, z ktorých sa pri porovnávaní národov vyčleňuje výraznejšie buď jeden príznak (národný charakter), alebo druhý (jazyk), alebo tretí (teritórium, ekonomické podmienky). Národ predstavuje spojenie všetkých príznakov, vzatých dohromady.

Uhol pohľadu Bauera, stotožňujúci národ s národným charakterom, odtrháva národ od základu a premieňa ho na akúsi neviditeľnú, sebestačnú silu. Vzniká tak nie národ, živý a činný, ale niečo mystické, nepolapiteľné a záhrobné. Lebo, opakujem, čo je to, napríklad, za židovský národ, skladajúci sa z gruzínskych, dagestánskych, ruských, amerických a ďalších židov, ktorého členovia nerozumejú jeden druhému (hovorí odlišnými jazykmi), žijú na rôznych častiach zemegule, nikdy jeden druhého neuvidia, nikdy nevystúpia spoločne, ani v čase mieru, ani v čase vojny?

Nie, nie pre takéto papierové „národy“ zostavuje sociál-demokracia svoj národný program. Ona môže zohľadňovať len skutočné národy, konajúce a hýbuce sa, a nútiace tak brať na seba ohľad.

Bauer si zjavne pletie **národ**, ktorý predstavuje historickú kategóriu, s **plemenom**, ktoré je kategóriou etnografickou.

Napokon, Bauer sám, očividne, cíti slabosť svojej pozície. Na začiatku svojej knihy rázne hovorí o židoch ako o národe², no ku koncu knihy sa Bauer už opravuje, tvrdiac, že „kapitalistická spoločnosť im (židom) nedovolí zachovať sa ako národ“³, asimilujúc ich s druhými národmi. Príčina sa ukazuje byť v tom, že „židia nemajú uzavretú kolonizačnú oblasť“⁴, zatiaľ čo taká oblasť existuje, napríklad, u Čechov, ktorý sa, podľa Bauera, majú zachovať ako národ. Stručnejšie: príčina spočíva v absencii teritória.

Bauer, takto uvažujúc, chcel dokázať, že národná autonómia nemôže byť požiadavkou židovských pracujúcich⁵, no on tým samotným neúmyselne prevrátil svoju vlastnú teóriu, odmietajúcu jednotnosť teritória, ako jedného z príznakov národa.

No Bauer ide ešte ďalej. Na začiatku svojej knihy on energicky tvrdí, že „židia vôbec nemajú **spoločný** jazyk a napriek tomu tvoria národ“⁶. No neprišiel ešte ani po sto tridsiatu stranu, a zmenil front, rovnako energicky tvrdiac: „*niet pochýb, že žiadny národ nie je možný bez spoločného jazyka*“⁷ (kurzíva je naša).

Bauer tu chcel dokázať, že „jazyk je najdôležitejší nástroj ľudskej komunikácie“⁸, no on tým zároveň neúmyselne dokázal aj to, čo sa dokázať nechystal, a konkrétne: nekonzistentnosť svojej vlastnej teórie národa, odmietajúcej význam spoločného jazyka.

¹ Jednako, v danom prípade odkaz na anglický národný charakter nie je celkom vhodný, pretože väčšia časť presťahovalcov z Anglicka do Nového Sveta boli ľuďmi, ktorí si buď nenašli želané miesto v «starom, dobrom» Anglicku, alebo utekali pred jurisdikciou britskej koruny v dôsledku spáchania nimi zločinov. Jedno aj druhé bolo dôsledkom toho, že ich osobný charakter sa v niečom odlišoval od anglického «národného charakteru», ktorého nositelia zostávali naďalej žiť v «starom, dobrom» Anglicku ako verní poddaní. Všetko, čo bolo povedané o presťahovalcoch z Anglicka do Severnej Ameriky, sa týka aj anglických presťahovalcov do Austrálie, ktorá, nakoľko sa ocitla pod jurisdikciou Veľkej Británie, sa stala miestom deportácie zločincov a ich rodín. (Naša poznámka v citáte).

² Viď str. 2 jeho knihy.

³ Viď tá istá kniha, str. 389.

⁴ Viď tá istá kniha, str. 388.

⁵ Viď tá istá kniha, str. 396.

⁶ Viď tá istá kniha, str. 2.

⁷ Viď tá istá kniha, str. 130.

⁸ Viď tá istá kniha, str. 130.

Takto sama seba popiera teória zošitá idealistickými nitkami» (J.V.Stalin. Diela, zv. 2, Moskva, r. 1946, str. 292 — 303).

Definícia národa daná J.V.Stalinom, v plnom texte uvedenej kapitoly článku, sa prezentuje ako teória majúca základ v dejinnom procese, a nie len ako deklaratívna definícia termínu, v ktorom je vyjadrený subjektivismus, proti ktorému možno postaviť iný subjektivismus s nárokovaním si na pravdu poslednej inštancie. V tomto je aj prednosť definície J.V.Stalina, a týmto sa odlišuje od iných definícií termínu «národ».

Stalinská definícia národa¹ bola oficiálnou vedeckou definíciou v ZSSR aj v období po Stalinovi, hoci, uvádzajúc túto definíciu alebo štylisticky ju prepracujúc, sa na prácu J.V.Stalina «Marxizmus a národná otázka» po XX. zjazde KSSZ vo väčšine prípadov neodkazovali (okrem toho ona, ako aj ostatné diela J.V.Stalina, nebola opätovne vydávaná a bola vyňatá zo všeobecného dostupu v knižniciach). V podstate tie isté príznaky národa, ktoré dal J.V.Stalin vo svojej definícii, sa uvádzajú aj v dnešnej školskej učebnici «spoločenskej náuky»² pod redakciou L.N.Bogoljubova (zv. 2, «Človek a spoločnosť»³ — učebnica pre 10. — 11. triedu, M., «Osveta», 8. vydanie, r. 2003), hoci aj nie sú zlúčené do strohej definície «národ»: historický charakter vzniku národov (str. 316, odsek 2), jazyk (str. 316, odsek 3), spoločné teritórium a ekonomická spätosť (str. 316, odsek 5), spoločná kultúra (str. 316, 317), v ktorej sa prejavuje a vďaka ktorej sa reprodukuje národný charakter v nadväznosti pokolení (hoci otázka o národnom charaktere a národnej psychológii učebnica ponecháva v zamlčaniach).

No v práci J.V.Stalina «Marxizmus a národná otázka» nie sú z rôznych objektívnych i subjektívnych príčin preskúmané témy, ktorých adekvátne chápanie je potrebné pre harmonizáciu vzájomných národných vzťahov v mnohonárodných spoločnostiach:

- čo je to kultúra vo všeobecnosti a národná kultúra konkrétne;
- vznik národných kultúr;
- súčinnosť národov, vznik a varianty rozvoja diaspór a ich vplyvu na život domorodého obyvateľstva v oblastiach, kde prenikli diaspóry;
- realizácia plnej funkcie riadenia v živote ľudu, ako súhrnu národného obyvateľstva v oblasti vzniku jeho kultúry a diaspór za hranicami tejto oblasti;
- odtrhnutie diaspór od oblasti vzniku etnických kultúr a výmena obyvateľstva, ktoré kedysi splodilo diaspóry, etnicky iným obyvateľstvom, patriacim k iným národom a diaspóram;
- existencia diaspór, ktoré stratili teritórium vzniku ich národných kultúr;
- vznik všeludskej kultúry, pred ktorou stojí úloha integrovať do seba celé mnohonárodné (svojou historickou minulosťou) ľudstvo;
- problematika biologického základu národných kultúr, genetického jadra národa i jeho svojrázu, odlišujúceho navzájom ľudu v štatistickom zmysle podľa čisto biologických príznakov;
- národ a civilizácia;
- eggregoriálne procesy⁴ v živote národov, diaspór, i vo vzájomnej činnosti národov.
- Spolu s týmto treba poznamenať, že definícia národa (daná J.V.Stalinom) ako sociálneho, historicky podmieneného javu, odlišuje «národ» od «ľudu» ako sociálneho organizmu prechádzajúceho počas dejín skrz rôzne formy organizácie života kultúrne svojráznej (národnej) spoločnosti v tej či onej regionálnej civilizácii. Túto odlišnosť javov «národ» a «ľud» vidno aj z textu práce, konkrétne, keď v hore uvedenom fragmente J.V.Stalin píše o Gruzíncoch ako ľude, ktorému feudálna rozdrobenosť, v určitom období jeho histórie, neumožňovala stmeliť sa do národa v tom zmysle, ako tento termín definoval J.V.Stalin. No definíciu, čím sa národ odlišuje od

¹ Uvedieme ju samostatne: «Národ je historicky sformované stabilné spoločenstvo ľudí, ktoré vzniklo na základe spoločného jazyka, teritória, ekonomického života a mentality, prejavujúcej sa v spoločnej kultúre».

² Termín «spoločenská náuka» bol splodený v 1990-tych rokoch grafomanmi, obsluhujúcimi liberálno-buržoázny režim, aby sa tak zbavili termínu «občianska náuka» zo sovietskych čias. Otázka životnej adekvátnosti tejto učebnice «spoločenskej náuky» je rozobratá v práci VP ZSSR «Potrebujeme inú školu» (r. 2005).

³ Zväzok 1, «Úvod do spoločenskej náuky» — učebnica pre 8. — 9. triedu.

⁴ Viď Prílohu «Vytvorenie jednotlivcami kolektívnej psychiky (egregorov) a súčinnosť osoby a egregorov».

plemena alebo ľudu, J.V.Stalin neuvádza, v dôsledku čoho sa *národ, ľud, etnos*, dokonca vo vedeckom lexikóne, chápu ako synonymá — takmer úplné ekvivalenty, nehovoriac už o všednom chápaní týchto slov širokými vrstvami spoločnosti.

Okolnosť, že domáca sociologická veda dodnes neobjasnila túto problematiku adekvátne¹ — je jedným z ukazovateľov toho, že ona sa za celú doterajšiu dobu venuje iba grafománii, parazitujúc najprv na leninsko-stalinskom ideovom dedičstve, a po páde ZSSR — na buržoázno-liberálnom ideovom dedičstve, tak isto neposkytujúcom základ pre úspešnú harmonizáciu vzájomných národných vzťahov². A čo je príčinou tejto stabilnej kognitívno-tvorivej impotencie oficiálnej vedy

¹ To sa týka nielen «mainstreamu» oficiálnej vedy, ale aj «teórie pasionárnosti» L.N.Gumiljova, ktorú oficiálna veda dlhý čas odmietala. «Teória pasionárnosti», ktorá bola publikovaná prvýkrát v r. 1979 v knihe «Etnogenéza a biosféra Zeme», a ktorá sa stala veľmi populárnou v prostredí **jalového publika mysliaceho bez súdnosti a citu**, odpovede na tieto otázky neposkytuje. Hoci proces etnogenézy je reálnym javom v histórii ľudstva, no jeho opis v «teórii pasionárnosti» je neadekvátny. Opodstatnenie tohto názoru možno nájsť v práci VP ZSSR «Voda Mrtva» (zv. 1, kapitola VII. «Pasionárnosť»: biológia a druhé vzájomne vložené procesy). Ten sa od čias napísania prvého vydania «Vody Mrtvej» v r. 1991 nezmenil.

Tu spomenieme len jednu jej osobitosť: v rôznych fragmentoch knihy L.N.Gumiljova «*Etnogenéza a biosféra Zeme*» (3. vydanie, štandardné, Leningrad, «Hydrometizdat», r. 1990) je súbor príznakov, nutných na odhalenie chýrneho «etnosu» L.N.Gumiljeva, občas väčší, než päť príznakov z definície národa J.V.Stalina, a zahŕňa v sebe dokonca aj lokalitu (prírodnú i sociálnu), a inokedy sa obmedzuje len na jeden stereotyp správania alebo sebahodnotenie «my sme iní, ako oni», časovo dostatočne stabilné. Stereotyp správania môže byť rôzny, vrátane stereotypu jedného z ideológov sionizmu (*sionizmus — bol spočiatku ideou o tom, že židia rozptýlení po celom svete by sa mali vrátiť k usadlému spôsobu života v Palestíne*) T.Herzla: národ to je «skupina ľudí so spoločnou historickou minulosťou a všeobecne uznanou príslušnosťou v súčasnosti, stmelená existenciou spoločného nepriateľa» (*Proti sionizmu a izraelskej agresii. / Zborník materiálov progresívnej tlače. Zost. V.I.Kiseljov, N.P.Olejniov. Akad. vied ZSSR; Inštitút Orientalistiky. — M.: Veda, r. 1974 — str. 61, 62*). V tejto definícii «národa» T.Herzla, plne zapadajúcej do definície «etnosu» L.N.Gumiljevom, «národy-etnosy» automaticky zanikajú, akonáhle zaniká nepriateľ alebo je nastolený mier vo vzájomných vzťahoch národov. Z toho dôvodu je táto «definícia» — prejavom idiotizmu alebo zlého úmyslu.

Ak budeme vychádzať zo všeobecnej vedeckej praxe zabezpečenia metrologickej konzistentnosti teórií, podľa ktorej sa každá trieda javov charakterizuje svojim zostavovo presným konečným súborom metrologicky konzistentných príznakov, a teda — rôzne súbory príznakov zodpovedajú rôznym javom, tak L.N.Gumiliev je slobodný od tejto normy; slobodný od nej sú aj prívrženci «teórie pasionárnosti», čo nesvedčí v prospech ich osobnej kultúry intelektuálnej činnosti. Z dôvodu slobody od tejto všeobecnej vedeckej normy je «teória pasionárnosti» metrologicky nekonzistentná (*ohľadom metrologickej konzistentnosti vid' kapitolu 1.3 v práci VP ZSSR «Základy sociológie»*) a nezmyselná. Vo výsledku tak gumiljevovský «etnos» možno napasovať aj na historicky sformovaný národ, aj na ľud, aj na pseudoetnickú mafiu; potom nazvať konflikt medzi ľudom a mafiou medzinárodným konfliktom, v ktorom «veľký ľud» akoby bezdôvodne prejavuje xenofóbiu voči «národnostnej menšine»; a ďalej — pristúpiť k ochrane «národnostnej menšiny» od «útlatku» zo strany veľkých ľudov, brániacich svoju svojbytnosť a ďalší rozvoj svojich národných kultúr od úkladov pseudoetnickej mafie ovládať svojbytný ľud krajiny ako svoje vlastníctvo (ako ekonomický zdroj) alebo zlikvidovať ho.

² Toto boli nútení priznať vo svojich verejných vystúpeniach hlavy celého radu európskych štátov.

«Pokusy vybudovať v Nemecku multikultúrnú spoločnosť, v ktorej predstavitelia rôznych kultúr budú „žiť v zhode“, úplne zlyhali. Takéto priznanie učinila kancelárka NSR Angela Merkelová, vystupujúc v Postupime na stretnutí s mládežníckym krídlom jej strany Kresťansko-demokratická únia Nemecka.

„V 1960-tych rokoch vláda NSR vyzvala zahraničných robotníkov, aby pricestovali do krajiny, a oni teraz žijú v nej. Vtedy sme klamali sami sebe, tvrdiac, že oni v Nemecku nezostanú a odcestujú. Avšak, to má ďaleko od reality“ — cituje kancelárku BBC» (titulok — «Pokusy vybudovať v Nemecku harmonickú multikultúrnú spoločnosť úplne zlyhali, vyhlásila Merkelová»): <http://www.newsru.com/world/17oct2010/merkel.html>).

Po niekoľkých mesiacoch sa k názoru kancelárky Nemecka pridal aj premiér-minister «Veľkého Bratania». «Premiéra Veľkej Británie Davida Camerona obvinili v nadŕžaní ultrapravým organizáciám — britskí antifašisti, moslimovia aj opozičníci skritizovali politiku za mníchovskú reč. Krátko predtým z tribúny bezpečnostnej konferencie vyhlásil o zlyhaní politiky multikulturalizmu. Už o niekoľko hodín v meste Luton prebehla masová anti-islamská demonstrácia, oznamuje „Эхо Москвы“» («Cameron vyhlásil, že politika multikulturalizmu zlyhala. Treba ukázať svaly»: <http://www.newsru.com/world/06feb2011/kameron.html>).

Potom sa k nim pripojil aj prezident Francúzska Nicolas Sarkozy:

«„Príliš sme sa strachovali o identitu ľudí, prichádzajúcich do našej krajiny, no nedostatočne o identitu našej vlastnej krajiny, ktorá ich prijíma“ — povedal minulý štvrtok <10.02.2010> v televíznom rozhovore a priamo nazval politiku multikulturalizmu neúspešnou.

pokračovanie →

— nad tým nech «znamenité umy» oficiálnej sociológie uvažujú sami¹. No nezávisle od názorov na túto otázku:

Absencia adekvátneho objasnenia vyššie spomenutej problematiky sociologickou vedou ZSSR — bola jednou z príčin, kvôli ktorej sa proces formovania historickej spoločnosti, ktorá dostala názov «sovietsky ľud», prerušil, a národné konflikty v cieľenej likvidácii ZSSR zahraničnopolitickými silami zohrali zďaleka nie poslednú úlohu. **A toto je jedna z hrozieb pre teritoriálnu celistvosť postsovietskej RF a šťastie jej ľudí.**

„Samozrejme, my všetci si musíme vážiť rozdiely, no nechceme... spoločnosť zloženú z vedľa seba existujúcich izolovaných komunit. Ak prichádzaš žiť do Francúzska, tak musíš prísť na to, že sa rozpúšťaš, ako v taviacom kotly, v jednotnej spoločnosti, a konkrétne v národnej spoločnosti, a ak to nechceš prijať, nebudeš môcť byť želaným hosťom vo Francúzsku“ (...)

O zlyhaní politiky multikulturalizmu hovorila aj federálna kancelárka Nemecka [Angela Merkelová](#) aj bývalí premiéri ministri Austrálie a Španielska John Howard a José María Aznar»

(<http://www.newsru.com/world/11feb2011/sarkozy.html>).

Najďalej zašli Holanďania. «Holandská vláda oznámila, že má v úmysle vzdať sa starého modelu multikulturalizmu, ktorý stimuloval moslimských migrantov vytvárať paralelnú spoločnosť v Holandsku.

V novom návrhu zákona o integrácii (sprievodný list a 15-stranový plán činnosti), ktorý holandský minister vnútorných vecí Piet Hein Donner predstavil v parlamente 16. júna, sa hovorí: „Vláda zdieľa verejnú nespokojnosť s multikultúrnym modelom spoločnosti a plánuje presunúť priority smerom k ochrane hodnôt holandského ľudu.

Pri novej systémovej integrácii budú hodnoty holandskej spoločnosti hrať ústrednú rolu. V súvislosti s touto zmenou sa vláda vzdáva modelu multikultúrnej spoločnosti“» ([„Hudson New York“](#), USA — 23. jún 2011; [„The Netherlands to Abandon Multiculturalism“](#); <http://perevodika.ru/articles/18983.html>).

V Nórsku politici ohľadom krachu multikulturalizmu nerobili oficiálne vyhlásenia, no 22. júna 2011 člen masonskej lóže sv. Olafa Anders Behring Breivik (*držiteľ 7. stupňa zasvätenia — «Rytier Východu», patrí do najvyššej kapituly lóže; po teroristickom čine «bratia» oznámili vylúčenie Breivika z lóže*) zariadil výbuch vo vládnej štvrti Osló a spustil strelbu v mládežníckom tábore vládnucej robotníckej strany na ostrove Utøya. Následkom teroristických činov zahynulo 77 ľudí.

No mnohé nasvedčuje tomu, že Breivik nebol pomätený samotár, ale prijal na seba individuálnu právnu zodpovednosť za širšiu «skupinu» a sám vystupuje ako jej hlasná trúba. V prospech tohto hovorí ten fakt, že podľa záberov ukázaných v prvých televíznych reportážach z miesta tragédie na ostrove Utøya, telá mnohých zavraždených ležali na brehu v miestach, ktoré boli zle viditeľné z vyvýšenej časti ostrova kvôli kríkom a pod. To vyvolalo dojem, že oni, utekajúc pred Breivikom, ktorý strieľal na ostrove, sa pokúsili opustiť ostrov preplávaním, no už na samotnom kraji brehu boli zabití výstrelmi, ktoré vyšli z člnu alebo druhého brehu. Okrem toho, v r. 2011 sa na internete mihotali správy, že Breivika mala v opatere britská MI-5 a CIA. A v auguste 2012 boli ohlásené výsledky vyšetrovania činnosti štátnych štruktúr, podľa ktorých polícia nepoužila včasné opatrenia na neutralizáciu Breivika a boli vznesené požiadavky oslobodiť ho a nasledovali hrozby na adresy úradných osôb Nórska menom «rádu templárov».

Vo svojej reči na súde 17.04.2012 Breivik prehlásil: «Stojím tu teraz, ako predstaviteľ nórskeho, európskeho, anti-komunistického a anti-islámskeho hnutia: Nórsko-Európske Hnutie Odporu. A tiež, ako predstaviteľ Templárov. Hovorím v mene mnohých Nórov, Škandinávcov, Európanov, ktorí nechcú byť, ako domorodý etnos, zbavení svojich práv, nechcú byť zbavení kultúrnych a teritoriálnych práv. (...) máme právo položiť dve veľmi dôležité otázky politikom, novinárom, vedcom a verejným činiteľom. Prvá otázka: Pokladáte za nedemokratické, že nórsky ľud nemal nikdy možnosť vykonať referendum o zmene krajiny na poľietnický a polikultúrny štát? Vari je nedemokratické obracať sa na svojich občanov kvôli rade? Druhá otázka: Je azda demokratické nikdy sa nepýtať občanov vlastnej krajiny, či sú pripravení vítať u seba doma afrických a ázijských utečencov, ba čo viac, meniť domorodých obyvateľov na menšinu vo svojej vlastnej krajine?»

(<http://pavel-slob.livejournal.com/515445.html>;

http://worldcrisis.ru/crisis/971021?PARENT RUBR=wc_social&PARENT ORDER=-WRITTEN%2C-PUBLISHED)

Z tohto možno pochopiť, že multikulturalizmus, ak aj neutrpel v Nórsku krach, tak proti nemu, ako aj všade v Európe, vystupuje veľká časť domorodého obyvateľstva; a pre tento postoj existujú príčiny v štatistickom masovom správaní inokultúrnych prisťahovalcov a ich potomkov.

¹ Podľa nášho názoru — po prvé, konceptuálna bezmocnosť vedy a, po druhé, v následku konceptuálnej bezmocnosti veda obsluhuje riadenie na základe aktuálne vládnucej, biblickej koncepcie. Biblická koncepcia, kvôli svojmu zotročujúcemu charakteru, sa riadi princípom «rozdeľuj a panuj», z toho dôvodu v nej niet miesta pre harmonizáciu vzájomných národných vzťahov.

O reálnom stave vecí v RosSiónskej vede celkovo — viď analytickú správu VP ZSSR «Rossijská akadémia vied proti pseudovede? — „Doktor“: vylieč sa sám...» zo série «O aktuálnom dianí», № 4 (64), r. 2007.

2.2. Stalinská definícia národa a sociálna realita: národy, ľudy, regionálne civilizácie

Skôr než prejdeme k preskúmaniu problematiky, ktorú sociologická veda bola povinná objasniť po zverejnení citovanej práce J.V.Stalina, no aj tak ju neobjasnila za takmer 100 rokov, obrátime sa ešte k stalinskej definícii národa, aby sme v nej vysvetlili niektoré skryté zamlčania. Je to potrebné kvôli tomu, aby nejednoznačnosť ich chápania prestala byť prekážkou dielu harmonizácie vzájomných národných vzťahov v krajine i vo svete.

Predovšetkým je treba objasniť otázku ohľadom *spoločného ekonomického života, ekonomickej spätosti národa*.

J.V.Stalin dal definíciu národa v tom historickom období rozvoja globálnej civilizácie, keď sa k tomu času všetky historicky sformované národy vyznačovali kvalitou ekonomickej sebestačnosti v tom zmysle, že vo spektre¹ nimi spotrebúvanej produkcie prevládala produkcia vyrobená samotným národom. Objem medzinárodnej tovarovej výmeny bol vo vzťahu k objemu hrubého národného produktu, vyrobeného samotným národom, nevýznamný, a medzinárodná výmena tovarov hrala aspoň trochu významnú úlohu vo formovaní kvality života len u národných «elit» (*vládnucej a najbohatšej vrstvy národných davo-«elitárnych» spoločností*), a nie u drvivej väčšiny ľudí tvoriacich národ. Inými slovami, existovala nielen teritoriálna a jazyková, ale aj organizačno-technologická (hospodárska) oddelenosť národov.

Keďže národ bol v tom období sebestačný v aspekte výroby a spotreby produkcie, a medzinárodná výmena tovarov nemala takmer žiadny viditeľný vplyv na kvalitu života prevažnej väčšiny jeho predstaviteľov, za slovami stalinskej definície o spoločnom ekonomickom živote, ekonomickej spojitosti národa stojí ten fakt, že národ na úkor svojich vlastných ľudských zdrojov podporoval celé spektrum profesií², nevyhnutné pre tvorbu jeho hrubého národného produktu pri jeho dosiahnutom organizačno-technologickom rozvoji.

V našich dňoch už drvivá väčšina národov, ktoré existovali v historickom období, keď J.V.Stalin dal definíciu tohto javu, stratili kvalitu ekonomickej sebestačnosti v hore uvedenom zmysle: veľká časť nimi vyrobeného produktu je určená na export, a v základoch ich vlastnej výroby a spotreby leží veľká časť importu tých druhov produkcie, ktoré sa v národnom hospodárstve buď nevyrábajú vôbec, alebo sa nevyrábajú v dostatočnom množstve; spolu s týmto sa národné ekonomiky zúčastňujú mnohých projektov, realizovaných spoločným úsilím viacerých národov, ktorých plody ich účastníci využívajú spoločne (príkladmi takýchto druhov projektov sú: výroba európskych dopravných lietadiel «Airbus»; programy Európskej vesmírnej agentúry, medzinárodná vesmírna stanica atď.).

Povedané sa týka výroby a spotreby jak medziproduktov a investičných produktov spotrebúvaných v technologických procesoch, tak aj konečného produktu — produkcie predurčenej k spotrebe mimo sféru tovarovej výroby — v domácom hospodárstve, v štáte a spoločenských organizáciách. T.j. kvalita života prevažnej väčšiny obyvateľstva, minimálne vo vyspelých krajinách, sa dnes určuje účasťou ich ekonomík vo svetovom hospodárstve ľudstva jak v aspekte výroby produkcie, tak aj v aspekte spotreby medziproduktov, investičných a konečných produktov.

V dôsledku toho národy prestali podporovať celé spektrum profesií potrebných pre výrobu produkcie v súlade s ich spektrom spotreby.

Ekonomická oddelenosť národov odišla do minulosti. Kvôli tejto okolnosti podstata javu spoločného ekonomického života národa, jej ekonomickej spojitosti sa zmenila. To ale neznamená, že:

- národy, v tom zmysle ako tento termín definoval J.V.Stalin, prestali existovať a pravdu má buržoázny liberalizmus, podľa ideí ktorého je «národná príslušnosť» — osobnou vecou každého

¹ Spektrum v tom najvšeobecnejšom zmysle — to je nomenklatúra kvalít + metrologicky konzistentná veličina alebo hodnotenie (ukazovateľ) stavu každej z pozícií nomenklatúry ležiacej v základe spektra. Takže spektrum výroby, to je nomenklatúra produkcie púšťanej do obehu + objemy výroby ku každej z pozícií nomenklatúry. Analogicky sa určuje aj spektrum spotreby.

² T.j. celú nomenklatúru profesií a množstvo zamestnaných v každej z nich.

jednotlivca¹, ktorá nemá žiadny význam pre organizáciu života spoločnosti v štáte za podmienok, že dospelí jedinci sú vychovaní v duchu chýrnej «tolerantnosti» a «politikorektnosti» a *problém je len v tom, ako túto «tolerantnosť» a «politikorektnosť» vštepiť každému jednotlivcovi v «multikultúrnej spoločnosti»²*;

- alebo, že stalinskú definíciu možno poslať do zabudnutia, ako niečo, čo neobstálo v previerke časom, a v národnej politike štátu sa opierať o definície národa O.Bauera, R.Springera, T.Herzla, na «etnos» L.N.Gumiljeva, na nejaké iné definície alebo, odmietnuť definície a spory *ohľadom adekvátnosti* každej z nich, budovať národnú politiku na základe hmlistého vnímania rozdielov a svojráznosti jak ľudí, tak aj kultúr.

V skutočnosti ekonomické zmeny globálneho rozsahu, ktoré sa udiali v 20. storočí, označujú, že stalinská definícia národa bola od počiatku nie celkom presná, a je to dôsledkom toho, že vyjadruje marxistické chápanie sveta, pre ktoré je charakteristické:

- vidieť v živote len matériu v rôznych «formách jej pohybu», no nevidieť objektivnosť informácie a algoritmiky jej premeny v prírodných a sociálnych procesoch (*a teda — nemať terminologický aparát pre adekvátne opísanie tejto zložky života*)³;
- rozlišovať «duševnú prácu» a «fyzickú prácu», no nerozlišovať **prácu riadiacu** a *priamu výrobnú prácu, podriadenú nejakému (vzhľadom k nej) vonkajšiemu riadeniu* (a teda — nemať žiadnu adekvátnu teóriu riadenia, dostatočne všeobecnú v zmysle univerzálnosti jej použitia);
- interpretovať všetky sociálne javy na základe tvrdenia o rozhodujúcej úlohe triedneho boja za realizáciu v spoločnosti vlastníckeho práva na výrobné prostriedky a produkty vyrábané v *spoločenskom zjednotení práce*⁴ (t.j. triedny boj je lokomotívou histórie, a všetko ostatné v živote spoločnosti je jeho vyjadrením a následkami; násilie je «pôrodnou asistentkou histórie», pomáhajúcou pri zrode niečoho nového v živote spoločnosti, keď sa predtým to staré vládnuce stavia na odpor jeho zrodeniu).

Okrem toho, všimnime si: *stalinská definícia národa sa vzťahuje k procesu — k stabilnej existencii národa v nadväznosti pokolení*, no nie k obdobiu vzniku národa ako historicky stabilnej spoločnosti ľudí, ani k obdobiu degradácie národa pod vplyvom rôznych príčin, ktorá sa môže zavŕšiť zmiznutím národa, jeho rozdelením na niekoľko príbuzných národov alebo *národností (ktoré sa nesformovali do národa)*, znovuzrozením národa v nejakej novej kvalite.

Stabilná existencia národa v nadväznosti pokolení znamená, že on — ako jeden celok — sa nejakým spôsobom samoriadi. Samoriadenie spoločnosti (jej riadenie) má mnohostranný charakter, a len jedným z jeho aspektov je ekonomický život sformovaného národa, ktorý môže prebiehať buď v režime viac či menej zreteľne vyjadrenej ekonomickej oddelenosti od druhých národov (*ako to bolo v časoch napísania J.V.Stalinom práce «Marxizmus a národná otázka»*), alebo v režime absencie ekonomickej oddelenosti od druhých národov (*ako je tomu vo väčšine prípadov dnes*). Pritom:

Samoriadením ľudskej spoločnosti v rámci jej rozvoja sa tiež chápe to, že uspokojovanie fyziologických a všedných každodenných potrieb ľudí — nie je zmyslom ich existencie (*tým sa obmedzuje okruh záujmov len u „lumpen-u“*), ale iba prostriedkom na uvedenie do života spoločného kolektívneho zmyslu života (spoločných ideálov).

A tento spoločný zmysel, ak je prítomný, tak sa prejavuje v samoriadení národa ako jedného sociálneho organizmu, nezávisle od intenzity komunikácie predstaviteľov národa žijúcich na

¹ A tak môže jednotlivec behom svojho života opakovane meniť svoju národnosť podľa svojho uváženia, sťahujúc sa z krajiny do krajiny, alebo bez samotného sťahovania sa.

² No samotná prítomnosť tohto problému v «multikultúrnej spoločnosti» je objektívnym vyjadrením toho, že idea buržoázneho liberalizmu o tom, že národná príslušnosť — je osobnou vecou každého — je životu neadekvátna a preto predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť, ktorá jej dôveruje.

³ Preskúmanie otázky o trojjednote matérie-informácie-miery vid' v prácach VP ZSSR «Dialektika a ateizmus: dve nezlúčiteľné podstaty», «Základy sociológie» (1. časť).

⁴ V marxizme sa namiesto tohto termínu používa iný — «spoločenská deľba práce».

opačných koncoch spoločne obývaného teritória, a nezávisle od tovarovej výmeny medzi vzdialenými regiónmi.

- Ak tento *zmysel života, presahujúci hranice uspokojenia fyziologických a každodenných všedných potrieb* — existuje, tak existuje aj národ, dokonca aj v podmienkach, keď ľudia žijúci na rôznych koncoch spoločne obývaného teritória iba vedia o existencii jeden druhého a nemajú žiadne spoločné ekonomické alebo iné viditeľné styky.
- Ak takéhoto zmyslu u nich niet, tak pri výskyte všetkých ostatných príznakov národa — jedná sa len o hromadu jednotlivcov, hovoriacich spoločným jazykom, majúcich (zatiaľ ešte) spoločné teritórium, rovnaké obyčaje a ďalšie prvky kultúry, no národa niet¹. V tomto prípade sa jedná len o pseudonárodný „lumpen“, ktorý je odsúdený buď nájsť vyššie spomenutý spoločný zmysel života, alebo sa *prepádnuť do historického nebytia, stanúc sa «etnografickou surovinou» pre vznik iných národov alebo vymrúc počas procesu degradácie. V obdobiach sociálnych kríz podiel „lumpenu“ v zostave obyvateľstva narastá, a toto predstavuje veľké nebezpečenstvo pre spoločnosť a jej perspektívy.*

Prítomnosť tohto druhu zmyslu života (ideálov) popri existencii ostatných príznakov národa — uchováva národ aj v súčasných podmienkach, keď do minulosti odišla nielen *ekonomická* oddelenosť národov, no postupne odchádza do minulosti aj *kultúrna* oddelenosť národov v procese formovania jednotnej kultúry ľudstva: *«Kritériom ľudu nie je to, akým je, ale to, čo <on>² považuje za krásne a pravdivé, o čom <on> vzdychá»* (F.M.Dostojevskij).

T.j. spoločný ekonomický život národa, jeho ekonomická spätosť, sú len jednou z podôb jednoty riadiacej sféry sformovaného národa, v ktorom sa realizuje nejaký zmysel života množstva ľudí tvoriacich tento národ a nimi všetkými objektívne zdieľaný, dokonca aj keď ho nemôžu vyjadriť; stačí len, aby cítili v živote jeho prítomnosť, a tak či onak, svojím dielom prispievali k jeho uvedeniu do života (t.j. *aby boli informačno-algoritmicky aktívne účastní na jeho uvádzaní do života*).

Sféra riadenia sa od ostatných sfér života spoločnosti odlišuje tým, že v nej je lokalizovaná profesionálna riadiaca činnosť vo vzťahu k všetkým ostatným činným sféram spoločnosti (*hoci hranice jednotlivých sfér činnosti sú do istej miery stanovené subjektívne, avšak predsa existujú, nakoľko sa zakladajú na objektívnosti sociálnych štatistík zamestnanosti obyvateľstva príslušnými druhmi činnosti*). To znamená, že:

Jedným z príznakov národa — nie je spoločný ekonomický život (ako si to uvedomil J.V.Stalin), ale spoločný (pre historicky sformovaný národ) zmysel života, presahujúci hranice uspokojenia fyziologických a každodenných všedných potrieb ľudí tvoriacich národ, ktorý sa prejavuje v zjednotenej (pre národ) sfére riadenia realizovaného na profesionálnej osnove, a plodí, napríklad, aj ekonomickú spätosť národa.

Táto profesionálna riadiaca práca môže zahŕňať jak niektoré jednotlivosti v živote národnej spoločnosti, tak aj riadenie vecí celospoločenského významu lokálne i v rozsahu celej spoločnosti. Za prítomnosti ostatných príznakov národa, uvedených v stalinskej definícii, a pri chápaní toho, že spoločný ekonomický život je len jedným z prejavov spoločnej (pre národ) sféry riadenia — v tom prípade oddelenie a rozvoj **vo sfére riadenia oblasti, zahrňujúcej profesionálne riadenie vecí celospoločenského významu lokálne i v rozsahu celej národnej spoločnosti**, privádza k vzniku štátnosti³.

¹ Táto okolnosť leží v základe výroku, že zločinci a lumpen národnosť nemajú, robiac tak tento výrok vo všeobecnosti správnym. A hoci zločinci a lumpen používajú tie národné jazyky, v jazykovom prostredí ktorých vyrástli jeho predstavitelia, no vo svojom internom prostredí od neho upúšťajú, a dávajú prednosť príslušnému žargónu, ktorý definuje ich beznárodnostné jadro, sformované na základe snahy o uspokojenie fyziologických a každodenných všedných potrieb na úkor zvyšnej spoločnosti, Prírody i na úkor seba.

² Tu i ďalej v lomených zátvorkách sú naše doplnenia v citovaných textoch.

³ «Zákonnou úlohou vlády je robiť pre komunitu ľudí všetko to, čo potrebujú, čo ale oni sami, individuálne, nedokážu urobiť buď vôbec, alebo nedokážu to urobiť dobre» — A.Lincoln (uvedené ako citát v knihe: F.D.Roosevelt «Besedy pri krbe», Moskva, ITRK, r. 2003, str. 83). Tento výrok A.Lincolna pomerne dobre definuje poslanie aj podstatu štátnosti, pokračovanie →

Štátnosť — to je subkultúra riadenia *na profesionálnom základe* vecí celospoločenského významu lokálne i v rozsahu celej spoločnosti.

T.j. štátnosť — je len jedným z komponentov sféry riadenia, avšak nie sféra riadenia vcelku, pretože ku sfére riadenia sa vzťahuje aj riadenie výmeny tovarov (t.j. obchod), riadenie kolektívnej výroby a inej činnosti mimo štátneho aparátu a jeho orgánov.

Štát — to je štátnosť v uvedenom zmysle + teritórium a akvatórium, na ktorom sa rozprestiera jurisdikcia tejto štátnosti + obyvateľstvo žijúce na teritóriu podriadenom tejto štátnosti.

Vznik štátnosti na homogénnom národnom základe privádza k masovo rozšírenému stotožňovaniu národa a jeho národného štátu, čo je charakteristické pre západnú sociológiu, ktorá sa sformovala na historickej skúsenosti Európy.

Vplyv tejto sociológie na politický život v RF sa prejavuje v tupom prenášaní jej terminológie «vedcami» a politikmi na realitu RF, čo sa prejavilo aj na Štátnej rade 27.12.2010, z citovania materiálov ktorej sme začali túto prácu. Vo výsledku takéhoto imitovania «vyspelých krajín» v MNOHO-národnej RF, «politici» RF nazývajú «národom»¹, žiadajú, aby niekto vyjadril «národnú ideu», a keď niekto «národnú ideu» vyjadrí, tak ho obviňujú v nacionalizme, xenofóbii, separatizme; «politici» chcú dostať do svojich rúk «stratégiu národnej bezpečnosti», «stratégiu národného rozvoja», no nezamýšľajú sa nad nutnosťou pre RF *stratégie bezpečného rozvoja mnohonárodnej spoločnosti*; občania RF sa v ich názoroch stávajú «mnohonárodným národom RF», a oficiálna veda RF «povedečťuje» tento i ďalšie nezmysly, pohrdajúc normami vyjadrenia zmyslu pomocou ruského jazyka a ohlupujúc tým seba i tých, ktorí sa opierajú o názory takýchto «vedcov»².

No napriek tomuto nezmyslu sa štátnosť môže rozvíjať aj na mnohonárodnom základe, obsluhujúc život mnohých národov, ktoré si buď nevybudovali svoju národnú štátnosť, alebo tých, ktorých národná štátnosť má v tej či onej miere obmedzenú suverenu, nakoľko rad životných úloh takejto národnej spoločnosti sa rieši **štátnosťou zdieľanou niekoľkými národmi, mnohonárodnou zložením v nej pracujúcich ľudí³, ktorej moc sa rozprestiera na oblasti vzniku a dominancie niekoľkých národných kultúr.**

Štátnosť RF je mnohonárodná štátnosť, spoločná pre všetky v nej žijúce ľudy. A v tejto úlohe sa rozvíja už niekoľko storočí: minimálne, počnúc prevzatím Kazane Ivanom Hrozným a vstúpením Tatarstanu do zostavy RF⁴. Pochopiteľne, že stotožňovať takýto mnohonárodný štát so štátom-národom, t.j. typom štátu aké prevládajú v Európe, je hlúposť alebo zlý zámer. O to viac je hlúposť alebo zlý zámer — pokúšať sa realizovať riadenie života spoločnosti v takomto štáte na základe sociálnych zákonitostí odhalených v živote štátov-národov.

A vo vzťahu k takejto štátnosti na jej podriadenom teritóriu niet «národných menších», utláčaných štátnosťou nejakého «titulného národa» alebo štátnosťou korporácie «titulných národov», pretože

hoci malo byť povedané nie «pre komunitu ľudí», ale «pre spoločnosť», nakoľko komunita — to je niečo, čo existuje súčasne so spoločnosťou.

(* V pôvodnom znení: „The legitimate object of government, is to do for a community of people, whatever they need to have done, but can not do, at all, or can not, so well do, for themselves - in their separate, and individual capacities.“ *)

¹ «Spevnili sme ako krajina aj ako jednotný národ» — D.A.Medvedev (z prejavu na odovzdávaní Štátnych odmien RF 12.06.2011: <http://www.kremlin.ru/transcripts/11544>). No D.A.Medvedev akosi zabudol spomenúť, že táto «pevnosť» je nepatrná v porovnaní s pevnosťou ZSSR a nemá tie perspektívy rozvoja, akými disponoval ZSSR.

² O Ruskom jazyku a jeho úlohe v kultúre vid' prácu VP ZSSR «Jazyk náš: ako objektívna danosť i ako kultúra reči» (r. 2004).

³ Takýto stav nevyvoláva nespokojnosť u väčšiny predstaviteľov takýchto národov, ak kvalita riadenia, zabezpečovaná spoločnou mnohonárodnou štátnosťou, ich uspokojuje. No ak kvalita riadenia zo strany spoločnej štátnosti je neuspokojivá, tak existujú dva varianty reakcie na tento stav:

- buď separatizmus — «právo národov na sebaurčenie až po oddelenie sa a vytvorenie vlastného štátu»,
- alebo zdokonaľovanie spoločnej mnohonárodnej štátnosti, aby sa ňou zabezpečovaná kvalita riadenia stala uspokojivou.

⁴ To znamená, že Európska Únia, ktorá sa právne sformovala až v 1990-tych rokoch, zaostala za nami o 400 rokov, a učí sa od nej čomukoľvek strategicky významnému — nemáme čo.

dostup k práci v nej nie je určený pôvodom predstaviteľov toho-ktorého ľudu, ale pracovnými kvalitami a politickými zámermi uchádzačov.

V súlade s takýmto chápaním štátnosti a štátu, dejinne sformovaný stabilný národ môže mať zdieľanú sféru riadenia, do ktorej vstupujú tí jej predstavitelia, ktorí riadia kolektívnu činnosť v oblasti výroby produkcie, obchodu atď., no nemusí mať svoju vlastnú štátnosť.

Prvotná jazyková a celkovo kultúrna jednota, ktorá sa sformovala na ktoromkoľvek teritóriu, za prítomnosti v regiónoch tohto teritória niekoľkých oddelených sfér riadenia, realizovaného na profesionálnej osnove, je:

- buď procesom formovania národa z viacerých *národností*, z ktorých každá má v čomsi svoju špecifickú sféru riadenia¹ (v prípade — stierania hraníc rozdeľujúcich regióny v oblasti samoriadenia spoločnosti² na základe ľudí-zjednocujúceho zmyslu života, presahujúceho hranice uspokojovania fyziologických a každodenných všedných potrieb, spoločného jazyka, umožňujúceho si navzájom rozumieť aj bez prekladateľov);
- alebo proces národnej izolácie, vedúcej k:
 - vzniku niekoľkých príbuzných národov³;
 - alebo k asimilácii nefunkčných národov či oddelivších sa skupín ľudu inými funkčnými národmi⁴;
 - alebo k etnickej čistke na teritóriu osvojovanom pre vlastné potreby nejakými funkčnými národmi⁵.

Vo všetkom ostatnom stalinská definícia sociálneho javu «národ» spĺňa potreby chápania vzájomných národných vzťahov *za podmienky*, že je tu adekvátne videnie tých javov, ktoré stoja za v nej obsiahnutými slovami «kultúra» a «národný charakter» (alebo «mentalita»). V súlade s povedaným, možno dať nasledovnú definíciu sociálneho javu «národ»:

Národ je dejinne sformované stabilné spoločenstvo ľudí, ktoré vzniklo na báze spoločného: 1) jazyka, 2) teritória, 3) zmyslu života, odrážajúceho sa v jednote a ucelenosti sféry samoriadenia spoločnosti, realizovaného na profesionálnom základe, 4) mentality (národného charakteru), prejavujúcej sa 5) v ľudí-zjednocujúcej kultúre, na základe ktorej sa reprodukuje v nadväznosti pokolení. Len prítomnosť všetkých príznakov, vzatých spolu naraz, nám dáva národ.

Ľud, to je viac než národ.

Ľud — to je národ žijúci v oblasti dominovania jeho národnej kultúry (*alebo kultúrne si blízke skupiny ľudu, ktoré sa nesformovali do národa*) + národné diaspóry, t.j. nositelia príslušnej

¹ Ďalej termín «národnosť» treba chápať v tomto zmysle: je tu spoločný jazyk s obyvateľstvom susedných regiónov, netreba prekladateľov, no sféry riadenia regiónov sú vzájomne oddelené za prítomnosti všetkých ostatných príznakov národa, ktoré môžu mať špecifické odlišnosti, vyčleňujúce národnosť z celkovej zostavy národa.

² Toto sa dialo v mnohých regiónoch planéty počas prekonávania feudálnej rozdrobenosti. O tomto období života Gruzíncov píše J.V.Stalin vo svojom článku, ako o období, ktoré predchádzalo vzniku gruzínskeho národa.

³ Takí sú dnešní Veľkorusi, Bielorusi, Ukrajinci. Takí sú Gruzínci a Adžarci (jazyk je gruzínsky, biologický základ príbuzný Gruzíncom, ale v kultúre je mnoho tureckého, kvôli dlhotrvajúcemu životu v hraniciach Tureckého impéria).

⁴ J.V.Stalin píše o tendenciách k asimilácii Gruzíncami južných Osetov, ktorí počas dlhého obdobia dejín boli odrezaní od severných Osetov Kaukazským chrbtom, v dôsledku čoho nemali spoločné samoriadenie. Tomuto procesu asimilácie urobil koniec vznik ZSSR a rozvoj ciest medzi Severným a Južným Osetskom v sovietskej ére dejín Osetov.

⁵ Takúto politiku viedli Angličania vo vzťahu k domorodému obyvateľstvu Austrálie a Nového Zélandu. Odôvodnenie takejto politiky vo vzťahu k zaostalým ľuďom z pohľadu buržoázno-liberálneho Západu v r. 1937 ohlásil W.Churchill, dávajúc inštrukcie komisii lorda Peela ohľadom prosionistickej politiky Veľkej Británie v Palestíne:

«Ja si nemyslím, že pes na sene má výhradné práva na toto seno, dokonca ak aj leží na ňom veľmi dlhý čas. Ja takéto právo neuznávam. Neuznávam, napríklad, že bola vykonaná nejaký veľká nespravodlivosť voči americkým indiánom alebo domorodcom v Austrálii. Neuznávam, že týmto ľuďom bola spôsobená škoda vo výsledku toho, že silnejšia rasa, rozvinutejšia rasa alebo, každopádne, múdrejšia rasa, ak sa tak možno vyjadriť, prišla a zabrala ich miesto» (*Uvádza sa v publikácii na internete <http://ami-moy.narod.ru/A522/pages/A522-044.html> s odkazom na knihu Martina Gilberta «Churchill a židia», publikovanú vo Veľkej Británii*). Tento mravno-etický postoj pramení z biblickej doktríny zotročenia ľudstva v mene Boha, o čom reč pôjde neskôr.

národnej kultúry, žijúci v oblastiach dominovania iných národných kultúr. Pritom diaspóry môžu stratiť jazykovú jednotu s obyvateľstvom v oblasti dominancie ich národnej kultúry, zachovajúc si s ním kultúrnu identitu v zvyšných aspektoch.

No dejiny poznajú aj oveľa širšie spoločenstvá než národné.

Civilizácia — to je **jednota ľudu na nadnárodnej úrovni**. Vzniká ak jeden a ten istý zmysel života je ideálom rôznych ľudov disponujúcich jazykovou a kultúrnou svojráznosťou, a tie tak či onak pracujú na tom, aby boli tieto ideály uvedené do života. Ona neformálne zjednocuje mnohé ľudy, dokonca aj keď sa ich ideály ešte nestali životnou realitou. Zopakujeme ešte raz: *«Kritériom ľudu nie je to, akým je, ale to, čo on považuje za krásne a pravdivé»* (F.M.Dostojevskij), t.j. jadrom ľudu sú jeho ideály.

Pri takomto pohľade je dohľadná história ľudstva históriou regionálnych civilizácií, z ktorých každá sa vyznačuje určitými životnými ideálmi, ktoré ju odlišujú od iných regionálnych civilizácií. Západ (*Európa za hranicami Ruska, Bieloruska, Ukrajiny; Severná Amerika, Austrália*) — to je množstvo národov-štátov patriacich k jednej z regionálnych civilizácií planéty. RF-Rus — to je ďalšia regionálna civilizácia mnohých ľudov *žijúcich v spoločnom zdieľanom štáte*. Podľa údajov sčítania ľudu v r. 2002 rádovo 85 % obyvateľov RF nazvali seba ruskými, a ruský jazyk v tejto regionálnej civilizácii jedným z jej systémotvorných faktorov.

Posledný fakt našiel svoj prejav v samotnom jazyku. Slovo «ruský»¹ v starovekých textoch je vo väčšine prípadov prívlastkom zeme (Ruská zem), a nie ľudí žijúcich na tejto zemi. Ako etnonym sa toto slovo začalo používať až v posledných niekoľkých storočiach. A z gramatickej stránky je to prídavné meno, čo ho odlišuje od ostatných etnonymov, ktoré sú v ruskom jazyku všetky bez výnimky menami podstatnými. T.j. slovo «ruský» nevyjadruje národné spoločenstvo, ale civilizačné. A preto je zákonite použiteľné aj ku Slovanom, aj ku Tatárom, aj ku Gruzíncom, aj ku Kalmykom, aj ku predstaviteľom iných ľudov našej regionálnej civilizácie, a rovnako aj k predstaviteľom iných regionálnych civilizácií, ktorí sa na Rus prisťahovali². Svoju národnú príslušnosť rozlišujeme, kým zostávame v hraniciach RF, no akonáhle vycestujeme za hranice, tak pre cudzincov sme všetci — „ruskí“; dokonca aj Ukrajinci a Bielorusi, žijúci po rozpade ZSSR v samostatných štátoch, neprestali byť časťou ruského mnohonárodného civilizačného spoločenstva a za hranicami územia bývalého ZSSR ich vnímajú ako ruských.

A tak podľa ukazovateľov rozvoja nadnárodných spoločenských inštitútov Západná civilizácia zaostáva za Ruskou civilizáciou o 400 rokov, nakoľko založenie Európskej únie, ktorá dala začiatok vzniku nadnárodnej štátnosti s jednotným kreditno-finančným systémom a legislatívou, so spoločným systémom vzdelávacích a iných štandardov atď., je zopakovaním toho, čo bolo v Rusku začaté ešte v časoch Ivana Hrozného.

A kvôli tejto objektívno-historickej civilizačnej odlišnosti je filozofia (a najmä – politická filozofia), zrodená na ideáloch a životnej skúsenosti národov-štátov, odsúdená k chybám, keď sa ňou splodené recepty pokúšajú použiť na odhalenie a vyriešenie problémov na Rusi. Príkladom toho bol pokus budovania socializmu na ideovom základe «mraksizmu»³. Príkladom toho boli aj liberálne reformy v postsovietskej RosSiónii.

A z odlišností zmyslu života regionálnych civilizácií Západu a Ruska, pramenia široko známe slová F.I.Tjutčeva (básnika-filozofa, diplomata), ktorí získal vzdelanie európskeho charakteru (t.j. západné), pričom svojimi zmyslami a nevedomými úrovňami vyjadroval Ruský duch (obsahujúci idey, nie vždy vyjadriteľné terminológiou západnej vedy): *«Rozumom Rusko nepochopíš, / Lakťom*

¹ Vo význame „Rus“, podobne ako v angličtine „russian“ (forma príd. mena). – pozn. prekl.

² Kto sa odváži povedať, že V.I.Daľ alebo A.F.Hilferding nie sú ruskí? Aké môžu byť výhrady k tomu, že: maršal K.K.Rokosovskij bol Poliak? maršal I.Ch.Bagramjan Armén? A.V.Suvorov syn Arménky? P.I.Bagracion Gruzínek? leteckí konštruktéri A.I.Mikojan a M.I.Gurevič, tvorcovia firmy «MiG» a vedeckej školy projektovania bojových lietadiel, boli Armén a žid? — Oni všetci vniesli svoj reálny vklad do rozvoja Ruskej civilizácie mnohých národov, čo aj odlišuje každého z nich od «ruských» a ostatných nacionalistov, ktorí sa stali prekážkou pre rozvoj mnohonárodnej civilizácie Rusi.

³ Slovo foneticky znejúce ako „mrak“ (мрак) má v ruskom jazyku význam „temnota“. Samozrejme ide o narážku na marxizmus. – pozn. prekl.

bežným nezmeriaš, / Ono má osobité poslanie — / V Rusko možno len veriť». Práve z tohto dôvodu drvivá väčšina hodnotení Ruska a jeho perspektív Západom (ako aj Východom) je nezmyslom, pretože vychádzajú z iných civilizačných ideálov povýšených do bezalternatívneho absolútna.

2.3. Vznik národných kultúr a formovanie hraníc medzi etnikami

Kultúra — to je všetka informácia a algoritmika, ktorá nie je prenášaná z pokolenia na pokolenie v podobe hotovej k použitiu na základe genetického mechanizmu biologického druhu¹. Kultúra je javom, ktorý je vlastný dostatočne vyspelým biologickým druhom², nie len človeku. Osobná kultúra — to je tá časť kultúry spoločnosti, ktorú jedinec prijal za svoju vlastnú + to, čo si vypracoval sám. Modifikácia kultúry v priebehu dejín (jej rozvoj a degradácia) je svojho druhu časový «integrál» z celého súhrnu osobných výtvorov³ a strát, vrátane strát možností rozvoja. Takýto je pohľad na jav kultúry v Koncepcii spoločenskej bezpečnosti (KSB).

Predovšetkým treba priznať, že pre vznik osobitej národnej kultúry je potrebné nejaké minimálne teritórium, na ktorom by ľudia mohli žiť stabilne v nadväznosti pokolení, formujúc svoju kultúrnu jednotu a vytvárajúc osobitosť jak kultúry, tak aj svojej biologicko-genetickej jednotnosti, čo si vyžaduje prítomnosť troch vzájomne prepojených podmienok:

1. Sústredenie obyvateľstva na tomto teritóriu v počte dostačujúcom na reprodukciu geneticky zdravých pokolení⁴.
2. Možnosť (známa obyvateľstvu) vedenia na tomto teritóriu určitej hospodárskej činnosti v režime plnej ekonomickej sebestačnosti alebo blízkej k tomuto režimu.
3. Okrem toho je nutné, aby príliv kultúrnej odlišného obyvateľstva do oblasti vzniku spomínanej národnej kultúry bol zanedbateľný vzhľadom na počet obyvateľstva stabilne žijúceho v danej oblasti, pretože v opačnom prípade kultúra prisťahovalcov a «tranzitujúcich» bude schopná nahradiť svojbytnú kultúru domáceho obyvateľstva.

Tieto požiadavky k podmienkam vzniku národov boli v historickej minulosti uspokojované automaticky na úkor prírodno-geografických faktorov. Hrebene hôr, vodné priehrady (rieky, jazerá, moria, oceány), ťažko zdolateľné púšte, rázovitost' krajín (otvárajúca jedny možnosti pre vedenie hospodárskej činnosti a zatvárajúca iné možnosti) — objektívne rozhraničili oblasti prvotného vzniku národných kultúr a v mnohom predurčili smerovanie i hranice svojbytného⁵ rozvoja kultúr v príslušných oblastiach⁶.

Toto rozhraničenie oblastí nesie objektívny charakter, no pre ľudí nie je stopercentne neprekonateľným. Prekonateľným je v pravdepodobnostno-štatistickom zmysle v každej epoche dejín, a svojbytný rozvoj kultúr v oblastiach vedie k tomu, že pravdepodobnostno-štatistické parametre zdolateľnosti tých-ktorých hraníc rozhraničenia oblastí prvopočiatočného vzniku a následného rozšírenia národných kultúr sa menia v priebehu spoločensko-historického rozvoja.

Avšak prírodno-geografické hranice rozhraničenia oblastí vzniku národných kultúr — to je jedna vec, a medzietnické hranice rozdeľujúce jeden ľud od druhého, ktorých kultúry vznikli a rozvíjajú sa v susedných oblastiach — to je druhá vec.

¹ Genetický mechanizmus biologického druhu odovzdáva z pokolenia na pokolenie v podobe hotovej na použitie informáciu a algoritmiku rôzneho zamerania. Podrobnejšie je to opísané v práci VP ZSSR «Základy sociológie».

² Ohľadom existencie kultúry mimo ľudskej spoločnosti viď napríklad článok «Orangutany, kultúrne plemeno» v novinách «Izvestia» z 8. januára 2003 (internetová adresa: <http://izvestia.ru/news/271439>).

³ Osobných tvorivých vkladov do kultúry (zdieľaných informácií) — t.j. individuálnych i kolektívnych znalostí a zručností, dostupných spoločnosti, ľudstvu. — pozn. prekl.

⁴ T.j. frekvencia sobášov blízkyh príbuzných musí byť dostatočne nízka, aby nedochádzalo k biologickej degenerácii populácie následkom šírenia a hromadenia v nej defektných génov.

⁵ T.j. rozvoja bez akéhokoľvek citeľného kladného alebo záporného vplyvu iných kultúr.

⁶ T.j. tvrdenie L.N.Gumiljova ohľadom toho, že etnogenéza nie je proces vnútrosociálny, ale podmienený prírodným prostredím (t.j. krajinný, vrátane ich biocenóznej komponenty) — je správne tvrdenie.

Čiastočne je to podmienené tým, že niektoré prírodno-geografické hranice, ktoré jestvovali v epoche zrodu našich súčasných národných kultúr, boli v minulosti dejín zotreté hospodárskou činnosťou človeka alebo presunuté oproti svojej pôvodnej polohe pod vplyvom prírodných procesov. Pritom usadlé obyvateľstvo mohlo zostať na svojich zvyčajných miestach pobytu.

Okrem toho, národné kultúry v mnohých prípadoch úspešne realizovali expanziu za hranice oblasti svojho prvotného vzniku. Takáto expanzia kultúr môže prebiehať dvojako:

- buď vo výsledku presťahovania sa nositeľov kultúry do susedných regiónov,
- alebo v dôsledku toho, že sprvoti kultúrne osobitné obyvateľstvo za hranicami oblasti vzniku skúmanej kultúry, si začalo z nejakých dôvodov osvojovať kultúru susedov, vo výsledku čoho sa stalo kultúrne identickým so svojimi susedmi, úplne stratiac svoj dovtedajší kultúrny svojráz alebo stanúc sa národnosťou v zostave susedného ľudu.

Z toho dôvodu sa medzietnické hranice nemusia zhodovať s prírodno-geografickými hranicami oblastí prvotného vzniku národných kultúr.

Tam, kde prírodno-geografické hranice rozhraničenia oblastí vzniku národných kultúr nepredstavujú neprekonateľnú prekážku, tam ich ľudia prechádzali osamote, s rodinami, inými skupinami, po čom následne ostávali trvalo žiť za hranicami oblasti vzniku svojej národnej kultúry. Takáto migrácia v niektorých prípadoch mala obojsmerne orientovaný charakter, a v niektorých prípadoch jednosmerný. Preto je reálne, že ak ľudy nie sú rozdelené moriami a oceánmi, tak vo väčšine prípadov majú hranice na súši medzi etnikami štatistický charakter¹, a na teritóriách regiónov tvoria viac-menej široké pásma, v ktorých je obyvateľstvo etnicky zmiešané.

Charakter tohto zmiešania môže byť rôzny. V pásme sformovanej medzietnickej hranice môžu celé stáročia existovať:

- striedavo rozmiestnené² monoetnické obce a mestá;
- obce a mestá s etnicky rôznorodým obyvateľstvom, v ktorých niektoré ulice alebo štvrte môžu byť obývané prevažne predstaviteľmi jedného ľudu, a iné zasa prevažne obyvateľmi toho druhého; no môžu existovať aj obce a mestá, v ktorých neexistuje vnútorné etnické rozčlenenie, a príbytky a hospodárske objekty predstaviteľov rôznych ľudov vedľa seba striedavo susedia.

Šírka pásma medzietnickej hranice (*ak sa nezhoduje s ťažko priechodnou prírodno-geografickou hranicou rozhraničenia susedných oblastí vzniku národných kultúr*) je podmienená osobitosťami kultúr susediacich ľudov: čím menej obsahuje rozdielov v charaktere etických noriem, kulinárstve, vedení hospodárstva atď. — tým môže byť pásmo širšie a o to vyššie v ňom môžu byť štatistické ukazovatele medzietnických sobášov; čím výraznejšie sú menované rozdiely susediacich kultúr a čím silnejšia je intolerantnosť k iným kultúrnym normám — tým je pásmo medzietnického rozhraničenia užšie a o to nižšie sú v ňom ukazovatele medzietnických sobášov; okrem toho, krivka hustoty osídlenia predstaviteľov každého zo susediacich ľudov môže byť asymetrická, t.j. v nejakom smere strmšia, a v opačnom smere miernejšia.

Ničmenej, v samotnom pásme medzietnickej hranice sú konflikty príslušníkov rôznych národov pomerne zriedkavé alebo majú charakter rituálu či tínedžerských a mladíckych šibalstiev, čo plodí zdanie konfliktu, popri jeho faktickej absencii alebo celkovo dobrých susedských vzťahoch: všetci stáli obyvatelia pásma, zvyčajne, poznajú kultúru a jazyk svojich susedov, a pretože pre nich všetkých, pre ich deti a vnukov je oblasť «ich rodiskom», tak nevyrábajú zbytočné konflikty. A reálne konflikty, ak vznikajú, tak majú štatisticky zriedkavý osobný alebo rodinný charakter. Nevznikajú na základe neopodstatnenej nenávisti k príslušníkom iného národa, ale v dôsledku porušenia tých či oných *noríem spravodlivosti* vo vzájomných vzťahoch konkrétnych ľudí, noríem *všeobecne uznávaných* v pásme medzietnickej hranice; a takéto konflikty sa riešia *na základe historicky sformovaného chápania spravodlivosti*, a nie na základe príznaku príslušnosti k národu, pretože

¹ T.j. určujú sa štatistickými štandardmi, vyradujúcimi zo skúmania «chvosty» hustoty osídlenia, v ktorých ojedinelí nositelia tej či onej národnej kultúry žijú uprostred prevažnej štatistickej väčšiny nositeľov inej národnej kultúry.

² V RJ má slovo «vperemežku» (вперемежку — striedavo) spoločný koreň so slovom «meža» (межа — medza, hranica).

v opačnom prípade sa spoločné nažívanie v pásme medzietnickej hranice stane pre všetkých nemožným, a to si nepraje nikto spomedzi jej stálych obyvateľov (snáď len s výnimkou lumpen-u a kriminálnikov).

Hranice štátov-národov sú línie na mape a na teritóriu, rozhraničujúce oblasti platnosti jurisdikcie štátov. Vo väčšine prípadov prechádzajú územím pásiem medzietnického vymedzenia. Pričom, nakoľko tieto pásma môžu byť pomerne široké, tak snaha začleniť ich na svoje štátne územie môže byť aj dôvodom k vojne, o to nebezpečnejším, o čo viac ekonomických a vojensko-strategických záujmov (reálnych alebo iluzórnych) spájajú politici daného štátu-národa s disponovaním toho či onoho teritória v pásme medzietnického vymedzenia¹.

2.4. Vojny medzi etnikami a povojnový režim v určitom zmysle «mierovej koexistencie»

V epoche do vzniku štátov boli konflikty susediacich plemien a daného ľudu podmienené snahou obsadiť teritórium susedov alebo jeho časť, aby mohli na ňom realizovať hospodársku činnosť a trvalo v ňom žiť. Príčinami, podnecujúcimi k snahe zmocniť sa územia susedov, boli buď prebytočný počet vlastného obyvateľstva v pomere k dosiahnutému výkonu sformovaného hospodárskeho systému, alebo zmena prírodno-geografických podmienok (*vrátane aj ako následok hospodárskej činnosti — vlastnej alebo kohokoľvek zo susedov*) vo výsledku čoho výkon historicky sformovaného hospodárskeho systému prudko klesol a stal sa nedostačujúcim vzhľadom na počet obyvateľstva².

Vo väčšine prípadov víťazstvo v takejto vojne *o teritórium (miesta pre hospodársku činnosť a miesta pre pobyt)* viedlo k vyhnaniam alebo genocíde porazených³, *v lepšom prípade* s asimiláciou nevyhnaných zvyškov⁴.

Ak takéto zhoršenie životných podmienok v oblasti prvotného vzniku národnej kultúry nebolo spôsobené prírodnou katastrofou (rýchlou, alebo pomaly sa rozvíjajúcou), potom sa možno domnievať, že príčinou agresie proti susedom s cieľom obsadenia ich území bola bezvýchodiskovosť rozvoja vlastnej národnej kultúry, čo aj priviedlo k preľudneniu teritória alebo ekologickej katastrofe, ktorá znížila produktivnosť hospodárskej činnosti. No bezprostredný motív k agresii aj tak nesie ekonomický charakter: potrebnosť dodatočných ekonomických zdrojov na zabezpečenie zvyčajnej kvality života kultúrne svojrázneho obyvateľstva.

Nájazdové operácie, ktorých cieľom bolo okradnúť susedov a odviesť so sebou zajatcov na zužitkovanie u seba, ako otrokov alebo predaj inde — možno hodnotiť ako komponent ekonomického štýlu tej-ktorej národnej kultúry, pretože takýto druh nájazdov nemá za cieľ obsadenie teritória susedov, a vo väčšine prípadov takéto nájazdy v dejinách nemali ojedinelý charakter, ale realizovali

¹ Takto Francúzsko a Nemecko neraz viedli vojnu kvôli včleneniu do svojej zostavy Alsaska a Lotrinska, spočiatku so zmiešaným obyvateľstvom, dnes patriacich Francúzsku na základe výsledkov druhej svetovej vojny 20. storočia, ktoré však boli súčasťou Nemecka v období medzi Francúzsko-pruskou vojnou r. 1871 a prvou svetovou vojnou 20. storočia.

Pásmo rozhraničenia Ukrajincov (Malorusov) a Veľkorusov sa nachádza prevažne na území postsovietskej Ukrajiny a zaberá značnú časť v zostave jej teritória — takmer celú ľavobrežnú Ukrajinu a Krym, ktorý nikdy nebol územím vzniku ukrajinskej kultúry, nech by už čo písali o «glóbose Ukrajiny» ideológovia ukrajinského nacionalizmu (viď napr. <http://nnm.ru/blogs/bog-danya/svidomizm-i-svidoma-istoriosofiya/#cut>).

² To sú príčiny javu, ktorý historici nazývajú «sťahovaním národov» — keď ľud opúšťa oblasť vzniku svojej národnej kultúry a hľadá si «nové miesto pod slnkom», ku ktorému postup a upevnenie sa v ňom bolo v mnohých prípadoch realizované pomocou vojenskej sily ako rozhodujúceho faktoru.

³ Vojnu práve takéhoto druhu začal A.Hitler proti ZSSR: jej cieľom bolo «dobytie životného priestoru pre Nemcov na Východe» (bol ohlásený v «Mein Kampf» ešte v r. 1923), po čom sa následne predpokladalo zlikvidovať približne 100 000 000 «zbytočného» obyvateľstva ZSSR (Plán «Východ» — článok v nemeckom jazyku: <http://gplanost.x-berg.de/gplanost.html>), a zvyšok, spustený do nevratne otrockého stavu cestou modifikácie kultúry smerom k primitivizácii vzdelávania a stimulovaniu individuálnych «slobôd», sa mal oddávať nerestiam a degradovať. V podstate tento plán aj realizujú na území ZSSR v postsovietskej dobe rukami «elit», vytvorených z pôvodných obyvateľov.

⁴ Takto sa na úkor vyhnaní, likvidácie a asimilácie slovanského obyvateľstva sformovalo dnešné Nemecko (Berlín bol spočiatku slovanským sídlom, ostrov Rujana v pred-germánskom období bol osídlený Slovanmi).

sa systematicky, ak nie s každoročnou periodicitou poľnohospodárskych prác, tak s inou — menej presnou periodicitou.

Ideologické motívy k nepriateľskému správaniu voči susedom (*typu: nosy a profil očí nemajú také ako «skutoční ľudia»; oni rozbiľajú vajcia tupým koncom a má sa špicatým; musíme proti nim viesť vojny, lebo naši bohovia nás zaväzujú k prinášaniu obetí a pod.*) — si vyžadujú tak vysokú úroveň rozvoja davo-«elitarizmu», pri ktorom elite vzniká nadbytok času na *chorobné filozofovanie* a zasievanie viery v takéto ideologické mýty u prostého ľudu. A tak pri dosiahnutí tohto štádia rozvoja davo-«elitarizmu» dáva ľudová múdrosť hodnotenie všetkým vojnám bez výnimky: «páni sa bijú a sluhom kečky treštia» pod ktorou sa myslí, že 1) páni sa bijú za rozšírenie sféry svojho «elitárneho» parazitizmu a 2) nimi vypracované pravdepodobné ušľachtilé ideologické zdôvodnenie nutnosti začať vojnu proti susedom — je od začiatku lživé.

Po sformovaní davo-«elitarizmu» a vzniku štátov pod vládou «elitárnej» štátnosti otázka — aký ľud sa venuje hospodárskej činnosti na tom či onom území — v mnohých prípadoch prestáva vládncu «elitu» víťazného štátu-národa nejako zvlášť trápiť: hlavné, aby platili stanovené dane, nebránili sa nezákonným úplatkom a ostatným «elitárnym» zneužitiam, aby slúžili v armáde a plnili ostatné povinnosti kladené «elitou» na prostý ľud; a akú národnú príslušnosť majú znovuzískaní poddaní «je už jedno»¹. Preto genocída voči porazeným a *zmazávanie národnej seba-identity*² zvyšného domorodého obyvateľstva v procese jeho asimilácie prestali byť samocieľom, ale stali sa prostriedkom na predchádzanie národno-oslobodeneckému hnutiu³ a prostriedkom zjednocovania procesov štátneho riadenia na celom teritóriu štátu-národa. *Pritom vo väčšine prípadov sa «elita» porazených sama aktívne zapájala do procesu asimilácie, aby tak vošla do zostavy «elity» víťazov a zachovala si svoj sociálny status*⁴ (alebo ho aj navýšila⁵).

Avšak pre prostý ľud bolo ťažké sa zapojiť do tohto procesu, lebo okrem toho, že sa tu vyskytovala sociálna zotrvačnosť reprodukcie vlastnej kultúry v «automatickom režime» tak, po prvé, v podmienkach davo-«elitarizmu» sú predstaviteľom prostého ľudu väčšinou zatvorené cesty k zmene ich sociálneho statusu (preto ani nemali potrebu sa asimilovať), a po druhé, osvojenie si jazyka a kultúry víťazov si žiada voľný čas a energiu, čo predstavitelia prostého ľudu, neustále zabratí do práce, taktiež nemali⁶.

Ak sa víťazovi darilo rozprestrieť svoju moc nielen na pásмо medzietnického rozhraničenia a k nemu prilahlé obmedzené územia, ale na celé teritórium susedov, a o to viac, ak susedia boli dostatočne početní, tak sa ocitol pred voľbou:

- buď viesť politiku národnej unifikácie, zakazujúc jazyk a kultúru všetkých ľudov, ktoré sa stali podriadenými (*k tomu bolo naklonené Turecké impérium od momentu svojho vzniku na troskách*

¹ Tento prístup k rozšíreniu podriadeného územia je obmedzený len efektívnosťou dopravných prostriedkov a šírenia informácií. Obmedzenie ich rýchlosti a reprodukcie má objektívne za následok aj obmedzenie vzdialenosti medzi hlavným mestom a perifériami, po prekročení ktorej hlavné mesto prakticky plne stráca moc nad dňm v perifériách.

² S výnimkou tých, ktorí sa v priebehu agresie a vzniku okupačného režimu stali otrokmi. V stáde otrokov, z pohľadu otrokára, sa nesmie vyskytovať ani národné seba-uvedenie, ani inštitút rodiny. Vzhľadom k tomu je buržoázny liberalizmus — *podľa stanovísk ktorého práva jednotlivca bezvýhradne prevyšujú práva rodiny, a chápanie národnej príslušnosti je súkromnou vecou jednotlivca, a nie jedným z faktorov zjednotenia národného a mnohonárodného spoločenstva* — ideológiou otrokov (inak povedané: vlastnou otrokom), a nie ideológiou slobodných ľudí.

³ Avšak najhlavnejším v tomto predchádzaní bolo «neprehnať to», pretože v opačnom prípade politika zmazávania národnej identity porazených sa stáva katalyzátorom a rozbuškou národno-oslobodzovacích hnutí. Neraz sa o tom presvedčila poľská šľachta na Ukrajine, v Bielorusku a Litve, no šľachta zakaždým «pocitovo» demonštrovala svoju nepoučiteľnosť a po určitom čase znova stúpala na tie isté hrable a rozduchávala proti-poľské povstanie na etnicky nepoľských územiach. Práve výsledkom tohto sa šľachte nepodarilo zrealizovať sen o «Veľkom Poľsku» od Baltského mora po Čierne, a od Odry a Visly po Uralské pohorie.

⁴ Toto sa dialo v Anglicku po jeho dobytí Normanmi a strate u anglosaskej «elity» jej sociálneho statusu. Dozvuky tohto procesu našli svoje stvárnenie v široko známom románe Waltera Scotta «Ivanhoe».

⁵ Tak tomu bolo v Poľsku, kde sa najvplyvnejšími veľmožmi stali popoľštení prisťahovalci z kedysi Poľskom dobytých Ukrajiny, Bieloruska, Litvy.

Na túto cestu vykročila aj «elita» postsovietskej RosSiónie...

⁶ Tak bolo aj v prípade Adžarcov — etnických Gruzíncov, ktorých asimiláciu Turecké impérium nedokázalo doviest do plnej straty ich národného jazyka a úplného splynutia s Turkami.

Byzancie, no aj tak v tom nedosiahlo úspech až do svojho pádu po porážke v prvej svetovej vojne 20. storočia; analogickú politiku vo vzťahu k národnostným menšinám vykonávalo aj Bulharsko; následkom rovnakej politiky sa Poľsko nestalo impériom; neodbytnosť vo vykonávaní takejto politiky privedie skôr či neskôr «elitu» titulného národa k politike genocídy vo vzťahu k podriadenému inokultúrnemu obyvateľstvu, čoho príkladom bola genocída Arménov v Turecku v rokoch 1915 — 1923 a pokus o politiku genocídy vo vzťahu k Ukrajincom a Bielorusom zo strany Poľska po získaní štátnej nezávislosti v 1920-tych rokoch¹);

- alebo budovať mnohonárodný štát, v ktorom sa tak či onak aj štátnosť stáva mnohonárodnou (v pomerne nedávnej minulosti bolo štátom tohto druhu Rakúsko-Uhorské impérium, v ktorom okrem titulných národov — Nemcov-Rakušanov a Maďarov — žili ešte aj Rumuni a mnohé slovanské ľudy, avšak bežiaci v ňom proces formovania mnohonárodnej štátnosti šiel neprípustne pomaly, čo sa stalo jedným z vnútorných predpokladov pre rozpad impéria² podľa národnostno-teritoriálneho príznaku výsledkom porážky v prvej svetovej vojne 20. storočia);
- alebo sa obmedziť zriadením vazalských vzťahov (toto bolo dostatočne rozšírené v epoche feudalizmu³) alebo «protektorátu» či «domínia» (štátov-národov v epoche kapitalizmu), pri ktorom sa riadenie vnútorného života dobytého územia ponechávalo «elite» domorodcov, pričom sa na ňu kládla povinnosť vyberať od miestneho obyvateľstva «daň», odovzdávať ju štátu-metropole a podporovať politiku štátu-metropoly ľudskými i ďalšími zdrojmi teritória pomimo «dane» (a zároveň neposkytovať pomoc nepriateľom vládnucej «elity» štátu-metropoly). V takomto variante je hromadná asimilácia «elity» porazených do «elity» víťazov vylúčená.

Na realizáciu režimu «domínia-protektorátu» boli metropoly v epoche kapitalizmu štátov-národov nútené prijať na seba misiu prípravy kádrov z radov domorodcov na realizáciu riadenia v regiónoch, *náležitým spôsobom* vyškolenými tuzemcami, v záujmoch pohlavárov a majiteľov metropol. V inokultúrnych regiónoch podriadených metropole to umožňuje zaobísť sa s minimom predstaviteľov metropoly pri zachovaní *ideologickej a ekonomickej moci*⁴ metropoly nad spoločnosťami regiónov.

Preto, ak budeme analyzovať typy hospodárskych systémov rôznych národných a mnohonárodných spoločností, aké dejiny poznali, tak možno vyčleniť tri základné typy ich integrácie do globálnej ekonomiky:

- Hospodárstvo suverénneho štátu. Ono pracuje, predovšetkým, na ekonomické zabezpečenie svojej vnútornej a zahraničnej politiky a potrieb svojho obyvateľstva, spolupracujúc s hospodárskymi systémami iných suverénnych i formálne suverénnych štátov na nejakých (v každej epoche dejín svojich) rovnocenných ekonomických princípoch.
- Hospodárstvo neskrývane koloniálneho typu. Je podriadené «príkazovo-administratívnym spôsobom» zahraničnému štátu-metropole a správe súkromných zahraničných alebo nadnárodných korporácií⁵ a pracuje na ich záujmy, uspokojujúc potreby svojho obyvateľstva na zvyškovom princípe.
- Kryptokoloniálne⁶ hospodárstvo. Vyznačuje sa tým, že štát, na území ktorého sa podarilo kolonizátorom sformovať tento typ hospodárstva, má všetky formálne atribúty suverénneho štátu:

¹ Poľsko bolo natoľko neodbytné, že sa dočkalo odsúdenia svojej politiky zo strany Ligy národov v r. 1932 (<http://kprf.ru/international/70898.html>).

² Rossia je tiež mnohonárodný štát, avšak algoritmika jeho vzniku ako mnohonárodného štátu a charakter vzájomných národných vzťahov v ňom je iný, preto spomenutú otázku ilustrujeme na príklade Rakúsko-Uhorska.

³ Mimochodom, odtiaľto aj pramení taký termín, ako «šachinšach» (kráľ kráľov), nakoľko moc miestnych kráľ(ik)ov nad ich ľuďom a územím sa priznávala «kráľom kráľov» za podmienok ich podriadenia sa v rade vecí vláde «kráľa kráľov» a pri povinnosti podporovať ekonomicky i vojenskou silou jeho politiku. Napríklad gruzínske, arménske, kurdské štáty za týchto podmienok patrili v dávnej minulosti do zostavy Perzskej ríše.

⁴ Tretia a štvrtá priorita zovšeobecnených prostriedkov riadenia. O zovšeobecnených prostriedkoch riadenia/zbranií viď práce VP ZSSR «Voda mŕtva» a «Základy sociológie» (3. časť, kniha 1, kapitola 8.5).

⁵ Medzi takéto súkromné korporácie dlho pred epochou dnešných nadnárodných korporácií patrili: Východo-Indická a Západo-Indická spoločnosť vo Veľkej Británii, Rusko-Americká spoločnosť v Ruskom impériu.

⁶ Termín «kryptokolónia» bol do lexikónu politológie zavedený Dmitrijom Galkovskim.

hranice, v medziach ktorých funguje výlučne jeho vlastná jurisdikcia; vyššie úradné osoby a orgány moci sa nezodpovedajú úradným osobám a orgánom moci zahraničných štátov; vlastný kreditno-finančný systém a pod. No ono zároveň — podobne ako neskrývane koloniálne hospodárstvo — pracuje na záujmy zahraničných a nadnárodných politických síl. Preto, ak budeme analyzovať štruktúru jeho HDP, exportno-importnú výmenu tovarov a vnútorný maloobchodný obrat, tak parametre jeho hospodárstva budú analogické hospodárstvu neskrývane koloniálneho typu. Následkom toho základná masa obyvateľstva živorí v bezútešnej biede «s právom» byť ekonomickým zdrojom, a súčasne s touto väčšinou existuje ešte určitá málopočetná vládnuca «elita» domorodcov, ktorej spotrebiteľské štandardy zodpovedajú úrovni svetových «elit» alebo sa k nej približujú (*minimálne sú na úrovni spotrebiteľských štandardov takzvanej «strednej triedy» ekonomicky vyspelých krajín*).

Ak máme hovoriť o súčasnej svetovej ekonomike ako o systéme, tak do nej patrí niekoľko suverénnych štátov¹ a množstvo štátov-kryptokolónií (kolónie, administratívne podriadené štátom-metropolám, zostali prevažne v minulosti).

Pritom mnohé formálne nezávislé štáty existujú v režime kryptokolónie celé desaťročia, a to aj storočia, bez prejavu akýchkoľvek tendencií k tomu, aby získali reálnu suverenitu, vrátane ekonomickej. V mnohých z nich po celý čas ich existencie fungujú a rozvíjajú sa demokratické inštitúty: široké volebné právo, pluralita politických strán, sloboda slova a pod., ktoré však nezabavujú spoločnosť kryptokoloniálneho charakteru ich ekonomiky².

Táto okolnosť nás stavia pred otázku, ako sa realizuje a udržuje kryptokoloniálny režim. Obrátime sa k článku vedúceho Centra prípravy komplexných ekonomických programov «Modernizácia» Jevgenija Gil'bo «Technokracia musí menovať kompetentných národných lídrov» (časopis «MOST», № 25, r. 1999). V preambule článku J.Gil'bo sa píše:

«Existujú dva systémy poznatkov o svete, a to znamená, aj dva systémy vzdelávania. Prvý systém poznatkov je určený pre široké masy. Druhý, pre úzky kruh, ktorého poslaním je riadiť.

Historicky možno toto rozlíšenie³ sledovať vo všetkých typoch kultúr, ktorých systémy vzdelávania poznáme. Už v Starom Egypte sa vzdelanie pre úradníkov a nižšie kasty žrecov výrazne odlišovalo od toho, do čoho zasväcovali úzky kruh vyvolených, ktorí tvorili špičku kasty žrecov a okolie faraóna. V Starej Mezopotámii vidíme podobné rozlíšenie».

A v samotnom článku sa J.Gil'bo dotýka aj otázky ohľadom obsahu ekonomického vzdelávania našich dní:

«V ekonomickom vzdelávaní ... existuje fundamentálny rozdiel v „ekonomike pre úradníkov/clerkov“ a „ekonomike pre jej vlastníkov“. Také rozdiely v poslednej uvedenej, ako nepriame riadenie na úrovni pravidiel (predpisov), štruktúra peňažného obehu, nepriame stimulovanie, makroriadenie atď., zostávajú v podstate za hranicami základného ekonomického vzdelania. **Dôvod je jednoduchý — funkcia „ekonomiky pre**

Nezávisle od interpretácie tohto termínu v «elitárnej» politickej analytike, my ho chápeme nasledovne: termín poukazuje na kolonizovaný charakter života spoločnosti, udržiavaný obchádzajúc vedomie väčšiny predstaviteľov tejto spoločnosti a predovšetkým — základnej masy členov jeho vládnucej «elity» (*s výnimkou zasvätených bratov-masonov a «naverbovaných», ktorí vedú že zradili Vlast' a predali ju zotročiteľom*).

¹ Niektoré z nich (vrátane USA) sú suverénnymi len preto, že sú základňou hlavných svetových korporácií, kvôli čomu sú hranice medzi administráciou týchto korporácií a štruktúrami orgánov štátnej moci veľmi symbolické.

² Pričom kryptokoloniálne postavenie ľudí sa neprejavuje len na úrovni ekonomiky, ale na všetkých prioritách zovšeobecnených prostriedkov riadenia. Vyrážanie cudzej armády, ktorá sleduje prevažne ciele jej „vrchných veliteľov“. „Kultúra“ stravovania, okrem zamlčovania dlhodobých účinkov tiež nepriamo nastavuje (ne)zdravie ľudí záujmom riadiaceho centra. Média a náboženstvá, nielenže neinformujú o pravde, ale navyše nastavujú psychiku človeka do zombi-režimu vhodného práve pre centrum riadenia kryptokolónie. Zamlčovanie a prepisovanie histórie detto. A človek tomu verí a myslí si že je slobodný občan v slobodnom štáte. — pozn. prekl.

³ Bolo treba použiť slovo **rozdiel** «различие», a nie **rozlíšenie** «различение», ktoré má iný význam: viď práce VP ZSSR «Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty», «Základy sociológie».

úradníkov/clerkov“ spočíva vo vnucovaní určitých stereotypov (veľakrát blízkyh čistej mytológii), ktoré vo výsledku programujú predvídateľné správanie ekonomických subjektov. Analogická je, vlastne, aj funkcia verejnej ekonomickej vedy. Existencia predvídateľného správania u týchto ľudí zabezpečuje ideálne podmienky hry v systéme pre tých, ktorí disponujú vedomosťami z oblasti vyššej ekonomiky (zvýraznené hrubým nami v citáte).

Analogicky sa má vec v mnohých oblastiach poznania. (...) on (systém prípravy úradníkov/clerkov: naše spresnenie v citáte) neumožňuje žiadny prístup k tým znalostiam, na základe ktorých skutoční vlastníci západného sveta zabezpečujú efektívne riadenie ekonomiky a stabilnú prosperitu svojich krajín»¹.

V súlade s tvrdením, ktoré vyjadril J.Gil'bo:

Obsah sociologicko-ekonomického vzdelania, predurčeného k zabezpečeniu samoriadenia suverénneho štátu vo všetkých aspektoch jeho života, vrátane riadenia jeho hospodárskeho systému — sa musí odlišovať od obsahu vzdelania, predurčeného *postrannými politickými silami* k zabezpečeniu exploatácie kryptokolónie, formálne riadenej jej vlastnými spoločenskými inštitútmi. V opačnom prípade sa pred kryptokolóniou otvoria možnosti dosiahnutia jej reálnej, a nie len formálnej suverenity, vrátane reálnej ekonomickej suverenity².

No predpoklad ohľadom kryptokoloniálneho charakteru sociologicko-ekonomického vzdelávania na základe výsledkov ekonomickej vedy «pre clerkov», vyvinutou na Západe, nutne sprevádza otázka: *A prečo si tento jeho charakter nikto neuvedomí ani vo vedecko-pedagogickej komunite, ani medzi študentmi?*

Ide o to, že v základe dnešného systému vzdelávania ležia teoretické texty (prevažne — texty učebníc, napísaných v súlade so vzdelávacími štandardmi a tradičnými názormi), a nie praktická práca študentov (a takisto mnohých pedagógov) v príslušnej oblasti na rôznych úrovniach hierarchie riadenia, v ktorej by na základe výsledkov svojej činnosti mohli posúdiť hodnovernosť teórií popisujúcich túto sféru života spoločnosti.

«Pracovná stáž» v období štúdia máva krátkodobý-epizodický charakter a len sčasti dopĺňa osvojenie si textového materiálu. Študentom dáva veľmi všeobecnú a povrchnú predstavu o sfére činnosti, k práci v ktorej ich pripravuje VŠ, k tomu navyše dáva predstavu zo spodných úrovní štátnej hierarchie funkcií a kompetencií, a *úlohy kryptokolonizácie sa riešia na nadštátnej úrovni riadenia, o ktorom sa v kurzoch sociologicko-ekonomického vzdelávania a histórie nič nehovorí*; a také traktáty ako «Protokoly sionských mudrcov» dávajú zámerne lživú predstavu o procesoch tejto úrovne, čo tiež neumožňuje získať reálnu a plnú suverenitu na základe traktátov tohto druhu.

A keďže nikto v reálnom tempe štúdia učebného programu nie je schopný overiť si pravdivosť všetkých názorov, ktoré sú predkladané v učebniciach ako hodnoverne dokázané vedecké fakty, tak veľkú časť učebného materiálu, či už to chceme alebo nie, prijíma — najprv žiak, a neskôr študent — *bez pochybovania* a *bez súvisu so životom* ako vedecky dokázanú pravdu. Ako ukazuje história rozvoja vedy a vzdelávania, platí to aj vo vzťahu k životu adekvátnym tvrdeniam, aj vo vzťahu k všemožným vedeckým omylom a úmyselnej lži, o pravdivosti ktorých môžu byť veľmi dlhú dobu presvedčené celé spoločnosti.

Pritom **drvivá väčšina programov profesionálnej prípravy v sebe nezahrňa vysvetlenie problematiky vypracovania kritérií pravdivosti teórií, na ktorých sa zakladá príslušná profesionálna činnosť**.³ Táto problematika zostáva v zamlčaniach, čím sa predpokladá «očividnosť» nájdenia odpovedí na otázku «čo je pravda?» alebo úplnú neaktuálnosť tejto otázky.

¹ Veta si vyslovene žiada dodatok: na úkor ostatných krajín a ich škodu.

² Podrobnejšie o úlohe vedy a vzdelávacieho systému v samoriadení spoločnosti a riadení spoločností zvonku napriek ich vlastným záujmom viď kapitoly 10.6 a 10.7 práce VP ZSSR «Základy sociológie».

³ O kritériu pravdivosti viď práce VP ZSSR «Dialektika a ateizmus: dve nezlúčiteľné podstaty», «Základy sociológie» (časť 1.).

Okrem toho, učebné plány nenechávajú voľný čas k tomu, aby študenti mohli samostatne vyjsť nad rámec učebných programov, vypracovať si a osvojiť nejaké poznatky a zručnosti, nezahrnuté do plánov, no z pozície ktorých by sa mohli nestrannne pozrieť na učebné programy a položiť učiteľom rôzneho zamerania nepohodlné otázky, na ktoré v učebných programoch odpovedí niet, alebo tam sú — avšak nezmyselné, ak ich dáme do súvisu s *celkovým reálnym životom*.

V tuzemských učebných programoch niet ani povinný zoznam literatúry na preštudovanie, ktorú by si študenti boli povinní prečítať pomimo učebníc, čo je potrebné pre rozšírenie ich obzoru a formovanie vlastnej predstavy o tom, o čom písali *zakladatelia a klasici príslušných smerov rozvoja vedy, techniky, iných sfér činnosti*, a takisto — aktéri a vrstovníci tých-ktorých udalostí.

Bývalý študent, ktorý sa po ukončení VŠ stane diplomovaným profesionálom, dáva do súvisu operatívnu informáciu, ktorá k nemu prichádza počas práce, s tými teóriami, o ktorých sa dozvedel z vysokoškolského kurzu. Na základe takejto súvzťažnosti operatívnej informácie a teórie sa vypracováva a uvádza do života drvivá väčšina rozhodnutí vo sférach profesionálnej činnosti. A ak je cieľom *sociologicko-ekonomického vzdelávania kryptokoloniálneho charakteru* — zabezpečiť exploataciu krajiny rukami a «intelektom» jej vlastného obyvateľstva, tak dosiahnutie tohto cieľa je naprogramované aj charakterom vyučovacieho procesu, aj obsahom učebných programov.

V dôsledku toho, štátne riadenie založené na sociologicko-ekonomickom vzdelávaní kryptokoloniálneho charakteru predstavuje samo osebe veľkú hrozbu pre spoločnosť a jej rozvoj, keďže rozvoj spoločnosti si vyžaduje reálnu suverenitu v jej plnosti, vrátane tej ekonomickej¹. A sociologicko-ekonomické vzdelávanie kryptokoloniálneho charakteru je zamerané na to, aby v záujme kryptokolonizátorov znehodnotilo (urobilo nerentabilným, nevyžiadaným) akokoľvek vysoký profesionalizmus vo všetkých odvetviach činnosti, ktorých rozvoj budú kolonizátori v tejto spoločnosti pokladať za nevhodný.

Vzhľadom na modernizáciu krajiny, jej ďalší inovatívny rozvoj a sociologicko-ekonomické vzdelávanie kryptokoloniálneho charakteru — sú dva nezlučiteľné javy.

Všetko povedané ohľadom kryptokoloniálneho charakteru má priamy vzťah aj k téme vzájomných národných vzťahov, nakoľko národný charakter, ktorý sa odráža v kultúre, sa určitým spôsobom odráža aj vo vede. A veda, to je sféra kolektívnej činnosti ľudí, ktorí vyrástli v príslušnej národnej alebo mnohonárodnej kultúre, a nie je súkromnou vecou tých či oných intelektuálov bez akýchkoľvek národných koreňov. No a systém vzdelávania ako i jeho obsah sú následkom príslušnej demografickej politiky a opiera sa o vedu «nastavenú» na úlohu realizovania takej či onakej politiky.

Preto zničenie originálneho systému vzdelávania a nahradenie ho prevzatým zvonka môže byť nielen nástrojom modernizácie spoločnosti, skutočne zaostalej vo svojom osobitom rozvoji, ale aj

S poľutovaním zostáva konštatovať, že študenti tretieho — štvrtého kurzu, majú za sebou už nejaké to filozofické minimum, na otázku «čo je kritérium pravdivosti teórií a odhaľuje ich neadekvátnosť?» — nevedia dať odpoveď, dokonca aj po položení pomocných otázok.

¹ Vystupujúc v Štátnej dume 20.04.2011 (deň narodenia A.Hitlera, mimochodom) s každoročnou správou o činnosti vlády RF, sa premiér V.V.Putin dotkol aj témy suverenity:

«Ponaučenie pre nás všetkých spočíva v tom, že ekonomická a štátna bezmocnosť, nestabilita voči vonkajším šokom sa nutne mení na nebezpečenstvo pre národnú suverenitu. A všetci tu veľmi dobre chápeme, budíme otvorení, že v dnešnom svete, ak si slabý, tak nutne sa nájde niekto, komu sa zachce sem pricestovať alebo priletieť a poradiť, akým smerom sa treba uberať, akú politiku viesť, akú si vybrať cestu pre svoj vlastný rozvoj. A takéto napohľad vcelku dobromyseľné a nenútené rady sa zdali celkovo aj dobré, no za nimi v skutočnosti stojí hrubý diktát a zasahovanie do vnútorných vecí suverénnych štátov. A toto všetko my veľmi dobre chápeme. Viem, že v tejto otázke držia všetky parlamentné strany konsolidovaný postoj. Som vám zaviazaný za taký postoj k veci.

Chcem znovu zopakovať: treba, aby sme boli sebestačnými a silnými. A ešte — a to je, samozrejme, najhlavnejšie — treba viesť politiku, ktorá bude zodpovedať záujmom občanov svojej vlastnej krajiny, a potom budú aj oni nás podporovať v našich aktivitách (zvýraznené nami v citáte)» (Oficiálny prepis vystúpenia, zverejnený na stránke premiér-ministra: <http://premier.gov.ru/events/news/14898/>).

No ako premeniť na skutočnosť to, čo sme zvýraznili hrubým písmom, pri kryptokoloniálnom charaktere vzdelávania v oblasti sociológie a ekonomiky? — to premiér nepovedal, a Duma sa ho na to neopýtala preto, lebo za «mozgovými trastmi» všetkých jej strán stojí jedna a tá istá sociologická veda kryptokoloniálneho charakteru.

nástrojom útlaku a zotročenia spoločnosti, potlačenia a zničenia jej národných kultúr — buď všetkých, alebo len niektorých selektívne.

Toľko k otázke o tom, že prezident Ruskej Federácie D.A.Medvedev prijal rozhodnutie spustiť vzdelávacie programy, ktorých cieľom je masová príprava kádrov «predstaviteľov biznisu a politikov — modernizátorov RF» v zahraničí¹ — «vo vyspelých krajinách», proces, ktorý je sprevádzaný a podporovaný štátnou *politikou cieleného vykorenenia dedičstva Rusko-impérskej*

¹ «Na poslednom Petrohradskom ekonomickom fóre (reč je o fóre, ktoré sa konalo v júni 2010: naše spresnenie v citáte), ktorý vojde do histórie bezprecedentným množstvom štátnych iniciatív, vrátane založenia inovačného centra «Skolkovo», prezident Dmitrij Medvedev nariadil vláde rozpracovať program, v rámci ktorého sa bude zo štátneho rozpočtu financovať výučba študentov RF v najlepších zahraničných univerzitách. Na tieto potreby štát plánuje poskytnúť do 45 miliárd rubľov. (...)

Do prezidentovho zoznamu vojde 65 zahraničných univerzít, kam na úkor štátu vyrazí okolo 200 ľudí. Neskôr by počet takýchto študentov mal vyrásť do 30 tisíc ľudí ročne. Konkurz sa neplánuje. Abiturient musí samostatne postúpiť na VŠ, po tomto sa bude môcť uchádzať o financovanie. Peniaze budú vyčleňované cez zahraničné banky pod garanciou vlády RF, aby kreditor mohol kontrolovať dlžníka. Pritom, ak sa študent rozhodne zostať v zahraničí natrvalo, bude musieť vrátiť kredit. **Ak bude súhlasiť so zamestnaním v štátnej službe v RF, kredit v plnom rozsahu umorí vláda** (zvýraznené nami v citáte). Ak sa absolvent vráti do vlasti, no zamestná sa v súkromnej spoločnosti, bude musieť splatiť polovicu utratených prostriedkov» (<http://www.dailyj.ru/articles/2010/08/24/68430.html>).

Pol roka nato, vo svojej reči na otvorení ekonomického fóra v Davose 26. januára 2011 povedal D.A.Medvedev nasledovné:

«V najbližšom desaťročí, dúfam, že minimálne desať tisíc našich mladých vedcov, inžinierov, **štátnych úradníkov** a profesionálov v iných oblastiach získajú magisterské a doktorské tituly v popredných svetových univerzitách. Verím, že potom **zaujmú kľúčové pozície v biznise RF, štátnej správe, vo vede a vzdelávaní**. Naša úloha je urobiť RF atraktívnejším miestom pre najlepšie umy sveta. Domnievam sa, že je to realistická úloha — prilákať k nám pracovať tisíce najlepších vedcov a inžinierov z celého sveta. Prílev zahraničných špecialistov je nutný hlavne kvôli tomu, aby sme prevzali skúsenosti, vytvorili živné prostredie pre tvorivosť našich špecialistov (*podľa nášho názoru, množstvo problémov v našej krajine — to je už dostatočný predpoklad k tvorivosti našich špecialistov, ale štúdium názorov zahraničných kolegov, hoc je i užitočné, nie je však kľúčovým faktorom: naša poznámka v citáte*). Práve preto **sme ochotní pristúpiť aj na jednostranné uznanie, automatické uznanie diplomov a vedeckých titulov získaných v popredných svetových univerzitách**, teraz sa na takom projekte pracuje. Chcel by som ešte poznamenať, že som zjednodušil migračný režim pre prichádzajúcich k nám vysokokvalifikovaných špecialistov. Predstavitelia biznisu ma o to požiadali, a ja som to urobil» (<http://www.kremlin.ru/transcripts/10163>. — Všetky zvýraznenia v texte hrubým písmom a kurzívou sú naše: celkovo, sú to variácie na tému «naša krajina je bohatá, chýbajú nám len príkazy (t.j. efektívna vláda)»: *prídte a vládnete nám...*).

A D.A.Medvedev nikdy verejne ani súkromno-kuloárne nevyjadroval žiadne výhrady *k riadiacej uplatniteľnosti a adekvátnosti* západného vzdelania v oblasti sociológie, ekonómie, politológie a sociálno-ekonomického riadenia **k záujmom spoločenského rozvoja**. Preto aj reakcia na jeho prejav zo strany zainteresovaných osôb na Západe bola pozitívna.

«...reč Medvedeva na ekonomické témy bola účastníkmi fóra prijatá veľmi pozitívne. Otázky rozvoja ekonomiky RF Medvedev vztýčil niekde v polovici reči, oznámia, že sa chce zastaviť na krátkom zozname takýchto otázok — celkovo desiatich. Pravda, mnohí účastníci fóra ostali v tom momente znudení. No samotný fakt, že prezident tomuto zasvätil toľko času a predviedol detailné chápanie «nudných» ekonomických otázok a záujem na ich preskúmaní — bol druhým dôležitým signálom pre investorov. Tretí signál spočíval v poradí ekonomických tém. Prvou a najdôležitejšou témou bola privatizácia. Prečo? To je veľmi jednoduché: po-krízová RF bude potrebovať peniaze. Medvedev povedal, že privatizácia ani nemusí priniesť veľké zisky. Každopádne, súčasná dôležitosť privatizácie spočíva v tom, že nato aby boli dobre predané štátne aktíva, bude štát nútený zlepšovať investičnú klímu. Problém ekonomických reforiem v RF je v tom, že elita často na tomto nemá záujem. Preto, ak nutnosť privatizácie privedie k reformám zlepšujúcim investičnú atraktivitu RF, tak je to naozaj dobré. **Pre mňa mimoriadne vážnou novinkou sa stali miery pre zlepšenie «ľudského kapitálu» RF — prezidentovo potvrdenie programu výučby občanov RF v zahraničí, vrátane štátnych úradníkov, a zjednodušenie procedúry udelenia víz pre cudzincov s vysokou úrovňou kvalifikácie** (zvýraznené nami v citáte)» (O.Cyvinskij. «Aké signály dáva Medvedev investorom v Davose» — autor je profesorom na [Yalskej univerzite](#). Článok z 27.01.2011 je na stránke ruskej verzie časopisu «Forbes» pri príležitosti vystúpenia D.A.Medvedeva na Davoskom fóre 26. januára 2011: <http://www.forbes.ru/ekonomika-column/vlast/62595-kakie-signal-y-medvedev-podaet-investoram-v-davose>).

Avšak v celom tomto úsilí štátnej moci RosSiónie a *medzinárodného spoločenstva* po druhý raz europeizovať (po prvý raz tak urobil Peter I.) vzdelávanie v Rusku — je predsa len aj pozitívna zložka: nie všetci čo vyrážajú do zahraničia kvôli získaniu vzdelania sú idioti, ktorí v poklonkovaní pred Západom príjmu všetok nezmysel západnej sociológie a ekonómie ako pravdu: mnohí pochopia, že ich oklamali a namiesto skutočného vzdelania im umožnili prístup k falzifikátu, certifikovaného ako vierohodné znalosti a adekvátne zručnosti. A toto bude mať nevratné následky.

a sovietskej školy (jak vseobecnovzdelávacej, tak aj vyššej), v základe ktorých bola orientácia na realizáciu samodržavy (t.j. reálnej, nie len právne formálnej suverenity) Ruska.

V tejto súvislosti uvedieme úryvok z projektu «Stratégie inovačného rozvoja Ruskej Federácie na obdobie do r. 2020» «Inovačná Rossia — 2020» vypracovaného Ministerstvom ekonomického rozvoja v r. 2010 a zverejneného na stránke tohto ministerstva

(http://www.economy.gov.ru/minec/activity/sections/innovations/doc20101231_016#):

«... bude zabezpečené maximálne rozšírenie medzinárodných štandardov na oblasti vzdelávania, vedy, techniky a riadenia, efektívne stimulovanie medzinárodnej i domácej akademickej mobility študentov i vyučujúcich. Charakteristiky medzinárodnej mobility sa budú zahrňovať do ratingov vzdelávacích zariadení. V rovnakej miere sa bude stimulovať mobilita študentov, vyučujúcich a administratívnych pracovníkov vo vnútri krajiny, prax výmeny učebných miest a práce na VŠ. Pritom existencia pracovnej skúsenosti na iných VŠ, vrátane tých v zahraničí, sa musí stať jedným z kritérií pri atestácii a stanovení platovej úrovne pedagógov a vedeckých pracovníkov»¹.

Medzi kontrolnými parametrami sociálno-ekonomického systému RF — «indikátormi riešenia vytýčených úloh» — Ministerstvo ekonomického rozvoja navrhuje takéto:

Názov indikátora	2010	2016	2020
Podiel štátnych zamestnancov, dostávajúcich každoročne doplnkové vzdelávanie v zahraničí	0,1 %	1 %	3 %
Podiel osôb vo funkciách riadiacich vyššiu a hlavnú skupinu pozícií v štátnej službe, ktorí získali vyššie profesionálne vzdelanie v zahraničí	> 0,5 %	4 %	12 %

Pritom obrátime pozornosť na fakt, že vo vyššie uvedenom fragmente tabuľky «indikátorov riešenia vytýčených úloh» ide v prvom riadku reč o získaní štátnymi pracovníkmi *doplnkového vzdelania*², a v druhom — o získanie *profesionálneho* vyššieho vzdelania v zahraničí, čím sa v zamlčaní myslí uprednostnenie do funkcií «vyššej a hlavnej skupiny miest v štátnej službe» takých kandidátov, ktorí získali svoje prvé vyššie *profesionálne* vzdelanie v zahraničí.

Zostáva už len tých predpokladaných 12 % **zombi**, ktorí získajú profesionálne vzdelanie v zahraničí, pretlačiť na najvýznamnejšie funkcie. Príkladom takýchto «tlačeníkov» sa stal poradca prezidenta RF D.A.Medvedeva pre ekonomické otázky A.V.Dvorkovič³, ktorý má jeden rossijský + jeden akoby rossijský + jeden americký diplom z oblasti ekonomiky⁴, no rozumie málo čomu v riadení hospodárstva štátu, tým skôr v spoločensky prospešnom riadení⁵. A on, nie je jediným «vzdelancom» tohto druhu:

¹ V citáte boli opravené niektoré preklepy a nesprávne gr. pády originálneho ministerského textu.

² Čo je prospešné pri podmienke, že základné vzdelanie vo Vlasti je životu adekvátne, čo sa potvrdzuje princípom «prax je kritériom pravdy», ktorý nepozná výnimky.

³ V roku 2012 po zvolení za prezidenta RF V.V.Putina a menovania D.A.Medvedeva do funkcie premiér-ministra sa A.V.Dvorkovič stal vicepremiérom vlády RF s ambíciami byť kurátorom celého reálneho sektoru ekonomiky v krajine.

⁴ Diplom MGU (Moskovskej štátnej univerzity) v špecializácii «ekonomická kybernetika» a magisterský diplom «Rossijskej ekonomickej školy» (súkromné vzdelávacie zariadenie, založené v r. 1944 profesorom Jeruzalemskej univerzity Gurom Oferom: t.j. «rossijským» ho možno vnímať len symbolicky — podľa miesta «strihania vzdelancov») a jeden americký z Duke university (Duke — táto univerzita patrí do desiatky najprestížnejších VŠ v USA).

(G.Garin. «Poradca z Duke. Kto a ako «pomáha» prezidentovi RF» — noviny «Zavtra», № 6 (899) z 09.02.2011: <http://zavtra.ru/cgi//veil//data/zavtra/11/899/51.html>).

⁵ O tom sa nechtiac preriekol A.V.Dvorkovič sám počas vystúpenia pred študentmi Moskovskej finančno-priemyselnej akadémie v júni 2009:

«Som predovšetkým ekonóm. Ekonómovia radi kladú otázky, ale neradi odpovedajú. Pretože odpovede nepoznajú — poznajú len varianty odpovedí. To, čo sa dnes javí ako správne, sa zajtra ukáže ako absolútne nesprávne. Na toto existuje vtip: ekonómov vymysleli preto, aby na ich pozadí dobre vyzerali synoptici.

«(MIT) Technologický inštitút v Massachusetts 25. až 26. januára <r. 2010> špeciálne pre ruských úradníkov vyššej úrovne zorganizoval seminár ohľadne inovácií. Výcvik absolvovali prvý vicepremiér Igor Šuvalov, vicepremiér — minister financií Alexej Kudrin, vicepremiér Sergej Sobjanin, minister ekonomického rozvoja Elvira Nabiullina, prvý námestník administrácie prezidenta Vladislav Surkov, pomocník prezidenta Arkadij Dvorkovič, prezident „Sberbank“ Herman Gref, hlava „Rosnano“ Anatolij Čubajs, rektor Akadémie národného hospodárstva Vladimir Mau a generálny riaditeľ Russian Venture Company Igor Agamirzjan, píšú noviny *"Vedomosti"*» («Ruskí úradníci vyššieho rangu prešli výcvikom v USA»: <http://www.newsru.com/finance/29jan2010/gov.html>).

No prostý občan RF z tohto «výcviku» úžitok nemá a ani sa to neočakáva.

Avšak motivácia k stimulovaniu získania zahraničného vzdelania štátnymi úradníkmi a kandidátmi do štátnej služby je v predstavách samotných úradníkov Ministerstva ekonomického rozvoja iná:

«Podľa slov Fomičjova, získanie zahraničného vzdelania štátnymi pracovníkmi vedie k «ideologickému obratu» v predstavách ľudí o úradníkoch. «Nebudeme viac hovoriť o tom, že úradník je u nás v RF — čosi zamračené a uzavreté, sediace v zle zrenovovanej kancelárii, ale že je to — normálny, adekvátny človek» — povedal námestník Ministerstva ekonomického rozvoja» («Ministerstvo ekonomického rozvoja: Image štátneho úradníka vylepší zahraničné vzdelanie». «Vzgljad», obchodné noviny, 13.01.2011: <http://vz.ru/news/2011/1/13/460919.html>).

No vo svetle opísaného vzniká otázka: *A je normálny a adekvátny sám Fomičjov a ďalší prívrženci štátneho programu «Inovačná Rossia — 2020» k mnohonárodným záujmom Rusie?* — pretože z jeho slov a textu projektu štátneho programu «Stratégie...» vyplýva, že algoritmiku realizácie kryptokolonizácie RF na Ministerstve ekonomického rozvoja jedni nechápu, no druhí na ňu pracujú s plným nasadením síl proti záujmom ľudu, čo predpokladá ich vedomé cielené úsilie v podpore režimu kryptokolonizácie RF.

2.5. Diaspóry ako sociálny jav, ich vznik a varianty vzájomných vzťahov so spoločnosťami svojho pobytu a vlasťou

12.11.2007 bolo v «Komsomolskej pravde» zverejnené interview riaditeľa (od r. 1989) Inštitútu etnológie a antropológie (pomenovaného podľa N.N.Miklucho-Maklaja) RAV¹, šéfa komisie

Isteže, existujú ekonómovia, ktorí predpovedali krízu, čo teraz prebieha po celom svete. No najskôr sa im to asi podarilo náhodne. Vyberajúc medzi rôznymi variantmi prognóz sa nevelké množstvo expertov trafilo do čierneho. A 80 percent zvyšných neuhádlo a nečakalo, že sa niečo také stane» (uvedené v článku Alexandra Zjuzajeva v novinách «Komsomolská pravda» zo dňa 11.06.2009: <http://spb.kp.ru/daily/24309.4/502853/> — Všetky zvýraznenia textu hrubým písmom v citáte sú naše).

¹ V minulosti Inštitút etnografie N.N.Miklucho-Maklaja AV ZSSR.

Pritom spomenieme dve príznačné okolnosti.

Prvá: na poslednú Štátnu radu v r. 2010 (27. decembra), zasvätenú problematike harmonizácie vzájomných národných vzťahov, predstavitelia príslušného profilového inštitútu RAV pozvaní neboli.

V tomto sa nepriamo prejavilo presvedčenie vyššej byrokracie o tom, že, nachádzajúc sa pri kormidle moci, ona aj tak všetko vie a všetko adekvátne chápe, v dôsledku čoho nepotrebuje ani doplnkové vzdelanie (*V.V.Putin v Krasnojarsku v r. 2010 na stretnutí so študentmi univerzity ako odpoveď na položenú otázku zadal svoju otázku: «Myslíte si, že mi chýba vzdelanie?» a študentky, ktoré položili východiskovú otázku, ostali v rozpakoch nevediac, ako odvetiť premiérovi, hoci skutočne: vzdelanie mu chýba — právnické vzdelanie — nie je tým základom, ktorý z riadiaceho hľadiska umožňuje gramotne klásť a riešiť úlohy v riadení štátu*), ani to, aby jej vedci niečo vysvetľovali a v čomsi ju usmerňovali *behom realizácie praktickej politiky — odhaľovania a riešenia problémov života spoločnosti*.

Druhá: po tom, ako na spomenutej Štátnej rade vládnucej byrokrati predviedli svoje nechápanie problematiky vzájomných národných vzťahov, inštitút nevystúpil so žiadnymi vyhláseniami ohľadom toho, že úradnícka byrokracia a poslanecký korpus sú nekompetentní v tejto otázke, v dôsledku čoho je potrebný program na ich osvetu. T.j. vedenie inštitútu sú päťolizači, vyhýbajúci sa občianskej pozícii, hoci jeho riaditeľ — člen Verejného úradu, plniac svoju *občiansku povinnosť*, bol jednoducho povinný postaviť otázku ohľadom nekompetentnosti štátnych úradníkov v problematike

pokračovanie →

Verejného úradu pre otázky tolerancie a slobody svedomia Valerija Alexandroviča Tiškova (narodeného v r. 1941), nazvané «Diaspóry by mali chrániť kultúru, a nie uzurpovať moc». V ňom je nasledujúci úryvok:

«— Andrej Georgiev, Petrohrad. Nezdá sa vám, že v poslednom čase sa národné diaspóry stali nástrojom ochrany etnickej kriminality? Napríklad, po udalostiach v Kondopoge sa rozhodovali: vydať vrahov či nevydať? Máme predsa jeden zákon pre všetkých.

— Ako jeden z prvých som sa nad tým rozhorčil¹. Čo znamená — «vydať — nevydať»? Nemali dokonca právo ani ukrývať podozrivých, pretože je to trestný čin. Diaspóry si nesmú robiť nároky na nejaké formy moci. Ľudia by sa mali zjednocovať do diaspór, aby si zachovali svoju kultúru, získali nejakú informáciu z tých miest, ktoré opustili. Nepoznám iné vysvetlenie, načo ešte sú tieto diaspóry potrebné. No u nás prebehla akási diasporizácia celej krajiny. Arméni, ktorí sa narodili a prežili v Moskve niekoľko pokolení, sa zrazu premenili na diaspóru. To isté prebehlo aj s Tatármi. Ja si myslím, že v rámci jednej krajiny — RF — by nemali existovať žiadne diaspóry. Skončil si školu, našiel si si prácu vo Vladikaukaze — usadil si sa, žiješ, pracuješ. A naopak. Si na svojom pozemku, vo svojej krajine, a diaspóry netreba. A tu sa ukazuje, že Moskva a jej okolie — nepatria nikomu, ale Čuvaško alebo Jakutsko — tie sú len moje.

— No hlavy diaspór uvažujú celkom inak...

— Vždy ma prekvapovali ambície ich lídrov, ktorí na seba preberali právomoci «hlavného Tatára Zeme» alebo «hlavného Arména planéty». Diaspóra nemôže hovoriť v mene celého ľudu². Predložil som pozmeňovacie návrhy k Zákonu o národno-kultúrnych autonómiách. V nich sa hovorí, že jednou z najdôležitejších úloh diaspóry je pomáhať jej členom sa adaptovať a integrovať do prostredia dominujúceho etnika» («Rektor Inštitútu antropológie a etnografie RAV Valerij TIŠKOV: Diaspóry by mali chrániť kultúru, a nie uzurpovať moc»: <http://www.kp.ru/daily/23999.5/80065/>).

Toto je ďalší príklad nekompetentnosti oficiálnej vedy RF³. V Inštitúte etnológie a antropológie sú nepochybne zhromaždené kolosálne objemy faktov týkajúcich sa ním študovanej predmetnej oblasti, no súdiac podľa interview jeho riaditeľa — inštitút neskúma sociálne procesy, ktoré sa vyjadrujú vo faktoch, neskúma vzájomné súvislosti procesov navzájom i s faktami, príčinnno-následkové vzťahy medzi nimi. A preto V.A.Tiškov nechápe problematiku, ktorou by sa mal zaoberať inštitút RAV (Ruskej Akadémie Vied), ktorého je riaditeľom, a preto hľása v interview hlúposti a vzájomne sa vylučujúce názory na tú istú otázku, ktoré nemajú v živote opodstatnenie:

- Hlúposť: «Arméni, ktorí sa narodili a prežili v Moskve niekoľko pokolení, sa zrazu premenili na diaspóru». — Ved' oni odprvoti boli časťou arménskej diaspóry Moskvy, keďže oni aj ich predkovia boli Arménmi stále, a nezmenili sa náhle na etnických Arménov z akýchsi «Moskovčanov bez národnosti», aby vo výsledku takejto zmeny akože vznikla arménska diaspóra v Moskve.
- Vzájomne sa vylučujúce názory na tú istú otázku:
 - «Skončil si školu, našiel si si prácu vo Vladikaukaze — usadil si sa, žiješ, pracuješ. A naopak. Si na svojom pozemku, vo svojej krajine, a **diaspóry netreba**» (zvýraznené nami v citáte: pýtame sa — a kam pri prejazde do druhého regiónu, kde dominuje iná národná kultúra, podieť

vzájomných národných vzťahov a ich harmonizácie, aj ohľadom nutnosti vykonať príslušný výskum s cieľom realizácie vzdelávacích programov pre úradníkov a poslancov, a taktiež s cieľom zdokonaľovania všeobecného vzdelávania v oblasti sociológie, vrátane vzájomných národných vzťahov, na všetkých úrovniach.

¹ Toto vyhlásenie je neospravedliteľné pre riaditeľa Inštitútu etnológie a antropológie, ktorý bol povinný ešte v 1990-tych rokoch oboznámiť poslancov, vládu, administráciu prezidenta RF, Médiá a verejnosť o tom, k čomu vedie sociálno-ekonomická a národná politika postsovietskeho režimu. A rozhorčovať sa «ako jeden z prvých» — na to majú morálne právo obyčajní občania, a nie riaditeľ Inštitútu etnológie a antropológie.

² T.j. aj za diaspóru, aj za rodný národ žijúci na teritóriu, z ktorého sa prisťahovali. — pozn. prekl.

³ Podrobnejšie o stave vedy v RF viď analytickú správu VP ZSSR «Ruská akadémia vied proti pseudovede? — „Doktor“: vylieč sa sám...» zo série «O aktuálnej situácii», № 4 (64), r. 2007.

svoju národnú identitu? a ako bude táto identita reagovať s identitou miestneho domorodého obyvateľstva? a ako budú miestni na ňu reagovať? a prečo budú reagovať tak, a nie inak? a bude táto reakcia dobrá alebo zlá?).

- «Predložil som pozmeňovacie návrhy k Zákonu o národno-kultúrnych autonómiách¹. V nich sa hovorí, že **jednou z najdôležitejších úloh diaspóry je pomáhať jej členom sa adaptovať a integrovať do prostredia dominujúceho etnika**» (zvýraznené hrubým nami v citáte: t.j. ak sa na diaspóru kladie určitá úloha, tak **diaspóry musia**, čo protirečí odpovedi V.A.Tiškova na predchádzajúcu otázku; a ak ony riešia iné úlohy, odsudzované V.A.Tiškovom, tak zosúladienie života diaspór so štátnou politikou harmonizácie vzájomných národných vzťahov, po prvé, nie je realizovateľné formou legislatívnej zmeny rôznych želaní², a po druhé, vyžaduje si odhalenie a odstránenie príčin plodiacich neprípustné vzájomné vzťahy diaspór a spoločnosti, v ktorej žijú, práve prostriedkami štátnej politiky, vrátane i v oblasti vzájomných národných vzťahov).

Po prečítaní tohto interview vzniká dojem, že vo vzťahu k sovietskej a rossijskej sociologickej vede spočíva ešte jeden «zločin» J.V.Stalina v tom, že on v rokoch 1912 — 1913 v práci «Marxizmus a národná otázka» nenapísal nič o diaspórach a ich vzájomných vzťahoch so spoločnosťou v ktorej žijú, kvôli čomu «znamenití» tuzemskí etnológovia a špecialisti v oblasti «tolerantnosti a slobody svedomia» a ďalšieho abstraktného humanizmu nemajú jednoducho od koho odpísať životu adekvátne myšlienky.

¹ Mimochodom dodáme, že neadekvátnosť koncepcie národno-kultúrnej autonómie preukázal ešte v rokoch 1912 — 1913 J.V.Stalin: v skôr citovanej práci «Marxizmus a národná otázka» je kapitola IV nazvaná «Kultúrno-národná autonómia» (to, že sa to teraz nazýva «národno-kultúrnou autonómiou», na podstate nič nemení). Je zakončená nasledujúcimi slovami:

«Z toho vidno, že kultúrno-národná autonómia národnú otázku nerieši. A nielen to: ešte ju aj vyostruje a komplikuje, vytvárajúc živnú pôdu na zničenie jednoty robotníckeho hnutia, kvôli deleniu robotníkov podľa národnostného príznaku, kvôli zosilneniu trení medzi nimi.

Taká je úroda národnej autonómie».

No všetko, čo v tomto fragmente J.V.Stalin vzťahuje k robotníckemu hnutiu, platí aj vo vzťahu k mnohonárodnej spoločnosti vcelku. Avšak riaditeľ profilového inštitútu RAV buď nevie, čo bolo napísané bádateľmi tejto problematiky v minulej dobe, alebo nepovažuje za nutné zdôvodniť svoj nesúhlas s nimi, označiac chyby a nepresnosti v ich dielach. Avšak najskôr, on a jemu podobní, len substituujú a povedečujú nezmysel, ktorý negramotná a tupá byrokracia uplatňuje v politike.

No dobre, diela J.V.Stalina po XX. storočí boli pre väčšinu nedostupné. Ale veď aj V.I.Lenin, ktorého diela boli široko dostupné a *povinne* sa vyučovali v školských kurzoch sociologických disciplín a filozofie, sa staval negatívne k národno-kultúrnej autonómii, charakterizujúc ju slovami: «Základný, principiálny hriech tohto programu je ten, že sa snaží uviesť do života ten najrafinovanejší a najabsolútnejší, do konca dovedený, nacionalizmus. Podstata tohto programu: každý občan sa hlási k tomu či onomu národu, a každý národ tvorí právny celok, s právom núteného zdanenia svojich členov, s národnými parlamentmi (snemovňami), s národnými «štátnymi tajomníkmi» (ministrami) (...) Marxizmus vyzdvihuje namiesto akéhokoľvek nacionalizmu — internacionalizmus, splynutie všetkých národov vo vyššej jednote, ktorá rastie pred našimi očami s každou verstou (*dlžk.miera — niečo vyše kilometra**) železnice, s každým medzinárodným tratom, s každým (*medzinárodným — svojou ekonomickou činnosťou, a potom aj svojimi ideami, svojimi túžbami*) robotníckym zväzom» (viď «Kritické poznámky ohľadom národnej otázky» — V.I.Lenin, PSS, 5. vydanie, zv. 24; internetový zdroj: http://www.mysteriouscountry.ru/wiki/index.php/Ленин_В.И._Полное_собрание_сочинений_Том_24_КРИТИЧЕСКИЕ_ЗАМЕТКИ_ПО_НАЦИОНАЛЬНОМУ_ВОПРОСУ).

Ničmenej, národno-kultúrna autonómia bola, minimálne raz, realizovaná v praxi. O tom, čím je v davo-„elitárnych“ podmienkach pri jej vyvýšení na základný životný princíp kultúrne svojrázneho spoločenstva v inokultúrnom prostredí, viď knihu J.A.Brafmana, «Kniha Kahal» (*Kahal קהל = Židovská obec*) (jeden z hyperlinkov: <http://knigkagal.narod.ru/>: vo vzťahu k tým, ktorí sa ocitli v jej moci — je to najhrubšia tyrania, zmysel šírenia ktorej nemôže byť pochopený na základe individuálnych či rodinných záujmov; a vo vzťahu k okoliu — permanentná «studená vojna» s nimi s cieľom zotročenia a strpčovania života tým, čo sa protivia.

² Do zákona možno zapísať: všetci musia byť sýti, odetí, obutí, mať dôstojný ľudský príbytok atď. — no výsledkom takéhoto druhu tvorby zákonov sa toto želanie neuvedie do života. Na to, aby sa uviedlo do života, je potrebná adekvátne (tomuto želaniu) štátna politika, zahrňujúca v sebe tri zložky: biosféro-ekologickú, demografickú a ekonomickú (*zabezpečujúcu prvé dve i seba nevyhnutnými produktmi*). A okrem toho je nevyhnutná aj veda, na základe ktorej môže byť vytvorená politika, garantovane uvádzajúca tieto ciele do života.

Preto v dôsledku neplodnosti rosiónskej vedy sa budeme musieť preskúmaním otázky diaspór zaoberať tiež samostatne, dajúc ju do súvisu so životom ako takým.

Najprv sa vyhraníme terminologicky. Termín «diaspóra» je vysvetľovaný v rôznych informačných zdrojoch trochu odlišne.

«**Diaspóra** (gréč. rozptýlenie), pobyt značnej časti ľudu (etnického spoločenstva) mimo krajinu svojho pôvodu. D. vznikli výsledkom násilného vysídlenia, hrozby genocídy, vplyvu ekonomických a geografických faktorov. Spočiatku sa termín „D.“ používal pre označenie pobytu židov mimo Palestíny, špeciálne po ich vyhnaní začiatkom 6. st. pred. n.l. babylonským kráľom Nabuchodonozorom II., a potom v 1. – 2. st. n.l. Rimanmi. Neskôršie sa termín „D.“ používal aj vo vzťahu k niektorým iným etnickým (napríklad, Arméni, Íri, Číňania) a náboženským (napríklad, prví kresťania) spoločenstvám» (Veľká Rossijská encyklopédia: <http://slovari.yandex.ru/~книги/БСЭ/Дiaspora>).

«**Diaspóra** (gréč. διασπορά, «rozptýlenie») — časť etnika žijúceho rozptýlene ďaleko za hranicami historickej vlasti, ktoré má aj sociálne inštitúty na podporu a rozvoj svojho spoločenstva» (Wikipédia: <http://ru.wikipedia.org/wiki/Дiaspora/>).

«**DIASPÓRA** [gréč. rozptýlenie] — usadenie sa časti akéhokoľvek národa (národnosti) v cudzine alebo rozšírenie akéhokoľvek náboženstva medzi inovercov; náboženské menšiny, a tiež územia nimi obývané. Sprvoti sa týkal židov, usídlených medzi inými národnosťami výsledkom babylonského zajatia; taktiež žido-kresťanov žijúcich medzi jazyčníkmi» (Slovník zahraničních slov — Komljev N.G., r. 2006: http://dic.academic.ru/dic.nsf/dic_fwwords/10001/ДIАСПОРА).

Tieto definície nie sú celkom presné, pretože sú v nich zahrnuté špecifické detaily, ktoré necharakterizujú diaspóry ako sociálny jav, ale sú sprievodnými okolnosťami, následkami alebo podmienkami ich existencie; obsahujú niektoré zamlčania, ktoré je potrebné odhaliť kvôli pochopeniu podstaty diaspór a ich vzájomných vzťahov s prostredím v ktorom žijú.

Diaspóra — to je dlhodobá stabilne existujúca (*spravidla v dĺžke trvania aktívneho života jednotlivca i viac — až do reprodukcie seba v nadväznosti pokolení*) množstvo nositeľov určitej národnej alebo náboženskej kultúry, ktoré:

- po prvé, žije za hranicami oblasti vzniku a dominovania svojej kultúry a *udrzuje si v spoločnosti svojho nového pobytu viac-menej široké spektrum sociálnych kontaktov (vrátane účasti v spoločenskom zjednotení práce) s predstaviteľmi dominujúcej kultúry a iných diaspór¹*, v dôsledku čoho:
 - diaspóra v spoločnosti svojho pobytu nachádza sociokultúrnu sféru svojej činnosti a získava schopnosť vplývať na jej osud, a to pozitívne alebo negatívne;
 - trvalá zostava diaspóry sa v tej či onej kvalite, väčšej alebo menšej miere stáva spoluúčastnou na osude spoločnosti svojho pobytu;
- po druhé, uchováva svoj kultúrny svojráz v inokultúrnom prostredí, dokonca ak sa aj nejaká časť predstaviteľov diaspóry stane dvoj kultúrnou (v prvom rade — dvoj jazyčnou), a iná časť sa asimiluje so spoločnosťou svojho pobytu.

Turisti neudržiavajú široké spektrum sociálnych kontaktov so spoločnosťou svojho pobytu v dôsledku čoho nezdieľajú spoločný osud s miestnym obyvateľstvom² a preto ani nie sú diaspórami, dokonca ak aj je ich koncentrácia dostatočná nato, aby boli viditeľnými v živote miestneho obyvateľstva a stali sa preň dôležitým sociálnym a ekonomickým faktorom. Turisti však pritom môžu byť v kontakte s príslušnými miestnymi diaspórami alebo sa stať prvopríčinou ich formovania.

Keďže diaspóry sú množstvom ľudí, a **množstvá, na rozdiel od jednotlivcov, nedisponujú vedomím a vôľou** (*sú to komponenty individuálnej psychiky, nie kolektívnej*), potom smerom k diaspóram nie sú adekvátne také slová, ako «musia» a «nemusia» (*ktoré použil V.A. Tiškov vo svojom*

¹ Zvýraznené kurzívou je hlavným charakteristickým príznakom diaspóry, ktorý ju odlišuje od turistov.

² Výnimky z tohto pravidla môžu nastať, ak sa turisti stanú obeťami vojny a živelných pohrôm v nimi navštevovanom regióne, alebo cestujú do krajiny s cieľom zúčastniť sa politických akcií, organizovaných miestnymi aktivistami alebo nadnárodnými politickými silami.

interview), jedným z významov ktorých je klásť na ne *etické povinnosti vo vzťahu k okoliu*: klásť na seba akékoľvek etické povinnosti môže len jedinec sám vedome a premyslene aktom vôle.

Vznik a existencia diaspór je nielen objektívnou danosťou procesu dejín, ale aj objektívnou nutnosťou pretože:

- globalizácia, chápaná ako súbor rôznorodých javov vedúcich k zjednoteniu ľudstva do jednotnej kultúry, je nevykoreniteľnou tendenciou globálneho procesu dejín, a práve ona sa realizuje vo vytváraní diaspór;
- diaspóry (po svojom vzniku) sú jedným zo sprievodcov (nositeľov) tohto procesu.

Vo vzniku a správaní diaspór sa neprejavuje vedomá a premyslená vôľa ľudí (*zišli sa, posúdili, rozhodli sa: presťahovať sa natrvalo na územie, kde dominuje kultúra iného ľudu a tam sa «zjednotiť do diaspóry»¹, ktorá musí robiť to a nerobiť tamto, menovať kohosi hlavou diaspóry*), ale algoritmika kolektívnej psychiky podmienená minulosťou dejín, ktorej konanie je stimulované okolnosťami sformovanými v súčasnosti.

Práve preto aj prebieha to, čo V.A.Tiškov nazval «**akousi** diasporizáciou celej krajiny». No harmonizácia vzájomných národných vzťahov v mnohonárodnom štáte, ako aj — v mnohonárodnej civilizácii — si vyžaduje, aby «diasporizácia» nebola «**akousi**», ale plne definovanou na základe parametrov vzájomného pôsobenia národných a náboženských kultúr a ich nositeľov.

Štátna politika musí byť zameraná aj na uvedenie do života vzájomne prijateľnej mravno-etickej určitosti, napomáhajúcej rozvoju oboch kultúr (kultúry diaspóry i dominujúcej kultúry regiónu). Preto, štát je povinný vidieť *rozdiel medzi rozvojom a degradáciou objektívnych biologických a sociokultúrnych javov*, a zároveň podporovať mravnosť a etiku, napomáhajúce rozvoju, a potláčať degradačné procesy — jak tie, ktoré sú generované diasporami, tak aj tie, ktoré sú generované samotnou spoločnosťou ich pobytu.

A ak chápeme, že **kultúra je informačno-algoritmický systém, ktorý je svojimi fragmentmi rozptýlený v psychike množstva ľudí**, tak správanie diaspór je podmienené z jednej strany — kultúrou spoločnosti ich pobytu, a z druhej strany — tou kultúrou, ktorej nositeľkou je diaspora.

Pritom kultúra diaspóry môže mať určité odlišnosti (vrátane mravno-etického charakteru) od národnej (alebo náboženskej) kultúry, ktorá ju splodila. Je to podmienené tým, že diasporu vytvárajú ľudia, ktorí opúšťajú oblasť vzniku a dominovania svojej kultúry. Obyčajne zvyknú tvoriť menšinu a opúšťajú oblasť vzniku a dominovania svojej národnej (alebo náboženskej) kultúry *v dôsledku toho, že ich mravy a psychika sa odlišujú od mravov a psychiky tých, ktorí zostávajú v oblasti*².

Okrem toho, v cudzom kultúrnom prostredí *spoločnosti, kde žije diaspora*, sa stretávajú s javmi, akých niet v ich rodnom kultúrnom prostredí, a taktiež aj s javmi, ktoré sa v ich rodnej kultúre interpretujú a hodnotia ináč — až do diametrálne opačných hodnotení a interpretácií podstatou rovnakých skutkov. Táto okolnosť znamená, že správanie predstaviteľa diaspóry v súlade s niektorými normami jeho rodnej kultúry môže byť predstaviteľmi dominujúcej kultúry regiónu hodnotené ako provokatívne alebo jednoducho urážajúce³; a naopak, normy dominujúcej kultúry v regióne môžu byť predstaviteľmi diaspóry vnímané ako výzva alebo urážka. A tieto okolnosti sa pri absencii náležitej politiky môžu stať predpokladom k eskalácii medzinárodného konfliktu z ničoho.

Vo sfére politického života spoločnosti povedané znamená, že vo vzťahu k diasporám a ich vzájomným vzťahom so spoločnosťou ich pobytu sa môžu používať len slová, ktoré majú spoločný koreň so slovami „žiaduce“ a „nežiaduce“. A uvedenie do života toho, čo je žiaduce, a vykorenenie toho, čo je nežiaduce vo vzájomných vzťahoch diaspór a prostredia v ktorom žijú — nie je možné na

¹ Slovný obrat z interview inštitútu etnológie a antropológie RAV V.A.Tiškova.

² Alebo prebieha «sťahovanie» ľudu; alebo ľud postihla katastrofa a rozbieha sa na rôzne strany zo svojej vlasti pod vplyvom rôznych sociálnych či prírodných faktorov.

³ Tak u niektorých ľudov Severu je normálne, ak sa hostívi ponúka spať a súložiť s manželkou pána domu: je to spôsob obnovy rodového genofondu pána domu na úkor hosta pri nízkej hustote populácie a relatívne vysokej frekvencii príbuzenských sobášov. No v iných kultúrach je dožadovanie sa hosťom manželky pána domu najťažšou urážkou so všetkými z tohto faktu vyplývajúcimi následkami.

základe heslovitých výziev (typu «poďme žiť družne!») a administratívneho diktátu (na spôsob zákona «o národno-kultúrnych autonómiách»¹): vyžaduje si to cieľavedomú zmenu kultúry jak diaspór, tak aj kultúry prevládajúceho v regióne obyvateľstva v súlade s konkrétnymi politickými cieľmi. A prostriedky administratívno-právneho charakteru v takomto druhu štátnej politiky môžu hrať len pomocnú úlohu (*napríklad slova typu «musia», «nemusia», «sú povinní», «nie sú povinní» sú neadekvátne vo vzťahu k diaspóram celkovo, sú ale adekvátne vo vzťahu ku konkrétnym jednotlivým predstaviteľom diaspór a domáceho obyvateľstva v náležitých situáciách*).

Vznik diaspór v dejinách má mnohovariantný charakter.

Varianty nezapríčené problémami.

- Behom medzinárodnej kultúrnej výmeny a pracovnej spolupráce predstavitelia nejakej kultúry vyrazajú za prácou zo svojej vlasti v počte dostatočnom k tomu, aby vytvorili diaspóru v oblasti dominovania inej kultúry. Ak zamestnanosť v cudzine nadobúda stabilný charakter, tak sa usadzujú natrvalo, osvojujú si miestny jazyk a nachádzajú vzájomne prijateľné formy spolupráce s domácim obyvateľstvom, vo výsledku čoho aj vzniká diaspóra. V minulosti nutnosť obsluhy prepravných ciest medzinárodného obchodu priviedla k tomu, že pozdĺž takýchto obchodných ciest, v «dopravných uzloch», vznikali diaspóry žijúce v prevažnej väčšine kompaktne (*avšak kompaktný život diaspór, tým skôr na princípoch izolácie od spoločnosti žijúcej v «ich štvrti» — vôbec nie je normou*). Niekedy diaspóry, ktoré vznikli pozdĺž takýchto obchodných ciest, sa zachovávali aj v prípadoch, ak prepravné obchodné cesty z nejakých príčin zmenili svoju polohu.
- Pracovní migranti — ľudia pozývaní na prácu (alebo službu) do iných kultúrne svojbytných spoločností na základe dohôd o príslušných garanciách pre migrantov.

Tieto varianty sa vzájomne odlišujú tým, že v prvom iniciatíva vychádza z kultúrneho prostredia tých, ktorí napokon vytvoria diaspóru. A v druhom iniciatíva vychádza zo spoločnosti, v ktorej vzniká diaspóra. Oba tieto varianty v drvivej väčšine prípadov nevytvárajú problémy pre spoločnosti pobytu, nakoľko blaho predstaviteľov diaspór v spoločnosti pobytu je založené na vzájomne výhodnom charaktere vzájomných vzťahov.

Problémy vo vzájomných vzťahoch môžu vzniknúť dodatočne, keď sa diaspóra už sformovala, no tento druh problémov nie je následkom spôsobu, akým diaspóra vznikla, ale je vyjadrením špecifik vzájomného pôsobenia kultúr diaspóry a spoločnosti pobytu, ak sa na kultúry pozeráme ako na informačno-algoritmické systémy.

Varianty zapríčené problémami.

No diaspóry môžu vznikať aj v dôsledku množstva rôznych problémov, s ktorými sa stretávajú ich zakladatelia. Zrod diaspórám môžu dať:

- zajatci, kompaktne umiestnení víťazom na nejakom území, ktorí nestratili svoj kultúrny svojráz (*príkladom takéhoto variantu vzniku diaspóry je povestné «babylonské zajatie» starovekých židov*);
- nejaká časť dobyvateľov sa z času na čas usídlila na teritóriu, po ktorom prechádzala armáda, po čom následne nachádzala spôsob mierového spolužitia s pôvodným obyvateľstvom, nestrácajúc pritom svoju kultúrnu identitu behom viac či menej dlhého obdobia dejín;
- diasporizácia pôvodného obyvateľstva výsledkom dobytia ich územia (tak vznikla arménska, grécka a kurdska diaspóra v Turecku);
- utečenci — ľudia, ktorí opustili svoju vlasť pod vplyvom pôsobenia na nich rôznych druhov faktorov:
 - *politických* (vojna a hrozba genocídy, nezhody sociálnych skupín v otázkach oprávnenosti nejakej ideológie a organizácie života spoločnosti, ktorú vyjadruje; nezhody v náboženských otázkach atď.),
 - *ekonomických* (nemožnosť nájsť v sformovanom ekonomickom systéme spoločnosti uspokojivú prácu pre zabezpečenie ekonomického blaha svojej rodiny alebo želanej budúcnosti pre svoje deti),
 - *prírodných a technogénnych* (prírodná alebo technogénna katastrofa, ktorá sťažila životné

¹ A kto tento zákon pozná, okrem jeho autora a určitého počtu právnikov?

podmienky vo vlasti, sa môže stať generátorom vzniku príslušných diaspór v príľahlých i vzdialenejších regiónoch, v ktorých prevláda iná kultúra).

Ak ponecháme zatiaľ stranou varianty diasporizácie pôvodného obyvateľstva vo výsledku dobytia územia, masovej migrácie cudzincov do regiónu alebo zmeny proporcií pôvodného a prisťahovaného obyvateľstva pod vplyvom rozdielnej dynamiky reprodukcie pokolení pôvodného obyvateľstva a diaspór, tak pre spoločnosť pobytu je najbolestnejším variantom vznik diaspór z utečencov. Príčina toho spočíva v tom, že v prúde utečencov je podiel demoralizovaných (t.j. tých, čo stratili návyky ľudského spolunažívania), a v dôsledku toho aj lumpenizovaných ľudí, spravidla, výrazne väčší, než v spoločnosti žijúcej stabilne, z ktorej vyrážajú do iných spoločností podľa svojich potrieb ľudia, celkovo nezaťažení defektmi mravno-etického charakteru, a preto sociálne-zodpovední, t.j. majúci záujem na spolupráci so spoločnosťami, v ktorých žijú príslušné diaspóry.

Vznik diaspór v mnohých regiónoch RF po rozpade ZSSR a počas ekonomických reforiem v 1990-tych rokoch bol zapríčinený tým, že diaspóry boli vytvárané utečencami z najproblémovnejších národných autonómií RF a bývalých sovietskych republík¹, ktorí opustili svoje rodné miesta pod vplyvom krachu ekonomiky alebo v dôsledku vojen. V zostave takýchto diaspór tvorí veľký podiel to, čo možno nazvať «premenlivou zostavou». Väčšinou sú to ľudia, ktorých rodiny ostali vo vlasti alebo taký, čo nemajú žiadnu rodinu. Väčšina z nich rieši úlohu fyziologického prežitia samých seba. A u tých, čo majú rodinu, tak nutnosť zabezpečiť rodinu, ktorá zostala vo vlasti alebo pricestovala do RF natrvalo, robí úlohu prežitia ešte zložitejšou.

Následkom demoralizácie a lumpenizácie, nemajúc podporu zo strany miestnej spoločnosti a ocitnúc sa v nej takmer v otrockom postavení (*často sa to deje aj v dôsledku politiky vládnucej «elity» príslušnej diaspóry*²), práve oni vnášajú svoj vklad do kriminálnej štatistiky, nakoľko pre nich miestna spoločnosť nie je Vlast'ou ale len **miestom na prežitie**, na úkor jeho exploatacie (vrátane trestno-právnej), pomocou ktorej riešia svoje osobno-rodinné problémy prevažne fyziologického a všedného charakteru: netrápi ich ideovosť, nemajú myseľ na osvojovanie si kultúry miestnej spoločnosti a informovanie o výdobytkoch vlastnej kultúry. A odlúčenosť alebo absencia rodiny u takýchto subjektov, z ktorých prevažná väčšina nie sú nositelia Ľudského režimu psychiky³, ich postrkuje k zločinom pod tlakom neuspokojených pohlavných inštinktov, a mimo to — vytvára masový dopyt po službách prostitútok v miestnej spoločnosti a prispieva k rozvoju pornobiznisu, za ktorým nasleduje narkobiznis a ďalšia zločinnosť. To posledné, hoc je aj podmienené vlastnou mravno-etickou indispozíciou spoločnosti pobytu lumpenizovaných diaspór, napriek tomu príslušná činnosť diaspór je katalyzátorom procesu ďalšej lumpenizácie a kriminalizácie miestnej spoločnosti.

Konflikty, vznikajúce medzi lumpenizovaným zložením diaspór a miestnou spoločnosťou, v podstate nie sú konfliktami na základe národnej (*alebo náboženskej*) nevraživosti (*tento druh konfliktov si vyžaduje aspoň minimálnu úroveň znalosti národných alebo náboženských ideálov jak svojich vlastných, tak aj nepriateľskej strany*): sú to konflikty spoločnosti a demoralizovaného lumpenu, v ktorých odlišnosti na základe príznaku národnej príslušnosti strán a viac-menej jasne vyjadrená mafiózna solidarita členov diaspór vytvárajú zdanie konfliktu prameniaceho z národnej nevraživosti. V tomto type konfliktov, ak ich štatistika nadobúda stálosť, sa skutočne vytvára národná nevraživosť. No ona je následkom, vznikajúcim z takýchto konfliktov lumpenu diaspóry a miestnej spoločnosti. V postsovietskej RosSiónii sa situácia stupňuje tým, že značná časť domorodého obyvateľstva tých regiónov, kde vznikajú diaspóry, je tiež demoralizovaná a lumpenizovaná — v

¹ K tomu navyše afganská diaspóra, ktorá vznikla v dôsledku zrady, najprv režimom M.S.Gorbačova a neskôr B.N.Jelcina, proruský naladených politických síl v Afganistane.

² V prevažnej väčšine sú to ľudia zabezpečení na vyššej úrovni, než je štandard povestnej «strednej triedy», na úkor exploatacie spodných vrstiev diaspór, ktorých postavenie má blízko k bezprávno-otrockému, a tiež na úkor exploatacie diaspórou miestnej spoločnosti.

³ Nositelia Ľudského typu režimu psychiky sa zaoberajú prevažne riešením otázok svojho ľudu a preto sa nezvyknú ocitnúť v zostave lumpenizovaných utečencov. O typoch režimov psychiky viď práce VP ZSSR: «Základy sociológie» (1. časť, kapitola 4.7), «Princípy kádrovej politiky: štátu, „antištátu“, spoločenskej iniciatívy», osnovné materiály učebného kurzu «Dostatočne všeobecná teória riadenia», «Od korporatívnosti pod rúškom ideí k súbornosti v Bohodržave» a ďalšie.

dôsledku krachu ZSSR a post-sovietskych antiľudovo zameraných politických a ekonomických reforiem.

Avšak fakt lumpenizácie značnej časti domáceho obyvateľstva a lumpenizovaného charakteru väčšiny diaspór, ktoré vznikli v RF v postsovietskom období, štátna moc RF priznávať nechce, ako nechce priznať ani svoju zodpovednosť za tento stav, pretože toto všetko je priamy dôsledok politiky, ktorú *cielavedome* vykonáva liberálno-buržoázny režim od r. 1991. A táto okolnosť je len ďalším faktorom, ktorý nedáva dnešnému režimu šancu harmonizovať národné a náboženské vzťahy v krajine: tým sa bude musieť zaoberať samotná spoločnosť, a pritom **spoločnosť bude musieť vychovávať režim tak, aby jeho politika zodpovedala záujmom spoločenského rozvoja.**

Po tom, čo diaspóra vznikla, môže žiť buď v prakticky úplnej izolácii od oblasti vzniku a dominovania jej vlastnej kultúry, alebo medzi ňou a jej rodným regiónom môže prebiehať štatisticky významný (vzhľadom na početnosť diaspóry) jednostranný alebo obojstranne zameraný tok ľudí. **No aj tak, existencia diaspóry v nej predpokladá prítomnosť stabilnej zostavy, žijúcej v inom kultúrnom prostredí a zachovávajúcej svoju kultúrnu identitu počas doby, porovnateľnej minimálne s dĺžkou trvania aktívneho života jednotlivca, a maximálne — v nadväznosti pokolení.** S touto stabilnou zostavou spolupracuje premenlivá zostava — ľudia, ktorí z nejakých dôvodov opúšťajú svoju vlasť, žijú v zostave diaspór viac-menej dlhý čas, po čom sa buď vracajú do vlasti, alebo sa asimilujú so spoločnosťou pobytu diaspóry, alebo splynú so stálou zostavou diaspóry.

V podmienkach davo-«elitarizmu» v stabilnej zostave diaspór vznikajú vlastné «elity», ktoré diktujú svoju vôľu aj stabilnej zostave, a o to viac aj premenlivej zostave diaspóry. Práve v dôsledku davo-«elitarizmu» vznikajú cigánski «baróni», «vrchní» Tatári, Uzbekovia, Tadžikovia a ďalší; tú istú úlohu hrá aj rabinát židovských diaspór vo všetkých krajinách sveta¹.

V rade prípadov to vedie k tomu, že v diaspóre začína dominovať mafia, ktorá nestrpí neposlušnosť členov diaspóry voči sebe a formuje politiku vzťahu diaspóry k spoločnosti, v ktorej žije²; v niektorých prípadoch mafia, ktorá vznikla v diaspóre, sa môže viac či menej od nej izolovať (*V USA nie každý predstaviteľ talianskej diaspóry je mafián, no talianska mafia v minulosti tvorila významnú časť zločineckého podsvetia USA, hoc aj nemala taliansku diaspóru úplne pod kontrolou*).

Ak budeme hovoriť o asimilácii nejakej časti predstaviteľov diaspór spoločnosťou, v ktorej žijú, tak to môžu byť jak dospelí ľudia, ktorí z nejakých príčin dávajú prednosť životu podľa noriem prijavšieho ich sociálneho prostredia, a vzdávajú sa svojej rodnej kultúry a sociálnych vzťahov vo vnútri príslušnej diaspóry; tak to môžu byť aj deti, ktoré prijímajú kultúru okolitého kultúrneho prostredia ako vhodnejšiu pre seba, následkom čoho vypadávajú zo systému sociálnych vzťahov vo vnútri diaspóry, založenej na príslušnej národnej (alebo náboženskej) kultúre. Stimulom k asimilácii môžu byť jak možnosti, ktoré sa odкрývajú pri osvojovaní si kultúry spoločnosti pobytu diaspóry, tak aj konflikt s diaspórou.

Súčasne s týmto môžu diaspóry asimilovať aj nejakú časť miestneho obyvateľstva, najmä vo výsledku manželstiev predstaviteľov dominujúcej kultúry s členmi diaspór, v ktorých sa deti vychovávajú podľa kultúrnych noriem týchto diaspór a prijímajú tak identitu, ktorá je pre príslušnú diaspóru charakteristická. K tomu môžu existovať jak osobné motívy v psychike tých, ktorí sa začlenili do diaspór, tak aj stimul zo strany spoločnosti, v ktorej diaspóra žije, ak táto spoločnosť od seba odvrhne ľudí vstupujúcich do zmiešaných manželstiev i deti z tohto manželstva.

Všetko toto sú pre život diaspór objektívne možné javy, ktorých štatistická váha je podmienená charakterom spolupráce medzi kultúrou diaspóry a kultúrou spoločnosti, v ktorej diaspóra žije.

Keďže diaspóry nachádzajú v spoločnostiach svojho pobytu vlastný sociokultúrny priestor a stávajú sa účastnými na osude obyvateľstva kde žijú, tak sa diaspóry v menšej či väčšej miere

¹ M.B.Chodorkovskij «trčí v base» práve preto, že on toto nepochopil a oznámil najvyššiemu rabínovi RF Berelovi Lazarovi, že on sa vníma ako Rus, a že ho záležitosti židovskej diaspóry nezaujímajú.

² Napríklad kahalná disciplína židov v minulosti je javom tohto typu. Vid':

- N.S.Leskov, «Židovské kotrmelec-kolégium» (Жидовская кувырколлегия, jeden z hyperlinkov: http://www.gumer.info/bibliotek/Buks/Fiction/Leskov/jid_kuv.php).
- J.A.Brafman, «Kniha kahal» (jeden z hyperlinkov: <http://knigkagal.narod.ru/>).

stávajú nezávislými na oblasti vzniku svojich kultúr, až do úplnej straty zdieľania osudu s oblasťou, ktorá ich splodila, a taktiež s inými diaspórami v iných spoločnostiach (*takéto sú židovské diaspóry v celom svete: hoci ony všetky spolupracujú v plnení určitej misie globálneho charakteru, no osud predstaviteľov každej z diaspór je podmienený z väčšej časti regionálnymi procesmi*).

Následkom získania takéhoto druhu autonómie od svojej vlasti môžu vznikať situácie, v ktorých diaspóra existuje historicky stabilne v tom čase, keď v regióne vzniku jej kultúry prebehla zmena pôvodného obyvateľstva prisťahovalcami. Pritom prisťahované obyvateľstvo môže zachovávať a rozvíjať svoju dovtedajšiu kultúru, no môže sa stať aj biologickým základom pre vznik kultúry nového národa, vrátane pri jeho zmiešaní s pôvodným domorodým obyvateľstvom.

Takto sú židovské diaspóry dávno odtrhnuté od regiónu vzniku svojej kultúry, v ktorom následne nielenže žili iní, ale historici sa dnes sporia aj o tom, kde vlastne prebehol tento vznik; a zďaleka nie všetci z nich (vrátane samotných židov¹) sú presvedčení o tom, že tradičná arabsko-egyptsko-palestínska lokalizácia oblasti vzniku židovskej kultúry zodpovedá realite dejín. Aj dnešné arménske diaspóry sa v mnohom odtrhli od Arménska.

Ako už bolo spomenuté, možné sú situácie, keď sa pôvodné obyvateľstvo následkom dobytia ich územia transformuje do diaspóry (*v cudzom prostredí spočiatku cudzieho prisťahovaného obyvateľstva*): taký je osud Kurdov, ktorí sa stali diaspórami na teritóriu dnešného Turecka, Iraku, Iránu, Sýrie, Gruzínska, Arménska, Azerbajdžanu, Ruska (*nejaká časť Kurdov po nútenom presídlení v r. 1937 z Arménska a Azerbajdžanu a v r. 1944 z Gruzínska do Turkmenistanu a Kazachstanu žije naďalej v týchto post-sovietskych štátoch aj v súčasnosti*); rovnaký je osud Arménov a Grékov na teritóriu Turecka.

Okrem toho, za pomoci Veľkej Británie (*počnúc «Balfourovou deklaráciou» v r. 1917*), Ligy Národov, nacistického Nemecka, a potom aj OSN, židovská diaspóra v Palestíne navyšovala svoj počet predovšetkým na úkor prítoku migrantov² a zmenila sa v národ-štát. Pritom nežidovské obyvateľstvo Palestíny bolo nútené, jeho väčšia časť — pod tlakom sionistami organizovaného teroru opustiť svoje rodné miesta³, a jeho menšia časť sa stala diaspórou v židovskom štáte Izrael,

¹ Viď napríklad: Shlomo Sand. Kto a ako vynašiel židovský ľud. — M.: EKSMO. 2011 (Viď tiež internetovú publikáciu: <http://lib.rus.ec/b/211121/read>).

² Koncom 19. a začiatkom 20. storočia tvorili židia v Palestíne rádovo 2 % obyvateľstva.

³ «Achad ha-Am, jeden z významných sionistov, písal po svojej ceste do Palestíny: „Domnievame sa, že všetci Arabi sú divosi, ktorí žijú ako zvieratá a nerozumejú tomu, čo sa okolo nich deje. Je to, však, hlboký omyl“. A ďalej: „A čo v skutočnosti tvoria naši bratia v Palestíne?.. Židia zachádzajú s Arabmi kruto, zbavujú ich zákonných práv, hanobia ich bez akejkoľvek príčiny a dokonca sa chvastajú svojimi činmi. A medzi nami sa nenájde nikto, kto by vystúpil proti tejto odpornej a nebezpečnej tendencii“.

Achad ha-Am odchádzal „na odpočinok“ a, očividne, si mohol na sklonku života dovoliť byť úprimným. Bol dostatočne jasnozrivým, aby predvídal, k akým tragickým výsledkom môžu v konečnom dôsledku priviesť pohrdanie a nenávisť k pradávnemu obyvateľstvu Palestíny. Každý rok bláznivá intifáda (arab. „povstanie“) je toho dôkazom.

Prorocké slová Achada ha-Amu boli hlasom volajúcim na púšti. Ostatní lídri sionizmu vykonávali politiku „tu a teraz“. „Čo sa týka otázky bezpečnosti — uvažoval Vladimír Žabotinskij, vystupujúc pred Britskou kráľovskou komisiou — či taký národ, ako je ten váš, majúci kolosálnu koloniálnu skúsenosť z minulosti, azda nevie, že kolonizácia nikdy neprebíha hladko, bez konfliktov s obyvateľstvom v regiónoch... legalizujte našu sebaobranu, tak ako to robíte v Keni“.

K židovským oddielom „sebaobrany“ bol prevelený skúsený anglický rozviedčík Orde Charles Wingate. Pred neho bol postavený cieľ — zmeniť tieto oddiely na profesionálne kárne jednotky. Títo bojovníci vyhľadávali Arabov z oddávna im patriacich území a potláčali vznikajúce ohniská povstaní.

Oddiely Wingate boli vytvorené nielen s cieľom likvidovať partizánsku vojnu (využívajúcu tú istú taktiku), ale aj kvôli ochrane drahocenného impérijskeho objektu — irackého ropovodu, ktorého konečným bodom bol prístav Haifa. (...)

Keď v Nemecku rástli represie proti židom, tak v tom istom Berlíne za pomoci nacistov bežal naplno takzvaný Palestínsky úrad, zaoberajúci sa „triedením“ utečencov za bezprostrednej účasti budúceho izraelského premiér-ministra Levi Eshkola (od 1963 do 1969). Jon a David Kimche, autori kníh „Tajné cesty“, svedčia o tom, že palestínski emisári „cestovali do nacistického Nemecka nie kvôli tomu, aby zachraňovali nemeckých židov; brali mladých mužov a ženy, pripravených vycestovať do Palestíny stať sa prvými osadníkmi, zápoliť... bojovať“. Pre mnoho tisíc židov žijúcich v Ríši existovala len cesta buď do tábora, alebo do „preškološovacieho“ centra a odtiaľ priamo do Palestíny. „V národných židovských kruhoch — písal jeden z náčelníkov nemeckej rozviedky, Hagen, odkazujúc sa na názor Polkesa — sú veľmi spokojní s radikálnou germánskou politikou vo vzťahu k židom, pretože s jej pomocou sa zväčšuje židovské obyvateľstvo v Palestíne, takže v neďalekej budúcnosti bude možné rátať s prevahou židov nad arabmi“.

založenom v roku 1947. Dejiny 20. storočia tak ukázali aj možnosť použitia diaspóry ako nástroja agresie proti iným národom a obsadenia ich teritórií.

Napokon, tento istý algoritmus bol realizovaný aj v Juhoslávii v 1990-tych rokoch: albánska diaspóra v Kosove sa stala nástrojom odtrhnutia Kosovského kraja od Srbska. Hoci samotný proces zabral niekoľko desaťročí a prebiehal ako medzinárodný konflikt Albáncov a Srbov v Kosove, no vo svojej podstate predstavoval experiment nadnárodných politických síl vedenia vojny prostriedkami 5. priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia/zbraní v súčasných podmienkach. Experiment ukázal: prostriedok dokáže fungovať efektívne, a ideológia i politika stimulácie buržoázno-liberálneho individualizmu prakticky úplne odzbrojuje spoločnosť vo veciach ochrany svojej národnej svojbytnosti a vlastného teritória od tohto druhu etnickej diasporálnej agresie.

Potenciálnymi obeťami tohto druhu agresie zo strany diaspór, nech by už čokoľvek tárali v tejto veci «ochrancovia práv» a ďalší abstraktní «humanisti» a politici-praktici liberálno-buržoázneho rangu, sú **NSR** (nebezpečné diaspóry: Turci, Albánci, Židia), **Francúzsko** (nebezpečné diaspóry: Arabi, prisťahovalci z «čiernej» Afriky), **Veľká Británia** (nebezpečné diaspóry: prisťahovalci z jej bývalých kolónií, a najmä moslimské diaspóry), **Taliansko** (utečenci z Tuniska a Líbye v r. 2011), **USA** (nebezpečné diaspóry: mexická, čínska), postsovietska **RF** (nebezpečné diaspóry: Židia, Kaukazania, Číňania).

Jedným z variantov ochrany od takéhoto druhu agresie je deportácia diaspóry, agresívnej vo vzťahu k spoločnosti svojho pobytu, v jej plnej zostave do oblasti vzniku jej národnej kultúry alebo do málo osídlených regiónov. A hoci to aj protirečí liberálno-buržoáznej koncepcii *beznárodnostných* práv človeka-jednotlivca a pri realizácii sa to najskôr nezaobíde bez rôznych druhov zneužití, no v národnom, a tým skôr — v mnohonárodnom štáte sa to môže stať nevyhnutným, hoc aj extrémnym prostriedkom ochrany mnohonárodnej spoločnosti a jej kultúry od agresivity diaspór — lumpenizovaných, padlých do nacizmu alebo internacizmu¹.

Aby situácia nedospela až sem (*a tým skôr do genocídy diaspór následkom výbuchu emócií domáceho obyvateľstva, ktorý môže byť aj riadený zvonka nepriateľmi štátu*), je potrebné chápať, že paragraf trestného zákona, ktorý ukladá trest za podnecovanie nenávisti medzi národmi, sa musí týkať aj predstaviteľov diaspór: napríklad toho «jazdca», ktorý vtrhol do Alexandrovského sadu k mohyle neznámeho vojaka a večnému ohňu na «Land Rovery»; aj toho mladíka, ktorý si provokatívne vynucoval (bitkárské) dobrodružstvá (prípady spomenuté vyššie, i druhé); aj tých «pravoverných moslimov», ktorí zaliali ulice Moskvy krvou obetných baranov najnovšie počas sviatku Kurban-Bayrami (*Sviatok obete — Íd al-adhá*). Toto všetko je vyvolávaním nenávisti domorodého obyvateľstva Moskvy a etnicky veľkoruských regiónov RF k predstaviteľom iných kultúr, ktorú predstavitelia príslušných diaspór podnecujú svojim správaním.

Avšak ani právnici štátnej moci, ani právnici Verejnej komory, ani žiadni ďalší právnici toto chápať nechcú a realizujú prax tvorby a presadzovania práva takým spôsobom, že u obyčajných ľudí vyvolávajú nenávisť k právníkom ako k profesionálnej korporácii, v ktorej je nadmerne veľa predstaviteľov diaspór (proporcionálne, vo vzťahu k štatisticky najpočetnejším etnickým skupinám obyvateľstva RF).

A okrem toho, k paragrafom za trestné činy, vykonané predstaviteľmi diaspór *za hranicami oblasti dominovania ich národnej (alebo náboženskej) kultúry*, by sa mal AUTOMATICKY prirátat' paragraf, udeľujúci trest za podnecovanie medzinárodnej (alebo medzináboženskej) nenávisti, bez

Angličania sa spamätali až v r. 1939, keď spozorovali, že ich židovskí partneri súčasne hrajú hru s Nemeckom a Amerikou. Ako výchovný prostriedok prijíma Londýn v tom istom roku zákon o prudkom znížení emigrácie židov do Palestíny a zároveň sa usiluje získať si špičku miestneho arabského obyvateľstva pre organizácie zrážok so židovskými kolonistami. „Hagana“ odpovedala spustením teroru, ktorý sa v prvých rokoch vojny prerušil, no v roku 1944 vzplanul s novou silou»

(http://www.specnaz.ru/archive/02_2002/10.htm).

Ďalší premiér-minister Menachem Begin (od 1977 do 1983), laureát Nobelovej ceny mieru (1987), ako hlava ilegálnej židovskej ozbrojenej organizácie «Irgun», sa tiež zúčastnil terorizmu: proti Angličanom, pod ktorých mandátom bola Palestína po prvej svetovej vojne 20. storočia (výbuch hotelu «Kráľ Dávid» v júli 1946), a v masakri Arabov v Deir-Jasine (apríl 1948), ktorý zrealizovali jeho podriadení (oficiálne sa tvrdí, že to bola ich vlastná iniciatíva a nie príkaz M.Begina).

¹ Tieto termíny budú vysvetlené v nasledujúcej kapitole 2.6.

akýchkoľvek poľahčujúcich okolností. A preto aj predstavitelia diaspóry, vinní v ukrývaní zločincov-súkmeňovcov (ako tomu bolo v Kondopoge), okrem zodpovednosti za ukrývanie musia niesť zodpovednosť za podnecovanie medzinárodnej či medzináboženskej nenávisti, s priťažujúcimi okolnosťami a bez práva na amnestiu a predčasné podmienené prepustenie.

A nie je principiálny rozdiel v tom, ako sú tieto konflikty na základe národnostnej alebo náboženskej nevraživosti podnecované: či slovami alebo tichými skutkami; či to robia nacizmu a rasizmu oddaní predstavitelia domorodého obyvateľstva v regióne, ktorých trpezlivosť voči excesom predstaviteľov diaspór nie je bezhraničná; alebo či to robia samotní predstavitelia diaspór. V ľubovoľnom prípade tým trpia adekvátni (v mravno-etickom vzťahu) ľudia nezávisle od ich národnosti a vierovyznania.

A ak chápeme vyššie povedané o diaspórach a variantoch ich vzájomných vzťahov so spoločnosťou svojho pobytu, tak jedným zo subjektov podnecovania nenávisti a nepriateľstva medzi národmi a náboženstvami v RF — je samotný rossijsky liberálno-buržoázny štát:

- ktorého ekonomická politika, po prvé, splodila rôznorodé lumpenizované diaspóry a lumpenizovala značnú časť domorodého obyvateľstva všade;
- a ktorý, po druhé, žiada od domorodého obyvateľstva regiónov, v ktorých dominujú príslušné národné (alebo náboženské) kultúry — trpezlivosť, minimálne voči grobianskemu správaniu predstaviteľov diaspór, a maximálne, voči zriadeniu mafiánsko-kriminálnej moci v regióne a nastoleniu režimu teroru vo vzťahu k domorodému obyvateľstvu a na tomto základe aj obohacovaniu diasporálnych «elit» na úkor a škodu domorodého obyvateľstva regiónu.

Toto je len ďalším ukazovateľom toho, že buržoázny liberalizmus so všetkými jeho rečami o právach človeka je nepriateľom slobody¹ a preto musí byť vykorený.

2.6. Mravno-psychologické pozadie vzájomných národných vzťahov

Bez vyjasnenia si vyššie opísaného v kapitolách 2.1 — 2.5, nie je chápanie problematiky vzájomných národných vzťahov v živote mnohonárodnej spoločnosti a ľudstva ako takého možné. Okrem toho, prejavy národného (a tiež náboženského) svojrázu v súčinnosti s iným národným (alebo náboženským) svojrázom v živote ľudstva a regionálnych civilizácií, to sú otázky nábožensko-mravné podmienenej psychológie osobnosti, sociálnych skupín, ľudov. A preto je znovu potrebné, aby sme sa vyhranili v terminológii.

«**Tolerantnosť**» a «**politkorektnosť**», propagované stúpecami buržoázneho liberalizmu ako životná norma a základ «multikulturalizmu» (kultúry mnohonárodnej spoločnosti), predstavujú vo svojej podstate zákaz odhaľovania defektov a ich následné vykoreňovanie. Týka sa to predovšetkým

¹ Viď tiež práce VP ZSSR: «Liberalizmus — nepriateľ slobody» (2003) a «Ešte raz: liberalizmus — nepriateľ slobody» (analytická správa zo série «O aktuálnom dianí» № 7 (79), júl 2008). Tu len objasníme tú okolnosť, že historicky sformovaný liberalizmus je ideológiou buržoázie, následkom čoho v živote spoločnosti predpokladá:

- korporatívne všetko-si-dovoľovanie buržoáznej menšiny vo vzťahu k väčšine, čo aj je tou povestnou «liberty», ktorá sa rozprestiera len na buržoáziu, pričom na dostatočne mocnú, ku ktorej sa chýrna «stredná trieda» neráta;
- a akúkoľvek korporatívno-buržoáznu demokraciu, zdanie legitímnosti ktorej pripája účasť obyčajného ľudu vo volebných procedúrach s vopred naprogramovaným výsledkom — a to v dôsledku toho, že buržoázny liberalizmus je konceptuálne bezmocný, a vo voľbách sa účastnia len tie politické sily, ktorým pohlavári masonstva zverili účasť vo verejnej politike.

Preto buržoázna demokracia, ako vyšší prejav buržoázneho liberalizmu, realizuje voči prostému ľudu princíp «*hlasuj za koho chceš, aj tak dostaneš... politiku zameranú proti tebe*». Tento výsledok, nevyhnutný v podmienkach buržoáznej «demokracie», je dôsledkom toho, že za všetkými stranami v systéme buržoázno-liberálnej plurality stojí: jedna a tá istá sociologická veda, «vybrúsená» na podporu davo-«elitarizmu» vo forme hierarchie peňažného bohatstva; jedno a to isté svetové bankovo-úžernícke spoločenstvo služobníkov finančného náboženstva; jedno a to isté masonstvo, ktoré je nástrojom na vykonávanie globálnej a nadnárodnej politiky; a toto všetko sa deje v riečisku biblickej doktríny zotročenia ľudstva v mene Boha.

defektov generovaných národnými a náboženskými kultúrami a subkultúrami, ak ich skúmame ako informačno-algoritmické systémy, pod vplyvom ktorých prebieha formovanie osobností nových pokolení.

Národné sebauvedomenie (aj národná identita*) — znamená uvedenie si *jednotlivcom*¹ osobitosti (unikátnosti) svojho ľudu (najmä, ako nositeľa kultúry) a odlišností svojej kultúry od kultúry iných ľudov, *majúcich tiež svoju vlastnú osobitosť a význam v spoločne zdieľaných dejinách rozvoja ľudstva*.

Nacionalizmus — to je uvedenie si neopakovateľnej osobitosti svojho ľudu a jeho kultúry v spojení s odmietaním alebo ignorovaním, zväčša bezmyšlienkovito-nevedomým, osobitosti a významu pre ľudstvo a jeho budúcnosť iných kultúr, iných ľudov, nesúcich vlastné kultúry v ich dejinnom rozvoji v nadväznosti pokolení.

Rasizmus² — to je presvedčenie o tom, že dôstojnosť človeka je podmienená v prvom rade (a občas jedine) biologicky, faktom svojho pôvodu od rodičov, patriacich k určitým rodom (klanom), plemenám, ľudu, rase, a *všetci ostatní — pochádzajúci z ostatných rodov, plemien, ľudov, rás i zmiešaných manželstiev s ich predstaviteľmi* — nedisponujú ľudskou dôstojnosťou buď vôbec, alebo

¹ Pretože «kolektívne vedomie», «spoločenské vedomie» ako reálny jav neexistuje, hoci takéto slovné spojenia sa ujal vo vedeckom a politickom lexikóne.

² V aktuálnej práci sa dotkneme problematiky rasizmu a jeho životnej neadekvátnosti v minimálnom objeme, nakoľko rasizmus ako sociálny jav je preskúvaný v práci VP ZSSR «O rasových doktrínach: neuplatniteľné, no pravdepodobné».

V r. 2010 v Chabarovsku bolo začaté súdne konanie s predmetom uznať túto prácu ako «extrémistickú», a našli sa «odvážni», «zásadoví» experti, ktorí sa «nezľakli» trestnej zodpovednosti za poskytnutie súdu vedome lživého expertného stanoviska a «odhalili» v nej príznaky podnecovania medzinárodnej neznášanlivosti. Konkrétne, v expertnom stanovisku sa nachádza vedome lživé tvrdenie: «Rasová doktrína KSB je najplnšie opísaná v knihe „Rasová doktrína: neuplatniteľné, no pravdepodobné“» (expertka — kandidátka filologických vied, docentka komerčnej VŠ — «Ďalekovýchodného inštitútu medzinárodných vzťahov» — bola natoľko zachvátená túžbou vyplniť «sociálnu objednávku», že si dokonca vo svojom „expertnom stanovisku“ neskontrolovala pravopis, následkom čoho uviedla názov práce, s inými pádovými príponami (**čím úplne zmenila zmysel názvu v prospech objednávky**)).

Samotný fakt začatia tohto súdneho konania a päťolizačstvo expertov, ktorí «našli» príznaky podnecovania medzinárodnej neznášanlivosti v práci, dokazujúcej životnú neadekvátnosť rasových doktrín, sú ukazovateľmi toho, že:

- po prvé, režim nie je zainteresovaný na harmonizácii vzájomných národných vzťahov,
- a po druhé, lokajov, pripravených povedeť ľubovoľný objednaný názor, uprostred domácej inteligencie je nadmieru veľa, čo je dôsledkom jej lumpenizácie *a v perspektíve neprináša nič dobré ani jej, ani tým čo jej dôverujú*. Pričom mnohí z nich «odhaľujú extrémizmus» prakticky bezplatne, čo neumožňuje dať ich na jednu úroveň dokonca ani s Judášom.

Takto «“Experti” katedry pedagogiky a psychológie z Kirovského vzdelávacieho inštitútu zvyšovania kvalifikácie a doškolačovania pracovníkov — vyvodili nasledujúci záver, týkajúci sa obrazu V.Vasnecova „Stretnutie Olega s čarodejom“ z r. 1899, zobrazeného na obálke knihy Alexeja Dobrovoľského „Volchvovia“. Citujem ich „expertné stanovisko“:

„Príznaky manipulatívneho psychologického vplyvu boli nájdené v brožúrke «Volchvovia», kde boli použité verbálne (slovné, rečové) i neverbálne (nerečové) prostriedky.

K neverbálnemu manipulatívne vplyvu sa vzťahuje vyhotovenie obalu «Volchvovia», na ktorom je zobrazený starec ukazujúci oddielu vojakov smer akcie. Starec je odetý do jednoduchého odevu: dlhá košeľa, lykové krpce, práve vyšiel z lesa. V charakteristike starca je čitateľný obraz jazyčníka. Ukazovacie gesto ruky starca vo vzťahu k vojakom svedčí o jeho velení, o tom, že má nad nimi určitú moc. Vychádzajúc z pozície, že obal knihy odráža jej kľúčovú ideu, možno vyvodiť záver ohľadom snahy autora k veleniu, k ovládaniu druhých ľudí, zameraniu na boj“.

Takýmto spôsobom bol fakticky obraz veľkého ruského maliara uznaný za extrémistický. A práca „Volchvovia“ bola zaradená do Federálneho zoznamu extrémistických materiálov.

Na základe Federálneho zákona „O potláčaní extrémizmu“ ľubovoľná kópia tejto práce alebo jej časti je šírením extrémistických materiálov, a to je, samo osebe, tiež extrémizmom. Rovnako ako schvaľovanie šírenia podobných materiálov» (<http://tor85.livejournal.com/1458122.html>).

Lev Nikolajevič Tolstoj (1828 — 1908) bol v postsovietskej RosSii uznávaný za extrémistu dvakrát: prvý raz — v Jekaterinburgu za predslov k «Vojenskej príručke» a k «Dôstojníckej príručke»; a druhý raz — v Taganrogu za jeho tvrdenie «Presvedčil som sa, že učenie <ruskej pravoslávnej> cirkvi je teoreticky zákerné a škodlivé klamstvo, a prakticky zbierkou najhrubších povier a mágie, dokonale ukrývajúcej celý zmysel kresťanského učenia» (<http://news2.ru/story/229147/>).

— **Koľko len hávade bez hanby a svedomia sa rozmnožilo na Rusi...** «Niet v nich svedomitosti, ale strašne veľa urážlivosti: nehanbia sa škodiť, no neznesú výčitku zo záškodníctva» (V.O.Ključevskij. Zbierka diel v 9-tich zväzkoch. — Moskva: Myšlienka. r. 1990. zv. 9. — str. 398).

ňou nedisponujú v plnosti.

V rasistickom chápaní je kultúra svojím významom *druhotná* voči biologickému základu, a preto z pohľadu rasistov osvojenie si «biologicky nižšími» kultúry «biologicky vyšších» nerobí «biologicky nižších» časťou spoločenstva «biologicky vyšších».

Podľa názoru rasistov je osvojenie si kultúry «biologicky vyšších» zo strany «biologicky nižších» analogické tomu, čo sa deje, keď opicu v cirkuse učia stvárať rôzne triky, čo robí jej správanie počas cirkusového vystúpenia v čomsi podobným ľudskému správaniu v určitých životných situáciách. Avšak táto drezúra či napodobovanie opicou človeka, v štýle bájkky I.A.Krylova «Opica a okuliare», nemôžu spraviť opicu človekom.

V niektorých prípadoch môže byť osvojovanie kultúry «biologicky vyšších» «biologicky nižšími» zakázané, aby «biologicky nižší» boli ľahko odlišiteľní od «biologicky vyšších» v každodennom živote spoločnosti, v podstate rozdelenej na «kasty» na základe príznaku biologického pôvodu. V opačnom prípade nutne vznikajú situácie, ktorých absurdnosť (hoc i tragická) odhaľuje neadekvátnosť rasizmu.

* * *

Takto v tretej ríši, na plagáte s vyobrazením ukážkového «árijského vojaka» bol zachytený Werner Goldberg (foto vľavo), ktorý podľa zákonov tretej ríše nebol «pravým Árijcom», ale «miešancom 1. kategórie», pretože jeho otec bol žid. A keď bola hitlerovcami okupovaná Praha, tak bolo vydané nariadenie odstrániť z Pražského konzervatória sochu skladateľa Mendelssohna — žida (autora všetkým známeho «Svadbého pochodu»). Nevzdelaní robotníci, ktorým to bolo nariadené, a ktorí nepoznali skladateľov podľa tváre, pristúpili k úlohe jednoducho a odstránili postavu «toho najnosatejšieho»: ním sa ukázal byť Richard Wagner, obľúbený skladateľ «führera» (autor cyklu opier na motívy starogermánskeho eposu), evidovaný ako jeden z historicky najvýznamnejších teoretikov «antisemitizmu» 19. storočia.

Ešte jeden «príbeh porozprával 76-ročný obyvateľ NSR, 100-percentný žid: v roku 1940 sa mu podarilo utiecť z okupovaného Francúzska pomocou falošných dokladov. Pod novým nemeckým menom ho povolali do waffen-SS výberových bojových jednotiek. „Ak som ja slúžil v nemeckej armáde, a moja matka zahynula v Osvienčime, potom kto som — obeť alebo jeden z prenasledovateľov? Nemci, cítiaci vinu za vykonané, nechcú o nás počuť. Židovská obec sa tiež odvracia od takých, ako ja, veď naše príbehy odporujú všetkému, čo zvykli označovať za Holokaust“. (...) V januári 1944 kádrový oddiel Wehrmachtu pripravil tajný zoznam 77 vysokopostavených dôstojníkov a generálov „zmiešaných so židovskou rasou alebo ženatých so židovkami“. Všetkých 77 malo osobné osvedčenie Hitlera o „nemeckej krvi“. Medzi uvedenými v zozname bolo 23 plukovníkov, 5 generál-majorov, 8 generál-poručikov a dvaja armádni generáli. Dnes Bryan Rigg hovorí: k tomuto zoznamu možno ešte doplniť 60 priezvisk vyšších dôstojníkov a generálov Wehrmachtu, letectva a námorníctva, vrátane dvoch poľných maršalov¹. (...) **Absolútna väčšina veteránov Wehrmachtu v interview tvrdila, že vstupujúc do armády, oni sa nepovažovali za židov. Títo vojaci sa svojou chabrosťou snažili vyvrátiť nacistické rasové drísty. Hitlerovskí vojaci svojou trojitou horlivosťou na fronte dokazovali, že ich židovskí predkovia im nebránia byť dobrými nemeckými patriotmi** (lepšie by bolo povedať — nemeckými nacistami: naša poznámka v citáte) **a vytrvalými vojakmi**²» (<http://gazeta.rjews.net/briman1.shtml>).

¹ Ďalej v citovanom zdroji je do tohto dodatočného zoznamu zaradený Reinhard Heydrich, obľúbenec führera a hlava RSHA, ktorý mal pod sebou gestapo, kriminálnu políciu, rozvedku, kontrarozvedku.

² Zvýraznené nami hrubým v citáte. Všetkým týmto a mnohým ďalším etnickým židom zabránili v hitlerovskom Nemecku stať sa ukážkovými nemeckými nacistami len rasové zákony tretej ríše. A ak by nebolo týchto rasových zákonov, tak medzi aktivistami a vodcami nemeckého nacizmu by bolo ľudí zo židovského prostredia uvedených ešte

pokračovanie →

Vo výsledku tak bolo zajatých počas Veľkej Vlasteneckej vojny Sovietskou armádou, podľa oficiálnych údajov, 10 173 židov¹ — príslušníkov armády Wehrmachtu: bolo by ich dosť na zostavenie pechotnej divízie približne z 2/3 (systematizovaný počet pechotnej divízie Wehrmachtu v r. 1941 tvoril 16 859 ľudí: <http://battlefront.ru/rkka001.htm>). **«150 tisíc vojakov a dôstojníkov hitlerovskej armády² by mohli byť repatriovaní podľa izraelského Zákona o vrátení»** (<http://gazeta.rjews.net/briman1.shtml>).

V podstate, ako hlásala anekdota z čias tretej ríše, pravý Árijec musí byť svetlovlasý ako Hitler³, vysoký a krásny ako Goebbels, urastený a atletický ako Göring.

* * *

V iných prípadoch môže byť osvojovanie kultúry «biologicky vyšších» alebo nejakých jej elementov stimulované, aby to zjednodušilo komunikáciu «biologicky vyšších» s «človeku podobným pracovným dobytkom».

No nacionalizmus nemusí byť rasistickým, t.j. môže považovať predstaviteľov iných ľudov a rás za plnohodnotných členov určitej národnej spoločnosti, ak si tí osvojili príslušnú národnú kultúru a splynuli s ňou.

Rasizmus takúto možnosť úplne vylučuje. No v mnohých prípadoch nacionalizmus a rasizmus sa prepletajú a zrastajú do jedného celku.

Nacizmus — pokusy o zničenie inej kultúry a / alebo ľudu, ktorý ju sformoval, prívržencami toho-ktorého nacionalizmu alebo rasizmu. V základoch nacizmu leží nacionalizmus alebo rasizmus, no v určitých prípadoch v nich môže ležať aj konfesijné podmienená intolerancia k inakoveriacim, pretože vierovyznanie môže byť neoddeliteľnou súčasťou historicky sformovanej národnej kultúry.

ni historici. Viď tiež: G.P.Klimov. Hitler a jeho «politbyro». — Časopis «Voprosy Istorii», № 6, r. 1991 alebo: G.P.Klimov. Červená kabbala, 5. kapitola „Hitler a jeho apoštoli“. (Jedna z internetových publikácií je na adrese: <http://lib.meta.ua/book/14164>).

¹ J.I.Muchin. Kto v skutočnosti rozpútal 2. sv. vojnu? — Moskva: Juza-press. 2010 — str. 215 s odkazom na «Vojensko-historický časopis», № 9, r. 1990, str. 46.

² Toto množstvo by stačilo na zostavenie takmer 10-tich streleckých divízií.

³ Americký politológ Ralph Epperson v knihe «Neviditeľná ruka. Úvod do pohľadu na História ako na sprisahanie» (24. kapitola, 13. vydanie, USA, r. 1992; ruské vydanie: Spb: Vzdelanie a kultúra. 1996) píše nasledovné:

«Rad pozoruhodných udalostí, ktoré predchádzali narodeniu Hitlera, poskytuje bohatú potravu predpokladom.

Niektorí silne pochybujú o tom, že Johann Georg Hiedler bol otcom Aloisa. Napríklad, Thyssen a Koehler tvrdia, že Kancelár Dolfuss (Kancelár Rakúska) prikázal rakúskej polícii previesť dôkladné vyšetrovanie vo vzťahu k rodine Hitlera. Vo výsledku tohto vyšetrovania bol vyhotovený tajný dokument, ktorý dokazoval, že Maria Anna Schicklgruberová otehotnela počas pobytu vo Viedni.

V tom čase pracovala ako slúžka v dome baróna Rothschiolda. Akonáhle v rodine baróna odhalili jej tehotenstvo, bola poslaná domov do dedinky Spital, kde sa Alois narodil» (s odkazom na: Walter C.Langer, *The Mind of Adolf Hitler*, (New York, London: Basic Books, Inc.,), pp.100-102).

Ak je to skutočne tak, potom Hitler je potomkom Rothschildov, predstaviteľom globálnej «elity» internacistickej židovskej diaspóry, privedeným do čela Nemecka kvôli vyplneniu celkom konkrétnych úloh, ktoré zvládol tak, ako vedel. A ak zodpovedá realite aj tvrdenie, že priezvisko «Schicklgruber» pochádza z názvu funkcie v stredovekej židovskej obci — vyberač šekelov, dane vyberanej od členov obce do «spoločného» — tak všetko je nehanebne okaté: Hitler, ako poverený „vyberač šekelov“, jednoducho vybral krvavý šekel od európskych židov, v prostredí ktorých od polovice 19. storočia rástla tendencia k asimilácii s obyvateľstvom krajín, v ktorých žili diaspóry. Skrátka, bolo to také napomenutie od majiteľov biblického projektu ohľadom toho, kto je kto, a komu má slúžiť. Práve preto sa Hitler nenachádzal medzi obvinenými na Norimberskom procese ani na diaľku, ani posmrtné: pohlavári projektu k nemu žiadne špeciálne výhrady nemali a ani nemajú.

Takéto chápanie nacionalizmu, nacizmu a rasizmu znamená, že ony môžu existovať v spoločnosti aj pri monarchii, aj v republike (druhy štátnosti), aj v otrokárskom systéme, aj vo feudalizme (druhy stavovsko-kastového systému), aj pri kapitalizme, aj za socializmu (ekonomické režimy a spoločensko-ekonomické formácie¹). Nacionalizmus, nacizmus a rasizmus môžu obopínať jak jednotlivé skupiny obyvateľstva, tak sa môžu rozprestierať aj prakticky na celú spoločnosť.

Internacizmus — v podstate to isté, čo aj nacizmus, avšak v mafióznom prevedení rôznorodých medzinárodných diaspór, a nie v prevedení akéhokoľvek ľudu, ktorý prepadol nacizmu, a štátnosti, ktorú podporuje.

Internacionalizmus — vo svojej podstate ide o nerovnorodý jav, a preto sa jedná o zmyslovo dvojaký termín, pretože:

1. «Internacionalizmus» sa v realite dejín stal obalom a sloganovou zásterkou internacizmu, potláčajúceho a likvidujúceho národné kultúry a ich nositeľov pod rúškom boja s nacionalizmom, nacizmom a rasizmom (*vo väčšine prípadov sa to vykonáva prostriedkami 5-tej a vyšších priorít zovšeobecnených zbraní; použitie hrubej sily — 6. priorita — má len pomocný charakter, v dôsledku čoho väčšinou obyvateľstva, ktoré sa stalo obeťou internacizmu-internacionalizmu, nie je ani vnímaná ako zlomyselná agresia voči nemu*)².
2. Nad prvou možnosťou sa väčšina ľudí ani nezamýšľa, pretože je presvedčená o tom, že internacionalizmus je akoby priznanie dôležitosti (pre život ľudstva) všetkých (bez výnimky) národných kultúr v ich rozvoji a ich bezvýhradné rešpektovanie v tej kvalite, v akej sa sformovali.
3. *Internacionalisti* deklarujú to druhé, no v realite dejín objektívne slúžia tomu prvému:
 - jedni preto, že sú presvedčenými internacistami alebo rasistami;
 - druhí preto, že nevidia ani internacizmus, ani *rasizmus v niektorých jeho špecifických prejavoch* alebo majú vlastné neadekvátne národné sebauvedomenie, sú «všeludmi»³, t.j. «*kozmodolitmi bez príbuzenstva*», ktorí stratili cit kultúrno-historickej jednoty osudu s vlastným ľudom.

Jednou z príčin tohto je nasledujúca okolnosť: takýto internacionalizmus predpokladá, že všetky historicky sformované kultúry i ľudy, ktoré ich nesú sú bezchybné, hoci niektorí ich jednotliví predstavitelia môžu byť skazení a karhaní. Toto stavia jednotlivé kultúry i príslušné ľudy vcelku (vrátane ich diaspór) mimo analýzu a mimo kritiku ich spôsobu života (*konkrétne toto sa buržoáznym liberalizmom nazýva «tolerantnosťou» a «politikorektnosťou»*). Takýto postoj internacionalistov *má akože odstraňovať* chybnú osobnosť z kultúry, ktorá ju sformovala⁴, čím zároveň, po prvé, zbavuje prívržencov tohto postoja možnosti pochopiť sociokultúrne príčiny, v dôsledku ktorých sa v každej kultúre formuje príslušná štatistika chybných osobností, a po druhé, zbavuje národnú alebo diasporálnu kultúru a príslušné spoločnosti zodpovednosti (najmä morálnej, mravno-etickej zodpovednosti) za to, že práve oni priviedli na svet a vychovali darebákov, a tiež — za plody skutkov týchto darebákov.

Vo výsledku sa tak pod ideologickou mocou internacionalizmu stávajú možnosti odhalenia chýb príslušnej kultúry nerealizovateľnými, a rovnako nemožným sa stáva aj ich vykorenenie.

Takto **internacionalizmus blokuje spoločenský rozvoj**, čím aj predurčuje ku krachu politiku multikulturalizmu a vylučuje dosiahnutie harmónie vo vzájomných národných vzťahoch.

Fašizmus — je to jeden z typov *kultúry samoriadenia spoločnosti*, možný výlučne v davo-«elitárnej» spoločnosti.

Organizačno-politická podstata fašizmu ako takého — nezávisle od toho, aké má mená, akými ideami sa prikrýva, a akými spôsobmi realizuje svoju moc v spoločnosti — spočíva v podpore davom

¹ Spoločensko-ekonomická formácia — starší termín pre sociálno-ekonomický systém. — pozn. prekl.

² Práve kvôli tomuto boli hlavy európskych štátov nútené priznať krach politiky multikulturalizmu, čo bolo spomenuté skôr v poznámke pod čiarou v kapitole 2.1.

³ Svetoobčanmi (omnihuman, človek univerzálny=tolerantný=multikultúrny). — pozn. prekl.

⁴ Vyjadrením tohto je deklarácia, že «darebáci a zločinci nemajú národnosť».

«malých ľudí» (z ideového presvedčenia ich samotných alebo bezideovosti na základe zvieraco-inštinktívneho správania) systému zneužívania moci «elitárnou» oligarchiou¹, ktorá:

- nepravdovernosť prezentuje ako pravú „pravdovernosť“², a na tomto základe deformuje ľudské chápanie sveta, všetkou mocou ktorú má kultivuje nepravdovernosť v spoločnosti, zabraňujúc tak ľuďom dosiahnuť kvalitu ľudí³;
- pod rôznymi zámienkami, všetkou svojou dostupnou mocou potláča všetkých a každého, kto pochybuje o pravdovernosti jej samotnej ako aj politiky, ktorú vykonáva, a rovnako potláča aj tých, ktorých v tom začne podozrievať.

A **dav**, podľa definície V.G.Belinskogo je «skupina ľudí, žijúcich podľa tradície a premýšľajúcich podľa authority» (v definícii A.S.Puškina — «ľud bezduchý»⁴), t.j. dav je množina jednotlivcov žijúcich bez hanby a v podstate bezmyšlienkovito — automaticky alebo riadiac správanie jeho predstaviteľov zvonka. A nie je podstatné, či vládnuca oligarchia vystupuje verejne a ceremoniálne, povyšujúc sa nad spoločnosťou; alebo sa povyšuje v tichosti či podvedomej pýche, verejne demonštrujúc pokoru a službu davu, nazývajúc ho ľudom; alebo koná v utajení, ubezpečujúc spoločnosť vo svojej akoby neexistencii a, primerane tejto „neexistencii“ — aj vo svojej nečinnosti, výsledkom ktorej všetko v živote spoločnosti prebieha akoby «samo od seba», a nie cielene podľa scenárov konceptuálne mocných kurátorov oligarchie⁵.

Fašizmus je plodený nositeľmi démonického typu režimu psychiky a sám osebe predstavuje kultúru samoriadenia davo-«elitárnej» spoločnosti alebo nejakých spoločenských skupín v jej zostave — ktoré nedozreli do Ľudskosti.

Fašistická kultúra samoriadenia spoločnosti sa buduje tak, aby u novorodencov zamedzila sformovanie osobnosti v kvalite nevratne Ľudského typu režimu psychiky a tým zároveň zabránila vzniku kultúry Ľudskosti a k nej adekvátnej organizácie života spoločnosti.

Bez ohľadu na to, či si tento fakt samotní fašisti uvedomujú alebo nie, fašizmus je účelový práve v zmysle znemožňovania *každému* jednotlivcovi dozrieť do kvality Človeka.

Vo svojej podstate je *tento cieľ «mystický» a pramení z mimospoločenských zdrojov*, no v hraniciach spoločnosti sa cieľom fašizácie zdá byť túžba po moci v záujme dosiahnutia parazitickej nadvlády klanovo-oligarchických skupín nad spoločnosťou, ktorých tvárou môžu byť dediční alebo vymeniteľní «vodcovia», «národní lídri», «veľkňazi», «parlamenty» atď.

Táto definícia-opis fašizmu nezahŕňa zastrešujúce a do očí bijúce príznaky prejavov jeho činnosti: symboliky; ideológie vyzývajúce k násiliu a likvidácii tých, koho majitelia fašizmu predurčili do úlohy nenapraviteľného spoločenského zla; výzvy k vytvoreniu politických strán s tvrdou disciplínou a systémom teroru, bojových oddielov a pod.

* * *

Ak máme hovoriť o tom, **čo je želateľné ako životná norma pre mnohonárodnú spoločnosť a celé ľudstvo**, tak:

- ľuďom by malo byť vlastné národné sebauvedomenie v tom zmysle, ako je tento termín definovaný vyššie;

¹ Práve kvôli tomu, že nová oligarchia v RF, ktorá vznikla vo výsledku reforiem, nemá aktívnu podporu zo strany spoločnosti, RF našich dní nie je fašistickým štátom, hoci sa v nej nachádzajú skupiny a spoločenské hnutia, ktoré snívajú o svojom príchode k moci a o zriadení stabilného (v nadväznosti pokolení) fašistického režimu.

² Pravdovernosť = Spravodlivosť, objektívna etika (vo filozofickom zmysle) presahujúca hranice ľudskej spoločnosti. — pozn. prekl.

³ Dosiahnuť dospelosť nielen telom, ale aj duchom (zavŕšiť psychický vývoj na úrovni svojho geneticky predurčeného potenciálu). — pozn. prekl.

⁴ «Za novostou bežať pokorne si ľud bezduchý zvykol...» — báseň A.S.Puškina „Hrdina“.

⁵ V propagovaní doktríny «svojej neexistencie» dosiahli úspech pohlavári biblického projektu zotročenia ľudstva v mene Boha — majitelia a kurátori «žido-masonského sprisahania», o úlohe ktorých v rozladení vzájomných národných vzťahov pôjde ešte reč.

- nacionalizmus, rasizmus, nacizmus, internacizmus a *internacionalizmus* (aj ako obal *internacizmu*, aj ako «kozmpolitizmus bez príbuzenstva», ktorému sú oddaní, v dôsledku straty čítania kultúrno-historickej jednoty s vlastným ľudom — «všeľudia»¹) by mali byť odsudzované jak v spoločnosti, tak aj v štátnej politike;
- politika mnohonárodného štátu by mala byť zameraná na to, aby tendencie k nacionalizmu, rasizmu, nacizmu, internacizmu a *internacionalizmu* vo všetkých jeho deštruktívnych prejavoch, ak aj z nejakých ojedinelých dôvodov vznikajú, tak aby sa nerozvíjali, ale slabli;
- pritom všetkom mnohonárodná spoločnosť nemôže existovať bez toho, aby nejaký jeden jazyk (alebo viacero najviac rozšírených jazykov) boli prostriedkom pre medzinárodnú komunikáciu a základom kultúrnej jednoty rôznych národností, umožňujúcej rozvíjať aj každú z jednotlivých národných kultúr, aj kultúru zjednocujúcu všetkých bez ohľadu na národnú príslušnosť každého. Je to nevyhnutná, no nie dostatočná podmienka.

* *

*

Takýto cieľ štátnej politiky harmonizácie vzájomných národných vzťahov: je pochopiteľný pre všetkých; prijateľný pre drvivú väčšinu tých, ktorí dávajú prednosť sa čestne a svedomito zúčastňovať v *spoločenskom zjednotení práce*, a nie parazitovať na práci a živote okolitých ľudí, potomkov i biosfére; a je v súlade s koranickým oznamom:

«Ó ľudia! Vpravde, My sme vás stvorili ako muža a ženu, urobili z vás <rôzne> ľudy a plemená, aby ste sa navzájom spoznali <, a nie preto, aby každý z vás pohrdal druhým>. Veď najväčšiu úctu spomedzi vás má pred Bohom ten, kto je najpravdovernejší. Vpravde, Boh je znalý a skúsený!» (Korán, 49:13).²

Považovať toto za neprijateľné a odporovať uvedeniu do života tohto ideálu, ako základu pre ďalší rozvoj ľudstva — môžu len paraziti a podstatou im príbuzní satanisti.

Spomedzi všetkého, čo bráni harmonizácii vzájomných národných vzťahov, je najmenej škodlivý — «nacionalizmus» (tentokrát ale v úvodzovkách!), ktorý je spôsobený neznalosťou a *absenciou sociálneho čítania*. T.j. je to taký druh «nacionalizmu», keď predstaviteľ príslušnej kultúry ju viacmenej prijal a chová sa v súlade s jej normami *ako naprogramovaný automat*. Nebije to veľmi do očí, kým sa nachádza vo svojom kultúrnom prostredí. No akonáhle sa ocitne v inom kultúrnom prostredí, tak sa vyjasní, že je *bezcitný* alebo nevšímavý, neinteligentný, a preto ani nevníma osobitosť inej kultúry, jej životné zmysly ho buď nezaujímajú, alebo sú preň nepochopiteľné. Následkom absencie sociálneho čítania môže byť jeho správanie v inokultúrnom prostredí v lepšom prípade neprimerane-čudné, a v horších prípadoch — provokatívne drzé (*práve takéto «nacionalizmus» sa prejavil v masových jatkách baranov na uliciach Moskvy na poslednom Kurban-Bayrami*) alebo hanobiace («jazdec» na Land Rovery v Alexandrovskom sade pri večnom ohni) až po prejavu nacizmu a internacizmu z jeho strany (*väčšina provokácií zo strany predstaviteľov Kaukazských diaspór voči domorodému obyvateľstvu po celej RF*).

No takéto zombi nechápu životné zmysly ani svojej rodnej kultúry, kvôli čomu ich nemôžu ochrániť (alebo uviesť do života) dokonca ani v prípadoch, ak tieto zmysly objektívne vyjadrujú

¹ Všeľudia — Общечеловеки (r.j.) — Omnihumans (a.j.), t.j. vyznavači všeľudskej kultúry. Termín charakterizoval už F.M.Dostojevský a dá sa chápať kladne aj záporne. Všeľudskosť v kladnom zmysle charakterizuje globalizáciu na ruský spôsob, a v zápornom význame charakterizuje liberálnu globalizáciu na západný spôsob. Kladná verzia sa opiera v každom ľude o vlastné národné a náboženské korene, vzájomnú spoluprácu a rozvoj spoločných hodnôt rozvíjajúcich ľudstvo v riečišti Božieho Zámeru. Záporná verzia sa opiera o likvidáciu pôvodných kultúr a nahradenie ich spoločnou univerzálnou kultúrou vyznávajúcou liberálne hodnoty (často abstraktné a odtrhnuté od života). Liberálni „všeľudia“ sa najčastejšie angažujú v ľudskoprávných organizáciách. Dostojevský ich nazýval „odtrhnutými od zeme“ (bez koreňov). — pozn. prekl.

² Takzvaný «islamský extrémizmus» nie je islamský, pretože prekračuje tieto a aj iné etické normy, prikázané v Koráne.

spravodlivosť, a Boh je na ich strane. Práve kvôli tomuto si ich «nacionalizmus» žiada úvodzovky z oboch strán.

Ničmenej, takýto «zombi-nacionalizmus» je to najneškodnejšie z toho, čo môže brániť harmonizácii vzájomných národných vzťahov, nakoľko obyčajný ľudský vzťah k subjektom tohto typu, dobroprajná-pozorná komunikácia s nimi vedie vo výsledku k tomu, že začínajú vnímať osobitosť iných kultúr a zamýšľajú sa nad vzájomnými vzťahmi medzi zmyslami života týchto kultúr a zmyslami života svojej rodnej kultúry, čo je ku prospechu jednak pre osobný rozvoj tohto subjektu, prebudeného *z absencie sociálneho cítenia*, tak aj pre rozvoj v spolupráci oboch dotknutých kultúr.

Omnoho škodlivejšími sú nacionalizmus, rasizmus, nacizmus a internacizmus, v základe ktorých leží ideová presvedčenosť osoby, určitým spôsobom sformovaná samotným jednotlivcom alebo sformovaná pod vplyvom kruhu jeho známych a kultúrneho prostredia ako celku. Právě toto sa prejavilo v skôr uvedenom výroku W.Churchilla v poznámke pod čiarou, v ktorom odkazovaním sa na neuznanie práv «psa na sene» ospravedlňoval genocídu voči domorodému obyvateľstvu Ameriky a Austrálie, ktorú páchali Anglosasi v duchu biblického projektu zotročenia ľudstva v mene Boha.

Všetky takéto druhy ideovej presvedčenosti o národnej náboženskej alebo rasovej prevahe majú vo svojom základe zodpovedajúcu mravnosť, sú fakticky ateistické a samy osebe predstavujú jeden z prípadov ambície na «elitarizmus», v ktorom národná, rasová alebo náboženská príslušnosť určujú zostavu kandidátov na «skutočnú elitu ľudstva».

Avšak primäť jednotlivca k revízii jeho vlastnej mravnosti a jej premeny na pravdovernosť — je najzložitejšia etická úloha, pretože kým on sám nezmení svoju reálnu mravnosť, presvedčiť nacionalistu, rasistu, nacistu, internacistu alebo internacionalistu (a tiež fanatikov iných ideologicky-náboženských doktrín) je zriedka kedy možné: vo svojej drvinej väčšine oni nereagujú ani na fakty z oblasti biológie, histórie a «mystiky», nepočúvajú ani rozum, spájajúci fakty s životnou algoritmikou rozvoja alebo degradácie. Sú to tiež zombi, hoci ich zombirovanosť sa svojim charakterom odlišuje od vyššie opísaného «zombi-nacionalizmu» spôsobeného nevedomosťou, absenciou sociálneho vnímania a bezmyšlienkovitosťou.

A práve tento druh neakceptovania faktov a rozumových pohnútok robí nacionalizmus, rasizmus, nacizmus, internacizmus (a tiež fanatizmus prívržencov iných ideologicky-náboženských doktrín), majúce vo svojich základoch ideovú presvedčenosť — najviac škodlivým.

Takzvaná «elita» v živote národných a diasporálnych davo-«elitárnych» kultúr realizuje princíp, ktorý vo svojej podstate ponúka sebaohlpujúcu ilúziu, ktorá pri zodpovedajúcej mravnosti nadobúda charakter axiómy, nevyžadujúcej žiadne reálne dôkazy:

«My sme aj geneticky, aj kultúrne lepší, než všetci ostatní, a preto máme právo na to, na čo nemajú právo ostatní «nižší»: na prednostnú spotrebu prírodného bohatstva, výtvorov civilizácie, na slobodný čas, a taktiež — na absenciu zodpovednosti voči «nižším» a na beztrietnosť voči nim; a oni nám to musia zabezpečiť, v opačnom prípade nemajú dokonca právo ani na existenciu, nieto ešte na taký život, akého sme hodní len my».

V tejto formulácii môže chýbať jasno vyjadrená ambícia k moci, pretože realizácia moci v praxi — znamená riadenie spoločensko-ekonomickej formácie, čiže prácu. Z tohto dôvodu sa parazit s «elitárnymi» ambíciami môže tvrdošijne snažiť preložiť aj mocenské bremeno na «nižších», ktorí však musia riadiť v jeho záujmoch na základe psychologickej alebo nejakej inej znevoľnenosti «vyššími»¹; alebo žiadať od Boha neprimerane veľa, podobne tomu, ako si žiadala od zlatej rybky starena v známej rozprávke A.S.Puškina².

¹ Práve v dôsledku tohto počas degradácie spoločnosti otrokárov v Rímskom impériu vznikla taká kategória obyvateľstva, ako otroci-štátni úradníci.

² Posledné je hraničný prejav zvieracieho typu režimu psychiky – zhovädilosti.

Životná podstata stojaca za touto formuláciou a jej sprievodnou doložkou ohľadom moci, bez ohľadu na to, v akej redakcii je táto podstata vyjadrená, zaväzuje pripomenúť fragment z Koránu (7. kapitola «Prekážky»):

«9 (10). My schválili sme vás na zemi a obstarali sme vám tam všetky prostriedky pre život — málo ste vďační!

10 (11). Stvorili sme vás, potom sme vám dali formu, a potom povedali anjelom: „Pokloňte sa Adamovi“ — a oni sa poklonili, okrem Iblisa; on nebol medzi tými, čo sa klaňali.

11 (12). On (Boh — naše objasnenie kontextu v citáte) povedal: „Čo ti zabránilo v tom, aby si sa poklonil, keď som ti Ja prikázal?“ On (Iblis — naše objasnenie kontextu v citáte) povedal: „Ja som lepší než on: Ty si ma stvoril z ohňa, ale jeho si stvoril z hlíny“.

12 (13). Povedal On: „Zostúp odtiaľto; nepatrí sa ti tu povyšovať! Choď už: buď medzi tými, čo sa ukázali byť úbožiakmi!“ (z ruského prekladu podľa I.J.Kračkovského).

Tento koranický fragment sa vzájomne dopĺňa so skôr uvedeným fragmentom (súra 49:13) aj s novozákonným (Matúš, kap. 20):

«25. Ale Ježiš, zavolajúc ich (svojich učeníkov — naše objasnenie kontextu v citáte) k sebe, im povedal: viete, že kniežatá nad ľuďom panujú, a veľmoži mu vládnu; 26. no medzi vami nech tak nie je: a kto medzi vami chce byť veľkým, nech je vašim služobníkom; 27. a kto chce byť medzi vami prvým, nech je vašim otrokom».

Alebo vo všeobecnejšej terminológii bez konkretiky «kniežat», «veľkomožných pánov» a ostatných «excelencií», «výsostí-veličenstiev» a «svätostí»: «*Viete, že nad ľuďom vládnu zbesilé „elity“, no medzi vami nech tak nie je...*». A pokračovanie v Koráne:

«... dospejte k slovu zhodnému pre nás aj pre vás, (...) aby jedni z nás nemenili druhých z nás na pánov pomimo Boha»¹ (súra 3:57).

«Boli ste na kraji priepasti ohňa, a On vás odtiaľ zachránil. Tak vám Boh objasňuje Svoje znamenia — možnože pôjdete priamou cestou! — a nech je medzi vami občina, ktorá nabáda k dobru, prikazuje odobrené a drží od neodobriteľného². Títo sú šťastní» (súra 3:99, 100).

T.j., ak to všetko dáme do súvisu s Evanjeliovými a Koranickými Zvestovaniami, nositelia «elitárnej» identity a «elitárnych» ambícií — nezávisle od ich reálnych a domnelých úspechov — sa prejavujú ako bezohľadní úbožiaci³, ZOTROČENÍ CELKOM PRVÝM Z HRIECHOV — PÝCHOU.

Pre okolitých ľudí (jak v zložení «elity», tak aj mimo ňu) nie je dôležité:

- či nasledovanie vyššie uvedeného «elitárneho» princípu je vôľovým prejavom vedomého postoja chápania sveta tohto «elitára», ktorý sa stal obeťou pýchy a sebaklamu.
- alebo či sú nevedomé úrovne psychiky «elitára» zaplnené algoritmikou správania odrážajúcou princíp «*ja som lepší, a preto mám právo..., ale vy ste mi v živote povinní...*», hoci on sám si neuvedomuje charakter svojho správania a je len biorobotom-zombi, ktorý nevie, čo tvorí.

Nezávisle od toho, či sa tento princíp realizuje vedomým aktom vôle, alebo na základe nevedomých automatizmov — spoločnosti a biosfére sa spôsobuje škoda.

No hlavným následkom tohto postoja, nezávisle od toho, či «elitári» v Boha veria alebo nie, je to, že *ich činnosť nie je podporovaná Zhora*, nakoľko oni všetci sú — dokonca ak si aj vystoja v chrámoch, synagógach a ostatných «svätyniach» povinné rituálne modlitby v súlade s ich

¹ Táto formulácia vyjadruje, že tí, čo prijímajú nad sebou vládu iných ľudí 1) výsledkom toho odpadávajú od Boha, 2) sú vinnejší (vnútrospoločenský aspekt bytia) a 3) hriechnejší (religiózne-životný aspekt bytia), než kandidáti na «pánov» a zotročiteľov...

² Takáto občina sa po rusky nazýva slovom «žrečestvo».

³ Ako úbožiacov videl Iblis ľudí, no reálne bol bezohľadným úbožiacom sám, pre svoje zmýšľanie. — pozn. prekl.

konfesijnou príslušnosťou — zarytými ateistami, potláčajúcimi a prekrucujúcimi *istinnú religioznosť na základe svedomia*¹ následkom svojej nedôvery Bohu v živote a svojej pýchy.

Rovnako nie je dôležité: či sa tento princíp deklaruje otvorene a priamo, alebo či majú deklarácie zmyslovo presne opačný charakter, no princíp sa uvádza do života v zamlčaní pod rúskom absolútne šľachetných deklarácií, splodených tou či onou ideologickou mocou (*takýto je internacionalizmus, robiaci krytie internacizmu prázdnyimi slovami o bratstve všetkých ľudí bez rozdielov v národnosti*).

Vyššie opísaný princíp «elitarizácie» «my, sme lepší než oni, a preto máme právo..., ale všetci ostatní sú nám v živote povinní» je VÝCHODISKOVÝ, a boj rôznych skupín o moc, ktoré sa sformovali na mravno-etickom základe tohto princípu, i samotné panovanie pre «elity» na základe využívania rôznych druhov «hier s nenulovými sumami»² — sú len prostriedkom na jeho uvedenie do života³.

Ak takéto ambície na «elitárny» status získavajú nacionalistický alebo rasistický odtieň, tak sú príslušnou národnou alebo diasporálnou «elitou», a taktiež lumpenom, adresované všetkým ostatným nositeľom danej kultúry. A ak ich dostatočne veľká časť sa riadi touto výzvou pod vplyvom sformovanej ideovej presvedčenosti alebo zo strachu, alebo z mravnej ľahostajnosti, potom daná spoločnosť (národ alebo diaspora) a jej okolie dostáva celú kolekciu všemožných negatív vo vzájomných národných (a prípadne konfesijných) vzťahoch až po nacizmus a internacizmus a odvetné reakcie na neho, ktoré tak isto môžu mať nacionalistický alebo rasistický odtieň a byť nemenej kruté, než prvotný nacizmus, internacizmus alebo rasizmus, ktorý to vyprovokoval.

V každom prípade nacionalistický, internacistický, a tiež rasistický (alebo ideologicko-konfesijný) odtieň princípov davo-«elitarizmu», v organizácii života národnej spoločnosti (alebo diaspóry), ich dostáva za hranice príslušnej národnej (alebo konfesijnej) kultúry do sféry vzájomných národných (alebo konfesijných) vzťahov.

V dôsledku takejto transformácie vnútronárodného davo-«elitarizmu» na medzinárodný — vzniká konkurencia nacionalistických, internacistických a rasistických (alebo konfesijných) ambícií na status «pravej elity ľudstva» v globálnom rozsahu.

Nacionalistické a rasové doktríny, ako jeden z nástrojov konkurenčného boja rôznych «elit» o moc v globálnom rozsahu, sa vytvárajú zámerne a cielene za tým účelom, aby sa sformovala náležitá ideová presvedčenosť a reprodukovala sa v nadväznosti pokolení.

¹ Svedomie — vrozený náboženský cit, pripojený k nevedomým úrovňam psychiky.

² «Hry s nenulovými sumami» termín matematického oboru s názvom «teória hier». Označuje hru, ktorej pravidlá sú také, že výhra je garantovaná len jednej zo strán-účastníkov, bez ohľadu na stratégie, ktorými sa riadia druhí účastníci hry. Vo vzťahu k davo-«elitárnej» spoločnosti samotné «hry s nenulovými sumami» predstavujú algoritmiku reprodukcie a udržania sociálneho statusu vládnucej «elity» i závislosti na nej všetkých ostatných sociálnych skupín. Zmena tohto druhu algoritmiky pri zachovaní davo-«elitarizmu» ako životného princípu zapríčiňuje stratu statusu aktuálnych «elitárnych» klanov a vznik nového systému «elitárnych» klanov, ktorý môže do seba pojať aj nejakú časť starej «elity». Podrobnejšie ohľadom úlohy «hier s nenulovými sumami» v živote spoločnosti viď prácu VP ZSSR «Základy sociológie» (3. časť, kniha 1, kapitola 8.5).

³ T.j. maniackálna panovačnosť (mocichtivosť) niektorých typov je len dôsledkom ich maniackálnych sklonov k parazitizmu, avšak parazitizmus nie je dôsledkom «panovačnosti», vrátane aj skutočne maniackálnej panovačnosti.

Práve preto moc nikoho neказí a nekorumpuje (aforizmus: «(Moc korumpuje a) absolútna moc korumpuje absolútne» — v podstate tvrdí, že Boh je absolútne demoralizovaný a mravno-eticky skazený). Mocenský status v davo-«elitárnej» spoločnosti iba vytvára podmienky, v ktorých sa mravno-etická skazenosť osoby prejavuje v činoch tým viac a zreteľnejšie, čím vyššie sa jednotlivec dvíha po hierarchii vnútrospoločenskej moci (osvojujúci si potenciál beztretnosti a nezodpovednosti), a čím je skazenejší on sám.

Pritom ako «panovačnosť» (vrátane maniackálnej) môžu okolití ľudia (*súdiac iných podľa seba*) vnímať aj nezlomnú odhodlanosť človeka uskutočniť svoju misiu v Zámere, ktorá nemá nič spoločné s *ambíciami presadiť sa a tyraniou voči okolitým ľuďom ako prejavu parazitických sklonov*.

(V histórii do kategórie takýchto «maniackálnych mocichtivcov» povrchní «myslitelia» zapísali Ivana Hrozného [viď jeho korešpondenciu s A.M.Kurbským: «História ruskej literatúry». — internetový zdroj: <http://ppf.asf.ru/drl/grozny.html>, a tiež analytickú správu VP ZSSR r. 2011 «Oslobodenie filozofie na Rusi od dogiem byzantskej teológie»] aj J.V.Stalina [Viď prácu VP ZSSR «Judášov hriech XX zjazdu» — analytická správa zo série «O aktuálnom dianí», № 2 (50) r. 2006]).

Nacionalizmus, rasizmus, nacizmus, internacizmus na základe ideovej presvedčenosti je produktom intelektuálneho úsilia predstaviteľov «elity» a rôznorodého lumpenu, s ktorým je «elita» mravne i svetonázorovo jednotná: túžbou jedných aj druhých je parazitizmus, a rozdiel medzi nimi je len v tom, že lumpen je otvorenejší a drzejší v prejavoch tejto túžby následkom svojho primitivismu, ale «elita» je viac okresaná kultúrou, lepšie informovaná, a preto dokáže svoje parazitické tendencie podať zvyšku spoločnosti v príťažlivom a elegantnom balení, ako pokrok, blaho, objektívnu nevyhnutnosť a čokoľvek.

T.j. mravno-psychologický rozdiel medzi «elitou» a rôznorodým lumpenom mimo «elitu» nie je. **«Zmysel života» lumpenu, vrátane «elitarizovaného» lumpenu, spočíva v tom, aby bez námahy, pre svoje potešenie, niesol bezvôľne svoju existenciu do vyčerpania životných zdrojov tela i ducha (biopoľa), podľa možnosti bez bolesti a akejkol'vek tvorivej činnosti, ktorá by si žiadala vypätie síl, osvojenie si a mobilizáciu osobného potenciálu.**

Preto hovoriť o nejakej «mimoriadne vysokej duchovnosti» v psychológii «elity», ako aj v psychológii lumpenu, nemožno: veď aká vysoká duchovnosť môže byť založená na princípe «my sme lepší než oni, a preto oni sú nám povinní...»? — Niektorí majú vyššiu úroveň organizácie, než mechniky: neúplnosť zmyslov, hmatové reflexy a inštinkty, no tvorivý potenciál, ak je aj aktivovaný, tak je zotročený reflexmi, inštinktmí a orientáciou na hedonizmus, blahobytizmus¹ a zotročenie okolitých ľudí.

Rozdiel medzi «elitou» a lumpenom mimo «elitu» sa prejavuje len v spôsobe života:

- «elita» viac uspela v parazitizme,
- a lumpen mimo «elitu» je *okolnosťami donútený* viac snívať o svojom «elitárnom» statuse, než efektívne parazitovať (kvôli neschopnosti premeniť tieto sny na skutočnosť, jak pre neprítomnosť potrebných sociokultúrne podmienených možností pre štart, tak aj pre absenciu vôle a demoralizáciu, a ich sprevádzajúce: nevzdelanosť a intelektuálnu zaostalosť).

Jednako pre vládnu «elitu» národných spoločenstiev a diaspór v podmienkach sociálnych kríz (a tiež v podmienkach viac-menej úspešne realizovaného «imperializmu» alebo dosiahnutého diaspórou statusu) je jedným z variantov odstránenia reakcie dolných vrstiev obyvateľstva na utláčanie ich života «elitárnym» parazitizmom — exportovať agresiu «elitárneho» bezohľadného konzumu za hranice svojej národnej spoločnosti alebo diaspóry. V prípade úspechu, hrabaním na inom mieste možno časť nakradnutého prerozdeliť svojim utláčaným dolným vrstvám obyvateľstva, predbežne ich oblbnuť dákou teóriou o «rase pánov», «misii bieleho človeka», pseudosocialistickým internacizmom marxizmu alebo kapitalistickým internacizmom buržoázneho liberalizmu a podobnými pseudovedeckými hlúposťami, ktoré nevytvára v spoločnosti nikto iný, než lumpenizovaná inteligencia, čítajúca knihy, nevnímajúca Život, žijúca len z hotových vecí, vyrobených v spoločenskom zjednotení práce inými ľuďmi — «plebsom».

Úspech v tejto veci sa pre hŕbu predstaviteľov príslušnej davo-«elitárnej» kultúry stáva dôkazom životnej adekvátnosti jej «elitárných» ambícií a nacionalizmu alebo rasizmu (alebo ideologicky-konfesijnej prevahy), ktorý môže vládnuť nad ich psychikou jak na úrovni vedomia, tak aj

¹ Jedna z kníh o spôsobe života dnešnej civilizácie je nazvaná «Blahobytizmus» (David Wann, John de Graaf, Thomas Naylor, «BLAHOBITYZMUS: choroba ohrozujúca svet»; preklad z angličtiny N.Makarovej, vydavateľstvo «Ultra», r. 2004, 392 strán; originálny názov znie «Affluenza. The all — Consuming Epidemic», «Affluenza» je slovná hračka, založená na súzvuku slov «affluence» — blahobyť, hojnosť a «influenza» — chrípka: po rusky sa tomu hovorí «nevie od dobroty čo so sebou»):

«Čo je to konzum — spôsob života alebo nákazlivá choroba? Prečo si ľudia kupujú veci: pretože ich potrebujú, alebo preto, že ich potrebuje požierajúci ich mikrób blahobytizmu? Skupina amerických novinárov vytvorila televíznu šou, v ktorej skúmala správanie svojich krajanov — tých najbujnejších a najneskrotnejších spotrebiteľov súčasnosti. Na základe tohto cyklu vysielaní vznikla kniha, rozprávajúca o mechanizmoch vháňajúcich spoločnosť do víru neudržateľnej spotrebiteľskej vášne, uspokojovanej na úkor celého zvyšku ľudstva» (z upútavky na vydanie knihy v preklade na ruský jazyk).

Hoci slovnú hračku originálneho názvu knihy do ruštiny nemožno preložiť (*ani do slovenčiny*), no jej ruský názov «потребля́тельство» (*novotvar, cca „spotrebiteľstvo“, „konzumizmus“*) je ešte efektívnejší v zmysle vyvolania asociácií a emócií odsudzujúcich «blahobytizmus», ktoré ho charakterizujú ako zlo.

nepoznane — nad individuálnym a kolektívnym nevedomím občas desiatok i stoviek miliónov ľudí naprieč mnohými pokoleniami.

No k tomu, aby pochabá idea, a tým skôr vyjadrená v pseudovedeckej «teórii» alebo konfesijnej ideológii o kohokoľvek *rasovej, nacionálnej alebo konfesijnej prevahe nad druhými*, ktorá *akože dáva právo nad nimi panovať*, ovládla viac-menej široké masy obyvateľstva, sú potrební nielen tvorcovia ideí a ich propagandisti, ale aj psychologická — *hlavne, mravná* — pripravenosť týchto mas prijať túto ideu ako istinu.

Preto kvôli pochopeniu toho, ako celé negatívum nacionalistického, rasistického a konfesijného ideologického charakteru nachádza masu svojich nositeľov v spoločnosti, je potrebné sa obrátiť k preskúmaniu algoritmiky kolektívnej psychiky davo-«elitárnej» spoločnosti.

V každej davo-«elitárnej» spoločnosti¹ — **v režime jej stabilnej existencie** — ak je väčšinou obyvateľstva jej sformovaný spôsob života vnímaný ako prirodzený, tak dokonca v prípade, ak je pre túto väčšinu nepríjemný — predstavitelia tejto väčšiny budú bezmyšlienkovite a pomerne trpezlivo svojimi skutkami i nečinnosťou podporovať sformovaný spoločenský systém, venujúc sa pritom každý svojim drobným každodenným i karieristickým záležitostiam. Táto viac-menej pokorná (voči priebežnej politike) väčšina je politicky bez vôle, dokonca ak aj pozná skutočne zrealizovateľnú alternatívu, ktorá garantuje lepšiu kvalitu života².

Svojou sociálnou zostavou táto väčšina v sebe zahŕňa predstaviteľov všetkých sociálnych skupín, jak obyčajných ľudí, tak aj «elity».

A menšina, pre ktorú sú ponúkané a štátnosťou podporované de-facto «zelitarizované» normy života spoločnosti natoľko nepríjemné, že jej predstavitelia si mravno-psychicky nielen neželajú, *ale nie sú ani schopní dodržiavať tieto normy vo svojom živote*, sa rozdeľujú na tri kategórie:

1. Svojou zostavou i sociálnym pôvodom rôznorodý lumpen, spúšťajúci sa po stupňoch sociálnej hierarchie davo i «elit», v ktorom sa ocitajú jak predstavitelia «sociálnej spodiny», tak aj vyšších vrstiev spoločenskej «elity».
2. Rôznorodé zločinecké podsvetie, ktoré, prekračujúc kultúrou ponúkané normy života spoločnosti, *nemá ambície zameniť tieto normy inými normami*, a zároveň tak premeniť život spoločnosti do tej či onej novej kvality. Pre jeho predstaviteľov je kriminálna činnosť jednoducho spôsobom ako žiť podľa iných noriem, no stále na úkor zvyšku spoločnosti, zotrvávajúc v opozícii k vládnucej — primerane parazitickej — legítimnej «elite».
3. Do tretej skupiny patria tí, ktorí:
 - po prvé, v sebe nosia vedomé ideály, odlišné od toho spôsobu života, ktorý sa historicky sformoval v spoločnosti a ponúka sa jej historicky sformovanou kultúrou ako životná norma;
 - po druhé, uvedomujúc si tieto ideály, vedomým aktom vôle pracujú na tom, aby boli tieto ideály uvedené do života a stali sa skutočnou normou vzájomných ľudských vzťahov a života celej spoločnosti;

Tretia skupina v davo-«elitárnych» spoločnostiach v období jej stabilnej existencie tvorí štatisticky bezvýznamnú menšinu. *Tradičná politológia, ktorá v drvivej väčšine prípadov obsluhuje historicky sformovaný politický systém*, ich nazýva «revolucionármi». Avšak táto definícia je nepresná, pretože do tretej skupiny patria:

- aj revolucionári, usilujúci sa o zvrhnutie historicky sformovaného spôsobu života silovým spôsobom a podľa možnosti v čo najkratšom čase,

¹ V spoločnosti, ktorá v sebe prekonala davo-«elitarizmus», pre ďalej opísané niet miesta.

² Tak v priebehu posledných niekoľkých storočí, keď sa gramotnosť stala dostatočne rozšíreným javom v živote takzvaného «kresťanského ľudu», mnohí aspoň raz v živote čítali alebo počuli slová Krista «... musím dobrozvestovať Božie Kráľovstvo, lebo na to som poslaný» (Lukáš 4:43). «Zákon a proroci do Jána; od toho času Božie Kráľovstvo dobrozvestuje sa a každý svojim úsilím vchádza v neho» (Lukáš 16:16).

— **No a kde sú plody úsilia toho množstva ľudí, ktorí tieto slová počuli aspoň raz v živote?** Ale veď do tohto množstva patria aj tí, čo robili zápočty a skladali skúšky v školách pripravujúcich duchovenstvo takzvaných «kresťanských cirkví»: títo vynaložili hŕbu úsilia, aby presvedčili ostatných v tom, že presvedčenie o možnosti uviesť do života zmysel týchto slov je heréza (jej presný názov v latinčine je millenarizmus, v gréčtine chiliazmus), nezlučiteľná s pravým vierovyznaním kresťanstva...

- aj REORGANIZÁTORI ŽIVOTA, uprednostňujúci viesť svoju činnosť tak, aby sa vyhli revolučným otrasom a *sprievodnému* zintenzívneniu spoločenských tragédií v priebehu revolúcií a vzniku nového spoločenského zriadenia (*toto obdobie môže zaberat' niekoľko desaťročí*).

No spoločne s týmito tromi skupinami existuje v spoločnosti aj štvrtá kategória, ktorá sama osebe tiež predstavuje určitú menšinu:

4. Reálne v každej spoločnosti existujú aj takí, pre ktorých historicky sformované normy života spoločnosti predstavujú ich osobné ideály, *s ktorými nie sú len pasívne zmierení alebo nad ktorými sa nezamýšľajú (ako v prípade väčšiny — tvoriacej dav, ktorý žije podľa tradície a uvažuje podľa autority¹, čím sa od tejto väčšiny odlišujú)*, ktorí tieto ideály uvádzajú do života a vedomie, silou vôle ich ochraňujú, ako jednu zo zložiek zmyslu života každého z nich. Tradičná politológia ich nazýva «konzervatívcami» (v stabilných obdobiach spoločnosti) a «kontrarevolucionármi» (v obdobiach, keď sa «revolucionári» predierajú do štátnej moci alebo ju už ovládli). Tiež ich občas nazývajú «istinnou elitou» spoločnosti, nakoľko, na rozdiel od spotrebiteľsky «zelitarizovanej» časti spoločnosti, títo slúžia predovšetkým — Idei konkrétneho spoločenského zriadenia, a nevyužívajú Ideu v cieľoch tej či onej koristi, odhodlanej prikryť sa ľubovoľnou motiváciou (Ideou) — v závislosti od toho, kto lepšie uspokojí požiadavky ich koristi ako takej².

Ak sa budeme riadiť touto psychologickou typológiou davo-«elitárnej» spoločnosti, tak prevažná väčšina, neodporujúca historicky sformovanému spôsobu života, zvyčajne nie je infikovaná nacionalizmom a rasizmom na základe ideovej presvedčenosti. Jej predstavitelia môžu disponovať relatívne neškodným «zombi-nacionalizmom», podmieneným absenciou sociálneho cítenia, neznalosťou a bezmyšlienkovitosťou.

Vznik ideovej presvedčenosti tejto väčšiny o svojej národnej, rasovej alebo konfesijno-ideovej prevahe nad ostatnými ľuďmi, ktorá jej akože dáva právo nad nimi panovať, sa môže vyskytnúť len v prípade predchádzajúceho náležitého «vymývania mozgov» v priebehu niekoľkých pokolení, výsledkom čoho sa nacionalizmus a rasizmus, nesúce v sebe potenciál splodiť nacizmus a internacizmus, stávajú objektívne neoddeliteľným komponentom tradičnej kultúry spoločnosti alebo diaspóry. V ľudských dejinách takéto kultúry netvorila väčšinu³, hoci môžu byť veľmi škodlivé jak v regionálnom, tak v globálnom rozsahu.

Okrem tejto väčšiny, bezvôľne-poddanej sformovanému poriadku vecí — potenciál osvojiť si nacionalizmus a rasizmus, ako ideovú presvedčenosť, v sebe nesú len predstavitelia štyroch vyššie opísaných kategórií, tvoriacich menšinu v podmienkach stabilne existujúceho davo-«elitarizmu». Sú to:

- ne-«elitarizovaný» lumpen, snívajúci o tom, ako sa dostať medzi «elitu»;
- zločinecké podsvetie, mravno-eticky pripravené legalizovať sa v «elite», ak sa v nej vyskytnú voľné miesta;
- tá časť revolucionárov, pre ktorých sa v historicky sformovanej «elite» nenašlo miesto, a pre ktorých môže byť ideológia revolučného hnutia akákoľvek, hlavne, aby revolúcia zvíťazila, a oni mohli vstúpiť medzi «elitu» porevolučnej spoločnosti (ináč povedané, sú to «permanentní

¹ Definícia sociologického termínu «dav» V.G.Belinským: «skupina ľudí žijúcich podľa tradície a uvažujúcich podľa authority».

² No presne takisto aj uprostred «revolucionárov» možno objaviť:

- «istinných revolucionárov» a reorganizátorov, nezištne pracujúcich na uvedenie Idey do života spoločnosti,
- aj vypočítavých exploatátorov Ideí, ktorí nenašli priestor na realizáciu svojho koristníctva v predchádzajúcom spoločenskom zriadení.

Podrobnejšie o Ideách a ich korporatívnej exploatácii v koristných cieľoch si možno prečítať v materiáloch KSB, viď prácu «Od korporatívnosti pod rúškom ideí k súbornosti v Bohodržave».

³ K nim možno zaradiť kultúry: židovskú, anglosaskú, čínsku, japonskú.

revolucionári», ktorí sú revoluční vždy, keď práve nie sú pri moci, a ktorí sú konzervatívne-kontrarevoluční vtedy, keď moc patrí im¹);

- tá časť konzervatívco-kontrarevolucionárov, ktorí:
 - po prvé, vidia v nacionalizme a rasizme² prostriedok, ktorý im umožňuje spevniť svoj národný alebo diasporálny davo-«elitarizmus» na úkor exploatacie okolitého sociálneho prostredia;
 - po druhé, vidia v nacionalizme a rasizme nástroj pre realizáciu svetovlády, t.j. prostriedok, umožňujúci ochrániť svoj «elitárny» status od konkurenčných inokultúrnych davo-«elitárnych» spoločností a spoločenstiev.

V krízových obdobiach davo-«elitarizmu» sa podiel väčšiny, bezvôľne vernej historicky sformovanému spôsobu života — znižuje, na úkor prechodu určitej časti tejto väčšiny do vyššie menovaných kategórií, pripravených prijať nacionalizmus a rasizmus, nacizmus a internacizmus internacionalizmu v úlohe prostriedkov, akoby schopných riešiť ich každodenné problémy.

V Rusku, počas prvej svetovej vojny 20. storočia a ňou vyostrenej krízy historicky sformovaného impérijskeho stavovsko-kastového davo-«elitarizmu», bol týmito sociálnymi skupinami prijatý internacionalizmus, nesúci v sebe internacizmus. V Nemecku, po zavŕšení tej istej vojny, bol rovnakými skupinami prijatý nacionalizmus a rasizmus, ktoré potom prerástli do hitlerovského nacizmu³. K jednému i druhému existovali v predhistórii oboch krajín vlastné predpoklady, t.j.:

- v Rusku tých rokov pre vnútenie nacionalizmu, a tým skôr rasizmu, neexistovala sociálna báza. Vo vzťahu k spoločnosti ako takej to preukázal známy «prípád Beilis» (v rokoch 1911 — 1913). No neboli k tomu snahy ani vo vládnej «elite» impéria⁴, ktoré bolo svojim zložením

¹ Toto nemusí byť nutne revolučnosť «ľavicového» zamerania, môže ísť aj o revolučnosť «pravicovú»: príkladom toho sú B.E.Nemcov, M.M.Kasjanov, I.M.Chakamada a rad ďalších domácich liberálov-buržujov.

² Na to, že v sebe nesú tendenciu k splodeniu nacizmu alebo internacizmu so všetkými negatívnymi dôsledkami, najprv pre okolitých ľudí, a potom aj pre samotných nacistov a internacistov, netreba zabúdať.

³ Pritom «elita» židovských diaspór väčšiny krajín sveta podporila hitlerizmus v Nemecku, riešiac tak svoje nie menej nepravdivé úlohy globálnych rozmerov.

Schicklgruberovčina — «hitlerizmus» — bol vedomým výtvorom politiky majiteľov nadštátnych bankových kruhov, ktorí použili Hitlera v realizácii ich geopolitického programu práve takýmito metódami, pretože od momentu publikácie «Mein Kampf» mu preukazovali štedrú finančnú podporu, prirodzene bez jej zverejňovania. T.j. vo svetovom bankovom spoločenstve na Hitlera hľadali ako na „svojho človeka“.

V tejto súvislosti treba ešte raz spomenúť, že v USA boli zverejnené materiály kedysi tajného vyšetrovania, uskutočneného na príkaz kancelára do-anschlussovského Rakúska Dolfussa, zavraždeného behom pokusu o prohitlerovský štátny prevrat. Vo výsledku tohto vyšetrovania bol vyhotovený tajný dokument, ktorý dokazoval, že Maria Anna Schicklgruberová (babka Hitlera) otehotnela počas pobytu vo Viedni, ako slúžka v dome baróna Rothschilda (viď knihu *Ralph Eppersona «Neviditeľná ruka. Úvod do pohľadu na História ako na sprisahanie»*, kap. 24).

⁴ Charakteristickú epizódu opisuje S.J.Witte (1949 — 1915) vo svojich pamätiach.

«V prvých rokoch môjho ministerstva pri Imperátorovi Alexandrovi III., sa ma Panovník raz spýtal: „Je pravda, že stojíte za židmi?“ Povedal som Jeho Veličenstvu, že je pre mňa ťažké odpovedať na túto otázku, a poprosil som Panovníka aby mi dovolil dať Mu otázku ako odpoveď na túto. Keď som dostal povolenie, spýtal som sa Panovníka, či môže On potopiť všetkých ruských židov v Čiernom mori. Ak môže, tak chápem takéto riešenie otázky, ale ak nemôže, tak jediné riešenie židovskej otázky spočíva v tom, aby im bola daná možnosť žiť, a to je možné len pri postupnom odstraňovaní špeciálnych zákonov vytvorených pre židov, pretože, koniec koncov, neexistuje iné riešenie židovskej otázky, než poskytnutie židom rovnoprávnosti s ostatnými poddanými Panovníka.

Jeho Veličenstvo mi na to nič neodvetil a zostal ku mne zhovievavý a veril mi do posledného dňa svojho života. Nešťastný deň pre Rusko...» (*S.J.Witte. Pamäti. zv. 2. — Skif Alex. 1994. — str. 188, 189*).

Avšak jeden z vodcov sionizmu konca 19. — začiatku 20. storočia, skôr spomínaný T.Herzl, ktorý dal definíciu národa, vychádzajúcu z apriórne povinnej potreby existencie nepriateľa — vo svojich denníkoch opisuje pozíciu S.J.Witte úplne inak:

«Ja <...> som priateľom židov.

(Pomyslel som si v duchu: a čo potom hovoria nepriatelia?!)

— Ťažko sa zastať židov — pokračoval on — a neriskovať pritom podozrenie z úplatku. No ja sa s tým nestotožňujem. Mám dosť odvahy. Okrem toho, moja reputácia slušného človeka je natoľko pevná, že sa nemám čoho báť. Ale nerozhodní ľudia a karieristi ľahko prepadnú vplyvu a nenávidia židov. Za posledný čas pribudla ďalšia vážna vec: účasť židov v podvratných hnutiach. V čase keď zo 136 miliónov celkového obyvateľstva krajiny tvoria židia len 7 miliónov, v podvratných stranách tvoria 50 percent.

mnohonárodné a ktorého predstaviteľa sa vo svojej väčšine považovali za ruských, nezávisle od národnej príslušnosti svojich predkov¹.

- a v Nemecku, kvôli neúmerne vysokej «kapitálovej náročnosti» židovskej diaspóry (*jej základ tvorí úžerníctvo, ktorého nadnárodný monopol je židom prikázaný v Starom Zákone*) v podmienkach prakticky všeobecnej gramotnosti obyvateľstva sa propaganda pseudosocialistického internacionalizmu, v ktorom nie poslednú úlohu hrali predstavitelia židovskej diaspóry (*počnúc od K.Marxa — vnuka dvoch rabínov, člena rabínskej dynastie*), prijímala mnohými ako snaha židovskej diaspóry o ovládnutie (*etnicky prevažne nemeckého*) Nemecka, cestou likvidácie jeho národnej buržoázie a prisvojenia si jeho kapitálov a ďalšieho vlastníctva pod zámienkou «nacionalizácie» počas budovania pseudosocializmu pod ideologickou mocou internacionalizmu. Takéto hodnotenie marxizmu bolo oprávnené a je potvrdené životom. V dôsledku toho marxistická pseudosocialistická revolúcia v Nemecku v novembri 1918 utrpela porážku, pretože nenašla dostatočnú podporu v masách. A potom, čo buržoázno-liberálna «Weimarská republika» prejavila svoju neschopnosť (nie bez „pomoci“ víťazných mocností, a predovšetkým «Veľkej Británie»), bol Nemcom predložený bábkový nacizmus hitlerizmu, ktorý oni prijali.

Čo sa týka takýchto kríz davo-«elitarizmu», v ktorých sa nacionalizmus, rasizmus alebo internacionalizmus stávajú žiadanými, tak ich generátorom je predovšetkým neadekvátnosť samoriadenia príslušnej kultúry².

Pritom neadekvátnosť samoriadenia môže byť cielene stimulovaná zvonka politickými protivníkmi a konkurentmi tejto kultúry.

Tento druh stimulácie krízy zvonka, vrátane s účasťou diaspór a doma kultivovaných «všet ľudí» v tomto procese, sa môže stať dodatočným stimulom k rozšíreniu nacionalizmu, rasizmu alebo internacionalizmu v spoločnosti, prežívajúcej krízu davo-«elitarizmu» (*celokultúrnu, demografickú, ekonomickú alebo inú*).

— Čím si to vysvetľujete, vaša jasnosť?

— Podľa mňa v tom nesie vinu naša vláda. Židov príliš utláčajú. Neraz som hovoril nebohému cárovi Alexandrovi III: «Vaše veličenstvo, ak možno utopiť 6 či 7 miliónov židov v Čiernom mori, tak s tým absolútne súhlasím, no ak to nie je možné, tak im treba dať možnosť žiť». Tohto názoru sa držím dodnes. Som proti ďalšiemu utláčaniu» (<http://www.litmir.me/br/?b=56330&p=3>; stretnutie T.Herzla a S.J.Witte sa udiala v r. 1903).

V druhom variante prekladu do ruštiny vyzerá posledný odsek ešte urážlivejšie: «Domnievam sa, za to môže naša vláda. Až príliš moc tlačí na židov. Často som to hovorieval, v Bohu odpočívajúcemu, imperátorovi Alexandrovi III: „Vaše Veličenstvo, ak by bolo možné utopiť šesť alebo sedem miliónov ľudí v Čiernom mori, bol by som za to celou dušou. No keďže to nie je možné, treba im vytvoriť určité podmienky pre život“. Takýto bol môj uhol pohľadu a ten sa nezmenil. Som protivníkom nových prenasledovaní a ďalšieho útlaku» (Genadij Kaganov. Prorok vo fraku. Ruská misia Theodora Herzla — «Paradox Herzla»: <http://www.heblit.org/Otxt/genkapf.html>).

Dodáme, že v druhom manželstve sa S.J.Witte oženil s židovkou. Okrem toho, S.J.Witte bol majstrom intrigy, veľmi dobre si bol vedomý vplyvu médií na politiku (viď jeho pamäti o uzatvorení mierovej dohody s Japonskom v r. 1905), no nebol žiadnym utáraným idiotom, aby sa takto znemožnil. T.j. ak by sa skutočne pridržiaval názoru o prospešnosti genocídy židov pre Rusko, tak by o tom nikdy nepovedal T.Herzlovi. Preto z toho, ako sa v sionistickej tradícii uskutočňuje interpretácia jeho postoja k «židovskej otázke», možno pochopiť, že «antisemiti» — to nie sú tí, ktorí nemajú radi židov, ale tí, koho nemajú radi samotní «istinní židia»...

¹ Očividne tento uhol pohľadu najjasnejšie vyjadril znamenitý, dnes nezaslúžene zabudnutý, vojensko-morský ruský činiteľ — admirál Nikolaj Karlovič Krabbe (1814 — 1876),orský minister od r. 1860 do konca svojho života. Pod jeho vedením prebehla obroda námorníctva po druhej svetovej vojne 19. storočia (tzv. «krymskej» vojne). Na výčitky, že je Nemcom, Krabbe namietal: «Nuž, aký som ja Nemec? Môj otec bol čistokrvný Fín, matka Moldavanka, ja sám som sa narodil v Tbilisi, v jeho arménskej časti, no pokrstený som pravoslávne... Takže, som rodený ruský človek!» (http://www.pobedaspb.ru/voswmoi_morsko.html). Aj ohľadom uvedomenia si jeho príslušnosti k civilizačnej jednote mnohonárodnej Rusi je vyjadrenie N.K.Krabbe absolútne adekvátne — o to viac, že on ho potvrdil svojou činnosťou behom celej doby svojej služby Rusku v námorníctve.

² Za toto je v krátkodobých časových intervaloch zodpovedná hlavne vládnuca «elita», a v dlhodobých časových intervaloch obyčajný ľud, ktorý je pokorný (poslušný, rezignovaný) voči nepravdoviernej «elite».

No zachovanie davo-«elitarizmu» cestou prechodu k nejakým jeho novým formám vo výsledku šírenia nacionalizmu, rasizmu alebo internacionalizmu — problém spoločenského rozvoja nielenže nerieši, ale vytvára nové problémy.

Preto je lepšie zriecť sa hľadania nejakého *ideálneho davo-«elitarizmu»*, v ktorom by nejaká *«elitarizovaná» menšina panovala nad väčšinou, a väčšina by s nevýslovným šťastím drela ako osol na «elitu»*. Treba nutne prejsť od davo-«elitarizmu» k Ľudskosti.

3. Sovietska minulosť, sovietske dedičstvo a vzťah k nim

3.1. Antisovietsko-antiruský mýtus Západu a dejinno-politická realita ZSSR a postsovietskej RosSiónie

Kapitola 3.1 bude zasvätená faktom života. Nemá priamu súvislosť s problematikou vzájomných národných vzťahov, v štruktúre aktuálnej práce je však potrebná kvôli tomu, že po r. 1991 už vyrástlo niekoľko pokolení, ktoré nemajú vlastnú skúsenosť so životom v ZSSR, a ich predstavy o ňom sa formujú ľžou nesvedomitých: 1) autorov učebníc histórie, 2) tvorcov všeobecnovzdelávacích programov v oblasti literatúry², 3) aktérov televízie a 4) kina. Preto je nutné dať faktológiu sovietskej minulosti do súvisu so súčasnosťou, lebo bez toho nie je možné pochopiť, v dôsledku čoho vznikli problémy, ako ich riešiť, a ako ich vyriešiť nemožno.

Dnes «destalinizátori»³ z radov buržoázneho liberalizmu, oficiálneho cirkevného «pravoslávia» a monarchizmu⁴ vstúpajú hodnotenia sovietskej minulosti, podľa ktorých v nej tvorí základ:

- «totalita» a nezmyselné masové represie zo strany maniakálneho mocichtivého J.V.Stalina, a neskôr — N.S.Chruščova a L.I.Brežneva;
- masové represie voči nevinným a zastrášovanie obyvateľstva hrozbou represíi bola norma sovietskeho spôsobu života;
- slabomyseľnosť, nevedomosť a mocichtivosť stranícko-štátnej «elity» viedli k tomu, že múdri a kompetentní ľudia sa, v lepšom prípade, stávali (vo svojej väčšine) nepotrebnými, a v horšom prípade nevinnými obeťami represíi;
- rôzne obdobia histórie ZSSR sa navzájom líšia len charakterom, adresáciou a masovosťou represíi, čo z jednej strany bolo podmienené «totalitným» charakterom sovietskeho štátu, a z druhej strany mierou odmietania (zo strany spoločnosti) straníckej totality, ktoré v priebehu sovietskeho obdobia neprestajne klesalo, v dôsledku čoho vznikol mravno-psychologický typ tzv. «sovok» — pokrytecký subjekt, neochotný a neschopný pracovať, no túžiaci po vysokej úrovni

¹ Reprodukcia obrazu S.M.Karpova (1890 — 1929) «ZSSR — bašta družby národov». Bol namaľovaný v r. 1924 a dobre vyjadruje chápanie jadra epochy bolševikmi tých rokov.

² Viď zoznam diel na stránke: <http://www.school-litra.ru/>; http://www.bombina.com/t5_school_list.htm. Čo tam chýba? — diela, ktoré by učili nezištne chrániť Vlasť a Pravdu, premýšľať nad budúcnosťou, projektovať ju a uvádzať plány do života, nehľadiac na úklady nepriateľov

³ O «destalinizácii» viď analytickú správu VP ZSSR «„Destalinizácia“: mŕtve duše v službe...» zo série «O aktuálnom dianí», № 1 (97), r. 2011.

⁴ Pripomenieme, že v r. 1917 vedenie RPC nevystúpilo s odsúdením zvrhnutia monarchie a nastolenia moci dočasnej vlády, ale rýchle ho podporilo. Vzhľadom na túto okolnosť sú dnešné výhrady RPC na adresu ľudu, ktorý akože zradil prisahu dynastii Romanovcov, mierne povedané, pokrytecké.

materiálneho blaha¹, ktorý sa v spoločnosti stal prevládajúcim a v ktorom sa teraz odráža «ruský národný charakter»;

- všetky úspechy a výdobytky sovietskeho obdobia (*všeobecné vzdelanie a kultúrny rozvoj širokých mas ľudu, industrializácia, uskutočnené v predvojnovom období; víťazstvo vo Veľkej Vlasteneckej vojne; povojnová obnova hospodárstva a raketovo-nukleárne prezborenie, prvenstvo v kozmickom výskume počas niekoľkých desaťročí; celkový rast kultúry, vedy a vzdelávania počas celých 74 rokov sovietskeho obdobia*) — sú buď chybami v histórii, alebo boli uskutočnené ľuďom aj napriek stranícko-štátnej «totalitnej moci», a nie pod vedením komunistickej strany, sovietskeho štátu a tým skôr nie — *vo výsledku činnosti J.V.Stalina osobne, ktorý pre svoju chorobnú podozrievavosť, nevzdelanosť, slabomyselnosť a mocichtivosť robil len to, že bránil múdрым a šľachetným ľuďom rozvíjať krajinu².*
- sovietske obdobie (a najmä tri desaťročia stalinizmu) bolo tragickým historickým omylom, ktorého následkov sa treba zbaviť v čo najkratšom čase, aby sa RF vrátila do rodiny «civilizovaných krajín» — lídrov rozvoja ľudstva — a zaujala v nej dôstojné miesto.

V rovnakom duchu znejú aj skôr uvedené hodnotenia sovietskej minulosti v aspekte vzájomných národných vzťahov na Štátnej rade 27.12.2010 dané V.V.Putinom, hoci tie sú vyjadrené v neurčitejšej, miernejšej forme, než je tá, v ktorej sme ich dali my³:

«... sovietskej moci sa podarilo vytvoriť určitú substanciu, ktorá sa ocitla nad medzinárodnými a medzináboženskými vzťahmi. **Bohužiaľ, táto bola a niesla ideologický charakter. Bola to socialistická idea. Dokonca vymysleli určité nové spoločenstvo ľudí — sovietsky ľud** (zvýraznené nami hrubým v citáte). A toto dnes nemáme. Hovoríme: Rossiania, rossijský ľud. Ale stále to ešte nie je ono. Spolu sme nedokázali nájsť ekvivalent toho, čo bolo vynájdené v Sovietskom zväze».

V rovnakom duchu na tej istej Štátnej rade sa vyjadril aj D.A.Medvedev:

«Je možné zopakovanie toho, čo bolo urobené v sovietskom období? My všetci sme tu reálni ľudia, a chápeme: nie, nie je to možné, pretože Sovietsky Zväz bol štátom vybudovaným na ideológii a, poviem to otvorene, veľmi tvrdým štátom. RF je iná [krajina], a s tým sú spojené aj naše dodatočné možnosti, aj naše problémy. **Ak by sme mali tie možnosti, ktoré existovali pred 25 rokmi, poviem to otvorene: vedenie krajiny by teraz v tejto sále túto tému neskúmalo, boli by použité iné prostriedky,**

¹ Typický portrét «elitára» postsovietskej doby, ktorému sa podarilo realizovať sny «sovka» behom reforiem po r. 1991. No ak máme hovoriť o tom, kedy mravno-psychologický typ «sovok» vznikol a stal sa masovo rozšíreným, tak to nebolo v sovietskej epoche, ale v epoche nevoľníctva, predovšetkým po tom, čo bol vydaný a vstúpil do platnosti výnos o slobode šľachty, v dôsledku ktorého sa stala nezodpovednou, prestala slúžiť Bohu a Vlasti a začala hýriť a zaháľať, demoralizujú mravy prostého ľudu.

A tá skutočnosť, že Sovietska moc nedokázala za 70 rokov svojej existencie vykoreniť tento typ, si zasluhuje hlbšiu analýzu.

² A otázka, prečo do r. 1917 pod vládou Nikolaja II a po r. 1953, keď «despotizmus a nevzdelanosť» J.V.Stalina nemohli brániť «múdрым a šľachetným ľuďom» rozvíjať krajinu, táto krajina, mierne povedané, degradovala v historicky krátkych obdobiach — na um «destalinizátorom» nepríde, a keď im ju položia, vyhýbajú sa jej preskúmaniu; a ak na nej nástojíte, tak upadajú do hystérie. O to nepríjemnejšou je pre nich otázka, prečo pod vedením J.V.Stalina po ukončení Veľkej Vlasteneckej vojny sa krajina vyšvihla na predvojnovú úroveň behom jednej päťročnice, ale po r. 1991 pod vládou humanistov a demokratov upadla do zdlhavej krízy?

Čo sa týka toho, prečo za vlády Nikolaja II krajina dospela do krachu, možno to pochopiť zo spomienok cárovho priateľa, jeho strýka a zaťa — veľkého kniežaťa Alexandra Michailoviča: *Vel. kniež. Alexander Michailovič. Kniha spomienok.* // «Ilustrovaná Rossia», 1933 (Pril.). Jeden z odkazov: <http://militera.lib.ru/memo/0/one/russian/a-m.rar>. Alexander Michailovič jasne ukázal integrálnu príčinu — Nikolaj II kultivoval a podporoval režim konceptuálne neurčitého riadenia, čo aj otvorilo cestu voči Rusku nepriateľskému, konceptuálne určitému riadeniu.

³ Dali sme prednosť poskytnúť ich v prerozprávaní, a nie v citátoch od klasikov liberálno-buržoázneho «humanizmu» (typu N.K.Svanidze, L.M.Mlečina, M.A.Fedotova – predsedu Rady pri prezidentovi RF na podporu rozvoja inštitútov občianskej spoločnosti a práv človeka — a ďalších), nakoľko hľadať príslušné citáty v mori ich slovných exkrementov by bola činnosť vyčerpávajúca a nie nutná.

niekde efektívne, a niekde nie. Osud Sovietskeho Zväzu dáva v tomto zmysle ten najlepší pokrm na premýšľanie (zvýraznené hrubým nami v citáte).

No my naozaj potrebujeme vypracovávať nové prístupy. A nehľadiac na to, že sme sa občas usmievali, keď sa rozprávalo o novom sovietskom spoločenstve, ľuďe, v skutočnosti bola táto idea absolútne správna. Druhá vec je, že takéto konštrukcie, takéto spoločenstvá nevznikajú na papieri, ani na rozkaz prezidentov či generálnych tajomníkov».

No, aby bolo možné vypracovať životu adekvátne «nové prístupy», *garantovane* vedúce k harmonizácii vzájomných národných vzťahov v našej krajine a vo svete, je potrebné adekvátne chápať sovietsku minulosť.

A k tomu bude treba priznať, že:

Tie hodnotenia sovietskeho obdobia, s ktorými sme začali túto kapitolu, a všetky ostatné, z nich prameniace a detailizujúce *antisovietsko-antiruský mýtus pohlavárov západnej civilizácie vcelku a konkrétne buržoázneho liberalizmu* — nezodpovedajú realite dejín. Všetky takéto výmysly predstavujú buď **úmyselne lživý odporný cynizmus**, alebo sú prejavom neinformovanosti, slabomyseľnosti a ateizmu (*hoc aj vo formách bezchybného vykonávania rituálov daného vierovyznania*).

Neadekvátnosť takýchto antisovietsko-antiruských hodnotení nie je predmetom nekonečných sporov demagógov buržoázneho liberalizmu, oficiálneho cirkevného «pravoslávia», monarchizmu a marxizmu vo všetkých jeho modifikáciách, ale potvrdzuje sa praktickým porovnaním demografických, ekonomických a sociokultúrnych ukazovateľov krajiny v predrevolučnom impérijskom, sovietskom a postsovietskom období. Vid' tabuľku 1.

Tabuľka 1.
Porovnanie období

Ukazovateľ	Sovietska epocha	Postsovietska epocha
Počet obyvateľstva	V mierovom období rástol . Dokonca po ťažkej Veľkej vlasteneckej vojne, ktorá si vyžiadala rádovo 30 000 000 životov, obyvateľstvo ZSSR podľa údajov sčítania v r. 1951 bolo o 6 000 000 väčšie, než v roku 1940.	Zmenšuje sa , v napohľad mierovom období, po celú dobu postsovietskeho obdobia. A toto prebieha v podmienkach, keď obyvateľstvo RF nepreplnilo svoju ekologickú nikú, ako sa to deje napríklad v Číne alebo na hrane čoho stojí Čína. Pripomenieme, že podľa hodnotení D.I.Mendeleva sa ku koncu 20. storočia prognózoval počet obyvateľstva Ruska na úrovni 590 000 000 ľudí ¹ . Teraz je na úrovni 143 000 000 ľudí, čo je podstatne menej než možný stav, dokonca ak aj zohľadníme zníženie počtu obyvateľstva na úkor zmenšenia územia (plocha územia ZSSR bola 22 402 200 km ² ; plocha územia postsovietskej RF je 17 075 400 km ²). «Za uplynulých 10 rokov z mapy krajiny zmizlo 13 000 obcí a 298 miest» (http://www.rf-agency.ru/acn/stat_ru).
Kvalita obyvateľstva	V stalinskom období rástla vďaka celkovému zlepšeniu životných	Klesá vo všetkých ukazovateľoch (zdravie, vzdelanosť atď.). Problémy

¹ Benjamín Bašlačov. Stránka «Ruská demografia»: <http://demograf.narod.ru/page80.htm>.

Vid' tiež «Moskva, kaukazská zajatkyňa» — «O decembri 2010 bez emócií»: <http://demograf.narod.ru/page108.htm>.

Vyriešenie problémov vzájomných národných vzťahov v duchu KSB

Ukazovateľ	Sovietska epocha	Postsovietska epocha
(podľa parametrov: zdravie, vzdelanosť, etickosť)	podmienok a sociálnej zabezpečnosti (najmä v období detstva), rozvoju vzdelávacieho systému a kultúrnemu rastu. <i>V po-stalinskom období v dôsledku štátnej politiky alkoholizácie spôsobu života sa objavili tendencie k zhoršeniu ukazovateľov zdravia, vzdelania, etickosti.</i>	etického charakteru začali prevládať: — množstvo túlavých detí a sirôt popri žijúcich rodičoch a ďalších príbuzných je väčšie, než v rokoch občianskej a Veľkej Vlasteneckej vojny. — bezdomovectvo a žobranie sa stali sociálnym javom, akých v ZSSR nebolo. — korupcia sa stala sociálne významným javom, v dôsledku čoho štátnosť nie je schopná riešiť úlohy spoločenského rozvoja. Možno však dúfať, že korupcia viac nebude narastať, nie však preto, že by protikorupčné miery štátu boli efektívne, ale preto, že korupcia dosiahla svoje maximum <i>pri tej štruktúre štátnej moci, ktorá sa sformovala.</i>
Veda	Rozvíjala sa oveľa intenzívnejšie, než tomu bolo v Ruskom impériu. Tematické spektrum výskumu sa rozširovalo. Veda bola na svetovej úrovni, a v mnohých prípadoch aj zadávala svetovú úroveň. Zotrvačnosťou a úspechmi tohto obdobia žije RF dodnes, hoci ZSSR už 20 rokov niet, a prešlo vyše pol storočia, čo už medzi nami nie je J.V.Stalin.	Degraduje. Znižuje sa šírka tematického spektra výskumu, narastá zaostávanie za svetovou úrovňou vo všetkých smeroch výskumu. V priebehu celého postsovietskeho obdobia v RF všetok doma nežiadany intelektuálny potenciál vedy a techniky odteká za hranice, čím napomáha inovačnému rozvoju zahraničných štátov, a zároveň — ďalšiemu zaostávaniu RF.
Vzdelávanie	Rozvíjalo sa. Každým rokom sa vzdelanie čoraz vyššej kvality a úrovne stávalo dostupným čoraz širším vrstvám obyvateľstva — jak mládeži, tak aj dospelým.	Degraduje. Znižuje sa podiel obyvateľstva, ktorému je dostupné vzdelanie tých najvyšších štandardov. Všeobecné povinné vzdelávanie znižuje svoje tematické spektrum, a klesá jeho kvalita. Dúfame, že situácia zachytená na obrázku nepotrebuje bližšie vysvetlenie¹: <i>hanebne negramotný slogan nemá kto zvinúť</i>, hoci v kolóne demonštrantov na Nevskom prospekte v Petrohrade je ľudí mnoho. A oni všetci sú podľa názoru

¹ Na obrázku je nápis s gramatickou chybou hneď v prvom slove (chyba mäkký znak): „Мláдез за једотnú Россиу“. Jednotná Russia je názov jednej z popredných strán v postsovietskej RF. — pozn. prekl.

Ukazovateľ	Sovietska epocha	Postsovietska epocha
		organizátorov pochodu — nielen «gramotní», ale aj «politicky pokročilí» občania RF, patrioti zastávajúci «aktívny životný postoj» a podporujúci «stranu pri moci»?! No ani «strana pri moci» nie je na tom lepšie, než jej «mládež»-ť: vid' fotografiu vyššie. Nad prezídiom je názov oficiálneho podujatia na federálno-medzinárodnej úrovni: «Medzinárodná vedecko-aplikačná konferencia. Stolypinské prednášky. Cesty modernizácie Rossie: Od Stolypina po súčasnosť» — v poslednom slove majú gramatickú chybu (*súčasnosť=sovremennost', majú iba s jedným „n“*)... V prezídiu sedí tretia zľava — Predsedkyňa Rady Federácie V.I.Matvienko, štvrtý zľava — zástupca hlavy administrácie prezidenta RF V.J.Surkov. Miesto akcie — «Rossijská akadémia národného hospodárstva a štátnej služby pri Prezidentovi RF», 17.04.2012. Druhý zľava — rektor akadémie V.A.May, spolupracovník E.T.Gajdara a A.B.Čubajsa, jeden z tvorcov ekonomickej genocídy 1990-tych rokov. Dnes, v nimi vedenej akadémii, pomocou sociologicko-ekonomickej pseudovedy liberálno-trhového razenia kaličia chápanie sveta budúcich štátnych úradníkov a top-manažerov, vytvárajúc tým pre štát budúce problémy. Tiež obrátime pozornosť na to, že vo filmových dokumentoch z čias r. 1917 a občianskej vojny, keď pouličné pochody boli najviditeľnejšou časťou politickej kultúry, nie je vidno transparenty, na ktorých by boli nápisy s hrubými chybami. A tiež si nemožno predstaviť J.V.Stalina, sediaceho v prezídiu pod tak negramotne zhotoveným transparentom.

Vyriešenie problémov vzájomných národných vzťahov v duchu KSB

Ukazovateľ	Sovietska epocha	Postsovietska epocha
Medicína	Rozvíjala sa. K polovici 1950-tych rokov sa medicína vysokej úrovne (podľa mier tej epochy) stala dostupnou prakticky celému obyvateľstvu bezplatne. Od 1960-tych rokov nastalo zaostávanie za svetovou úrovňou pri zachovaní dovtedy dosiahnutej úrovne kvality.	Degraduje jak v aspekte rozvoja lekárskej vedy, tak aj v aspekte poskytovania medicínskej pomoci obyvateľstvu. Medicína vysokej úrovne je dostupná len «elite». Bezplatná lekárska pomoc sa stáva čoraz nedostupnejšou širokým vrstvám obyvateľstva, a jej kvalita upadá¹.
Ekonomika	Rozvíjala sa. Bez ohľadu na to, kto bol autorom², no integrálne hodnotenie <i>«Stalin prebral Rusko s dreveným pluhom, a zanechal ho s atómovou bombou»</i> — zodpovedá skutočnosti. Ruské impérium bolo štátom, ktorý bol závislý od popredných krajín v aspekte technológií a organizácie výroby jak v poľnohospodárstve, tak aj v priemysle³.	Degraduje: — rozpadávajú sa prakticky všetky odvetvia okrem ťažobných a transportno-tranzitných; — došlo k strate potravinovej nezávislosti, ktorá bola ZSSR dosiahnutá v predvojnovom období (<i>teraz sa importuje rádovo 70 % potravín</i>); — obnovila sa technicko-technologická

¹ Pre informáciu: V r. 2012 Celosvetová zdravotnícka organizácia (WHO) uznala zdravotnícky systém socialistickej Kuby za najlepší na svete. «Expertov upútal ten fakt, že v zemi sa všetkým občanom poskytuje prvotriedna lekárska pomoc bezplatne. Tiež na nich urobili dojem kampane, zamerané na vykorenenie infekčných ochorení. Okrem udržiavania vlastného zdravotníctva na patričnej úrovni, Kuba sa zaoberá výučbou zahraničných špecialistov a pomáha kolegom vo viac ako 32 krajinách» (<http://www.meddaily.ru/article/28mar2012/ccool>). A existuje predpoklad domnievať sa, že aj v Líbyi pod vedením M.Kaddafiho bolo zdravotníctvo podstatne lepšie, než v štátoch fungujúcich na liberálno-trhovom ekonomickom modeli, a tým skôr bolo lepšie, než akým sa v Líbyi stalo po víťazstve «demokracie».

² Toto hodnotenie pripisujú W.Churchillovi. Jednako, rad zdrojov presvedčivo tvrdí, že W.Churchillovi bolo pripísané dodatočne: viď napríklad <http://fat-yankey.livejournal.com/69167.html>.

Na uvedenom odkaze sa hovorí, že toto hodnotenie patrí mužovi menom Issac Deutcher (židovského pôvodu) — britskému biografovi L.D.Trockého a J.V.Stalina. Je tam faksimilne reprodukován fragment článku «Stalin» z «Britskej encyklopédie» r. 1956 (zv. 21, str. 303). Ten obsahuje text: «He was the originator of planned economy; he found Russia with wooden plows and left equipped with atomic piles; and he was “father of victory”» (*Bol pôvodcom plánovanej ekonomiky; prevzal Rusko s drevenými pluhmi, a zanechal ho vybavené jadrovými reaktormi; a bol «otcom víťazstva»*). «Neznámy prekladateľ sa rozhodol pridať vete na zvučaní a atomic piles (atómové reaktory) preložil ako jadrové zbrane. Neskôr sa „zbrane“ zamenili za prenikavejší obraz bomby» (komentár na uvedenej stránke).

³ Ukážeme to na príklade flotily, ktorú vlastnilo Ruské impérium k začiatku japonsko-ruskej vojny (1904 — 1905), pretože flotila do seba nasala dva úspechy aj defekty spoločnosti, ktorej patril.

Krížnik «Auróra». Projektovanie začalo v marci 1895. Do prevádzky vošiel v r. 1903. Dohromady: práce zabrali takmer 8 rokov, miesto zvyčajných 3 až maximálne 5 rokov v zahraničných lodeniach (napríklad v Nemecku alebo USA) pri stavbe lodí tejto triedy. Pancier bol dodaný čiastočne z Francúzska kvôli nepostačujúcim kapacitám domáceho priemyslu. Delostrelectvo hlavného kalibru — 6 palcové delá licencované francúzskou firmou Canet. Diaľkomery firmy «Armstrong» boli kúpené vo Veľkej Británii. Kotly hlavného energetického zariadenia boli zhotovené v Rusku na základe licencie francúzskej firmy Belleville. Hriadele hnacieho aparátu boli zhotovené vo Francúzsku. Elektroinštalácia: Dynamá zahraničných firiem «Union» a «Siemens & Halske». Projekt lode bol ruský. Zostavená bola v «spoločnej firme» — Franko-Ruský závod v Petrohrade (dnes Admirálné lodenice).

Kvalita bola nasledovná: pri testovaní loď nedokázala vyvinúť naprojektovanú rýchlosť 20 uzlov (aj tak nedostatočnú v tej dobe), napriek tomu, že hnací aparát dosiahol výkon ešte vyšší oproti naprojektovanému. Na prvom prechode cez more do Anglicka sa vyjasnilo, že kvalita nitovania je nízka: spoje plášťa v nadvodnej časti trupu tiekli, keď ich omývali vlny.

Okrem toho, krížnik patril k nezmyselnej triede lodí naprojektovanej v Rusku, ktorá disponovala prebytočnou bojovou silou k tomu, aby potopila nepancierovaný obchodný parník alebo plachetnicu (*boj s námorným obchodom protivníka bola jednou z hlavných úloh, ktoré sa kládli na krížniky do objavenia sa ponoriek a letectva*) pri nezvyčajne slabej a konštrukčne chybnéj pancierovej ochrane na vedenie boja s protivníkom porovnateľnej delostreleckej sily.

pokračovanie →

Vnútný Prediktor ZSSR

Ukazovateľ	Sovietska epocha	Postsovietska epocha
	Za vlády Nikolaja II. vznikla finančná závislosť od nadnárodného bankovo-úžernického mafiózneho spoločenstva. Ku koncu stalinského obdobia sa ZSSR stal nezávislým vo vedecko-technickom a organizačno-technologickom ohľade. K začiatku prestavby (popri všetkých svojich organizačno-riadiacich problémoch) podľa ukazovateľov výroby základných, sociálne dôležitých druhov produkcie v prepočte na jedného obyvateľa patril medzi desiatku najrozvinutejších ekonomík sveta. Finančná nezávislosť bola v ZSSR dosiahnutá ešte v 1930-tych rokoch na pozadí svetovej finančno-ekonomickej krízy. Pod vedením J.V.Stalina bola ekonomika uvedená do režimu, v ktorom rast výroby v súlade s reálnymi spoločenskými potrebami v produkcii bol sprevádzaný systematickým znižovaním cien. SYSTEMATICKÉ ZNIŽOVANIE CIEN SA V PODSTATE STALO SYSTÉMOTVORNÝM FAKTOROM ROZVOJA EKONOMIKY	závislosť od vonkajšieho sveta (<i>procesory do počítačov, materské dosky, mobilné telefóny a mnoho ďalších vecí RF nedokáže masovo produkovať</i>); — obnovila sa finančná závislosť od nadnárodného bankovo-úžernického mafiózneho spoločenstva. Fakticky došlo k strate ekonomickej suverenity (krajina sa stala kryptokolóniou), a štátna moc nerobí nič pre jej znovuzískanie. Následkom <i>hlúpeho</i> (vo všetkých zmysloch) riadenia postsovietska RF nie je schopná dosiahnuť úroveň ZSSR roku 1986¹ podľa ukazovateľov výroby sociálne najdôležitejších produktov v prepočte na jedného obyvateľa, ale stala sa jednou z obetí svetovej finančno-ekonomickej krízy. Degradácia reálneho sektora ekonomiky je sprevádzaná neustálym rastom cien a rozmachom parazitizmu «virtuálneho» — špekulatívneho sektoru, čo sa stalo hlavnou brzdou ekonomického rozvoja. Aj prezident, aj premiér sa vo svojich každoročných správach vyhýbajú uvedeniu aktuálnej ekonomickej

A tú pancierovú ochranu, ktorá bola nielen na «Auróre», ale aj na všetkých lodiach ruskej flotily v období pred japonsko-ruskou vojnou — projektovali buď hlupáci alebo nepriatelia impéria: veď čo povedať napríklad na priezorové štrbiny bojových kabín s šírkou otvoru 30,5 cm (12 palcov), do ktorých úlomky nepriateľských striel vlietali prúdom, a odrážajúc sa od vnútorného povrchu zastrešenia bojovej kabíny a jej vonkajších previsov — skosili na jeden raz celé velenie lode. Počas japonsko-ruskej vojny *pod akože pancierovou ochranou* bojových kabín lodí kvôli debilnej konštrukcii boli úlomkami striel zabíjajúci veliteľ krížnika «Auróra» a pancierovej lode «Orol» (*zomrel na zranenia po niekoľkých dňoch; projekt pancierovej lode — bol prepracovaný francúzskym projektom pancierovej lode «Cesarevič»*), zranený veliteľ krížnika «Varjag» (*okrem toho, na Varjagu bolo všetko delostrelectvo inštalované bez pancierovej ochrany; projekt aj stavba bola americká podľa ruského technického zadania*); prielom eskadry z Port-Arturu do Vladivostoku 28. júla 1904 sa nekonal kvôli tomu, že v bojovej kabíne veliteľskej pancierovej lode «Cesarevič» (*projekt aj stavba francúzska podľa ruského technického zadania*) bolo črepinami pozabíjané alebo zranené celé velenie lode (*velenie eskadry bolo z väčšej časti zabité na mostíku mimo bojovú kabínu jedným z prvých zásahov*), následkom toho bola eskadra dezorganizovaná a od úplnej porážky ich zachránilo len to, že Japonci nevedeli čo sa stalo na «Cesareviči» a blízkosť Port-Arturskej pevnosti, kam sa väčšia časť lodí vrátila a kde bola Japoncami potopená neskôr delostreleckou paľbou počas obliehania Port-Arturu.

Veď aj samotný vznik a priebeh japonsko-ruskej vojny a konania Ruska v jej priebehu je vynikajúcou ukážkou idiotizmu, prepleteného s cieľeným záškodníctvom predstaviteľov vládnucej «elity» jak v hlavnom meste a v tyloch, tak aj na bojovom poli.

A ak máme hovoriť o tom, čo sa dnes zvykne nazývať «duševným vlastníctvom», tak v krížniku «Auróra» bolo ruským «duchovným vlastníctvom» dohromady len: 1) hlúposť vyšších šarží Admirality (*vypracovali a schválili projektové zadanie*), priemerno-tuctová práca projektantov a 3) nesvedomitosť a nízka profesionalita staviteľov, prenesená do železa.

Za všetku takúto «elitárnu» hlúposť platili svojimi životmi, trápením a krvou, predovšetkým obyčajní vojaci a námorníci, a tiež všetok ľud, na ktorý «elita» v konečnom dôsledku prenáša všetku škodu, spôsobenú jej politikou osprostého egoizmu.

¹ Rok 1986 bol prvým povojnovým rokom, v ktorom dokonca podľa oficiálnej štatistiky ZSSR bol ekonomický rast nulovým. Po roku 1986 do rozpadu ZSSR sa ekonomické ukazovatele iba znižovali.

Vyriešenie problémov vzájomných národných vzťahov v duchu KSB

Ukazovateľ	Sovietska epocha	Postsovietska epocha
	V KRAJINE. Ekonomická štatistika v ZSSR sa zverejňovala každoročne v hlavných periodikách, a dokonca ak aj dodáme, že nie úplne vo všetkom bola hodnoverná, a mnohé ukazovatele sa nezverejňovali z dôvodu utajenia, tak poskytovala vcelku adekvátnu predstavu o dynamike ekonomiky v krajine.	štatistiky a jej porovnaní s ukazovateľmi z minulých rokov¹. Príčina je jednoduchá: ľud chudobnie a vymiera, počet miliónárov rastie; <i>niet úspechov, ktoré možno predložiť spoločnosti ako úspechy režimu.</i>
Ekológia	Do polovice 1950-tych rokov niesli ekologické problémy, spôsobené industrializáciou, lokálny charakter. V povojnových rokoch bola rozpoznaná nutnosť ochrany a zlepšenia životného prostredia, a riešenie tejto celoštátnej úlohy sa stalo jedným zo zameraní politiky². Avšak po odstránení J.V.Stalina bol tento zámer prakticky úplne zmarený a zredukovaný len na byrokratický formalizmus. V dôsledku toho ekologické problémy narastali a naberali regionálno-všadeprítomný charakter.	Ekologické problémy zdedené od ZSSR z čias «stagnácie» (*obdobie Brežneva*) narastajú jak v dôsledku degradácie a lumpenizácie značnej časti obyvateľstva, tak aj v dôsledku toho, že ich vznik a vyostrenie behom hospodárskej činnosti sú nutným následkom buržoázno-liberálneho modelu ekonomiky: on sám ich vytvára a preto ani nie je schopný ich riešiť. Intelektuálna sila politikov a biznismenov zjavne nie je dostatočná k tomu, aby si túto hrozbu uvedomila a odstránila ju.
Autorita vo svete	Bola vysoká. Prejavovalo sa to napríklad v tom, že predstavitelia kapitalistických spoločností (<i>vrátane aj z ich vládnucej «elity»</i>) masovo spolupracovali so sovietskou rozviedkou na základe svojej ideovej presvedčenosti (<i>pre tých, čo nepochopili, čo znamená «na základe svojej ideovej presvedčenosti» spresňujeme: bezplatne a bez vydierania zo strany ZSSR kompromitujúcimi materiálmi</i>) od začiatku 1920-tych rokov – minimálne do začiatku 1960-tych rokov.	Chýba, hoci obavy, spôsobené prítomnosťou jadrových zbraní u RF, postrkujú «vyspelé» krajiny Západu k dodržiavaniu určitej «zdvorilosti». No «zdvorilosť» sa bude dodržiavať len dovtedy, kým si nevyriešia problémy vytvorenia efektívnej globálnej PRO, a kým zaostávajú RF na základe ukazovateľov vedecko-technického a vojensko-ekonomického rozvoja nebudú hodnotiť ako dostatočné na realizáciu silového diktátu alebo spustenia úspešnej «preventívnej» agresie proti «divochom». Agresii môže predchádzať umelo vytvorená chaotizácia života v krajine, čo agresii môže pridať dojem «záchranu mierumilovného obyvateľstva» pred vyčinením banditizmu atď.

¹ Vid' kapitolu 1.4 «Správa — Nespráva» o činnosti Vlády RF pre Štátnu dumu» v práci VP ZSSR «“Sad“ rastie sám?..» (2009). Príznačné je aj to, že Duma prijíma tieto „správy“ bez akýchkoľvek výhrad, bez žiadosti predložiť manažérsky relevantnú ekonomickú a sociálnu štatistiku. V tom sa prejavuje riadiaca negramotnosť poslaneckého korpusu, cieľavedome vybraného vládnuceho režimom.

² Vid' publikácie článkov na internete «Stalinská ekologická revolúcia» (napríklad: http://savok.name/forum/topic_137/11; http://pgazeta.narod.ru/4_1999_7_.html).

Ak máme dať hodnotenie tomu, čo postsovietska liberálno-buržoázna moc «propaguje» ako svoje úspechy, tak tu tiež *nie je VŠETKO v jej prospech*, ak prenikneme do podstaty jej «úspechov»:

- Ak vylúčime nezákonnosť občianskej vojny a pomerne krátke obdobie «ježovčiny» (1937 — 1938), tak platná legislatíva v ZSSR vo svojej základnej štatistickej mase¹ bola štátnou mocou dodržiavaná lepšie, než dnes².

Súdny systém ZSSR bol ošetrovaný aj občianskou kontrolou jeho činnosti, nakoľko v zasadaniach súdov prvej inštancie sa zúčastňovali jeden sudca a dvaja «ľudoví prísediaci». Sudcovia a ľudoví prísediaci sa vyberali všeobecným tajným hlasovaním. Ľudovými prísediacimi boli jednoduchí občania ZSSR, ktorí aj naďalej pracovali na svojom pôvodnom pracovnom mieste, no periodicky boli pozývaní zúčastniť sa súdnych procesov. Na rozdiel od sudcov, ľudoví prísediaci vo svojej väčšine nemali právnické vzdelanie a neboli spätí so súdnou korporáciou, t.j. neboli od nej závislí. A ak boli svedomitými ľuďmi, tak reálne zabezpečovali efektívnu občiansku kontrolu práce súdneho systému, a v súdnom procese ich viac zaujímala podstata prípadu, a až na druhom mieste litera zákona.

Ešte raz objasníme: prácu vykonávajú ľudia, a nie štruktúra funkčných miest, a preto otázky typu «o občianskej kontrole», to sú, predovšetkým, otázky o svedomitosti kádrov («kádre rozhodujú o všetkom»³) a až na druhom mieste otázky ohľadom organizácie špecializovaných štruktúr, udelenia im právomocí atď. Ak v spoločnosti neexistuje kult svedomitosti a úcty k nej, tak taká spoločnosť je odsúdená plodiť krajne neefektívne «služby vnútornej bezpečnosti», «špeciálne kontroly», «špeciálny dozor nad špeciálnou kontrolou» a pod.

Práve preto úlohu vykorenenia právneho nihilizmu — najmä v prostredí poslancov, úradníkov a ďalších funkcionárov v štátnej službe, **medzi ktorými je podstatná časť ľudí, ktorí získali právnické vzdelania (ak nie prvé, tak druhé vyššie)**, — nie je postsovietsky režim schopný vyriešiť, hoci o tom tára od polovice 1990-tych rokov.

V RF sa stav komplikuje tým, že pre národnú mentalitu a špeciálne mentalitu štátnych úradníkov nie je typické sa stavať k legislatíve ako k systému odosobneného riadenia života spoločnosti — v tom zmysle, že všetky fyzické aj právnické osoby musia byť pred normami zákona rovné (Ústava RF, čl. 19). Takýto postoj predpokladá nasledovný postup používania legislatívy:

1. Analýza reálnej alebo možnej situácie v jej konkrétnosti.
2. Výber náležitých zákonov a článkov, ktoré zodpovedajú situácii.
3. Prijatie uznesenia v súlade s nariadeniami legislatívy vo vzťahu k vzniknutej životnej situácii.
4. Ak neexistuje náležité nariadenie zákona, nasleduje vypracovanie svojvoľného rozhodnutia, ktoré, však, nesmie porušovať iné články platnej legislatívy, a pri nutnosti — dopracovanie legislatívy.

Kvôli presnosti nazveme toto poradie krokov «normálnym postupom». Ak tento postup funguje, tak nutne dochádza k odhaleniu rôznych riadiaco-algoritmických chýb v zákonoch a «právnych šumov» čo je základom pre zdokonaľovanie legislatívy a právnej praxe ako systému bezštruktúrneho, *odosobneného* riadenia, pred ktorým sú si rovné fyzické aj právnické osoby.

¹ T.j. s výnimkou krajne neveľkého počtu «ukázkovo-objednaných» procesov, v ktorých výsledok bol vopred určený štátnou mocou. No takéto «ukázkovo-objednané» procesy sú typické nielen pre ZSSR, ale pre všetky davo-«elitárne» spoločenstvá, vrátane «bezúhonných» (z pohľadu domácich liberálov) falš-demokracií Západu (*prípady Lyndona LaRouchea, vystupujúceho proti FEDu a úrokového kreditovania; prípad Viktora Buta; nároky britskej strany na Lugového v súvislosti s vraždou Litvinenko; zavraždenie vo väzení Haagskeho trununu bývalého prezidenta Juhoslávie Slobodana Miloševića metódou neposkytnutia včasnej lekárskej pomoci — presná analógia prípadu Magnitský; prípad podpálenia Ríšskeho snemu v hitlerovskom Nemecku atď.*).

² O dodržiavaní platnej legislatívy štátnou mocou postsovietskej RosSiónie viď analytickú správu VP ZSSR «O štátnej moci RF našich dní» zo série «O aktuálnom dianí», № 3 (96), december 2010.

³ J.V.Stalin.

Mentalita domácich úradníkov, predstaviteľov «právo-ochraňujúcich» orgánov¹ a sudcovského korpusu plodí inú algoritmiku používania legislatívy:

1. Analýza situácie a vyjasnenie sociálneho statusu účastníkov.
2. Vypracovanie svojvoľného rozhodnutia vo vzťahu k situácii, v ktorom sa odráža chápanie účelnosti na základe toho, kto má schváliť návrh rozhodnutia.
3. Vyhľadanie legislatívnych článkov, odkazmi na ktoré možno dodať právnu silu a *zdanie zákonnosti* svojvoľne prijatému rozhodnutiu.
4. Vyhlásenie uznesenia s odkazmi na zákon a uvedenie uznesenia do života na «zákonných základoch» pri faktickom ignorovaní a pošliapaní legislatívnych noriem.

Toto poradie krokov nazveme «nenormálnym». Ak v RF aj nefunguje bezalternatívne, avšak jeho váha v štatistike súdnej praxe je dostatočná k tomu, aby obyčajný občan RF mal tú najnižšiu mienku aj o úradníkoch, aj o systéme «ochrany práva» vcelku, aj o sudcovsko-prokurátorskom korpuse. Táto banda sa stala natoľko drzou, že sudcovia v *mnohých prípadoch odmietajú prijať na preskúmanie žiadosti občanov, odkazujúc sa na tie články zákonov, ktoré priamo na nich kladú povinnosť preskúmať náležité prípady*. A jednoduchý občan pred štátnym úradníkom alebo súdom, pred inými úradnými osobami sa môže akokoľvek gramotne odkazovať na Ústavu RF, na platné zákony v súlade s normálnym postupom, no predstavitelia moci, úradníci a sudcovia (vo svojej väčšine nositelia právnického vzdelania, možno druhého vyššieho), riadiaci sa normami korporatívnej etiky, budú popierať zákon, **ktorý poznajú** a realizovať *nenormálny postup* používania legislatívy.

Zákonné efektívne prostriedky na ochranu svojich práv občan v RF nemá. Nie sú známe dokonca ani ojedinelé prípady potrestania úradníkov, predstaviteľov «právo-ochraňujúcich» orgánov a sudcov s formuláciou typu: *zbavený funkcie s odňatím slobody na 5 — 7 rokov s konfiškáciou majetku pre systematické pošliapavanie zákonnych noriem a právnu prax v štýle «zákon je ako oje, kam ho otočíš, tam aj pôjde»*. **Preto nutne dochádza k tomu, že predstavitelia úradníckeho a sudcovského korpusu, «právo-ochraňujúcich» orgánov sa pravidelne stávajú obeťami lynčovania, a akty lynčovania vyvolávajú masovú podporu ľudí, čo je vidieť na internete.**

- Následkom toho úroveň nezodpovednosti funkcionárov na všetkých úrovniach «vertikály štátnej moci» pred svojim ľudom narástla:
 - v sovietskych časoch bolo možné štátneho alebo stranického úradníka, pracovníka v hospodárstve odstrániť z funkcie písomnou výzvou občanov na vyššie postavené orgány moci, v dôsledku čoho sa vo väčšine takýchto prípadov vec riešila administratívne, a v ZSSR bolo mnohonásobne menej súdnych prieťahov, čo zabezpečovalo väčšiu rýchlosť riešenia otázok;
 - dnes právne legitímne procedúry, umožňujúce odvolať úradnú osobu, ktorá stratila dôveru obyvateľstva, buď chýbajú, alebo sú reálne nefunkčné².

¹ Orgánov činných v trestnom konaní. – pozn. prekl.

² «Armáda vôle ľudu» (AVL), ktorá sa usiluje v krajine vybudovať systém právnej zodpovednosti úradných osôb pred ľudom za svoju činnosť, bola 19. októbra 2010 Moskovským mestským súdom uznaná «extrémistickou organizáciou», hoci nikdy nevyzývala k odstrelu úradných osôb «aktívne počas realizovania priamej demokracie», ani k silovému zvrhnutiu ústavného systému.

«Na stránke organizácie sa tvrdí, že jej hlavným cieľom je vnesenie dodatku do Ústavy RF a prijatie zákona „O súde ľudu RF nad prezidentom a členmi Federálneho Zhromaždenia RF“. Slogan AVL hlása: „Niet zodpovednosti, ak predtým nehrozí trest“. Takým spôsobom členovia organizácie na čele s J. Muchinom navrhujú zaviesť priamu zodpovednosť politikov RF za neefektívne riadenie štátu. Ako názorný príklad uvádzajú zodpovednosť vodiča autobusu, ktorého pasažieri utrpeli zranenia (...).

Aktivisti „Armády vôle ľudu“ považujú za potrebné vniesť do Ústavy RF článok 138. Podľa jeho textu sa Federálne Zhromaždenie aj prezident RF volia s cieľom „zákonmi a výnosmi organizovať obyvateľstvo (dnes žijúcich činných občanov) na ochranu ľudu (obyvateľstva a budúcich pokolení) pred duchovným a materiálnym zhoršením jeho života“.

Podľa názoru členov AVL „zlé organizovanie ochrany ľudu RF Federálnym Zhromaždením a prezidentom je zločinom proti ľudu bez premlčacej lehoty“. Pritom „pri skúmaní daného zločinu je členom ľudového súdu nad Federálnym Zhromaždením a prezidentom každý občan RF“» (<http://top.rbc.ru/society/19/10/2010/484737.shtml>). T.j. posledný

- Čo sa týka toho, že dnes niet GULAGov ako nástroja represii a genocídy (je to predmet osobitej hrdoosti liberálov), tak hoci dnes koncentračných táborov niet¹, avšak represie a genocída existuje: pri «demokratoch» sa represie a genocída realizujú ekonomickými prostriedkami, nie silovými, preto zdroj represii a genocídy nemá osobný charakter, následkom čoho ich mnohí nevnímajú ako represie a genocídu, hoci takéto represie a genocída sú oveľa efektívnejšie:
 - plat 50 000 rubľov a viac, umožňujúci zabezpečiť život a rozvoj rodiny — je údelom len tých najviac prikrmovaných byrokratov všetkých vetiev moci a manažérov viac-menej vyššieho biznisu (pripomenieme, že takéto zárobky malo podľa oficiálnych údajov v r. 2010 1,8 % obyvateľov RF, — viď poznámku pod čiarou v 1. kapitole);
 - základná masa obyvateľstva (rádovo 80 %) v r. 2010 dostávala plat v medziach od 6 000 do 15 000 rubľov (v závislosti od regiónu a príslušného odvetvia), a rast cien predbieha rast zárobkov prevažnej väčšiny, v dôsledku čoho podstatná časť obyvateľstva degraduje, a jeho počet sa znižuje.

Tieto represie vo svojej podstate tiež majú politický charakter, nakoľko štátni úradníci a top-manažéri so zárobkami 50 000 rubľov a viac, skôr než získali tieto dobre platené miesta, zaručili sa svojou politickou lojalnosťou režimu². *A väčšinu z nich nezaujímá to, ako žije ľud pod ich*

bod v podstate predpokladá súd vo forme všeľudového referenda s otázkou o vine konkrétnych predstaviteľov štátnej moci v zhoršení kvality života ľudu.

¹ Hoci, čím sa «basa» odlišuje od koncentračného tábora, nie je jasné. Podľa oficiálnej štatistiky RF zaberá druhé miesto vo svete počtom uväznených v prepočte na 1000 obyvateľov (<http://www.zashita-zk.org/stats/1246544925.html>). Okrem toho na stránke <http://mikle1.livejournal.com/794911.html> sa vraví:

«V r. 1991 V.N.Zemskov zverejnil v časopise «Socis» údaje dôkladne preštudovaných archívov: od r. 1921 do 1. februára 1954 bolo dohromady za kontrarevolučné zločiny odsúdených — 3 777 380 ľudí, z toho k trestu smrti — 642 980 vrátane, k pobytu v táboroch a väzeniach na 25 rokov a menej — 2 369 220, na vyhnanstvo a vyhostenie — 765 180 ľudí. Za 20 rokov ich nikto nepoprel.

Ďalej sa uvádza obširná štatistika a jej ohodnotenie:

«Po prvé, nič také neprirodzené a «strašné» v počte obyvateľov GULAGu a ďalších miest odňatia slobody v ZSSR niet: neodlišuje sa od početnosti v nápravných zariadeniach iných krajín. Takto bolo v 1930-tych rokoch v priemere 583 väzňov v prepočte na 100 000 obyvateľov.

V rokoch 1992 až 2002 bolo v prepočte na 100 000 obyvateľov súčasnej RF napočítaných 647 väzňov, a v USA — 626.

Treba ešte zobrať na vedomie, že v 1930-tych rokoch v ZSSR, podľa rozprávania očitých svedkov, väčšia časť zločincov sedela za mrežami, a v súčasnej RF podľa všetkých príznakov presne naopak — väčšia časť zločincov sa prechádza na slobode. Toto, mimochodom, potvrdzuje aj štatistika zločinov. V r. 1940 pri počte obyvateľstva 193 miliónov ľudí bolo v ZSSR 6549 vrážd, a v r. 2005 v RF pri počte obyvateľov 145 miliónov ľudí bolo vrážd takmer 5 krát viac — 30 800 (nerátajúc 17 tis. ľudí, ktorí zomreli pri automobilových katastrofách).

Po druhé, údaje prvej tabuľky vyvracajú názory, masovo rozšírené medzi antikomunistami, že v GULAGu prevládali politickí väzni: v 1930-tych rokoch ich počet nedosahoval ani tretinu väzňov. Politickí väzni v miestach odňatia slobody začali prevládať až v rokoch 1946 a 1947, keď do táborov začali postupovať odsúdení vlasovci, banderovci, «lesní bratia», vlastizradcovia a ďalšie nečisté sily (k nej patrí aj hlavná autorita liberálov v otázke represii — A.I.Solženicin, ktorý fakticky zbehol z frontu do GULAGu. (*kde bola úmrtnosť neporovnateľne nižšia, než na fronte*) — Naše doplnenie v citáte: viď analytickú správu VP ZSSR «Príznyky hranice epoch» zo série «O aktuálnom dianí», № 8 (80), august 2008, 1. kapitola «Na smrť Solženicina»).

Vcelku vzaté, za obdobie sovietskej moci (podľa údajov z r. 1955) vo všetkých miestach odňatia slobody ZSSR prebývalo 9,5 mil. väzňov; z nich, ako už bolo spomenuté, bolo odsúdených na základe politických motívov 2,37 mil. ľudí, čo tvorí 25 % z celkového počtu uväznených».

Táto štatistika neznamena, že v ZSSR neboli žiadne neopodstatnené represie a ich nevinné obeť. Tie boli, no podstata tej epochy nie je v nich, hoci pre mnohé obeť a ich príbuzných je podstata epochy práve v ich trápení.

² «Najvyššia výplata bola zaznamenaná v administrácii prezidenta RF. Podľa údajov Štatistického úradu RF, zamestnanci Kremľa zarábajú v priemere 86,1 tis. rubľov mesačne. Za administráciou prezidenta nasleduje Účtovná komora (*Счётная палата*), kde je priemerný zárobok 76,5 tis. (...)

Priemerný mesačný navýšený zárobok občianskych zamestnancov vo federálnych štátnych orgánoch v prvom kvartály roku 2011 tvoril 45,7 tis. rubľov (101,8 % oproti prvému kvartálu 2010). V 62 federálnych ministerstvách, službách, agentúrach (87 % z ich celkového počtu) úroveň priemerného mesačného zárobku občianskych zamestnancov bola nižšia, než priemerná mzda ekonomiky mesta Moskva (49,2 tis. rubľov). Približne tretina ministerstiev, služieb, agentúr mali priemerný mesačný zárobok nižší, než bola úroveň prvého kvartálu roku 2010 (priemerne podľa ekonomiky Moskvy vyrástol o 11,6 %).

pokračovanie →

mocou, nehovoriac už o tom, že sú nekompetentní a slabomyseľní vo vzťahu k funkciám, ktoré zastávajú.

Vo výsledku týchto represii, realizovaných pomocou alkoholovo-ekonomickej genocídy, za 20 rokov iba v postsovietskej RF biologicky predčasne vymrelo viac ľudí, než zahynulo v povestných mučiarniach VČK-OGPU-NKVD-KGB za všetky roky existencie ZSSR na celom jeho území (pritom treba chápať aj to, že zďaleka nie všetci zomreli a poškodení štátnou bezpečnosťou ZSSR boli nevinnými obeťami sovietskeho «totalitarizmu»¹).

- Kandidáti a poslanci Sovietov (*Rád*) všetkých úrovní v ZSSR sa vyberali pracovnými kolektívami prevažne z vlastného prostredia, a nielen spomedzi predstaviteľov stranícko-štátnej a hospodárskej «nomenklatury».

Posledné je nutné objasniť. V ZSSR na všetkých úrovniach moci boli zoznamy úradných osôb a kandidátov na obsadenie tých či oných pozícií — takzvaná «nomenklatura». Určité množstvo kandidátov na poslancov bolo menované orgánmi moci z radov «nomenklatury», a po takomto predbežnom menovaní ich mali príslušné kolektívy vybrať ako svojich kandidátov na poslancov, aby dodržali právne formality². No poslanci z «nomenklatury» netvorili väčšinu poslaneckého korpusu. Väčšina bola spomedzi kolektívov: t.j. boli robotníkmi, družstevníkmi, inžiniermi, lekármi, učiteľmi a pod. a v periódach medzi zasadaním Sovietov naďalej pracovali vo svojich kolektívoch, dostávajúc výplatu zo svojho základného pracovného miesta. A v mravno-etickom vzťahu mali mnohí z nich, ešte pred tým ako sa stali poslancami, úctu vo svojich kolektívoch ako slušní ľudia, t.j. v poslaneckom prostredí bola pomerne široká vrstva tých, ktorí vo svojej mravno-etickej podstate neboli principiálne-bezcharakternou, vedeniu posluhujúcou háved'ou.

Práve jej aktivistami (*t.j. z radov hávede*) boli v čase «prestavby» vznesené námietky proti:

- kompletizácii Sovietov prostými občanmi, miesto takzvaných «profesionálnych politikov»;
- práci poslancov v Sovietoch len behom krátkych zasadaní, miesto práce počas celého roka: vraj, všetci títo poslanci sú ako politici nepoužiteľní, lebo im chýba profesionalizmus, a krajina potrebuje «profesionálny», permanentne fungujúci parlament.

T.j. ak zahrnieme infláciu, tak oficiálne výplaty úradníkov sa v priemere znížili. V Štatistickom úrade RF spresňujú, že výplaty sa znížili nielen v reálnom, ale aj v nominálnom vyjadrení takmer u tretiny všetkých ministerstiev a úradov.

V administratívnej vlády priemerný zárobok občianskych zamestnancov v prvom kvartály tvoril 67,9 tis. rubľov, v Rade Federácie — 54,3 tis. rubľov, v Štátnej Dume — 38,5 tis. rubľov. Najmenší priemerný zárobok medzi ministerstvami v prvom kvartáli 2011 malo Ministerstvo Obrany — 27,9 tis. rubľov.

Vo federálnych orgánoch súdnej moci a prokuratúry priemerný mesačný zárobok občianskych zamestnancov tvoril: na Ústavnom súde 68,0 tis. rubľov, na Najvyššom súde 55,9 tis. rubľov, na Vyššom arbitrážnom súde 47,3 tis. rubľov, na Generálnej prokuratúre 35,5 tis. rubľov, Vyšetrovacej komisii RF 34,8 tis. rubľov.

Podľa údajov Štatistického úradu RF sa federálny úradník v priemere ukázal byť chudobnejší než Moskovčan. V rovnakom čase, keď sa úradníkom priemerné mesačné výplaty znižovali, Moskovčanom rástli, dodáva Štatistický úrad. Jednako, bieda úradníkom aj tak nehrozí. V desiatke federálnych úradov sa výplaty v prvom kvartáli zvýšili naraz o 20 — 40 % rok čo rok. Okrem toho, dodávajú experti: okrem oficiálnych výplat mnohí úradníci dostávajú peniaze načierno a disponujú privilégiami» (<http://www.newsru.com/russia/26may2011/zarplata.html>). — Porovnajte to so štatistikou o zárobkoch obyvateľstva, uvedenou v 1. kapitole v poznámke pod čiarou.

¹ Gulagy boli zároveň väznicami a pracovnými tábormi. A nieto demokratickej krajiny, ktorá by nemala svoje väznice a väzňov dokonca v mierových časoch, kde počet odsúdených je štatistickým javom každého režimu. USA má vo svojich väzniciach milióny väzňov, a určite ich nemožno nazývať „nevinnými obeťami Obamu“. O to prísnejšie je to v predvojnovom a vojnovom období, keď je dôležité aby sa národ zjednotil pod jediným velením proti nepriateľovi, vtedy sa mnohé spoločensky nežiaduce javy posudzujú prísnejšie a je to v záujme prežitia štátu čeliaceho hrozbe. — pozn. prekl.

² Vo volebných bulletinoch bol iba jeden kandidát, a prípady nevybratia jediných kandidátov, ak sa aj diali, tak zostali neznámymi (v rámci vnútornej demokracie strany, zväzu mládeže, odborov — také prípady boli a boli zriedkavé, no nie ojedinelé; pomerne často urobili škrt v ďalšej kariére tých, komu bola odoprená dôvera). No bezalternatívne voľby — neboli prejavom zlovôle J.V.Stalina, ale pozíciou straníckej nomenklaturnej byrokracie, ktorej J.V.Stalin nemohol čeliť v tejto otázke. Spočiatku projekty bulletinov vo volebnom systéme, predpísanom Ústavou ZSSR r. 1936, predpokladali uplatniteľnosť niekoľkých kandidátov «neotrasiteľného bloku komunistov a nestraníkov» (viď A.Sabov. «Hrozba Stalina». — «Komsomolská pravda», 05.11.2002: <http://kp.ru/daily/22669/21762/>, a tiež pokračovanie — 6, 12-14, 16, 19-21 novembra 2002).

Reformátori-antisovietčiaci vytvorili permanentne fungujúci parlament, v ktorom poslanci pracujú *akoby* na profesionálnom základe, avšak **kvalita riadenia — ak ju budeme hodnotiť podľa toho, ako žije drvivá väčšina obyvateľov krajiny, a nie podľa toho, ako žijú samotní poslanci, vyšší úradníci, kriminálna a buržoázna «elita» — UPADLA**, a nejaké tendencie toho, že začína rásť — nie sú vidno, a ani sa neočakávajú.

Okrem toho poslanci Sovietov v ZSSR, hoc aj mali nejaké výsady a privilégia, no, ako už bolo spomenuté vyššie, základ ich príjmu tvorila výplata na hlavnom pracovnom mieste, a nie v Sovietoch (*Radách*)¹. Preto taký nesúlad v úrovni spotreby (v kvalite života) medzi poslancami a obyčajnými občanmi, aký vidno dnes v postsovietskej RosSiónii, v Sovietskom zväze nebol.

V dôsledku všetkého vymenovaného v ZSSR nikdy nebol taký rozkol medzi štátnou mocou a ľuďmi, ktorý by dospel do vzájomného opovrhovania a nenávisť, ako sa to deje teraz, keď:

- **CELÝ POSLANECKÝ KORPUS — BEZ AKÝCHKOLVEK VÝHOVORIEK JE «NOMENKLATÚROU»** rôznych strán a ich sponzorov (*vrátane z kriminálneho podsvetia*), nakoľko teraz sa poslanecký korpus formuje na základe straníckych zoznamov na vnútrostraníckych a medzistraníckych «večierkoch». T.j. **poslanci nie sú ani predstaviteľmi ľudu, ani nevyjadrujú jeho záujmy. Nezastupujú nikoho, okrem seba a svojich sponzorov;**
- poslanci-žoldáci (*v tom najhoršom zmysle slova «žoldák»*)² dostávajú plat mnohonásobne prevyšujúci zárobky v reálnom sektore ekonomiky krajiny;
- a okrem toho mnohí z nich, a tiež členovia ich rodín, majú aj bezpráčne zárobky³ — všemožné dividendy, zisk zo súkromného podnikania (*o korupcii v poslaneckom korpuse a účasti na organizovanom zločine, podriaďovaní sa mu a zotrvávaní v ňom — hovoriť nebudeme, pretože to si vyžaduje preukázateľnosť a konkrétnosť. Tých, ktorých táto téma zaujíma, internet zaplaví informáciami, zďaleka nie vždy klebetnícky vymyslenými*);
- sú **negramotní z hľadiska riadenia**, totálne nevzdelaní v oblasti dejín, sociológie, psychológie, ekonomiky.

¹ S výnimkou tých, kto prešiel pracovať do permanentne fungujúcich orgánov Sovietov, v ktorých personál dostával výplatu, tak ako aj všetci pracujúci, a úroveň tejto výplaty neprekračovala najvyššie mzdy za prácu v národnom hospodárstve a vede (*Hoci toto sa netýkalo najvyšších funkcionárov KSSS a štátnosti, ktorí žili v «komunizme» pre seba a svoju rodinu*).

² To sa týka aj sudcov-žoldákov, aj daniarov-žoldákov atď. predstavitelia moci s oficiálnymi príjmami, mnohonásobne prevyšujúcimi príjmy väčšiny v reálnom sektore ekonomiky.

³ V r. 2010 medzi poslancami Štátnej dumy najviac zo všetkých «zarobil» Boris Zubickij — niečo vyše 1,9 miliardy rubľov; najmenej zo všetkých — Jelena Lapšina (tkáčka z Ivanova, ktorej v r. 2007 pripadol poslanecký mandát V.V.Putina), jej ročný príjem bol 194 000 rubľov (16 166 rubľov aj nejaké kopejky mesačne). Rozdiel v príjme 10 000-násobný. (<http://www.kp.ru/daily/25685/890222/>).

Pretože spoločnosť v technickej civilizácii bez ekonomiky žiť nemôže. To posledné treba objasniť ešte raz.

* * *

Podľa nášho názoru sa na ekonomickú tému *všeobecne nemá morálne právo vyjadrovať človek*, ktorý si vo svojej mysli nesformoval aspoň všeobecnú predstavu o tom:

- čo sú to medziodvetvové a medziregionálne bilancie produktového a finančného obratu;
- ako sú navzájom prepojené;
- ako sa vnútroodvetvové procesy opisujú aparátom matematickej štatistiky a teórie pravdepodobnosti;
- ako sú tieto opisy vnútroodvetvových procesov spojené so systémom účtovnej evidencie;
- čo vlastne predstavuje inštrumentárium nastavenia trhového mechanizmu na samoreguláciu výroby a prerozdelenia v súlade s úlohami ekonomického zabezpečenia príslušnej (*podľa cieľov, spôsobov a prostriedkov ich dosiahnutia*) štátnej politiky;
- ako sa toto inštrumentárium prejavuje v medziodvetvových a medziregionálnych bilanciách;
- ako sa ciele výroby a prerozdelenia, vlastné spoločnosti, prejavujú v medziodvetvových a medziregionálnych bilanciách;
- ako sa musí budovať systém plánovania, aby plodil kontinuálnu postupnosť plánovaných bilancií zodpovedajúcich úlohám spoločenského rozvoja a realizácii mravne zdravých cieľov výroby a prerozdelenia produkcie;
- ako sa musí meniť daňovo-dotačná, úverová a poisťovacia politika v procese realizácie kontinuálnej postupnosti plánovaných bilancií, aby nakoniec reálne ukazovatele výroby a spotreby neboli horšie než naplánované úlohy, a zároveň sa tak realizovali zvolené ciele..

A najmä treba chápať:

- prečo zadávanie cieľov v systéme plánovania musí byť demograficky podmienené v duchu zvolenej globálnej politiky;
- ako sa prakticky odhaľujú demograficky podmienené a degradačno-parazitické spektrá potrieb;
- čo presne patrí do každého z nich v súčasnosti.

V materiáloch KSB je táto problematika objasnená v prácach «Voda Mŕtva» (počnúc redakciou z r. 1998), «Krátky kurz...», «Organizačno-technologický prístup k makroekonomickým systémom — kľúč k úspechu ekonomického a kultúrneho rozvoja spoločnosti» (r. 2010).

Ak aj nie «každý pomocný robotník či kuchárka», no **každý poslanec a štátny úradník (vrátane príslušníkov tajných služieb) je povinný poznať životu adekvátne odpovede na tieto otázky. V OPAČNOM PRÍPADE JE LEN NEČESTNÝ PARAZIT.**

Isteže, rozumieme tomu, že na snímkach hore sú zachytené len niektoré okamihy zo života Štátnej dумы; že v prestávkach medzi zasadaniami môže komunikácia poslancov mať čisto osobný charakter, a témy tejto komunikácie môžu byť akékoľvek; a v tom, že gymnastky medzi sebou debatujú o niečom osobnom, «o dievčenských veciach», a jedna z nich voľačo imituje, a spevák s gymnastkou hodnotia dizajn peňaženiek v čase voľnom od (akejkoľvek) zákonotvorby, nie je nič odsúdeniahodné. **No podľa našich odhadov práve scény zachytené na obrázkoch stvárnajú maximálne vysokú úroveň kompetencie a intelektuálnej moci, dosiahnutej Dumou v jej politickej činnosti — hlavne v zákonotvorbe.** A mravno-etické aspekty takejto zákonotvorby možno charakterizovať príslovím «prišli sme k moci, tak si to užijeme». Čo sa týka S.V.Chorkinovej a A.M.Kabajevovej, viď ich fotografie aj v kapitole 8.3.

A kto z dnešných poslancov a štátnych úradníkov je v stave dať jasné životu adekvátne odpovede na tieto otázky? — A pokiaľ sami nie sú v stave dať na ne adekvátne (z hľadiska riadenia) odpovede, tak potom ich možno v otázkach ekonomiky obľbovať čímkoľvek a akokoľvek. T.j. dnešný parlamentarizmus a jeho poslanecký korpus znamenajú pre RF vážny problém¹.

¹ Napríklad, Josif Kobzon (spevák, príjem — 8 376 268 rub.), Nikolaj Rastorgujev (spevák, príjem — 6 157 022 rub.), Irina Rodnina (krasokorčuliarka, príjem — 2 662 959 rub.), Anton Sicharulidze (krasokorčuliar, príjem — 8 872 003 rub.), Svetlana Chorkina (gymnastka, príjem — 3 854 554 rub.), Svetlana Žurova (rýchlokorčuliarka, príjem — 2 518 538 rub.), Alina Kabaeva (gymnastka, príjem — 14 018 316 rub.), Alexander Karelin (zápasník grécko-rímskeho štýlu, Hrdina RF «za vynikajúce úspechy v športe, statočnosť a hrdinstvo prejavované na Olympijských hrách roku 1996» — z formulácie výnosu prezidenta RF B.N.Jeľcina o vyznamenaní, uvedenom na stránke http://www.warheroes.ru/hero/hero.asp?Hero_id=3705; príjem — 4 305 444 rub.). (príjmy sú uvedené za rok 2010 z publikácie: <http://www.kp.ru/daily/25685/890222>; na tej istej stránke sa možno dozvedieť aj o vlastníctve poslancov-žoldákov). Pritom všetci menovaní (ak ponecháme stranou ešte bohatšiu oligarchiu) sú v prvých radách spotrebiteľov produkcie náročnej na materiál a spracovanie, hoci oni sami do výrobnjej sféry nepatria.

Ak vyjadríme štatisticky málo pravdepodobný predpoklad, že v RosSiónii možno čestnou prácou zarobiť 30 000 rubľov mesačne (reálnu štatistiku sme uviedli skôr: 80 % obyvateľov mali v r. 2010 menej ako 17 000 rubľov mesačne), potom všetko, čo prevyšuje sumu ročného zárobku 360 000 rubľov, je vyslovene ukradnuté na základoch uzákonených samotnými poslancami; no aj to je málo — množstvo poslancov a úradníkov sa obohacuje aj nezákonnými spôsobmi.

A čo vidíme: azda všetci «profesionálne» hlasujú za rozpočet, **predvídajú následky**, a vytvorili legislatívu o hospodárskej a finančnej činnosti, ktorá robí inovačný rozvoj krajiny nevyhnutným, s postupom do úlohy lídra rozvoja ľudstva? A čo sú vôbec schopní pochopiť z výkazov ministrov ekonomického bloku alebo predsedu Centrálnej Banky pred Dumou? Ale veď ekonomická teória a prax sú len časťou sociológie, pričom ani nie najzložitejšou na pochopenie.

A kto sa toľko sťažoval, že v Najvyššom Sovietske ZSSR aj v iných Sovietskoch poslanci neboli «profesionálmi», a že by mal existovať «profesionálny parlament»?

V Dume a Rade Federácie zasadá 41 miliárdarov (http://www.rf-agency.ru/acn/stat_ru). Čo spoločné majú v živote títo miliardári a poslanci-žoldáci (žijúci na úrovni «strednej triedy») s drvivou väčšinou obyvateľstva krajiny — s tými, čo každý deň pracujú od svitu do mrku a živia z jednej výplaty 10 000 rubľov mesačne bez akýchkoľvek perspektív na zlepšenie kvality života pre seba a svojich potomkov?

Druhý problém spočíva v tom, že na tieto otázky nedajú odpoveď ani «profesionáli»: ministri finančno-ekonomického bloku a vedúci predstavitelia veľkých bánk, počnúc Centrálnou Bankou RF.

Preto postsovietsky liberálno-buržoázny režim nemá žiadne morálne právo na moc, po prvé, kvôli nevzdelanosti drvivej väčšiny jeho poslancov a úradníkov a, po druhé, kvôli ich mravnej skazenosti, v dôsledku ktorej nie sú schopní si uvedomiť svoju profesionálnu nedostatočnosť a nie sú ochotní sa vzdelávať, a niektorí ani sebazvdelávania nie sú schopní z rôznych dôvodov¹.

T.j. ani postsovietsky buržoázno-liberálny parlamentarizmus na základe plurality mnohých strán, ani štátnosť ako taká — tiež nemôžu byť označené za úspech ľudu a reformátorov vo veci rozvoja demokracie: niet *potrebnej* kvality riadenia v záujme ľudu, a nedá sa ani očakávať že vznikne úsilím dnešnej štátnosti — kryptokoloniálnej vo svojej podstate (viď kapitola 2.4).

Nakoniec to, čo sa sformovalo v RF vo výsledku *zvonku riadeného*² krachu ZSSR, samo predstavuje tyranu nadnárodného svetového bankovnícko-úžernického spoločenstva, vo vzťahu ku ktorej sú všetky politické inštitúty RF — slúžkami, a obyvatelia — rukojemníkmi a otrokmi. Demokracia, ak máme pod týmto termínom chápať *vládu ľudu, uvádzajúcu do života záujmy ľudu v duchu stratégie spoločenského rozvoja a nesúcu zodpovednosť pred ľuďmi za výsledky*, v postsovietskej RF nie je, a režim nerobí nič preto, aby vznikla.

Vo výsledku takéhoto porovnania, postsovietskemu režimu a liberálno-buržoázne orientovaným idiotom z radov «liberálne znepokojenej spoločnosti» zostáva len to, aby zo všetkých dnešných problémov obviňovali sovietsku minulosť a znevažovali ju, *predovšetkým, pred tými pokoleniami, ktoré nemajú svoju vlastnú skúsenosť zo života v ZSSR*³; a aby mal tento figeľ úspech, musia cieľavedome demoralizovať mládež, aby sa obzor dorastajúcich pokolení zúžil na hrdlo fľaše piva

¹ Pri takýchto ukazovateľoch nevzdelanosti a nekompetentnosti oni a ich masa majú ešte drzosť robiť výčitky na adresu V.I.Lenina za to, že vraj údajne hovoril: «Každá kuchárka musí riadiť štát». Uveriť tomu, že V.I.Lenin vyslovil takúto hlúposť, možno len pri nemravných sklonoch k «elitarizmu» a z nich prameniaceho idiotizmu.

V skutočnosti V.I.Lenin takéto hlúposti nerozprával. Jeho názor je presne opačný: «Nie sme utopisti. Vieme, že žiadny pomocný pracovník ani žiadna kuchárka momentálne nie sú schopní vstúpiť do riadenia štátu. [...] No [...] žiadame okamžité skoncovanie s týmto predsudkom, ako keby riadiť štát, zvládať všednú, každodennú riadiacu prácu boli schopní len bohatí alebo z bohatých rodín vzatí úradníci. My žiadame, aby sa výučba úlohe štátneho riadenia viedla uvedomelými robotníkmi a vojakmi a aby bola začatá ihneď, t.j. aby k tejto výučbe ihneď začali privádzať všetkých pracujúcich, všetku bedač» (z práce «Udržia si bolševici štátnu moc?», napísanú koncom septembra — prvej polovice októbra 1917, t.j. do začiatku Veľkej Októbrovej Socialistickej Revolúcie a zriadenia ňou Sovietskej moci: http://vivovoco.rsl.ru/VV/PAPERS/VLADLEN/VIL_01.HTM#sic).

No, ako možno pochopiť z agitačných plagátov 1920-tych rokov a svedectiev súčasníkov, slove podobná fráza sa V.I.Leninom predsa len prednášala a očividne neraz. Napríklad L.D.Trockij píše. «*Ide o osud strany a sovietskeho režimu. Najdôležitejšiu úlohu diktatúry videl Lenin v demokratizácii riadenia: „Každá kuchárka sa musí naučiť riadiť štát“*» (L.D.Trockij. Poplašný signál. — Článok datovaný 3. marca 1933. Zdroj: <http://www.magister.msk.ru/library/trotsky/trotsky342.htm>). (Na základe materiálov zo stránky: <http://wiki.redrat.ru/миф:кыхарка>).

T.j. Sovietska moc si od začiatku kládla za cieľ dosiahnutie všeobecnej riadiacej gramotnosti obyvateľstva vo vzťahu k úlohe riadenia štátu ako nevyhnutného predpokladu pre vybudovanie skutočnej, a nie formálnej demokracie, socializmu a základu pre jeho rozvoj. Dnešní kverulanti na adresu V.I.Lenina z jeho skutočného názoru vyhodili iba jedno slovo, a to veľmi podstatné slovo «NAUČIŤ SA» meniace význam celej frázy, čím aj odhaľujú vlastný idiotizmus a «elitárnu» nemravnosť.

Napriek tomu, treba priznať, že k momentu zachvátenia štátnej moci do svojich rúk, sa bolševici príliš nezamýšľali nad tým, či je marxizmus kvalitným teoretickým základom pre organizáciu a vykonávanie štátneho riadenia (viď «*Protokoly zjazdov a konferencií Všeľvzývovej Komunistickej strany (b) — Šiesty zjazd*». — Moskva, Leningrad, r. 1927 — VI zjazd sa konal v období od 8. do 16. augusta 1917 gregoriánskeho kalendára; komentáre k stenogramom VI zjazdu viď v práci VP ZSSR «*Rozhermetizácia*», hlava 5, kapitola 5.8.6 «*Šiesty zjazd RSDRP — úlohy do budúcnosti*»). Nasledovné udalosti dejín preukázali: marxizmus sa skutočne na toto nehodí, v dôsledku čoho sa ZSSR budoval metódou pokusov a omylov, a to zapríčinilo veľké obete...

² Viď práce VP ZSSR «*Voda Mŕtva*» (1991), «*Smutné dedičstvo Atlantídy*» (Trockizmus to je «včera», no určite nie «zajtra») (1998), «*Pätnásť rokov po GKČP...*» (analytická správa zo série «*O aktuálnom dianí*» № 8 (56), r. 2006).

³ Viď tiež «*Pravda o živote sovietskeho ľudu v ZSSR*»: <http://pomnimvse.com/442pb.html>.

alebo vodky a rozmerovo blízkym špecifickým častiam ľudského tela. **Televízia a škola riešia túto úlohu pomerne úspešne popri mlčky povzbudzujúcom postoji režimu k tejto veci.**

Za uplynulých 20 rokov postsovietsky režim stihol dať množstvo sľubov ohľadom svetlej budúcnosti: «šoková terapia Gajdara a spol.», za ktorou bude akože nasledovať neudržateľná ekonomická prosperita, spôsobená rozviazaním rúk podnikateľskej iniciatívy na trhu; zdvojnásobenie hrubého domáceho produktu k r. 2010, sľúbené koncom 1990-tych rokov; «Putinov Plán», s ktorým v r. 2007 šla do parlamentných volieb Jednotná Rossia, sľubujúc splniť ho pod vedením D.A.Medvedeva, ak sa ten stane prezidentom v r. 2008 zostal iba na papieri, akoby vplyvom svetovej finančnej krízy na RF v roku 2008 a ďalších rokoch¹; sľub D.A.Medvedeva a V.V.Putina v r. 2011 zrealizovať v budúcnosti modernizáciu krajiny s prechodom na režim stabilného inovatívneho rozvoja s následným zdvojnásobením HDP a vytvorením desiatok miliónov dobre platených vysokotechnologických pracovných miest.

Všetko toto, aj to čo bude sľúbené v budúcnosti prívržencami liberálno-buržoázneho modelu — sú len prázdny sľubmi, pretože:

- tie k ničomu nezavazujú ani vládnucich byrokratov, ani biznismenov strednej a vyšších úrovní, až do úrovne medzinárodnej bankovnícko-úžerníckej oligarchie, realizujúcej globálne makroekonomické riadenie;
- zosobnenie plánov inovačného rozvoja si žiada nielen masové širokoprofilové vzdelanie (ako to bolo v ZSSR), ale aj to hlavné — rozprestieranie systému profesionálneho vzdelávania v oblasti sociálneho i ekonomického riadenia na základe obsahu inej sociologickej vedy, pretože:
 - tá veda, ktorú kultivujú RAV a VAK², alebo ktorú sa politici snažia tvrdojšie «importovať» z «vyspelých» krajín Západu (viď kap. 2.4) — sa na riešenie tejto úlohy nehodí³;
 - kvalita života spoločnosti je v súčasnosti podmienená predovšetkým štátnym riadením, ktoré si vyžaduje profesionalizmus adekvátny potrebám spoločenského rozvoja.
- je potrebná prestavba systému štátneho riadenia tak, aby zodpovedala riešeniu tejto úlohy.

Pri porovnaní so ZSSR — jak podľa zoznamu parametrov, ktoré sme uviedli my vo vyššie uvedenej tabuľke 1 alebo na základe zoznamu parametrov, ktorý «propaguje» samotný režim (všetko čo sme preskúmali za tabuľkou 1) — jediný, čo dáva právo na existenciu štátnosti postsovietskej RosSiónie je tá okolnosť, že akékoľvek štátne riadenie je vždy lepšie, než vojna všetkých proti všetkým na základe schopností každého, a intervencia kadejakých «mierotvorcov» a «civilizátorov» za podmienok úplného krachu vlastnej štátnosti⁴

No ak máme hovoriť o kvalite štátneho riadenia v záujmoch bežného človeka a budúcich pokolení, tak tá bola v ZSSR vyššia než dnes — dokonca aj tesne pred prestavbou, keď si krízový stav sovietskej spoločnosti uvedomovala väčšina obyvateľov krajiny.

¹ O príčinách vplyvu krízy na RF viď analytickú správu VP ZSSR «Kríza ako prostriedok vytriezovania z ilúzií...» zo série «O aktuálnom dianí» № 2 (86), 2009 r.: «Pre drvivú väčšinu obyvateľstva kríza predstavuje hlavne: pokles objemov výroby vo všetkých odvetviach a regiónoch, rast cien a zníženie príjmov, znehodnocovanie úspor, hrozba straty zamestnania alebo skutočná strata zamestnania bez akýchkoľvek možností nájsť si novú (osobitne tam, kde ľudia pracujú na «mesto-živiach» závodoch). Tento aspekt krízy je priamym vyjadrením hlúposti a nekompetentnosti štátneho riadenia, v základe ktorého leží chybnosť mravov úradníckeho korpusu, vedúcich predstaviteľov biznisu a «osobností» sociologickej vedy, vrátane ekonomiky».

² Ruská Akadémia Vied a Vyššia Atestačná Komisia. — pozn. prekl.

³ Prívrženci KSB na toto počas viac ako 10 rokov opakovane upozorňovali rôzne orgány štátnej moci federálnej úrovne, no byrokratov zvyšovanie životnej úrovne ľudu nezaujíma. Nechali prepadnúť zabudnutiu aj odporúčania parlamentných čítaní ohľadom Konceptie spoločenskej bezpečnosti 28. novembra 1995.

⁴ Preto nie je prípustné «zvrhnúť režim» ani podľa scenárov rokov 1905, 1917, ani podľa scenáru «revolúcie ruží» v Gruzínsku v r. 2003 alebo kyjevskej «oranžovej revolúcie» v r. 2004, ani podľa scenárov «twitterových revolúcií» tzv. arabskej jari v arabských krajinách začiatkom r. 2011, ani podľa scenáru «pivného puču» A.Hitlera v r. 1923, ani nijako ináč: existujúce problémy sa len prehĺbia, a okrem toho, k nim pribudnú ešte nové. Preto treba pracovať na premene aj spoločnosti, aj štátnosti na základe inej koncepcie organizácie života. V našom chápaní je takou koncepciou KSB.

3.2. O likvidácii exploatacie «človeka človekom»

V skutočnosti sa podstata Sovietskej epochy neobmedzuje akoby len k «totalite» KSSZ, k nepotrebnosti a potláčaniu tvorivého potenciálu množstva nadaných ľudí, hoci bolo aj to¹. No táto «totalita» a nepotrebnosť talentov blednú na pozadí postsovietskeho totalitného právneho nihilizmu štátnych úradníkov, podnikateľov a nepotrebnosti nielen tých-ktorých talentov a géniov jednotlivo, ale nepotrebnosti desiatok miliónov takzvaných «obyčajných ľudí».

Je to priamy následok politicko-ekonomickej praxe buržoázneho liberalizmu: jedna z vlastností liberálno-trhovej ekonomiky, ktorá masovo produkuje «ekonomicky prebytočné» obyvateľstvo. «Ekonomicky prebytočné» obyvateľstvo je **skutočne objektívne prebytočné** vo vzťahu k historicky sformovanej (pod vplyvom vedecko-technického a organizačného pokroku) štruktúre dopytu po profesionalizme a k výrobnému spektru trhovej produkcie v podmienkach absencie: 1) štátneho plánovaného základu a 2) štátnej regulácie trhu práce a trhovej produkcie v súlade so štátnym plánom sociálno-ekonomického a **biosféro-ekologického** rozvoja. «Ekonomicky prebytočné» obyvateľstvo je prebytočné aj v úlohe pracantov, aj v úlohe solventných spotrebiteľov a preto je v liberálno-trhovej ekonomike odsúdené na desocializáciu a genocídu.

Napríklad, vo vzťahu k RF v podmienkach globalizácie realizovanej na princípoch trhového liberalizmu je pravdivé tvrdenie pripisované Margaret Thatcher z čias, keď bola premiérkou Veľkej Británie: «*Na území ZSSR je ekonomicky opodstatnená existencia 15 miliónov ľudí*»². T.j. 90 z každých 100 občanov RF je «prebytočných» a podliehajú zničeniu pre ich nepotrebnosť v celosvetovej liberálno-trhovej ekonomike.

Produkovanie «ekonomicky prebytočného obyvateľstva» je charakteristickou, systémovou vlastnosťou liberálno-trhovej ekonomiky, ktorá sa prejavovala vždy a vo všetkých krajinách bez výnimky.

Prejavovala sa vo Veľkej Británii, počas celých dejín rozvíjania v nej kapitalizmu, počnúc od prvej priemyselnej revolúcie, keď začalo vyhánanie nájomníkov z pozemkov majiteľov, objavilo sa príslovie «ovce zjedli ľudí» a platili zákony, ktoré trestali «tuláctvo» trestom smrti; prejavuje sa aj v postsovietskej RosSii, napriek štátnosťou deklarovanej oddanosti princípom dodržiavania práv človeka a prikázania «nezabiješ». Rozdiely medzi epochami a krajinami sú len v tom, akými spôsobmi sa likviduje «ekonomicky prebytočné» obyvateľstvo alebo kam a ako sa vypudzuje z krajiny. O tomto otvorene hovoria aj oficiálne dokumenty štátov s liberálno-trhovou ekonomikou. Takto v USA «v r. 1880 priemerné životné náklady tvorili 720 dolárov ročne, a priemerný zárobok pracovníkov v priemysle bol okolo 300 dolárov ročne. Pritom priemerný pracovný deň trval 11 — 12 hodín, a nezriedka i celých 15 hodín. Každé šieste dieťa pracovalo

¹ Nepotrebnosť a potláčanie talentov bolo osobitne cítiť v po-stalinskom období v dôsledku toho, že príslušnosť k «nomenklature» sa v mnohom stala dedičnou, a represie voči jalovým karieristom (podľa hodnotenia výsledkov ich činnosti) a členov ich rodín (v podmienkach rodinkárstva, ktoré na Rusi neustále vytvárajú a reprodujú «elity», členovia rodín nemôžu byť neúčastní k trestným činom dotýkajúcich úradných osôb) sa skončili.

² «Bolo to jej vystúpenie ohľadom zahraničnej politiky. Počul som ho z audiozázpisu. Tam sa nehovorilo priamo, že v ZSSR treba ponechať 15 miliónov ľudí, ale oveľa rafinovanejšie: vraj, sovietska ekonomika je veľmi neefektívna, existuje len neveliká efektívna časť, ktorá, v skutočnosti, aj má právo na existenciu. A v tejto efektívnej časti je zaangažovaných celkovo 15 miliónov ľudí nášho obyvateľstva. Takýto bol zmysel vyjadrenia Thatcher, ktoré bolo potom interpretované rôzne. No podstata je v tom, že z pohľadu súčasných politikov, ktorí sa nie vždy vyjadrujú natoľko otvorene, ako „železná lejdy“, je opodstatnená existencia len tých ľudí, ktorí sú zaangažovaní v efektívnej ekonomike. A pre nás je to veľmi nedobrá signál, pretože podľa kritérií Západu je naša ekonomika veľmi neefektívna» (Koľko je v Rusku prebytočných ľudí. — Interview s Andrejom Parševom. — Internetový zdroj: <http://www.pravoslavie.ru/guest/parshev.htm>).

Pre tých, ktorí sú presvedčení, že A.Paršev vytvoril základ pre ohováračskú kampaň voči Veľkej Británii a jej politikov, uvedieme ešte vyjadrenie iného premiéra (1990 — 1997) vlády «jej veličenstva» Johna Majora: «...úlohou Ruska po prehre v studenej vojne je zabezpečovať zdrojmi prosperujúce krajiny. No k tomu potrebujú celkovo iba 50 — 60 miliónov ľudí». — Internetový zdroj: <http://www.alfar.ru/smart/4/1078/>. Takže medzi hitlerovským režimom s jeho plánom «Ost» likvidácie rádovo 110 miliónov občanov ZSSR a režimom súčasnej «Veľkej Británie» nie je žiadny principiálny rozdiel, a adekvátne tomuto treba aj budovať politiku vo vzťahu k «spojenému kráľovstvu».

v priemysle, dostávajúc polovičný zárobok dospelého za tú istú prácu. Čo je to bezpečnosť práce, nikto nevedel. Všetky tieto údaje sú prevzaté z posudku Úradu pracovnej štatistiky, predstaveného Kongresu USA. Na konci tohto posudku sa vyvodzuje záver: „Ľudia musia zomierať kvôli tomu, aby prekvital priemysel“» (<http://www.prazdnuem.ru/holidays/1may/chicago.phtml>).

No k tomu, aby bola zmenená legislatíva o finančnej a hospodárskej činnosti tak, aby ekonomika slúžila ľuďom, a nie ľudia financiám a finančnej oligarchii — ani vtedy, ani dnes v USA neboli a nie sú znalosti, ani politická vôľa.

Všetko sú to následky základného ekonomického zákona kapitalizmu, ktorý J.V.Stalin sformuloval nasledovne:

«... zabezpečenie maximálneho kapitalistického zisku cestou exploatacie, oškľbani a zbadačenia väčšiny obyvateľstva danej krajiny, cestou zakabalenia a systematického okrádania ľudí iných krajín, najmä zaostalých krajín, a napokon, cestou vojen a militarizácie ľudového hospodárstva, používaných pre zaistenie najvyšších ziskov» (J.V.Stalin. Ekonomické problémy socializmu v ZSSR. — Diela. zv. 16. — M.: Spisovateľ. 1997. — str. 181).

A preto Sovietska epocha — vzhľadom na jej ideály — nebola «historickým omylom» ani výplodom pekiel, ale *etapou posunu ľudstva na ceste k skutočnej slobode* od ľudozrúťstva a otrokárstva, realizovaných silovými, ekonomickými a ďalšími spôsobmi.

Sovietska epocha mala mnoho hrán, ako aj každá epocha, a bolo v nej všeličo v širokom spektre: od najvyšších prejavov ľudskosti, nezištne a neoblomne zameraných na slobodu a spravodlivosť, až po natoľko ohavnú podlosť a ničomnosť, že ťažko nájsť prívlastky, ktoré by ich adekvátne opisali.

No aby bolo možné pochopiť ľubovoľnú epochu, je potrebné v nej vidieť — nie nezmyselné množstvo rôznorodých udalostí a nie boj o moc rôznych politických síl a osobností — ale etapu priebehu globálneho dejinného procesu, ktorý vyjadruje určitý historický zmysel v duchu Všedržiteľnosti, ktorá vedie ľudstvo *ku konkrétnemu cieľu, konkrétnej kvalite života globálnej civilizácie*.

Ak to dáme do súvisu s *plnou funkciou riadenia*¹ (PFR), tak kvalita života civilizovanej spoločnosti je podmienená:

- po prvé, fungujúcou koncepciou riadenia, t.j. načrtnutými cieľmi spoločenského rozvoja (vedome zvoleným zmyslom života spoločnosti) a predstavami o spôsoboch a prostriedkoch dosiahnutia týchto cieľov, ktoré do spoločnosti vstúpuje príslušná konceptuálna moc²;
- po druhé, kvalitou riadenia (najmä štátneho riadenia) vykonávaného v súlade s touto koncepciou.

Preto pri analýze Sovietskej éry v dejinách Ruskej regionálnej civilizácie treba oddeľovať:

1. Ideály, kde snaha o ich uvedenie do života bola Sovietskou mocou vyhlásená za cieľ štátnej politiky.
2. Ideológiu, ktorá ašpirovala na objasnenie týchto ideálov a koncepcie ich uvedenia do života, no reálne bola orientovaná na dosiahnutie celkom iných cieľov.
3. Politickú prax komunistickej strany a sovietskej štátnosti, vôbec nie homogénnych svojou kádrovou zostavou a politickými cieľmi, ak to dáme do súvisu s reálnou mravnosťou straníckej masy, mravnosťou predstaviteľov stranického a štátneho aparátu na rôznych úrovniach vtedajšej «vertikály moci»

¹ Termín Dostatočne Všeobecnej Teórie Riadenia (DVTR). Viď práce VP ZSSR «Dostatočne všeobecná teória riadenia», «Voda Mŕtva», «Základy sociológie» (časť 1). Špecifiká realizácie plnej funkcie riadenia v živote USA a Ruskej mnohonárodnej civilizácie sú prezentované v práci VP ZSSR «„Sad“ rastie sám?..» (2009).

² Termín «konceptuálna moc» zahŕňa v sebe dva zmysly:

- po prvé, je to osobná moc ľudí, ktorí sú schopní vypracovať koncepciu organizácie života spoločnosti a vstúpiť ju do reálneho procesu samoriadenia spoločnosti;
- po druhé, je to moc samotnej koncepcie nad spoločnosťou, ktorá nie je podmienená osobami konkrétnych ľudí.
Podrobnejšie o konceptuálnej moci ako o sociálnom jave viď práce VP ZSSR «Voda mŕtva» a «Základy sociológie».

4. Život spoločnosti pod mocou ideológie a štátnosti podriadenej strane, ideologizovanej marxizmom-leninizmom v jeho rôznych výkladoch (počas epochy sa výklad neraz menil)¹.

V aktuálnej práci sústredíme istú pozornosť prevažne prvému zo štyroch menovaných faktorov a z neho prameniaticim okolnostiam, ktoré sa dotýkajú vzájomných národných vzťahov.

O cieľoch Sovietskej moci, t.j. o ideáloch, o zmysle života, oddanosť ktorým ona hlásala, sa J.V.Stalin vyjadroval jednoznačne pochopiteľným spôsobom nejednakrát aj pred rokom 1917, aj po ňom. Napríklad tu, už na sklonku svojho života:

«... Sovietska moc nemala zameniť jednu formu exploatacie inou formou, ako tomu bolo v starých revolúciách, ale mala zlikvidovať akúkoľvek exploataciu» (J.V.Stalin. Ekonomické problémy socializmu v ZSSR. — Diela. zv. 16. — M.: Spisovateľ. 1997. — str. 157).

Tým, ktorí si nechcú domýšľať význam slova «exploatácia» v uvedenom kontexte, napovieme: reč ide o exploataciu «človeka človekom», t.j. slovo «exploatácia» označuje parazitizmus jedných «ľudí» na práci a živote iných, vrátane potlačenia rozvoja budúcich pokolení.

Pričom reč nejde ani tak o spontánnom epizodickom parazitizme rôznych osamelých jednotlivcov (aj keď oni tiež tvoria určitú sociálnu štatistiku), ale predovšetkým o vyrastajúcom zo spontánno-epizodického — systémotvornom parazitizme rôznorodých menšín na práci a živote väčšiny, podporovanom a reprodukovanom v nadväznosti pokolení na základe sociálnej organizácie (t.j. podporovanom kultúrou ako informačno-algoritmickým systémom), pretože slovo «exploatácia» predpokladá vedomé a účelové skutky zamerané na «exploataciu objektu exploatacie»².

¹ Celková charakteristika marxisticko-leninskej ideológie je daná v práci VP ZSSR «Ford a Stalin: o tom, ako žiť ľudsky» (2002), a tiež v práci «„Sad“ rastie sám?..» (2009, kapitola 4.1). Okrem toho vedecká a riadiaca neadekvátnosť politickej ekonómie «mraksizmu» je osobitne preukázaná v prácach VP ZSSR «Krátky kurz...» (redakcie z rokov 1994 a 1999) a «Voda mŕtva» (počnúc redakciou r. 1998), v ktorých je, okrem iného, daná aj predstava o riadiaco-adekvátnej politicko-ekonomickej teórii.

Politickej praxi pod ideologickou mocou «mraksizmu» sú zasvätené práce VP ZSSR «Smutné dedičstvo Atlantídy» (Trockizmus, to je «včera», no určite nie «zajtra») (1998), «Judášov hriech XX. zjazdu» («O aktuálnom dianí», № 2 (50) r. 2006).

Chyby filozofie dialektického materializmu sú objasnené v práci «Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty» (2001).

Čo sa týka života spoločnosti pod mocou všetkého tohto, tak faktológia by čitateľovi mala byť známa buď zo životnej skúsenosti, alebo sa ju môže dozvedieť z memoárov súčasných udalostí a umeleckej literatúry («*duch epochy*» možno najlepšie spoznať cez umeleckú literatúru, než z traktátov vedcov-historikov), ktoré sú dostupné aj v knižniciach, aj na internete. Psychologicky významné javy, neodrazené v memoároch a umeleckých dielach, sú osvetlené v práci VP ZSSR «Smuta na Rusi: zrod, priebeh, prekonanie...» (2006, kapitola 2.3.3. «Prekonanie smuty v osobnej a kolektívnej psychike»). Tu objasníme len v krátkosti:

- «mraksizmus» — nie je tým ideovým základom, ktorý umožňuje realizovať ideály spravodlivosti v živote (t.j. vybudovať socializmus a komunizmus), kvôli defektности jeho ateistickej filozofie a metrologickej a riadiacej nekonzistentnosti politickékonómie, vytvorenej na funkciách, akých v reálnom živote niet («nutná práca», «nadpráca», «nutný pracovný čas», «pracovný nadčas» atď.);
- uvedenie do života ideálov spravodlivosti si vyžaduje akceptovanie učenia o stanovení Božieho Kráľovstva na Zemi úsiliami samotných ľudí pod Božím vedením istinnou prvopočiatčnou podstatou všetkých abrahámskych náboženstiev (judaizmu, kresťanstva, islamu) a prekonanie na tomto základe konfliktu vedy a náboženstva, a takisto konfliktov týchto konfesii.

² Význam slova «exploatácia» v ruskom jazyku v chronologickej postupnosti jeho výkladu v rôznych slovníkoch:

«EXPLOATÁCIA žen., franc. neležanie niečoho nadarmo, vyťaženie z niečoho zárobkových výhod, príjmov; veľmi ťažkopádne slovo: otvorenie, spustenie do prevádzky, do činnosti; ťažba, získavanie, spracovanie; využívanie, koristenie. Nie lepšie ako sloveso exploatovať: ťažiť, zarábať, nadobúdať aj bohatnúť z čoho; púšťať do prevádzky, do behu, do činnosti; spracovávať» — V.I.Daľ «Výkladový slovník živého veľkoruského jazyka», zv. 4, str. 564 (roky 1863 — 1866).

«EXPLOATÁCIA, EXPLOATOVANIE (fr. exploitation, z exploit — (hrdinský) čin). 1) vyťaženie možných výhod z kohokoľvek práce, predmetu alebo akejkolvek výroby, osobitne, ak je to spojené s ujmou pre samotnú osobu alebo predmet. 2) všeobecné používanie čohokoľvek, spracovanie čohokoľvek, vyťaženie z niečoho zárobkových výhod. 3) ako výčitka, používa sa vo význame zneužitia tohto používania na škodu veci alebo osoby» — Slovník cudzích slov, ktoré v ruskom jazyku zdomácnili. — A.N.Čudinov, rok 1910 (http://dic.academic.ru/dic.nsf/dic_fwords/383/ЭКСПЛУАТАЦИЯ).

Extrémnym prejavom snahy o exploataciu «človeka človekom» v dejinách je biblický projekt zotročenia ľudstva v mene Boha.

* * *

«**Nedávaj na úrok svojmu bratovi** (podľa kontextu súkmeňovcovi-židovi) **ani striebra, ani chleba, ani hocičo iné, čo je možné dávať na úrok; cudzincovi** (t.j. nie-židovi) **dávaj na úrok, aby pán boh tvoj** (t.j. diabol, ak sa skrz svedomie pozrieme na podstatu úrokového parazitizmu) **t'a požehnal vo všetkom, čo sa robí rukami tvojimi na zemi, do ktorej ideš, aby si v nej vládol**» (posledné sa týka nielen staroveku a nielen Palestíny obetovanej starovekým židom, pretože toto je prevzaté nie zo správy o rozšifrovaní jediného zvitku dajakého chorobopisu, nájdeného v ruinách starovekej psychiatrickej liečebne, ale zo súčasnej, masovo publikovanej knihy, propagovanej všetkými cirkvami a časťou „inteligencie“ ako večnej pravdy, danej akoby Zhora) - *Deuteronomium*, 23:19, 20. «**...a budeš dávať na dlh mnohým národom, a sám si nebudeš brat' na dlh [a budeš vládnuť nad mnohými národmi, a oni nad tebou vládnuť nebudú]**¹. **Hospodin [tvoj boh] t'a urobí hlavou, nie chvostom, a budeš iba navrchu, a nebudeš dole, ak sa budeš podriaďovať prikázaniam Hospodina boha tvojho, ktoré ti dnes prikazujem ochraňovať a plniť**» - *Deuteronomium*, 28:12, 13. «**Vtedy synovia cudzincov** (t.j. nasledovné pokolenia nie-židov, ktorých predkovia vliezli do zámerne nesplateľných dlhov voči plemenu úžerníkov-spoluveriacich) **budú stavať tvoje múry** (takto teraz mnohé rodiny arabov-Palestíncov vo svojom živote závisia od možnosti pracovných ciest do Izraela) **a ich králi ti budú slúžiť** („Ja som žid kráľov – vyjadrenie jedného z Rothschildov na nevydarený kompliment na jeho adresu: „Vy ste kráľ židov“); **lebo vo svojom hneve som t'a ničil, ale vo svojej priazni budem k tebe milostivý. I budú tvoje brány otvorené, nebudú sa zatvárať ani vo dne, ani v noci, aby bolo k tebe prinášané bohatstvo národov a boli privádzaní ich králi. Lebo národy a kráľovstvá, ktoré ti nebudú chcieť slúžiť, zahynú, a také národy budú úplne vykorenené** — *Izaiáš*, 60:10 - 12.

Hierarchovia všetkých akoby-Kresťanských Cirkví, vrátane hierarchie «ruského» «pravoslávia», trvajú na svätosti tejto ohavnosti² a kánon Nového Zákona, ktorý prešiel cenzúrou a redakciou ešte pred Nicejským koncilom (325 n.l.), ju hlása v mene Krista (bez akéhokoľvek opodstatnenia) až do skončenia vekov — ako blahý Boží Zámer:

«**Nemyslite si, že Ja som prišiel narušiť zákon alebo prorokov**³. **Ja som ich neprišiel narušiť, ale vyplniť. Pravdivo vám hovorím: kým sa nepominie nebo i zem, nepominie zo zákona ani jedno písmenko, ani jedna čiarka, kým sa nenaplní všetko**» - *Matúš*, 5:17, 18.

Pri priznaní Biblie svätou a pri presvedčení o neprekrútenosti v nej Zvestovaní Zhora, sa rasovo-«elitárna» fašistická doktrína zotročenia všetkých — «Deuteronomium-Izaiáš» — stane vládnuťou politickou doktrínou v kultúre biblickej civilizácie, pričom Nový Zákon programuje psychiku ovečiek cirkví Kristovho mena na podriadenie sa pohlavárom biblického projektu zotročenia všetkých:

«**... neodporuj zlému. Ale ak t'a niekto udrie po pravom líci, nastav mu aj druhé; a ak sa s tebou niekto bude chcieť súdiť a vziať ti košeľu, tak mu daj aj vrchný odev**» — *Matúš*, 5:39, 40.

«Exploatácia (fr. exploitation) 1) prisvojenie si produktov cudzej práce súkromnými vlastníkami výrobných prostriedkov v dosocialistických spoločensko-ekonomických formáciách; 2) spracovanie, využívanie prírodných bohatstiev; využívanie zeme, priemyselných podnikov, dopravných prostriedkov, budov atď.» — *Nový slovník cudzích slov*. — by EdwART, rok 2009 (na rovnakom hyperlinku).

¹ Analogické: *Deuteronomium*, 15:6.

² «Diakon Andrej Kurjajev je presvedčený, že uplatňovať starozákonný zákaz úžery na súčasných bankárov vôbec nemožno. „Jedna vec je, keď človek v bezvýchodiskovej situácii, aby prežil zimu, je ochotný požiadať o úver pri ľubovoľných pravidlách — obohacovať sa na tomto nešťastí, je samozrejme nečestné. No v súčasnom svete sa peniaze v bankách vôbec nepožičiavajú kvôli hladu“ — povedal v interview pre časopis „Expert“». (<http://top.rbc.ru/economics/06/08/2012/663195.shtml>). — Týmto vyjadrením zďaleka nie posledný arcidiakon RPC (profesor *Moskovskej duchovnej akadémie*, starší vedecký pracovník katedry filozofie a religionistiky filozofickej fakulty MŠU) vydal svedectvo, že Duch Svätý preňho nie je «učiteľom každej pravdy» (Ján, 16:13) a svedomie mu nebráni v tom, aby niesol v sebe vyloženú neadekvátnosť: o vplyve úroku na ekonomiku a obeh financií, viď práce VP ZSSR: «Krátky kurz...», «Pre pochopenie makroekonomiky štátu a sveta» (Tézy).

³ «Zákon a proroci» v dobe Krista bolo tým, čo je dnes známe pod názvom „Starý zákon“.

«Nesúd'te, aby ste neboli súdení» (t.j. rozhodovať, čo je Dobro, a čo Zlo v konkrétnosti života nemáte právo, a preto neodporujte ničomu) — Matúš, 7:1.

Toto je konkrétny zmysel Biblie, v dôsledku ktorého aj vznikla, a ktorým sa riadi celá biblická civilizácia — takzvaný «Západ» a čiastočne aj Rusko. Všetky ostatné veci v Biblii sú už len drobnosťami a sprievodnými okolnosťami, zameranými na rozvrat umu a zotročenie vôle ľudí.

Preto prívrženci biblických kultov by sa nemali sťažovať, že mnohí ich predstavitelia sa v ZSSR stali obeťami «neopodstatnených represíí»: oni boli nositeľmi, sprievodcami a spolupáchateľmi tejto globálno-politickej doktríny, od ktorej bolševizmus zachraňoval krajinu v miere svojho chápania.

* * *

Preto úloha Sovietskej moci *likvidovať akúkoľvek exploataciu «človeka človekom»* znamená predovšetkým:

- likvidáciu «systému hier s nenulovou sumou»¹, vďaka ktorému vznikajú zbesilé «elity»², vytvárajúce si a reprodukujúce svoj sociálny status, ktorý im umožňuje vcelku bezproblémovo parazitovať na práci a živote väčšiny, utláčajúc ju v nadväznosti pokolení a brániac im dosiahnuť kvalitu Ľudí (nositeľov Ľudského typu režimu psychiky), ničiac svojim blahobytizmom biosféru;
- vykonávanie takej politiky, ktorá by vylúčila v budúcnosti vytvorenie nového «systému hier s nenulovou sumou», schopného stať sa základom pre nový systém exploatacie «človeka človekom».

Avšak táto úloha sa skomplikovala tým, že marxizmus (v dôsledku metrologickej nekonzistentnosti jeho politekonómie a nezrozumiteľnosti riadenia) samotný predstavuje iba kultúrny obal toho istého projektu zotročenia ľudstva, ibaže na základe ideológie materialistického idealizmu, a nie na základe biblických vieroúk idealistického ateizmu. Jeho poslaním bolo zlikvidovať bezuzdnú spotrebu vytvorenú buržoáznym liberalizmom, a zabezpečiť exploataciu «človeka človekom» v podmienkach, keď autorita tradičných náboženstiev začala v spoločnostiach upadať.

Ničmenej, jednoduchá veta J.V.Stalina: «**Sovietska moc** nemala zameniť jednu formu exploatacie inou formou, ako tomu bolo v starých revolúciách, ale **mala zlikvidovať akúkoľvek exploataciu**» — vysvetľuje:

- prečo ľudy Ruského impéria vo svojej väčšine podporili bolševikov v r. 1917; prečo tí zvíťazili v občianskej vojne; a prečo vo Veľkej Vlasteneckej vojne zvíťazili bolševici pri podpore Sovietskej moci zo strany ľudí ZSSR, a nie hitlerovci opierajúc sa o «ideových» vlasovcov, banderovcov, «lesných bratov», bielokozákov a ďalšiu buržoázno-nacionalistickú a feudálno-nacionalistickú háved', a tiež o *posluhovačov bez akýchkoľvek ideových presvedčení, pripravených slúžiť ľubovoľnej moci*;
- prečo ZSSR pod vedením J.V.Stalina získal svetovú autoritu, a ním vyhlásené politické ideály mali v celom svete väčšiu príťažlivosť pre «obyčajný ľud», než idey buržoázneho liberalizmu³.

¹ Táto téma je objasnená v práci VP ZSSR «Základy sociológie» (kapitola 8.5).

² Vráťane vládnucej «elity» hierarchie RPC.

³³ V súvislosti s týmto tvrdením uvedieme hodnotenie Sovietskej moci veľkým kniežaťom Alexandrom Michailovičom, ktoré dal v emigrácii koncom 1920-tych — začiatkom 1930-tych rokov:

«Napadlo mi, že, hoci nie som bolševik, predsa len nemôžem súhlasiť so svojimi príbuznými a známymi a bezohľadne kritizovať všetko, čo je robené Sovietmi iba preto, lebo je to robené Sovietmi. Nikto nepopiera fakt, že zabili mojich troch rodných bratov, ale tiež zachránili Rusko pred osudom vazala spojencov. Kedysi som ich nenávidel, a ruky ma svrbeli dostať sa k Leninovi alebo Trockému, no tu som sa zrazu dopyčul o jednom, tam o druhom konštruktívnom kroku moskovskej vlády a pristihol som sa pri tom, ako šepkám: „Bravo!“ (Tento fragment rozpráva o udalostiach r. 1920, keď panské Poľsko, náchylné k nacizmu, podniklo agresiu voči Sovietskému Rusku s cieľom obnovenia svojich hraníc z r. 1772, a vtrhlo na územie Sovietskeho Bieloruska, a potom aj na Sovietsku Ukrajinu. Jeho agresia bola zmarená po tom, ako bola na Ukrajinu prevelená 1. jazdecká armáda pod velením S.M.Budjonného, ktorého úspechy vyzvali pocit hlbokoj spokojnosti Alexandra Michailoviča: naše spresnenie v citáte) (...)

- prečo postsovietska moc RosSiónie vyvoláva čoraz väčšie znechutenie u tej časti obyvateľstva RF, ktorá sa nenechala vtiahnuť do procesu alkoholické degradácie lumpenu a do procesu spotrebiteľskej degradácie (blahobytizmu) «elity» a kandidátov na «strednú triedu»¹ a «elity».

T.j. z jednej strany, boľševikmi vyhlásený životný ideál bol uznaný dostatočne širokými vrstvami obyvateľstva po krachu impéria, organizovaného *buržoáznymi liberálmi vo februári 1917*; boli mu verné dostatočne široké vrstvy obyvateľstva v priebehu celej Sovietskej epochy; jeho uvedenie do života si želajú dostatočne široké vrstvy obyvateľstva aj v postsovietskej RF.

Zostávať verným Rusku a nasledovať príklad predkov Romanových, ktorí nikdy nestavali seba nad svoje impérium, znamenalo pripustiť, že Sovietskej vláde treba pomáhať, nebrániť jej experimentom a priať im úspech tam, kde Romanovci utrpeli neúspech.

Zostali ešte rady rovných (*majú sa na mysli predstavitelia európskych dynastií: naše spresnenie v citáte*). Až na jednu jedinou výnimku, ma oni všetci pokladali za blázna. Nech sa to zdá akokoľvek neuveriteľné, no našiel som pochopenie a podporu v osobe jedného európskeho monarchu, známeho prenikavosťou svojich názorov.

— Ak by ste sa ocitli v mojej situácii — spýtal som sa ho priamo — dovolili by ste svojej osobnej urazenosti a túžbe po pomste zacloniť starosť o budúcnosť vašej krajiny?

Otázka ho zaujala. Úplne seriózne nad ňou pouvažoval a navrhol mi ju preformulovať.

— Vyjadrite ju ináč — povedal, slovne sa obracajúc k rade ministrov. — Čo je hustejšie: krv alebo to, čo by som nazval „impérskou substanciou“. Čo je cennejšie: život vašich príbuzných alebo ďalšie budovanie impérijskej idey? Moja otázka je odpoveďou na tú vašu. Ak to, čo ste milovali v Rusku, sa obmedzovalo jedine na vašu rodinu, tak nikdy nedokážete odpustiť Sovietom. No ak je vám súdené prežiť svoj život, podobne ako mne, želajúc si zachovanie impéria, buď pod súčasnou vlajkou alebo pod červenou zástavou víťaznej revolúcie — tak načo sa znepokojovať? Prečo v sebe nenájsť dostatok odvahy a neuznať úspechy tých, ktorí vás nahradili? (...)

Ešte horúcejšie debaty ma čakali v Klube Armády a Flotily [v USA]. Jeho vedenie považovalo za celkom prirodzené, že budem preklínať Sovietske Rusko a predpoviem nevyhnutný krach päťročnému plánu. Toto som odmietol. Nič sa mi neprotiví viac, než to divadlo, keď ruský vyhnanec dovolí túžbe po pomste aby zahlušila jeho národnú hrdosť. V besede s členmi Klubu Armády a Flotily som naznačil, že som predovšetkým ruský a až potom veľké knieža. Ako som vedel, tak som im opísal neohraničené zdroje Ruska a povedal, že nepochybujem o úspešnom realizovaní päťročnice.

— Na to môže uplynúť, — dodal som, — ešte rok-dva, no ak máme hovoriť o budúcnosti, tak tento plán nielenže bude vyplnený, ale za ním musí nasledovať plán nový, možno, desaťročný alebo dokonca pätnásťročný. **Rusko nikdy viac neklesne do postavenia svetovej stoky** (zvýraznené hrubým nami v citáte: v postalinskom období ale klesla) (*svetová stoka - мировой отстойник — je ustálená fráza, používaná aj dnes v RJ na označenie krajín, kde obyvateľstvo aj priemysel degraduje, ostáva nanajvýš ťažobný, a je odbytištom vecí, ktoré sú pre zvyšok sveta zastarané. U nás zvykneme hovoriť — zapadákov, čierna diera. Knieža touto vetou priznalo, že Rusko už v tomto stave bolo pred boľševikmi. *). Ani jeden cár by nedokázal zrealizovať tak ambiciózný program, pretože jeho činy spúšťalo príliš veľa princípov, diplomatických a ďalších. Dnešní vládcovia Ruska sú realisti. Sú bezohľadní v tom zmysle, v akom bol bezohľadný Peter Veľký. Sú rovnako bezohľadní, ako vaši železniční králi pred pol storočím, alebo vaši dnešní bankári, s tým jediným rozdielom, že v ich prípade tu máme do činenia s väčšou ľudskou čestnosťou a nezištnosťou.

Tak sa stalo, že za stolom predsedu, priamo vedľa mňa, sedel generál ***, potomok významného železničného magnáta a člen správnych rád päťdesiatky korporácií. Keď za zvuku pomerne váhavých potleskov som zakončil reč, naše oči sa stretli.

— Je zvláštne počuť takúto reč od človeka, ktorého bratov postrieľali boľševici, — povedal s neskrývanou nechutťou.

— Máte úplnú pravdu, generál — odpovedal som — no, koniec koncov, my, Romanovci, sme celkovo zvláštna rodina. Ten najväčší z nás zabil vlastného syna za to, že ten sa pokúsil zasiahnuť do plnenia jeho „päťročného plánu“.

Malú chvíľku mlčal, potom sa pokúsil prejsť na inú tému:

— A čo by ste nám poradili podniknúť, aby sme sa ochránili pred týmto nebezpečenstvom?

— Čestne povediac, neviem, — odpovedal som, — Navyše, generál, to je pohľad z vašej zvonice. Ja som ruský, vari nevidíte?

Čo sa týka ostatných členov Klubu Armády a Flotily, tak musím čestne priznať, že akonáhle opadol prvý šok, tam ma obštúpili, podávali mi ruky a chválili za „úprimnosť“ a „odvahu“.

— Viete, čo ste dnes narobili? — spýtal sa prezident klubu, keď som sa chystal odísť. — Takmer ste zo mňa urobili boľševika...“ (z knihy «Alexander Michailovič. Pamäti veľkého kniežaťa» Uvedené z internetovej publikácie na adrese: <http://tochka-py.ru/index.php/entry/2012/03/24/velikij-knyaz-aleksandr-mikhailovich-o-bolshevikakh>).

¹ Charakteristika «strednej triedy» postsovietskej RosSiónie je daná v analytickej správe VP ZSSR «Modernizácia od Medvedeva??? — ach jaj...» zo série «O aktuálnom dianí» № 9 (93), december 2009 — 4. kapitola «Hlavná „opora“ RosSiónskej štátnosti vo veci predpokladanej modernizácii krajiny».

A z druhej strany, teória i politická prax buržoázneho liberalizmu a oligarchických diktatúr¹ počas celej doby, počnúc od polovice 19. storočia, až po súčasnosť nenachádzala a nenachádza v Rusku — ZSSR — RosSiónii sociálnu podporu, potrebnú pre stabilné fungovanie kapitalizmu pod mocou liberálnej alebo oligarchickej-diktátorskej štátnosti.

Avšak samotné ohlásenie určitých ideálov nevedie k ich automatickému uvedeniu do života, ani okamžitému, ani v akýchkoľvek určitých či neurčitých lehotách.

Príčiny toho spočívajú v tom, že život spoločnosti v režime, ktorý je odlišný od príslušných ideálov (*hoc aj uznávaných dostatočne širokými vrstvami ľudu*), je objektívne podmienený štatistikou mravno-psychologických typov, vlastných tejto spoločnosti.

Spôsob života — ten skutočný — vyjadruje mravne podmienenú algoritmiku psychiky všetkých členov tejto spoločnosti, tú algoritmiku, ktorá skutočne beží, a nie tú, ktorú ľudia pripisujú sami sebe vo svojich sebahodnoteniach²; to isté sa týka aj lojálnych expertných hodnotení stavu a perspektív spoločnosti objednávaných všetkými davo-«elitárnymi» režimami³. To sa aj prejavilo v ruskom prísloví: «Rád by som do raja, ale hriechy nepustia».

Preto uvedenie do života ľubovoľných ideálov si vyžaduje zmenu reálnej štatistiky mravno-psychologických typov v tejto spoločnosti. Keďže mravno-psychologický typ (*typ režimu psychiky*) osoby je v mnohom formovaný reálnou kultúrou počas prechodu od útleho veku do dospelosti, a v davo-«elitárnej» spoločnosti drvivá väčšina dospelých nie je schopná ďalšieho sebazvdelávania a seba výchovy práve kvôli potlačeniu a zdeformovaniu procesu ich osobnostného vývoja v detstve a mladosti (*a v rade prípadov od momentov, ktoré predchádzali počatiu*), tak zmena štatistiky si vyžaduje aj *zmenu kultúry (chápanej ako informačno-algoritmický systém)*, vťahujúcej do seba veľké množstvo osôb. Inými slovami úloha zosúladienia štatistiky mravno-psychologických typov spoločnosti s príslušnými ideálmi si vyžaduje náležitú politiku, t.j. zmysluplné konanie jak zo strany štátnosti, tak aj zo strany zainteresovanej, politicky aktívnej spoločnosti.

A len vo výsledku takéhoto premysleného zámerného konania, ak nachádza odozvu v živote, môže v spoločnosti po nejakom čase vzniknúť štatistika mravno-psychologických typov, ktorá splodí spôsob života spoločnosti, ktorý bude odrážať skôr deklarované konkrétne ideály⁴.

Povedané sa týka uvedenia do života spoločnosti ľubovoľných *ideálov (politických cieľov)*: jak ideálov slobodného života pre všetkých v Kráľovstve Božom na Zemi, tak aj «ideálov» toho či onoho otrokárstva, uskutočňovaného rôznymi spôsobmi akoukoľvek menšinou vo vzťahu k väčšine v národnom, regionálnom či globálnom rozsahu. A ako spomenul vo svojich poznámkach rímsky imperátor-filozof Markus Aurélius — «je bláznovstvom myslieť si, že zlí netvorí zlo».

Akákoľvek podoba života spoločnosti je vyjadrením historicky sformovanej štatistiky mravno-psychologických typov, popisujúcej túto spoločnosť. Prechod k akejkoľvek inej podobe života je možný len ako výsledok náležitej zmeny tejto štatistiky v dôsledku zámerného vôľového úsilia rozširujúceho sa počtu ľudí.

Spoločná algoritmika realizácie takejto zmeny štatistiky mravno-psychologických typov v spoločnosti zahŕňa činnosť, ktorá sa vzťahuje ku všetkým šiestim prioritám zovšeobecnených prostriedkov riadenia / zbraní¹. Konkrétne v sebe zahŕňa:

¹ Stavovsko-kastové, finančno-feudálne zriadenie na čele s dynastiou je druhom oligarchickej diktatúry.

² «Dobrý človek, z dobrého pokladu svojho srdca vynáša dobré, a zlý človek, zo zlého pokladu svojho srdca vynáša zlé, lebo jeho ústa hovoria to, čím je naplnené jeho srdce» (Lukáš, 6:45). To isté sa ale týka aj všetkej ostatnej činnosti, jak individuálnej, tak aj kolektívnej.

³ Tie dávajú neadekvátne hodnotenia, buď pre svoju neúplnosť (*zamlčanie sociálne dôležitých javov*), alebo úmyselnou lživosťou, prameniaca z úlohy «povedeť» politiku režimu (*t.j. dodať jej pseudovedecký základ*).

⁴ Vzhľadom na to, V.O.Ključevskij, hodnotiac perspektívy budovania socializmu v Rusku ešte pred jeho začiatkom (koncom 19. storočia), ich charakterizoval slovami: «*Spoločnosť Pravdoverného Súžitia zložená z lotrov*» — cítiac aj mravno-psychologickú nepripravenosť spoločnosti k socializmu, a nemožnosť zosúladiť mravy s ideálmi pravdovernosti na základe «mraksizmu», hoci aj sa nepustil do hlbšieho preskúmania problematiky.

- propagovanie v spoločnosti určitých ideálov, ktoré sa v davo-«elitárnych» spoločnostiach nie vždy zhodujú so skutočnými zámermi konceptuálne mocných iniciátorov sociálnych premien² (skryť skutočné zábery, možno neprípustné pre davo-«elitárnu» spoločnosť, za prijateľnými vyhlasovanými ideálmi je úlohou — ideologickej moci³);
- ČINNOSŤ MNOŽSTVA ĽUDÍ, ZAMERANÁ NA ZOSÚLADENIE VLASTNEJ PSYCHIKY KAŽDÉHO Z NICH S VYHLASOVANÝMI IDEÁLMI — **je hlavné**;
- propagovanie metód, ktoré garantujú (alebo v prípade davo-«elitarizmu» — **akože garantujú**) uvedenie propagovaných ideálov do života, a fakticky — *propagovanie reorganizácie spoločenských inštitútov tak, aby ich činnosť automaticky viedla k realizácii skutočných (a v prípade davo-«elitarizmu» nie nutne verejne vyhlasovaných) zámerov konceptuálne mocných iniciátorov reforiem*;
- reorganizáciu aj vytvorenie od nuly chýbajúcich spoločenských inštitútov v súlade s týmito zámermi;
- činnosť reorganizovaných aj vytvorených od nuly spoločenských inštitútov, zameraná na uvedenie týchto zámerov do života;
- ochranu zodpovedajúcej politiky a jej činiteľov od politiky a živeľnej sabotáže zo strany ideovo presvedčených nepriateľov týchto zámerov (**ale aj zo strany skutočných prívržencov hlásaných ideálov — ak propagované ideály sa nezhodujú so skutočnými zámermi iniciátorov reforiem**) a ich komplicov, ktorých odpor voči danej politike môže byť viac-menej nevedomý charakter, pokiaľ pramení z automatizmov ich nevedomých úrovní psychiky. V niektorých prípadoch sa ochrana politiky a politických aktivistov môže prejavovať v zámernej likvidácii ideovo presvedčených nositeľov iných ideálov a ich komplicov — jak tých vedomých, tak aj konajúcich na základe automatizmov nevedomých úrovní psychiky.

Približne takto, hoci aj v inej terminológii, chápali úlohu budovania komunizmu boľševici po získaní štátnej moci do svojich rúk. Aby sme nehovorili do vetra, uvedieme v tejto súvislosti názor V.I.Lenina:

„Rusko nedosiahlo tú úroveň rozvoja výrobných síl⁴, pri ktorej je možný socializmus“. S týmto stavom všetci hrdinovia 2. Internacionály, a medzi nimi, pravdaže, aj Suchanov,

¹ O zovšeobecnených prostriedkoch riadenia / zbranií vid' práce VP ZSSR «Voda Mŕtva» a «Základy sociológie» (3. časť, kniha 1, kapitola 8.5).

² V danom kontexte pod termínom «sociálne premeny» možno chápať jak evolúciu historicky sformovaného spôsobu života v priebehu reforiem, tak aj revolúciu, likvidujúcu historicky sformovaný spôsob života a zaväzujúcu k vybudovaniu takmer od nuly nového spôsobu života.

³ Funkcia *ideologickej moci* má za úlohu — obliecť zotročujúcu (svojim charakterom) koncepciu do takých ideologických foriem, v ktorých by pred ľuďmi pôsobila ako hodná úcty a preto prijateľná, v ktorých by nevyvolávala odmietnutie, a tým skôr — cielený aktívny odpor zavádzaniu koncepcie do riadiacej praxe, až po vypracovanie a uvedenie do života alternatívnej koncepcie. Vzhľadom na túto funkciu je ideologická moc neoddeliteľným atribútom davo-«elitárnych» kultúr. Nie je potrebná vtedy, ak skutočné zábery nositeľov konceptuálnej moci a ich zamlčania sa zhodujú s otvorene deklarovanými ideálmi.

⁴ **Výrobné sily**, systém subjektívnych (ľudských) a hmotných elementov, uskutočňujúcich „látkovú výmenu“ medzi človekom a prírodou v procese spoločenskej výroby. **V.s.** vyjadrujú aktívny vzťah ľudí k prírode, ktorý spočíva v materiálnom a duchovnom osvojení si a rozvoji jej bohatstiev, počas ktorého sa obnovujú existenčné podmienky človeka a prebieha zrýchľujúci sa (v rámci meniacich sa spoločensko-ekonomických formácií) proces formovania a rozvoja samotného človeka. **V.s.** tvoria hlavnú stránku spôsobu výroby, základ rozvoja spoločnosti. Každému stupňu rozvoja **v.s.** zodpovedajú určité výrobné vzťahy, vystupujúce v úlohe spoločenskej formy ich pohybu. **V.s.** v procese svojho rozvoja prichádzajú do protirečenia s existujúcimi výrobnými vzťahmi. Zo stimulujúcich foriem rozvoja **v.s.** sa tieto vzťahy menia na ich okovy. Vtedy v podmienkach antagonistických formácií nastupuje epocha sociálnej revolúcie, prebieha prevrat v ekonomickej štruktúre spoločnosti, v právnej a politickej nadstavbe. Hlavnými **v.s.** sú samotní ľudia, účastníci spoločenskej výroby, robotníci, pracujúce masy. (vid' K.Marx a F.Engels, zv. 46, č. 1, str. 403; V.I.Lenin, Úplná zbierka diel, 5. vydanie, zv. 38, str. 359) (<http://dic.academic.ru/dic.nsf/bse/124148>).

pobehujú, v skutku, ako s počmáraným vrecom¹. Tento nesporný stav prežívajú na tisíce spôsobov, a zdá sa im, že je rozhodujúci pre hodnotenie našej revolúcie.

(...)

Ak je pre vytvorenie socializmu potrebná určitá úroveň kultúry (*hoci nikto nevie povedať, aká presne je tá určitá «úroveň kultúry», pretože je odlišná v každom zo západoeurópskych štátov*), tak prečo nemôžeme začať od začiatku, od vybojovania si revolučnou cestou predpokladov pre túto určitú úroveň, a potom už, na základe robotnícko-roľníckej vlády a sovietskeho systému, hnúť sa dobiehať iné národy.

(...)

Hovoríte, že pre vytvorenie socializmu je potrebná civilizovanosť. Veľmi dobre. Nuž, tak prečo sme nemohli od začiatku vytvoriť také predpoklady civilizovanosti u seba, ako vyhnanie pomeščikov² a vyhnanie ruských kapitalistov, a potom sa už začať hýbať k socializmu? V akých knižkách ste vyčítali, že takéto obmeny zvyčajného režimu dejín sú neprípustné alebo nemožné?

Pokiaľ viem, Napoleon napísal: «On s'engage et puis... on voit». Vo voľnom ruskom preklade to znamená: «Najprv sa treba zamiešať do seriózneho boja, a tam už bude vidno». Tak aj my sme sa najprv v októbri roku 1917 zamiešali do seriózneho boja, a tam sme už uvideli také detaily rozvoja (z pohľadu svetových dejín sú to, nepochybne, detaily), ako Brestský mier alebo NEP atď. A v súčasnosti niet pochýb, že v základe sme dosiahli víťazstvo» (V.I.Lenin. „O našej revolúcii (Ohľadom komentárov N.Suchanova)“, PSS, 5. vydanie, zv. 45, str. 378 — 382; článok nadiktovaný V.I.Leninom 16. a 17. januára 1923).

Vo vyššie opísanej algoritmike premien spoločenského života je dôležité to, že propagované ideály, **po prvé**, sa nie vždy zhodujú so skutočnými zámermi, a **po druhé**, sociologicko-ekonomická teória (*ak je prítomná*), oznamujúca svoj zámer uviesť do života propagované ideály, nemusí nutne vyjadrovať algoritmiku, ktorá bude viesť k uvedeniu do života týchto ideálov (*práve toto sa dialo aj deje v prípade pokusov oprieť sa o marxizmus vo veci budovania socializmu a komunizmu*).

Elementy vyššie opísanej *algoritmiky riadenia realizácie skutočných zámerov* (alebo propagovaných ideálov) možno objaviť jak v procese formovania Sovietskej moci, tak aj v procese formovania buržoázno-liberálneho politického systému v postsovietskej RosSiónii. Rozdiel je len v tom, že:

Po prvé,	bol'shevici ideál skutočnej osobnej slobody v spoločnosti podmieňovali odstránením exploatacie «človeka človekom»,	a buržoázni liberáli exploataciu «človeka človekom» v zamlčaní zaraďujú do pojmu «osobnej slobody» a «práv človeka» ³ .
----------	---	---

¹ Je to Leninov odkaz na ľudové porekadlo «behať, ako blbec s počmáraným vrecom» — Naše objasnenie v citáte pre tých, ktorí sa nevyznajú v ruskej kultúre minulých čias. Vrece — vak, taška; počmáraná — maľovaná, t.j. ozdobená obrázkami, vzormi. V dnešnej dobe to porekadlo sedí na milovníkov «luxusu».

² Šlo o šľachtu, ktorej bola za rôzne zásluhy udeľovaná pôda aj so statkom a nevoľníkmi-krešťanmi, ktorí na nej otročili. Situáciu okolo pomeščikov (nesprávne statkárov) opisuje aj Gogoľov román „Mŕtve duše“. — pozn. prekl.

³ T.j. «právo» na exploataciu «človeka človekom» — je v **liberálno-buržoáznom chápaní** neoddeliteľným prvkom osobnej «slobody», a toto zjednocuje buržoáznych liberálov s marxistami-trockistami a ďalšími fašistami. O podstate fašizmu viď práce VP ZSSR «Základy sociológie» (3. časť, kniha 2), «Fašizmus: ako sa to robí „demokraticky“...» (analytická správa zo série «O aktuálnom dianí», № 2 (95), august 2010).

Po druhé,	<i>bolševici</i> v miere svojho chápania spoločnosti a podstaty marxizmu čestne pracovali na realizáciu tohto ideálu v živote, vytvárajúc podmienky pre osobný rozvoj nových pokolení , no nedosiahli v tejto veci úspech z viacerých príčin ¹ ,	a <i>buržoázni liberáli</i> pracujú na tom, aby exploatacia väčšiny liberálno-buržoáznou (alebo inou) menšinou nebola nikdy vykorodená, a za týmto účelom vytvárajú podmienky pre osobnú degradáciu nových pokolení , a zatiaľ sú úspešní v reprodukcií systému exploatacie «človeka človekom»; a ich kult «tolerancie» — to je požiadavka k exploatovaným považovať exploataciu «človeka človekom» za samozrejmosť, pod zámienkou, že exploatátori sú «iní» a majú právo byť «sami sebou», a treba si ich pre túto svoju «osobitosť» vážiť.
-----------	--	---

J.V.Stalin sa práve o tomto rozdiely v chápaní *skutočnej osobnej slobody* a osobnej «slobody» v jej liberálno-buržoáznom, marxisticko-trockistickom a ďalších fašistických prekrúteniach vyjadril veľmi konkrétne:

«Ťažko si viem predstaviť, akú „osobnú slobodu“ môže mať nezamestnaný², ktorý chodí hladný a nenachádza uplatnenie svojej práce. **Pravá sloboda existuje iba tam, kde je odstránená exploatacia, kde niet utláčania jedných ľudí druhými, kde niet nezamestnanosti a biedy, kde človek nemá strach, že zajtra môže stratiť robotu, príbytok, chlieb. Len v takej spoločnosti je možná pravá, a nie papierová, osobná a akákoľvek ďalšia sloboda**» (zvýraznené nami hrubým pri citovaní). (Z rozhovoru s predstaviteľom novinového združenia Royom Howardom 1. marca 1936: J.V.Stalin. Diela. Zv. 14 — Moskva: Spisovatel'. 1997 — str. 110).

Nuž, aké môžu vzniknúť námietky proti tomuto názoru J.V.Stalina v podmienkach nadvlády nad postsovietskou RosSióniou *totalitnej tyranie* nadnárodnej úžerníckej korporácie, vzhľadom ku ktorej sú všetci obyvatelia krajiny — rukojemníci, nevoľníci, otroci — a predstavitelia «elity» predajnými sluhami a «ideovými» poskokmi?

A hoci sa v ZSSR tento ideál odrážal v ideológii materialistického ateizmu «mraksizmu», no práve tento ideál zároveň vyjadruje *podstatu Zvestovaní Jediného Závetu*³, daných ľuďom v rôznych epochách cez Mojžiša, Krista, Mohameda, ktorej sa však historicky sformovaný judaizmus, kresťanstvo a islam vzdali⁴. Aj v tomto možno nájsť odpoveď na otázku, prečo je životom potvrdená fráza J.V.Stalina «Boh pomáha bolševikom».

Okrem toho, pre lepšie chápanie sovietskej minulosti, tým, ktorí nemajú vlastné spomienky naň a na «vedecký komunizmus» v jeho marxisticko-leninskej verzii, treba ešte objasniť niektoré okolnosti.

¹ Hlavné príčiny:

- marxizmus tieto ideály iba deklaroval, no jeho majitelia mali v pláne vybudovať systém «ideálneho otrokárstva», v ktorom sú otroci presvedčení o svojej slobode;
- bolševici sa na úrovni sociálno-ekonomickej teórie nedokázali oddeliť od ideových prívržencov koncepcie ideálneho otrokárstva (marxistov-trockistov).

Z týchto príčin bolo riadenie v ZSSR od začiatku vnútorne konfliktné (bolševizmus vs. «mraksizmus»), alebo inými slovami — konceptuálne neurčité. V r. 1991 bol tento konflikt vyriešený v prospech tretej sily — buržoázných liberálov-globalistov.

² Vo vzťahu k postsovietskej RosSiónii sa to týka «slobody bezdomovcov», ktorých politická prax buržoázneho liberalizmu deklasovala v sociálnej hierarchii na úroveň «odpadu spoločnosti».

³ Zmluva, Zákon — Dnes sa väčšinou používa forma napr. Starý Zákon, no pôvodný význam termínu bol Starý Závet (zmluva medzi ľuďmi a bohom o dedičstve od boha pre vyvolený ľud). Apoštol Pavol to v liste židom tiež spomína, že aby bol Závet platný, musí jeho držiteľ zomrieť, preto musel zomrieť Ježiš, aby pozostalí mali nárok na dedičstvo, ktoré bolo prisľúbené. Mimochodom ukážka talmudistickej logiky — pozn. prekl.

⁴ Viď práce VP ZSSR «K Bohodržave...», «Krátky kurz», «„Majster a Margaréta“: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezhraničnej viery».

Kým na Západe slová «socializmus» a «komunizmus» boli synonymami, tak v ZSSR označovali dve po sebe nasledujúce fázy budovania plnohodnotnej ľudskej spoločnosti, v ktorej niet miesto pre exploataciu «človeka človekom».

Prvá fáza sa nazývala «**socializmus**» a predpokladala realizáciu princípu «*od každého podľa jeho schopností — každému podľa jeho práce*»

Druhá fáza sa nazývala «**komunizmus**» a predpokladala realizáciu princípu «*od každého podľa jeho schopností — každému podľa jeho potrieb*» na základe rozvoja výroby a vytvorenia zodpovedajúcej kultúry, zabezpečujúcej všestranný a plný rozvoj členov komunistickej spoločnosti.

Prvá fáza, morálne zaväzujúc občanov pracovať podľa ich schopností, predpokladala ohraničenie spotreby tovarov a služieb obyvateľstva solventnosťou členov spoločnosti a ich rodín (výplata «podľa práce»), a zároveň zachovanie tovarovej výroby a peňažného obratu. Pritom všetky možnosti nadobudnutia príjmu občanmi sa rozdeľovali na *pracovné* (získané vo výsledku pracovnej činnosti — výplaty, penzie, štipendiá) a *bezprácné* (podvod, krádež, lúpež, pirátstvo, sprenevera, zneužitie cudzej práce v priamej alebo nepriamej forme atď.). Okrem toho, pracujúci, deti, starci a invalidi mali právo na používanie *fondov spoločenskej spotreby*¹.

Získavanie bezprácných príjmov bolo odsudzované jak spoločenskou morálkou, tak aj štátnou ideológiou, a v mnohých prípadoch bolo v ZSSR aj skutkovou podstatou trestného činu so všetkými následkami, ktoré plynuli z takejto právnej kvalifikácie skupiny činov².

Jedna z definícií kapitálu v marxizme hovorí: kapitál to je «samovzrastajúca hodnota»³, a peniaze sú prvotnou formou, v ktorej sa akýkoľvek kapitál objavuje na historickej aréne (*v tom zmysle, že získanie kapitálu v jeho hmotnej forme alebo informačno-algoritmickej si vyžaduje peniaze na jeho kúpenie v hotovej podobe alebo na výrobu príslušných objektov*). A transformácia (dokonca zákonne získaných) peňazí na kapitál na princípe súkromného vlastníctva a nadobúdanie príjmov z kapitálu sa v ZSSR hodnotilo ako trestný čin, a príjem z exploatacie kapitálu bol kvalifikovaný ako bezprácný. V dôsledku toho počas celej Sovietskej epochy (s výnimkou krátko obdobia NEPu) bolo súkromné vlastníctvo kapitálu nezákonné⁴.

¹ Fondy spoločenskej spotreby — produkty, ponúkané občanom ZSSR bezplatne alebo na základe čiastočnej úhrady, podľa potreby, avšak v medziach možností ekonomiky. Predpokladalo sa, že podiel spotreby zo spoločenských fondov bude musieť s rozvojom socializmu narastať, a s prechodom na komunizmus sa fondy spoločenskej spotreby musia stať jediným zdrojom uspokojovania potrieb ľudí, úplne vytesniac obchodnú sféru zo života spoločnosti.

² Práve táto okolnosť dala základ k tomu, aby bolo možné disidentom-antisovietčikom a «ochrancom práv» liberálno-buržoázneho razenia vytknúť to, že oni v ZSSR nemali ideový konflikt s KGB (*na ktorú sa oficiálne kládla úloha ochrany socializmu — ústavného systému ZSSR a Sovietskej štátnosti*), ale merkantilný konflikt s OBChSS (*útvár Min.Vnútra — Oddelenie pre Boj s Rozkrádaním Socialistického Majetku*). T.j. konflikt nebol z dôvodu donútenia disidentov a ďalších občanov totalitným štátom ísť proti vlastnému svedomiu, ale z dôvodu robenia si nárokov zo strany disidentov-antisovietčikov a «ochrancov-práv», ich obdivovateľov a bábkarov na právo dostávať bezprácný príjem a byť exploátormi zvyšnej spoločnosti. **Právo buržoáznej oligarchie na exploataciu zvyšnej spoločnosti je hlavným zamlčaním liberálnej ideológie.**

³ K.Marx. Kapitál, zv. 3, hl. 24.

⁴ V tom zákone však bola «diera», existovala niekoľko desaťročí ešte z predvojnových časov — výplata percent z vkladov obyvateľstva v sporiteľni. Pritom existoval prostriedok legalizácie súkromného kapitálu — vkladné knižky na doručiteľa. Na jej vybavenie sa stačilo dohovoriť s opilcom pri lahôdkarstve, pretože na jej zriadenie bol potrebný len pas, a potom už všetky vkladové operácie bolo možné vykonávať anonymne predložením vkladnej knižky bez predkladania pasu alebo iných dokumentov na overenie totožnosti.

Začiatkom 1980-tych rokov rádovo 40 % rodín v ZSSR nemalo vkladné knižky. No vďaka tomuto prostriedku legalizácie súkromného kapitálu rádovo 90 % všetkých vkladov bolo sústredených na menej ako 3 % vkladných knižiek, a väčšia časť z týchto 3 % knižiek boli na doručiteľa. Keď OBChSS odhalil nejakého ilegálneho sovietskeho miliónára, tak okrem zlata a ďalších hmotných cenností u neho zvyčajne našli celú «bibliotéku» vkladných knižiek na doručiteľa, na ktorých celková suma občas presiahla aj niekoľko miliónov rubľov (*zatiaľ čo väčšina obyvateľstva v prvej polovici 1960-tych rokov zarábala do 100 rubľov, a v 1970-tych do 140 rubľov*). Majitelia týchto peňazí boli práve tou sociálnou skupinou, ktorá si najviac zo všetkých želala znovunastolenie kapitalizmu v ZSSR, a až potom sa k nim pripojili «spolupracovníci» prvej vlny.

Preto aj základný ekonomický zákon socializmu v podaní boľševikov bol odlišný od nami vyššie uvedeného základného ekonomického zákona kapitalizmu. J.V.Stalin ho sformuloval takto:

«... zabezpečenie maximálneho uspokojenia neustále rastúcich materiálnych i kultúrnych potrieb celej spoločnosti cestou nepretržitého rastu a zdokonaľovania socialistickej výroby na báze vyspelejšej techniky.

A teda: miesto zabezpečenia maximálnych ziskov, zabezpečenie maximálneho uspokojenia materiálnych a kultúrnych potrieb spoločnosti; miesto rozvoja výroby s prerušeniami od vzostupu ku kríze a od krízy k vzostupu — nepretržitý rast výroby; miesto periodických prestávok v rozvoji techniky, sprevádzaných rozbúraním výrobných síl spoločnosti — nepretržité zdokonaľovanie výroby na báze vyspelejšej techniky.

Hovorí sa, že základným ekonomickým zákonom socializmu je zákon systematického, proporcionálneho rozvoja národného hospodárstva. To nie je presné. Systematický rozvoj národného hospodárstva, a teda, plánovanie národného hospodárstva, ktoré je viac-menej pravdivým odrazom tohto zákona, samé osebe nič nemôže dať, ak nie je známe, v mene akej úlohy sa uskutočňuje plánovaný rozvoj národného hospodárstva alebo, ak je úloha nejasná. Zákon systematického rozvoja národného hospodárstva môže dať potrebný efekt len v tom prípade, ak existuje úloha, v mene uskutočnenia ktorej sa vykonáva plánovaný rozvoj národného hospodárstva. Túto úlohu nemôže poskytnúť samotný zákon systematického rozvoja národného hospodárstva. Tým skôr ju nemôže dať plánovanie národného hospodárstva. Táto úloha sa nachádza v základnom ekonomickom zákone socializmu vo forme jeho požiadaviek opísaných vyššie. Preto činy zákona systematického rozvoja národného hospodárstva môžu dostať plný priestor len vtedy, ak sa opierajú o základný ekonomický zákon socializmu¹.

Čo sa týka plánovania národného hospodárstva, tak to môže dosiahnuť pozitívne výsledky len pri dodržaní dvoch podmienok: a) ak správne odráža požiadavky zákona systematického rozvoja národného hospodárstva, b) ak sa vo všetkom prispôsobuje požiadavkám základného ekonomického zákona socializmu» (J.V.Stalin. Ekonomické problémy socializmu v ZSSR. — Diela. Zv. 16. — M.: Spisovateľ. 1997. — str. 182, 183).

Ak hovoríme o systematickosti a proporcionálnosti rozvoja národného hospodárstva, má sa tým na mysli riadenie medziodvetvovej a medziregionálnej bilancie (o čom sa hovorilo v kapitole 3.1²) v chronologickej nadväznosti plánovaných období v súlade so základným ekonomickým zákonom socializmu.

T.j. odklonenie systému plánovania od základného ekonomického zákona socializmu a vlastné chyby v metodológii plánovania sú hlavným zdrojom ekonomických problémov pri budovaní socializmu a komunizmu.

Druhá fáza predpokladala bezplatné poskytnutie všetkých produktov členom komunistickej spoločnosti bez akýchkoľvek ohraňení, kladených na nich zvonka spoločnosťou priamo alebo nepriamo, t.j. podľa potrieb, ktoré môžu byť ohraňené len mravnosťou samotného človeka. Prostriedkami pre uspokojenie individuálnych a kolektívnych potrieb ľudí sa mali stať Príroda a národné hospodárstvo, ktoré sa nachádzalo v spoločnom vlastníctve ľudu. Práca sa mala stať

¹ Všetko, čo J.V.Stalin povedal v tomto odseku, je korektné: neurčitosť cieľov vylučuje možnosť riadenia. Všetko je v plnom súlade s DVTR, hoci je to vyjadrené v terminológii marxizmu a konkrétne vo vzťahu k úlohe riadenia národného hospodárstva podľa *plnej funkcie riadenia*.

Avšak problém spočíval v tom, že hoci v učebniciach politekonómie socializmu v ZSSR sa niekoľko desaťročí nachádzali slová «zákon systematického a proporcionálneho rozvoja», no učebnice neposkytovali nič k tomu, aby sa tieto slová v chápaní čitateľov spájali s medziodvetvovými bilanciami, dajakou metodológiou plánovania a praxou štátneho riadenia hospodárstva krajiny. Táto osobitosť sovietskeho vzdelávania v oblasti politekonómie bola jedným z faktorov zabezpečujúcich nekontrolovateľnosť politiky stranícko-sovietskeho režimu spoločnosťou a nekompetentnosť väčšiny predstaviteľov samotného režimu vo veci riadenia národného hospodárstva, financií a zahranično-ekonomickej činnosti.

² Viď tiež analytickú správu VP ZSSR r. 2010 «Organizačno-technologický prístup k makroekonomickým systémom — kľúč k úspechu ekonomického a celokultúrneho rozvoja spoločnosti».

slobodnou a zmeniť sa na prvoradú životnú potrebu, pretože práve v práci, a nie v prázdnych rečiach sa realizuje tvorivý potenciál osobnosti, a v jeho výsledkoch nachádza pracujúci spoločenské uznanie. V ekonomike komunizmu všetci pracujú podľa svojich schopností, a pritom, ako sa predpokladalo, sa evidencia pracovných nákladov realizuje v jej naturálnej forme (v «človeko-hodinách») vo všetkých odvetviach, evidencia vyrobenej a spotrebovanej produkcie (v naturálnej forme, t.j. podľa nomenklatúry a štandardov), v dôsledku toho mal obeh peňazí odísť do minulosti pre svoju nepotrebnosť¹.

Nastavenie ekonomiky ZSSR v posledných rokoch života J.V.Stalina na režim systematického znižovania cien podľa miery rastu výroby a uspokojenia potrieb ľudí sa stalo jedným z nástrojov vykorenenia exploatacie «človeka človekom», pretože blokovalo taký faktor okrádania väčšiny parazitickými menšinami ako je inflácia — strata kúpnej sily peňazí.

Takéto boli predstavy o vykorenení exploatacie «človeka človekom» v ZSSR.

Hlavný problém pri budovaní socializmu a prechodu ku komunizmu bol v tom, že marxisticko-leninská teória nezabezpečovala riešenie tejto globálno-politickej úlohy kvôli svojej metrologickej, riadiacej a psychologickéj neadekvátnosti, ktorá bola spôsobená ateizmom a pôvodnou ovládateľnosťou marxizmu pohľadávkami biblického projektu zotročenia ľudstva.

Druhý problém bol v tom, že zďaleka nie všetkým sa orientácia rozvoja spoločnosti, vyhlásená Sovietskou vládou, páčila, a zďaleka nie všetkým aj medzi tými, ktorí prenikli do vyšších mocenských orgánov straníckej, štátnej a hospodárskej moci ZSSR.

Tretí problém bol v tom, že značnej časti obyvateľstva bolo jedno kto im vládne, len aby na pultoch obchodov bolo všetko, čo si srdce zažela; a lepšia je taká vláda, ktorá «hneď teraz» hojne zaplaví pulty tovarmi, a čo bude potom, nad tým teraz nebudeme premýšľať: «budeme riešiť problémy postupne, ako budú prichádzať...»². — T.j. oni sa stavali k štátu, v ktorom žili, ľahkomyseľne ako dobytok, a nie ľudsky, svedomito a premyslene, nakoľko sami boli nositeľmi dobyteľnej odrody zvieracieho typu režimu psychiky.

No práve orientácia Sovietskej vlády na vykorenenie akejkoľvek exploatacie «človeka človekom» a určité úspechy v tejto veci zabezpečili sovietskej spoločnosti, špeciálne v povojnovom období,

¹ Pritom otázka ohľadom metrologickej nekonzistentnosti *pracovnej teórie hodnoty*, ležiacej v základe politickej ekonómie marxizmu, pred marxistami nevstala: t.j. zatiaľ čo pracovné náklady na hĺbenie výkopov kopáčmi môžu byť ocenené v «človeko-hodinách», tak ako v «človeko-hodinách» oceniť pracovné náklady za dokázanie teóremy v matematike alebo za vytvorenie teórie v ľubovoľnej vednej oblasti? — veď jednému na to, aby dokázal teóremu (napríklad Pytagorovu vetu), je treba niekoľko minút, a niekto iný to nedokáže bez vonkajšej nápovedy ani za dlhé desaťročia svojho života. A tým skorej, ako si poradiť s pracovnými nákladmi v umení, nehovoriac už o tom, že kvalita umeleckých diel nepodlieha štandardizácii nomenklátúrnej evidencie, pretože dva automobily konkrétnej značky — to je jeden výtvor inžinierskeho umenia, avšak dva plnohodnotné automobily;

Mona Lisa, *La Gioconda* je unikátna, ale jej reprodukcie a kópie nemajú plnosť kvality originálu; niekoľko kópií filmu je stále rovnakým filmom, a nie niekoľko nových; «Čierny štvorec» je pre jedných vynikajúce alegoricko-filozofické výtvarné dielo, a pre druhých jedným z mnohých artefaktov, ktorý patrí do múzea dejín psychiatrie, nie do galérie.

A vzhľadom na nechápanie problematiky zabezpečenia metrologickej konzistentnosti riadenia nevstala u nich ani otázka ohľadom zachovania v podmienkach komunizmu kreditno-finančného systému ako nástroja makroekonomického riadenia a štatistickej evidencie preferencií spotrebiteľov, podmienených subjektivismom nepodliehajúcim štandardizácii na základe nejakej nomenklatúry. Táto problematika je objasnená v monografii: M.V.Veličko, V.V.Jefimov, G.M.Imanov — *Ekonomika a noosféra. Vedecko-metodologické osnovy štátneho riadenia sociálno-ekonomického rozvoja v podmienkach globalizácie. Noosféry (eticko-ekologický) prístup*. — SPb: «ANO Smolnyj inštitút». 2012. (Internetové vydanie tejto práce viď na hyperlinku: <http://m3ra.ru/2012/06/22/economy-noosphere/>; http://www.vodaspb.ru/russian/razdel_another_ekn.html).

² No na riešenie problémov «postupne, ako budú prichádzať» sa takýto človeku podobní tvorovia zakaždým javia byť nespôsobilí, pretože na úspešné vyriešenie je potrebné vždy zavčas odhaľovať zrejúce problémy a vytvárať predpoklady a prostriedky na ich riešenie.

jak relatívne nízku úroveň vnútrospoločenského napätia celkovo¹, tak aj prakticky plnú absenciu vzájomného nepriateľstva medzi predstaviteľmi rôznych národností. Vo výsledku sa tak v ZSSR skutočne formovalo nové historické spoločenstvo ľudí — sovietsky ľud, a ten vôbec nebol vymyslený, ako to tvrdil V.V.Putin na Štátnej rade 27.12.2010.

A práve všetko vyššie opísané treba dať do súvisu so slovami V.V.Putina, prednesenými na Štátnej rade 27.12.2010: «...sovietskej moci sa podarilo vytvoriť určitú substanciu, ktorá sa ocitla nad medzinárodnými a medzináboženskými vzťahmi. **Bohužiaľ, táto bola a niesla ideologický charakter. Bola to socialistická idea**».

Hrubým zvýraznená veta je taká, že v lepšom prípade ju možno chápať, ako nespokojnosť s marxistickou ideológiou brániacou uvedeniu do života ideálu spoločnosti bez exploatacie «človeka človekom», a v horšom prípade, ako poľutovanie nad nezničiteľnosťou tohto ideálu v spoločnosti.

Politická prax postsovietskej štátnosti ju však zaväzuje chápať v druhom zmysle — ako poľutovanie «elity» nad nezničiteľnosťou ideálu vybudovania Božieho Kráľovstva na Zemi úsiliami samotných ľudí pri Božom vedení.

Teraz je potrebné vysvetliť podstatu exploatacie «človeka človekom» ako sociálneho javu. V marxizme je vysvetlenie tejto témy povrchné, a preto aj životu neadekvátne, nakoľko zdrojom exploatacie «človeka človekom» sa nazýva «súkromné vlastníctvo výrobných prostriedkov», a samotný pojem «vlastníctvo výrobných prostriedkov» sa neskúma ani vo vzťahu k súkromnému, ani vo vzťahu k verejnému vlastníctvu.

Začneme tým, že mimo systém *spoločenského zjednotenia práce* exploatacia «človeka človekom» nie je možná. K tomu, aby tento jav vznikol, je nutné aby:

- fungovalo spoločenské zjednotenie práce a prerozdelenie vyrobenej (na jeho základe) produkcie v spoločnosti;
- práca bola profesionálne špecializovaná a pracovníci neboli navzájom zameniteľní v spoločenskom zjednotení práce;
- spoločnosť bola mravno-eticky rôznorodá, v dôsledku čoho budú v nej zábery rôznych jednotlivcov a sociálnych skupín konfliktné, čo pri nerovnosti možností a ľudských schopností privedie k zrodu systému «hier s nenulovou sumou» a s ním spojenou hierarchiou sociálnych statusov jednotlivcov, rodín, klanov, sociálnych skupín. A práve táto okolnosť sa stala dôvodom toho, že v tejto kapitole ide reč o exploatacii «človeka človekom», pretože v Živote objektívne nemá miesto exploatacia skutočného Človeka² skutočným Človekom alebo kýmkoľvek ešte, pretože skutočný Človek je Božím námesníkom na Zemi.

Exploatacia «človeka človekom» v spoločenskom zjednotení práce sa prejavuje v tom, že pláca za obsahovo rozdielnu prácu nie je rovnocenná (*hoci životné potreby rôznych ľudí sú v mnohom identické, t.j. rovnocenné*) a, okrem toho, spoločnosť priznáva jednotlivcom a sociálnym skupinám právo na rôzne druhy bezprácných príjmov, následkom čoho existujú:

- masové profesie,
 - **zamestnanosť v ktorých má nútený charakter** (*t.j. práca v nich je fakticky otrocká, pretože robotník je v nej tak či onak, priamo alebo nepriamo donútený pracovať za podmienok, ktoré on sám nie je schopný zmeniť*) a ponecháva minimum voľného času, ktorý ledva stačí na

¹ No existovala jedna výnimka. Špeciálne v po-stalinskom období — narastalo napätie vo vzťahoch medzi komunisticky orientovanou spoločnosťou a stranícko-štátnou «nomenklatúrou», ktorá po vražde J.V.Stalina nastavila kurz na znovuoobnovenie kapitalizmu. Aby ventilovali tento proces, neutralizovali ho a dodali sociokultúrnej dynamike želanú orientáciu, tak od druhej polovice 1960-tych rokov za podpory KGB a tajných služieb USA sa rozbehlo disidentské hnutie utárannej inteligencie liberálno-buržoázneho razenia. A takto sa prokomunistická opozícia byrokratickej nomenklatúry v rôznych vrstvách spoločnosti «profylaktovala» tým istým KGB natoľko rýchlo a tvrdo, že sa nedokázala sformovať do ako-tak organizovaného ideovo-etického prúdu v KSSS.

² Má sa na mysli ten, kto si osvojil ľudský typ režimu psychiky; kto dospel nielen telom ale aj psychikou; kto sa stal Človekom nielen na základe príslušnosti k druhu Homo Sapiens, ale aj úsilím rozvíjať vlastnú psychiku a umožnil jej dospieť (t.j. naplniť jej geneticky prednastavený potenciál). — pozn. prekl.

regeneráciu pracovného potenciálu samotného pracujúceho počas jeho života (*a pomerne často nestačí ani na to, následkom čoho, ľudia pracujúci do úmoru v niektorých profesiách «vyhoria» behom pár rokov¹*) a prakticky nestačí ani na trávenie času s príbuznými a priateľmi, ani na vypracovanie a realizáciu aktívneho životného postoja pri odhaľovaní a riešení problémov celospoločenského významu lokálne aj celoštátne;

- v ktorých je pracovný zárobok minimálny v tom zmysle, že umožňuje pri minime sociálnych záruk uspokojovať v minimálnom objeme potreby pracujúceho, *a dokonca nie vždy zabezpečuje možnosť, aby si založil rodinu a zachoval svoj rod, udržiac si sociálny status v nasledujúcich pokoleniach*;
- «prestížne» profesie, v ktorých pláca prevyšuje úroveň pláce v masových profesiách niekoľkonásobne, a zamestnanosť v nich, hoc aj má stále nútený charakter, no predsa len ponecháva viac voľného času, než je potrebné na regeneráciu pracovného potenciálu pracujúceho behom života;
- vydržiavané osoby-príživníci — *jednotlivci a sociálne skupiny, vlastníci kapitálu zastúpeného v rôznych formách, ktorých bezprácný príjem (t.j. príjmy, ktoré nie sú priamo podmienené ich profesionalizmom a pracovnou činnosťou komerčného charakteru alebo v štátnej službe) sa nachádza, minimálne, na úrovni pracovných príjmov v «prestížnych profesiách», a maximálne, mnohonásobne ich prevyšuje, vďaka čomu predstavitelia týchto sociálnych skupín:*
 - sa ocitajú mimo vplyv akýchkoľvek sociálnych faktorov, ktoré by ich nútili pracovať na platenom základe,
 - disponujú najväčším objemom voľného času, s ktorým zaobchádzajú podľa vlastného uváženia — v lepšom prípade sa niektorí z nich, na základe svojej vnútornej mravne podmienenej motivácie, zaoberajú prácou užitočnou pre spoločnosť, ktorá nemá komerčný charakter (t.j. pracujú zadarmo) a preto do nej investujú svoje bezprácné príjmy, splácajú tak svoj dlh spoločnosti, a v horšom prípade, vedú väčšinou neviazaný život („nevedia čo od dobroty“), parazitujú na spoločnosti a Prírode²;
- okrem vymenovaných sociálnych skupín existujú v davo-«elitárnych» spoločnostiach ešte:
 - kriminálnici, ktorí sa vyhýbajú pracovnej činnosti užitočnej pre spoločnosť z rôznych dôvodov, pritom nepatria do *skupiny vydržovaných osôb-príživníkov majúcich legálny spotrebiteľský status*, no v aspekte spotreby z nich väčšina vedie neviazaný život, rovnako ako legálne vydržované osoby-príživníci;
 - a nejaká časť lumpenizovaného obyvateľstva, ktorá podobne ako kriminálnici, stojí mimo systém spoločenského zjednotenia práce. Jej príjmy majú parazitický charakter a nachádzajú sa na úrovni príjmov predstaviteľov masových profesií a nižšie. Avšak v mravno-etickom ohľade je táto skupina identická vyšším vrstvám vydržovaných osôb-príživníkov a odlišuje sa od nich len menej «otesanou» kultúrou a nižšou úrovňou vzdelania. Ona plodí kriminálnu spodinu, z ktorej vyrastajú jej vyššie kruhy snažiace sa o svoju legalizáciu v stredných a vyšších vrstvách davo-«elitárnej» spoločnosti.

Ďalší aspekt exploatacie «človeka človekom» nemá až tak zreteľný charakter, pretože je podmienený rozdelením celého spektra potrieb spoločnosti a vyrobenej produkcie na dve zložky:

- **demograficky podmienené potreby**, ktorých uspokojovanie (*jak v aspekte výroby, tak aj v aspekte spotreby*) je bezpečné pre spotrebiteľov, okolitých ľudí, potomkov, prírodné prostredie, a tiež je potrebné pre bezpečný rozvoj spoločnosti;

¹ Pre informáciu: všetci, ktorí sa zúčastňovali pozlacovania kupol chrámu sv. Izáka v Petrohrade (okolo 60 ľudí: <http://www.spbin.ru/encyclopedia/temples/isaac.htm>) čoskoro zomreli v dôsledku otravy ortuťovými výparmi, neoddeliteľnej zložky technológie zlátenia tých čias. T.j. chrám sv. Izáka je tiež chrámom, ktorý stojí na krvi, hoci tento fakt je už zabudnutý aj štátom, aj RPC, aj turistickými sprievodcami.

² V 19. storočí jedným z mála, kto priamo poukázal na tento aspekt života «elity» Ruského impéria a karhal ho, obsažne ukazujúc na škodu, ktorú tento jav spôsobuje rozvoju spoločnosti, bol N.V.Gogol': viď «Vybrané miesta z korešpondencie s priateľmi». No «múdra» «elita», ako vždy, nevypočula «božieho blázna»...

- **degradačno-parazitické potreby**, ktorých uspokojovanie (*jak v aspekte výroby, tak aj v aspekte spotreby*) spôsobuje škodu spotrebiteľom, okolitým ľuďom, potomkom, výrobnému personálu, prírodnému prostrediu, prekáža bezpečnému rozvoju spoločnosti a priamo ho podkopáva.

V skutočnosti uspokojovanie degradačno-parazitických potrieb je tiež druhom exploatacie «človeka človekom», pretože v snahe a túžbe ich uspokojiť na prvom mieste sa v davo-«elitárnych» spoločnostiach obetuje uspokojovanie demograficky podmienených potrieb — a to hlavne iných ľudí.

A aj keď sa tejto exploatacie zúčastňuje isté množstvo samotných *exploatovaných* (vo výrobe produkcie degradačno-parazitického spektra potrieb sú zamestnané pracovné zdroje — medzi nimi aj nízko platení predstavitelia masových profesií), tým ešte neprestáva byť sociálne významným komponentom exploatacie «človeka človekom». Tento komponent sa v marxizme neskúmal¹, a v ZSSR nebol takto vnímaný.

Okrem toho, značná časť spoločnosti, takto vtiahnutá do spotreby degradačno-parazitických potrieb — degraduje aj kultúrne, aj biologicky, čo vytvára určité predpoklady pre jej exploataciu, a to aj v nadväznosti pokolení.

Ak budeme hovoriť o «hrách s nenulovou sumou», na ktorých sa zakladajú systémy exploatacie «človeka človekom», tak medzi nimi osobitú úlohu hrajú objektívne vznikajúce «hry». Hlavná z nich vzniká ako výsledok významovej nerovnosti rozličných vedomostí a zručností ako prostriedkov na zabezpečenie spoločenského postavenia a ekonomického blaha jednotlivcov — nositeľov príslušných vedomostí a zručností. O tom sa v Koráne hovorí priamo (súra 39 «Zástupy»):

«49. A keď človeka postihne zlo, on k Nám volá. Potom, keď My to obrátíme na milosť od Nás, on hovorí: „Bolo mi to dané pre moju znalosť“. Nie, je to pokušenie, no väčšina z nich to nevie!²»

Vzhľadom na objektívnu nutnosť vzniku rôznych «hier s nenulovými sumami» v živote spoločnosti a vzhľadom na *nutnosť určitého prerozdelenia výhier a prehiev v nich medzi členmi spoločnosti*, všetky Bohom inšpirované vierouky zaväzujú navracat' prebytky spoločnosti, a menovite — núdznym, ukráteným v týchto «hrách s nenulovými sumami», kvôli tomu, aby v spoločnosti nebolo utláčaných a mohla sa úspešne rozvíjať.

A na odmietnutie riadiť sa týmto odporúčaním zostáva dať nasledujúcu odpoveď: «... A od každého, komu je veľa dané, sa veľa bude aj žiadať, a komu je mnoho zverené, od toho budú viac požadovať» (Lukáš, 12:48).

Všimnime si, že veršom 49 kapitoly 39 Korán poukázal na zdroj, vytvárajúci predpoklady k exploatacii «človeka človekom» — *monopol na znalosti*, otvárajúci možnosť vyberať monopolne vysoké ceny za produkt svojej činnosti v tovarovom obrate v spoločenskom zjednotení práce — a to 1300 rokov pred «založením vedeckého marxizmu». A toto poukázanie je oveľa presnejšie, než slovíčkárnenie «mraksizmu» o súkromnom vlastníctve ako zdroji exploatacie «človeka človekom».

Koránické poučenie sa osobitne týka riadiacej práce. Ide o to, že **vlastníctvo ako sociálny jav je subjektom-vlastníkom realizovaná (individuálne alebo korporatívne) monopolná možnosť riadiť objekt vlastníctva podľa plnej funkcie riadenia**³. Narušenie plnosti práva vlastníť, znamená

¹ V mnohom práve kvôli F.Engelsovi, ktorý vysmial E.Duhringa za to, že ten vyjadril nasledovný názor: «Ľudské potreby ako také majú svoju prirodzenú zákonitosť, a ich rastu sú vytýčené známe hranice; dočasne prekračovať tieto hranice môže len neprirodzená zvrátenosť, aj to len do tých čias, kým v dôsledku toho nebude nasledovať znechutenie, presýtenie životom, nemohúcnosť, sociálne mrzáctvo a, nakoniec, spásna smrť...» (Anti-Duhring, 2. diel, 5. hlava). F.Engels to nazval «najhrubšími vulgaritami» a tým samotným zavrhol nutnosť rozdelenia spektra ľudských potrieb na demograficky podmienené a degradačno-parazitické ako východiskový bod rozvíjania politekonomickej teórie celkovo, a socializmu i komunizmu obzvlášť.

² Prípád ľudí, ktorí sa dokážu nielen poučiť z vlastného nešťastia a chýb, ale neskôr tieto vedomosti neeticky použiť čisto vo svoj prospech, na úkor ostatných. Lenže vedomosti nesmú byť predmetom osobného vlastníctva a už vôbec nie predmetom obohacovania sa na úkor druhých. Je to pokušenie a skúška charakteru. — pozn. prekl.

³ t.j. okrem iného, v súlade s vlastnými alebo korporátnymi cieľmi. — pozn. prekl.

narušenie monopolu subjektu-vlastníka na riadenie (*objektu v súlade s vytýčenými cieľmi*) (vrátane vo forme jeho odstránenia z niektorých etáp plnej funkcie riadenia).

Keďže v civilizovaných spoločnostiach je kvalita života každého podmienená kvalitou riadenia vecí celospoločenského významu, tak v prípade monopolizácie vedomostí a zručností riadiaceho charakteru zo strany akejkoľvek sociálnej skupiny sa všetci od tejto skupiny stávajú závislými. A bezalternatívnosť jej služieb *v spoločnosti negramotnej v oblasti riadenia* jej umožňuje vyberať monopolne vysokú cenu za svoju spoluúčasť v spoločenskom zjednotení práce.

Avšak nato, aby sa exploatácia «človeka človekom» stala normou života spoločnosti, nestačí len samotný monopol na vedomosti alebo hocaké iné v spoločnosti objektívne vznikajúce «hry s nenulovou sumou»: je na to treba aj mravná pripravenosť, prerastajúca do úsilia, vyberať monopolne vysokú odmenu za svoju spoluúčasť v spoločenskom zjednotení práce pomocou rôznych «hier s nenulovou sumou».

T.j. mechanizmom exploatácie «človeka človekom» je mravná pripravenosť alebo snaha (*i nevedomá*¹) parazitovať na cudzej práci a živote, ktorá sa realizuje prostredníctvom rôznych druhov «hier s nenulovou sumou» (*objektívne vznikajúcich alebo umelo organizovaných v spoločnosti*²).

A v základe súkromného vlastníctva (*na výrobné prostriedky*), ktoré, podľa názoru marxistov, je zdrojom exploatácie «človeka človekom», leží monopol na vedomosti riadiaceho charakteru. Právo na vlastníctvo výrobných prostriedkov sa prejavuje *v riadení* (výroby produkcie a jej predaja) *uskutočňovanom* bezprostredne vlastníkom alebo cez splnomocnené osoby.

- **Vlastníctvo je súkromné**, ak tí, čo obsluhujú prácu výrobných prostriedkov nemajú realizovateľnú možnosť odstrániť od riadenia práce týchto výrobných prostriedkov osoby, ktoré stratili ich dôveru, lebo nezaistujú prijateľnú kvalitu riadenia, a nahradiť ich inými. Súkromné vlastníctvo môže byť individuálne aj korporatívne.
- **Vlastníctvo je verejné**, ak tí, čo obsluhujú prácu výrobných prostriedkov majú legálnu realizovateľnú možnosť odstrániť zo sféry riadenia týmto súborom výrobných prostriedkov ľubovoľného riadiaceho pracovníka, ktorý stratil ich dôveru, lebo nezaistoval prijateľnú kvalitu riadenia, a môžu ich nahradiť inými.

Vlastníctvo prírodných objektov, aj to je právo na riadenie získania z nich prírodných produktov.

Toto všetko dohromady znamená, že v riadiacej negramotnej spoločnosti je verejné vlastníctvo výrobných prostriedkov a prírodných objektov nerealizovateľné, nakoľko právo riadiť je realizovateľné len v rámci SEBALEGALIZUJÚCEJ korporácie nositeľov riadiacich vedomostí a zručností, nad ktorými môžu realizovať moc (t.j. v podstate byť ich vlastníkmí) iné subjekty, vyzbrojené ešte efektívnejšími vedomosťami a zručnosťami³.

Verejné vlastníctvo nemožno zaviesť právne, ak v spoločnosti chýba: 1) príslušná mravno-etická báza, 2) nevyhnutné a všeobecne dostupné riadiace vedomosti a 3) zručnosti, ktoré ich realizujú v praxi.

Vlastníctvo sa v tomto prípade de-facto stáva súkromným, ako sa to aj stalo v ZSSR v postalskom období jeho existencie, keď «nomenklatura» začala považovať vlastníctvo zo zákona verejné za svoje súkromné, a leninské heslo «*každá kuchárka sa musí naučiť riadiť štát*» bol ponechaný zabudnutiu, vedomosti riadiaceho charakteru boli vytesnené zo vzdelávacích štandardov a bolo vychovaných niekoľko pokolení — negramotných v oblasti riadenia. A prestavba bola «nomenklaturou» organizovaná kvôli tomu, aby vlastníctvo, ktoré sa stalo súkromným de-facto, mohli urobiť súkromným vlastníctvom de-iure.

¹ Ak je jedinec naprogramovaný kultúrou, v režime biorobot, nejde o výsledok jeho vlastnej premyslenej úvahy (a vôle slobodnej od mámení a inštinktov) ale skôr posadnutosti a honbou za určitým štýlom života, ktorý je prezentovaný ako spoločenská norma, hoc ide v jadre o parazitizmus. – pozn. prekl.

² Umelo organizované «hry» tohto druhu sa oddávna nazývali «podvod».

³ Každý v miere svojho chápania pracuje na seba, a v miere svojho nechápania na tých, ktorí chápu viac. Toto je univerzálny princíp.

Na rozdiel od tohto Henry Ford I ako zakladateľ, a z právneho hľadiska jeden z vlastníkov «Ford Motor Company», chápal tento podnik ako časť všeľudového vlastníctva amerického ľudu a v súlade s týmto chápaním sa aj stavал k jeho riadeniu ako k službe ľudu USA¹.

A verejné vlastníctvo — to neznamena majetok nikoho, t.j. bez majiteľa, ale je vlastníctvom každého, vyčleneným pre spoločné používanie. Otázka je len v šírke kruhu vlastníkov: minimálne, sú to členovia združenia či družstva, a maximálne, je to celé ľudstvo.

T.j. nato, aby ľudí bolo možné exploatovať, musia byť predbežne utlačení, t.j. musia byť vytvorené podmienky, v ktorých by:

1. vrodený potenciál osobnostného rozvoja utlačaných bol znížený v porovnaní s potenciálom osobnostného rozvoja utlačateľov;
2. ľudia nemohli realizovať svoj rozvojový potenciál;
3. si ľudia nemohli osvojiť vedomosti a zručnosti (aj následkom vplyvu faktorov 1 a 2), umožňujúce im vstúpiť do sféry riadenia, aby mohli nahradiť riadiace osoby zneužívajúce svoju moc.

A v spoločensko-ekonomických formáciách, v ktorých je exploatácia «človeka človekom» životnou normou, existujú také spoločenské inštitúty, ktoré zaisťujú predbežné utlačenie a zdeformovanie rozvoja dorastajúcich pokolení (*jak v aspekte potlačenia biologického zdravia (faktor 1), tak aj v aspekte nevyužitia v patričných vekových obdobiach (faktor 2) potenciálnych schopností daných dieťaťu*) s cieľom uskutočnenia ich následnej exploatácie. Preto:

- likvidácia akejkoľvek exploatácie «človeka človekom» — to nie je napísanie a uvedenie do platnosti zákonov o «verejnom vlastníctve», «zákaze exploatácie človeka človekom» atď.,
- ale **likvidácia systému predbežného utlačenia a deformácie osobnostného rozvoja, čo je nutné pre zabezpečenie všestranného a úplného osobnostného rozvoja všetkých**. Prvkom tohto všestranného a úplného osobnostného rozvoja spoločnosti je všeobecná riadiaca gramotnosť vo vzťahu k životu spoločnosti v rôznych jej aspektoch: «každá kuchárka sa musí naučiť riadiť štát».

Po tom, ako sme sa vyhranili v chápaní podstaty, vzniku a obnovovania exploatácie «človeka človekom», možno prejsť k preskúmaniu otázky národného útlaku.

Ak spoločenské zjednotenie práce existuje na mnohonárodnom základe, tak exploatácia «človeka človekom» sa prejavuje ako národný útlak v tom, že:

- štatistika zastúpenia predstaviteľov rôznych národností v troch vyššie uvedených sociálnych skupinách je odlišná: t.j. v *masových profesiách* prevládajú predstavitelia jedných národnostných (alebo konfesijných) skupín — utlačaní, a v *«prestížnych profesiách»* a medzi *vydržovanými osobami-príživníkmi* prevládajú predstavitelia iných národnostných (alebo konfesijných skupín) — utlačatelia;
- pritom z degradačno-parazitického spektra potrieb sa predstaviteľom národov (konfesií) utlačateľov dostáva prepych a neviazaný život, a exploatovaným utlačaným národom sa dostávajú neresti, s veľmi nízkymi nákladmi procesov ich uspokojovania, následkom čoho dochádza k ich masovému šíreniu;
- okrem toho — a to je hlavné — utlačatelia sa sústreďujú v sfére riadenia (to nie je len štátnosť a riadenie podnikov, ale **zahŕňa to aj vedu, vzdelávací systém a oblasť zabezpečenia voľného času** — TOTO VŠETKO FORMUJE CHÁPANIE SVETA SPOLOČNOSTI) a držia si svoj monopol na získanie vedomostí a zručností riadiaceho charakteru a na nevpustenie do sféry riadenia (*prostriedkami všetkých šiestich priorít zovšeobecnených zbraní*) utlačaných (*napríklad, súkromný aj štátno-verejný kapitál a jeho riadenie sú v moci utlačateľov*)².

¹ Viď prácu VP ZSSR «Ford a Stalin: o tom, ako žiť ľudsky» a knihu H.Forda «Môj život, moje úspechy».

² Z poslednej spomenutej okolnosti, týkajúcej sa rozdelenia degradačno-parazitického spektra potrieb medzi utlačovateľmi a utlačovanými a prístupu do riadiacej sféry (nezávisle od národnostnej alebo konfesijnej príslušnosti osôb) — vyplývajú Kristove slová: «... hovorím vám, ak vaša pravdovernosť neprevýši pravdovernosť zákonníkov a farizejov, tak nevojdete do Kráľovstva Božieho» (Matúš, 5:20).

Štátnosť ako subkultúra samoriadenia spoločnosti, realizovaného na profesionálnej osnove, môže podporovať systém exploatacie «človeka človekom», obnovovať ho a zdokonaľovať v nadväznosti pokolení, ale môže aj pracovať na jeho vykorenení. V prípade, ak sa štátnosť podieľa na exploatacii väčšiny nejakou parazitickou menšinou, **viditeľné aj skryté¹ príjmy úradných osôb, ktorých slovo a podpis dodávajú úradnú silu riadiacim nariadeniam², citel'ne (alebo aj mnohonásobne) prevyšujú pracovné príjmy v masových profesiách.**

V podmienkach systémových kríz a celkového úpadku si reparácia štátneho riadenia môže vyžadovať to, aby vo sfére štátneho riadenia boli legálne príjmy úradných osôb vyššie, než vo zvyšnej — ekonomicky strádateľnej spoločnosti, pretože toto umožňuje oslobodiť riadiace osoby od problémov každodenného charakteru a sústrediť ich pozornosť a úsilie na profesionálnu činnosť. Okrem toho, takýto legálny prístup je čiastočnou ochranou od nelegálneho podplatenia úradných osôb zo strany kriminálnikov, príživujúcich sa na kríze, a politických protivníkov (*vrátane zahraničných agentúr*).

Avšak takýto režim fungovania štátneho aparátu môže byť efektívnym len krátkodobo — maximálne 10 rokov. Totiž ak sa stáva dlhodobým, tak výhody «nomenklaturne» vládnych úradných osôb v oficiálnych aj neoficiálnych príjmoch sa stávajú lákavým stimulom k tomu, aby milovníci ľahkého zárobku a nezodpovednosti sa rozhodli robiť kariéry štátnych úradníkov.

V tejto súvislosti sa obrátime ku knihe V.I.Lenina «Štát a revolúcia», napísanej spoločne s G.J.Zinovjevom v Razlive (chatárska osada pod Petrohradom) v lete 1917. Jej štúdium bolo v ZSSR zaradené do všetkých kurzov histórie KSSS a vedeckého komunizmu.

«... na príklade Komúny³ Marx ukázal, že úradné osoby v socializme prestávajú byť „byrokratmi“, byť „úradníkmi“, prestávajú podľa miery zavedenia, okrem voliteľnosti, ešte aj vymeniteľnosti kedykoľvek, a ešte (*podľa miery*) ZREDUKOVANIA PLATU NA PRIEMERNÚ ROBOTNÍCKU ÚROVEŇ, a ešte zámeny parlamentných inštitúcií pracujúcimi⁴, t.j. vydávajúcimi zákony a uvádzajúcimi ich do života. (...) Marx ... uvidel v praktických mierach Komúny TEN ZLOM, KTORÉHO SA BOJA OPORTUNISTI A NEHCÚ HO UZNAŤ PRE SVOJU ZBABELOSŤ, PRE NEOCHOTU SA DEFINITÍVNE ROZÍŠŤ S BURŽOÁZIOU...» (*text je nami zvýraznený veľkými písmenami v citáte: v predstihu charakterizuje stranícko-štátnu a hospodársku byrokraciu v ZSSR ako zradcov v diele budovania socializmu a komunizmu*).

V 1980-tych rokoch citovanie tohto úryvku z práce zakladateľa Sovietskeho štátu vrhlo do mlčanlivej clivoty nejedného vedúceho seminára v systéme politického vzdelávania, pretože:

- citát usvedčoval celý režim ako protiľudový parazitický systém konajúci všade prostredníctvom pešiakov, podobných samotnému vedúcemu seminára,
- dokazovať, že Lenin nemá pravdu, bolo preňho to isté, ako sa sám stavať pod úder, vrátane prípadu, ak by podnikal «nájazd» na politického aktivistu verejne uvádzajúceho «nevhodný» citát.

Ak budeme hovoriť o možnosti zrealizovania v politickom živote spoločnosti toho, čo napísal V.I.Lenin o princípoch odmeny za prácu v orgánoch štátnej moci, je potrebné obrátiť pozornosť na to,

V kánonickom texte Nového závetu v tejto vete miesto slov «Kráľovstvo Božie» stoja slová «Kráľovstvo Nebeské»: cenzori a redaktori kánonu sa o to postarali. Je to jasné prekrútenie slov Krista: má tam byť Kráľovstvo Božie, ktorého možnosť realizácie na Zemi *úsilím samotných ľudí z ich dobrej vôle* Kristus hlásal a toto učenie cirkvi v Jeho mene vyhlásili za herézu, dajúc jej názov «millenarizmus» (latinsky) alebo «chiliazmus» (grécky).

¹ Hodnota štátnej podpory všedného života úradnej osoby, pripadajúcej na jedného «nomenklaturneho» úradníka.

² Čiže toto sa netýka toho množstva «clerkov», ktorí vedú administratívu, analyzujú rozvoj situácie a vypracovávajú projekty riadiacich rozhodnutí, ktoré následne schvaľujú vysokoplatené «elitárno-nomenklaturne» úradné osoby (*ich vyšší šéfovia*).

³ Parížskej Komúny, r. 1871 (Naše vysvetlenie v citáte).

⁴ Parlament — z francúzskeho «parlé» = rozprávať — t.j. parlament je *rozprávanie*, vo väčšine prípadov jalové (naše objasnenie v citáte) (*t.j. Leninova veta teda znie „...zámeny rozprávajúcích inštitúcií pracujúcimi“*).

že **praktické miery** Parížskej komúny **sú prvoradé vo vzťahu k ich opisu** klasikmi marxizmu. A vo svojej podstate nie sú hlúpe:

S pohľadu dostatočne všeobecnej teórie riadenia sa Parížska Komúna znížením zárobku riadiacich osôb na priemernú úroveň v odvetviach materiálnej výroby snažila pripojiť spätné väzby riadenia spoločnosti na pracujúcu väčšinu, preklopiac ich z pripájania na vysokožárobkové skupiny «elit»: jak národné, tak aj nadnárodné — internacistické.

Komúna stroskotala preto, lebo tí, ktorí boli ochotní vykonávať riadiace povinnosti za ponúkaných podmienok, nemali potrebnú kvalifikáciu; a tí, čo mali potrebnú riadiacu kvalifikáciu, boli preplnení «elitárnymi» ambíciami, a v parížskych robotníkoch videli spodinu utrhnutú z reťaze, ktorú bolo treba čo najrýchlejšie zahnať do ich chatrčí, t.j. ukázali sa **MRAVNO-ETICKY NEPRIPRAVENÍ K TOMU**, aby riadili spoločnosť v súlade so životnými záujmami väčšiny, a pritom žiť tak, aby sa vrstva profesionálne riadiacich osôb nijako nelíšila od zvyšnej spoločnosti svojim prebytkom v množstve alebo kvalite spotrebovávanej produkcie.

Hoci ZSSR existoval oveľa dlhšie než Parížska Komúna (69 rokov¹ a 73 dní — konkrétne), príčiny krachu ZSSR boli tie isté: pre po-stalinskú byrokráciu a jej vývesky (od N.S.Chruščova do M.S.Gorbačova) boli *mravné princípy a etika rovnosti ľudskej dôstojnosti, odrážajúce sa v kolektívnej práci a spotrebe kolektívne vytvoreného* — neprijateľné; ich parazitická mravnosť a *etika všetko-si-dovoľovania a konzumu* určili kurz a ciele prestavby, dokonca ak aj boli idiotmi, ktorí nechápu, čo tvoria.

Debaty o tom, ako všetci vyšší štátni úradníci sú poverení osobitne dôležitou prácou, ktorú bežný smrteľník nepochopí, že majú špeciálnu zodpovednosť za výsledky svojej práce, že veľmi veľa pracujú a preto sa ich práca musí odmeňovať podstatne vyššie, než práca drvivej väčšiny — sú blbosť.

Zodpovednosť za výsledky svojej práce niesli úradníci pri Stalinovi, hoc aj nie každý, kto si to zasluhoval, a okrem toho veď zneužívali moc, určovali vinníkov zo svojho prostredia, vychádzajúc zo záujmov rôznych mafiózne-byrokratických skupín. V neskoršej dobe nikto a nijako neniesol trestnú zodpovednosť za spoločensky škodlivé následky svojich rozhodnutí — za výsledky svojej práce, a aj mocou a postavením platili za zneužitia veľmi zriedkavo — skôr pri skladaní účtov v medziklanových šarvátkach, než v dôsledku uplatňovania zákonnosti ako životnej normy². M.S.Gorbačov, N.I.Ryžkov a B.N.Jeľcin, jeho minister obrany P.S.Gračov a mnohí ďalší sa nezodpovedali z ničoho... Impérski úradníci za svoju nekompetentnosť a zneužitia právomocí počas niekoľkých pokolení sa zodpovedali v r. 1917 pred revolúciou: tomu pokoleniu úradníkov sa skrátka akosi «nedarilo», nakoľko oni sami priviedli krajinu k revolúcii svojim hlúpym riadením.

No to najhlavnejšie spočíva v tom, že prehnane vysoký príjem riadiacich osôb zapríčiňuje pokles kvality riadenia v rozsahu celej spoločnosti. Podľa údajov «Inžinierskych novín» („Nehľad' do peňaženky vrchnosti“, № 45, 1992) k roku 1980 zárobkový pomer vrcholového manažmentu k štatistickému priemeru tvoril: v USA — 110 raz; v NSR — 21 raz; v Japonsku — 17 raz. Ak vyčíslime hodnotu štátnej podpory vyšších stranických a štátnych úradníkov v ZSSR v období 1970-tych a 1980-tych rokov, tak sa ZSSR v tomto zozname ocitne ešte pred USA³.

V kvalite riadenia, ktorá sa odrážala v produktivite spoločenskej práce, v kvalite vypúšťanej produkcie, tempách vypracovania a osvojenia nových druhov produkcie v sériovej výrobe, menované krajiny už vtedy nasledovali v opačnom poradí.

¹ Od 30. decembra 1922 — po koniec decembra 1991, keď sa M.S.Gorbačov „zriekol“ funkcie p-REZIDENTA ZSSR.

² Snáď len s výnimkou vedúcich Štátneho importného riadenia Smeljakova a Pavlova, ktorí boli za čias Andropova zastrelení pre obvinenie z úplatkárstva (za každý kontrakt, ktorý uzavreli s cudzincami, brali úplatky v hodnote 1 – 3 % zo sumy kontraktu). Vtedy bol zastrelený aj jeden zo zástupcov ministra rybného priemyslu ZSSR. Pred súd sa dostali aj náčelník Riadenia obchodu Výkonnej komisie Moskovskej mestskej rady Tregubov a 130 jeho spolupracovníkov. («Ako bojovali s „vlkolakmi“ v ZSSR»: http://news.bbc.co.uk/hi/russian/russia/newsid_3022000/3022210.stm).

³ O tomto neskôr v úryvkoch z poznámok J.S.Vargu (sovietsky ekonóm maďarského pôvodu — *Jenő Varga*).

Za uplynulé štvrtstoročie «rejtingy»¹ menovaných krajín a tendencie ich ďalšieho rozvoja sa nezmenili: ZSSR sa rozpadol, a RF uviazlo v kríze, uchovávajúc si mnohonásobnú zárobokovú prevahu všakovakých «top-managerov», nomenklatúrnych štátnych úradníkov a sudcov nad štatistickým priemerom (*V tomto ukazovateli bola RF v r. 2006 v trojici svetových lídrov, hoci bola všelike na chvoste svetového zoznamu ohľadom úrovne produkcie v prepočte na obyvateľa — a v tomto ukazovateli sa odráža kvalita riadenia*); v USA je vedecko-technický pokrok v mnohom výsledkom «skupovania mozgov» z celého sveta a narastajú problémy s dolárom, ktorý stráca pozíciu nesporne monopolnej svetovej valuty; NSR bola v priemere úspešná do začiatku svetovej finančno-ekonomickej krízy r. 2008 a nasledujúcich rokov; Japonsko — do začiatku tejto krízy bolo úspešné napriek tomu, že nemá svoju surovinovú a energetickú bázu.

To znamená, že v menovaných krajinách sú chyby riadenia v celospoločenskom rozsahu svojou závažnosťou priamo úmerné násobku pomeru výplaty vyšších riadiacich osôb ku štatistickému priemeru, a kvalita riadenia je k tomuto násobku nepriamoúmerná.

Píše o tom aj súčasný prezident USA B.H.Obama vo svojej knihe «Trúfalosť nádeje. Myšlienky o znovuzrození amerického sna» (SPb, vydavateľstvo «Azbuka-klasika», r. 2008)²:

«... najvyššie platení štatutári³ v posledných rokoch dopustili seriózne neúspechy v raste zisku svojich spoločností, zníženie hodnoty ich akcií, masové prepúšťania, zníženie rozmerov dôchodkových fondov.

Zvýšenie príjmov vedenia nie je vôbec spôsobené požiadavkami trhovej ekonomiky, ale kultúrou. Kým u priemerného pracovníka príjmy prakticky nerastú, mnohí predstavitelia vedenia bez výčitiek svedomia strkajú do vrecka všetko, čo im dovoľia poddajné skrotené rady korporácií. Američania si dobre uvedomujú, nakoľko je zhubná takáto etika chamtivosti pre život spoločnosti (naša poznámka v citáte: — domáci byrokrati si neuvedomujú, že «pilujú konár na ktorom sedia»)⁴; v jednom z posledných prieskumov nazvali korupciu v štátnych štruktúrach a biznise, chamtivosť a úsilie o materiálne blaho dvomi z troch najserióznejších morálnych problémov, ktorým krajina čelí (prvým sa stal problém výchovy detí v správnom systéme hodnôt). Konzervatívci majú, možno, pravdu, keď žiadajú, aby vláda nezasahovala do systému určujúceho rozmer odmeňovania predstaviteľov vedenia. No konzervatívci by zároveň mali byť aspoň ochotní sa vyjadriť proti nemiestnemu správaniu na zasadaniach predstavenstva korporácií s rovnakým spravodlivým hnevom, s akým útočia na neslušné texty raperov» (str. 73, 74).

T.j. ak si želáme spoločenský a vedecko-technický pokrok a všeobecné blaho, tak príjmy vedenia, a najmä vrcholového, treba «priškrtiť» tak, aby neprekračovali priemerný štatistický ukazovateľ.

V takom prípade sféra riadenia (a najmä štátneho) nebude natoľko atraktívna pre chamtivcov, neschopných organizovať riadenie odhaľovania a riešenia problémov spoločnosti: vrcholové vedenie musí pracovať na ideu všeobecného blaha, dostávajúc pritom peňažnú sumu dostatočnú pre život, a nie na ideu osobného a rodinno-klanového obohacovania (prednostného oproti zvyšku spoločnosti) a následného získania alebo udržania sociálneho «elitárneho» statusu, oddanosť ku ktorému ich robí marionetami v rukách pohlavárov nadnárodnej globálnej úžerníckej korporácie a jej majiteľov.

Privlastňovaním si miliónov *na nimi už uzákonených základoch*, dokonca aj dobromyseľný vrcholoví politici takto trhajú spätné väzby v obvodoch cirkulácie informácií počas riadenia na úrovni 4. priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia: takto nemôžu sami na sebe pocítiť negatívne

¹ Hodnotenia. — pozn. prekl.

² Jej analýza je v analytickej správe „Byrokratická beznádej v RF a globálny projekt «Obama»“ zo série «O aktuálnom dianí» № 11 (83), r. 2008. Túto analytickú správu je dobré si prečítať kvôli tomu, aby bolo možné plnšie pochopiť obsah nasledovného úryvku.

³ V anglickom origináli je použitý termín „CEO“ (Chief Executive Officer, cca „generálny riaditeľ“ v s.r.o alebo „predseda predstavenstva“ v a.s.). — pozn. prekl.

⁴ B.H.Obama oznamuje, že pomer príjmov top-managerov a priemernej mzdy v USA za posledné desaťročia vzrástol: v r. 1980 tvoril 42 násobok, v r. 2005 tvorí 262 násobok (str. 73).

následky svojej hlúpej politiky — kým väčšina žije z niekoľko tisíc rubľov mesačne, tak pre toho, čo si privlastňuje milióny a stovky miliónov rubľov a dolárov sú životné problémy väčšiny omnoho vzdialenejšie než Cannes alebo Courchevel¹.

3.3. Vzájomné národné vzťahy v ZSSR: teória a prax

3.3.1. Boľševická národná politika na základe interpretácie «mraksizmu» za čias Stalina

Zväz Sovietskych Socialistických republík (ZSSR) sa *od postsovietskej RosSiónie i ďalších štátov minulosti a súčasnosti v období vedenia strany a krajiny V.I.Leninom a po ňom J.V.Stalinom* odlišoval tým, že základom jeho vnútornej a vonkajšej politiky bola sociologicko-ekonomická teória — marxizmus-leninizmus. Prítomnosť teórie (*dokonca popri všetkých chybách «mraksizmu»*) zabezpečovala dostatočne jednotné chápanie cieľov štátnej politiky, spôsobov a prostriedkov ich dosiahnutia jak v spoločnosti, tak aj na všetkých úrovniach a vo všetkých vetvách «vertikály moci».

Vzhľadom na tento systemotvorný princíp štátnosti ZSSR bolo porovnávanie reálneho života spoločnosti s teóriou — normou politického života krajiny *približne prvých 35 rokov existencie najprv Sovietskeho Ruska, a potom ZSSR, t.j. v porevolučnom a v stalinskom období*.

Týmto sa v po-stalinskom období ani v ZSSR, ani v postsovietskej RosSiónii nezaobrá nikto: ani jednotliví politici, ani politické strany, ani vedecko-výskumné inštitúty RAV, ani politicko-sociologické fakulty a katedry VŠ, ani novinársky korpus. Príčiny sú jednoduché: 1) mravná orientácia na zisk, a nie na službu rozvoja spoločnosti; a 2) slabomyseľnosť, neumožňujúca pochopiť úlohu teórie, ako jedného z faktorov zabezpečujúcich jak efektívnosť štátneho riadenia, tak aj konsolidáciu (zjednocovanie) spoločnosti.

Preto zrieknutie sa moci nad touto etapou plnej funkcie riadenia zo strany politickej «elity» štátu v po-stalinskom a postsovietskom období je len ďalší jej defekt.

Keďže v marxizme, podľa vzoru v r. 1917, neexistovali odpovede na všetky otázky, ktoré sa vynášali počas budovania socializmu, tak porovnávanie reality s teóriou bolo impulzom k tomu, aby sa teória rozvíjala v súlade s potrebami riešenia jednotlivých konkrétnych úloh spoločenského rozvoja.

¹ Ukážku podobnej odtrhnutosti od reality dal D.A.Medvedev ako prezident RF na stretnutí s učiteľmi a študentmi Londýnskej školy ekonómie a politických vied v r. 2009:

«**OTÁZKA (podľa prekladu):** Moja otázka sa týka ekonomickej krízy. Veľa sa rozpráva o zväčšení úlohy štátu v ekonomike. Minulosť Ruska ako centralizovaného štátu zľahčuje alebo sťažuje zväčšenie štátnej účasti v ekonomike krajiny?

D.MEDVEDEV: Skvelá otázka. Viete, my naozaj máme svoju vlastnú skúsenosť štátnej ekonomiky, plánovanej ekonomiky, centralizovanej ekonomiky, nech to nazveme akokoľvek. Myslím si, že nám to predsa len zľahčuje úlohu. Nehľadiac na to, že svoju odbornosť som získal až v období trhovej ekonomiky, avšak celkom dobre si pamätám aj na tie pravidlá, ktoré platili v tom období. Veľmi dobre poznám všetky problémy, ktoré vtedy boli, všetky prežitky plánovanej ekonomiky a všetky tie komplikácie, ktoré vznikli občanom žijúcim v takomto systéme súradníc. Preto skúsenosť, ako to najcennejšie vlastníctvo každého človeka, znamená vždy plus. Ak to chce niekto vyskúšať, nech si prečíta učebnice politekonómie socializmu z toho obdobia, no a samozrejme, nesmrteľné učenie Karla Marxa» (<http://www.kremlin.ru/text/appears/2009/04/214696.shtml>).

Všetko povedané D.A.Medvedevom v odpovedi na túto otázku je odrazom nekompetentnosti a samolúbej povrchnosti: Veď ak A.N.Jakovlev a M.S.Gorbačov boli zradcami, a N.I.Ryžkov nechápal problematiku riadenia štátu-superkoncernu ZSSR, tak to neznamená, že plánovaná ekonomika je chybou dejín. Táto «chyba» úspešne vykonala industrializáciu a kultúrnu revolúciu koncom 1920-tych a počas 1930-tych rokov, keď sa celý kapitalistický svet nachádzal v kríze; položila základy pre víťazstvo v tej najťažšej vojne, po ktorej ešte raz prezbrojila armádu a námorníctvo, ako prvá sa dostala do vesmíru. A problém nebol v jej princípoch, ale v «elitarizácii» vlády, počas ktorej sa vláda beznádejne debilizovala. Nehovoriac už o tom, že v ZSSR krátko pred prestavbou problémy boli, avšak chudoba tam nebola, a neboli ani bezdomovci a tuláci ako štatisticky významné sociálne javy.

Okrem toho, čítať Karla Marxa kvôli pochopeniu organizácie štátneho riadenia makroekonomiky je úplne zbytočné.

No z výšky sociálneho postavenia, vymeraného viac než 4 miliónmi ročného *bezprácného* príjmu, toto prezident nie je schopný pochopiť... «Sú strašne odtrhnutí od ľudu», ako charakterizoval dekabristov súdruh Lenin... Aj myšlienky, že predstavitelia našej «elity» trpia intelektuálnou impotenciou, prichádzajú neustále, akonáhle ktosi z nich čosi povie.

Pritom prebiehal boj o výklad nad nejednoznačne chápanou terminológiou marxizmu a jeho zamlčaní či už v duchu bolševizmu, alebo v duchu prvotného marxistického internacionalizmu. **A v tom spočíval hlavný problém budovania socializmu, neriešiteľný bez odhalenia chýb «mraksizmu» a jeho zámeny v politike inou bolševickou teóriou uplatniteľnou v riadení.**

Ako už bolo spomenuté v kapitole 3.2, úloha analýzy sovietskeho obdobia dejín našej krajiny v sebe zahŕňa 4 aspekty:

1. Ideály, ktoré sa hlásali ako cieľ politiky.
2. Ideológia, ktorá sa uchádzala o interpretáciu týchto ideálov a spôsobov ich uvedenia do života.
3. Politická prax RSDRS(b)¹ — VKS(b)² — KSSZ³ a Sovietskeho štátu.
4. Život mravno-psychologicky rôznorodej spoločnosti pod mocou troch vyššie menovaných faktorov.

V kapitole 3.2 sme preukázali, že ideál vybudovania spoločnosti bez exploatacie «človeka človekom» bol vyhlásený cieľom štátnej politiky a že politika za čias Stalina bola skutočne zameraná na uvedenie tohto ideálu do života a na riešenie zodpovedajúcich úloh rozvoja kultúry a osobnostného rozvoja ľudí, pretože marxizmus to umožňoval.

V kapitole 3.1 bolo preukázané, že tento ideál bol podporovaný drvivou väčšinou obyvateľov krajiny v jeho praktickej činnosti, ktorá sa prejavila v úspechoch ZSSR v diele kultúrneho a ekonomického rozvoja.

A tento ideál likvidácie systému exploatacie «človeka človekom» nachádzal svoj dostatočne adekvátny prejav aj v dokumentoch strany bolševikov, aj v štátnych dokumentoch, vrátane tých, ktoré sa týkali politiky v oblasti vzájomných národných vzťahov.

K týmto dokumentom sa teraz obrátime. 16. zjazd VKS(b) sa konal 26. júna až 16. júla 1930 v Moskve, okrem iného⁴ rozoberal aj problematiku vzájomných národných vzťahov v ZSSR s cieľom vypracovať «národnú politiku» počas realizujúceho sa budovania socializmu.

«V čom spočíva podstata odklonu k veľkoruskému šovinizmu⁵ v našich súčasných podmienkach?

Podstata odklonu k veľkoruskému šovinizmu spočíva v snahe obísť národné rozdiely jazyka, kultúry, spôsobu života; v snahe pripraviť likvidáciu národných republík a oblastí; v snahe podkopať princíp rovnoprávnosti národov a skompromitovať politiku strany ohľadom nacionalizácie⁶ aparátu <štátneho a stranického riadenia>, nacionalizácie tlače, školy a ďalších štátnych a spoločenských organizácií.

¹ Ruská sociálno-demokratická robotnícka strana (bolševikov). – pozn. prekl.

² Všeľvázová komunistická strana (bolševikov). – pozn. prekl.

³ Komunistická strana sovietskeho zväzu. – pozn. prekl.

⁴ 16. zjazd VKS(b) prijal rozhodnutie o rekonštrukcii všetkých odvetví národného hospodárstva na základe najnovšej techniky, t.j. vyhlásil kurz na modernizáciu krajiny s cieľom vybudovania materiálovo-technickej bázy socializmu a **zabezpečenia plnej ekonomickej nezávislosti ZSSR**. Potvrdil kurz na kolektivizáciu poľnohospodárstva, čo bolo podmienené: po prvé, nízkym tovarovým výkonom individuálnych hospodárstiev v ich prevažnej väčšine, po druhé, priemysel potreboval pracovné zdroje, ktoré bolo možné získať len na úkor rastu poľnohospodárskej výroby pomocou zefektívnenia práce na dedine a odlivu ekonomicky prebytočného dedinského obyvateľstva (najmä mládeže) do miest — do priemyslu a vedy.

⁵ V jadre ide reč o hrozbe veľkoruského šovinizmu a potenciálu jeho prerastania do nacizmu. — naša poznámka v citáte.

«**Šovinizmus** (fr. chauvinisme), extrémna forma nacionalizmu, propagovanie národnej výnimočnosti; postavenie záujmov jedného národa do protikladu záujmom všetkých ostatných národov, šírenie národnej nadutosti, podnecovanie nepriateľstva a nenávisť medzi národmi. Termín „š.“ sa objavil vo Francúzsku [v r. 1831 v komédii bratov I. a J. Cogniard „Trojfarebná kokarda“; jedným z protagonistov bol agresívno-útočný novobranec Nicolas Chauvin (čit. N.Šov_on); predpokladá sa, že predobrazom tejto postavy bol skutočný človek — veterán napoleónskych vojen N. Chauvin, vychovaný v duchu skláňania sa pred imperátorom — tvorcom „majestátu“ Francúzska]. Slovom „š.“ začali označovať rôzne prejavy nacionalistického extrémizmu» (Veľká sovietska encyklopédia).

⁶ V danom kontexte slovo «nacionalizácia» označuje kompletizáciu ďalej menovaných sfér činnosti v národných republikách ZSSR kádrmi z domácich národností. — Naše objasnenie kontextu v citáte.

Odklonisti tohto typu pritom vychádzajú z toho, že nakoľko sa pri víťazstve socializmu národy musia spojiť v jedno, a ich národné jazyky sa musia premeniť na jednotný jazyk, tak prišiel čas na likvidáciu národných rozdielov a zrieknutia sa politiky podpory rozvoja národnej kultúry predtým utlačených národov.

Oni sa pritom odkazujú na Lenina, nesprávne ho citujúc, a občas Lenina priamo prekrucujú a ohovávajú:

Lenin povedal, že v socializme sa záujmy národov spoja do jedného celku — nevyplýva z toho náhodou, že je čas skončiť s národnými republikami a oblasťami v záujmoch... internacionalizmu? Lenin povedal v r. 1913 v polemike s bundovcami, že heslo národnej kultúry je buržoáznym heslom — nevyplýva z toho náhodou, že je čas skončiť s národnou kultúrou ľudu ZSSR v záujmoch... internacionalizmu?

Lenin povedal, že národný útlak a národné bariéry sa pri socializme odstraňujú — nevyplýva z toho náhodou, že je čas skončiť s politikou prihliadania na národné osobitosti ľudu ZSSR a prejsť na politiku asimilácie v záujmoch... internacionalizmu? A tak ďalej a tak podobne¹.

Niet pochyb, že tento odklon v národnej otázke, navyše prikrývaný maskou internacionalizmu a menom Lenina, je najrafinovanejším a preto aj najnebezpečnejším druhom veľkoruského nacionalizmu².

Po prvé, Lenin nikdy nehovoril, že rozdiely medzi národmi musia zmiznúť, a národné jazyky musia splynúť do jedného spoločného jazyka v hraniciach jedného štátu, **pred víťazstvom socializmu v celosvetovom rozsahu**. Lenin, naopak, hovoril niečo presne opačné, a konkrétne, že „národnostné a štátne **rozdiely** medzi ľuďmi a krajinami... budú **pretrvávať ešte veľmi a veľmi dlho** aj po nastolení diktatúry proletariátu v **celosvetovom rozsahu**“³ (zv. 25, str. 227).

Ako sa možno odkazovať na Lenina, a zabudnúť na túto jeho základnú poučku?

Pravda, jeden z bývalých marxistov, a dnes odpadlík a reformista, p. Kautský tvrdí niečo presne opačné tomu, čomu nás učil Lenin. On tvrdí, v rozpore s Leninom, že víťazstvo proletárskej revolúcie v rakúsko-nemeckom zjednotenom štáte v polovici minulého storočia by priviedlo k vytvoreniu **jedného spoločného** nemeckého jazyka a k ponemčeniu Čechov, nakoľko „len jediná sila zmeny zbavená púť, len jediná sila súčasnej kultúry, ktorú niesli so sebou Nemci, by bez akejkoľvek násilnej germanizácie **zmenila na Nemcov zaostalých českých maloburžujov, roľníkov a proletárov, ktorým nič nedokázala dať ich úbohú národnosť**“⁴ (viď predslov k nemeckému vydaniu „Revolúcia a kontrarevolúcia“).

¹ Tento aj predchádzajúci odsek je k otázke ohľadom potrebnosti ochrany socializmu a národných kultúr od internacizmu vo formách «internationalizmu». — naša poznámka v citáte.

² Táto veta si žiada doplnenie: ... *ktorým manipuluje globálny internacizmus*. — náš komentár k citátu.

A práve kvôli tomu, že «veľkoruskí» nacionalisti sa vždy stávali *tupým* inštrumentom v rukách internacistov (lebo nacionalisti nemali svoj vlastný projekt globalizácie), bolševizmus ich nikdy nepodporoval, a oni boli vždy proti bolševizmu. V epoche J.V.Stalina preto aj «veľkoruských» nacionalistov (vrátane «gosudarstvennikov» (*etatistov*)) potláčali, hoci vysvetliť im zreteľne a v termínoch marxizmu «prečo?» — nebolo možné, pretože v marxizme neexistoval pojem «internacizmus».

No aj v iných krajinách sa miestny nacionalizmus (šovinizmus) vždy stáva podriadeným internacizmu biblickej koncepcie zotročenia ľudstva v mene Boha, čoho najvýraznejším príkladom sa stal hitlerizmus, hoci *obracanie sa k téme jeho spojenia so sionizmom sa označuje za «nepolitkorektné», a v mnohých prípadoch aj podlieha trestnému stíhaniu*. Príčina podriadenosti všakovakých nacionalizmov internacizmu je jednoduchá: biblický internacizmus realizuje koncepciu globalizácie, a u nacionalistov niet koncepcie takejto úrovne.

³ Celý text v citáte je zvýraznený hrubým písmom samotným J.V.Stalinom.

⁴ Aj toto je germánsky nacizmus, avšak vo verzii o niečo «humánnejšej», než hitlerovská alebo anglosaská (vysoko vyvinutá behom niekoľkých storočí) verzia nacizmu, nakoľko sa orientuje na asimiláciu «zaostalého ľudu», a nie na ich úplnú likvidáciu «pre nepotrebnosť». — Náš komentár k citátu.

Prirodzene, že takáto „konceptia“¹ úplne ladí so sociál-šovinizmom Kautského. S týmito názormi som aj zápolil v r. 1925 vo svojom vystúpení na Univerzite národov Východu. No vari pre nás, pre marxistov, ktorý chceme do konca zostať internacionalistami, môže mať nejaký pozitívny význam táto antimarxistická táranina prehnaného nemeckého sociál-šovinistu? Kto má pravdu, Kautský alebo Lenin? Ak má pravdu Kautský, čím potom vysvetliť ten fakt, že také pomerne zaostané národnosti, ako Bielorusi a Ukrajinci, ktorí sú oveľa bližší k Veľkorusom, než Česi k Nemcom, sa v dôsledku víťazstva proletárskej revolúcie v ZSSR neporušili, ale naopak, ožili a rozvili sa ako samostatné národy? Čím objasniť, že také národy ako Turkméni, Kirgizi, Uzbeki, Tadžici (nehovoriac už o Gruzíncoch, Arménoch, Azerbajdžancoch atď.), nezávisle od svojej zaostalosti, nielenže sa neporušili v súvislosti s víťazstvom socializmu v ZSSR, ale naopak, ožili a rozvinuli sa do samostatných národov?² Či nie je jasné, že naši vážení odklonisti, v honbe za vzorovým internacionalizmom, padli do pazúrov kautskiánskeho sociál-šovinizmu? Či nie je jasné, že, obhajujúc jeden spoločný jazyk v hraniciach jedného štátu, v hraniciach ZSSR, sa v podstate dobývajú obnovenia privilégií predtým dominujúceho jazyka, a konkrétne – **veľkoruského jazyka**?

Kde sa stratil internacionalizmus? **Po druhé**, Lenin nikdy nehovoril, že odstránenie národného útlaku a spojenie záujmov národností do jedného celku je rovnocenné zničeniu národných rozdielov. My sme odstránili národný útlak. My sme odstránili národné privilégiá a zriadili sme národnú rovnoprávnosť. My sme odstránili štátne hranice v starom zmysle slova, hraničné stĺpy a colné zábrany medzi národnosťami ZSSR. Zriadili sme jednotu ekonomických a politických záujmov ľudí ZSSR. Znamená to však azda, že sme tým zároveň zničili národné rozdiely, národné jazyky, kultúru, spôsob života atď.? Samozrejme, že neznamená. No ak sa národné rozdiely, jazyk, kultúra, spôsob života atď. zachovávajú, nie je vari jasné, že požiadavka odstránenia národných republík a oblastí v danej historickej etape je požiadavkou reakcionárskou, zameranou proti záujmom diktatúry proletariátu? Chápu azda naši odklonisti, že odstrániť teraz národné republiky a oblasti znamená zbaviť miliónové masy ľudí ZSSR možnosti získať vzdelanie v **rodnom** jazyku, zbaviť ich možnosti mať školu, súd, administráciu, spoločenské a iné organizácie a zariadenia v **rodnom** jazyku, zbaviť ich možnosti začleniť sa do budovania socializmu? Či nie je jasné, že v honbe za vzorovým internacionalizmom naši odklonisti padli do pazúrov reakcionárskych veľkoruských šovinistov a zabudli, úplne zabudli na heslo kultúrnej revolúcie³ v období diktatúry proletariátu, majúce rovnakú silu pre všetky ľudy ZSSR, aj pre Veľkorusov, aj pre Neveľkorusov?⁴

Po tretie, Lenin nikdy nehovoril, že heslo rozvoja národnej kultúry **v podmienkach diktatúry proletariátu** je reakcionárskym heslom. Naopak, Lenin vždy stál za tým, aby sa pomohlo ľuďom ZSSR rozvíť ich národnú kultúru. Pod vedením Lenina, a nikoho druhého, bola zostavená a prijatá na 10. zjazde strany⁵ rezolúcia ohľadom národnostnej otázky, kde sa priamo hovorí o tom, že:

¹ Toto je jedno z mála miest, kde J.V.Stalin používa termín «konceptia», pričom ho dáva do úvodzoviek. A z celkového kontextu je zrejmé, že J.V.Stalin, objasňujúc problematiku vzájomných vzťahov v ZSSR, je sám konceptuálne mocný; a K.Kautskému (1854, Praha — 1938, Amsterdam) konceptuálnu moc nepriznáva, dávajúc termín «konceptia» do úvodzoviek. — Náš komentár k citátu.

² V tom zmysle, ako bol termín «národ» definovaný J.V.Stalinom v práci «Marxizmus a národnostná otázka». — Náš komentár k citátu.

³ V súvislosti s témou dotknutou J.V.Stalinom odporúčame prečítať si poviedku Čingiza Ajtmatova «Prvý učiteľ» (viď, napríklad tu: <http://lib.ru/PROZA/AJTMATOW/uchitel.txt>). — Náš komentár k citátu.

⁴ Tieto otázky, položené J.V.Stalinom zjazdu, ukazujú, že nacizmus a internacizmus sú svojimi cieľmi, spôsobmi a prostriedkami ich dosiahnutia identické, no propagátori politiky nacizmu a internacizmu sú rôzni. Jedným zo súčasných prejavov tejto identickosti je zjednotenie liberálno-buržoázných internacistov a «ruských internacistov» v kampani «Putin, odíď!» v r. 2011. Zároveň tieto otázky ukazujú, že marxizmus bol od začiatku ideologickým obalom internacizmu, nakoľko neumožňuje sa terminologicky vyčleniť od internacionalistov-internacistov, odhaliť internacizmus a tým zároveň pred ním ochrániť mnohonárodnú spoločnosť. — Náš komentár k citátu.

⁵ Konal sa v Moskve 8. — 16. marca 1921 — Náš komentár k citátu.

“Úloha strany spočíva v tom, aby pomohla pracujúcim masám nevel'koruských národov dobehnúť centrálne Rusko nachádzajúce sa v predstihu, **pomôcť** im: a) rozvíť a upevniť u seba sovietskú štátnosť vo formách zodpovedajúcich národno-životným podmienkam týchto ľudov; b) rozvinúť a upevniť u seba v rodnom jazyku fungujúce súdy, administráciu, hospodárske orgány, vládne orgány, zostavené z miestnych ľudí, poznajúcich život a psychológiu miestneho obyvateľstva; c) rozvinúť u seba tlač, školu, divadlo, klubovú činnosť a celkovo kultúrno-osvetové zariadenia v rodnom jazyku; d) postaviť a rozvinúť širokú sieť kurzov a škôl, jak všeobecne-vzdelávacieho, tak aj profesionálno-technického charakteru, v rodnom jazyku”.

Či nie je jasné, že Lenin bezvýhradne hájil heslo rozvoja národnej kultúry v **podmienkach diktatúry proletariátu**?

Vari nie je jasné, že odmietanie hesla nacionálnej kultúry v podmienkach diktatúry proletariátu znamená odmietanie nevyhnutnosti kultúrneho vzostupu nevel'koruských ľudov ZSSR, odmietanie nutnosti všeobecného povinného vzdelávania pre tieto národy, odovzdanie týchto národov duchovnej kabale reakcionárskych nacionalistov?

Lenin, skutočne, kvalifikoval heslo národnej kultúry **pri nadvláde buržoázie** ako heslo reakcionárske. No vari mohlo byť ináč?

* * *

Čo je to národná kultúra pri nadvláde národnej buržoázie? Svojim obsahom **buržoázna** a svojou formou národná kultúra, majúca za cieľ otráviť masy jedom nacionalizmu a upevniť nadvládu buržoázie.

Čo je to národná kultúra pri diktatúre proletariátu? Svojim obsahom **socialistická** a svojou formou národná kultúra, majúca za cieľ vychovať masy v duchu socializmu a internacionalizmu¹.

Ako si možno pliesť tieto dva principiálne odlišné javy, a nebyť v rozpore s marxizmom²?

Vari nie je jasné, že, bojujúc s heslom národnej kultúry pri buržoáznom režime, Lenin udieral po buržoáznom **obsahu** národnej kultúry, a po jej národnej forme?

Bolo by hlúpe predpokladať, že Lenin chápal socialistickú kultúru, ako kultúru **beznárodnú**, ktorá nemá takú či onakú národnú formu. Bundovci, skutočne, svojho času pripisovali Leninovi tento nezmysel. No z Leninových diel je známe, že ostro protestoval proti takejto klebete, rozhodne sa dištancujúc od tohto nezmyslu. Vari naozaj sa naši vážení odklonisti vytackali po stopách bundovcov^{3,4}?

* * *

Čo zostalo po všetkom povedanom z argumentov našich odklonistov?

Nič, okrem žonglovania vlajkou internacionalizmu a klebety na Lenina.

Odkláňajúci sa na stranu veľ'koruského šovinizmu sa hlboko mýlia, ak si myslia, že obdobie budovania socializmu v ZSSR je obdobím búrania a odstraňovania národných kultúr. Vec stojí presne naopak. V skutočnosti je obdobie diktatúry proletariátu a budovania socializmu v ZSSR práve obdobím **rozkvetu** národných kultúr, **socialistických** svojim obsahom a národných svojou formou, pretože samotné národy

¹ V bolševickej interpretácii (a teda aj v stalinskom kontexte) je internacionalizmus slobodný od internacizmu a nesmie byť jeho sprievodcom, prostriedkom jeho legalizácie a maskovania. — Náš komentár k citátu.

² V danom prípade by bolo presnejšie: s *bolševizmom*. — Náš komentár k citátu.

³ T.j. upadli do internacizmu. — Náš komentár k citátu.

⁴ Tieto odseky sú nami oddelené hviezdičkami v citáte od zvyšného textu, pretože práve z chápania mravno-eticky podmienených sociálnych javov, ktoré za nimi stoja, vyvierajú oba druhy politiky v oblasti vzájomných národných vzťahov:

- aj politika nesúladu, vznikajúceho ako dôsledok prejavov nacizmu a internacizmu,
- aj politika harmonizácie vzájomných vzťahov na základe vykorenenia národných a internacionálnych systémov exploatacie «človeka človekom».

v sovietskom systéme nie sú len obyčajnými „modernými“ národmi, ale národmi socialistickými, ako aj ich národné kultúry nie sú svojim obsahom obyčajnými, buržoáznymi kultúrami, ale kultúrami socialistickými.

Oni, zjavne, nechápu, že rozvoj národných kultúr sa musí rozvíjať **s novou silou** so zavedením a udomácnením všeobecne povinného základného vzdelania v rodnom jazyku. Oni nechápu, že len za podmienky rozvoja národných kultúr bude možné začleniť skutočne zaostané národnosti do diela budovania socializmu.

Oni nechápu, že práve v tomto spočíva základ leninskej politiky **pomoci a podpory** rozvoja národných kultúr ľudov ZSSR.

Môže sa zdať zvláštnym, že my, prívrženci **zjednotenia** v budúcnosti národných kultúr do jednej spoločnej (aj formou, aj obsahom) kultúry¹, s jedným spoločným jazykom, sme zároveň prívržencami rozkvetu národných kultúr v danom okamihu, v období diktatúry proletariátu. No na tom nie je nič zvláštne. Národným kultúram treba umožniť sa rozvinúť a zdokonaľiť, odhaliac všetky svoje potencie, aby bolo možné vytvoriť podmienky pre ich zjednotenie do jednej spoločnej kultúry s jedným spoločným jazykom v období víťazstva socializmu na celom svete. **Rozkvet formou národných a obsahom socialistických kultúr v podmienkach diktatúry proletariátu v jednej krajine, kvôli ich zjednoteniu do jednej spoločnej socialistickej (formou aj obsahom) kultúry s jedným spoločným jazykom, keď proletariát zvíťazí na celom svete a socializmus vstúpi do každodenného života — práve v tomto spočíva dialektickosť leninského zadania otázky ohľadom národnej kultúry** (zvýraznené nami v citáte: je to jedno zo stručných vyjadrení bolševického projektu globalizácie).

(...)²

Alebo, napríklad, leninské zadanie otázky týkajúcej sa práva národov na sebaurčenie, až po oddelenia sa. Lenin občas vykresľoval tézu o národnom sebaurčení v podobe jednoduchej formulky: „rozdelenie kvôli zjednoteniu“. Zaváňa to dokonca paradoxom. A pritom táto „protirečivá“ formulka odráža tú životnú pravdu Marxovej dialektiky, ktorá dáva bolševikom možnosť dobývať tie najnedostupnejšie pevnosti v oblasti národnej otázky.

To isté je potrebné povedať aj o formulke týkajúcej sa národnej kultúry: rozkvet národných kultúr (a jazykov) v období diktatúry proletariátu v jednej krajine s cieľom

¹ Proces **zjednotenia** národných kultúr do jednej spoločnej (formou aj obsahom) kultúry v ZSSR skutočne prebiehal, avšak nestihol sa zavŕšiť k roku 1985: v opačnom prípade by sa ZSSR v r. 1991 nerozpadol — sovietsky ľud by nedovolil rozbiť svoj vlastný štát.

No neotrockisti, parazitujúci v po-stalinskom období na tendencii k zjednocovaniu národných kultúr počas rozvoja každej z nich, hovorili o existencii jednotného sovietskeho ľudu (ako nositeľa socialistickej kultúry na základe ruského jazyka) ako o hotovom fakte navzdory realite.

«V r. 1961 N.S.Chruščov na 22. zjazde KSSZ vyhlásil: «V ZSSR sa sformovalo nové historické spoločenstvo ľudí rôznych národností, majúcich spoločné charakteristické črty — sovietsky ľud». Uznesením 24. zjazdu KSSZ od r. 1971 bol sovietsky ľud označený za výsledok pevnej sociálno-politickej a ideovej jednoty všetkých tried a vrstiev, národov a národností, obývajúcich územie ZSSR. Ich spoločným jazykom — jazykom sovietskeho ľudu — bol uznaný ruský jazyk, čo bolo výrazom «tej úlohy, ktorú hrá ruský ľud v bratskej rodine ľudov ZSSR» (Wikipédia: http://ru.wikipedia.org/wiki/Советский_народ).

A pod vplyvom tohto propagandistického mýtu neotrockistov sa práve v po-stalinskom období v národných republikách začalo tlmenie vzdelávacích systémov v národných jazykoch ľudov ZSSR, tlmenie systému štúdia národných jazykov a základov miestnych kultúr pre predstaviteľov ruskojazyčných diaspór. Toto bolo jedným z faktorov pre vznik potenciálu rozličných nacionalizmov s cieľom realizácie tohto potenciálu v diele likvidácie socializmu a rozčlenenia ZSSR v súlade s Direktívou NSC USA 20/1 z 18.08.1948 — náš komentár k citátu.

² V citáte je vynechaný odsek o «odumretí štátu». Dodáme, že v KSB je tvrdenie marxizmu o «odumretí štátu» hodnotené ako chybné: štátnosť bude existovať, nakoľko spoločnosť potrebuje riadiacu prácu realizovanú na profesionálnom základe. A to si vyžaduje nielen riadiacu gramotnosť, ale aj poznanie predmetnej oblasti. Naštudovanie si prevažnej väčšiny predmetných oblastí nemôže byť realizované v priebehu riadenia, ale si vyžaduje predbežnú prípravu kandidáta, čo môže zabrať dlhší čas a nie vždy môže byť uskutočnené na pozadí nejakej inej profesionálnej činnosti.

prípravy podmienok na ich odumretie a zjednotenie do jednej spoločnej socialistickej kultúry (a do jedného spoločného jazyka) v období víťazstva socializmu na celom svete.

Kto nepochopil tento svojráz a „protirečivosť“ nášho prechodného obdobia, kto nepochopil túto dialektiku dejinných procesov, ten je pre marxizmus mŕtvy¹.

Problém našich odklonistov spočíva v tom, že oni nechápu a nechcú pochopiť Marxovú dialektiku.

* * *

Tak stojí vec s odklonom k veľkoruskému šovinizmu.

Nie je ťažké pochopiť, že tento odklon odráža úsilie dožívajúcich tried predtým panujúceho veľkoruského národa si prinavrátiť stratené privilégiá.

Z toho pramení nebezpečenstvo veľkoruského šovinizmu, ako hlavné nebezpečenstvo v strane v oblasti národnej otázky.

V čom spočíva podstata odklonu k regionálnemu nacionalizmu?

Podstata odklonu k regionálnemu nacionalizmu spočíva v snahe izolovať sa a uzavrieť sa v rámci svojej národnej škrupiny, v snahe zatušovať triedne rozpory vo vnútri svojho národa, v snahe ochrániť sa pred veľkoruským šovinizmom formou odchodu zo spoločného budovania socializmu, v snahe nevidieť to, čo zbližuje a zjednocuje pracujúce masy národov ZSSR, a vidieť len to, čo ich môže vzájomne rozdeľovať.

Odklon k regionálnemu nacionalizmu odráža nespokojnosť dožívajúcich tried prv utlačených národov s režimom diktatúry proletariátu, ich snahu izolovať sa do svojho národného buržoázneho štátu a zriadiť tam svoju triednu prevahu.

Nebezpečenstvo tohto odklonu spočíva v tom, že kultivuje buržoázny nacionalizmus, oslabuje jednotu pracujúcich národov ZSSR a hrá na ruku intervenčníkom².

* * *

Taká je podstata odklonu k regionálnemu nacionalizmu.

Úloha strany spočíva v tom, aby viedla rozhodný boj s týmto odklonom a zabezpečila podmienky potrebné pre internacionálnu výchovu pracujúcich mas ľudov ZSSR» (J.V.Stalin. Politický výkaz Ústredného výboru 16-mu zjazdu VKS(b). Diela. Zv. 12. — M.: 1949. Str. 362 — 371).

O 7 rokov, v predvečer prijatia novej Ústavy ZSSR (*do platnosti vstúpila 5. decembra 1936*³) sa J.V.Stalin znovu vrátil k otázke «národnej politiky» v krajine.

«Zväz Sovietskych Socialistických republík vznikol, ako je známe, v roku 1922 na Prvom Zjazde Sovietov ZSSR. Vznikol na základoch rovnoprávnosti a dobrovoľnosti ľudov ZSSR. Dnešná platná Ústava, prijatá v roku 1924, je prvou Ústavou Zväzu SSR⁴. Bolo to obdobie, keď vzťahy medzi ľuďmi ešte neboli patrične naladené, keď prežitky nedôvery k Veľkorusom ešte nezmizli, keď odstredivé sily ešte stále bežali. V týchto podmienkach bolo potrebné naladiť bratskú spoluprácu ľudov na základe ekonomickej, politickej a vojenskej vzájomnej pomoci, zjednotiť ich do jedného zväzového mnohonárodného štátu. Sovietska vláda nemohla nevidieť náročnosť tejto úlohy. Mala pred sebou neúspešné pokusy mnohonárodných štátov v buržoáznych krajinách. Mala pred sebou zmarenú skúsenosť starého Rakúsko-Uhorska. No aj tak sa vydala v ústrety skúsenosti vytvorenia

¹ V danom prípade by bolo presnejšie: *pre bolševizmus*. — Náš komentár k citátu.

² Tieto odseky sú nami oddelené hviezdikami v citáte od zvyšného textu, nakoľko MALO-buržoázny prerod sovietskej «elity» (*jak v Ruskej Federácii, tak aj v Zväzových republikách a vo všetkých národných autonómiách*) bol jedným z faktorov, ktoré privedli k rozpadu ZSSR.

«Intervenčníci» — okupanti, kolonizátori, nespokojní predovšetkým s budovaním socializmu-komunizmu v ZSSR. Principiálny rozdiel medzi «intervenčníkmi» a kryptokolonizátormi nie je.

³ Možno sa s ňou oboznámiť tu: http://www.democracy.ru/library/history/laws/constitution_1936.html.

⁴ Možno sa s ňou oboznámiť tu: http://www.democracy.ru/library/history/laws/constitution_1924.html. Na stránke <http://www.democracy.ru/library/history/laws/> sa možno oboznámiť aj s Ústavou r. 1977, a s Ústavou RSFSR r. 1918.

mnohonárodného štátu, pretože vedela, že mnohonárodný štát zrodený na báze socializmu musí vydržať všetky skúšky.

Od tých čias prešlo 14 rokov. Obdobie dostatočne dlhé k overeniu v praxi. A čo sa stalo? Uplynulé obdobie nepochybne preukázalo, že pokus vytvoriť mnohonárodný štát, vytvorený na báze socializmu, sa úspešne vydaril. Je to nepochybné víťazstvo leninskej národnej politiky.

Čím vysvetlíť toto víťazstvo?

Neprítomnosť exploatátorských tried, ktoré sú hlavnými organizátormi medzinárodnej bitky; neprítomnosť exploatácie, kultivujúcej vzájomnú nedôveru a podnecujúcej nacionalistické vášne; prítomnosť vo vláde robotníckej triedy, ktorá je nepriateľom každého zotročenia a verným nositeľom myšlienok internacionalizmu; skutočná realizácia vzájomnej pomoci ľudí vo všetkých oblastiach hospodárskeho a spoločenského života; a nakoniec, rozkvet národných kultúr ľudí ZSSR, národných formou, socialistických obsahom — všetky tieto a im podobné faktory priviedli k tomu, že sa od základu zmenil charakter ľudí ZSSR, vytratil sa z nich pocit vzájomnej nedôvery, rozvinul sa zmysel pre vzájomnú družbu, a takýmto spôsobom sa nalaďila skutočná bratská spolupráca ľudí v systéme jednotného zväzového štátu.

Vo výsledku tu teraz máme plne vyskladaný, a všetkými skúškami otestovaný, mnohonárodný socialistický štát, ktorého pevnosť by mohol závidieť ľubovoľný národný štát v ktorejkoľvek časti sveta.

Takéto sú zmeny, ktoré sa udiali za uplynulé obdobie v oblasti *vzájomných národných vzťahov* v ZSSR.

Takýto je celkový výsledok zmien v oblasti hospodárskeho a spoločensko-politického života v ZSSR, ktoré sa udiali za obdobie od roku 1924 do roku 1936» (J.V.Stalin. O projekte Ústavy Zväzu SSR: Prednáška na Mimoriadnom 8. Všeľvázovom zjazde Sovietov 25. novembra 1936 — J.V.Stalin. Diela. Zv. 14. — M.: Vydavateľstvo «Spisovateľ». 1997. — str. 125, 126).

Takéto boli teoretické názory VKS(b) v leninsko-stalinskom období ohľadne problematiky vzájomných národných vzťahov, ktoré kultivovala v spoločnosti, a na základe ktorých budovala svoju politiku.

Neskôr, v chruščevsko-brežnevskom období sa KSSZ¹ týchto názorov nezriekala, hoci v systéme stranického vzdelávania ich radšej nepodávala v interpretácii J.V.Stalina, ale v prerozprávani splnomocnených vedcov-«mraksistov», a akúkoľvek vlastnú alternatívu v duchu «prekonania následkov kultu osobnosti Stalina» nepredkladala. Avšak v tomto období teória prestala ležať v základoch politiky, a jej roztrieštené tézy sa začali používať na «povedečťovanie» politiky, ktorá pramenila z iných zdrojov.

Po smrti L.I.Brežneva (6 (19).12.1906 — 10.11.1982), J.V.Andropov (2 (15).06.1914 — 09.02.1984), stojaci na čele strany (a neskôr aj štátu) sa pokúsil vrátiť k podloženiu politiky teóriou², avšak jeho vláda trvala krátko a zmeniť štýl stranického a štátneho riadenia sa mu nepodarilo. Po krátkotrvajúcom prevzatí funkcie hlavy strany a štátu K.U.Černenkom (11 (24).09.1911 — 10.03.1985) sa najvyššou úradnou osobou stal M.S.Gorbačov, ktorého intelekt a podpapučnícka povaha neumožňovali ho bližšie púšťať k štátnemu riadeniu. To bola jedna z príčin, kvôli ktorej sa, po prvé, prestavba začala bez akejkoľvek teoretickej prípravy zo strany ZSSR³, a po druhé, počas nej

¹ Komunistická strana bola na 19. zjazde v r. 1952 premenovaná. Dovtedy sa volala: Všeľvázová komunistická strana (boľševikov) — VKS(b). Po 19. zjazde sa nazývala: Komunistická strana Sovietskeho Zväzu — KSSZ.

² V časopise «Komunist» № 3 1983 bol zverejnený jeho článok «Učenie Karla Marxa a niektoré otázky budovania socializmu v ZSSR» (viď: <http://www.sovietworld.narod.ru/stat/stat/andropov-stat01.htm>). V ňom sú, konkrétne, tieto slová «s tzv. základnými pravdami marxizmu treba narábať vcelku opatrne, pretože za ich nechápanie alebo zabúdanie surovo trestá samotný život». Takto poukazujúc na dôležitosť sociologicko-ekonomickej teórie v živote spoločnosti a štátnom riadení, však J.V.Andropov nepochyboval o životnej adekvátnosti samotnej marxistickej teórie, čo aj spôsobilo jeho skorý odchod na druhý svet a následný rozvoj udalostí.

³ Jediné čestné priznanie od autority domácej «ekonomickej vedy», ktoré sa podarilo nájsť, o nepripravenosti vedy riešiť úlohy, vyhlásené na začiatku «prestavby» v ZSSR, patrí akademikovi A.I.Anciškinovi, zakladateľovi a prvému

tím chránencov CIA na čele so «zverbovaným»¹ členom Politbyra ÚV KSSZ A.N.Jakovlevom vôbec nedovoľoval akékoľvek diskusie v spoločnosti a na stranických konferenciách a zjazdoch ohľadom adekvátnosti sociologicko-ekonomických teórií v ZSSR a v zahraničí, ich uplatniteľnosti v praxi a rozvoji, napriek tomu že deklaroval «otvorenosť»².

Jediné, čo bolo v podmienkach «otvorenosti» behom «prestavby» v ZSSR reálne zakázané — bolo obhajovať ideál života spoločnosti bez exploatacie «človeka človekom» a rozvíjať teoretickú bázu uvedenia tohto ideálu do života³.

V dôsledku tohto všetkého dohromady:

Tie názory v otázke vzájomných národných vzťahov, spôsobov a prostriedkov ich harmonizácie, ktoré vyjadril J.V.Stalin v r.1912 a v rokoch budovania socializmu — predstavujú sami osebe najvyššiu úroveň teoretického zabezpečenia «národnej politiky» v našej krajine za celú jej známu históriu.

A majú tiež globálny prevratný význam.

Marxistický termín «*formou národná a obsahom socialistická kultúra*» treba chápať v tom zmysle, že národné jazyky a tradície sa zachovávajú a rozvíjajú, a v tom sa prejavuje svojráznosť a rozdielnosť národných kultúr, pritom však sa v každej národnej kultúre vykoreňuje všetko to, čo predstavuje rôzne formy exploatacie «človeka človekom» a systémovo neorganizovaného parazitizmu jedných na práci a živote druhých.

No vyjadrené J.V.Stalinom a hore uvedené názory a prax života spoločnosti v ZSSR si vyžadujú komentár, pretože bez toho nemožno zhodnotiť perspektívy harmonizácie vzájomných národných vzťahov ani v RF, ani v «postsovietskom priestore», ani vo zvyšnom svete.

riaditeľovi *Inštitútu ekonomiky a prognózovania vedecko-technického pokroku AV ZSSR* (teraz Inštitút národno-hospodárskeho prognózovania RAV, na čele s V.V.Ivanterom):

«Je potrebné priznať so všetkou určitosťou, že ekonomická veda, a aj spoločenské vedy vcelku, sa stali nepripravenými k odpovedi na otázky zadané 27. zjazdom strany, januárovým (r. 1987) Plénom, celým priebehom nášho rozvoja. Mnohé fundamentálne problémy rozvíjajúceho sa socializmu sme dnes nútení riešiť empiricky, metódou «pokusov a omylov», so všetkými negatívnymi dôsledkami spojenými s teoretickou nepripravenosťou k takýmto riešeniam. Príčin za vzniknutý stav vecí je niekoľko, a bolo by určite zjednodušením všetko zvaliť na neuspokojivú prácu samotných vedcov-ekonómov.

Po prvé, pre úspešný rozvoj ekonomickej vedy je nevyhnutná zreteľne vyjadrená spoločenská a politická potrebnosť hlbokého a objektívneho odhalenia reálnych zákonitostí ekonomického rozvoja, jeho protirečení, nutná je *potrebnosť vedeckej istiny*. (...).

Po druhé, stav poslednej (*reč je o ekonomickej vede: naše spresnenie v citáte*) bol vždy spojený s ideologickými direktívami, prítomnosťou alebo absenciou dogiem, ktoré často predurčovali nielen orientáciu, priebeh vedeckých výskumov, ale aj závery, výsledky (*Diskusia «Ekonomická teória a prax prestavby»*. — «*Komunista*», teoretický a politický časopis ÚV KSSZ, № 5 (1303), marec 1987, str. 35, 36).

Na rozdiel od tejto praxe «povedečtovania» neznámo ako a odkiaľ sa berúcich politických názorov najvyššieho stranického a štátneho riadenia ZSSR, v USA sa politika voči ZSSR budovala na základe vedy študujúcej ZSSR — takzvanej «Sovietológie».

¹ O tomto viď, napríklad, interview bývalého pracovníka Riadenia vonkajšej kontrarozviedky KGB ZSSR plukovníka A.A.Sokolova «A.Jakovleva naverbovala CIA, pred vyšetrovaním ho zachránil Gorbačov. Prečo?»: <http://www.elesta1.ru/a-iakovleva-zaverbovannogo-cru-spas-ot-rassledovan/part1> a nasledujúce strany. Viď tiež N.Dobrjucha «Odhalenia posledného predsedu KGB: Pravdepodobne, Gorbačova a Jakovleva naverbovali v USA» («Komsomolská pravda» «na Ukrajine», 26.08.2011: <http://kp.ua/daily/260811/297869/print/>).

² Tzv. «glásnosť» — politika maximálnej otvorenosti ohľadom činnosti štátnych orgánov a slobody informácií. — pozn. prekl.

³ Stačí si spomenúť na takmer hysterickú reakciu «prestavbárov» na vcelku bezobsažný (v aspekte rozvoja teórie) emotívny článok N.A.Andrejevovej (ročník 1938) «Nemôžem sa zrieknuť princípov», zverejnený v novinách «Sovietske Rusko» 13. marca 1988 (viď: <http://www.revolucia.ru/nmppr.htm>). Po 3 týždňoch bol tento článok dementovaný novinami «Pravda» z 5. apríla 1988 v anonymnom redakčnom článku «Princípy prestavby: revolučnosť myslenia a konania», napísanom «zverbovaným CIA» členom Politbyra «architektom prestavby» A.N.Jakovlevom (viď: <http://soveticus5.narod.ru/88/prpe.htm>).

3.3.2. Vzájomné národné vzťahy v ZSSR: prax a závery po rozpade ZSSR

Avšak tie názory, ktoré vyjadril J.V.Stalin o stave vecí v ZSSR a o problematike budovania socializmu a komunizmu v mnohonárodnej krajine, zďaleka nie vo všetkom zodpovedali realite. Základné príčiny toho spočívali v tom, že:

- po prvé, vyjadroval sa v terminológii marxizmu, v ktorej od začiatku chýbali slová pre pomenovanie celého radu javov, ktoré sa objektívne vyskytovali v spoločnosti, a významový obsah mnohých termínov bol buď málo presný na odhalenie a vyriešenie problémov spoločenského rozvoja, alebo bol protirečivo nejednoznačný;
- po druhé, Sovietske Rusko a ZSSR — boli od začiatku projektom globálneho nadžidovského prediktora, vykonávajúceho svoju politiku prostredníctvom židovskej diaspóry a masonstva, čo pre J.V.Stalina nebolo tajomstvom¹. No v kultúre ZSSR tej doby to bolo tajomstvom, nedostupným *adekvátnemu*² chápaniu väčšiny spoločnosti a najmä — tými vrstvami spoločnosti, ktoré boli do roku 1917 «prostým ľudom». V dôsledku toho J.V.Stalin nemohol hovoriť otvorene, v priamej forme o mnohých javoch politického života krajiny a sveta, nakoľko v *tom prípade by ho «bratia»-masoni pochovali skôr, než by sa stihla sformovať konceptuálne mocná sociálna skupina*³, realizujúca z vlastnej iniciatívy bolševický projekt globalizácie (alternatívny biblickému), čo by urobilo nemožným povestný «kult osobnosti» a mohlo by ochrániť J.V.Stalina

¹ Viď prácu VP ZSSR «Judášov hriech XX. storočia» («O aktuálnom dianí», № 2 (50) r. 2006).

² Maximum, čo bolo reálne, bolo chápanie podstaty Sovietskej moci najmä ako moci židov a ich prisluhovačov a cítenie neadekvátnosti internacistického marxistického projektu. Jeden z výrazných príkladov takéhoto typu «chápania» je zachytený v «Prekľatých dňoch» I.A.Bunina:

«Nedávno som stretol na ulici prof. Ščepkina, „komisára ľudovej osvety“. Hýbe sa pomaly, s idiotskou tuposťou hľadiac vpred. Na pleciah úplne zaprášená talma (*krátky plášť bez rukávov*) s obrovskou masťou škvrnou na chrbte. Klobúk tiež taký, že hľadiť naň je hnus. Najšpinavší papierový golierik, zozadu podopierajúci veľký vulkán, hnusavý vred, a starú hrubú viazanku, nafarbenú červenou olejovou farbou.

Hovorí sa, že Feľdman sa prihovárať nejakým roľníckym „poslancom“:

— Súdruhovia, čoskoro na celom svete bude vláda sovietsk!

Zrazu zaznie hlas z davu poslancov (*ukrajinským dialektom*):

— To sa nestane!

Feľdman nazlostene:

— A to už prečo?

— Nie je dosť židov!

To nič, nebojte sa: je dosť Ščepkinov» (http://az.lib.ru/b/bunin_i_a/text_2262.shtml) — datované nocou 24. apríla 1919. No a «vysokovzdelení» «Buninovia», kvôli ich «elitarizmu» nie sú žiadnou prekážkou ale komplicmi biblického projektu zotročenia ľudstva v mene Boha; prekážkou a alternatívou sú «Buninmi» prehliadaní bolševici, málo vzdelaní v tej dobe, vďaka výnosu «o kuchárkiných deťoch» (r. 1887), zatvárajúcemu prístup k strednému a vyššiemu vzdelaniu predstaviteľom «prostého ľudu», čím po niekoľkých desaťročiach obrali krajinu o akcieschopný riadiaci korpus.

17. (29.) októbra 1888 sa odohrala havária vlaku Alexandra III v Borkách (*rok predtým bol schválený výnos „o kuchárkiných deťoch“*), ktorú možno interpretovať ako Zhora danú predzvest' budúcej katastrofy impéria v r. 1917, ako dôsledok neadekvátneho riadenia: konkrétne miesto — rajón osady „Červonnyj Veleť“, čo v preklade z ukrajinčiny znamená Červený Obor, a ten čo vystriedal impérium bol naozaj «Červeným Obrom».

No v oficiálnej cirkevnej a štátnej tradícii tej epochy táto udalosť nebola vnímaná ako predzvest'-výstraha, z ktorej treba vyvodiť adekvátne politické závery, ale ako «zázrak» — zázračné spasenie cárskej rodiny. Preto na mieste tejto «zázračnej» katastrofy bol v rokoch 1891 — 1894 postavený chrám v mene Krista Spasiteľa (*chrám bol zničený počas bojov v rokoch Veľkej vlasteneckej vojny*), a sociálna politika ostala nezmenená. V dôsledku nemennosti sociálnej politiky Ruské impérium pod vládou klanu Romanovcov po zrušení nevoľníctva v r. 1861 nedokázalo zrealizovať ten scenár rozvoja, ktorý vcelku úspešne (*hoc aj s niektorými chybami, ako účasť v 2. svetovej vojne na strane Hitlera*) zrealizovalo Japonsko po reštaurácii Meidži v rokoch 1867 — 1868.

³ Príkladom toho bola vražda prezidenta USA J.F.Kennedy, ktorý v jednom zo svojich verejných vystúpení povedal, že moc v USA patrí tajným spoločenstvám a to je nezlučiteľné s demokraciou. — *Skutočne mocní pohlavári tajných spoločenstiev* nezačali jeho názor spochybňovať: jednoducho ho zastrelili a pochovali so všetkými poctami...; vraždu pripísali psychopatovi-samotárovi, ktorého tiež zastrelili (*a hoci nejaký čas žil v ZSSR, nepoužili ani antisovietskú kartu*), a nebohého prezidenta zaradili do «panteónu» znamenitých politických činiteľov Ameriky, pričom jeho vládnutie vykladajú «americkému ľudu» spôsobom, aký vyhovuje im...

- od «bratov»-masonov (aj *istinných marxistov*, aj buržoáznych-liberálov), a tiež od miestneho «provinciónálneho» (ak použijeme masonskú terminológiu) znacharstva s jeho ambíciami parazitickéj moci nad nevzdelaným davom vo svojej «provincii»;
- po tretie, J.V.Stalin bol tiež len človek, aj keď nie priemerný, t.j. on vyrástol v ruskej mnohonárodnej kultúre v určitom štádiu jej rozvoja, kvôli čomu bolo jeho *chápanie sveta* (*subjektívne obrazy v ich lexikálnom vyjadrení*) v mnohom ohraničené dosiahnutou úrovňou rozvoja kultúry tej doby — dokonca popri tom, že v niektorých aspektoch svojim *videním sveta* (t.j. v *aspekte vnímania sveta a obrazných subjektívnych predstavách o živote*) predbehol o 100 — 150 rokov základnú štatistickú masu svojich súčasníkov, vrátane mnohých popredných politikov svetovej úrovne tej doby.

Hlavné problémy budovania socializmu v ZSSR v stalinskom období aj neskôr pramenili z nezrozumiteľnosti «mraksizmu» v objašňovaní problematiky riadenia vo všetkých sférach života spoločnosti. Dôsledkom tohto sa stala praktická nerealizovateľnosť slávnej «diktatúry proletariátu» — jedného zo základných nariadení marxizmu, charakterizujúceho moc v rukách spoločnosti v období budovania socializmu a komunizmu, kým spoločnosť ešte zostáva triedne rozdelená.

Štátnosť, to je subkultúra profesionálneho riadenia vecí celospoločenského významu, s ktorými si ľudia nedokážu poradiť samostatne alebo na základe epizodickej samoorganizácie amatérov.

Preto, bez chytráckeho mudrovania, *termínom «diktatúra proletariátu» treba nazývať taký režim štátnej moci, kedy sa kompletizácia celej sféry štátneho riadenia uskutočňuje predstaviteľmi robotníckej triedy.*

Avšak robotnícka trieda ani pred r. 1917, ani po ňom, ani v súčasnosti vo svojej väčšine nedisponovala a nedisponuje potrebným vzdelaním pre profesionálnu činnosť v sfére štátneho riadenia. Isteže, možno na prácu v orgánoch štátnej moci pripravovať predstaviteľov robotníckej triedy, ktorým potenciál ich osobného rozvoja umožňuje osvojiť si nevyhnutné vedomosti a zručnosti, a mravno-etické kvality budú dávať nádej, že ak sa títo ľudia dostanú k moci, tak ju nezačnú zneužívať v záujme svojho osobného a rodinno-klanového egoizmu ku škode zvyšnej spoločnosti a škode diela budovania socializmu a komunizmu ako sociálneho systému, v ktorom niet miesto pre exploataciu «človeka človekom»¹. Avšak, vstúpením do sféry riadenia v úlohe profesionálnych riadiacich pracovníkov, dokonca ak sa aj «ne-elitarizujú», tak v podstate prestávajú byť robotníckou triedou, v dôsledku čoho «diktatúra proletariátu» sa znova stáva iba heslom, ak skúmame samoriadenie spoločnosti podľa plnej funkcie riadenia.

V podmienkach ZSSR robotnícka trieda i ostatní pracujúci mohli reálne kontrolovať či štátna politika zodpovedá úlohe budovania komunizmu len cez *poslancov, ktorí v intervale medzi zasadnutiami Sovietov naďalej pracovali vo svojich kolektívoch*, a cez inštitúty vnútrostraníckej demokracie v VKS(b), a neskôr v KSSZ, aj to len v prípadoch, keď si vedeli podriaďiť vnútrostranícke inštitúty pod seba. T.j. diktatúra proletariátu (ako politický jav, a nie ako heslo epochy) mohla reálne obopínať len niektoré etapy *plnej funkcie riadenia (PFR)*, avšak nie celú PFR vo vzťahu k spoločnosti. Programovo-adaptívny modul sa pritom ocital mimo moc reálnej diktatúry proletariátu — v moci «aparátčikov»²: stranického, odborového a štátneho úradníckeho korpusu. A otázka ohľadom konceptuálnej moci v marxizme vôbec nevyplynula, a vzdelanie väčšiny a šírka ich obzoru bola nedostatočná k tomu, aby sa stali globálno-konceptuálne mocnými v praxi — bez akéhokoľvek teoretického základu.

¹ Avšak takéto nádeje sa nie vždy naplnia. Kto s týmto tvrdením nesúhlasí, potom musí priznať, že v Kazachstane a po páde ZSSR dodnes beží *diktatúra proletariátu*, nakoľko jeho prezident Nursultan Abiševič Nazarbajev (ročník 1940) začína svoju pracovnú činnosť ako betonár, a neskôr bol tavičom na Karagandinskom metalurgickom kombináte (Magnetka — ohnivá kolíska: <http://www.izvestia.kz/node/333>).

No na svojej oficiálnej stránke prezidenta Kazachstanu (http://www.akorda.kz/ru/the_head_of_the_state/president) sa hanbil uviesť svoju pracovnú minulosť, hoci uviedol všetky svoje vyslovene sfaľšované «vedecké» «elitárno»-statusové regálie (*doktor ekonomických vied, akademik akadémií rôznych krajín, «čestný profesor» atď.*). Celkovo, vytvára tak dojem typického chána.

² T.j. byrokratov. – pozn. prekl.

Takýto pohľad na «diktatúru proletariátu» nezodpovedá popisu jej funkcie J.V.Stalinom v práci «*K otázkam leninizmu*» v hlave «5. Strana a robotnícka trieda v systéme diktatúry proletariátu»¹.

A problém spočíval v tom, že do schopnosti realizovať samoriadenie spoločnosti podľa plnej funkcie riadenia na základe schémy «diktatúry proletariátu», opísanej J.V.Stalinom, alebo na základe nejakej inej schémy spoločnosť ani v ZSSR, ani v iných krajinách v tom období dejín svetonázorovo a mravno-psychologicky ešte nedorástlo.

A ako následok, ak sa obrátime k «Výročnej správe 17. zjazdu strany o práci ÚV VKS(b)»², s ktorou J.V.Stalin vystúpil pred delegátmi zjazdu 26. januára 1934, tak v texte správy sa — ako o jednej z hlavných prekážok a hrozieb pre dielo budovania socializmu — nejednokrát vraví o «kancelársko-byrokratickej metóde vedenia», ktorá sa v ZSSR sformovala k tomu času a ktorá sa stala jednou z hlavných príčin jeho krachu v r. 1991, a dnes predstavuje vcelku reálnu hrozbu pre budúcnosť RF. A na tom istom mieste J.V.Stalin zadáva úlohu likvidácie «kancelársko-byrokratickej metódy riadenia» vo všetkých zložkách štátneho aparátu. No J.V.Stalin nebol prvým ani posledným vodcom Sovietskeho štátu, ktorý narazil na hrozbu byrokratizmu dielu budovania socializmu.

Ako si možno prečítať v jednom z referátov ponúkaných cez internet pre lajdáckych študentov:

«Lenin byrokraciu nikdy nepovažoval za triedu, v jeho očiach to bol len buržoázny prežitok v sovietskom aparáte, ktorý bolo potrebné vykoreniť. Po októbrovej revolúcii začal s obavou hovoriť o všadeprítomnom byrokratizme v straníckom i sovietskom aparáte a na konci života dospel k záveru, že ak aj niečo zahubí socializmus, tak to bude byrokratizmus» (<http://www.nestudent.ru/show.php?id=43497&p=1>).

Skutočne, v časoch V.I.Lenina a J.V.Stalina sa byrokracia v ZSSR ešte nestihla sformovať do spoločenskej triedy³. No podmienky k tomu, aby sa s postupom času stala triedou, pričom triedou exploatátorskou, boli už vtedy. Tieto podmienky zosilneli po zrušení «partmaxima»⁴. A v postalinských časoch, keď sa zastavil odstrel profesionálne neadekvátnych a predajných karieristov, sa predpoklady naplnili, a byrokracia, z ktorej sa stala exploatátorská trieda⁵, sa zriekla mravne

¹ J.V.Stalin. Diela. Zv. 8 Str. 31 — 60. — M.:1948. Alebo viď: http://grachev62.narod.ru/stalin/t8/t8_03.htm.

² J.V.Stalin. Diela. Zv. 13. Str. 382 — 379. — M.: 1952. Alebo viď publikáciu v novinách «Pravda» z 28. januára 1934. Jedna z internetových publikácií: <http://www.hrono.ru/libris/stalin/13-27.html>.

³ Leninova definícia spoločenskej triedy: «Veľké skupiny ľudí, odlišujúce sa svojim **miestom** v historicky sformovanom systéme spoločenskej výroby, svojim **vzťahom** (prevažne zafixovaným a sformalizovaným v zákonoch) k výrobným prostriedkom, svojou **úlohou** v spoločenskej organizácii práce, a následne, **spôsobom získavania** a veľkosťou toho podielu spoločenského bohatstva, ktorým disponujú. Triedy, to sú také skupiny ľudí, z ktorých jedna si môže prisvojiť prácu inej vďaka rozdielnosti miest v určitom systéme spoločenského hospodárstva» (V.I.Lenin. Kompletná zbierka diel. 5. vyd., zv. 39, str. 15).

⁴ Partmaximum (stranícke maximum) — ohraničenie príjmov členov VKS(b) v ZSSR, na vedúcich pozíciách. Bolo zrušené v r. 1934. V učebniciach histórie, vrátane «Histórie KSSZ» sa nespomínalo a jeho úloha sa neskúmala.

⁵ Zhoda byrokracie v ZSSR s definíciou spoločenskej triedy:

- sovietska byrokracia vo všetkých svojich hypostázach mala **miesto** v systéme spoločenskej výroby — v *riadiacej sfére*;
- **vzt'ah** k výrobným prostriedkom — byrokracia ZSSR začala obnovovať samú seba na «elitárno»-klanovom základe, v dôsledku čoho pri tolerancii zvyšnej spoločnosti získala monopol a nekontrolovateľnosť z jej strany nad svojou riadiacou činnosťou;
- čo sa týka **spôsobu získania** svojho **podielu** spoločenského bohatstva, tak samotná byrokracia určovala tarifnú škálu zárobkov, štruktúru bezplatných výhod a štátneho zabezpečenia predovšetkým pre vyšších hierarchov byrokracie, a potom už, podľa princípu „čo zostane“, aj pre zvyšok spoločnosti.

O vzniku byrokracie v ZSSR ako spoločenskej triedy — triedy parazitickej, exploatátorskej, viď práce VP ZSSR: «Globálna potreba našich dní — debyrokratizácia moci a biznisu a vykorenenie parazitizmu menší na práci a živote väčšiny» (analytická správa zo série «O aktuálnom dianí», № 3 (39) r. 2005), «Judášov hriech XX. zjazdu» (analytická správa zo série «O aktuálnom dianí», № 2 (50) r. 2006), «15 rokov po GKČP...» (analytická správa zo série «O aktuálnom dianí» № 8 (56), r. 2006), «Byrokratická beznádej v RF a globálny projekt „Obama“» (analytická správa zo série «O aktuálnom dianí» № 11 (83), r. 2008), «„Sad“ rastie sám?» (r. 2009).

Prvým, kto verejne charakterizoval byrokraciu v tzv. socialistických štátoch ako spoločenskú exploatátorskú triedu, bol Milovan Đilas (1911 — 1995), v minulosti člen ÚV Komunistickej strany Juhoslávie a jeden z vicepremiérov tejto krajiny. «19. novembra 1956, po jeho verejnom vyhlásení pre agentúru «France Presse» s odsúdením sovietskej vojenskej intervencie v Maďarsku, bol Đilas zatknutý a odsúdený na tri roky väzenia. V zahraničí v roku 1957 bola

pokračovanie →

potrebné, aby sme zrazili pýchu z týchto nafúkaných veľmožov-byrokratov a postavili ich kam patria. Je to potrebné, aby sme posilnili stranícku a sovietsku disciplínu v celej našej práci. (Výkriky: „Správne!“ Potlesk.)».

Tieto obvinenia-varovania¹ neboli klebetným výmyslom J.V.Stalina, znevažujúcim «leninskú gardu», vyplývajúcim akoby z jeho úsilia dopredu ospravedlniť zamýšľané represie. Ich spravodlivosť s odstupom desaťročia priznal V.M.Molotov, čím zároveň priznal svoje vlastné odpadlivosť od boľševizmu a ideálov komunizmu. V jednom z rozhovorov s ním F.I.Čujev začal reč o K.J.Vorošilovi (podobne, ako V.M.Molotov, M.I.Kalinin, N.I.Ježov a mnohí ďalší činitelia tých rokov boli ženatí s židovkou — k otázke ohľadom charakteru porevolučnej stranícko-sovietskej «elity»). V.M.Molotov, charakterizujúc K.J.Vorošilova, to zhrnul takto:

«Pravdaže, povedal by som, on (J.V.Stalin: naše spresnenie kontextu v citáte) mu celkom nedôveroval. Prečo? Nuž, všetci sme, prirodzene, mali také slabosti — flákať sa². Priučili sme sa, to nemožno poprieť. Všetko máme už hotové, všetko zadarmo. A on sa začal flákať (vyčlenené nami v citáte³)» (F.I.Čujev. Molotov: pološtátny vládca. — M.: OLMA-PRESS. 1999. — str. 380; vid' tiež: http://militera.lib.ru/db/chuev_fi/index.html).

¹ Oficiálny názov 17. zjazdu v straníckej historiografii bol «zjazd víťazov», a neoficiálny názov v «liberálno-humanistickej» historiografii bol «zjazd zastrelených»: z 1966 poslancov 17. zjazdu bolo stíhaných 1108 ľudí, z nich bolo 848 zastrelených (pritom zo 139 členov a kandidátov na členov ÚV VKS(b), zvoleného 17-tým zjazdom, bolo zastrelených 89 ľudí) (údaje sú zo stránky: http://www.liga-press.ru/news/history/dvadcaty_sezd/ s odkazmi na materiály komisie Prezídia ÚV KSSZ, zriadenej 31. decembra 1955 «na analýzu otázky, ako sa stali možnými masové represie proti väčšine celej zostavy členov a kandidátov ÚV VKS(b), zvoleného 17-tým zjazdom strany». Komisiu tvorili Pospelov, Komarov, Aristov a Šverník; do práce boli zapojení pracovníci KGB a Prokuratúry ZSSR (konkrétne, predseda KGB generál I.Serov). Závery komisie boli predstavené 8. februára 1956 na zasadnutí Prezídia ÚV — v predvečer XX. zjazdu KSSZ, ktorý sa konal 14. — 25. februára 1956, v ktorého posledný pracovný deň vystúpil N.S.Chruščov s lživou správou «O kulte osobnosti a jeho následkoch») (v materiáloch KSB je táto správa komentovaná v práci VP ZSSR «Judášov hriech XX. zjazdu»).

² V origináli je ruské slovo „барствова́ть — barstvovať“, od slova „barin“ — v preklade: „Milosť pán“. Čiže správať sa „po pánsky“, ako elita. Flákať sa, užívať si blahobyt, vrtošiť a žiť z práce cudzích rúk. — pozn. prekl.

³ Toto je jeden z hlavných problémov prechodu ku komunizmu: v podmienkach hojnosti si zachovať ľudskú dôstojnosť a nezačať «krochať» — vid' animovaný film «Medveďohrôza — Медвежуть», 2. séria. Inými slovami, komunizmus nie je pre «bandarlogov».

Charakteristika Bandar-Logov medveďom Balu (R.Kipling. Maugli):

«Naučil som ťa Zákonu Džunglí — spoločnému pre všetky národy džunglí, okrem Opičieho Národu, ktorý žije na stromoch. Oni nemajú Zákon. Nemajú svoj jazyk, len ukradnuté slová, ktoré preberajú od druhých, keď načúvajú, špehujú a striehnu, sediac na stromoch. Ich obyčaje nie sú našimi obyčajami. Žijú bez vodcu. Nič si nepamätajú. Len tárajú a chvastajú sa, akoby boli veľkým národom a vymysleli v džungliach veľké veci, no zrazu padne orech, a hneď sa rehocú a na všetko už zabudli. Nikto v džungliach sa s nimi nekamaráti. My nepijeme tam, kde pijú opice, nechodíme tadiaľ, kadiaľ chodia opice, nelovíme tam, kde oni lovia, nezomierame tam, kde oni zomierajú. Vari si počul odo mňa čo len slovo o Bandar-Logoch?»

Nikoho vám nepripomína charakteristika Bandar-Logov? — špeciálne s ohľadom na to, že spomenutie V.V.Putinom Bandar-Logov a R.Kiplinga v televíznom vysielaní «Rozhovor s Vladimírom Putinom. Pokračovanie» 15. decembra 2011 sa týka pomerne špecifického a veľmi úzkeho politického kontextu:

«**E.Mackevičius:** Ešte jedna otázka k rovnakej téme: „Ste kandidátom na prezidenta. Ako budete pracovať so stranami, vrátane tých, ktoré neprešli do Štátnej Dumy, a celkovo s tými, ktorí Vás neakceptujú z princípu?“

V.Putin: V tejto veci existuje štandardná odpoveď, a tá je aj správna. Ak mi občania zveria najvyššiu funkciu v štáte — post Prezidenta, ja, nepochybne, budem pracovať so všetkými. V skutočnosti, tak som aj konal vždy doteraz. S predstaviteľmi najrôznejších frakcií, politických síl bez akejkoľvek výnimky. Tým skôr, že u nás je Prezident nadstraníckou persónou. A doteraz sa mi to darilo, a darilo dostatočne ľahko.

Navyše, musím povedať, že aj vo Vláde Ruskej Federácie boli doteraz zastúpení, v skutočnosti, ľudia s najrôznejšími názormi. A konkrétne, nie je to ani tak rovnováha, ako výber tých najrozumnejších názorov, čo dáva možnosť hýbať sa s istotou a bezchybne, alebo s minimálnymi chybami. Ak chceme zaslúženú stabilitu, ktorá je spojená s rozvojom, ako som už vravel, tak treba mať na zreteli myšlienky a návrhy na rozvoj krajiny od ľudí s najrôznejšími politickými pohľadmi. Tak som konal, a samozrejme, tak aj budem konať.

A čo sa týka tých, ako ste povedali, ktorí ma neakceptujú z princípu — celkovo, treba sa s úctou správať ku všetkým našim občanom. Existujú, pravdaže, ľudia, ktorí majú pas občana Ruskej Federácie, ale konajú v záujmoch zahraničného štátu a za zahraničné peniaze, s nimi sa tiež budeme snažiť naladiť kontakt. Často je to márne alebo nemožné.

Čo možno povedať v tomto prípade? Viete, možno povedať... možno na konci povedať: „Podťe ku mne, banderlogovia“. Od detstva mám rád R.Kiplinga» (Stenogram priameho televízneho a rádiového vysielania programu

pokračovanie →

— T.j. nejaká časť bojovníkov proti exploatacii «človeka človekom», upadnutím do «buržoázneho prerodu», sama sa vydala na cestu exploatacie «človeka človekom», zastávajúc rôzne funkcie na všetkých stupňoch všetkých vetiev hierarchii moci v ZSSR. A táto časť vykonávala kádrovú politiku, dávajúc prednosť pri postupe do riadiacich funkcií sebe podobným. O vyslovenom rozkvele «buržoázných prerodov» v ZSSR vo vyšších mocenských orgánoch, 29 rokov po 17. zjazde, vid' pamäti E.S.Vargu¹ «Otvoriť za 25 rokov», napísané ním krátko pred smrťou v r. 1963. Konkrétne, tu píše:

«Nikdy sa u nás nehovorilo a nepísalo tak veľa o «komunistickej morálke», o formovaní «komunistickej osobnosti», ako teraz. Nikdy nebolo tak do očí bijúce protirečenie medzi oficiálne vyhlásenou ideológiou a skutočnými vzťahmi medzi ľuďmi, ako teraz. Až na zriedkavé výnimky, každý človek v Sovietskom zväze sa usiluje o to, aby si zvýšil svoje príjmy. Tak ako v kapitalizme, toto tvorí hlavnú náplň života ľudí. Ak by šla reč len o tých širokých vrstvách obyvateľstva, ktorých mesačný plat tvorí 30 — 80 rubľov a u ktorých je takáto snaha pochopiteľná a odpustiteľná; ale keď to isté robia aj ľudia s dostatočným príjmom — to už nie je zlučiteľné so socializmom!

Vybudovanie spoločnosti výhradne na princípe «odmeny podľa práce», t.j. podľa prospešnosti, 46 rokov po Októbrovej revolúcii vedie k hlbokému morálnemu rozkladu sovietskej spoločnosti. Ľudia, vrátane vyššej vrstvy byrokracie, sa usilujú zvýšiť si svoje príjmy nielen pomocou väčšieho pracovného nasadenia, ale aj pomocou rôznych iných prostriedkov: okrádania štátu, špekulácií (Smirnov, tajomník Krymského krajského výboru), vydania vojenských tajomstiev (Peňkovskij), krádeže osobného majetku, až po prisvojenie si cudzích rukopisov; a to všetko — počnúc od školy. Opis všetkých vycibrených metód podvodov, pomocou ktorých sa majetok a príjmy štátu (a iných socialistických organizácií) dostávajú do súkromných rúk, by si vyžadoval veľa zväzkov.

Ako s tým možno skoncovať? Možno azda naplniť princíp rozdeľovania podľa práce komunistickým obsahom? A zlúčime vôbec v dlhodobom meradle princíp vlastníctva so socializmom? (...)

Zamestnanec sovchozu² mesačne zarába 30 — 50 rubľov; akademik približne 1000 rubľov, t.j. 20x — 30x viac. A aké sú reálne príjmy tých, ktorí patria k byrokratickej špičke, k vládnucej vrstve v štáte? A lepšie povedané, koľko platí štát mesačne sám sebe?

To nevie nikto!

Každý ale vie, že pod Moskvou existujú chaty — samozrejme, štátne; pri nich sa neustále nachádza 10 — 20 členná hliadka, okrem toho, záhradníci, kuchári, chyžné, špeciálni lekári a zdravotné sestry, šoféri atď. — dohromady 40 — 50 ľudí obsluhy. Toto všetko platí štát. Okrem toho, prirodzene, existuje ešte mestský byt s náležitou obsluhou a, prinajmenšom, ešte jedna chata na juhu. Majú špeciálne osobné vlaky, osobné lietadlá, oboje s kuchyňou

«Rozhovor s Vladimírom Putinom. Pokračovanie» 15. decembra 2011:

<http://www.rg.ru/2011/12/15/stenogramma.html>). (*Tá záverečná Putinova veta pripomína pasáž z Ostrožskej biblie, kde Ježišova veta na púšti po pokúšaní Satanom znie: „Pod' za mnou Satan...“ (v zmysle nasleduj ma...) na rozdiel od súčasnej podoby prekladu „Odíď odo mňa Satan“*)

No okrem rebelujúcich a k vzbure pripravených «banderlogov» existujú ešte aj «skrotení banderlogovia», viac či menej vydrežúvaní kultúrou davo-«elitarizmu».

¹ O ňom sa možno dozvedieť z internetu: Eugen Samuelovič Varga (1879 — 1964) — ekonóm, akademik AV ZSSR. Narodil sa v Uhorsku. Predseda Najvyššieho Sovietu Národného Hospodárstva Maďarskej Sovietskej Republiky (r. 1919). Po neúspešnom pokuse o založenie Maďarskej sovietskej republiky sa ocitol v Moskve. V roku 1927 sa stal zakladateľom Inštitútu svetového hospodárstva a svetovej politiky a stál na jeho čele do roku 1947. Práce E.S.Vargu v oblasti ekonomických problémov a politiky imperializmu získali širokú známosť. Laureát Leninovej ceny (1963).

Súdiac podľa pamätí «Otvoriť za 25 rokov», E.S.Varga si nevymýšľal, no hoci prežil dlhý život, v ktorom videl mnohé, aj tak nepochopil, či už šlo o marxizmus, boľševizmus, trockizmus, judaizmus, internacizmus — akú rolu hrajú v globálnom historickom procese... **Vo výsledku tak ním založený Inštitút svetového hospodárstva a svetovej politiky za 20 rokov svojej práce si nevšimol biblický projekt zotročenia ľudstva v mene Boha ani v náboženskej, ani v marxisticko-svetskej verzii.**

² Skratka z ruských slov „Sovietske hospodárstvo“ (Sovjetskoe chozjajstvo). Štátne poľnohospodárske podniky, podobne ako Kolchozy (Kolektívne hospodárstvo). — pozn. prekl.

a kuchármi, osobné jachty a, samozrejme, množstvo automobilov a šoférov, ktorí dňom i nocou obsluhujú ich samotných a členov ich rodín. Oni bezplatne dostávajú, alebo, prinajmenšom, dostávali skôr (ako to je teraz, presne neviem) všetky potraviny a ostatné predmety spotreby.

Koľko to všetko stojí štát? To veru neviem! Ale viem, že na zabezpečenie takejto životnej úrovne v Amerike je potrebné byť multimilionárom! Len odmena 100 ľudí osobnej obsluhy by mesačne stála približne 30 – 40 tis. dolárov. Spolu s ostatnými nákladmi by to tvorilo viac než pol milióna dolárov ročne!

Ako sa má udiť prechod ku komunizmu, k «rozdeleniu podľa potrieb» od takéhoto rozdeľovania príjmov a všeobecnej snahy k čoraz väčšiemu navyšovaniu «životnej úrovne»?

Hovorí sa, že bude úplný dostatok! Či sa však vzdá vrchnosť takéhoto života, pri ktorom ich obsluhuje celá 100 členná horda, či sa začnú azda obsluhovať sami? Veď je jasné, že za komunizmu nemôže byť nikto sluhom toho druhého (s výnimkou lekárov, zdravotných sestier atď.).

Je vôbec mysliteľný prechod ku komunizmu z dnešnej, morálne rozvrátenej spoločnosti, s tisícnásobnými rozdielmi v príjmoch a nespočetnými privilégiami?

Alebo je dnešný stav večný?

Zomriem žiaľom. (...)

Teraz sa bojím, že som veľmi podcenil rozmery tej časti národného dôchodku, ktorú dostávajú privilegované vrstvy. Napríklad, trinásť (!) dcér (a sestier) Kalinina dodnes žijú vo vládnych chatách s personálom, ktorý platí štát, sú dotované atď. (*M.I.Kalinin zomrel v r. 1946, pamäti E.S.Vargu sú z r. 1963: naša poznámka k citátu*). Chruščev si za desať rokov postavil 13 nových prepychových vil. V Kryme na brehu mora bola preňho postavená nová rezidencia; len spevnenie brehu vyšlo na 8 miliónov (nových) rubľov! (*v r. 1961 bola vykonaná peňažná reforma – desaťnásobné zníženie nominálnych cien, výplat atď.: naše objasnenie v citáte*). V Krymskej rezervácii na mieste starej loveckej chaty bol postavený mramorový palác atď.

V Sovietskom Zväze neexistuje žiadna štatistika ohľadom reálneho rozdelenia príjmov v rôznych vrstvách obyvateľstva. Preto nevieme povedať, aká veľká je časť, ktorú dostáva vládnuca byrokracia – takmer výlučne komunisti. Jednako však vieme, že počet ministrov, tajomníkov krajských výborov neustále narastá. V Číne s jej 700 miliónmi obyvateľov je dohromady 57 ministrov. U nás pri 230 miliónoch ľudí je ich niekoľko sto...» (<http://library.rksmb.org/text/e4a96086501947c1955be017ff782b88.rf>: s odkazom na článok v časopise «Polis», № 2, r. 1991).

Pritom sa vo všeľvzovovej «elitarizujúcej sa» byrokracii začali oddeľovať nacionalistické vetvy, ktoré boli, ako zvyčajne, pod kontrolou vetvy stúpcov globálneho internacizmu lokalizovanej v ZSSR. Rozvoj týchto procesov (pri ich tolerovaní ľuďmi krajiny) umožnil internacistom v rokoch «prestavby» rozohrať nacionalistickú a buržoázno-liberálnu kozmopolitickú kartu v procese zlomyseľného rozvratu ZSSR a odstránenia socialistických základov.

Ide o to, že vzhľadom na opísané, v ZSSR bolo možné byť nespokojným s jednou z dvoch vecí:

- buď v princípe s tým, že sa v krajine buduje komunizmus ako typ spoločnosti, v ktorej niet miesta pre exploataciu «človeka človekom»;
- alebo s tým, že v procese uvádzania tohto ideálu do života sa vyskytujú chyby a, okrem toho, proces budovania komunizmu sprevádzajú rôzne druhy zneužitia, jak zo strany stranícko-štátnej moci (vrátane zahraničných agentov v jej radoch), tak aj zo strany «bežných ľudí».

V r. 1985 takzvanú «prestavbu» začali agresívni paraziti, prikrivajúc svoju politiku odstránenia socialistických základov a rozdelenia ZSSR *táraninami ambiciózných sčítaných hlupákov, mravno-psychologicky identických s Bandar-Logmi*; prestavbu začínali tí, ktorí boli v princípe nespokojní so socializmom, a želali si raz a navždy zatvoriť perspektívu komunizmu ako spoločnosti, v ktorej nebude miesto pre exploataciu «človeka človekom», t.j. nebude miesto pre agresívny parazitizmus ich

samotných a ich dedičov na živote ľudstva a biosfére Zeme.

Keď táto hanebná podstata «prestavby» začala byť na konci 1980-tych rokov citeľnou, tak niektorí ľudia, odmietajúci hlúpu a pokryteckú politiku režimu stvárneneho M.S.Gorbačovom, sa rozhodli pustiť do politickej iniciatívy: na iných mravno-etických základoch vypracovať a uviesť do života alternatívny politický kurz, ktorý by vyjadroval životné ideály jak ich samotných, tak aj drvivej väčšiny ľudí žijúcich svojou prácou za mzdu, a viac či menej mravne pripravených žiť v spoločnosti, v ktorej nie je miesto pre parazitizmus. Práve výsledkom tejto iniciatívy sa objavila, rozvíja sa a šíri Koncepcia spoločenskej bezpečnosti. No táto činnosť — nie je čímsi «inovatívnym», čo sa zjavilo nevedno odkiaľ a ako, ale je systematickým pokračovaním a rozvíťím procesov bežiacich v sovietskej spoločnosti mimo byrokratickú «nomenklatúru», a ešte skôr — vo všetkých vrstvách spoločnosti Ruského impéria¹: mimo «nomenklatúru» pracovala a šírila sa iná etika, podmienená inou — nie

¹ Viď analytickú správu VP ZSSR r. 2011 «Oslobodenie filozofie na Rusi od dogiem byzantskej teológie». Tu len uvedieme úryvok z XX. hlavy «Záver» «Knihy spomienok» veľkého kniežaťa Alexandra Michailoviča:

«Je nič neľutujem a neklesám na duchu. Moji vnuci — mám štyroch — pravdepodobne, dosiahnu niečo lepšie. Ja dnešnú epochu nepovažujem ani za civilizovanú, ani za kresťanskú. Keď čítam o miliónoch ľudí umierajúcich od hladu v Európe, Amerike a Ázii, kým v rovnakom čase v skladoch hnije nespočetné množstvo chleba, kávy a ďalších produktov (*písané v rokoch «veľkej depresie», výsledkom ktorej v USA od hladu vymrelo niekoľko miliónov ľudí: — náš postreh k citátu*), tak priznávam nevyhnutnosť radikálnych zmien v podmienkach nášho života. Osud troch monarchii rozkolísal moju vieru v pevnosť politických pilierov. Trinásť rokov komunistickej skúsenosti nad nešťastným Ruskom zabili všetky moje ilúzie ohľadne ľudského idealizmu. Od ľudí nachádzajúcich sa v duchovnom otroctve ani nemožno očakávať nič iné.

Oficiálne kresťanstvo, ktoré v roku 1914 ukázalo svoju neadekvátnosť, vynakladá všetko úsilie k tomu, aby nás premenilo na *otrokov Božích (slová, označené nami kurzívou, by bolo dobré dať do úvodzoviek alebo ponechať len slovo «otrokov», nespomínajúc Boha: — naše spresnenie v citáte)*, privádzajúc nás takto k fatalizmu, ktorý nesie strašnú zodpovednosť za tragický koniec Ruska a jeho dynastie.

Religia Lásky, založená na zákone Lásky, musí zameniť všetky vierovyznania a premeniť dnešných «otrokov Božích» na Jeho aktívnych spolupracovníkov. Ak nás naše útrapy ničomu nenaučili, tak potom obeta Krista bola zbytočná, a potom má naozaj pravdu ten, kto tvrdí, že posledný kresťan bol ukrižovaný pred tisíc deväťsto rokmi.

Je trpké si uvedomovať, že dnešná cirkev odišla ďaleko od Krista; ale je to tak. Chýbajúci článok ona vytvoríť nedokáže, lebo sa neriadi zákonom Lásky; všetko je prítomné: dogmy, sviatosti, obrady, tisíce modlitieb, za ktorými sa skrýva jej duchovná nemohúcnosť, len Lásky niet.

Koho a čo musíme ľúbiť?

Najvyššiu Silu — Boha, nie slovami, nie poklonkovaním a otrockým podlizovaním sa, ale myšlienkami a činmi lásky ku všetkým rovnako, k blízkym i vzdialeným, k priateľom i k nepriateľom, ku všetkým tvorom.

Musíme ľúbiť celý svet, lebo tvoríme jeho neoddeliteľnú časť, súčasne si uvedomujúc, že sme vyšli od Najvyššej Sily a k nej sa vrátíme len vtedy, keď sa staneme samostatnou, uvedomelou, duchom silnou osobnosťou. Mimo myšlienok a pre lásku nemôže existovať lásky k Najvyššej Sile — Bohu; tejto Sile sme potrební natoľko, nakoľko plniac svetské zákony nerušíme harmóniu sveta.

Musíme ľúbiť všetko čisté, krásne, prírodu a jej prejavy, musíme ľúbiť pozemský život, lebo on je jedným zo stupňov života večného, ktorý keď povedieme v pravde, čistote a láske, získame možnosť postúpiť o stupeň vyššie. Ja chápem, že je ťažké ľúbiť život tým, u ktorých život prebieha v neustálej ťažkej práci, v neustálych starostiach o užitie svojich rodín. Veď ale ak porovnáme náš život s životom našich sestier a bratov, ktorí zostali v Rusku, tak, naozaj, lepšie je byť slobodným bedárom, než bedárom-otrokom.

Okrem toho, veď nie len nám samým sa žije ťažko; všetko obyvateľstvo zemegule, s výnimkou majetnej menšiny, žije v rovnakých podmienkach ako my.

Treba si pevne ujasniť, že návratu do minulosti niet; ak sa vrátíme do vlasti, tak aj tam budeme pracovať bez odpočinku; sami budeme musieť budovať svoje blaho, čakať pomoci nebude od koho. Okrem toho, prudká zmena, ktorá sa udiala v našom živote, z duchovného uhlu pohľadu, je veľkým dobrom, a kto to pochopil, ten hlboko využil túto okolnosť pre svoj vzostup na ceste k dokonalosti. A práve z tohto uhlu pohľadu musíme ľúbiť život.

Svoj život je treba vidieť nie z pohľadu úzkeho pozemského, prechodného, ale z pohľadu večného, duchovného. Treba sa na seba dívať nie ako na telo, v ktorom dočasne žijeme, ale ako na duch, ktorého je naše «Ja» vyjadrením, ktorý je obyvateľom Sveta, pre ktorého niet ani času, ani priestoru, ktorý žije kde chce, ktorý nie je podriadený ani zákonom prírody, ani zákonom ľudským, ktorého práva sú bezhraničné, pretože život je v ňom samom, a ktorý je zodpovedný len pred Najvyššou Silou — Bohom.

Nič pozemské ničím a nikdy nemôže ublížiť nášmu duchu, on je mimo dosah pozemských, ľudských ambícií, no spojenie s Duchom Večným je vždy v jeho plnom dosahu. Uvedomujúc si veľkú istinu práve povedaného a precítiať túto veľradostnú istinu do konca, pochopíme, nakoľko je všetko, čo sa týka nášho tela, malicherné, nakoľko je všetko dejúce sa na zemi, nepodstatné.

pokračovanie →

«elitárnou» mravnosťou. Preto sa obrátime k preskúmaniu toho, čo sa dialo v ZSSR za hranicami byrokratickej «nomenklátúrnej» korporácie.

V ZSSR drvivá väčšina obyvateľstva od momentu zavŕšenia kolektivizácie poľnohospodárstva v prvej polovici 1930-tych rokov pracovala v kolektívoch. Na rozdiel od «nomenklátúrnej» byrokracie, ktorá sama sebe vypisovala plat a určovala spektrum štátneho zabezpečenia pre seba a svoje rodiny na úkor zvyšnej spoločnosti a bez ohľadu na kvalitu riadenia hospodárstva krajiny, kvalita života a možnosti kariérneho rastu väčšiny tých, ktorí pracovali v kolektívoch, a ich rodín boli podmienené práceschopnosťou príslušného kolektívu.

A práceschopnosť všetkých kolektívov je podmienená zladenosťou kolektívu, v ktorej základe leží: 1) mravne podmienená etika, ako prostriedok stmelenia množstva jednotlivcov do jednotného kolektívu a 2) špecifický profesionalizmus každého z účastníkov kolektívu. **Bez tohto sa aj najlepšia (vo funkčnom zmysle) organizačná štruktúra¹ stáva nefunkčnou.**

Hoci mzdový systém a systém prerozdelenia práv prístupu k spoločenským fondom spotreby bol pre byrokratický charakter riadenia v ZSSR dosť vzdialený od ideálu (v aspekte stimulovania k svedomitej práci a tvorbe²) a odohrávali sa v ňom rôzne zneužitia moci, predsa len to malo svoj rozhodný vplyv na makroúrovni ekonomiky v dlhších časových intervaloch dejín. V tých podmienkach, ktoré už boli sformované makroúrovňou štátneho riadenia, mali na mikroúrovni (v kolektívoch, a tiež v aspekte riešenia všedných životných problémov) v krátkych časových intervaloch dejín (od niekoľkých rokov do niekoľkých desaťročí aktívnej pracovnej činnosti v živote pokolenia) rozhodujúci význam práve: vlastný profesionalizmus a etické zručnosti spolupráce s druhými členmi kolektívu.

Toto bolo v ZSSR charakteristické pre všetky kolektívy, ktorých pracovné výsledky neboli formálnym súčtom výsledkov individuálnej práce jeho členov³, ale vytvorením⁴, do ktorého každý

Povedzte si: «Som večný duch, slobodný, vychádzajúci od Boha a k Bohu idúci: mám v sebe všetko, aby som bol s Bohom vo večnom kontakte, a toto všetko spočíva v slove «ľúbiť» — slovo, ktoré skutočne vyjadruje základný, pozitívny zákon Sveta» (<http://militera.lib.ru/memo/0/one/russian/a-m.rar>).

¹ O vytvorení a analýze súladu medzi úlohami podnikov a ich organizačných štruktúr vid' pracovné materiály VP ZSSR «O kultúre administratívnej činnosti» a prácu «Základy sociológie» (1. časť, kapitola 7.2).

² Ak v spoločnosti je prítomný obrat financií, tak kvalita jej života a perspektívy sú v mnohom určené tým, komu a za čo v nej platia peniaze:

- ak v zárobkoch vedú «atraktívne sexice» (t.j. «elitárne» «vyziabnuté mačky»), «šoumeni» a predstavitelia úzkej skupiny «elitárnych» klanov, stojaci na vyšších postoch v štátnej moci a biznise — perspektívy spoločnosti sú jedny — mizerné;
- ak v zárobkoch vedú vysokí profesionáli v oblasti vedy, techniky, vzdelávacieho systému (najmä predškolského a ďalej), medicíny nezávisle od klanovej príslušnosti — perspektívy spoločnosti sú iné, oveľa lepšie.

Čo sa týka riadiacej sféry, tak ona v mravno-eticky zdravej spoločnosti nemôže byť lídrom v zárobkoch, nakoľko postup po «kariérnom rebríčku» smerom k vrcholu «vertikály moci» musí byť sprevádzaný znižovaním príjmov od určitého maxima pre túto sféru činnosti do úrovne približne 2/3 priemernej mesačnej mzdy v spoločnosti (na vrchole «vertikály moci»).

Ide o to, že samotná veľkosť násobku pomeru mzdy (*riadiacich pracovníkov*) k minimálnej mzde predstavuje spoločensky akceptovanú hodnotu deficitu náležitého profesionalizmu v sociálno-ekonomickom systéme. Preto v mnohonásobne vyšších výplatách najvyšších riadiacich pracovníkov (v porovnaní s minimálnou mzdou) a ich ďalších príjmov a privilégiách sa zobrazuje prudký nedostatok vysokokvalifikovaných riadiacich pracovníkov v tejto spoločnosti. Stav sa ešte viac komplikuje tým, že v davo-«elitárnych» kultúrach pri konkurencii na posty s vyššími platmi v kariérnom raste vyhrávajú intrigáni a lokaji, a nie profesionáli, ktorí nazývajú veci pravými menami, odhaľujú problémy, chyby a zneužitia vo sfére realizovania moci. V dôsledku nevykoreniteľnosti tejto tendencie v davo-«elitárnych» kultúrach deficit vysokoprofesionálnych riadiacich pracovníkov sa ešte viac vyostreje, kvalita riadenia vecí celospoločenského významu sa znižuje, čo spoločnosť vedie do krízy (pozrite si úryvky z pamätí akademika E.S.Vargu a porovnajte ich s následnou históriou ZSSR).

³ Napríklad, «kolektív polikliniky» vyliečil 100 nemocných, pritom: 3 terapeuti vyliečili po 20 nemocných, chirurg — 15, očný lekár — 10, ORL — 10, neuropatológ — 5.

⁴ Lietadlo je dielom fundamentálnej vedy a jej aplikovaných oborov, hlavného konštruktéra a jeho prácu obsluhujúcich špecialistov, kolektívu leteckého závodu a kolektívov všetkých tých podnikov, ktoré boli dodávateľmi

pokračovanie →

účastník vniesol svoj vklad, ktorý podmienil úspešnú prácu druhých členov kolektívu a spoločný výsledok jeho celkovej práce.

Pochopiteľne, že za takýchto podmienok v neformálnych hodnoteniach¹ kolektívom ktoréhokoľvek svojho člena bolo hlavné:

- aby človeku bolo možné zveriť nariadenú časť spoločného diela;
- aby iniciatíva tohto človeka, pri svojom prejave, bola zameraná na zvyšovanie práceschopnosti celého kolektívu, t.j. na rast profesionalizmu každého jeho člena a celkovú zladenosť kolektívu, a nie na to, aby riešil nejaké svoje vlastné úlohy na úkor a škodu ostatných.

Ak to tak je, potom otázka národnej príslušnosti dotyčného profesionála má pre kolektív význam iba v aspekte prekonania «jazykovej bariéry», čo je nutné pre zabezpečenie zladenosti kolektívu v ciele dosiahnuť vysokú práceschopnosť².

Samozrejme, vyššie opísané je ideál, od ktorého existujú v reálnom živote rôzne odchýlky. No princípy tvoriace tento ideál sú funkčné, a tie boli v ZSSR systemotvorným faktorom.

A s týmto systemotvorným faktorom musela vyššia vládna byrokracia a jej oblastná periféria v kolektívoch rátať, pretože v opačnom prípade pod vplyvom nespravodlivostí a zneužití, páchaných v kolektívoch a ich úsekoch vyšším aj nižším vedením, kolektívy strácali svoju práceschopnosť, a toto napokon privádzalo vedúcich k nutnosti sa zodpovedať pred svojimi nadriadenými za zlyhanie prác. Toto je obzvlášť charakteristické pre stalinskú epochu, hoci aj počas nej sa diali zd'aleka nie ojedinelé prípady označenia vinníkov z radu nezúčastnených. No dokonca aj v brežnevských «stagnujúcich» časoch boli tieto systemotvorné princípy dôležitými v živote kolektívov a celej krajiny. Zrieknutie sa týchto princípov na makroúrovni bolo zrealizované v rokoch prestavby klikou «Jakovleva — Gorbačova», čomu čeliť na mikroúrovni ktoréhokoľvek jednotlivého kolektívu (závodu, kolchozu, VVÚ, vojenského oddielu a pod.) bolo nemožné, keďže nástroje priameho vplyvu na makroúroveň z úrovne kolektívu (okrem «mystických»³) v ZSSR neboli, ako nie sú ani v postsovietskej RosSiónii.

surovín, dielov a všetkého ostatného, čo je nutné pre prácu leteckého závodu. Okrem toho, možnosť jeho vytvorenia v súčasnosti je podmienená úspechmi minulých pokolení v oblasti vedy a techniky, nahromadenými za celú históriu dnešnej globálnej civilizácie.

Vklad každého účastníka takejto kolektívnej činnosti do spoločného výsledku nám pomôže objasniť nasledujúci príklad. Povedzme, že je treba vyložiť náklad tehál z auta ručne. 10 ľudí spraví reťaz a začnú vykladať náklad, prehadzujúc si tehly jeden druhému z ruky do ruky. Pravdepodobnosť, že každý účastník nepustí tehlu na zem a nerozbije je rovná 0,9 (90 %). Otázka: koľko tehál bude rozbitých pri takomto spôsobe vykladania a pri takejto úrovni profesionalizmu? — skúste vyrátať sami: nie je to ťažké, ak porozmýšľate, a program kalkulačka je takmer v každom mobilnom telefóne a v každom počítači.

Je teda jasné, že ak výsledkom takejto «práce» zostane nepoškodených tehál menej, než je potrebné pre stavbu, a nový náklad tehál už nebude, tak sa stavba nezrealizuje (*v danom príklade zostalo iba 34% tehál nepoškodených*). Ak túto analógiu použijeme k úlohe o vypracovaní a výrobe vedecky podloženej produkcie na základe kolektívnej profesionálne špecializovanej práce, tak bude očividné, že mnohé projekty sa stanú nerealizovateľnými v dôsledku nahromadenia chýb v technologickom reťazci (postupnosť prác) v sieťových grafoch projektov, zobrazujúcich procesy vypracovania a výroby vedecky podloženej produkcie.

¹ Formálne hodnotenia, predkladané kádrovým oddeleniam a nadriadenému vedeniu, nemajú význam pre vzájomné vzťahy ľudí v kolektíve.

² Reálny prípad. Jeseň 1941. Do delostreleckej batérie pribudla posila z Kazachstanu. Brániť Vlast boli ľudia morálne odhodlaní, no väčšina nových neovládala ruský jazyk. Čo robiť? — Veliteľ batérie menoval veliteľmi kanónov tých, ktorí ovládali ruský jazyk. Ďalej veliteľ vydáva príkaz po rusky — veliteľia kanónov ich zopakujú po kazašsky, čísla výpočtov všetci chápu a plnia. Hlásenia a otázky idú tiež cez veliteľov kanónov. Bojová príprava prebieha tiež normálne: tí, čo vedia ruský jazyk sa učia sami a vysvetľujú druhým po kazašsky ako používať zbraň a ako je zorganizovaná služba. Po niekoľkých mesiacoch je jazyková bariéra prekonaná: batéria je bojaschopná, a predstavuje mnohonárodný kolektív, ktorého všetci členovia pracujú na spoločný cieľ, pri vzájomnej pomoci a pripravenosti zameniť v boji ranených a mŕtvych. Žiadnych konfliktov na národnostnom základe niet.

³ O tom viď analytickú správu VP ZSSR «Pravdivý a slobodný je ich prorocký jazyk a s Vôľou Nebeskou sa druží...» zo série «O aktuálnom dianí» № 6 (102), r. 2011, a tiež 8. kapitolu aktuálnej knihy.

Po vyjasnení tohto sa možno obrátiť k vzájomným národným vzťahom ako takým. Pracovná migrácia je jednou zo zložiek života organizačne a technologicky rozvinutých a rozvíjajúcich sa touto cestou spoločností. V ZSSR tiež prebiehala pracovná migrácia, a pritom pracovná migrácia zachvacovala všetky oblasti vzniku národných kultúr na území krajiny. Preto sa *všade* v kolektívoch nutne objavovali noví ľudia, pochádzajúci z oblastí vzniku iných národných kultúr.

Pritom v priebehu desaťročí ľudia cestovali za trvalým pobytom jak z rozvinutejších (v technosféro-civilizačnom zmysle) regiónov krajiny do menej rozvinutých s cieľom ich pozdvihnutia na úroveň rozvinutých, tak aj z menej rozvinutých do rozvinutejších s cieľom získania vzdelania a práce v profesiách, aké sa nenachádzali v ich «malej vlasti»¹. Kvôli tomuto boli kolektívy mnohonárodné, a ruský jazyk bol jazykom medzinárodnej komunikácie a integrácie jednotlivcov do mnohonárodnej spoločnosti pri zachovaní národných jazykov v regiónoch vzniku národných kultúr aj v diasporách za ich hranicami.

Náš život je taký, že približne polovicu nášho bdelého času trávim v práci, a preto nutne dochádzalo k tomu, že medzi ľuďmi počas práce v kolektívoch vznikali priateľské vzťahy, a časť manželstiev vznikala medzi pracovníkmi jedného a toho istého kolektívu (*to posledné bolo obzvlášť charakteristické v «mestotvorných podnikoch»², v ktorých pracovala polovica (i viac) obyvateľov príslušnej územnosprávnej jednotky*). No priateľstvo aj láska, ktoré vznikali v kolektívoch medzi jeho členmi, národné hranice nepoznali.

Pritom národná politika Sovietskej vlády v stalinskej epoche bola skutočne zameraná na to, aby vykorenila národný útlak jedných etnických skupín inými pomocou toho, že poskytovala možnosť získať všetkým národnostiam akokoľvek vysoké vzdelanie v rôznych oblastiach aj realizovať získané vedomosti v praktickej činnosti. Pritom ľudia si cenili za ich mravno-etické kvality a profesionalizmus, a nie pre ich etnický pôvod.

Tento princíp sa rozširoval aj na hodnotenia (prostými ľuďmi) predstaviteľov riadiacej sféry, preto výhrady k tomu, že J.V.Stalin bol Gruzínek, bratia M.M a L.M.Kaganoviči — židia, V.M.Molotov, M.I.Kalinin, S.M.Budjonnyj — Rusi, E.S.Varga — žid z Rakúsko-Uhorska, A.I.Mikojan a jeho brat (letecký konštruktér) — Arméni, K.K.Rokossovskij — Poliak atď., nevznikali.

Ak výhrady aj vznikali, tak to bolo v súvislosti s činnosťou každého z nich, ako takou. A len v tých najmenej vzdelaných vrstvách spoločnosti bola neprijateľná (z ich pohľadu) činnosť rôznych úradných osôb objasňovaná ich «cudzorodým pôvodom» — reálnym alebo prisudzovaným napriek skutočnosti; no presne rovnako existovala aj tendencia prihrávať k svojmu ľudu predstaviteľov iných ľudov, ak títo získavali úctu. A tak to pokračovalo až dovtedy, kým sa socializmus skutočne budoval, kým spoločnosť skutočne napredovala ku komunizmu — vďaka tomu, že kvalita riadenia rástla a problémy, s ktorými sa ľudia stretávali v práci a v živote, sa riešili, pretože všetci z roka na rok žili lepšie na základe vlastnej kolektívnej práce.

Postoj k vláde a vede sa medzi obyčajnými ľuďmi zmenil až po tom, čo byrokracia v postalinských časoch začala samú seba obnovovať ako exploatátorskú spoločenskú triedu a prenikla do vedy³, v dôsledku čoho sa kvalita riadenia z pohľadu obyčajných ľudí začala čoraz viac znižovať. Tým najpovrchnejším objasnením zníženia kvality riadenia sa stali odkazy na nadvládu «cudzcincov»

¹ Napríklad, hrdina Sovietskeho Zväzu, námorník na ponorke Jaroslav Konstantinovič Iosseliani (1912 — 1980) sa narodil a vyrástol v horách Svaneti (*Gruzínsko*). Vo svojich spomienkach «Oheň v oceáne» (Tbilisi: Merani. r. 1975) on, popri cenzúre Hlavného politriadenia Sovietskej Armády a Vojensko-morskej flotily, zverejnil pravdu o mravno-etických kvalitách «nepotopiteľného» vrchného veliteľa VMF ZSSR chruščevsko-gorbačovských čias — S.G.Gorškova (viď <http://lib.rus.ec/b/177805/read>).

Hrdina Sovietskeho Zväzu, námorník na ponorke Izrael Iljič Fisanovič (1914 — 1944) sa narodil v Jelizavetgrade (dnes Kyrovograd, Ukrajina), neskôr sa rodina presťahovala na Charkov. Zahynul na ponorke V-1 (bývalá britská «Sunfish») spoločne s celou posádkou, vrátane anglických styčných dôstojníkov: ponorku, plávajúcu v polohe nad hladinou, na trase z Veľkej Británie do Murmanska, potopilo (ako tvrdia Angličania, omylom) anglické lietadlo; podľa tvrdenia anglickej strany ponorka vybočila z dohodnutého rajónu a pri spozorovaní lietadla sa ponorila miesto toho, aby zostala na povrchu a vyslala dohodnuté poznávacie znamenia, po čom bola následne potopená leteckými hĺbkovými bombami.

² Podniky, ktoré mesto živia a rozvíjajú. — pozn. prekl.

³ Ak nie koncom 1950-tych rokov, tak začiatkom 1960-tych rokov sa začalo používať príslovie «vedcom byť nemusíš, ale byť kandidátom si povinný...». O žalosťnom stave oficiálnej vedy v našej krajine viď analytickú správu VP ZSSR «Ruská akadémia vied proti pseudovede? — „Lekár“: vylieč sa sám...» zo série «O aktuálnom dianí» № 4 (64), r. 2007.

vo vláde a vede: v národných republikách na nadvládu predovšetkým Slovanov; a v aparáte zväzových orgánov moci, vo vede, v umení, vzdelávacom systéme — na nadvládu židov a prisťahovalcov z národných republík ZSSR.

Tiež treba priznať, že pri menovaní do funkcií v oblastiach vzniku národných kultúr ľudov ZSSR sa v mnohých prípadoch «vopred» dávala prednosť — nie profesionalizmu «cudzincov» prisťahovaných do tejto oblasti — ale miestnym «národným kádrom», t.j. tlmili sa možnosti kariérneho rastu profesionálne adekvátnejších ľudí inej národnosti, no nie tuzemskej, ktorej predstavitelia dostávali prednosť, občas aj nedisponujúc potrebným profesionalizmom¹. Avšak, ako ukázala skúsenosť, mnohé miestne «národné kádre», ktoré dostali vopred takýto preddavok, ho nie vždy správne hodnotili ako preddavok, ktorý ich zaväzuje k vlastnému profesionálnemu rastu a k vďačnosti tým, kto im v tom pomáha a na úkor koho získali výhody. V dôsledku toho, takáto kádrová politika napomáhala rastu miestneho «elitárneho» profesionálne neadekvátneho nacionalizmu a zneužití z jeho strany, vrátane zameranosti národných «elit» — ktoré získali vzdelanie a sociálny status na úkor ZSSR, na úkor všetkých jeho ľudí a predovšetkým na úkor Veľkorusov — na rozbitie ZSSR a likvidáciu socializmu. Obzvlášť sa to týkalo bývalých «zaostalých periférií» Ruského impéria: republík Strednej Ázie, Prikaukazských regiónov, Pobaltia.

Napriek tomu, v prostredí obyčajného ľudu žijúceho svojou prácou za jednu výplatu boli nacionalizmus, nacizmus a internacizmus javmi veľmi zriedkavými. Významným javom boli len v prostredí národných a diasporálnych byrokratických a «intelektuálnych» «elit» (v prostredí takzvanej «inteligencie»).

V postsovietskych časoch v podmienkach 1) platnosti buržoázno-liberálneho ekonomického modelu a pod jeho vplyvom lumpenizácie značnej časti obyvateľstva rôznych národností, 2) pádu kvality všeobecného vzdelania a vzniku nedostupnosti vyššieho vzdelania pre mnohé sociálne skupiny (*vrátane vyčlenených podľa národnostného príznaku*), 3) zatvorenia možnosti vstupu do «prestížnych» sfér činnosti, 4) nemožnosti kariérneho rastu — sa problémy vzájomných národných vzťahov vyostрили, nakoľko rôzne etnické skupiny rozpadom ZSSR, likvidáciou socializmu a reštauráciou kapitalizmu pod kontrolou nadnárodného kozmopolitického kapitálu — utrpeli škodu v rôznej miere. Pritom v postsovietskej RF vzniknutá štatistika prerozdelenia kapitálu medzi predstaviteľmi rôznych etnických skupín a prerozdelenia obyvateľstva rôznych etnických skupín podľa úrovne ich príjmu, charakteru profesionálnej práce, podľa možností získania vzdelania, získania zamestnania a kariérneho rastu — sú také, že je treba priznať:

Postsovietsky priestor sa nachádza pod mocou globálneho internacizmu, ktorého sprievodcom je židovsko-judejská² diaspóra; jej predstavitelia na mafiózno-klanovom základe zastávajú mnohé kľúčové miesta vo vede, biznise, štátnom aparáte, sfére vzdelávania; kde nie sú len oni sami —

¹ Výnimkou boli oblasti vzniku veľkoruskej, ukrajinskej a bieloruskej kultúry. Tu boli nadmieru (*vzhľadom na podiel, ktorý tvorili v zostave obyvateľstva*) úspešní v kariérnom postupe predstavitelia židovsko-judejskej diaspóry (*viď nasledujúcu poznámku*). V prvých desaťročiach ZSSR sa to týkalo ich prítomnosti jak v zostave byrokracie, tak aj v iných «prestížnych» sférach činnosti. V po-stalinských časoch sa ich prítomnosť v administratívnom aparáte vyššej úrovne o čosi znížila, no stále hrali kľúčovú úlohu vo vede, vzdelávacom systéme, umeniach orientovaných na široké masy a voľný čas, a v žurnalistike. V postsovietskych časoch židovsko-judejská diaspóra posilnila svoju prítomnosť v orgánoch štátnej moci na všetkých úrovniach «vertikály».

² Kým v slovenčine poznáme len jeden termín „žid“, tak v ruskom jazyku je viac termínov s ohľadom na rôzne významové aspekty. Ruské slovo 1) **žid** je rovnako vulgárne, ako naše slovo „židák“, a neoznačuje ani etnický ani náboženský príznak, ale je vyjadrením všetkého negatívneho čo bolo kedy v dejinách u židov pozorované, najmä vypočítavosť, lakomosť a farizejstvo v peňažných otázkach (*Podobne, ako sa udomácnilo slovo cigániť, v zmysle klamať, v spojení s rómskym etnikom. A slovo cigáň reprezentuje negatívne mravné vlastnosti pozorované u rómskeho etnika v minulosti*). Ruské slovo 2) **judej** odráža náboženský aspekt príslušníka židovskej národnosti (od názvu náboženstva — judaizmus). Ruské slovo 3) **jevrej** odráža etnický aspekt príslušníka židovskej národnosti (od slova Hebrej).

Aby nedošlo k zmäteniu významov v ďalšom texte, tak pokiaľ nebude kladený dôraz na niektorý konkrétny aspekt, bude sa používať všeobecný slovenský termín „žid“, a aj v prípade etnického príznaku použijeme „žid“ alebo „jevrej“. Pokiaľ sa bude jednať o expresívny zmysel ruského slova žid, použijeme expresívny slovenský ekvivalent (napr. „židák“). — pozn. prekl.

sedia tam aj ich päťolizači, obdivovatelia, aj etnicky rôznorodí kozmopolitovia (*ktorí stratili svoje národné sebauvedomenie*), a s nimi spojení predstavitelia «LGBT»-komunity.

Preto pred RF, *ako aj pred všetkými ostatnými štátmi planéty (vrátane Izraelu)*, stojí problém nie „harmonizácie vzájomných národných vzťahov na základe kultu všakovakej «tolerantnosti» v liberálno-buržoáznej «multikultúrnej» spoločnosti“, ale **problém vykorenenia exploatacie «človeka človekom» a odstránenia systému utláčania celej krajiny a jej ľudí internacizmom**. Len v takomto prípade sa vzájomné národné vzťahy postupom času «sami od seba» harmonizujú behom rozvoja kultúry.

4. Historicky reálny internacizmus a postoj k nemu v spoločnosti

Skôr, v kapitole 3.2 sme uviedli kolekciu citátov z Biblie, v ktorej našiel svoje vyjadrenie projekt zotročenia ľudstva v mene Boha. Práve táto **doktrína «Deuteronómium-Izaiáš»** je **najextrémistickejšou v aspekte vybudovania globálneho systému exploatacie «človeka človekom» a neľútostnej likvidácie všetkých, čo s ňou nesúhlasia, a takisto «neužitočných», t.j. všetkých tých, ktorí si v nej nedokážu nájsť uplatnenie, vyhovujúce pohlavárom a majiteľom systému.** V dôsledku princípov jej zlomyseľného vytvorenia bola *židovsko-judejská komunita*¹ od začiatku autormi tohto globálno-politického projektu vytvorená ako jadro jeho nositeľov a šíriteľov. Preto aj «rozptýlenie židov» nebol smutný následok «antisemitizmu»², ale spôsob uvedenia doktríny «Deuteronómium-Izaiáš» do života v globálnych rozmeroch, t.j. všade za hranicami oblasti prvého vzniku židovsko-judejskej kultúry. Samotnou politikou vyplývajúcou z doktríny «Deuteronómium-Izaiáš» je historicky reálny internacizmus, určujúci priebeh globálneho historického procesu počas približne asi tri a pol tisíc posledných rokov. A preto židia-judeji sú v dejinách takí akí sú, lebo kedysi znacharská korporácia starého Egyptu zavrholi spravodlivosť a ľudomilnosť³ a, upadnúc do sebaklamu, spustila biblický projekt zotročenia ľudstva v mene Boha, vymeniac v ňom Boží Zámer za svoj ohavný výplod.

S takýmito názormi na «židovskú otázku», vyjadrenými v Konceptii spoločenskej bezpečnosti ešte v prvej redakcii «Mŕtvej vody» v r. 1991, zhodne nesúhlasia aj 1) rasisti-«antisemiti», aj 2) židovsko-judejskí rasisti, aj 3) «tolerantní» ku všetkému *lahostajní a slabomyselní bez rozdielu od ich etno-konfesijnej príslušnosti*.

— Z uhla pohľadu rasistov-«antisemitov» sú tieto názory len «židovskou intrigou», ktorá má za cieľ sňať zo «židov» akúkoľvek zodpovednosť za ich stáročia trvajúcu protiľudskú činnosť v minulosti i prítomnosti, preložiť ju na «mýtické staroegyptské žrečestvo», ktorému teraz nemožno nič vytknúť, pretože Egypt žrecov a faraónov zostal v ďalekej minulosti. Rasistom-«antisemitom» sa bude zdať výhodnejšie si naštudovať všelijaké hlúposti typu «Mein kampf» a pokúsiť sa riešiť problémy RF na základe receptov «svätého Adolfa» miesto toho, aby sa vžili do histórie a sami porozmýšľali nad jej podstatou a Prozreteľnou orientáciou jej priebehu.

Okrem toho oni nepremýšľajú nad takými «malichernosťami» ako nasledovné: nemajú žiadne vedomosti a zručnosti, na základe ktorých by dokázali, po prvé, oddeliť rasovo čistých od ostatných a, po druhé, poradiť si s riadením štátu a uviesť do života prisľúbené blaho (pre všetkých, okrem židov a ďalších rasovo-nečistých «cudzincov»), až sa štátna moc ocitne v ich rukách.

— A z uhlu pohľadu väčšiny predstaviteľov židovsko-judejských diaspór, ktorí na vedomej úrovni *skutočne* nemajú žiadnu snahu k *osobne svojej* vlastnej nadvláde, a ktorí pracujú vo sformovanom systéme spoločenského zjednotenia práce podľa svojich schopností, sú tieto názory — vysloveným pseudovedeckým «antisemitizmom», klebetou, znižujúcou dôstojnosť veľkého, ťažko skúšaného ľudu, ktorá má potenciál vyprovokovať v dejinách ďalší «holokaust».

¹ **Židovská** (jevrejská) — charakteristika podľa príznaku rodovo-kmeňovej príslušnosti, t.j. podľa pôvodu od určitého rodu-kmeňa (*Hebrej*); **judejská** — charakteristika podľa príznaku vierovyznania a ideológie; **komunita**, a nie spoločnosť — pretože táto globálna kultúrne osobitá skupina ľudí bola vytvorená umelo za účelom riešenia určitých globálno-polických úloh a existuje paralelne so spoločnosťami, ktorých vznik a rozvoj mal prirodzene svojrázny dejinný charakter. Komu to nie je zrejmé z Biblie, viď prácu VP ZSSR «Sinajský „pochoď“» (v Informačnej báze VP ZSSR v zborníku «Intelektuálna pozícia» № 1/97 (2)).

² Ako bolo podotknuté na jednej židovsko-judejskej stránke, **«antisemiti — to nie sú tí, ktorí nemajú radi židov, ale tí, ktorých nemajú radi samotní židia».**

³ «Aj Egypťania svojho času boli spravodlivými a ľudomilnými» — K.Prutkov.

— A z uhlu pohľadu «tolerantných» ku všetkému ľahostajných a slabomyseľných bez rozdielu od ich etno-konfesijnej príslušnosti biblický projekt zotročenia ľudstva v mene Boha vôbec neexistuje, pretože uvedená (v kapitole 3.2) kolekcia citátov z Biblie je iba kolekciou, a nie súvislým fragmentom biblického textu, v ktorom deklarácia o zámere zriadiť svetovú nadvládu by bola vyjadrená ako jeden celok od začiatku do konca. Ináč povedané, podľa ich názoru, prakticky z ľubovoľného textu možno «natrhať vety», a potom z «natrhaných viet» skomponovať text ľubovoľného obsahu. A oni sú presvedčení o tom, že VP ZSSR urobil s textom biblie práve toto, vyjadrujúc cez spomenutú kolekciu svoj schizofrenický «antisemitizmus», a nie skutočnú podstatu biblickej sociológie, ktorá, ako si myslia, je v skutočnosti vyjadrená v «desiatich prikázaniach Mojžiša» (starozákonná kniha «Exodus», kap. 20) a tiež v Kristovom «Kázaní na hore» (Matúš, kap. 5), ktoré (na rozdiel od nami uvedenej kolekcie) sú «uceleným textom».

Preto podľa všetkých, pre ktorých je biblický projekt zotročenia ľudstva v mene Boha za hranicami ich vnímania, alebo za hranicami chápania, história prebieha sama od seba, nepredvídateľne a bezcieľne neznámym smerom, židia sú najmúdrejší od prírody, úspešní a súdržní, a «antisemitizmus» je nepríjemný jav, ktorého príčiny treba hľadať kdekoľvek, len nie v židovstve, ktoré je jeho nevinnou obeťou. A takéto názory sú charakteristické jak pre «intelektuálov» židovsko-judejského pôvodu, tak aj pre všetkých ostatných «vzdelaných» ľudí v biblickej kultúre. Mimochodom, už spomínaný akademik E.S.Varga zasvätil jeden z fragmentov vyššie citovaných pamäti «Otvoriť za 25 rokov» práve problému «antisemitizmu» v ZSSR. On píše:

«V zostave vyššieho vedenia v poleninskom období prebehli zaujímavé zmeny. Bezprostredne po revolúcii za Leninovho života hrali vedúcu úlohu súdruhovia, ktorí sa vrátili z emigrácie: Lenin, **Trockij**, **Zinovjev**, Bucharin, **Litvinov**, **Radek**¹ a ďalší; dejatelia, ktorí zostávali v krajine nelegálne: Stalin, Rykov atď. zastávali druhoradé postavenia. Po smrti Lenina boli bývalí emigranti nielenže vytlačení z vedúcich pozícií, ale z väčšej časti aj zničení.

Boj medzi bývalými emigrantmi a dejateľmi, ktorí zostali v krajine, nie je len osobitosťou Sovietskeho Zväzu. V Maďarsku spočiatku vedúca „vrstva emigrantov“ bola takmer úplne vytlačená „tuzemcami“. V Československu boli popravení Ganckij², Geminder³ („Fridrich“) s jeho skupinou⁴. Iba v Bulharsku (Dimitrov) a v NDR (Ulbricht) sa vodcovia-emigranti zachovali (z rôznych príčin). V Číne neboli žiadni emigrovaní revolucionári, takže tento problém nevznikal a nebránil zachovaniu stability vedenia po dobu tridsiatich rokov.

Spolu s bývalými emigrantmi odstraňovali židov, ibaže tento proces zašiel oveľa hlbšie. V okolí Lenina bol veľký počet židov: Trockij, Zinovjev, Sverdlov, Sokoľnikov, Kamenev, Litvinov, Radek. Sverdlov zomrel⁵ ešte za Leninovho života. Litvinov sa o vlások vyhol

¹ V citáte sme hrubým zvýraznili etnických židov. Okrem toho, V.I.Lenin bol synom dcéry židovského konvertitu. N.I.Bucharin bol v druhom manželstve ženatý s židovkou — dcérou Jurija Larina (jeho skutočné priezvisko bolo Lurje, meno Yechiel-Michael), autora knihy «Židia a antisemitizmus v ZSSR» (— M., L.: r. 1929: <http://rutracker.org/forum/viewtopic.php?t=3542433>).

² Nepodarilo sa nám vyjasniť o koho ide. Ak je to chyba, a má sa na mysli J.S.Ganeckij (pravým menom Jakov Fürstenberg), jeden z organizátorov prejazdu V.I.Lenina zo Švajčiarska cez územie Nemecka v jeseni 1917, tak ten bol zastrelený v ZSSR v r. 1937 a s Československom nemal nič (naš komentár k citátu)

(*pravdepodobne ide v citáte len o ďalší preklep a autor mal asi na mysli Rudolfa Slánskeho, tiež židovského pôvodu, ktorého popravili v r. 1952, rovnako ako Bedřicha Gemindera (*gancki/slansky – mohlo sa popliesť*)

³ Predseda medzinárodnej sekcie ÚV KSČ (naše spresnenie v citáte).

⁴ Stalo sa to v r. 1952. Zo 14 ľudí zahrnutých do prípadu, bolo 11 židov. Po zavŕšení procesu K.Gottwald povedal: «V priebehu vyšetrovania a počas procesu s protištátnym sprisahaneckým centrom bol odhalený nový kanál, cez ktorý zrada a špionáž prenikajú do komunistickej strany. Je to sionizmus» (<http://www.lechaim.ru/ARHIV/128/date.htm>). (Naše spresnenie v citáte).

⁵ Smrť J.M.Sverdlova nie je jasná. Podľa oficiálnej verzie J.M.Sverdlov zomrel 16. marca 1919 na následky španielskej chrípky. Podľa inej verzie zomrel vo výsledku zbitia v Orle robotníkmi, čo bolo ututlané, aby sa neprítahovala pozornosť k problematike «semitizmus – antisemitizmus».

väzení; všetci ostatní boli zlikvidovaní. Odstraňovanie židov zo všetkých vedúcich pozícií pokračuje v podstate aj teraz. V ÚV v r. 1964 (ak sa nemýlim) sa nachádza jeden-jediný žid — Dymšic; v aparáte ÚV a ministerstve zahraničných vecí nie je ani jeden. Ani jeden žid nie je riaditeľom vedeckého inštitútu Akadémie vied; židov niet ani v prezídiu (Akadémie vied)¹. V Moskovskej univerzite v tichosti existuje „*numerus clausus*“²: prijíma sa tam nie viac ako 3 % židovských študentov. Oficiálne sa to všetko popiera³.

Vytvorenie štátu Izrael ako osobitnej židovskej vlasti, samozrejme, preukázalo zvýšený vplyv na tradičný ruský antisemitizmus⁴.

Skrytý antisemitizmus v Sovietskom Zväze v r. 1964 bol nečakane odhalený svetovým spoločenstvom. Na Ukrajine vyšla na svetlo sveta „vedecká“ práca „Judaizmus bez prikrášlenia“ s 200 stranami. Mne sa táto knižka nedostala do rúk. Avšak obširne citáty a reprodukované ilustrácie v zahraničných časopisoch jasne ukazujú, že ako hlavný zdroj jej poslužil „*Stürmer*“, ktorý vychádzal v Nemecku v hitlerovských časoch. Objavila sa z rozhodnutia jedného z tajomníkov ÚV Komunistickej strany Ukrajiny.

Objavenie sa tejto „práce“ vyvolalo protesty západných komunistických strán, ktorých členmi boli mnohí židovskí inteligenti. Musela byť stiahnutá z obehu (avšak rýchlo ju vydali znova v USA). „Ideologická komisia“ ÚV na čele s Iljičovom zverejnila veľmi mierne odsúdenie brožúrky.

Vyzerá to, že tento prípad nebol na Ukrajine výnimkou. Súdruh Kronrod, ktorý sa vrátil v jeseni 1964 z Ukrajiny, mi rozprával, že mu ukázali niekoľko strán z tam zverejneného románu. Dej románu prebieha v r. 1918 na Ukrajine. Figuruje v ňom komisár Leizerman, ktorý dal príkaz zastreliť mnohých Ukrajincov a Rusov. Pri tej príležitosti autor „filozofuje“ na niekoľkých stranách: prečo strieľajú Rusov a Ukrajincov? Na Ukrajine všade žijú Leizermanovia: v Kyjeve, v Charkove atď. Sú medzi nimi bohatí aj chudobní. Ale všade sledujú jeden a ten istý cieľ: spôsobiť čo najviac škody ruskému a ukrajinskému ľudu!

Nemám žiadny dôvod pochybovať o pravdivosti tejto informácie⁵.

Podľa ešte inej verzie bol J.M.Sverdlov otrávený na príkaz V.I.Lenina alebo jeho prívržencov, nakoľko práve on bol organizátorom atentátu na V.I.Lenina 30. augusta 1918, ktorý V.I.Lenin aj tak prežil. J.M.Sverdlova, ako organizátora neúspešného vnútrostraníckeho a štátneho prevratu, bolo rozhodnuté zlikvidovať, ale pochovať ho s poctami, aby sa «neprela špinavá bielizeň na verejnosti» — tým skôr, že ešte bežala občianska vojna, v ktorej v tom čase víťaz ešte nebol jasný (náš komentár k citátu).

¹ Hodnovernosť týchto informácií o neprítomnosti židov vo vedení u nás vyvoláva pochybnosti, no reálnu štatistiku tých rokov nepoznáme (náš komentár k citátu)

² Správne malo znieť „*numerus clausus*“ — uzavretý počet. — pozn. prekl.

³ Tiché prenasledovanie židov dosiahlo najväčšiu silu v posledných rokoch života Stalina (uväznenie výkvetu medicínskej vedy pod zámienkou úmyselne vykonanej sabotáže, odvolanie takmer všetkých židovských lekárov z kremelskej nemocnice atď.). Tesne pred Stalinovou smrťou Ščerbakov, vtedajší člen „ideologickej komisie“ ÚV, poslal Stalinovi pamätnú správu, v ktorej odkazmi na Marxa „dokazoval“, že židia nikdy nemohli byť čestnými prívržencami socializmu, a navrhol odoslať všetkých židov na Sibír! Moja dcéra mi porozprávala, že na Sibíri už stáli pripravené baraky na rozmiestnenie židov! Neveril som tomu, význam židovských vedcov v atómovej fyzike je veľmi veľký... (poznámka z citovaného zdroja. Ak ten list Ščerbakova skutočne existoval, potom Ščerbakov obviňoval židov z ich oddanosti internacizmu, no E.S.Varga to nepochopil).

⁴ Fráza «tradičný ruský antisemitizmus» tu znamená, že Rusi sú antisemiti od prírody, preto «antisemitizmus» v Rusku vzniká ako nutný výsledok «chemickej reakcie» typu: 10 rusov + 1 žid = prirodzený ruský antisemitizmus bezalternatívne.

Okrem toho, na teror voči pôvodnému obyvateľstvu Palestíny, ktorý sprevádzal proces vzniku a formovania «židovského štátu», si žid E.S.Varga nespomína: miestne obyvateľstvo je súčasťou životného prostredia a preto sa «ľudská» etika naň nevzťahuje?

⁵ V r. 1956 v čase maďarskej kontrarevolúcie Chruščov povedal v úzkom kruhu: „Chyba spočívala v tom, že vo vláde Rákosi sedelo príliš veľa židov“. (Poznámka z citovaného zdroja: ako chápať toto vyjadrenie N.S.Chruščova — je otázka otvorená: buď ako problém v tom, že zodpovednosť za politiku režimu Rákosi padla na židov; alebo politika, ktorú viedli židia, ktorí mali režim Rákosiho pod kontrolou, sa stala protiľudovou, čo aj vyvolalo povstanie a problémy pre vonkajšiu a vnútornú politiku ZSSR).

Ako vidno z uvedeného fragmentu, E.S.Varga vo vzťahu ku knihe «Judaizmus bez prikrášlenia» zaujíma postoj, ktorý domáca liberálna inteligencia odsudzuje: «nečítal si to, ale nesúhlasíš a odsudzuješ».

Fakticky je verný tradícii, ktorej začiatok v «mraksizme» položil samotný K.Marx: judaizmus — najmä jeho sociologická doktrína — musí stáť mimo štúdium, aby nebolo analýzy, ani kritiky cieľov, na dosiahnutie ktorých je orientovaný, ani kritiky spôsobov a prostriedkov dosiahnutia cieľov, aby sa nikto nezamýšľal nad zdrojom pôvodu tohto všetkého a nevypracoval efektívnu alternatívu biblickému projektu. V článku «K židovskej otázke» (r. 1843, polemika K.Marxa s Brunom Bauerom o spôsoboch emancipácie¹ židov v spoločnosti) práve K.Marx zriadil tichý zákaz pre marxistov na štúdium Biblie a jej vplyvu na psychiku ľudí, a cez psychiku na politickú prax, premietajúcu sa do histórie počas mnohých storočí: **«Pohl'adáme tajomstvá žida nie v jeho náboženstve — pohl'adáme tajomstvá náboženstva v ozajstnom židovi»** — to je rasizmus. A ďalej K.Marx pokračuje (vysvetlenia v poznámkach označených ako «— Red.» patria citovanej publikácii, ostatné poznámky a postrehy sú naše):

«Aký je svetský základ židovstva? *Praktická potreba, zisťnosť.*

Aký je svetský kult žida? *Trhovníctvo.* Kto je jeho svetský boh? *Peniaze.*

No v takomto prípade emancipácia od *trhovníctva* a *peňazí* — a teda od praktického, reálneho židovstva — by bola samoemancipáciou našej doby.

Organizácia spoločnosti, ktorá by odstránila predpoklady trhovníctva, a teda aj možnosť trhovníctva, taká organizácia spoločnosti by urobila žida nemožným. Jeho náboženské povedomie by sa rozptýlilo v reálnom, životodarnom ovzduší spoločnosti, ako clivý opar. Z druhej strany, keď žid uzná túto svoju *praktickú* podstatu ničotnou, pracuje na jej odstránení — vtedy sa vyslobodzuje z hraníc svojho dovtedajšieho rozvoja, pracuje priamo pre vec *ľudskej emancipácie* a bojuje proti *extrémnemu praktickému* prejavu ľudského samoodcudzenia.

A tak v židovstve nachádzame prejav všeobecného *súčasného antisociálneho* elementu, dovedeného do svojej dnešnej úrovne historickým rozvojom, ktorého sa židia, v tomto hlúpom smere, s nadšením zúčastnili; tento element dosiahol taký vysoký stupeň rozvoja, na ktorom sa nutne musí rozpadnúť.

Emancipácia židov v jej konečnom zmysle je emancipáciou ľudstva od *židovstva*². *Žid sa už emancipoval židovským spôsobom.*

¹ Emancipácia:

1. Oslobodenie od akejkoľvek závislosti.

2. Vyrovnávanie práv.

² Marx má na mysli emancipáciu ľudstva od trhovníctva, od moci peňazí. Použitie slova «židovstvo» («Judentum») v zmysle «trhovníctvo» tu je u Marxa spojené s tým, že v nemeckom jazyku sa slovo «Jude», okrem svojho základného významu — «žid», «judej» používalo aj v zmysle «úžerník», «trhovca». — Red.

Ďalej naše doplnenie ku komentáru redakcie. V minulosti sa v Ruskom jazyku v rovnakom význame používali dnes «nepolitkorektné» slová — «žid» (*v RJ sa „žid“ povie slušnejšie „Jevrej“ alebo „Judej“*) a slová s rovnakým koreňom: vid' «Slovník živého veľkoruského jazyka» V.I.Dalja — tie vydania, z ktorých položka «ŽИД» nebola v po-stalinských časoch odstránená sovietskymi a postsovietskymi cenzormi:

«**Žид, židovin, židjuk, židjuga**, m. **žидова** alebo **žидовщина**, ž. **žидовье** pod. skúpy, skupáň, vypočítavý kupec. Jevrej, nevidel si žida? — provokujú židov. Na každého mirjanina (*predstaviteľa sveta*), po siedmich židovinov. Ži ako brat, a jednaj sa ako žid. Žid krstený, nepriateľ zmierený, no vlk krmený. Rodom šľachtic, a činmi židovin. Muž, ako stodola, a napálený ako židovin. Odprevadila muža za stodolu, a zbohom židovin! Nesiahajte čerti na dvoranov, a židia na samaritánov.

Žидомор m., **žидоморка** ž. Židovská duša alebo vypočítavý kupec. **Žидоваť, žидоморничать, жидоморить**, skupániť, žgrlošiť; získavať kopejku vydierajúc, nedoplácajúc a pod.

Žиджукаť, -ся, nadávať komu do židov. **Žидовство** alebo **žидовщина**, židovské zásady, štýl. **Žидовствовать**, mať tieto zásady. Heréza židovstvujuščich alebo subotníkov. **Žидовská smola**, asphalt, zemná, kamenná, ťažená smola. **Žидовská вишня** rastlina Machovka.

„Žid, ktorý je, napríklad, vo Viedni tak tolerovaný, svojou peňažnou mocou určuje osud celého impéria. Žid, ktorý môže byť bezprávnym v najmenšom z nemeckých štátov¹, rozhoduje o osude Európy. Kým korporácie a cechy sú pre žida zatvorené alebo sa ešte naďalej k nemu správajú nedobroprajne, priemysel sa smelo zabáva nad tvrdohlavosťou stredovekých inštitúcií“ (B.Bauer. „Židovská otázka“, str. 114).

A toto nie je ojedinelý fakt. Žid sa emancipoval židovským spôsobom, emancipoval sa nielen tým, že si prisvojil moc nad peniazmi, ale aj tým, že cez neho i pomimo neho² peniaze získali svetovú moc, a praktický duch židovstva sa stal praktickým duchom kresťanských národov. Židia natoľko emancipovali seba, nakoľko sa kresťania stali židmi.

„Zbožný a politicky slobodný obyvateľ Nového Anglicka“ — hovorí plukovník Hamilton — „je svojho druhu *Láokoón*³, neprejavujúci najmenšie úsilie, aby sa oslobodil od okolo neho ovinutých hadov. *Mamona*⁴ je ich idol, oni ju uctievať nielen svojimi ústami, ale aj celou silou svojho tela i duše. Celá zem v ich očiach nie je ničím iným, než burzou, a oni sú presvedčení, že nemajú iné poslanie na zemi, než sa stať bohatšími ako ich susedia. Trhovníctvo ovládlo všetky ich myšlienky, výmena jedných predmetov trhovníctva inými je pre nich jediným oddychom. Cestujúc, oni, tak povediac, nosia so sebou na pleciach svoj

V «Slovníku» V.I.Daľja vydania roku 1955 a neskorších stereotypných vydaniach na jeho základe (r. 1981 a ďalšie) tejto položky niet. Stopami po jej odstránení je menší počet riadkov a menšia hustota typografického textu na strane kde mala byť.

(*V uvedenom Marxovom texte v ruskej verzii je všade použitý politkorektný ekvivalent slova „Jevrej“ (nie urážlivé „žid“) čím paušalizuje všetkých židov, nielen tých skupáňov a vydríduchov, ktorých označuje špeciálne ruské slovo „žid“. V slovenskom preklade to nie je o nič lepšie, lebo slovenčina pozná iba slovo „žid“ a v ňom už ďalej nerozlišuje významové podskupiny. Toho sa týka aj nasledujúci odsek*)

Vzhľadom na tieto osobitosti zmyslovej záťaže slova «Jude» v nemeckom jazyku, v preklade článku K.Marxa na ruský jazyk by miesto slova «Jevrej», a od neho odvodených slov, bolo vhodnejšie na mnohých miestach použiť (adekvátne zmyslu konkrétneho kontextu) slovo «žid» a slová s rovnakým koreňom. Takým prekladom by text iba získal, pretože v takomto prípade by bezdôvodne neobviňoval z židovstvovania všetkých židov bez výnimky: presvedčte sa o tom sami, prečítajte si text ešte raz a vykonajte príslušné zámieny v texte.

Je to ukazovateľom toho, že odstránenie položky «ŽID» zo «Slovníka» V.I.Daľja nie je prejavom boja s «predsudkami antisemitizmu» ani vylepšením histórie, ale aktom politiky antisemitizmu, pretože vo výsledku boli takto všetci jevreji stotožnení s židmi, a slovo «žid» bolo postavené do pozície urážlivého a preto zakázaného.

¹ V r. 1843, keď K.Marx písal tento článok, tak jednotné Nemecko ešte nebolo, a na jeho území sa rozprestieralo množstvo polofeudálnych etnicky-nemeckých štátov. Nemecké cisárstvo bolo vyhlásené 18. januára 1871 vo Versailles v čase blokády Paríža pruskými vojskami v priebehu franko-pruskej vojny.

² Formulácia «cez neho aj pomimo neho» má na mysli, že židovstvo nemá moc nad samým sebou, že je len nástrojom, pomocou ktorého sa dosahujú opisované výsledky.

³ Láokoón — žrec v Tróji. V záverečnej fáze trójskej vojny (12 st. pred n.l.) varoval Trójanov aby neničili mestské brány s cieľom vtiahnuť do mesta dreveného koňa, v ktorom bola ukrytá achájska «elitná jednotka». Na povel «bohov», «fandiach» vo vojne achájcom, vyšli z mora obrovské hady, ktoré vo svojich objatiach udusili Láokoona i jeho synov. Trójanovia to pochopili ako znamenie zhora, aby bránu Tróje rozbili a vtiahli do mesta dreveného koňa aj so schovanou v ňom nepriateľskou «elitnou jednotkou». Kam vtedy hľadala «trójska colnica»? — táto otázka zostáva otvorená...

⁴ «MAMONA, v Novom Závete označuje «bohatstvo»; odtiaľ pochádzajú slová: «Nemôžete slúžiť Bohu aj mamone» (Matúš, 6:24). Slovo je aramejského pôvodu, do európskych jazykov vošlo cez latinský a grécky jazyk, a označovalo «bohatstvo», «blahobyť». Pravdepodobne, toto slovo bolo príbuzné aramejskému «ma amon», ktoré znamenalo nejakú cenu, prijatú do zálohy. V Novom Závete toto slovo začalo označovať «bohatstvo» a zosobňovať boháčov, o čom svedčia slová: «A Ja vám hovorím: získavajte si priateľov bohatstvom (mamonom) nespravodlivým... (veta v citovanom zdroji bola prerušená, v dôsledku čoho vznikala Iživá predstava o zmysle Kristových slov — ďalej v Novom Závete pokračuje slovami: «aby vás, až raz schudobníete, prijali do večných príbytkov» — naše vysvetlenie v citáte).

A tak, ak ste v nespravodlivom bohatstve (mamone) neboli verní, kto vám zverí istinné? (Lukáš 16:9, 11). Posledný verš umožňuje myšlienku, že slovo «mamona», zrejme, bolo vytvorené z aramejského koreňa «amn» («zverovať», «poverovať»). V takom prípade používanie slova «mamona» na označenie padlého anjela, ako to robia napríklad Milton v *Stratenom raji* (I, 678) a E.Spencer v *Kráľovne víl* (II, VII, 8) je neopodstatnené» (<http://nntc.nnov.ru/encyclopedia/articles/204.192/art-Mammona-5276.html>; tiež dodáme, že v ruskom Synodálnom preklade Biblie sa «mamona» v uvedených fragmentoch Evanjelia od Lukáša nespomína).

V inej verzii: «Mamon — démon lakomosti a bohatstva. On ako prvý ľudí naučil rozrývať hruď zeme, aby z nej odcudzoval poklady. Bol zvrhnutý do pekla ako posledný. Chodí vždy s nízko sklonenou hlavou. Knieža s hodnosťou pokušiteľ» (<http://myfhology.narod.ru/monsters/demons/m/demon-mammon.html>).

krámik alebo kanceláriu, a nehovoria o ničom inom, než ako o percentách a zisku. A ak aj na minútu zabudnú na svoje veci, tak iba preto, aby vysledili, ako sa darí druhým”.

Navyše, praktická nadvláda židovstva nad kresťanským svetom dosiahla v Severnej Amerike svoj nedvojzmyselný, skutočný prejav v tom, že samotné *kázanie evanjelia*, hodnosť kresťanského vieroučiteľa sa mení na tovar, že zbankrotovaný kupec sa začína živiť evanjeliom, a zbohatlícky kazateľ evanjelia sa púšťa do trhových machinácií.

„Človek, ktorého vidíte na čele ctihodnej kongregácie, bol spočiatku kupcom; keď v týchto veciach utrpel krach, stal sa duchovným; druhý začal slúžením bohu, no ako sa v jeho rukách ocitla určitá suma peňazí, premenil katedru kazateľa na obchod. V očiach väčšiny je duchovná hodnosť skutočným výnosným remeslom“ (Beaumont, uved. diel., str. 185, 186)¹.

Bauer považuje za „lživý taký stav vecí, v ktorom sa židovi teoreticky nepriznávajú žiadne práva, zatiaľ čo v praxi žid disponuje obrovskou mocou a prejavuje svoj politický vplyv en gros², keď je tento vplyv pre neho spakovaný en detail³“ („Židovská otázka“, str. 114).

Rozpor medzi politickou mocou žida v praxi a jeho politickými právami je rozporom medzi politikou a peňažnou mocou celkovo. Zatiaľ čo teoreticky sa politická moc vyvyšuje nad peňažnou mocou, tak v skutočnosti sa stala jej otrokyňou⁴.

Židovstvo sa udržalo *vedľa* kresťanstva nielen ako náboženská kritika kresťanstva, nielen ako stelesnená pochybnosť o náboženskom pôvode kresťanstva, ale aj preto, lebo prakticky — židovský duch — židovstvo — sa udržalo v samotnej kresťanskej spoločnosti a dokonca tu dosiahlo svoj najväčší rozvoj. Žid, ako špecifická zložka občianskej spoločnosti, je len špecifickým prejavom židovského charakteru občianskej spoločnosti⁵.

Židovstvo sa zachovalo nie navzdory histórii, ale vďaka histórii.

Občianska spoločnosť zo svojich vlastných útrob neustále plodí žida.

Čo bolo, samo sebou, základom židovského náboženstva? Praktická potreba, egoizmus.

Monoteizmus žida preto sám osebe v skutočnosti predstavuje polyteizmus množstva potrieb, polyteizmus, ktorý pozdvihuje dokonca latrínu na objekt božského zákona. *Praktická potreba, egoizmus* — to je princíp *občianskej spoločnosti*, a ukázal sa v čistej podobe, akonáhle občianska spoločnosť definitívne porodila zo svojich vlastných útrob politický štát. *Boh praktickej potreby a zištnosti — to sú peniaze*.

Peniaze — to je žiarlivý boh Izraela, pred tvárou ktorého nesmie byť iného boha. Peniaze znižujú všetkých bohov človeka dolu z výšin a menia ich na tovar. Peniaze, to je všeobecná, formujúca sa ako čosi samostatné, *hodnota* všetkých vecí. Preto oni zbavili celý svet — jak ľudský, tak aj prírodu — ich vlastnej hodnoty⁶. Peniaze, to je od človeka odcudzená podstata jeho práce a jeho bytia⁷; a táto cudzia podstata človeku velí, a človek sa jej klania¹.

¹ Vyššie v texte bol odkaz na nasledovné dielo: Gustave de Beaumont «Mária, alebo otroctvo v Spojených Štátoch, atď.», Paríž, r. 1935.

² Vo veľkom rozsahu. — Red.

³ Do detailov. — Red.

⁴ V podstate marxizmus, ako svetská odroda biblického projektu, bol zameraný na nápravu tohto nenormálneho stavu (politická moc — otrokyňa moci peňazí) v prospech nadvlády ideových marxistov-internacistov nad hospodárskymi systémami pseudosocialistických spoločností s cieľom likvidácie pretekov v spotrebe, plodených liberálno-trhovým ekonomickým modelom. Pritom v spoločnosti ideových marxistov-internacistov si židia mali zachovať svoju identitu a uskutočňovať celkový dozor nad sociálno-ekonomickým systémom.

Vo svojich pamätiach «Otvoriť za 25 rokov» sa E.S.Varga v podstate sťažuje na to, že v ZSSR sa to nepodarilo uskutočniť. A keďže sa to nepodarilo uskutočniť vďaka mnohonárodnému boľševizmu pod vedením J.V.Stalina, tak internacisti («mraksisti» a buržoázni liberáli) v tom navyše vidia aj «antisemitsko»-nacionalistickú zložku skutkovej podstaty zločinov J.V.Stalina pred svetovým internacistickým spoločenstvom stúpcov biblického projektu.

⁵ Veta s veľmi hlbokým podtextom.

⁶ V danom prípade by bolo správnejšie hovoriť nie o «vlastnej hodnote», ale o *vlastnom význame*.

⁷ Toto tvrdenie, z ktorého sa stal aforizmus, je lživé: peniaze sú podstata, odcudzujúca *nečloveka* (t.j. *nositeľa neľudských typov režimu psychiky*) od práce a života.

Boh židov sa učinil svetským, stal sa celosvetovým bohom. Zmenka, to je skutočný boh žida. Jeho boh je len iluzórna zmenka.

Názor na prírodu, ktorý sa utvára pri nadvláde súkromného vlastníctva a peňazí, je skutočným pohrdaním prírodou, prakticky jej pokorením; hoci aj príroda existuje v židovskom náboženstve, ale len v predstavivosti. V tomto zmysle Tomáš Müntzer považoval za neznesiteľné, „že všetko zvieratstvo sa stalo vlastníctvom — ryby vo vode, vtáci vo vzduchu, rastliny v zemi; veď aj zvieratstvo sa musí stať slobodným“.

To, čo je v židovskom náboženstve obsiahnuté v abstraktnej podobe — pohrdanie k teórii, umeniu, histórii, pohrdanie k človeku, ako k samocielu — to je *skutočným, uvedomelým* uhlom pohľadu peňažného človeka, jeho cnosťou. Dokonca vzťahy spojené s pokračovaním rodu, vzájomné vzťahy muža a ženy atď. sa stávajú predmetom obchodu! Žena je tu predmetom kúpy-predaja.

Chimérická národnosť žida je národnosťou kupca, celkovo peňažného človeka².

Neopodstatnený zákon žida je len náboženskou karikatúrou na neopodstatnenú morálku a právo vcelku, na iba *formálne* rituály, ktorými sa obklopuje svet zištnosti.

Tak aj v tomto svete zištnosti najvyšším vzťahom človeka je vzťah *predpísaný zákonmi*, vzťah k zákonu, ktoré majú pre človeka význam nie preto, že sú to zákony jeho vlastnej vôle a podstaty, ale preto, že *vládnú* a ich prekračovanie sa *trestá*³.

Židovský jezuitizmus⁴, je ten istý praktický jezuitizmus, ktorý Bauer nachádza v talmude, existuje vzťah sveta zištnosti k nad ním vládnuceho zákonu, ktorých dôvtipné obídenie tvorí hlavné umenie tohto sveta.

Samotný pohyb tohto sveta v rámci týchto zákonov sa neodvratne stáva neustálym rušením tohto zákona.

Židovstvo sa nemohlo ďalej vyvíjať ako *náboženstvo*, vyvíjať sa teoreticky, pretože svetonázor praktickej potreby je vo svojej podstate ohraničený a vyčerpáva sa zopár ťahmi.

Náboženstvo praktickej potreby mohlo kvôli svojej vlastnej podstate nájsť svoje završenie nie v teórii, ale len v *praxi* — vyslovene preto, že jeho istinou je prax.

Židovstvo nemohlo vytvoriť žiadny nový svet; mohlo len vťahovať do kruhu svojej činnosti nové, tvoriace sa svety a svetové vzťahy, pretože praktická potreba, ktorej rozumom je zištnosť, sa správa pasívne a nemôže sa svojvoľne rozširovať; rozširuje sa *len vo výsledku* ďalšieho rozvoja spoločenských podmienok.

Židovstvo dosahuje svoj najvyšší bod so završením občianskej spoločnosti; no občianska spoločnosť sa završuje len v *kresťanskom* svete. Len pri nadvláde kresťanstva, zmeniaceho *všetky* národné, prirodzené, mravné, teoretické vzťahy na *čosi vonkajšie* pre človeka⁵ — sa mohla občianska spoločnosť definitívne oddeliť od života štátu, roztrhnúť všetky rodové

¹ Je to nevyhnutý výsledok podriadenia židovsko-judejskej kultúry počas mnohých storočí starozákonnému prikázaniu: «Nedávaj na úrok svojmu bratovi ani striebra, ani chleba, ani hocičo iné, čo je možné dávať na úrok; cudzincovi dávaj na úrok, aby pán boh tvoj ťa požehnal vo všetkom, čo sa robí rukami tvojimi na zemi, do ktorej ideš, aby si v nej vládol» — Deuteronomium, 23:19, 20.

² Fakticky touto vetou, v plnom súlade s realitou dejín, K.Marx tvrdí, že židia nie sú národ, nakoľko k slovu národnosť pridáva prívlastok «chimérická», ktorý znamená «mýtická, reálne neexistujúca». Židovstvo je nepochybne komunitou ľudí, avšak charakterizuje sa nie tým súborom príznakov, ktorými sa charakterizujú všetky národy (viď kapitoly 2.1, 2.2).

³ A odkiaľ a ako vznikajú v živote spoločností *práve také* zákony? — do verejného preskúmania tejto problematiky sa K.Marx nepustil.

⁴ «Jezuitizmus» — idióm pochádzajúci z názvu katolíckeho rádu jezuitov (rád «Srdca Ježišovho»), charakterom svojich vzťahov so spoločnosťou je politickou mafióznou zákonšpirovanou organizáciou. V histórii sa jezuiti zviditeľnili svojím intrigánstvom, farizejstvom, pokrytečnosťou a cynizmom. Na tomto základe sa vytvoril *idióm (ustálené slovné spojenie používané v prenesenom význame)*, označujúci rozdielne mravné a etické štandardy vo vzťahu k sebe, «svojim» a «cudzím» — okoliu.

⁵ Vo vzťahu k historicky sformovanému kresťanstvu je táto charakteristika správna: je náboženskou vetvou internacizmu — «už nie je ani Grék, ani Žid» (list Kolosanom, 3:11), nakoľko prikázanie Krista «Zákon a proroci do Jána; od tohto času Kráľovstvo Božie dobro_zvestuje_sa a každý doň úsilím vchádza» (Lukáš, 16:16) — bolo odvrhnuté ako heréza.

putá človeka, a na ich miesto postaví egoizmus, zisťnú potrebu, pretvorí ľudský svet na svet atomistických, jeden druhému nepriateľských jednotlivcov.

Kresťanstvo vzniklo z židovstva. Znova sa zmenilo na židovstvo.

Kresťan bol od samotného začiatku teoretizujúcim židom; žid je preto praktickým kresťanom, a praktický kresťan sa znova stal židom.

Kresťanstvo len zdanlivo prekonallo reálne židovstvo. Kresťanstvo bolo príliš *uznešené*, príliš spiritualistické, aby hrubosť praktickej potreby odstránilo ináč, než jej vynesím na nebesia.

Kresťanstvo je do nadoblačných výšok prenesená myšlienka židovstva, židovstvo je prízemné úžitkové uplatnenie kresťanstva, no toto uplatnenie sa mohlo stať všeobecným až potom, čo kresťanstvo, ako hotové náboženstvo, *teoreticky* dokončilo samoodcudzenie človeka od seba samého a od prírody.

Až po tomto mohlo židovstvo dosiahnuť všeobecnú nadvládu a zmeniť odcudzeného človeka, odcudzenú prírodu na *odcudzované* predmety, na predmety kúpy a predaja, nachádzajúce sa v otrockej závislosti od egoistickej potreby, od trhovníctva.

Odcudzenie vecí je praxou samoodcudzenia človeka. Podobne, ako človek, kým je spútaný náboženstvom, dokáže objektivizovať svoju podstatu, meniac ju iba na *cudziu* fantastickú bytosť — takto pri nadvláde egoistickej potreby môže prakticky konať, prakticky vytvárať predmety, podriaďujúc pritom tieto svoje produkty, ako aj svoju činnosť, pod moc cudzej podstaty a pridávajúc im význam cudzej podstaty — peňazí.

Kresťanský egoizmus blaženosti sa nutne mení, vo svojej zakončenej praxi, na židovský egoizmus tela, nebeská potreba — na pozemskú potrebu, subjektivismus — na zisťnosť. My húževnatosť žida vysvetľujeme nie jeho náboženstvom, ale, naopak, ľudským základom jeho náboženstva, praktickou potrebou, egoizmom.

Keďže reálna podstata žida získala v občianskej spoločnosti svoje všeobecné reálne naplnenie, svoje všeobecné svetské stelesnenie, tak občianska spoločnosť nedokázala žida presvedčiť o *nereálnosti* jeho *náboženskej* podstaty, ktorá v myšlienke len vyjadruje praktickú potrebu. Preto, podstatu súčasného žida nenachádzame len v pentateuchu alebo talmude, ale aj v súčasnej spoločnosti — nie ako abstraktnú, ale ako empirickú podstatu vyššej úrovne, nielen ako ohraničenosť žida, ale ako židovskú ohraničenosť spoločnosti.

Akonáhle sa spoločnosti podarí odstrániť *empirickú* podstatu židovstva, trhovníctvo a jeho predpoklady, žid *nebude možným*, lebo jeho vedomie viac nebude mať objekt, lebo subjektívny základ židovstva, praktická potreba sa poľudští, lebo konflikt medzi individuálno-zmyslovým bytím človeka a jeho rodovým bytím bude odstránený.

Spoločenská emancipácia žida je emancipáciou spoločnosti od židovstva»

(uvedené z publikácie: <http://www.avtonom.org/lib/theory/marx-engels/juden.html>; vid' tiež typograficky vydaný text: K.Marx, F.Engels. Diela, 2. vydanie, zv. 1. — str. 382 — 413).

Uvedený fragment z článku «K židovskej otázke» K.Marxa (*predstaviteľ rabínskej dynastie, vnuka dvoch rabínov, t.j. vieroučiteľov judaizmu, jeho zákoníkov, mimochodom*) — je svojho druhu výkaz o úspechoch biblického projektu zotročenia ľudstva v mene Boha na základe doktríny «Deuteronomium-Izaiáš», dosiahnutých k polovici 19. storočia. Okrem toho, je aj výbornou ukážkou toho, čo znamená «diabolská logika», obrátená ku kaleidoskopickému alebo mozaikovému Ja-centrickému chápaniu sveta subjektov, ktoré nevládnu osobnou kultúrou dialektického poznania¹.

Vyhlasením: **«Pohl'adáme tajomstvá žida nie v jeho náboženstve — pohl'adáme tajomstvá náboženstva v ozajstnom židovi»** — K.Marx zamenil príčinu za následok a fakticky voči židovstvu vyjadril rasistický postoj, položiac zodpovednosť za všetko na «ozajstného žida» — takého aký je, akoby vo svojej podstate, ktorá mu je objektívne daná od prírody. V tomto zmysle je K.Marx predchodcom A.Hitlera. A s rasistickými «antisemitskými» hodnoteniami židovstva K.Marxom môžu súhlasiť aj všetci ostatní rasisti-«antisemiti».

¹ Vid' práce VP ZSSR «Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty» a «Základy sociológie» (1. časť).

Po tomto sa v marxistickej tradícii K.Marxom prezentovaný prístup k hodnoteniu židovstva a jeho kultúry nikdy nespochybňoval. Avšak článok «K židovskej otázke» nebola kultovou a nepatrila do povinného minima naštudovania si ideového dedičstva «klasikov marxizmu-leninizmu» v systéme vzdelávania a politickej osvety obyvateľstva ZSSR.

V duchu tejto tradície ležia aj úvahy E.S.Vargu o «antisemitizme» v ZSSR. Jeho presvedčenia, sformované židovsko-judejskou kultúrou, v ktorej vyrástol, stavajú mimo kritiku judaizmus a pod jeho vplyvom sformovaných v rôznych krajinách kultúru židovsko-judejských diaspór a správanie sa jej predstaviteľov (ich mravno-podmienenu etiku) k okolitej spoločnosti. A pritom samotný E.S.Varga bol človekom, ktorý bol od mladosti úprimne oddaný ideálom komunizmu, a neodpadol od nich v starobe ani pod vplyvom tvrdej reality ZSSR, pomerne odlišnej od hlásaných ideálov a hesiel. Pritom však bol jednou z mnohých obetí chybného pochopeného «mraksizmu»¹, v pravdivosť ktorého on neopodstatnene uveril.

Tu treba obrátiť pozornosť na ešte jeden paradox. Kniha *o judaizme bez prikrášlenia* nemala vyvolávať také reakcie u *ozajstných komunistov*. Reakcia mala byť inou: «*Vidíte, ako rabíni počas mnohých storočí oblbovali hlavy židom, podporujú a rozširujú systém exploatácie «človeka človekom»? — my, komunisti, sa snažíme o to, aby sme vyslobodili židov i všetkých nimi exploatovaných nežidov z moci tohto spiatočnictva*». Avšak, ako vidno zo svedectva E.S.Vargu, na vydanie tejto knihy mimoriadne negatívne zareagovali aj židovskí intelektuáli v zahraničných marxistických pseudokomunistických stranách. A toto je ešte jedným ukazovateľom toho, že marxizmus — vo svojej podstate — je antikomunistickým učením, svetskou verziou biblického projektu zotročenia ľudstva v mene Boha. A marxizmom propagovaný ateizmus je nástrojom uvedenia do Božieho dopustenia všetkých tých, ktorí uveria «mraksizmu».

Tá okolnosť, že v USA kniha «Judaizmus bez prikrášlenia» bola znovu vydaná, sa objasňuje ideologickou vojnou dvoch systémov, v ktorej USA uvalili na ZSSR ten najťažší verejný «hriech», aký môže existovať v kultúre civilizácie založenej na Starom Závete a celkovo Biblii, a to — nelojálnosť voči k židovstvu, prerastajúca do otvoreného «antisemitizmu». T.j. povedané E.S.Vargom je jedným z mnohých príkladov, keď internacisti (aj liberálno-buržoázneho razenia, aj pseudosocialistického marxistického razenia) v jednotnom fronte vystupujú na ochranu kultúry a ideológie obnovujúcej internacizmus z pokolenia na pokolenie u predstaviteľov židovsko-judejských diaspór vo všetkých krajinách.

Pritom u E.S.Vargu, ako aj u väčšiny židovsko-judejských «intelektuálov», nevznikajú nijaké otázky ohľadom mnohonásobne nadmerného zastúpenia židovsko-judejskej diaspóry vo vláde, vo vysoko-zárobkových a iných «prestížnych» sférach činnosti jak v ZSSR, tak aj v iných krajinách, kde existujú židovsko-judejské diaspóry. Záujem o túto tému a nespokojnosť s takým mnohonásobne nadmerným zastúpením židov zo strany nežidov je z pohľadu predstaviteľov židovsko-judejských diaspór — «antisemitizmom»; a pre nich samotných je takéto dominovanie diaspóry v štatistike prerozdelenia obyvateľstva podľa sfér činnosti — prirodzeným stavom spoločností, kde žijú židia.

A ak predstaviteľov diaspór «dotlačíme» do formulácie zrozumiteľnej odpovede ohľadom príčin tohto stavu vecí, tak «politkorektnú» odpoveď, pravdepodobnú pre ZSSR 1920-tych až 1930-tych rokov, dal J.Larin v už spomenutej (v poznámke pod čiarou) knihe «Židia a antisemitizmus v ZSSR»², a «nepolitkorektná» odpoveď je známa všetkým vo formuláciách typu:

¹ Vid' prácu VP ZSSR «Smutné dedičstvo Atlantídy. Trockizmus, to je „včera“, no určite nie „zajtra“».

² Vraj, židia boli tou najutlačanejšou časťou obyvateľstva Ruského impéria (s čím po prečítaní «Knihy kahal» J.A.Brafmana a «Židovského kotrmelec-kolégia» N.S.Leskova (<http://www.litra.ru/fullwork/get/woid/00111611240332652558/>) treba súhlasiť), a preto uprostred nich bolo najväčšie percento profesionálnych revolucionárov; a po revolúcii židovské pracujúce masy, predtým utlačané, podporili Sovietsku vládu, ktorá ich oslobodila od útlaku, a to prirodzene priviedlo k tomu, že židia sa stali mnohonásobne nadmerne zastúpení v ZSSR v orgánoch vlády a v «prestížnych» sférach činnosti, o to viac, že prakticky celé židovské obyvateľstvo vedelo čítať a písať, a predstavitelia robotníkov iných národností boli vo svojej väčšine negramotní, kvôli čomu nemohli pracovať v orgánoch štátnej moci.

Pritom «významný činiteľ» revolúcie J.Larin pomlčal o tom, že revolúcie r. 1917 sa začali sériou provokácií, organizovaných židovskými internacistami a zameranými na to, aby dôstojnícky korpus armády a flotily, ako aj úradníci, videli v revolúcii svojho nepriateľa — nefúťostného a krutého, ktorý ich odsúdil k smrti z jemu známych príčin, kvôli

pokračovanie →

- «sme múdrejší, kultúrnejší, naša etika nás zjednocuje vo vzájomnej pomoci, ceníme si vedomosti a profesionalizmus, vďaka čomu sme kreatívnejší, dokážeme dlho a sústredene pracovať, a preto právom vládne a máme prevahu v tých sférach činnosti, ktoré vy nazývate «prestížnymi»;
- a vy ste od prírody hlúpi a leniví, malicherní vo svojich túžbach a snahách, a vaše «iniciatívy» sa realizujú len v tom, že sa neustále hádajte medzi sebou o hlúposti, ktoré nestoja ani fajku močky, nie ste schopní sa samoorganizovať a nedokážete dlho sústredene a dobre pracovať, a preto nemôžete vojsť do «prestížnych» sfér činností, a kvôli tomu, aby ste žili ako-tak normálne a nerušili nás, my na seba musíme preberať riešenie vašich problémov, organizovať váš život,

čomu s ním nie je možné sa dohodnúť na garanciách života, a ktorého — aby bolo možné prežiť — treba poraziť v nekompromisnej vojne. O jednej z takýchto provokácií viď pamäti Garaľda Karloviča Grafa «Krv dôstojníkov», ktoré uvádzajú svedectvo veliteľa pancierovej lode «Andrej Pervozvannyj» G.O.Gadda o sérii vražd dôstojníkov na Baltickej flotile, organizovanej internacistami začiatkom marca 1917. Boli publikované v časopise «Slovo», № 8, r. 1990, str. 22 — 25; viď aj: http://www.fedy-diary.ru/?page_id=6201 (s niektorými skráteniami sú skopírované v prácach VP ZSSR «Trockizmus-„leninizmus“ preberá „moc“» — «Rozhermetizácia», hlava 5, § 8 a v analytickej správe r. 2000 «Výmena názorov» — odpoveď VP ZSSR na list chopjorských kozákov). Zabíjali nielen tých dôstojníkov, ktorí skutočne stihli za roky služby «zmočiť» mužstvo bitkami a inou šikanou; zabíjali jednoducho preto, že ľudia mali na pleciah výložky. Vraždy prebiehali aj na lodiach, aj na pozíciách vojenských jednotiek, aj v uliciach miest. No stalo sa to možným len vďaka platnosti aj dnes kultového princípu «armáda stojí mimo politiku».

Uvedieme svedectvo G.O.Gadda o organizátoroch tejto vražednej kampane, ktorá napokon popudila dôstojnícky korpus do nekompromisnej kontrarevolučnej antisovietskej činnosti a k emigrácii:

«Len výrazne neskôr, celkom náhodne, jeden z popredných bolševických činiteľov, žid Špicberg, v rozhovore s niekoľkými morskými dôstojníkmi vrhol svetlo na túto drámu.

Celkom otvorene oznámil, že vraždy boli organizované bolševikmi v mene revolúcie. Boli nútení sa k tomuto uchýliť, pretože sa nepotvrdili ich kalkulácie ohľadom toho, že pre ťažké životné podmienky, režim a správanie dôstojníkov, štátny prevrat automaticky vyvolá aj masaker dôstojníkov. Špicberg hovoril: „prešli dva, tri dni od začiatku prevratu, a Baltická flotila, schopne riadená svojim Veliacim admirálom Nepeninom, zostávala stále v klude. Vtedy za účelom prehĺbenia revolúcie bolo potrebné, kým nebolo ešte neskoro, oddeliť námorníkov od dôstojníkov a vykopať medzi nimi neprekonateľnú priepasť nenávisť a nedôvery. Kvôli tomu bol zabitý admirál Nepenin a ďalší dôstojníci. Vytvárala sa priepasť, nebolo viac schopného veliteľa, dôstojníci na námorníkov už hľadeli ako na vrahov, a námorníci sa báli pomsty dôstojníkov v prípade reakcie...“

Špicberg mal pravdu. Nezabudneme na tieto dni, na tie vraždy. No zodpovednosť za ne sme položili nie na zblbnutých námorníkov, ale na osnovateľov a vodcov revolúcie.

Tie vraždy boli hrozné. No ešte hroznejšie bolo to, že tieto vraždy neboli nikým odsúdené. Vari si spoločnosť osobitne žiadala ich vyšetrovanie, vari ich rázne odsúdila?... Mimochodom, o čom sa vôbec máme baviť, keď samotný vojensko-morský minister novej vlády Gučkov schválil vyznamenanie Georgievským krížom poddôstojníka záložného bataliónu Volyňského pluku Kirpičnikova za to, že zabil veliteľa svojho bataliónu...

Svojho času páni Kerenský, Gučkoví, Ľvoví, Miljukoví atď. udelili amnestiu všetkým takýmto vrahom a tým nielen prikryli vraždy v mene revolúcie, ale ich aj uzákonnili po prevrate. Tým na seba vzali krv preliatu nájomnými vrahmi, ktorí boli poslaní «vykopať priepasť», tým si zaslúžili večné preklatie aj od príbuzných týchto obetí, aj od celého Ruska».

Tieto vraždy neboli organizované bolševikmi, ale revolucionármi-internacistami. Viď aj R.M.Meľnikov. „Vojnová loď «Andrej Pervozvannyj» 1906 — 1925“. — Hlava 26. «Svetlá na sťažňoch» (<http://www.navylib.ru/ships/bkm-andrey-pervozvannyj/26.htm>).

A dejinná pravda, ktorá sa dnes ponecháva zabudnutiu, spočíva v tom, že v organizácii revolúcií r. 1917 dominovala internacistická zložka, a jedným z cieľov internastickej revolučnej politiky bolo — nepustiť *samostatne mysliace* národné riadiace kádre, ktoré získali na ten čas dobré vzdelanie, k porevolučnej štátnej a hospodárskej moci. A kvôli tomu ich bolo treba vyprovokovať k nekompromisnej antirevolučnej činnosti. Všetko v plnom súlade s doktrínou «Deuteronomium-Izaiáš» a vyjadreniami bláznivých a zbesilých rabínov o zmysle života nežidov — o tom ale až ďalej...

Ak máme súdiť podľa pamätí E.S.Vargu «Otvoriť za 25 rokov», on túto zložku nechápal a preto ním spomínaný román, v ktorom v jednej z dejových línií komisár Leizerman tvorí genocídu, bol vzatý ako ohováračský a preto «antisemitistický». No internacistická zložka v organizácii «ruských» revolúcií rokov 1905 a 1917 predstavuje dejinnú pravdu. Viď tiež:

- nemytologizovaný životopis poručíka P.P.Šmidta (V.Šigin, «Neznámy poručík Šmidt») — «Náš súčasník», № 10, 2001; <http://www.nash-sovremennik.ru/p.php?y=2001&n=10&id=4>;
- prácu VP ZSSR «Rozhermetizácia».

Takže chlapík, ktorý namietol komisárovi Feľdmanovi, že «nie je dosť židov!» (o čom svedčí I.A.Bunin v «Prekľatých dňoch») — sa nemýlil v hodnotení charakteru riadiacich síl revolúcie a občianskej vojny.

neutralizovať vašu antisociálnu činnosť, ale vy si užívate plody našej práce a zostávate pritom nevďační, a to nás ešte aj nenávidíte»¹.

Avšak v takýchto (a podstatou podobných) odpovediach sa neodhaľujú mnohé zamlčania, no zatiaľ sa obmedzíme uvedením tohto druhu názorov, a ich «životnú adekvátnosť» preskúmame v jednej z nasledujúcich kapitol.

Ničmenej, s takýmito odpoveďami súhlasia mnohí, nepatriaci k židovsko-judejskej diaspóre, nakoľko mnoho vecí z tejto odpovede sa potvrdzuje v sociálnej štatistike, kvôli čomu odpoveď pôsobí navonok životu adekvátne...²

Námietky mimo židovsko-judejskej diaspóry a búrku emócií v nežidovskom prostredí vyvolávajú iba bezočivo extrémistické odpovede na tento druh otázok, ktoré počas mnohých stáročí verejne vyhlasujú len tí najbláznivejší a najzbesilejší rabíni³. Uvedieme vyjadrenia dvoch spomedzi takýchto rabínov, aby sme nehovorili naprázdno.

«Góji⁴ sa narodili len k tomu, aby nám slúžili. Bez tohto pre nich niet miesta vo svete, ich jedinou úlohou je slúžiť ľudu Izraela — vyhlásil počas pravidelne sobotnej kázne duchovný vodca strany ŠAS hlava mudrcov Tóry rabín Ovadia Jozef vo svojej každotýždňovej sobotnej kázni.

— V Izraeli smrť nad nimi nemá moc... S pohanmi, ako aj s ľubovoľným iným človekom: oni musia umrieť, no Boh im dá dlhovekosť. Prečo? Predstavte si: ak niekomu umiera osol, človek stráca svoje peniaze. Je to jeho sluha... Práve preto dostáva dlhý život, aby dobre pracoval na žida. Načo sú treba

o nepolitkorektnej odpovede vyjadrená Lionom Feuchtwangerom (1884 — 1954) v pôvodnom jazyku znie «Židovka z Toleda» — r. 1954) vid' napr., [66427](#). Ako tvrdí wikipédia, v tomto diele L. Feuchtwanger «rozvíjal idey humanizmu» spočívala v tom, že žid si vzal na starosť všetky dane (*kúpil si funkciu pri kráľovi*), po čom kráľovstvo previtalo, kým tomu bolo tak. Akonáhle s tým skončil, začal sa úpadok.

² Jedným z následkov rozšírenosti tohto stereotypu je to, že každého, kto svojim talentom čo len trochu vytrčí na pozadí, sa obe strany tvrdojšie snažia prirábať k židom, občas aj bez akéhokoľvek opodstatnenia. Nie všetci, koho počas života zarátajú medzi židov voči tomu protestujú, pretože aj tichý súhlas s takýmto zarátaním, vrátane aj keď nemá pod sebou reálny základ v rodovej línii, vo väčšine prípadov v biblickej kultúre napomáha k úspešnejšiemu napredovaniu v kariére. Tento následok pracuje na upevnenie stereotypu «židia sú múdrejší, pracovitejší atď.».

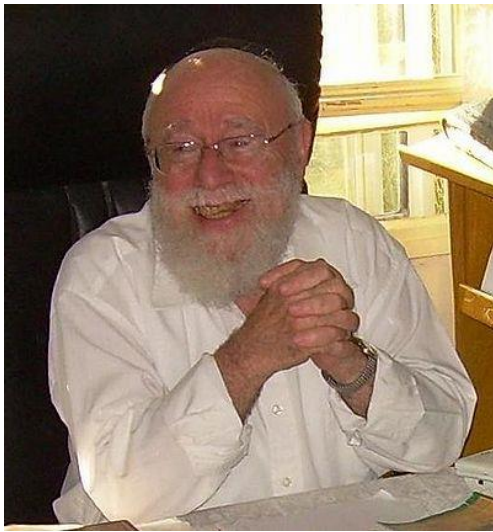
³ Menej DRŽÍ a menej blázniví rabíni neprednášajú takéto slová, keď sa ich názor môže dostať za hranice židovsko-judejskej diaspóry, no ani verejne nespochybňujú názory svojich bláznivejších kolegov, čím vyjadrujú svoj tichý súhlas s ich názormi. A na to, aby vytvorili o judaizme dobrú mienku, píšú knihy ako: Dennis Prager & Joseph Telushkin «Osem otázok o judaizme. Manuál k judaizmu pre inteligentného skeptika» (alebo iný variant názvu «Osem otázok ohľadom judaizmu pre inteligentného skeptika». — Los Angeles: 1980. Prekl. do ruštiny). Jedna z internetových publikácií tohto traktátu je uvedená na odkaze: <http://lib.rus.ec/b/123204/read>. Naše komentáre k nemu vid' v práci VP ZSSR «K Bohodržave...».

V reklamnom traktáte D. Pragera a J. Telushkina sa judaizmus prezentuje ako náboženstvo lásky každého judeja k Bohu a všetkým ľuďom bez rozdielu rás a vierovyznaní. Rabíni dokonca tvrdia, že podľa talmudickej legendy bude Mesiáš synom nežida, ktorý prijme judaizmus, po čom čitateľovi samému zostáva urobiť záver, že obvinenia judaizmu z rasizmu a zamerania na zotročenie ľudstva atď. — sú len neopodstatnenou klebetou «antisemitov». Rabíni sa dokonca odvážili objasniť, prečo Ježiša nemôžu uznať Kristom-Mesiášom, hoci nemôžu popierať ideály humanizmu Nového Závetu, ktoré vyrástli z učenia Krista, po čom čitateľovi už len zostáva si uvedomiť súcitnú trpezlivosť celého judaizmu k zblúdilým nežidom.

Čitateľ, ktorý nepozná nič, okrem televízie a útržkovitých spomienok z niekoľkých zabudnutých kníh, môže urobiť na základe písom rabínov-popularizátorov iba záver o tom, že: ak je židom, potom by sa mal vrátiť aj s rodinou do Iona synagógy; ak nie je židom, tak judaizmus je svojrázny ale nie zlý; no a ak si v ňom židia ochraňujú čistotu viery a kultúry, tak si ich za to možno len vážiť, dokonca ak sa aj, ako i všetci ľudia, v niečom mýlia, a «antisemitizmus» je len predsudok, ktorý nemá žiadne dôvody v histórii, okrem vlastnej nevzdelanosti a zlostnej závesti flákačov-«antisemitov» k pracantom-židom. Samozrejme, niekto z židov môže byť lotrom, no nemožno robiť zovšeobecnenia na «celý ľud» atď.

⁴ «Góji» (jednotné číslo) — židovské slovo pre označenie nežida.

pohania? Oni budú pracovať, oni budú orať, oni budú žať. My budeme sedieť, ako efendi, a ješť.

Ak rodinný pár je neplodný, zakazuje sa použiť na umelé oplodnenie spermu gója — doplnil kolegu rabín Dov Lior. — Akými kvalitami môže disponovať tento gój? Iba divokosťou a krutosťou! To nevyhovuje ľudu Izraela! V knihách je napísané, že kvality otca prechádzajú na dieťa. A ak otec nie je žid, tak aké kvality dedí syn? Divokosť a krutosť! Ak sa človek narodil u židovských rodičov, tak dokonca ak ho tí neučili Tóru, jemu cez krv prejdú ich mravné kvality. To je genetika!

Komentár «APN Severo-Západ»: Môže sa zazdať, že rab Ovadia a rab Dov čerpajú inšpiráciu pre svoju reč z antisemitských anekdot. Medzi tým, na posledných parlamentných voľbách v Izraeli strana ŠAS získala približne 10 % hlasov a vošla do vládnej

koalície. Jej líder Eli Išať je v súčasnosti ministrom vnútra.

(«Góji sa narodili, aby slúžili židom» — zverejnené 30.12.2010, práve 3 dni po skončení Štátnej rady zasvätenej vzájomným národným vzťahom v RF: <http://www.apn-spb.ru/opinions/comments8135.htm>; fotografie rabínov — v postupnosti akej sú uvedení v texte).

Popravde, komentár «APN Severo-Západ» je lživý: takzvaní «antisemiti» nie sú schizofrenici, vytvárajúci «antisemitizmus» absolútne z ničoho, ale oni počas celej histórie «čerpajú inšpiráciu» práve z takýchto rabínskych ponaučení, ktoré:

- po prvé, sú oficiálnym uhlom pohľadu historicky sformovaného judaizmu v «národných» a «konfesijných» otázkach s grifom «pre svojich», nakoľko vyjadrujú *zmysel existencie judaizmu pre dav zákon-dodržiavajúcich judejov* (zmysel existencie judaizmu pre jeho majiteľov je pred judejmi skrytý princípmi štruktúry židovsko-judejskej kultúry ako informačno-algoritmického systému, obsluhujúcej biblický projekt zotročenia celého ľudstva¹);
- po druhé, vyjdúc za hranice judejskej diaspóry sa stali viac-menej široko známymi;
- po tretie, a to je hlavné — nachádzajú svoj praktický prejav v správaní sa množstva predstaviteľov židovsko-judejských diaspór vo všetkých epochách vo všetkých krajinách, a vo vzťahu množstva židov voči domácomu obyvateľstvu všetkých krajín, čo nežidovské obyvateľstvo vníma ako normu správania sa «židov», chrániacich si svoju nadvládu nad sférou

¹ Preto takí židia, ktorí osobne nie sú solidárni s týmto typom rabínskych vyjadrení a viac-menej sa pridávajú jednotných mravno-etických štandardov voči všetkým ľuďom bez výnimky, pre svoju historicko-filozofickú nevedomosť vidia väčšinou v takýchto rabínoch ojedinelých idiotov (tzv. «tisícnikov»), ktorí diskreditujú židov, a nie systémovo konajúci politicko-organizačný faktor globálnej úrovne významu. A málokto zo židov (jak v Izraeli, tak aj v diaspórach) chápe, že títo «tisícníci» sú vnútrožidovskou mafiou, ktorá predstavuje nebezpečenstvo pre všetkých naokolo — jak židov, tak nežidov.

Teraz vysvetlíme termín «tisícník». Existuje judejské podobenstvo. Keď boh rozdeľoval rozum a hlúposť, tak vo všetkých ľuďoch boli rozdelené viac-menej rovnomerne medzi predstaviteľmi každého z nich. Židia sa proti takémuto prístupu vzopreli, vraj «my sme tebou vyvolení, a preto musíme všetkých ostatných prevyšovať rozumom». Boh ich vypočul a vyšiel im v ústrety: všetka hlúposť, ktorá na vás pripadne, bude pridelená každému tisícemu z vás, a ostatných 999 bude od nej slobodných.

V súlade s týmto podobenstvom vznikol v židovskej kultúre idióm «tisícník», označujúci židov, ktorí zviditeľnili svoj idiotizmus najznamenitejším spôsobom.

riadenia a inými «prestížnymi» sférami činnosti¹. Avšak tento druh židovsko-judejskej etiky, orientovanej na vonkajšie (*vzhľadom k diaspóre*) sociálne prostredie, môže mať aj svoje výnimky, motivované rôzne (*niektorí židia skutočne chcú žiť ľudsky, a niektorí zasa potrebujú «šábes-gójov»*², ktorých treba začleniť do pracovného procesu, aby si bolo možné užívať výsledky ich práce v plnom súlade s ponaučeniami Ovadia Jozefa a Dova Liora, a konflikty s gójmi nepomáhajú úspešnej exploatacii «šábes-gójov»: preto podľa ich názoru, **«prevaha sa musí realizovať v praxi, nie byť deklarovaná slovami, a nemôže sa prejavovať v hádkach s človeku-podobnými»**).

Práve preto ostatní rabíni ani v Izraeli, ani v RosSiónii (*Berel Lazar*³ — *hlavný rabín RF podľa verzie FŽOR*⁴, *Adolf Shayeveich*⁵ *hlavný rabín KŽNOOR*⁶ a *rabín-«rusofil»*⁷ *Zinovij Kogan* — *predseda KŽNOOR*) ešte nikde nevystúpili a nevystupujú proti Ovadia Jozefovi, Dov Liorovi a im podobným — ako prekrúcačom *istínnej Tóry* a bohorúhačom. V objektívne jestvujúcom historicko-politickom kontexte (jak vnútorossijskom, tak aj globálnom) je ich mlčanie znakom súhlasu s týmito typmi názorov.

To isté sa týka aj svetských politických «aktivistov» židovsko-judejského pôvodu v rôznych krajinách, počnúc od rádoých učiteľov všeobecnovzdelávacích škôl, a osobne politikov a novinárov — A.J.Chinštejna⁸, A.V.Minkina⁹, A.M.Makarova¹⁰, D.L.Bykova¹¹, P.S.Lungina¹², A.V.Makareviča¹³, M.A.Zacharova¹⁴, V.P.Solovjova¹, V.V.Poznera², A.N.Archangelského³, I.D.Kobzona⁴, bratov

¹ Prax organizovania exploatacie spoločnosti obklopujúcej diaspóru na príklade Ruského impéria je opísaná Jakovom Alexandrovičom Brafmanom, židom, ktorý prijal pravoslávie vo veku 34 rokov, v «Knihe Kahal» (http://mnoogoknig.ru/bookbox_100327.html). No rabinát povie, že J.A.Brafman je odpadlík a klebetník.

² «Šábes-goj» — nežidovský sobotný sluha, najímaný v sobotu na vykonávanie tých druhov činnosti, ktorými sa judej, v súlade s vieroukou judaizmu, v sobotu zaoberať nesmie; alebo tiež opovrhlivé pomenovanie tých, ktorí sa z rôznych dôvodov nachádzajú v službách židovsko-judejských diaspór nezávisle od otázky svätenia soboty (príkladom toho bol Litvinenko, ktorý završil svoju službu B.A.Berezovskému tým, že sa napil čaju s polóniom, v dôsledku čoho zomrel...).

³ Narodil sa v Miláne v r. 1964, učil sa v USA, má kvalifikáciu židovského sudcu (dajan). Obaja rodičia Berela Lazara sú chasídi. V RF je v službe od r. 1990. Nariadením prezidenta RF V.V.Putina bol zaradený do Rady pri prezidentovi RF pre spoluprácu s náboženskými organizáciami a združeniami. V septembri 2005 bol výnosom V.V.Putina menovaný za člena Verejnej komory RF. Manželka Channa Deren je dcérou amerického rabína, občianka USA. V roku 2010, špeciálnym Výnosom prezidenta Ruskej Federácie D.A.Medvedeva, získala občianstvo RF v režime «Za mimoriadne zásluhy pre Vlasť» (umožňujúcom ponechať si občianstva iných krajín). Berel Lazar je držiteľom vyznamenaní RF — rád «Družby národov» (2004) a zlatý odznak «Spoločenské uznanie» (2006) — zdroj Wikipédia.

⁴ Federácia židovských občin Ruska. V ruskom jazyku FEOR. — pozn. prekl.

⁵ A.Shayeveich sa narodil v Chabarovsku v r. 1937 (*rodičia ho nazvali menom Adolf, čo je indikátorom toho, že v r. 1937 sa k Adolfovi Hitlerovi mnohí v židovských kruhoch ZSSR chovali s úctou*). V roku 1989 sa stal hlavným rabínom ZSSR, v roku 1993 sa stal iniciátorom KŽNOOR a bol zvolený za hlavného rabína RF. V júni 2000 Federácia židovských občin (FŽO SNŠ) vymenovala Berela Lazara za hlavného rabína RF, avšak KŽNOOR, RŽK (Ruský židovský kongres) a iné organizácie naďalej vnímajú Shayeveicha ako aktívneho v tejto funkcii. Odmenený rádom «Družby národov» i rádom «Úcty» — zdroj Wikipédia.

⁶ Kongres židovských náboženských občin a organizácií Ruska. V ruskom jazyku KEROOR. — pozn. prekl.

⁷ O tom, že je rusofil, oznámil Zinovij Kogan sám v programe televíznej stanice «Kultúra» A.N.Archangelského «Tou dobou» 16.04.2012 pri posúdení témy «Ruská kultúra je jadrom kultúry RF».

⁸ A.J.Chinštejn — novinár, poslanec Štátnej dумы, člen frakcie «Jednotné Rusko».

⁹ A.V.Minkin — novinár, publikuje prevažne v «Moskovskom komsomolci». Wikipédia ho charakterizuje ako mentora A.J.Chinšteina, a v minulosti «priateľa a poradcu Vladimíra Gusinského», jedného z najvplyvnejších oligarchov obdobia «krušných 90-tych».

¹⁰ A.M.Makarov — právnik, poslanec Štátnej dумы, člen frakcie «Jednotné Rusko», televízny moderátor (program «Sloboda a spravodlivosť» — t.j. najlepšia téma preňho aby otvoril otázku o oslobodení od internacizmu).

¹¹ D.L.Bykov — spisovateľ, scenárista, filmový kritik, životopisec B.L.Pasternaka a B.Š.Okudžavy. Wikipédia ho prezentuje ako Rusa, napriek tomu, že je etnický žid a občan Izraelu.

¹² P.S.Lungin — filmový režisér.

¹³ A.V.Makarevič — muzikant, spevák, skladateľ, umelec, líder skupiny «Stroj času». Medzi iným aj autor piesne o užitočnosti pobytu kryš na lodi (<http://a-pesni.org/rok/machyna/pokrysay.htm>).

¹⁴ M.A.Zacharov — divadelný a filmový režisér; osudy mnohých hercov, ktorí stvárňovali jeho umelecké videnie života, skončili tragicky...

Čubajsov — A.B.⁵ a I.B.⁶ (synovia «politického pracovníka» Sovietskej Armády — v ZSSR existoval taký vojenský «stav», mimoriadne škodlivý, až na zriedkavé výnimky, medzi ktoré otec bratov Čubajsov zjavne nepatrí), V.A.Nikonova⁷, J.J.Satanovského⁸, A.J.Gerger⁹, A.J.Livšica¹⁰, A.V.Dvorkoviča¹¹, R.S.Grinberga¹², B.A.Berezovského a ďalších, končiac prezidentom Francúzska N.Sarkozy¹³ (v období od 16. mája 2007 do 15. mája 2012) a prezidentom USA B.Obamom¹⁴, a tiež «ochrancami práv», činiteľmi umenia a vedy židovsko-judejského pôvodu: oni všetci svorne mlčia a neodsudzujú rabínov vyjadrujúcich názory podobné tým hore, ale bojujú s «antisemitizmom» a «xenofóbiou»¹⁵. T.j. oni svojou praktickou činnosťou vyjadrujú tichý súhlas s týmito a ďalšími bláznivými a zbesilými rabínmi.

Všetci menovaní aj nemenovaní sa správajú v plnom súlade s postojom, opísaným vynikajúcim ruským sociológom M.J.Saltikovom-Ščedrinom v «Rozprávke o snaživom nadriadenom»:

«V jednom kráľovstve, v jednej krajine, žil raz dávno jeden snaživý nadriadený. V tom čase boli medzi vrchnosťou prijaté dve základné pravidlá. Prvé pravidlo: čím nadriadený viacej škody spraví, tým väčší osoh otcovmu menu prinesie. Zruší vedu — osoh, vydesí obyvateľstvo — ešte väčší osoh. Plánovalo sa, že vlast' vždy znechutená od jednej vrchnosti k druhej prejde. A druhé pravidlo: mať k dispozícii čo najviac lotrov, pretože ľudia sú zabratí do svojej práce, a jevrejci, tí sú subjektmi voľnými a ku škode spôsobilými.

Zvolal teda nadriadený jevrejcov a hovorí im:

— Povedzte mi, lotri, v čom spočíva, podľa vášho názoru, skutočná škoda?

A jevrejci mu odvetili jedným hlasom:

— Dovtedy, podľa nášho názoru, sa skutočná škoda nezdará, pokým náš program CELÝ (zvýraznené nami v citáte: «celý program» — doktrína Deuteronomium-Izaiáš) vo všetkých jeho častiach vyplnený nebude. A náš program je, hľa, takýto. Aby sme my,

¹ V.R.Solovjov — novinár, moderátor historicko-politických šou v televízii.

² V.V.Pozner — televízny redaktor a moderátor.

³ A.N.Archangeľskij — moderátor, literárny kritik, okrem toho sa považuje za spisovateľa.

⁴ I.D.Kobzon — spevák, poslanec Štátnej dумы, člen frakcie «Jednotné Rusko». Vláda USA mu zakázala vstup do krajiny, nakoľko sú presvedčení o jeho spojení s mafiou. I.D.Kobzon žiadal oficiálne vyšetriť toto obvinenie, ale Spojeným Štátom, súdiac podľa všetkého, stačia vlastné «spravodajské údaje», ktoré my posúdiť nemôžeme, ktoré však nemajú v pláne zverejňovať počas oficiálne vedenej súdnej procedúry.

⁵ Anatolij Borisovič — všeobecne známy privatizátor a nepotopiteľný byrokrat (škatuľa od xeroxu plná 500 000 dolárov v r. 1996 nemala za následok žiadnu trestnú zodpovednosť).

⁶ Igor Borisovič — politický analytik, doktor filozofických vied, riaditeľ Centra pre výskum Ruska, iniciátor zavedenia do ruského systému vzdelávania nového predmetu «rossiológia».

⁷ V.A.Nikonov — vnuk V.M.Molotova a Poliny Semjonovny Žemčužinoj (súčasný meno Pél Semjonovna Karpovskaja).

⁸ J.J.Satanovskij — politický analytik, prezident Inštitútu Blízkeho Východu (predtým Inštitút pre výskum Izraelu a Blízkeho Východu), v rokoch 2003 — 2004 prezident Ruského židovského kongresu, svojimi činmi potvrdzuje oprávnenosť nosenia takéhoto priezviska.

⁹ A.J.Gerber — figuruje ako spisovateľka a «filmová kritička», politický a verejný činiteľ, «ochrankyňa práv», jedna z účastníčiek a organizátorov Občianskeho fóra — s mnohoročnou praxou: spoluorganizátorka spisovateľského združenia «Apríl» (r. 1989), ktoré bolo veľmi aktívne v rokoch prestavby vo veci rozbitia ZSSR, od r. 2007 člen Verejnej komory.

¹⁰ A.J.Livšic — pomocník prezidenta B.N.Jeľcina pre ekonomické otázky, usmievavý táraj na sociálno-ekonomické témy, spoločensky prospešné výsledky jeho práce nie sú známe.

¹¹ A.V.Dvorkovič — pomocník prezidenta D.A.Medvedeva pre ekonomické otázky, spoločensky prospešné výsledky jeho činnosti nie sú známe, od mája 2012 (po zvolení za prezidenta krajiny V.V.Putina a menovania D.A.Medvedeva na post premiér-ministra) je vicepremiérom vlády RF, spoločensky prospešné výsledky jeho činnosti nie sú známe.

¹² R.S.Grinberg — doktor ekonomických vied, člen-korešpondent RAV, riaditeľ Inštitútu ekonomiky RAV, prednáša čosi liberálno-trhové vo viacerých VŠ, spoločensky užitočné výsledky jeho vedeckej a pedagogickej činnosti nie sú známe.

¹³ Predkovia N.Sarkozy v línii otca pochádzajú z maďarského šľachtického rodu, matka je dcérou žida, ktorý prijal katolicizmus.

¹⁴ Matka Obamu — Stanley Ann Dunham pochádza zo židovskej rodiny, v dôsledku čoho, podľa židovských zákonov, je sám Obama židom.

¹⁵ Príkladom toho je historicky nehodnoverné divadelné predstavenie «Žádušná modlitba» režiséra M.A.Zacharova podľa hry «ruského» (tak tvrdí Wikipédia a rad iných zdrojov) spisovateľa a dramaturga G.I.Gorina, ktorú napísal na základe vlastných internacistických pohľadov na motívy diel židovského spisovateľa Šolom-Alejchema (súčasný meno: Solomon Naumovič Rabinovič (1859 — 1916, New York), písal prevažne v jazyku Jidiš).

jevrejci, hovorili, a ostatní aby mlčali. Aby sa naše, jevrecov nápady a návrhy realizovali okamžite, a žiadosti ostatných, aby ostávali bez posúdenia. Aby nás, lotrov držali v hojnosti a v dostatku, a všetkých ostatných v okovách. Aby sa nami, jevrecami, vykonaná škoda za osov považovala, a ostatnými vykonané, ak by to aj osov prinieslo, aby sa za škodu rátalo. Aby o nás, o lotroch, nikto krivého slova povedať nesmel, a my, jevrejci, na koho si zmyslíme, čo chceme, to aj vyštekne! Až keď sa to VŠETKO (*zvýraznené nami v citáte*) bezpodmienečne vyplní, vtedy sa aj skutočná škoda vydarí.

— Nuž dobre, — hovorí nadriadený, — prijímam váš program, páni lotri. Od tých čias jevrejci škodia voľne a neohrozene» (M.E.Saltykov-Ščedrin, Moskva, «Umelecká literatúra», PSS, zv. 15, kniha 1., str. 292 — 296).

Takejto pozícii zodpovedá aj definícia «národa», daná jedným zo zakladateľov sionizmu T.Herzlom:

«Národ, to je skupina ľudí so spoločnou historickou minulosťou a všeobecne uznanou príslušnosťou v súčasnosti, stmelená existenciou spoločného nepriateľa» («Proti sionizmu a izraelskej agresii» Moskva, 1974, str. 61, 62 [Zborník materiálov progresívnej tlače. Zost. V.I.Kisel'ov, N.P.Olejn'ikov]; Akad. vied ZSSR; Inštitút Orientalistiky. — M.: Veda, 1974).

T.j. ak niet nepriateľa, tak niet ani národnej separácie židov od spoločností kde diaspóra žije...

A nie povestný «zvierací antisemitizmus» predstavuje reálnu hrozbu pre predstaviteľov židovsko-judejských diaspór a diaspór celkovo, ale ich vlastný tichý súhlas s názormi bláznivých a zbesilých rabinov a nadnárodná korporatívna židovsko-judejská solidarita (občas bezmyšlienkovitá) v uskutočňovaní biblického projektu zotročenia ľudstva v mene Boha.

V súvislosti s týmto mlčaním rabinátu a «aktivistov» pripomenieme škandál okolo «Listu 500», ktorý sa odohral koncom r. 2004 — začiatkom r. 2005¹. Vtedy — 24. januára 2005 — sa na stránke <http://www.newsru.com/russia/24jan2005/zapros.html> objavila publikácia s výstredným titulkom «20 poslancov Štátnej dumy vyzýva Generálnu prokuratúru zakázať judaizmus v Rusku». V nej sa píše:

«Poslanci Štátnej dumy vyzývajú Generálnu prokuratúru oficiálne začať konanie ohľadom „zákazu v našej krajine všetkých náboženských a národných židovských združení ako extrémistických“. Príslušný list bol odoslaný Generálnemu prokurátorovi RF.

Rad poslancov Štátnej dumy — predstaviteľov frakcií „Vlast“, KSRF a LDSR v liste tvrdia, že „židovské náboženstvo je antikresťanské a človekonenávistné, zachádzajúce až do rituálnych vražd. Mnohé prípady tohto rituálneho extrémizmu boli dokázané na súde“ Text tejto výzvy bol zverejnený v novinách „Pravoslávna Rus“».

V tejto publikácii sa uvádza aj reakcia «dvojhlavého rabinátu» RF:

«Hlavný rabín RF podľa verzie FŽOR (*Federácia židovských občin Ruska*) Berel Lazar už podrobil kritike skupinu poslancov Štátnej dumy, ktorí obvinili židovské organizácie v provokovaní k prejavom antisemitizmu, oznamuje „Interfax“.

„Prvá možnosť — páni, ktorí podpísali tento nezmyselný dokument nie sú normálni. Ak je to tak, je mi ich ľúto, ale pomôcť im neviem, nie som psychiater“ — povedal rabín v pondelok².

„Druhá možnosť je horšia — dodal — títo páni sú celkom normálni, avšak pritom nekonečne cynickí. Veľmi dobre vedia, že vznášané nimi obvinenia sú klamstvá, veď oni pripisujú židovskému náboženstvu také črty, ktoré absolútne protirečia zákonodarným

¹ Je mu zasvätená analytická správa VP ZSSR «Fašizmus ide bojovať s fašizmom: — Kto ho poslal?» zo série «O aktuálnom dianí» № 1 (37) z januára 2005.

² 24.01.2005. Všetky poznámky pod čiarou naprieč citovanými úryvkami — sú naše.

normám nielen Ruska, ale ktorejkoľvek civilizovanej krajiny¹. Avšak vedome pristupujú na podvod v kalkulácii, že ak rozohrajú antisemitskú kartu, môžu tak rozšíriť svoj elektorát“.

No a hlavný rabín RF podľa verzie KŽNOOR (Kongres židovských náboženských občin a organizácií Ruska) Adolf Shayevech označil „nemožným komentovať tento dokument, obsahujúci lživé fakty a argumentáciu, a odrážajúci nezmyselný postoj zvieracieho antisemitizmu“². „Dúfam, že Generálna prokuratúra obráti pozornosť na protiústavnosť množstva vyhlásení opísaných vo „výzve“ — píše sa vo vyhlásení Shayevecha, ktoré postúpilo do redakcie NEWSru.com».

V liste poslancov, obrátenom ku Generálnej prokuratúre, ako argument v prospech označenia judaizmu za prejav extrémizmu uviedli odkazy na znovuvydanie (v r. 2001 v preklade do ruštiny) traktátu «Šulchan Aruch» («Prestretý stôl»):

«... obraciame Vašu pozornosť na oficiálne vydanú, v r. 2001 v Moskve Kongresom židovských náboženských občin a organizácií v Rusku (KŽNOOR), knihu „Kicur Šulchan Aruch“. Je to skrátené vydanie judejskej zbierky zákonov „Šulchan Aruch“, zostavenej pred niekoľkými storočiami na základe Talmudu a záväzného k plneniu po dnes deň. V úvode knihy hlava KŽNOOR rabín Zinovij Kogan³ činí úprimné priznanie:

“Redakčná Rada KŽNOOR uznala nutným vynechať v tomto preklade niektoré halachické pokyny..., ktorých prítomnosť vo vydaní v ruskom jazyku by bolo vnímané obyvateľstvom RF, ktorí sa neriadia judaizmom, ako bezdôvodná urážka. Čitateľ, ktorý si bude chcieť prečítať „Kicur Šulchan Aruch“ v ideálnom plnom objeme, sa prihlási v ješive, aby si naštudoval túto aj mnohé iné sväté knihy v origináli“.

To jest, jeden z lídrov ruského židovstva priznáva niektoré pokyny judejského kódexu správania urážlivými pre nežidovské obyvateľstvo RF, no uznáva možným pozývať svojich súkmeňovcov kvôli naštudovaniu si týchto urážok v ješivách — židovských školách, financovaných zo štátneho a komunálnych rozpočtov» (spomenutá výzva ku Generálnej prokuratúre sa uvádza podľa publikácie v r. 2004 na stránke novín «Pravoslávna Rus»⁴).

Ak bez predsudkov považujeme nad tým, čo píše Zinovij Kogan, tak sa ukáže, že:

- on priznáva vo vierouke judaizmu prítomnosť predpisov, ktoré budú nežidovským obyvateľstvom krajiny vnímané vyložené ako *neopodstatnená urážka*, kvôli čomu zverejnenie niektorých fragmentov «Kicur Šulchan Aruch» v ruskom jazyku nie je vhodné, lebo bude vyvolávať «antisemitizmus» (*najskorej, podľa jeho názoru «zvierací», keďže nežidia — podľa názoru vyjadreného dvomi izraelskými rabínmi a uvedeného nami vyššie — vo svojej podstate nie sú ľudia, ale zvieratá, hoc aj človeku podobné*);
- avšak je presvedčený o tom, že tieto predpisy by mali byť študované tými predstaviteľmi židovsko-judejskej diaspóry, ktorí chcú byť plnohodnotnými judejmi, kvôli tomu, aby ich dodržiavali v živote, a preto pozýva všetkých potencionálnych judejov k osvojeniu si «božieho zákona» do ješív.

¹ Tu Berel Lazar podáva otázku tak, akoby sa vierouka judaizmu nesformovala v historickej minulosti, ale bola sformovaná v súlade s ústavou RF a ústavami iných krajín, hoci v skutočnosti mnohé ústavy súčasných štátov (vrátane ústavy RF) obsahujú stanovy, podriaďujúce štáty biblickému projektu zotročenia ľudstva v mene Boha.

Napríklad legislatíva o činnosti Centrálnej Banky RF (FZ-86 «O Centrálnej Banke Ruskej Federácie (Banke Ruska)» a čl. 75 platnej ústavy), ktorá ju robí «štátom v štáte» a zaraďuje do svetového systému riadenia ekonomík krajín pod diktátom úžerníctva v plnom súlade s biblickou doktrínou «Deuteronomium-Izaiáš», o podstate ktorej Berel Lazar nemôže nevedieť pre svoje získané rabínske vzdelanie, ktoré ho zaväzuje poznať text Tóry.

² Rečovým obratom «zvierací antisemitizmus» (*v zmysle: gójovia sú zvieratá, a niektoré z týchto zvierat plodia antisemitizmus*) Adolf Shayevech fakticky prejavil solidaritu s izraelskými rabínmi Ovadia Jozefom a Dovom Liorom, v dôsledku čoho je jeho konanie trestným činom, ktorého obsah spadá pod čl. 282 TZ RF.

³ Hoci predtým bolo oznámené, že v KŽNOOR je hlavným rabínom Adolf Shayevech, a Zinovij Kogan je predsedom tejto organizácie. (*Záleží aj na tom, či spomenutý poslanec Dumy pod hlavou organizácie myslel predsedu, alebo hlavného rabína... *)

⁴ <http://www.rusprav.ru/2004/new/10.htm>.

To je etika plnohodnotného predstaviteľa židovsko-judejskej diaspóry vo vzťahu k zvyšnej spoločnosti v súlade s názorom rabína Z.Kogana by mala byť vo svojej podstate urážlivou, a svojimi vonkajšími prejavmi formálne-zdvorilou, aby nevytvárala konflikty, ktoré by kazili život «rase pánov».

Takto judaizmus sám vytvára svoj vlastný konflikt so zvyškom ľudstva, zodpovednosť za ktorý, však, prekladá na nežidov.

Avšak každý nekompromisný konflikt predpokladá zničenie svojho protivníka buď úplne, alebo len nepokorných. A tomuto tiež učia ešte bláznivejší rabíni, než tí dvaja, ktorých vyjadrenia boli uvedené vyššie.

«Hlava izraelskej ješivy «Od Josef Chai» Yitzhak Shapira vydal škandalóznou knihy. V nej, napríklad, zadáva otázku: «Kedy je židovi dovolené zabíjať gójom (nežidov)?» Pritom autor odpovedá, že to možno robiť prakticky vždy, dokonca aj keď ide reč o celkom malých deťoch.

O knihe «Torat Melech» («Zákony kráľa»), vydané v osade Yitzhar, rozpráva dnes [NEWSru Israel](#) s odkazom na publikáciu v novinách [«Ma'ariv»](#), a tiež na prehľad tlače rádiovkej stanice [«Kol Israel»](#).

Knihu «Zákony Kráľa» nenájdete na pulkoch bežných obchodov alebo v katalógoch tlačenej produkcie, napriek tomu sa už dočkala kladných recenzií od lídrov pravého tábora, píše «Ma'ariv». Na prvej strane knihy sú zverejnené odozvy rabínov Yitzhaka Ginsburgha, Dova Liora, Jakova Jozefa a ďalších. (...)

«Ma'ariv» poukazuje, že autor svoje závery podporuje citátmi z Tanachu a Zbierky židovských zákonov. Využíva práce rabínov Shaula Yisraeli a Kooka.

Autor začína pripomenutím toho, že existuje zákaz zabíjať gójom, avšak veľmi rýchlo prechádza k skúmaniu situácií, v ktorých je to dovolené robiť. Pripomína, že žid musí sledovať dodržiavanie Siedmych prikázaní synov Noacha (Noeho). «Keď zabíjame gója, ktorý porušil prikážanie, na to neexistuje žiadny zákaz» — píše autor, a ďalej zdôrazňuje, že zabiť v tomto prípade možno len po príslušnom rozhodnutí súdu.

Zabiť nežida, podľa názoru rabína, možno tiež v tom prípade, ak on «predstavuje hrozbu pre ľud Izraelu». Pričom, «gója» treba zabiť aj vtedy, ak ide o «nežidovského svätca, ktorý nemôže za vzniknutú situáciu».

Rabín hovorí tiež o tom, že nežida možno zabiť, ak ten zabil žida.

Napokon, Yitzhak Shapira skúma situáciu, v ktorej je dovolené zabíjať «deti zločincov». Hovorí, že toto možno robiť v tom prípade, ak je jasné: že keď vyrastú, tak nedokážu upevniť židovský ľud. Kvôli zosilneniu nátlaku na rodičov je dovolené zabíjať deti nežidovských vodcov, píše sa v jeho knihe.

Noviny «Ma'ariv» poukazujú na to, že Yitzhak Shapira vo svojej knihe ani raz nepoužíva slovo «Arab» alebo «Palestíneec». Ale v novinovej publikácii sa nachádza veta: „Kto je v obraze, ten pochopí“» (<http://www.newsru.com/religy/09nov2009/shapiro.html>).

Avšak tieto rady netreba vnímať ako prejav sionistického extrémizmu v lokálnom židovsko-arabskom konflikte v Palestíne. Ony majú univerzálny charakter vo vzájomných vzťahoch židovsko-judejských diaspór s inokultúrnym okolím.

No uvedená publikácia o knihe «Torat Melech» («Zákony Kráľa») je cenná pre svoje «zvestovania», a tým, že súčasný rabinát fakticky potvrdil, že obvinenia z človekonečinnosti ako systemotvorného princípu židovsko-judejskej kultúry, ktoré boli v minulosti neraz vznášané rôznymi bádateľmi judaizmu v rôznych krajinách sveta — nie sú ich vlastnými výmyslami a klebetou, ale zodpovedajú skutočnej podstate historicky sformovaného judaizmu. A práve z tohto dôvodu tá časť rabinátu, ktorá takéto názory nevyslovuje verejne, ani verejne nekarhá svojich kolegov zo zbesilosti.

Na potvrdenie tohto uvedieme úryvky z Talmudu podľa knihy J.B.Pranaitisa «Kresťan v Talmude židovskom alebo tajomstvá rabínskeho učenia o kresťanoch» (Taškent, r. 1911), vydané v ruskom jazyku v spojitosti s «prípacom Beilis».

«Najlepší z gójom je hoden smrti» — Abhodah zarah, 26b, Tosephoth.

J.B.Pranaitis, kňaz, v minulosti profesor židovského jazyka v Imperátorskej Rímsko-Katolíckej akadémii v Petrohrade, komentuje: «*Táto veta sa veľmi často opakuje v rôznych židovských knihách, pravda, nie jednými a tými istými slovami*». A okrem toho:

«Gój (t.j. nežid), snoriaci v oblasti Zákona, podlieha smrti» — Talmud, Sanhedrin, 59a.

«Judej, vydávajúcí tajomstvá Zákona gójom, podlieha smrti. Zákon nám prikazuje usmrcovať tých izraelitov, ktorých napadne zradiť svoju vieru» — Hilchoth Akum, 2.

«Ludy pozemské sú modlári. O nich je písané: stieraj ich z tváre zeme, a niektoré z nich sú tie, o ktorých je povedané: vyhladiť každú spomienku o Amalechovi¹» — Zohar (1, 25a).

«Kto sa usiluje pomáhať akumovi (nežidovi), ten po smrti nebude vzkriesený!» — Zohar (1, 25b).

«Nie je dovolené židovi učiť akuma čomukoľvek»² — Iore Dea (154, 2).

«Oklamať gója je dovolené» — Baba kamma, 113b.

«Majetok gója je ako neobývaný kút: kto ho prvý ovládne, ten je aj majiteľom» — Baba bathra, 54b.

«Ak bude dokázané, že takýto trikrát zradil Izrael alebo zavinil, že kapitál z rúk žida prešiel do rúk akumu, hľadaj spôsob a príležitosť zotrieť ho z líce zeme» — Goshen hamishpat, 388, 15.

«Je dovolené, podľa Tóry, požičiavať akumovi za výhodné percentá. (...) Teraz, však, je to dovolené v každom prípade».

Talmud tiež opakovane odmieta ľudskú dôstojnosť u tých, ktorí žijú mimo židovsko-talmudického vierovyznania: «Rodina človeka-nežida je rodinou zvieraťa»; «len židia sú ľudia, a ostatné ľudy majú vlastnosti zvierat, pochádzajú od zvierat»³; «Príbytky gójov sú príbytkami zvierat»; «Žena nežidovka je zvieraťom» — citované z knihy «Mravná teológia židov-talmudistov» (z nemčiny preložil protojerej A.Kovalnickij. Petrohrad, r. 1898, reprint bez tiráže v r. 1991) s priamymi odkazmi na mnohé talmudické traktáty.

No okrem vedenia vlastnej vojny o svetovú nadvládu, ideoví internacisti židovsko-judejského razenia v jej duchu rozduchávajú konflikty aj medzi rôznymi nežidovskými kultúrami, likvidujúc alebo oslabujúc tak jedných svojich nepriateľov rukami iných.

V súvislosti s týmto ukážeme, ako sa dvojité mravné štandardy, sformované v židovsko-judejskej kultúre, prejavujú vo formovaní negatívnych predsudkov v spoločnosti ku kultúram odmietajúcim biblický projekt zotročenia ľudstva v mene Boha. Aby sme pozornosť neupili v detailoch, obrátime sa teraz k 12-zväzkovej «Celosvetovej histórii» vydanéj koncom 1950-tych — začiatkom 1960-tych rokov Akadémiou Vied ZSSR, v časoch «chruščovského odmäku». V nej nenájdeme ani slovo o rasistických nezmysloch a globálnych tendenciách k otrokárstvu v mene Boha — majiteľov a kurátorov tých, ktorí boli cenzormi a redaktormi Zvestovaní starého a nového závetu. No Koranicému učeniu sa tu drzo pripisujú otrokárske pohľady, priamo odporujúce zmyslu strategickej Koranickej doktríny spoločenského života, a táto lož je sprevádzaná neurčitými (t.j. bez označenia veršov a citátu) odkazmi na Korán, ktorý v dobe vydania tejto 12-zväzkovej knihy nebol dostupný na oboznámenie sa pre drvivú väčšinu obyvateľstva ZSSR.

Kapitola «Základy ideológie raného islamu», hlavy VII «Arábia začiatkom VII st. Arabské výboje a arabský kalifát (VII — X st.)», zv. 3, str. 108 — 109 v spomenutej 12-zväzkovej knihe tvrdí nasledujúce:

«Islam kládol na veriacich moslimov päť povinností («päť stĺpov islamu»): vyznávanie dogmy jednobozstva a uznanie prorockej misie Mohameda, vyjadrené vo formulke «niet

¹ Viď Exodus, 17:8 — 16.

² Monopol na vedomosti je monopolom na moc (*vládu, riadenie*). «Vedomosti vo svojej podstate znamenajú moc (vládnuť)» (Francis Bacon) — moc (vládnuť), a nie sila, ako to mnohí vnímali z názvu časopisu «Vedomosti znamenajú silu».

³ Teória Ch.Darvina v jej z vulgarizovanej podobe prišla nesmierne vhod na propagandu starozávetno-talmudického rasizmu medzi tými, ktorí odmietajú historickú realitu sion-parazitizmu usilujúceho o svetovú nadvládu.

božstva okrem boha (alaha), a Mohamed je boží posol»¹, každodenné vykonávanie modlitieb podľa predpísaného obradu, odvedenie *zakátu* (1/40 diel zisku z nehnuteľného majetku, stád a obchodného zisku) formálne v prospech biednych. Fakticky, nariadením arabsko-moslimského štátu, bolo dodržanie pôstu v mesiaci ramadán a putovanie do Mekky (hadž), povinné len pre tých, kto bol v stave ho uskutočniť. Učenie islamu o anjeloch, o strašnom súde, o záhrobnej odmene za dobré a zlé skutky, o diablovej a pekle bolo rovnaké, ako u kresťanov. V moslimskom raji sa veriacim sľubovali všemožné pôžitky.

Islam predpisoval moslimom účasť vo svätej vojne (*džihad*) s «nevernými». Učenie o vojne za vieru a o spásnom význame pre duše v nej zúčastnených veriacich sa rozvíjalo postupne behom vojenských výbojov. Vo vzťahu k židom a kresťanom (a neskôr aj zoroastristom) sa pripúšťala tolerancia, avšak za podmienky, že tí sa podriadia a stanú sa poddanými moslimského (t.j. arabského) štátu a budú platiť stanovené pre nich dane.

Posvätná kniha moslimov — Korán («Čítanie»), podľa učenia islamu, existovala od vekov a Mohamedovi bola vyrozprávaná bohom, ako zvestovanie. Rozprávania Mohameda, ním vydávané za «zvestovania od boha», bolo podľa tradície zapísané jeho nasledovníkmi. Tieto zápisy ďalej, nepochybne, podliehali spracovaniu. Do Koránu vošli tiež mnohé biblické legendy. Korán bol zložený do jedinej knihy, zredigovaný a rozdelený na 114 hláv (*súr*) až po Mohamedovej smrti, za kalifa Osmana (644 — 656). Vplyv otrokárov a kupcov z Mekky sa odrazil aj na ich jazyku, a na ideách Koránu. Slová «podvodníci», «úver», «dlh», «zisk» a im podobné sa opakovane vyskytujú v Koráne. Je v ňom ospravedlňovaný inštitút otroctva. Vo svojom základe je ideológia Koránu zameraná proti spoločenským inštitútom prvotnopospolne-občinného zriadenia — boju medzi kmeňmi, krvnej pomste atď., a tiež proti mnohobožstvu a modlárstvu.

V koráne je špeciálna hlava s názvom «Korist», ktorá vo vojakovi-arabovi stimulovala túžbu ísť na pochod: 1/5 vojenskej koristi mala postúpiť prorokovi, jeho rodu, vdovám a sirotám, a 4/5 sa prerozdeľovali vojsku: jeden diel pešiakovi a tri diely jazdcovi.

Vojnová korisť sa skladala zo zlata, striebra, zajatých otrokov, rôzneho hnutelného majetku a dobytku. Vybojované územia sa nerozdeľovali a museli byť postúpené k dispozícii moslimskej obci. Zabitým vo vojne, «mučeníkom viery» islam sľuboval rajsú blaženosť. Bolo zaužívané, že zotročovať možno len inovercov. Avšak pokiaľ otrok prijal islam, neoslobodilo to z otroctva ani jeho samého, ani jeho potomkov. Deti pánov a otrokýň, ktoré ich otcovia uznali, sa považovali za slobodné. Islam dovoľoval moslimovi mať súčasne maximálne 4 zákonné manželky a ľubovoľný počet otrokýň-konkubín.

V ranom islame neexistoval rozdiel medzi duchovými a svetskými osobami, medzi moslimskou občinou a štátnou organizáciou, medzi náboženstvom a právom. Moslimské právo, ktoré sa postupne sformovalo medzi VII a IX st. sa spočiatku zakladalo na Koráne. K tomuto hlavnému zdroju práva z konca VII st. sa pripojil ešte iný — ústne podanie (*sunna*), ktoré sa skladalo z *hadís*ov, t.j. rozprávania zo života Mohameda. Mnoho týchto *hadís*ov bolo zostavených v prostredí «stúpencov proroka» — muhadžírov a ansarov, a tiež ich učeníkov. Úmerne tomu, ako sa arabská spoločnosť rozvíjala a jej život sa stával čoraz zložitejší, stalo sa zrejmým, že Korán a *hadís*y neposkytujú odpoveď na všetky otázky. Vtedy sa objavili ešte ďalšie dva zdroje moslimského práva: *idžma* — zosúladený názor autoritatívnych teológov a právnikov, a *kijas* — úsudok podľa analógie.

Sovietsky historici vykladajú sociálny základ raného islamu rôzne. Podľa vyššie uvedenej prvej koncepcie sa v ranom islame odrazil proces rozloženia prvotnopospolno-občinného zriadenia a sformovania otrokárskeho zriadenia v severoarabskej spoločnosti. Až neskôr, v spojení s feudalizáciou arabskej spoločnosti, sa islam postupne rozvinul na náboženstvo feudálnej spoločnosti. Podľa druhej koncepcie, islam od samého začiatku bol ideológiou feudálnej spoločnosti, hoci jeho sociálna podstata sa výraznejšie prejavila až neskôr, po arabských vojenských výpadoch.

¹ Islam uznával, okrem Mohameda, aj ďalších prorokov, ako napr.: Adama, Noeho, Abraháma, Mojžiša a Ježiša Krista.

Takí lační a žiadostiví spiatočníci a agresori sú tí moslimovia, div nie horší ako nacisti, ak máme veriť akademickej vede z čias «odmäku» v ZSSR. A od tej doby sa zmenilo len málo v postojoch politológie RAV,

Skúmaná akademická 12-zväzková kniha absolútne správne vraví, že „slová «podvodníci», «úver», «dlh», «zisk» a im podobné sa opakovane vyskytujú v Koráne“. Avšak podlo zamlčujú v akom kontexte sa v ňom «nachádzajú». Preto, aby sme ukázali podlosť a úmyselnú lživosť autorského kolektívu tejto 12-zväzkovej knihy¹, uvidíme niektoré úryvky z Koránu.

Súra 2: «275 (274). Tí, ktorí obetujú svoj majetok nocou i dňom, v skrytosti i verejne — majú svoju odmenu u svojho Boha; nemusia sa báť, a nebudú zarmútení! 276 (275). Tí, ktorí berú úrok, vstanú z mŕtvych ako tí, ktorých satan premohol svojou prítomnosťou. To preto, že hovorili: „Veď obchod a úrok je to isté“ (v preklade od G.S.Sablukova: «lichva je to isté, čo zisk v obchode»). Ale Boh dovolil obchod a zakázal úrok. Ku komu príde napomenutie od jeho Boha a on sa poučí, tomu je odpustené, čo bolo predtým: jeho vec prináleží Bohu; ale kto to zopakuje, to sú obyvatelia ohňa, oni v ňom prebývajú večne!

277 (276). Boh ničí úrok a kultivuje milodar (v preklade G.S.Sablukova: Boh robí lichvu nepotrebnou, a prebytočnú silu <lepšie: moc lichvy> odovzdáva milodarom). Boh naozaj nemiluje hocakého neverného hriešnika. (277). A tí, ktorí uverili a tvorili dobré, modlili sa a dávali na očistenie — majú odmenu u svojho Boha, nemusia sa báť a nebudú zarmútení!»

Z tohto fragmentu možno pochopiť, že vyššie uvedená biblická doktrína skúpenia sveta na základe židovsko-judejského mafiózne-korporatívneho monopolu na úžerníctvo v globálnych rozmeroch a ním plodený systém dlhového otroctva sa v Koráne hodnotia bezalternatívne a jednoznačne ako jasný prejav satanizmu.

V Koráne je reč aj o podvádzaní a okrádaní, ale nie tak, ako si možno pomyslieť v kontexte uvedeného fragmentu z akademickej 12-zväzkovej knihy:

«Presne dodržiavajte mieru a váhu. Nepodvádzajte ľudí v ich veciach a nekazte zem po jej náprave. Je to pre vás tak lepšie, ak ste veriaci!» (Korán, 7:85).

«Nebudte ako tí, ktorí vyšli zo svojich obydľí sa popýšiť a pretvarovať pred ľuďmi. Oni druhých odkláňajú od Božej cesty, ale Boh presahuje (*mocou a poznaním*) všetko, čo oni robia» (Korán, 8:47).

Koncom 1970-tych rokov pedagogická vedeckého komunizmu v jednej z VŠ, v dôsledku toho, že *jej bývalí zahraniční študenti, ktorí študovali v ZSSR, keď sa vrátili do svojich krajín a podarilo sa im vo vlasti stať dokonca ministrami, naďalej s ňou boli v kontakte, vedela v mnohých prípadoch viac, než písali sovietske noviny a ukazovala televízia. Takto raz rozprávala o návšteve v ZSSR v časoch Brežneva jedného z lídrov arabských krajín, ktorý bez okolkov navrhol vedeniu našej strany nasledovné: „Vy budujete komunizmus, a my budujeme socializmus. Poďme budovať komunizmus spoločne pod vedením Allaha“.*

Pochopiteľne, že takýto návrh v kultúre bezostyšného ateizmu, v ktorej žilo vedenie ZSSR, nič okrem rozpakov uňho vyvolať nemohlo, a preto ním bolo vnímané ako totálna hlúposť, na ktorú v podstate nemožno odpovedať. Takéto návrhy skutočne existovali a dodnes ostávajú nepochopené, nakoľko miera chápania vedenia krajiny je od čias Ruského impéria formovaná na základe poznatkov predkladaných historickou vedou a oficiálnou teológiou v pravoslávnej kultúre.

No ak sa obrátíme ku Koránu, slobodní od negatívnych predsudkov voči Koránu a islamu, sformovaných vedou a teológiou tradičných konfesíí (vrátane historicky sformovaného Islamu), tak v ňom možno nájsť sociologickú doktrínu, ktorá, po prvé, je alternatívnou vo vzťahu k vyššie uvedenej biblickej, a po druhé, usvedčuje lož akademickej vedy v uvedenom fragmente

¹ Azda sa autori uvedeného akademického textu stali natoľko bezočivými vo svojej vedeckej samolúbosti, že sa o jednej z kultúr civilizácie odvážili písať, bez toho aby sa oboznámili s textom, na základe ktorého vznikla? — tomu sa nedá uveriť: Klebetili vedome, vediač o čo ide, plniac tak «sociálnu objednávku» majiteľov a pohlavárov biblicko-marxistického projektu zotročenia ľudstva.

«Celosvetovej „histórie“». A úprimné nepredpojaté obrátenie sa ku Koránu objasňuje aj zdroj spomenutého návrhu jedného z lídrov arabských krajín sovietskemu vedeniu v brežnevských časoch:

«... dospejte k slovu rovnému pre nás i pre vás, (...) aby jedni z nás nemenili druhých z nás na pánov pomimo Boha» (3:57); «Boli ste na pokraji priepasti ohňa, a On vás odtiaľ zachránil. Tak vám Boh objasňuje svoje znamenia, — možno pôjdete priamou cestou! — a nech je uprostred vás občina, ktorá vyzýva k dobru, káže odobrené a udržiava od neodobriteľného. Títo sú šťastní» (3:99, 100).

Toto je kráľovstvo Božie na Zemi udržiavané samotnými ľuďmi — prikázané v Koráne. Navyše, z tohto vidno, že napriek tomu čo sa tvrdí v akademickvej 12-zväzkovej knihe, Korán nielenže nenabáda na otroctvo¹, ale kladie aj veľkú zodpovednosť na tých, ktorí sa podriaďujú nadvláde jedných ľudí nad druhými («aby jedni z nás nemenili druhých z nás na pánov okrem Boha») a nebránia sa jej ustanoveniu, a nie na tých, ktorí sa sami predierajú k takejto nadvláde nad ľuďmi².

Druhá vec je tá, že historicky sformovaný islam reálne nežije v súlade s týmito a mnohými ďalšími koranickými prikázaniami, nakoľko aj «elita» islamského sveta aspiruje na otrokárstvo v mene Boha v globálnych rozmeroch³, presne tak isto, ako aj pohlavári biblického projektu a «elity» štátov, ktoré sa sformovali v biblickej kultúre.

A táto degradácia islamu na obradovieru, prispôsobenú k obsluženiu zisťných potrieb «elity», v mnohom dáva základ tomu, že vyloženej lži akademickvej vedy ohľadom podstaty koranického Zvestovania mnohí veria.

Hlavný tím redaktorov spomínanej 12-zväzkovej knihy tvorilo 24 ľudí. Spomedzi nich boli židia, už spomínaní E.S.Varga, M.J.Gefer, A.A.Guber, N.I.Konrad (?), J.A.Kosminskij (?), A.F.Miller (?), I.I.Minc a V.V.Struve (z masonského (počas niekoľkých pokolení) nežidovského rodu). Redaktormi tretieho zväzku boli N.A.Sidorova, N.I.Konrad, I.I.Petruševskij a L.V.Čerepnin. Ani jeden nepochádza z islamských regiónov krajiny.

AV ZSSR, nachádzajúca sa pod kontrolou masonov a iných internacistov, oklebetila islam z pochopiteľných dôvodov. Okrem toho judeji-internacisti klamali aj z pomsty, lebo na nich je v Koráne daná nasledovná charakteristika:

«Tí, ktorým bolo dané niesť Tóru, a oni ju neniesli, sa podobajú oslovi, ktorý nesie knihy⁴. Odpudivá je podoba ľudí, ktorí znamenia Boha považovali za lož! Boh nevedie ľudí nepravdoverných!» (62:5).

Z týchto dôvodov, keď v tomto akademickom vydaní zašla reč na Bibliu, úverový inštitút, otrokárstvo, internacizmus judaizmu a kresťanstva boli obídené mlčaním, aby u dôverčivého čitateľa vznikol predsudok voči Koránu, a ak aj nie nadšenie z Biblie, tak aspoň neutrálny postoj k nej. Pričom treba mať na zreteli, že prvé sovietske vydanie Koránu v preklade od I.J.Kračkovského bolo publikované v chabom náklade v r. 1963, a dorevolučné preklady G.S.Sabljukova a ešte skoršie sa nevydávali nanovo už vôbec. Takže čitatelia 12-zväzkovej knihy si nemali ako preveriť, ako a v čom zlomyselne klamú internacisti a nimi prikrmovaní hlupáci z inštitútov Akadémie Vied, zúčastňujúci sa na tvorbe tejto skutočne epochálnej práce na pseudohistórii.

¹ Okrem toho, v Koráne sa opakovane hovorí o tom, že darovať slobodu veriacim spomedzi otrokov a otrokyní je bohumilé dielo. Právo toto sa stalo spôsobom rozširovania islamu v prvých desaťročiach jeho existencie. Napríklad, Ali (bratranec a zať proroka Mohameda) skupoval otrokov, učil ich islamu, a po roku, keď sa presvedčil, že uverili Bohu a ovládajú vierouku, ich púšťal na slobodu, vybaviac ich prostriedkami k existencii. Mnohí sa vracali do vlasti a stali sa učiteľmi islamu.

² T.j. vina Nemcov, ktorí prijali Hitlera ako Führera, je väčšia, než vina samotného Hitlera.

(*Vina nie je čosi absolútne, čo potrebuje rozhrešenie od Boha. Naopak, pochopenie svojich chýb nabáda jednotlivca k lepšiemu chápaniu pravdivosti, k pravdovornejšiemu správaniu už počas života. A chápanie viny iných pomáha tiež k predchádzaniu podobným situáciám. Netreba sa chlácholiť, že sme len nevinnou obeťou agresora, a nie my sa máme snažiť niečo zmeniť: takýto postoj psychologicky prenáša aktivitu na druhých, na authority, ktoré sú akože povinné naviesť poriadok. Ak prijmem svoj podiel na nešťastnej situácii, to nás psychologicky zaväzuje, aby sme cítili povinnosť hľadať riešenie my, aby impulz zmeny prichádzal od nás, zdola od obyčajných ľudí... Aby sme nečakali na Godota!*)

³ Blúznenia o celosvetovom kalifáte.

⁴ T.j. miesto skutočného Božieho slova, ktoré by ich oslobodzovalo, sa nechali obťažovať výmyslami majiteľov a tvorcov judaizmu, ktoré vládli na chrbte ako skrotený osol. — pozn. prekl.

internacistická sorta fašizmu — pričom jedna z najstarších (hinduizmus s jeho kastovým systémom je starší) a starostlivo prepracovaných odrôd fašizmu, a k tomu najaktívnejšia v priebehu niekoľkých posledných tisícročí do dnešných čias vrátane. A hitlerizmus bol jednou z jeho vetiev, nakoľko riešil úlohu likvidácie židov-odpalíkov a stmelenia ostatných židov v cieľoch práce na biblický projekt.

Na doplnenie k povedanému treba odhaliť ešte jedno historické zamlčanie:

Rabinát nikdy nenapádal «knihovníkov» cirkvi Kristovho mena za to, že tí akoby prekrútili pri preklade starozákonné texty, čím akože splodili fašistickú doktrínu «Deuteronomium-Izaiáš» a klebetne položili misiu jej uvádzania do života na židovsko-judejské diaspóry¹.

Práve pre túto historicky objektívnu okolnosť «antisemitské» blúznenia nie sú neopodstatnenými výmyslami schizofrenikov, ale životne neadekvátnou reakciou málo vzdelaných a povrchno mysliacich ľudí na nie menej životne neadekvátne blúznenia rabinátu a jeho majiteľov, a na prax uvádzania staroočierňujúcich²-talmudických blúznení do života židovsko-judejskými diasporami všade navôkol.

Avšak všetci by mali pochopiť, že ako ukazuje niekoľko stáročná skúsenosť Španielska (*vyhnanie alebo pokrstenie židov v r. 1492, opakované v r. 1629*) a Portugalska (*vyhnanie alebo pokrstenie židov v r. 1497, a opakované v rokoch 1516, 1555, 1629*), právny zákaz vyznávania judaizmu (*ktorý žiadali signatári «Listu 500»*) na základe odhalenia internacistického charakteru jeho vierouky, represie voči rabinátu alebo zákaz pre židov byť občanmi spočiatku nežidovských štátov³ — nevedú k riešeniu problému.

T.j. nacizmus nie je receptom na ochranu spoločnosti od internacizmu ako takého, a biblického internacizmu menovite.

Napríklad, v Španielsku «podľa genealogických traktátov, v Kastílii a Aragone v 16. storočí nezostal ani jeden aristokratický rod „nepoškvrnený“ židovskou krvou. A celá škola v súčasnej španielskej vede poukazuje na rad javov — v kultúre, riadení, literatúre, národnom charaktere — prevzatých španielmi od židov cez marranov⁴, a potvrdzuje, že

«V roku 2006 Ariel Toaff — profesor izraelskej Bar-Ilanovej univerzity, špecializujúci sa na stredoveké židovské dejiny, etnický žid a syn hlavného rabína Rímu, vydal knihu «Krvavá Pascha. Európski židia a rituálne vraždy» (*Pasque di sangue. Ebrei d'Europa e omicidi rituali*), v ktorej sa tvrdí, že v Stredovekom Taliansku mohla existovať judejská sekta používajúca pri rituáloch prášok z krvi. Podľa jeho slov, «*uprostred občiny aškenázi v tom čase existovali extrémistické skupiny, ktoré boli schopné páchať takéto činy a ospravedlňovať ich*».

Podľa názoru kritikov, ten fakt, že Toaffova hypotéza je postavená na výpovediach, ktoré boli získané mučením, úplne znehodnocuje jeho ďalšie myšlienkové konštrukcie. V Izraeli Toaffova kniha vyvolala veľké rozhorčenie a diskutovalo sa o nej v Knesete (*Parlamente*). Samotný Toaff sa napokon vyjadril, že jeho závery boli nesprávne pochopené, a on iba tvrdil, že materiály inkvizície neumožňujú vyhlásiť, že všetky podobné prípady boli sfalšované» (s odkazmi na: <http://booknik.ru/context/all/idayite-nam-krasnogo-krasnogo-yetogo...i/> a <http://www.interfax-religion.ru/catholicism/?act=news&div=16609>).

¹ V súvislosti s týmto poznamenáme, že vrchný rabinát nemôže nepoznať obsah vierouk, alternatívnych k judaizmu, nakoľko oddávna existuje kvalifikačná norma: «*Členovia Sanhedrinu (Sinedriónu) musia byť znali v magickej vede a jazyčnickej teológii*» — *Talmud (Sanhedrin, Menachot)*. Vysvetlivky: 1) pod «jazyčnickou teológiou» sa v judaizme tradične chápe každá nežidovská teológia, 2) Sanhedrin je Najvyššia Rada..

² Historicky sformovaná Biblia sa skladá z dvoch častí: Starého očiernenia a Nového očiernenia Boha, zvyčajne nazývaných «Závetmi či Zmluvami»: opodstatnenosť tohto tvrdenia je predstavená v prácach VP ZSSR «Otázky metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruskej pravoslávnej cirkvi», «K Bohodržave...», «„Majster a Margaréta“: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezhraničnej viery».

³ Tretiu ríšu v tomto odseku nespomíname, nakoľko to bol od začiatku provokačno-profylaktický internacistický projekt, a nie reálny (no zakončený neúspechom) pokus Nemecka vytrhnúť sa spod moci biblického projektu globalizácie: hitlerizmus riešil iné úlohy.

⁴ «Marrano» (špan.) — «sviňa» — ľudový názov židovských conversos (t.j. židov čo sa dali pokriť: naše spresnenie v citáte; okrem toho, iné zdroje (<http://www.jig.ru/anti/018.html>) tvrdia, že pomenovanie sa týkalo len tých konvertitov, ktorých podozrievali v tajnom vyznávaní judaizmu).

«Nový kresťan» — oficiálna «cirkevná» definícia conversos, týkajúca sa jak samotného konvertitu, tak aj jeho potomkov do štvrtého pokolenia (definície boli prebraté z linku: <http://www.migdal.ru/times/98/17251/>).

židia sú „brečtanom¹ a súčasne aj kmeňom španielskej histórie“, ktorú bez zohľadnenia židovskej účasti „nemožno pochopiť“» (<http://www.migdal.ru/times/98/17251/>).

Franco, bývalý diktátor Španielska v rokoch 1939 až 1975, mal židovské korene jak v otcovej, tak aj v matkinej línii. Keď Franco odmietol pustiť cez územie Španielska hitlerovské vojská aby ovládli Gibraltár, Hitler naňho nakričal a nazval ho «odporným židovským trhovníkom»². Vďaka politike Franca počas rokov druhej svetovej vojny 20. storočia mohlo približne 200 000 európskych židov utiecť z hitlerovcami okupovanej Európy do Španielska a nestáť sa obeťami «holokaustu» (<http://www.jig.ru/anti/018.html>).

Keď v r. 1968 boli v Španielsku všetky zákazy roku 1492 oficiálne zrušené a vyznávanie judaizmu bolo znova povolené, tak sa ukázalo, že veľký podiel kapitálov krajiny sa nachádza vo vlastníctve rodín, ktoré sa vrátili do lona judaizmu po tom, čo predstavitelia týchto rodín sa takmer 500 rokov tvárili ako horliví katolíci.

Problém oslobodenia všetkých od nástrah tyranie biblického internacizmu môže byť vyriešený len v duchu efektívnej stratégie likvidácie systému exploatacie «človeka človekom» a vykorenenia faktorov, pod vplyvom ktorých sa tento systém obnovuje a rodí v nových podobách v nových historických okolnostiach, a v mnohých prípadoch aj vyvoláva zmenu historických okolností kvôli tomu, aby sa zachránil.

V tejto súvislosti uvedieme skutočný príbeh nájdený na internete³.

«Povedal Artur.

Teraz schytám kopu mínusov aj od «semitov», aj od «antisemitov». Spoločia sa v jednom šíku. Kašľať na to, je to dobrá historka, a vôbec nie moja, porozprávala mi ju moja mama.

Rostov na Done brali Nemci v poslednej vojne dvakrát. Naši ich, prirodzene, aj toľko ráz odtiaľ vytiekli. Po takýchto udalostiach toho v meste moc nezostalo. Deti z mamej triedy v povojnových rokoch chodili v obnosených veciach: otcovia — niektorí padli, niektorí

zostali v táboroch. A stala sa taká vec, že jediní dvaja otcovia v triede čo prežili vojnu boli jevrejskej národnosti. Obaja boli zásobovači. Ich deti boli na tie časy odeté celkom slušne, boli dobre živene a držali sa pyšne bokom. Samotní otcovia boli tučkovia, s veľmi bystrými pobežujúcimi očkami. Mamin spolužiak Ljova Kacman, ktorému otec na fronte zahynul, týchto otcov nemohol ani vystáť. „Och, židia!“ — hovorieval. Mama sa raz rozhorčila: „To je škaredé slovo! Ako môžeš, veď aj ty si jevrej!“ Ljova odpovedal: „Žiadne

HĽADANIE CHYBY V ZDROJOVOM KÓDE

To je práve to, čím by sa mala pokorne a svedomite začať zaoberať židovsko-judejská diaspóra, a *fanatické judeji obzvlášť*, miesto toho, aby si mysleli o sebe nemysliteľné a snažili sa «pásť» druhých a učiť ich «humanizmu». Mali by sa tým zaoberať aj tí, ktorí sú presvedčení o svojej príslušnosti k istinno-kresťanskému vierovyznaniu.

A moslimovia by mali pomôcť judejom aj kresťanom v tejto neľahkej práci, podľa náboženského príznaku; **žid** = uraziive slovo v zmysle „podvodník, darebák, takomec“ (vyjadruje to všetko negatívne, čo sa kedy židom v dejinách vyčítalo). — pozn. prekl.

«tiež»! „To ja som jevrej. Ale oni sú židia!“».

Preto tí predstavitelia židovsko-judejských diaspór, ktorí si skutočne želajú vykoreniť «xenofóbiu» a «antisemitizmus» a chcú byť jevrejmi, a nie židmi, by sa mali postarať o to, aby zmysel slov «jevrej» a «žid» bol rozhraničený, a mali by sa prestať oddeľovať od Boha Tórou, Tanachom a Talmudom alebo svetskými doktrínami exploatacie «človeka človekom», obnoviť svoj vzájomný vzťah s Bohom bez rituálov a svedomito porozmýšľať nad zmyslom na internete nájdeného «demotivátora», zobrazeného na obrázku: Boh neprikazoval Mojžišovi projekt zotročenia ľudstva vo Svojom mene a internacizmus, ako prostriedok na uskutočnenie projektu.

Avšak 26.04.2012 Ruská Pravoslávna Cirkev vystúpila v úlohe *hlasnej trúby synagógy, jej pohlavárov a majiteľov* proti takémuto prístupu, tým samotným znovu potvrdiac svoju antiruskú podstatu a podriadenosť internacizmu majiteľov historicky sformovaného judaizmu:

«RPC navrhla zaviesť «premlčaciu lehotu» na obvinenia z extrémizmu pre posvätné texty. Hlava synodálneho oddelenia pre styk cirkvi s verejnosťou, protojerej Vsevolod Čaplin, navrhol zaviesť normu, v súlade s ktorou by náboženské texty staršie ako 50 rokov nemohli byť obviňované v podnecovaní nenávisťi. Predstavitelia ďalších konfesií podporujú túto iniciatívu. (...)

“Pri troche snahy aj v Biblii, aj v Koráne, aj v iných svätých textoch možno nájsť vyjadrenia, ktoré teraz vyzerajú extrémisticky” — povedal pán Čaplin¹. — Je treba chápať, že tieto diela boli vytvorené v inej dobe, s inou politickou situáciou». Ako príklad takýchto «zastaraných» noriem pán Čaplin pripomenul to, že Starý závet obsahuje výzvu «zabíjať čarodejov». «To je zamerané proti dnešným „liečiteľom“ — objasnil duchovný. — No ak vyjdem na ulicu a budem kričať „Zabíjajte liečiteľov!“, tak to nebude správne». Neskôr oznámil korešpondentovi «Kommersantu», že je «nesprávne» v dnešnom svete uplatňovať starozákonné normy k homosexuálom. «Samozrejme, možno ich kritizovať, ale nič viac» — povedal pán Čaplin, avšak dodal, že nikdy od pravoslávnych nepočul výzvy k násiliu voči gejom².

“V podstate je to rozumná iniciatíva — povedal „Kommersantu“ šéf analytického centra „Sova“ (zaoberá sa skúmaním protixtrémistickej legislatívy) Alexander Verchovskij. — Pravdaže, často je absurdné skúmať texty, ktoré boli napísané pred tisíckami rokov, z pohľadu súčasného človeka. No táto absurdnosť je predurčená samotnou existenciou zoznamu zakázaných extrémistických materiálov³» («Kommersant-Online», «RPC žiada nesúdiť Bibliu»: <http://news.rambler.ru/13731665/>).

V danom prípade je dôležité to, že otázku o starovekom biblickom internacizme a jeho aktivitách v súčasnosti V.Čaplin ponechal zamlčanú, a celý biblický extrémizmus zhrnul do prikázaní zabíjať čarodejov-liečiteľov a pederastov, akých sa v súčasných podmienkach treba zriecť⁴.

¹ Talmud a ostatné traktáty historicky sformovaného judaizmu radšej nespomenul, aby nepriťahoval pozornosť k téme. — Náš komentár k citátu.

² Tu nie je úprimný. V pravoslávnom prostredí sú mnohí presvedčení o tom, že táto otázka by mala byť riešená radikálne a rýchlo. — Náš komentár k citátu.

³ Samotná existencia tohto zoznamu je objektívnym prejavom slabomyseľnosti režimu (*nedokážu ideovo poraziť extrémistov*) a jeho antiľudovosti (*v podmienkach antiľudovej politiky režimom kultivovaná nevzdelanosť obyvateľstva nutne plodí extrémizmus, a zoznam zakázaných kníh tento stav len konzervuje*).

⁴ Takto V.Čaplin potvrdil svoj ateizmus a pokrytectvo. Ak sa Biblia — v jej historicky sformovanej podobe — nemá prijímať len ako literárna pamiatka staroveku, ale ako «bohom inšpirované písmo», potom ani V.Čaplin, ani nikto ďalší nemá právo rozhodovať o tom, aké prikázania dodržiavať, a aké je potrebné ignorovať: treba dodržiavať všetky prikázania. Ak sa z jednej strany vyhlasuje, že text je «posvätný», «bohom inšpirovaný», a z druhej strany, že časť prikázaní dodržiavať netreba, a ktoré — o tom rozhodneme my, podľa politickej konjunktúry a vlastných chýtok, tak je to pokrytectvo vo vzťahu k Bohu a ateizmus, a nie chybné chápanie «bohom inšpirovaných» textov.

Alternatívou môže byť len „bezzávetná“ (bez Starého a Nového závetu) (*v RJ je slovo „bezzavetnaja“ dvojzmyselné. Totiž, primárne znamená „bezhraničná“, „oddaná“, „obetavá“ — no etymologicky možno slovo rozložiť na dve časti „bez-zavetnaja“, t.j. fungujúca aj bez závetu, nerobiaca veci len kvôli dedičstvu, zisťne*) — nezištná dôvera Bohu podľa svedomia, s postojom k písmam ako pamätníkom histórie, v ktorých je zaznamenané aj Božie vedenie vo vzťahu

pokračovanie →

Preto sa obrátime k objasneniu odpovede na otázku: *Komu a načo je žiaduce vypestovať v spoločnosti «tolerantný» postoj k «LGBT»-komunitě a jej činnosti?*

5. «LGBT»-komunita a internacizmus

V spoločnosti sa už niekoľko desaťročí kultivuje uhol pohľadu, podľa ktorého:

«Homoši nikomu neubližujú, nasilu nikoho nenútiť «zadok prášiť» ☺, všetko je dobrovoľné.

Ale homofóbia je choroba veľmi vážna a nebezpečná pre spoločnosť. Preto idioti, ktorí ňou trpia, ohrozujú život a zdravie iných. Veď ktovie čo sa zrodí v chorej hlave, dnes mlátiť gejov, zajtra budú židov, negrov, moslimov, ktovie čo ich ešte napadne a koho ešte zmlátiť... ☹. Škoda, že u nás v postsovietskom priestore stále zostal v ume ľudí «sovok»¹, preto aj žijeme ako žijeme...» (03.07.2010 <http://domenforum.net/archive/index.php/t-106528.html>).

Obete takýchto propagandistických mýtov budú len ťažko súhlasiť s nasledujúcim textom, opísaným v tejto kapitole, pre svoju nevzdelanosť v oblasti biológie a medicíny. Avšak táto práca nie je zasvätená biológii a medicíne, ale sociokultúrnym problémom a s nimi spojenými politickými otázkami. Preto tí, ktorým sa bude zdať nasledujúci text týkajúci sa «LGBT»-komunity «nepodložený» a nebudú schopní sa stotožniť s povedaným, v dôsledku médiami sformovaných predsudkov panujúcich nad ich myslou, nech si spomenú na fyziku a sami pohľadajú medicko-biologickú faktológiu týkajúcu sa tejto témy.

«LGBT» — skratka, ktorá vznikla v anglickom jazyku na označenie štyroch sexuálnych menšín — lesbičiek (*Lesbian*), gejov (*Gay*), bisexuálov (*Bisexual*) a transgenderov (*Transgender*)² (zdroj Wikipédia).

Samozrejme, takéto národnosti neexistujú, no historicko-politická realita je taká, že «LGBT»-komunita sa objektívne stáva prepojenou s takým globálno-politickým javom, ako je ideový internacizmus.

Ide o to, že vo všetkých národných kultúrach existuje zložka zameraná na podporu fungovania inštitútu rodiny v nadväznosti pokolení. V civilizovaných spoločnostiach práve inštitút rodiny rieši úlohy:

- reprodukcie nových pokolení;
- integrácie každého novorodeného jedinca do spoločnosti počas jeho dospievania.

A v tejto úlohe rodinu nedokáže plnohodnotne nahradiť žiadny iný spoločenský inštitút³.

¹ Slangový termín, vysvetlený na začiatku kapitoly 3.1 vo štvrtej odrážke. – pozn. prekl.

² «**Transgendernosť** — súhrnný termín na označenie javov nesúladi medzi sociálnym pohlavím (gender) a biologickým pohlavím. Do definície transgendernosti spadajú:

- transsexuáli — ľudia, ktorých gender je identifikovaný ako protikladný k biologickému pohlaviu;
- transvestiti — hrajú rolu opačného pohlavia (nosením oblečenia, ktoré spoločenské normy a zvyklosti jeho okolia predpisujú opačnému pohlaviu);
- androgyni — ľudia s rovnako silno vyjadrenými mužskými aj ženskými gendernými kvalitami;
- intersexuáli (používa sa aj termín «hermafroditi») — ľudia majúci biologické pohlavné príznaky oboch pohlaví;
- bigenderi — ľudia, ktorých genderová identita sa pravidelne mení pod vplyvom vonkajších faktorov;
- agenderi — ľudia, ktorí odmietajú príslušnosť k akémukoľvek pohlaviu.

K bigenderom, a teda k transgenderom, možno priradiť aj ľudí s neurčitou genderovou identitou. Môže to byť jednak prechodným javom v mladom veku, keď si človek ešte nevyjasnil svoj genderový model, ale aj druhom pevnej osobnosti» (Wikipédia).

³ Napríklad:

«Dobrá situácia v rodine pozitívne vplyva na rozvoj mozgu a intelektu u dieťaťa. K takému záveru dospeli pracovníci Harvardskej univerzity a Bostonskej pediatickej nemocnice, zverejnil „[NEWSru Israel](#)“.

Analýza mozgu odchovancov rumunských detských domovov vo veku 8-11 rokov preukázala: ak sa dieťa nachádza v opatere sociálnych služieb, tak bude mať menej bielej a sivej hmoty v porovnaní s rovesníkom, rastúcim v plnohodnotnej, usporiadanej rodine.

Pri tom je nevyhnutné dodať, že ak skúmame historickú minulosť, tak všetky ostatné spoločenské inštitúty (štátnosť, škola, veda, umenie atď.) vyrástli z inštitútu rodiny ako zo «semiačka». A počas historicky dlhých časových intervalov, obopínajúcich život mnohých pokolení, kľúčovým faktorom rozvoja spoločnosti a kvality jeho života je fungovanie inštitútu rodiny. V kratších časových intervaloch (v rozsahu života jedného-dvoch pokolení) je kľúčovým faktorom fungovanie inštitútu štátnosti, podmienené fungovaním inštitútu rodiny a systému vzdelávania počas života niekoľkých predchádzajúcich pokolení¹.

Vo všetkých národných kultúrach existuje svojráznosť obyčají, na základe dodržiavania ktorých ľudia vstupujú do manželstva a žijú rodinným životom. Jednako treba chápať, že v každej národnej kultúre celý súbor obyčají spojených s fungovaním inštitútu rodiny predstavuje sociálne podmienenú nadstavbu, ktorá sa sformovala na biologickom fundamente inštinktov normálnej sexuálnej orientácie predstaviteľov oboch pohlaví; je to svojho druhu kultúrny obal inštinktivných programov zabezpečujúcich reprodukciu biologického druhu, vrátane prípadu stroskotania kultúry a jej «úplného vynulovania», straty pamäti, ako sa to udialo po krachu predchádzajúcej globálnej civilizácie.

A len predstavitelia «LGBT»-komunity sa ocitajú mimo túto zložku národných kultúr. A toto sa týka všetkých národných kultúr — dokonca aj tých, v ktorých bisexualizmus a zvrátené konanie voči deťom, bez ohľadu na ich pohlavie, nie sú hodnotené ako *zločin voči spoločnosti ako celku* (napríklad bisexualizmus počas dlhého obdobia bol charakteristický pre samurajskú subkultúru v Japonsku).

V dôsledku toho je «LGBT»-komunita kozmopolitická.

Okrem toho:

V minulosti otrokári odopierali otrokom právo na rodinu: otroci musia mať úplnú «slobodu» sexuálneho správania, a prichádzajúce na svet deti boli novým majetkom otrokárov, a nie pokračovatelia nejakého otrockého rodu.

V histórii bolo rozbitie inštitútu rodiny vždy jednou zo zložiek procesu zotročenia alebo predpokladom k zotročeniu.

Kozmopolitizmus «LGBT»-komunity v aspekte jeho neúčasti na fungovaní inštitútu rodiny, a rozbitie inštitútu rodiny v spoločnosti otrokov a v procese zotročenia sú objektívnym predpokladom pre spoluprácu ideového internacizmu a «LGBT»-komunit vo všetkých regiónoch planéty.

A preto, aby bolo možné vypracovať spoločensky bezpečný postoj k «LGBT»-komunitě, je potrebné začať skúmanie otázok od biológie.

«LGBT»-komunita nie je homogénna vo svojej zostave, avšak nie v zmysle tej klasifikácie, ktorú poskytuje Wikipédia a ktorú sme uviedli na začiatku tejto kapitoly: to je klasifikácia podľa vonkajších príznakov, v základe každého z ktorých však môžu ležať rozdielne príčiny.

Ak zatiaľ ponecháme stranou «genderovú» príslušnosť (*príslušnosť k sociálnemu pohlaviu*²: *uprednostnené oblečenie, druhy činnosti atď.*), ktorá sa v každej spoločnosti určuje historicky sformovaným prerozdelením sociálnych funkcií medzi predstaviteľmi každého z pohlaví, tak biologické pohlavie sa určuje nielen podľa vonkajších viditeľných pohlavných príznakov tela. Okrem toho sa pohlavná príslušnosť charakterizuje príznakmi, ktoré dnes obchádzajú vnímanie väčšiny ľudí (prinajmenšom, vedomé vnímanie):

Je tiež zaujímavé, že dieťa vyrastajúce v náhradnej rodine, má objem bielej hmoty (prenášajúcej signály v mozgu) normálny. Ale sivá hmota, do zostavy ktorej patria nervové bunky, ovládajúce prácu svalov, pamäť, emócie a reč, v poriadku nie je, a odlišuje sa menším objemom.

Možno práve preto deti, ktoré trávajú príliš veľa času s cudzími ľuďmi, nezriedka trpia syndrómom ADHD (porucha pozornosti s hyperaktivitou), ďalšími psychickými odchýlkami, nízkym IQ, a rozvoj ich rečových návykov je spomalený» (<http://www.meddaily.ru/article/25jul2012/dpope4>).

¹ Napríklad, krach Ruského impéria v r. 1917 bol v mnohom zapríčinený známym výnosom «o kuchárkiných deťoch» (r. 1887), ktorý zatvoril prístup k strednému a vyššiemu vzdelaniu predstaviteľom «prostého ľudu», a tým, o niekoľko desaťročí, pripravil krajinu o spôsobilý riadiaci korpus.

² Psychologický aspekt vnímania pohlavia, kým sa jedinec „cíti byť“. – pozn. prekl.

- sú to osobitosti anatomickej stavby mozgu, ktoré sa prejavujú v tom, že mozog ženy je anatomicky odlišný od mozgu muža;
- sú to osobitosti anatomickej stavby srdca a srdcovej činnosti mužov a žien;
- sú to osobitosti biochémie organizmov (hormonálne pozadie, jeho biorytmika atď.), ktoré tiež odlišujú mužov a ženy navzájom;
- okrem toho existuje ešte téma, ktorá je pre súčasnú vedu, sformovanú v kultúre biblickej civilizácie, tabu: a to je —
 - biopoľová «anatómia» organizmu a
 - biopoľová fyziológia organizmu a jej osobitosti,
 - podmienené jak pohlavnou príslušnosťou jednotlivca, tak aj typom režimu psychiky, v ktorom trávi väčšinu času v príslušnom období svojho života (*ak nedosiahol nevratne Ľudský typ režimu psychiky*).

T.j. pohlavná príslušnosť jednotlivca v celej jej plnosti znamená súlad — anatómie tela (viditeľnej zvonka i vnútornej), biochémie organizmu, «anatómie» biopoľa a biopoľovej fyziológie — s biologickou pohlavnou normou.

Pohlavie jednotlivca je geneticky určované v procese počatia. Pritom treba chápať, že genetický mechanizmus, to nie je len chromozómový aparát a mitochondriálna DNK¹, ale aj biopoľové procesy (individuálne aj kolektívne), a medzi hmotnou zložkou genetického mechanizmu a biopoľovou zložkou *existujú určité vzájomné prepojenia, v mnohom podmienené mravno-eticky a presahujúce hranice spoločnosti*².

Ak sa udeje porucha v práci genetického mechanizmu, tak jednotlivec môže získať defektný súbor chromozómov a defektnú štruktúru biopoľa. Takéto druhy porúch môžu zasiahnuť aj ten súbor vrodených parametrov organizmu, ktorým je charakterizovaná jeho príslušnosť k určitému biologickému pohlaviu. V takom prípade, ak geneticky poškodený organizmus dosahuje vek pohlavnej zrelosti, nutne dochádza k tomu, že geneticky prednastavené programy jeho pohlavného správania nebudú zodpovedať jeho vonkajšej, viditeľnej pohlavnej príslušnosti podľa tela (ak sa ju podarí jednoznačne určiť).

Okrem toho, možné sú aj varianty, v ktorých genetické defekty pri počatí vložené neboli. Avšak počas vnútro maternicového vývoja alebo v období dospievania určité nepriaznivé vonkajšie faktory (*napríklad: ekológia, alkohol, fajčenie, farmakológia, sonografia plodu, geneticky modifikované produkty, potravinové prísady atď.*) znemožnili správnu funkciu (*samo osebe bezchybného*) *genetického programu rozvoja organizmu*. Čo, konkrétne, bude poškodené v dôsledku takýchto porúch v odpracovaní genetického programu, to možno určiť konkretizáciou vplyvu škodlivých faktorov prostredia, v ktorom jedinec žije. Aj v tomto prípade môže dôjsť k poškodeniam anatómie tela a biopoľa a k poškodeniam fyziológie tela a biopoľa, ktoré môžu zasiahnuť normálny komplex pohlavných príznakov organizmu a spôsobiť nesúlad medzi vonkajším, viditeľným pohlavím tela a geneticky prednastaveným programom pohlavného správania.

Ak sa takéto poškodenia pohlavného správania (*v dôsledku defektnej genetiky alebo vo výsledku porúch počas procesu samo osebe bezchybného genetického programu rozvoja organizmu*) nachádzajú za určitými kritickými hranicami, tak jedinec je odsúdený ocitnúť sa v «LGBT»-komunitě. **Pre biologicky defektného (v tomto zmysle) jedinca by pohlavné správanie zosúladené s navonok viditeľnou pohlavnou príslušnosťou jeho tela bolo zvrátením jeho biologicky nastavenej pohlavnej príslušnosti.** Akú zodpovednosť nesie za nasledovanie svojej zvrátenej pohlavnej orientácie pred Bohom — to je osobitá otázka, pretože si tiež vyžaduje odpoveď na otázku: aké misie sú mu zverené Bohom v tomto svete, v čom môžu spočívať ciele jeho existencie?

Takáto biologicky podmienená «LGBT»-príslušnosť nie je liečiteľná silami súčasnej medicíny. Jednou z príčin vzniku biologicky podmienenej «LGBT»-príslušnosti, v oboch jej odrodách, môže

¹ Mitochondriálna DNK sa prakticky kompletne prenáša po ženskej línii, nakoľko v spermatozoidoch je jej rádovo menej, než vo vaječných bunkách.

² Táto téma je rozobratá v prácach VP ZSSR «O rasových doktrínach: nepoužiteľné, no pravdepodobné» a «Základy sociológie» (Časť 3, kniha 2) na príklade počatia syna Nikolaja II — cároviča Alexeja Nikolajeviča.

byť aj posadnutosť *besom-duchom*¹: buď rodičov pred počatím alebo počas neho, alebo v priebehu tehotenstva; prípadne samotného jednotlivca po narodení.

No okrem tohto, je možný ešte aj kultúrne podmienený spôsob pripojiť jednotlivca k «LGBT»-komunitě: snaha *vyskúšať všetky druhy pôžitkov na svete* môže priviesť k tomu, že prevzatý zo sociálneho prostredia a jednorázovo realizovaný program zvráteného pohlavného správania sa pre jednotlivca stane jeho bezalternatívnou normou pohlavného života; a ak sa nestane bezalternatívnou normou, tak je pre neho možný bisexualizmus (ako osobná norma) alebo návrat k norme nezvráteného pohlavného správania. Avšak skúsenosť zvráteného pohlavného správania zostáva v jeho individuálnej pamäti a okrem toho — postupuje do pamäte rodového eggregoru, v dôsledku čoho sa v jeho rode (dokonca nemusí ísť o jeho priamych potomkov, ale bočné rodové línie) niekto môže stať náchylným k «LGBT»-správaniu alebo sa dokonca začleniť ku «LGBT»-komunitě — jednoducho následkom mravnej zaostalosti a psychickej nestability jednotlivca, ktorý vniesol hriech do svojho rodu².

Pri kultúrne podmienenom spôsobe je začlenenie ku «LGBT»-komunitě možné v niekoľkých variantoch:

- neprítomnosť geneticky naprogramovaného odporu k zvrátenému pohlavnému správaniu³ sa neskôr realizuje v podobe vstúpenia do «LGBT»-komunity pod vplyvom sociálneho prostredia, ktoré jedinca obklopuje;
- prekonanie geneticky naprogramovaného odporu k zvrátenému pohlavnému správaniu:
 - buď pod vplyvom inštinktov stádovito-svorkovitého správania, ak sa jednotlivec (zotrvávajúci v neľudskom type režimu psychiky) ocitol v kruhu ľudí, ktorí sú časťou «LGBT»-komunity,
 - alebo ak je «túžba po dobrodružstve» natoľko silná, že jednotlivec sám silou vôle prekonáva geneticky naprogramovaný odpor k zvrátenému pohlavnému správaniu,
 - alebo v procese zasvätenia do «veľkých tajomstiev» sa stáva nútený pripojiť sa ku rituálne-povinnému homosexualizmu, vlastnému subkultúram niektorých tajných spoločenskostí;
- posadnutosť *besom* alebo *eggregorom*, v ktorom existujú programy «LGBT»-správania⁴;
- trvalé zmeny psychiky pod vplyvom traum alebo psychotropných látok (vrátane pod vplyvom celkovej narkózy pri chirurgických zákrokoch alebo pod vplyvom transfúzie krvi od «LGBT»-predstaviteľa⁵), vplyv ktorých sprevádzala nejaká informácia, ktorá vyvolala u jedinca «LGBT»-správanie⁶.

¹ Posadnutosť — v cirkevno-inkvizitórskom chápaní tohto javu. *Bes/duch* — z pohľadu fyziky — je poľovou štruktúrou, ktorá je parametrami svojej energetiky kompatibilná s biopólom jednotlivca. Táto štruktúra môže niesť program (informáciu a algoritmiku) správania, ktorá po vtrhnutí besa do biopóla organizmu a integrácii s ním sa stane prvkom informačno-algoritmického správania jednotlivca. *Besy* môžu niesť programy, pod vplyvom ktorých sa jednotlivec môže začleniť do «LGBT»-komunity.

² Toľko k uvedenému názoru, že «homoši nikomu neubližujú», ktorého reprodukciou sme začali túto kapitolu. — Ublížujú: a nielen v menovanej veci, no ľudia sú väčšinou otupení a nevnímajú a preto nadmieru zle poznajú to, čo sa deje v ľudskom segmente noosféry planéty pod vplyvom našich myšlienok a iných aktivít, vrátane pod vplyvom «LGBT»-správania, a aký vplyv to všetko má na život ľudstva...

³ Toto je tiež osobitosťou genetiky, ktorá hoc aj neprogramuje bezalternatívnu príslušnosť k «LGBT»-komunitě, no ani nepredstavuje biologickú prekážku tomu, aby človek sám vykročil na túto cestu pod vplyvom sociálneho prostredia alebo vlastnej «túžby po dobrodružstve».

⁴ Osobná viera v pravdivosť freudizmu, vytvoreného nositeľom režimu psychiky spustenej do neprirodzenosti (pravidelne totiž požíval narkotiká na lekárske predpis a fajčil), s jeho učením o «latentnej homosexualite» môže priviesť k takémuto typu eggregoriálnej posadnutosti so všetkými z toho vyplývajúcimi «LGBT»-následkami.

⁵ V odbornej literatúre sú opísané prípady zmeny charakteru ľudí smerom k charakteru darcu, po transfúzii krvi. (**Krv je živá substancia, obsahuje darcove živé bunky, ktoré tiež majú svoje vlastné biopole, tak ako všetko živé, a v ňom obsiahnutú informáciu, čo podmieňuje prenos informácií telesnými tekutinami. Navyše toto by mohlo zohrávať rolu aj pri rituálnej homosexualite. „Majster“ svojou spermou odovzdáva zasvätencom tiež určitý druh vlastnej biopólovej informácie. Navyše pri sprievodných vybudených emóciách a rituáli je to vcelku silný druh mágie. Rovnako aj pri klasickom pohlavnom styku muža a ženy sa prenáša súčasne s telesnými tekutinami aj biopólová informácia a vytvára určitý mimozmyslový komunikačný kanál pre podvedomie medzi partnermi.**)

⁶ Napríklad, scientológovia tvrdia: čím menej slov vysloví skupina chirurgov počas operácie pri úplnej anestézii — tým menej škody spôsobí psychike pacienta. A v tomto s nimi možno súhlasiť.

Kultúrne podmienené začlenenie do «LGBT»-komunity (s výnimkou štvrtého variantu) je algoritmicko-psychologicky analogické začleneniu alkoholu do svojho života: 1) určitá časť ľudí nemá počiatkový geneticky naprogramovaný odpor k alkoholovej chuti v nápojoch a v dôsledku toho sa necháva ľahko vtiahnuť do procesu alkoholizácie svojho života, ak existuje príslušný tlak sociálneho prostredia na ich psychiku; 2) druhá časť ľudí disponuje prvotným geneticky naprogramovaným odporom k alkoholovej chuti v nápojoch, ale prekonáva ho (*bud' pod vplyvom slabošstva na vlně inštinktivných programov stádovito-svorkovitého správania, alebo silou vlastnej vôle*), aby nebol «triezvy chumajom» v spoločnosti tých, ktorí našli «pravdu» vo víne a iných druhoch alkoholu. To isté sa týka aj zoznámenia ľudí s fajčením tabaku a ich zapojenia do ostatnej narkománie. Kultúrne podmienené pripojenie k «LGBT»-komunitě sa odlišuje od pripojenia k týmto druhom hriechnosti len svojou orientáciou na iný spôsob získania pôžitku.

Kultúrne podmienené pripojenie sa k «LGBT»-komunitě je v podstate liečiteľné, ale praktický výsledok závisí na umení «psychiatra», ktorý sa do tohto diela púšťa: t.j. výsledok nebýva zaručený. Výsledok je garantovaný len vtedy, ak jednotlivec sám vyvíja úsilie k tomu, aby získal nevratne ľudský typ režimu psychiky, čo má za následok reorganizáciu celej algoritmiky psychiky¹ a vykazuje vplyv aj na fyziológiu — jak na biochémiu, tak aj na biopole.

T.j. ak máme «LGBT»-komunitu klasifikovať nie podľa zvonka viditeľných prejavov nesúladu pohlavného správania k pohlavnej príslušnosti tela (ak sa ju podarí určiť), ale podľa príčin vytvárajúcich «LGBT»-správanie, tak variantov pripojenia k «LGBT»-komunitě existuje šesť:

- prvopočiatkovo defektívna (z rôznych dôvodov) genetika jednotlivca;
- biologicky vyjadrené následky poruchy práce (inak bezchybného) genetického programu rozvoja organizmu zapríčinené vonkajšími faktormi;
- mravná zaostalosť a psychická nestabilita pri absencii geneticky naprogramovaného odporu k zvrátenému pohlavnému správaniu;
- prekonanie geneticky naprogramovaného odporu k zvrátenému pohlavnému správaniu na základe inštinktivných programov stádovito-svorkovitého správania alebo silou vlastnej vôle pod vplyvom «túžby po dobrodružstve»;
- trvalé zmeny psychiky pod vplyvom traum a psychotropných látok, ktoré sprevádzala informácia vyvolávajúca «LGBT»-správanie;
- posadnutosť besom alebo egegorom, v ktorom existujú programy «LGBT»-správania².

* * *

Osobitne medzi všetkými variantmi stojí rituálne-povinná homosexualita niektorých tajných spoločenstiev, siahajúca až do vzdialeného staroveku³. Absolventi homosexuálneho zasvätenia sa napokon delia na tri kategórie: prví sa stanú homosexuálmi, dávajúcimi prednosť homosexuálnym stykom a vyhýbajúci sa heterosexuálnym; druhí sa podriadia «straníckej disciplíne», ale pohlavné

¹ Konkrétne, pri ľudskom type režimu psychiky vzniká pozitívna emocionálna sebestačnosť, nezávislá na životných okolnostiach, čo vedie k zániku psychologickú a fyziologickú závislosť od frekvencie a «kvality» sexu, a sex bez zámeru *počať v Láске člověka* — zástupcu Božieho — stráca pre jednotlivca zmysel a atraktivitu. Avšak pohlavný styk, v ktorom prebieha počatie námestníka Božieho, sa stáva aktom bohoslužby, preto si od manželov vyžaduje mravno-etickú a svetonázorovú prípravu naň.

² Napríklad, viera v pravdivosť freudizmu s jeho učením o «latentnej homosexualite» vlastnej každému je jedným zo spôsobov pripájania psychiky na «LGBT»-egregor.

³ Je to jedna z kľúčových tém v námete filmu «Alexander» (režisérom a spoluautorom scenáru bol Oliver Stone. Okrem neho sa na písaní scenáru podieľali Christopher Kyle a Laeta Kalogridis; úlohu Alexandra hral Colin Farrell, úlohu jeho matky Olympias hrala Angelina Jolie), ktorý mal premiéru v r. 2004 a bol premietaný na plátnach kín celého sveta. Príbeh sa začína tým, že 40 rokov po vražde Alexandra Macedónskeho (356 až 323 pred n.l.), zostarnutý Ptolemaios, jeden z najbližších spolubojovníkov, ktorý sa po jeho smrti stal miestodržiteľom Egypta a zakladateľom rodu poslednej dynastie vládnucej Egyptu predtým, než sa stala provinciou Ríma, sa rozhodol rozpovedať a zapísať životný príbeh Alexandra Veľkého. A jeho rozprávanie-narážka na rituálne-povinnú homosexualitu, do ktorej svojich zverencov vtiahol Aristoteles a zmysel ktorej nespočíva v zvrátenom uspokojovaní chťiču, ale v čomsi inom — sa objavuje div nie na samom začiatku filmu. Takýto jednoduchý je spôsob prípravy k verbovaniu budúcich členov tajných spoločenstiev...

akty uskutočňujú bez pôžitku; tretí sú najcennejší pre ďalšiu prácu v tajných spoločenstvách — stanú sa bisexuálmi, ktorým nezáleží na partnerovom pohlaví a vlastnej roli pri pohlavnom akte. Táto ľahostajnosť je dôsledkom zablokovania prirodzených inštinktívnych programov pohlavného správania sa, ktoré prebehlo v ich psychike. Ich cennosť pre tajné spoločenstvá spočíva v tom, že takýto muži-bisexuáli sa zbavujú psychologickéj závislosti od žien, charakteristickej pre všetkých mužov-heterosexuálov, ktorí nedosiahli nevratne Ľudský typ režimu psychiky. Takýmto spôsobom dosiahnutá nepodriadenosť voči «ženskej moci» (*o tomto viac v kapitolách 6 a 8.20*) z nich robí kádrové rezervy pre ďalší postup na vyššie stupne zasvätenia a otvára pred nimi také možnosti kariéry, o akých sa rádovým *politickým*¹ «pederastom» a «naturálom»² ani nesnívalo.

Poslaním rituálne-povinného homosexuality v subkultúrach niektorých tajných spoločenstiev je pripojiť psychiku (*naverbovaného pre prácu v ňom*) zasväcovaného jednotlivca na algoritmiku príslušného egregoru.

* *

*

Preto, ak budeme «LGBT»-komunitu klasifikovať nie podľa zvonku viditeľných prejavov zvráteného pohlavného správania, ale podľa príčin, v dôsledku ktorých sa pohlavné správanie stáva zvráteným, tak je potrebné urobiť záver:

Tí, ktorí hovoria, že predstavitelia «LGBT»-komunity sú rovnakí ľudia ako aj všetci ostatní; že každý jednotlivec má právo «sa usilovať dosiahnuť orgazmus» tak, ako sa jemu viac páči a pod., — sa v lepšom prípade buď nevyznajú v problematike, alebo v horšom prípade, zlomyseľne klamú, aby ľudí ktorí im dôverujú voviedli do omylu a namočili do hriechu, aby tak neprekážali rozširovaniu «LGBT»-komunity a sami sa zúčastňovali v tomto procese.

No okrem príčin existujú ešte aj následky, o ktorých prívrženci takýchto názorov buď nevedia, alebo vedia, no snažia sa ich pred spoločnosťou zamaskovať.

Existuje jedna ľudí-obľubujúca téza — akoby vraj osobitný vklad na rozvoji kultúry dnešnej globálnej civilizácie mali práve predstavitelia «LGBT»-komunity minulých storočí; vraj nebyť «LGBT»-komunity v minulosti, tak dodnes by sme žili v dobe kamennej atď.³

¹ Oblasťou činnosti tajných spoločenstiev je predovšetkým politika. Preto bez tohto spresnenia v danom kontexte sa nemožno zaobiť.

² Ak sa podarí prečítať si tento text niekomu z tých, kto seba považuje za vysoko zasväteného, kto ale neprešiel rituálne-povinnou homosexualitou, tak vôbec nemusí oponovať vyššie povedanému na základe svojej vlastnej skúsenosti: jeho oklamali vyššie stojaci v hierarchii a nasmerovali na jednu z mnohých bočných vetiev hierarchie, zatvoriac pred ním cestu k postupu po hlavnom kmeni neverejnej «vertikály moci».

A nakoľko tajné spoločenstvá sa zaoberajú politikou a politickou mágiou (matrično-egregoriálnym riadením), tak jednou z príčin, kvôli ktorej sa homosexualita v stalinských časoch v ZSSR trestala smrťou, bola ochrana politiky od nástrah vysokozasvätených bisexuálov. No a to, že obeťami týchto *politických represíí* sa stali aj obyčajní «pederasti» v ich množstve, je sprievodným efektom takéhoto spôsobu neutralizácie a profylaktovania politickej činnosti a mágie vysokozasvätených bisexuálov. Druhá vec je, že vtedy takéto podrobnosti spoločnosti neobjasňovali, iba jednoducho zastrelili tých, koho sa podarilo odhaliť.

³ «Prvým teoretikom kreatívneho prístupu k realite bol Timothy Leary, ktorý pomocou narkotík rozširoval vedomie. Druhým prístupom je homosexualita. Prečo v Amerike tak podporujú homosexuálov? Richard Florida, autor teórie Kreatívnej triedy, ktorý za kľúčový faktor ekonomického úspechu považoval prítomnosť tvorivej elity, odvodil koeficient homosexuality. Čím vyšší je koeficient homosexuality v nejakej oblasti, tým vyššia je možnosť tvorivého prelomu» — akože (*«Komsomolská pravda» 28.07.2010. Darja Aslamova. «Tu duchov napájajú koňakom a budujú komunizmus po kalmycky. 2. časť»*: <http://kp.ru/daily/24530/675235/>).

V r. 2011 «Poslanci v Kalifornii prijali zákon, zaväzujúci miestne školy na špeciálnych hodinách rozprávať o historických úspechoch gejov a lesbičiek. Nedávno spomínaný návrh zákona potvrdila dolná komora zákonodarného zboru štátu. (...)

Návrh zákona v záverečnom hlasovaní dostal od štátneho zhromaždenia 49 hlasov „za“ a 25 „proti“, bez jediného hlasu republikánov na jeho podporu. Kalifornia je prvým štátom, ktorého zákonodarné zhromaždenie prijalo podobný dokument» (<http://www.newsru.com/world/06jul2011/gomlow.html>).

No, ako sa sťažuje «LGBT»-komunita, väčšina školákov v USA a vo Veľkej Británii stále používa slová označujúce príslušnosť k «LGBT» komunite — len ako urážku alebo výsmech.

Začneme tým, že existuje určitá hranica medzi Oscarom Wildom (*ktorého príslušnosť k «LGBT»-komunite je historicky nespochybniteľným faktom*) a «LGBT-šumu» našich dní:

- Pre O.Wilda (*ako aj pre drvivú väčšinu predstaviteľov «LGBT»-komunity minulých čias — samozrejme tých, ktorí neboli vtiahnutí do rituálno-povinného homosexuality niektorých tajných spoločenstiev*) bola zvrátenosť jeho pohlavnej orientácie a pohlavného správania osobnou tragédiou, problémom, ktorého sa nedokázal zbaviť; no v jeho osobnej tvorbe¹ sa nenachádza propaganda homosexuality (*samozrejme, ak v nej nebudeme nasilu vyhľadávať, t.j. vymýšľať si, «skryté» «belasé»² motívy, ktoré sú akože pochopiteľné len «zasväteným», t.j. vtiahnutým do «LGBT»-komunity*), kvôli čomu ona skutočne disponuje všeľudským významom, nakoľko učí dobre.
- A u dnešných účastníkov «LGBT-pochodov» a bojovníkov za OSOBITÉ práva «sexuálnych menšín» niet vôbec ničoho, okrem zvráteného pohlavného správania, znásobeného túžbou prijímať nadšené poklony od zvyšnej spoločnosti (ináč by «pochody gejov» neboli potrebné), a pokusov ukradnúť ľudstvu belasú a ružovú farbu, ako i celú dúhu³.

T.j. v základe zvráteného pohlavného správania predstaviteľov «LGBT» a ich celkového chovania — spočívajú neľudské typy režimu psychiky: dobytčí⁴, zvierací, zombi, démonický a ich do neprirodzenosti spustené modifikácie. Z týchto okolností «LGBT»-komunite nevyplýva nárokovať si na ľudské práva.

Čo sa týka vkladu «LGBT»-komunity do rozvoja kultúry ľudstva v minulosti, tak tlak ľubovoľného problému na psychiku jednotlivca v mnohých prípadoch (hoci nie nutne) aktivuje jeho tvorivý potenciál, ktorý je schopný sa realizovať nielen v úzkom duchu pokusov vyriešenia samotného problému, ale aj v druhých oblastiach činnosti, vrátane rozvoja ľudskej kultúry všeobecne.

Okrem toho, ak «LGBT»-problém nie je jednotlivcom chápaný práve ako osobný problém, tak psychika (*chápaná ako informačno-algoritmický systém*) nemôže «nehaprovať» (*lebo algoritmika spracovania informácie je podmienená mravnými štandardmi konkrétnej osoby*), čo sa nevyhnutne nejakým spôsobom prejaví vo výsledkoch tvorby ako ich defektnosť; ak je chápaný ako osobný problém, tak «LGBT»-príslušnosť sa tiež môže prejsť ako «chrobáky»⁵ vo výsledkoch tvorby, následkom určitej defektnosti reálnej mravnosti jednotlivca.

Preto, ak «LGBT»-príslušnosť *pre dnešných predstaviteľov «LGBT»-komunity a špeciálne — pre aktivistov — borcov za jej osobité práva prestala byť problémom tlačiacim na ich psychiku*, tak aj na realizáciu tvorivého potenciálu v ľudskej kultúre blahodarným spôsobom by mali zabudnúť: hoci gejzír ich *grafománie* môže byť nevyčerpatelným, a čosi z tejto grafománie môže mať význam výlučne v rámci samotnej «LGBT»-komunity⁶.

Ešte jedna osobitosť historickej minulosti spočíva v tom, že určité tajné spoločenstvá zapájali do «LGBT»-správania svojich členov, a aby takáto tajná organizácia bola funkčne spôsobilou, tak začleňovala do svojich radov nie kohokoľvek, ale ľudí, ktorých tvorivý potenciál bol hodnotený ako vysoký. A to, že pri vstupe do takýchto spoločenstiev boli začleňovaní k «sexuálnej menšine» — to bolo dôsledkom vysokého hodnotenia ich tvorivého potenciálu vedením týchto tajných spoločenstiev. No a po tomto začlenení sa ich tvorivý potenciál naďalej realizoval, hoci nie celkom bez «chrobákov», spôsobených takýmto druhom zasvätenia do «veľkých tajomstiev».

¹ Minimálne, v tej jej časti, ktorá je známa z prekladov, ktoré boli vydané v ZSSR.

² V RF sa s homosexualitou spája „belasá“ farba, rovnako ako v našich končinách „ružová“. — pozn. prekl.

³ V súlade s tým má prezident Bieloruska A.G.Lukašenko pravdu: «lepšie je byť „dikťatorom“, než „belasým“» (povedané 06.03.2012 na adresu ministra zahraničných vecí NSR — «belasého» bojovníka za «demokraciu» v Bielorusku i všade inde).

⁴ Toto nie je nový typ režimu psychiky, len odroda (poddruh) zvieracieho. Zvieratá (divé) sú schopné aspoň žiť v súlade s prírodou, no dobytok (domáce zvieratá) sa orientujú len na jedlo a sex, a ich poslaním je byť hlúpe a absolútne závislé na svojom pánovi a napokon skončiť na jeho bitúnku. — pozn. prekl.

⁵ Programátorský žargón. „Bug“ = chrobák (z angl.), označuje programátorskú chybu neúmyselne vnesenú autorom do programu, ktorá vyvoláva neštandardné správanie aplikácie. (*na odlaďovanie takýchto chýb pri testovaní programu sa používa tzv. debugger = odstraňovač chrobákov*). — pozn. prekl.

⁶ Nuž, pieseň «Belasá luna» (objavila sa v 1990-tych rokoch) sa nemôže stať ľudovou...

Uhol pohľadu západnej medicíny o tom, že príslušnosť k «LGBT»-komunite nie je poruchou psychickej normy u biologického druhu «Homo Sapiens»¹, vrátane aj kvôli tomu, že homosexualita a bisexualita sa vyskytujú u zvierat vo voľnej prírode, je jedným z mnohých prejavov takéhoto druhu «chrobákov»², čo núti ešte raz sa vrátiť k otázke o neľudských typoch režimu psychiky tých, ktorí praktikuju «LGBT»-správanie v spoločnosti ľudí.

Základom pre tvrdenie, že ide o jedného zo systémových «chrobákov» medicínskej subkultúry «pokrokového Západu» je tá okolnosť, že od polovice 20. storočia v takzvaných «vyspelých krajinách» prebieha nárast štatistiky genetických ochorení a nárast štatistiky *ochorení, ktoré vznikajú pod vplyvom vonkajších faktorov na organizmus, avšak na základe vlastnej genetickej predispozície organizmov práve k týmto ochoreniam*³.

Tento nárast štatistiky nesie taký charakter, že v dohľadnej perspektíve zdravých ľudí (v zmysle *absencie genetických chorôb a genetických predispozícií ku vzniku určitých ochorení pod vplyvom faktorov prostredia v ktorom jedinec žije*) vo vysoko-civilizovaných spoločnostiach podľa západného vzoru jednoducho nebude.

To znamená, že Západná civilizácia kráča k medicínsko-biologickej katastrofe, s ktorou si jej medicína nedokáže poradiť ani prostredníctvom farmakológie, ani prostredníctvom chirurgie, protetiky, transplantácie darcovských a umelo vypestovaných orgánov.

Ak má jej medicína zdravý rozum, tak je povinná o tom denno-denne hovoriť aj profesionálnym politikom, aj zvyšnej spoločnosti, nakoľko východisko z tejto medicínsko-biologickej slepej uličky (vytvorenej liberálno-trhovým ekonomickým modelom), ktorá má pred sebou perspektívu mučivej samovraždy civilizácie — je len jeden jediný: prechod k inému spôsobu života, ktorý by vrátil Prírodu človeku, a Človeka Prírode — cestou zmeny ekonomického modelu, ktorý leží v základoch civilizácie.

To si vyžaduje politickú vôľu a vedecko-metodologické zdôvodnenie. Avšak komerčná medicína Západu a celkovo veda o tomto probléme mlčia, v čom sa aj odráža ich systémová intelektuálna neadekvátnosť, jedným z prejavov ktorej je tvrdenie, že príslušnosť k «LGBT»-komunite nie je narušením psychickej normy u biologického druhu «Homo Sapiens».

Avšak realita je taká, že príslušnosť ku «LGBT»-komunite je narušením psychickej normy, a v mnohých prípadoch v jej základe leží genetická naprogramovanosť (t.j. narušenie biologickej normy) alebo genetická predispozícia (t.j. neprítomnosť geneticky naprogramovaného odporu k zvrátenému pohlavnému správaniu).

Ak budeme hovoriť o príčinách nárastu rôznorodej štatistiky chorobnosti predhŕňajúcej pôrodnosť behom posledných desaťročí (*vrátane rozšírenia podielu «LGBT»-komunity v zostave obyvateľstva takzvaných «vyspelých krajín»*), tak príčiny ležia vyslovene v spôsobe ich života.

V pamätiach sovietskeho genetika N.P.Dubinina (1907 — 1998) «Večný pohyb»⁴, prvýkrát publikovaných ešte v r. 1973, sú zaznamenané dva fakty, ktoré majú principiálny význam pre vypracovanie stratégie prekonania globálnej biosféro-sociálnej krízy a ďalšieho rozvoja všetkých (bez výnimky) spoločností tvoriacich ľudstvo.

¹ Oficiálna pozícia z r. 1990.

² Existuje anekdota, ktorá charakterizuje postoj medicíny k tejto otázke: Ak vás vypustili z blázince, tak to ešte neznamená, že vás vyliečili — jednoducho ste sa stali takým, ako všetci ostatní...

³ T.j. k tomu, aby choroba prepukla, sú potrebné dve podmienky: genetická predispozícia a vplyv príslušných faktorov. Ak ktorákoľvek jedna z nich chýba, tak človek zostáva zdravým.

⁴ N.P.Dubinina. Večný pohyb (O živote i o sebe). — M.: Politizdat. 1989. Ďalšie odkazy na strany zodpovedajú tomuto vydaniu.

Existuje aj internetová publikácia tejto knihy. Na zamyslenie: v tejto knihe sa nachádza fotografia — V.I.Lenin a skupina tulákov. Jedným z tulákov je budúci akademik N.P.Dubinina. Otázka: existuje šanca medzi masou tulákov postsovietskej RosSiónie stať sa vynikajúcimi vedcami alebo aspoň normálnymi občanmi? — V ZSSR množstvo tulákov z čias občianskej vojny a Veľkej Vlasteneckej vojny za podpory Sovietskej moci dokázalo opustiť cestu zločinov a lumpenizácie a stať sa členmi spoločnosti, zasluhujúcimi si úctu.

FAKT PRVÝ. Výskumy populácie ovocnej mušky „*Drosophila funebris*“ vo Voroneži v r. 1944¹ a v r. 1946² ukázali, že mestské životné prostredie je *citeľne mutagénym* faktorom (str. 241).

FAKT DRUHÝ. Chromozómový aparát vyšších primátov (v *biologickej klasifikácii sa k nim radí aj biologický druh «Homo Sapiens»*) je o 40-50 ráz citlivejší k vplyvu (skúmaných jeho skupinou) mutagénnych faktorov, než chromozómový aparát mušky-*drosophily* (str. 351).

Vyjadrený názor o mutagénnom vplyve mestského životného prostredia na živé organizmy sa potvrdzuje vo výskumoch ľudskej genetiky, uskutočnených v zahraničí. Takto podľa výsledkov jedného z nich stačí popracovať iba tri dni v zlievarenskom podniku, aby organizmus na to zareagoval vznikom mutácií³. Okrem toho, americkí vedci dokázali, že mestské deti zaostávajú ukazovateľmi IQ za deťmi, ktoré žijú v dedinskom prostredí, priemerne o 3-5 bodov^{4 5}. A podľa hodnotenia hlavného hygienika RF G.G.Oniščenko, megapolis môže «ukrojiť» do 5 rokov života⁶.

V súčasnosti je mutagénny vplyv technosféry na ľudí mnohonásobne silnejší, než tomu bolo v minulosti — do polovice 20. storočia. Ten dosiahol takú úroveň, že **v mestách sa stala reprodukcia biologicky zdravého obyvateľstva prakticky nemožnou**. Pritom však do 95 % obyvateľstva «vyspelých krajín» tvorí mestské obyvateľstvo, vytrhnuté z prírodného prostredia a v dôsledku toho vedúce neprirodzený spôsob života, v tom najširšom zmysle tohto termínu.

Práve v dôsledku tohto imunitný systém biosféry pracuje na likvidácii civilizácie tohto typu, a «LGBT»-komunita je obeťou (*výsledkom vplyvu*) imunitného systému biosféry, a jedným z faktorov jeho vplyvu na spoločnosti, ktoré nemajú záujem sa spamätať a prejsť na iný — pre biosféru prípustný — spôsob života civilizácie.

Ak sa pozrieme do ďalekej minulosti, tak «LGBT»-komunita v sebe zahrňovala v drvivej väčšine predstaviteľov sociálnej «elity», a predstavitelia obyčajného ľudu v nej boli natoľko zriedkaví, že vo folklóre rôznych ľudov sa tento jav vôbec neodrazil.

Príčiny takejto vnútrosociálnej lokalizácie «LGBT»-komunity v minulosti spočívali v tom, že v «elite» bola oveľa vyššia frekvencia príbuzenských sobášov, poškodzujúcich genetiku «ušľachtilých rodov»; «elita» vo svojom ničnerobení mala vyšší sklon k nezdravému spôsobu života a vyhľadávaniu «prijemných dobrodružstiev»; medicína bola «elite» dostupnejšia, vďaka čomu v nej prežívali také biologicky defektné deti, ktoré by nutne zomreli, ak by sa s týmito ukazovateľmi genetického zdravia narodili v prostredí bežného ľudu. Okrem toho, ako už bolo spomenuté skôr, niektoré tajné spoločenstvá púšťali do svojich radov nových členov po uskutočnení s nimi homosexuálnych pohlavných aktov a praktizovali takúto rituálno-mystickú homosexualitu⁷ vo svojom prostredí aj naďalej, hoci verejne takéto obvinenia popierali, nakoľko v mnohých štátoch im za to hrozil trest smrti. Obeťami takýchto subkultúr sa stávali aj predstavitelia vládnucej «elity», keďže tajné spoločenstvá sú jedným z nástrojov riadenia štátov z nadštátnej úrovne, a vydieranie členov tajných spoločenstiev ohlásením faktu ich «LGBT» príslušnosti, v spoločnosti kde panuje «homofóbia», je jedným zo spôsobov udržania si ich v podriadenosti.

Preto «LGBT»-komunita bola veľmi málopočetná a zahrňovala v sebe prevažne biologicky defektných, posadnutých besom a zasvätených do «veľkých tajomstiev» členov tajných spoločenstiev. Táto kategória biologicky defektného a psychicky zmrzačeného obyvateľstva sa

¹ Mesto bolo zničené do základov, priemysel ani doprava v ňom nefungovali, a životný priestor mušky bol identický životnému priestoru dedinských populácií.

² Mesto bolo už čiastočne obnovené, začali v ňom fungovať priemyselné podniky a doprava, čím zároveň zmenili životné prostredie a jeho vplyv na živé organizmy.

³ S.Kuzina. Svet za oknom spálne. Ľuďom sa začínajú meniť gény (<http://blog.kp.ru/community/3052273/post142164988/>).

⁴ Nízke IQ u detí je spojené s mestským smogom (<http://detkalin.ru/internet-news/nizkiy-iq-detey/>).

⁵ Mestské deti majú IQ nižšie, než dedinské. — «Moskovský komsomolec», 18.02.2008 (<http://www.mk.ru/old/article/2008/02/18/54461-gorodskie-deti-imely-iq-nizhe-chem-derevenskie.html>).

⁶ Megapolisy «ukrajujú» 5 rokov života (Stránka «Ruská farmaceutika»: <http://pharmapractice.ru/16826>).

⁷ Rituálnosťou sa myslí povinnosť, a je to jasné tým, ktorí praktikujú akýkoľvek rituál. A mystickosťou sa v danom prípade chápe integrácia psychiky jednotlivca cez rituál do egregoru príslušného tajného spoločenstva, čoho dôsledky si účastníci príslušného rituálu nemusia uvedomovať, t.j. môžu pre nich zostávať «mystické», tajomné. Viď Prílohu «Vytvorenie jednotlivcami kolektívnej psychiky (egregorov) a vzájomné pôsobenie osoby a egregorov».

napokon stala generátorom kultúrne podmieneného začleňovania ku «LGBT»-komunitě ďalších jedincov — zachvátilo bohému a inteligenciu «slobodných profesií», hľadajúcich pôžitky, aby vyplnili svoj čas slobodný od práce.

No úmerne tomu, ako narastal podiel mestského obyvateľstva a narastal mutagénny a patogénny tlak technosféry, začal narastať aj podiel «LGBT»-komunity v zostave obyvateľstva «vyspelých krajín». Keď sa tento podiel stal dostatočne veľkým, tak dovtedajšia kultúrna mravno-etická norma karhania «LGBT»-príslušnosti a subkultúra skrytosti, formovaná uprostred «LGBT»-komunity, sa stali pre «LGBT»-komunitu prekážkou. A začala bojovať za transformáciu spoločenskej morálky, aby odstránili biľag spoločnosťou karhanej necnosti z predstaviteľov «LGBT».

Avšak tento proces nebol spustený ako «živelný proces». Keď sa «LGBT»-komunita stala dostatočne početnou, tak sa fakticky stala «sociálnou sieťou» kozmopolitického charakteru, nesúcou špecifické «LGBT»-subkultúry (so svojimi slangami, obyčajami a pod.), ktoré sa reálne stali nadnárodnými a beznárodnými subkultúrami. Toto vytvorilo podmienky, umožňujúce manipulovať spoločnosť v globálnych rozmeroch cez «sociálnu LGBT-sieť». Pri tom je nutné poznamenať, že **biologicky podmieneného predstaviteľa «LGBT» nemožno prerobiť na «naturála» prostriedkami modernej medicíny**, a toto ho odlišuje od ideového internacistu a iných obetí totalitných ideológií, ktorí sú predsa len schopní rozšíriť si svoj obzor a spamätať sa. Inými slovami, «LGBT»-sieť je stabilnejší systém manipulovania spoločnosť, než ideový internacizmus a ním zotročení ľudia rôznych národností.

Najväčší význam majú dva spôsoby manipulovania spoločností cez globálnu «LGBT»-sieť:

- pretlačenie jej predstaviteľov do príslušných funkcií vo vládných inštitútoch (*preto medzi politikmi «vyspelých krajín» Západu, predstaviteľmi médií a systému vzdelávania na všetkých úrovniach «vertikály moci» behom posledných desaťročí vyrástol podiel tých, kto bol identifikovaný ako predstaviteľ «LGBT alebo sám priamo povedal o svojej «LGBT»-príslušnosti, alebo ju verejne demonštruje»*)¹;
- zhromažďovanie a rozširovanie informácií určitého tematického spektra cez globálnu «LGBT»-sieť.

Takzvaná «homofóbia»² je prekážkou hlavne pre prvý bod: nie všade môžu pretlačiť svojich «ľudí» v spoločnosti, kde odhalenie príslušnosti k «LGBT»-komunitě spôsobuje obštrukcie a znamená koniec kariéry pre «LGBT»-predstaviteľa, alebo má za následok sedenie v base, povinné «liečenie» či kastráciu, trest smrti a pod. V takejto spoločnosti možno manipulovať len samotných predstaviteľov «LGBT»-komunity, vydierajúc ich, že ak nespravia to a to, tak ich príslušnosť k «LGBT»-komunitě bude zverejnená. No čiastočne je to aj prekážka pre druhý bod, nakoľko nie všetci chcú mať s predstaviteľmi «LGBT» čo do činenia — jak z obavy ohľadom nedotknuteľnosti svojho pohlavného správania, tak aj pre obavy o svoju reputáciu v spoločnosti «naturálov» (*princíp «povedz mi, kto je tvoj priateľ, a ja ti poviem, kto si» — v tomto prípade funguje*).

Okrem toho, treba si všimnúť, že «homofóbia» je vo svojej podstate lživý termín. V priamom preklade zmyslu do ruského jazyka znamená «strach z homosexuálov». V skutočnosti ale mravne zdravý človek nepocituje strach pred «LGBT»-komunitou.

Avšak pre mravne zdravého človeka pohlavný styk:

- po prvé, môže byť len heterosexuálny a musí vyjadrovať Lúbošť (*a nie automatické odpracovanie inštinktívnych programov, aktivovaných okolnosťami a vlastným chtičom*),

¹ Napríklad, ako oznámilo BBC 29.07.2012, jedna z "ľahni" vyšších riadiacich kádov Veľkej Británie — «Oxfordská univerzita zmenila svoj prísny dress-code na základe prosby transgenderných študentov. Od budúceho týždňa počas skladania skúšok a návštevy oficiálnych podujatí študenti viac nebudú povinní nosiť oficiálny odev, ktorý sa považuje za tradičný pre ich biologické pohlavie.

To znamená, že muži budú môcť nosiť sukne a pančuchy, a ženy si obliekať pánske obleky a kravaty-motýliky.

Podľa starých pravidiel, študenti mužského pohlavia museli bezpodmienečne nosiť tmavý oblek, čierne topánky, biely motýlik a bielu košeľu. Ženám sa patrilo odieť do tmavej sukne alebo nohavíc, bielej blúzky, čiernych pančúch, a na krk si zaviazať čiernu stužku.

² Termín je propagovaný od r. 1972.

v dôsledku čoho sú deti očakávané a milované, a preto nemôžu byť náhodným, alebo dokonca — neželaným — produktom sexu,

- po druhé, pohlavný styk nemôže byť verejne medializovaný či dokonca verejne demonštrovaný, aby tak proces počatia dieťaťa a formovania jeho duševného dedičstva bol matrično-egregoriálne (mystický) chránený od možného zlého biopoľového vplyvu cudzích ľudí¹.

Práve následkom tohto «LGBT»-agresia ako aj ostatná zvrhlosť (vrátane zvrhlostí «naturálov» prameniach z chťiču²) vyvoláva u mravne zdravého človeka zhnusenie.

A jeho právom v tejto spoločnosti je byť chránený.

Práve toto právo mravne zdravých ľudí narušajú «LGBT»-predstavitelia a ostatní zvrhlíci, vrátane politikov — ideových liberálov³ nezávisle od ich príslušnosti k «LGBT»-komunitě či nepríslušnosti (práve z tohto dôvodu sa objavil termín «liberast», odvodený od slov «liberál» + «pederast»).

Hlbší aspekt tohto neakceptovania všeobecnej skazenosti a «LGBT»-skazenosti, pramení, napríklad, zo slov Krista:

«27. Počuli ste, že predkom bolo povedané: necudzolož. 28. A Ja vám hovorím, že každý, kto hľadá na ženu s túžbou, už s ňou scudzoložil vo svojom srdci» (Matúš, kap. 5).

T.j. nemravné činy ľubovoľného charakteru („túžba a cudzoložstvo vo vlastnom srdci“ slovami Nového Závetu) uskutočňované v myšlienkach sú zrodením «myšlienkového formy», vtrhnutím do matrice, egregorov a aury (biopoľa) objektu túžby alebo duchovným (biopoľovým) smetím, ktorého obeťou sa môžu stať druhí ľudia. A od takéhoto druhu agresie má každý človek právo sa ochrániť, a mnohí sú schopní realizovať a realizujú toto právo ako dokážu. Ide o sociálnu hygienu, a nie narušenie «ľudských práv» kohokoľvek zo zvrhlíkov.

V súlade s opísaným, celková politická orientácia degradačného procesu západnej civilizácie, do ktorého sa Západ i jeho tuzemská doma-vypestovaná periféria snažia zatiahnuť RF, spočíva v nasledovnom: **Lúbošť musí byť zo života spoločnosti vytlačená sexom, a pri uspokojovaní svojej sexuálnej túžby (chťiču) môže každý dosahovať orgazmus tak, ako sa mu len žiada.** V takejto spoločnosti skutočne neexistuje principiálny rozdiel medzi «naturálmi» a predstaviteľmi «LGBT»: maximum, na čo môžu pristúpiť pohlavári systému je vyžadovanie výlučne nenásilného uspokojenia vlastnej túžby po sexuálnych radovánkach v tele (*no nie v duchu — túžby a cudzoložstva vo vlastnom srdci*) na úkor druhých.

Na internete sa na túto tému našla anekdota:

«Žid chce odcestovať z RF. Na oddelení víz a registrácie sa ho pýtajú: Abram Mojsejevič, prečo chcete odcestovať? Čo sa vám tu nepáči?

— Nepáči sa mi váš postoj k homosexualite!

— Áno? A aký je tam problém, veď všetko vyzerá byť v poriadku?

¹ Zdôvodnenie tohto názoru vid' v prácach VP ZSSR:

- «Od antropoidnosti k Ľudskosti» (prvé vydanie v r. 1997 malo chybný názov «Od matriarchátu k Ľudskosti»),
- «Prečo Vnútorý Prediktor, vyzývajúci k Bohodržave, neprijme Posledný závet?» (r. 1999),
- «O rasových doktrínach: nepoužiteľné, no pravdepodobné» (prvá redakcia r. 2000).

² T.j. praktikovanie porna (pornografia) nie je pre nositeľa Ľudského typu režimu psychiky príťažlivé, ale odporové.

(*Jedným zo spôsobov, akým „sociálni inžinieri“ metódou „okien overtóna“ (metóda nenápadných krokov) masovo vedú davy a predovšetkým mužov k bisexualite, bola v po-sametových rokoch produkcia porna v ktorom propagovali análny sex muža so ženou (a iné vyslovené zvrhlosti). Za celú dobu socializmu a krátko aj po jeho páde, ak aj bola cez západné televízie dostupná nejaká pornografia vo filmoch, napr. cez ORF alebo časopisy, tak šlo o „klasiku“, žiadne extrémne zvrhlosti. No propagácia zvrhlých foriem pornografie v masovom meradle nastala až v určitom momente v rokoch po revolúcii. A u mnohých mužov so zvieračím režimom psychiky to spôsobilo doslova až posadnutosť análnym sexom. Tým skočili na lep svetovému zákulisiu, ktoré manipuluje celým ľudstvom v prospech LGBT komunity a jej „morálky“, a tiež sa snaží odstrániť vrozený odpor voči zvrhlostiam*)

³ Liberalizmus nie je sloboda. Viď práce VP ZSSR «Liberalizmus — nepriateľ slobody» (r. 2003) a «Ešte raz: liberalizmus — nepriateľ slobody» (analytická správa zo série «O aktuálnom dianí», № 7 (79), júl 2008).

— No tak sa pozrite na tendenciu: pri Stalinovi za to strieľali, pri Chruščovovi a Brežnevovi za to zatvárali a nútene liečili, teraz sa to stalo normou. Tak sa snažím odcestovať krajiny, kým to nezačne byť povinné! ... ???»

Problém je však v tom, že pred touto tendenciou sa nedá utiecť, pretože sa nejedná o «živelný proces» spoločenského «rozvoja» v príslušných regiónoch, ale o cieľavedomú globálnu politiku «svetového zákulisia». **Táto politika môže byť neutralizovaná, potlačená a vykorenená len alternatívnou politikou — tiež globálnou.**

Inými slovami, reálna štátna suverenita spoločnosti, zamýšľajúca realizovať svoje blahé perspektívy, vylučuje zotrúvanie «LGBT»-predstavitel'ov v orgánoch štátnej moci, v médiách, v prostredí služobníkov kultov, vo všeobecno-vzdelávacích a vysokých školách, v trénerskej profesii, v ozbrojených silách a tajných službách. Lebo perspektívy zotročenia si pre svoju realizáciu vyžadujú naplnenie princípu «všetku moc pederastom!» pod krycími heslami — vykorenenia «homofóbie». Zatiaľ je však:

Globálna politika zameraná na utlačenie «naturálov» a povzbudzovanie agresívnosti správania «LGBT»-predstavitel'ov vo vzťahu k zvyšnej spoločnosti.

Takto je známe, že v USA muž, ktorý prejaví svoju pozornosť voči neznámej žene, sa môže ocitnúť pred súdom za sexuálne obťažovanie, dokonca ak na niečo také ani nepomyslel, len prejavil určitú starosť o ženu nad rámec štandardov formálnej zdvorilosti k cudzím ľuďom. Takýto je postoj právneho systému k vzájomným vzťahom «naturálov».

Iný postoj má ten istý právny systém k vzájomným vzťahom «naturálov» a predstaviteľ'ov «LGBT». Na internet sa dostala nasledovná správa. Hráč jedného zo športových mužstiev v USA povedal na verejnosti, že by mu bolo nepríjemné, ak by sa v jeho mužstve nachádzal «belasý», a po hre, keď sa celé družstvo sprchuje, by tento «belasý» naňho hľadel ako na objekt svojich sexuálnych túžob. Toto bolo kvalifikované ako «homofóbia», a kontrakt s hráčom bol na tomto základe prerušený. No ak by hráč povedal, že by v takej situácii bol naplnený hrdosťou pre príťažlivosť svojho tela, tak by istotne nemal žiadne nepríjemnosti s pracovným pomerom. Druhá správa rozpráva o tom, ako jeden zo zamestnancov istej banky v USA bol prepustený po tom, čo ho riaditeľ tejto banky uvidel na káve s nevestou. Príčina prepustenia spočívala v tom, že celý direktoriát banky tvorili pederasti, pre ktorých sa kolega-«naturál» stal nevhodným. Po prepustení sa zamestnanec zamyslel nad otázkou, a čím na tento «direktoriát» urobil taký dojem, že ho spočiatku predsa len zamestnali v tejto banke? A toto nie sú ojedinelé prípady prerušenia zamestnávateľ'mi z «LGBT»-komunity kontraktov s «naturálmi».

Dokonca ani cirkev v USA nie je slobodná pri vyjadrení svojho názoru v otázke o «LGBT»-komunite:

«Politický konzultant Konferencie katolíckych biskupov USA odstúpil potom, čo v jednom z novinových článkov napísal, že zdrojom homosexuality je diabol.

Daniel Avila, politický konzultant pre otázky manželstva a rodiny Podkomisie Konferencie amerických biskupov ohľadne podpory a ochrany manželstva, zastávajúci tento post od 20. júna, požiadal o odstúpenie 4. novembra. Rezignácia bola prijatá okamžite»

(Súdaci podľa internetovej adresy, oznam sa vzťahuje k r. 2011: <http://www.sedmica.orthodoxy.ru/494-16-11-11.php#29>).

«Vedenie univerzity v americkom meste Augusta (štát Georgia) zaviazalo 24-ročnú študentku Jennifer Keeton zrieknuť sa prejavov náboženského presvedčenia.

Prv na hodinách často vyjadrovala svoje kresťanské pohľady, napríklad, na sexualitu a homosexualitu.

Vo výsledku však študentke pohrozili vylúčením, oznamuje v piatok stránka „Christian Post“.

Vedenie fakulty J.Keeton upozornilo, že ak nebude pracovať nad rozšírením spolupráce s osobami netradičnej orientácie, navštevovať gej-pochody a plniť ďalšie nariadenia pre študentov, tak nebude môcť pokračovať v štúdiu.

Nedávno dievča podalo žalobu proti univerzite, tlmočí Interfax-Religia»

(<http://www.demushkin.com/content/news/324/4811.html> — oznam je datovaný v r. 2010, správy ohľadom výsledkov súdneho šetrenia neboli nájdené).

Presiakla informácia o tom, že aj v niektorých štátoch NSR žiaci starších tried sú povinní navštíviť «gay-kluby» akoby s cieľom vychovať v nich «tolerantný» postoj k predstaviteľom «LGBT»-komunity. Vyhnutie sa takejto akcii znamená určitou formou nedostatok «zápočet» z «tolerancie» so všetkými z toho vyplývajúcimi následkami.

No ak budeme nazývať veci pravými menami, tak v skutočnosti vodia deti na vohľady¹ k dospelým predstaviteľom «LGBT»-komunity, aby tí mohli demoralizovať nové obete a urobiť to pod ochranou «demokratického» štátu. Treba mať na zreteli aj to, že k momentu dosiahnutia veku, v ktorom sa začínajú tieto «praktické cvičenia», chápanie sveta mnohých potenciálnych obetí je už dokaličené informačnou politikou médií a školstva NSR (viď *nemecký komiks pre deti o tolerantnom postoji k homosexualite «Otcov spolubývajúci»*²: <http://uborshizzza.livejournal.com/1643049.html>); a okrem toho, «homofóbia» je v spoločnosti dospelých — ak zatiaľ aj nie trestne postihnutelným činom (no existujú aj výnimky³), tak verejne odsudzovaným javom, čo predstavuje faktor psychologického tlaku na tínedžerov v procese ich demoralizovania predstaviteľmi «LGBT»-komunity, ku ktorým deti vodia na vohľady.

Nakoľko sú tieto informácie hodnoverné — nám nie je známe. No na internete existujú podstatou analogické informácie:

«Riaditeľ Zväzu sexuálnych menšín Berlína a Brandenburgu Jörg Steinert vypracoval školský projekt „90 minút sexuálnej rozmanitosti“. Je presvedčený, že boj proti homofóbii sa musí začínať od školskej lavice.

„Všetci obyvatelia nemeckého hlavného mesta vedia, že starosta Berlína Klaus Wowereit je gej, a je dobre, že to vôbec neskrýva — tvrdí Steinert. — To však ešte nie je garanciou zmiznutia homofóbnych nálad medzi určitou časťou mládeže, ktorá tento fakt akceptuje, no napriek tomu prejavuje agresiu voči svojim rovesníkom, ktorí priznávajú svoju netradičnú sexuálnu orientáciu. Preto aj v školách hlavného mesta je potrebná osvetová práca. Na financovanie vydania brožúrky a ilustrovaného materiálu sa zúčastnili berlínsky senát a Európska Únia. Pevne dúfame, že aj v budúcom roku bude tomuto projektu vyjadrená podpora”.

Brožúrka pre školy obsahuje unikátny informačno-metodický materiál, sú v ňom texty a ilustrácie určené na čítanie podľa rolí⁴ a posúdenie na hodinách.

¹ v ČJ: námluvy. — pozn. prekl.

² Krátke zhrnutie obsahu: rodičia sa rozviedli, otec s jedným zo synov odcestoval žiť do domu k svojmu spolubývajúcemu-pederastovi. Spoločne tak «vychovávajú» dieťa. Dieťa je spokojné: otec aj Frank žijú spolu, pracujú spolu,edia spolu, spia spolu, hodia sa spolu, a občas sa spolu hádajú. No, nakoniec, sa vždy udobria. Frank dieťa tiež «ľúbi»: číta mu knižky, chystá sendviče, upokojuje ho, keď sa mu prisní zlý sen. Cez víkendy sa obaja pederasti a dieťa chodia spolu zabaviť: na štadión, do zoologickej záhrady, na pláž. Súdiac podľa jedného z obrázkov, spolubývajúcipederasti občas nechávajú dieťa mame, no on radostne beží od nej k autu, keď za ním prichádzajú jeho «vychovávatelia». Kto je z nich «pasívny», a kto «aktívny» sa z komiksu jednoznačne určiť nedá. No je tu podozrenie, že ak «aktívnym» je «ujo» Frank, tak časom sa pokúsi prepchať svoj úd do anusu dieťaťa, neobmedzujúc sa len anusom zostarnutého otca.

³ Napríklad «v Británii sa objavil zákon (do Trestného kódexu vstúpil ako doplnenie k imigračnému zákonu), vďaka ktorému nevhodné poznámky na adresu homosexuálov sa môžu zmeniť na mnoho rokov vo väzení. Svojou formou je podobný tým, ktoré trestajú ľudí prejavujúcich agresiu na národnostnom alebo náboženskom základe. Trest za slová bude veľmi tvrdý — do 7 rokov väzenia, t.j. o 2 roky viac, ako pri obvinení z fyzického násillia! Tajomník anglického Ministerstva spravodlivosti John Straw si myslí, že taký zákon v krajine je skrátka nevyhnutný. Ak máme veriť jeho slovám, tak za posledných 10 rokov «tých, kto verejne osočuje alebo obmedzuje gejov, začalo byť príliš veľa» (Anton Andrejenko. «O identite „civilizovanej spoločnosti“». — «Рэспубліка», noviny Rady Ministrov Republiky Bielorusko: <http://www.respublika.info/4428/interesting/article22121/>).

Fakticky to znamená, že všetky anekdoty zo série «o gejoch a lesbičkách» sú vo «VeľkomBratani» odteraz — «politickými anekdotami».

⁴ Čítaním podľa rolí sa chápe, že niektoré z detí na seba prijíma rolu homosexuála. No ako hovoril vynikajúci ruský herec Georgij Michajlovič Vicin (1917 — 2001), «do roly treba vedieť nielen vstúpiť, ale treba vedieť z nej aj vyjsť». Úmrtia množstva hercov, kopírujúce úmrtia postáv, ktoré kedysi zahrali — je výsledkom toho, že v divadelných VŠ

Takáto literatúra, podľa názoru Steinerta, dáva možnosť sa porozprávať so žiakmi na danú tému. „Je to veľmi dôležité, — domnieva sa, — veď ak žiaci nejako vo svojom kruhu diskutujú na tému homosexuality, tak často v podobe anekdot a zlých vtipov¹. Ale materiál brožúrky je zostavený tak, že dáva zámienku na zaujímavý rozhovor a pomáha nájsť odpovede na mnohé pre tínedžerov zaujímavé otázky“.

Stojí za zmienku, že brožúrka bola natlačená v náklade 2 500 exemplárov, no záujem o ňu nastal taký veľký, že bolo rozhodnuté vydať ešte raz toľko. Spočiatku sa predpokladalo, že projektu sa zúčastní niečo vyše 400 škôl, a každej z nich bolo poskytnutých päť exemplárov brožúrky. Pritom o učebné materiály sa začali zaujímať nielen učitelia etiky, ale aj nemeckého jazyka, a tiež histórie»

(<http://www.pes-publishing.com/about/news/detail.php?ID=8305>).

«Konzultanti Ekonomickej a Sociálnej rady OSN, skupina Gherush92, vyhlásili, že «Božskú komédiu» Danteho Alighieri treba vylúčiť z programu talianskych škôl. Alebo urobiť variant adaptovaný na súčasnosť s vysvetlivkami. V pôvodnej podobe, domnievajú sa taliansky ochrancovia práv, poéma propaguje homofóbiu a rasizmus a obsahuje tiež moslimov urážajúce útoky stredovekého básnika»

(http://rys-ahipelag.ucoz.ru/news/sovetniki_pri_oon_trebujut_izjat_dante_iz_shkolnoj_programmy_v_bozhestvennoj_komedii_obnaruzhena_gomofobiya_i_antisemitizm/2012-03-16-7256).

Verejné karhanie «LGBT»-komunity a jej predstaviteľov vo «vyspelých krajinách», ak aj nie je trestne postihnutelný čin (*hoci, ako bolo poznamenané vyššie, existujú aj výnimky*), tak často spadá pod právomoc občianskej administratívy, a okrem toho spôsobuje aj obštrukcie zo strany «LGBT»-komunity, ktorá sa reálne stala všestranne vplyvnou v priamej aj nepriamej forme (*cez psychologický nátlak na (k nej) «tolerantných» idiotov, vrátane nachádzajúcich sa v médiách a vládnych orgánoch*), takže — diskriminácia práv «homofóbov» — je zaručená.

A podobné procesy nútenia k «LGBT»-správaniu a k «tolerantnosti» voči nemu prebiehajú v rôznych krajinách a regiónoch planéty.

«Expertí varujú, že v USA narastajú procesy, ktoré sa môžu skončiť tým, že kresťanstvo sa ocitne mimo zákona. Hovorí sa o tom v dokumente, ktorý sa chystá zverejniť kresťanská organizácia „Coral Ridge Ministries“ (štát Iowa).

V dokumente sa zdôrazňuje, že takzvané „zákony o zločinoch na báze nenávisti“ („hate crime laws“) sa už využívajú v Kanade, USA, Austrálii aj Švédsku na prenasledovanie tých, ktorí sa osmelia vyjadriť Bibliou podložené názory na homosexuálne správanie, islam a ďalšie otázky, o ktorých sa veľmi konkrétne hovorí v Písme.

„Na prvý pohľad tieto zákony pôsobia celkom rozumne“ — hovorí Jerry Newcombe, predstaviteľ „Coral Ridge Ministries“. — „Napokon, nikto nebude ochraňovať nenávisť a násilie voči komukoľvek. No zahľadte sa — a uvidíte, že v skutočnosti oni zakazujú nie nenávisť, ale spôsob myslenia“.

Agentúra „World News Daily“ uvádza niektoré príklady. Takto, guvernátor v Colorade Bill Ritter podpísal dokument, ktorý, podľa názoru expertov, predstavuje zákaz na publikáciu Biblie v tomto štáte. Zákon, zakazujúci „diskrimináciu podľa príznaku pohlavia“, nedovoľuje publikovať nič, na čo by sa mohli uraziť najrôznejší úchyláci. Ba čo viac, v Kongrese rokujú, či neprijať taký zákon pre celú krajinu. Tohto sa už dávno domáhajú pro-homosexuálne sily. Tento zákon doľahne na všetkých, kto si zachoval biblické predstavy o vzájomných vzťahoch pohlaví²: Biblia jednoznačne nazýva homosexualitu hriechom. Pritom **pod zákaz budú spadať práve slová a myšlienky:**

a štúdiách učia «vstupovať do rolí», ale **neučia vystupovať z rolí von**. Preto čítanie «podľa rolí» je aktom zatiahnutia do «LGBT»-komunity tých žiakov, ktorí do tejto roly dokážu vstúpiť, ale nedokážu z nej vyjsť von. — Náš komentár k citovanému textu.

¹ Nie «často», ale v drvivej väčšine prípadov, a ich odmietanie «LGBT»-správania v takejto forme je vyjadrením viacej zdravej mravnosti väčšiny z nich. — Náš komentár k citátu.

² Vid', napríklad, starozávetnú knihu Levitikus, kapitola 20, verše 10 až 22. — Naše spresnenie v citáte.

osočovanie, prejavy násilia a pod. spadajú pod už existujúce zákony (zvýraznené nami hrubým v citáte).

V Kanade „zákony o zločinoch na báze nenávisti“ už priviedli k tomu, že duchovnému [prikázali zrieť sa](#) svojej viery, pretože existuje zákon zakazujúci vyjadrenia, ktoré môžu byť prijaté ako odsudzovanie druhých ľudí.

V tej istej Kanade [pastor Stephan Boissoin](#) v r. 2002 napísal do novín text, kde odsudzoval „bojovníkov za práva homosexuálov“ a vyjadril súcit a povzbudenie ľuďom, ktorí bojujú s pokušením náklonnosti k rovnakému pohlaviu. Tribunál pre ľudské práva mu vyrúbil pokutu 5 tisíc dolárov a prikázal mu písomne sa ospravedlniť homosexuálom a nabudúce sa nevyjadrovať na túto tému.

Vo Švédsku pastor Åke Green [bol zatknutý](#) kvôli kázni proti homosexualite (pravda, nakoniec oslobodený).

V Austrálii sa dvaja duchovní dostali na lavicu obžalovaných kvôli obvineniu z hanobenia islamu potom, ako vo vlastnom kostole uskutočnili seminár o moslimskej vierouke.

V niektorých štátoch USA podobné zákony už fungujú. Napríklad, v Novom Mexiku musel fotoateliér, patriaci dvom kresťanom, zaplatiť pokutu 6 600 dolárov za to, že odmietol fotografovať lesbickú „svadbu“.

Zosnulý zakladateľ „Coral Ridge Ministries“ James Kennedy často varoval, že ak takto všetko pôjde aj naďalej, ohrozí to občianske práva Američanov. „Zavrú ústa Cirkvám — to je ich najvrúcnejšie želanie: aby Cirkvi nemohli ceknúť ani slovo proti homosexualite“, — povedal on. Tony Perkins, prezident „Rady pre výskum rodiny“, s ním súhlasí: „Celá vec je v tom, že zatiaľ homosexuáli vedia: v kostoloch tejto krajiny oni musia čušať“.

Robert Knight, riaditeľ Inštitútu kultúry a masmédií, sa domnieva, že konečným cieľom podobných zákonov je postaviť kresťanstvo mimo zákon. „Ak sa vám podarí vyhlásiť, že tradičná morálka je oddnes považovaná za nenávisť a fanatizmus, a potom šikovne zatlačiť na vládu, tak samotné základy kresťanskej morálky možno vyhlásiť za trestné“.

Mark Hotaling, výkonný riaditeľ Aliancie kresťanských rodín, poznamenal, že iniciátori „zákonov o zločinoch na báze nenávisti“ často vravia, že na Cirkvi a cirkevné organizácie sa vzťahovať nebude. Avšak, zákon patrí do kategórie takzvaných „bezpečnostných zákonov“, a to znamená, že výnimka nebude platiť pre nikoho. „Každý, kto sa domnieva, že pre Cirkvi bude platiť výnimka, iba nie je dobre oboznámený s týmto zákonom“, — poznamenal p. Hotaling.

„Slovo Božie je už zakázané, a v Prvom dodatku k Ústave (*garantujúcom slobodu slova* — *Regions.ru*) sa objavila trhlina“ — dodal on»

(«V USA chcú postaviť kresťanstvo mimo zákon» — 21.10.2008 16:35 **Regions.ru** s použitím materiálov [World Net Daily](#): <http://www.regions.ru:80/news/2174211/print/>).

«Vláda Veľkej Británie vydala prvý manuál pre školy na boj so šikanou na báze homofóbie v januári tohto roka «r. 2008». Podľa údajov predchádzajúceho skúmania, 65 % mladých homosexuálov bolo v školách šikanovaných spolužiakmi, a 98 % z nich počulo homofóbne vyjadrenia v škole» (<http://www.gay.ru/news/rainbow/2008/03/12-12509.htm>).

Okrem toho, na základe vyššie uvedených publikácií treba poznamenať, že propagandisti «LGBT»-správania, aby zamotali otázku, tak boj s «homofóbiou» zaraďujú na jeden list spolu s bojom proti rasizmu a nenávisťou na náboženskom základe, ktoré skutočne musia byť vykorenené¹.

K tomu navyše «vyspelé krajiny» registrujú «medzinárodný deň boja s homofóbiou»²: pripadá to na deň 17. mája (*dátum bol vybraný na počesť toho, že 17. mája 1990 bola homosexualita vyradená z medzinárodnej klasifikácie chorôb. Krok, ktorého životnú (ne)adekvátnosť sme okomentovali vyššie*). V tejto súvislosti Wikipédia informuje:

¹ Viď prácu VP ZSSR «O rasových doktrínach: nepoužiteľné, no pravdepodobné»

² Napríklad — Veľká Británia, Francúzsko, Mexiko, Belgicko, Brazília, Kostarika, Luxemburg.

«V roku 2006 sa v Európskom parlamente uskutočnil seminár na tému Medzinárodného dňa boja s homofóbiou. Na seminári vystúpil Louis-Georges Tin. Predseda Európarlamentu Josep Borrell urobil vyhlásenie o priznaní medzinárodného dňa».

A pokračujúc v politike legalizácie pohlavných zvráteností,

«Rada Európy odporučila všetkým európskym krajinám vyňať z oficiálneho používania slová „matka“ a „otec“. Aby neboli zdôrazňované genderové rozdiely, navrhuje sa ich zameniť neutrálnym označením „rodič“. V oficiálnej výzve ku všetkým svojim 47 účastníkom, Rada odporúča používať práve toto slovo, kvôli boju s prejavmi tzv. sexizmu.

Ako podnet pre zrušenie slov „otec“ a „matka“ poslúžila výzva švajčiarskej poslankyne Doris Stump. Tá žiadala, aby ženy viac nezobrazovali ako „pasívne a podradné bytosti, matky a sexuálne objekty“.

Švajčiarsko ako prvé začalo zavádzať túto novinku: v Berne z oficiálneho používania sa už vytratil slová «matka» a «otec», teraz nezávisle od pohlavia ich nazývajú jednoducho «rodičmi».

Dodáme, že iniciatíva Rady Európy bola vypočítaná aj v náboženských kruhoch. Takto, Episkopálna cirkev Škótska vypracovala novú verziu bohoslužobných textov, kde príhovory k bohu nepoukazujú na jeho pohlavnú príslušnosť. Z textov, vypracovaných cirkevnou liturgickou komisiou, bolo, okrem iného, vylúčené aj slovo „ľudstvo“ („mankind“), nakoľko v anglickom jazyku jedným z významov slova „človek“ („man“) je „muž“. Okrem toho, ako jeden z variantov zakončenia cirkevnej bohoslužby **miesto vety „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého“ bolo navrhnuté používať neutrálnejšiu, podľa názoru duchovných, formulu „V mene stvoriteľa, spasiteľa i svätiteľa“.**

Kedy sa tieto novinky donesú do RF zatiaľ nie je známe. Pripomenieme, že naša krajina vstúpila do Rady Európy 28. februára 1996, a 30. marca 1998 bola Ruskou Federáciou ratifikovaná Európska Konvencia o ochrane práv človeka a základných slobôd. Okrem toho, pripojením sa k Rade Európy, RF uistila medzinárodnú organizáciu v tom, že je odhodlaná priviesť svoju legislatívu a politický systém do súladu s európskymi normami.

Takže, ak sa chceme považovať za časť Európy a civilizovaného sveta, tak sa musíme čo najskôr vzdať tých najbližších a najdrahších slov «matka» a «otec», a tiež nášho posvätného pojmu «Matka Vlasť». Príslušný pamätník vo Volgograde bude treba odstrániť, alebo mu vymyslieť politkorektnejší názov. S analogickým problémom sa stretne, podľa všetkého, aj Chrám parížskej Matky Božej vo Francúzsku» (<http://via-midgard.info/news/5397-v-evrope-xotyat-zapretit-k-upotrebleniyu-slova.html>).

Francúzsko už zareagovalo na rozhodnutie Rady Európy:

«Slová „matka“ a „otec“ bude zakázané používať v oficiálnych dokumentoch na celom území Francúzska. Príčinou zákazu sú plány povoliť sobášy rovnakých pohlaví. To znamená, že vo vzťahu k heterosexuálnym aj homosexuálnym párom sa bude používať len slovo „rodičia“, informuje RosBalt.

Minister spravodlivosti Francúzska Christiane Taubira v interview pre francúzske katolícke noviny La Croix vyjadril svoje presvedčenie o tom, že homosexuálne páry môžu vytvoriť vynikajúce podmienky pre výchovu detí, nie horšie, než je to u heterosexuálnych párov. Podľa jeho slov, starostlivosť o záujmy detí je pre štát tým hlavným.

Takéto plány už vyzvali pobúrenie zo strany katolíckej cirkvi. Hlava katolíckej cirkvi vo Francúzsku, kardinál Philippe Barbarin vyhlásil, že je znepokojený tým, že následne za sobášmi rovnakých pohlaví môžu byť legalizované incest a polygamia, ktoré privedú k rozkladu spoločnosti.

Ako bolo oznámené, v roku 2013 bude predstaviteľom netradičnej sexuálnej orientácie dovolené uzatvárať sobášy a osvojovať si deti, vyhlásil predtým premiér-minister Francúzska Jean-Marc Ayrault. Podľa prieskumov verejnej mienky, sa za legalizáciu sobášov rovnakého pohlavia začiatkom roka vyjadrilo 63 % Francúzov, a za dovoľenie netradičným rodinám si osvojovať deti 56 %.

Pripomenieme, že v britských oficiálnych dokumentoch slová „muž“ a „žena“ budú čoskoro nahradené neutrálnymi termínmi „manželia“ a „partneri“» (<http://rus.apollo.lv/novosti/vo-frantsii-zapretyat-slova-mat-i-otets/532676>).

V RF tiež nie je všetko v poriadku, hoci zatiaľ moc «LGBT»-komunity prevažne nemá verejne deklarovaný charakter. V roku 2011 bol zo ŠTÁTNEJ mediálnej agentúry RIA «Novosti» nútený odísť politický komentátor Nikolaj Troickij:

«Troickij vo svojom blogu zverejnil pomerne ostré vyjadrenie ohľadom gay-pochodu, ktorý sa konal 25. júna <r. 2011>. Troickij mal možnosť priamo na vlastné oči pozorovať eleganciu gay-ofenzívy, ktorá sa intenzívne pretláča do života aj v ruskom hlavnom meste, píše [Накануне.py](http://nakanune.py).

«Rád by som dúfal a veril, že takáto ohavnosť v RF nikdy nebude¹, — napísal Troickij. — Takúto „slobodu a demokraciu“ nepotrebujem. Žiadna tolerancia tu nechýba, nechtiac premýšľaj nad nejakou mocnou bombou, ktorá by zlikvidovala toľko pederastov. Čestné slovo, ak by všetci títo zvrátení tvorovia podochli, Zem by sa stala oveľa čistejšou».

Post Troického sa hneď stal objektom útokov [bloggerov-liberastov](#) neurčenej sexuálnej orientácie. Ba čo viac, začali sa sťažovať u Troického predstavených. Udanie dosiahlo svoj cieľ — Troickij bol prepustený.

«Práve odchádzam nadobro z agentúry. To rozhodnutie nie je moje, alebo, presnejšie, nie iba moje. Ako sa tento škandál odzrkadlí na mojej ďalšej práci, to ešte neviem», — povedal samotný Troickij» (<http://www.rus-obr.ru/days/11897>).

Na túto udalosť už spomenutý zlomyseľný «humanista» A.V.Minkin zareagoval nasledovne:

«On mohol svoj negatívny postoj vyjadriť rôznou formou. Mohol povedať: snažím sa od homosexuálov držať bokom. A mohol tiež povedať: nemôžem ich ani vystáť. On však povedal, že by chcel, aby ich zlikvidovala špeciálna bomba», — okomentoval situáciu novinár v interview pre «Rádio Sloboda» 5 júla.

«Ja mám tiež veľmi chladný postoj k homosexuálom a želim si, aby sa na mňa nelepili. No želať ľuďom smrť, to je niečo celkom iné. A ak to povedal, znamená to, že tak aj uvažuje. Preto bol prepustený absolútne oprávnene», — usúdil Minkin.

«Sloboda slova znamená, že môžeš hovoriť všetko, s výnimkou toho, čo je trestné. Ak sa v Amerike vyjadríte ohľadom «špinavých negrov» alebo jednoducho ohľadom «negrov», tak vás prepustia», — poznamenal známy novinár.

«Ak by Nikolaj Troickij povedal: keby tak bola bomba, ktorá by zlikvidovala všetkých rusov, to by bolo šťastie, — ak by tento pán začal snívať o bombe, ktorá likviduje všetkých rusov, myslím, že nikto by sa nepostavil na jeho ochranu². Povedali by: vyhnať ho s «vlčím lístkom»³, a nikdy nepúšťať naspäť, nech pucuje záchody, — povedal na záver» (Alexander Minkin: homofóbia Troického prepustili absolútne oprávnene: <http://www.gayrussia.eu/world/2074/>).

No takéto správanie vedenia štátnych médií RF je možné len v tom prípade, ak v orgánoch štátnej moci existuje dostatočne rozvetvená sieť «LGBT»-podporovateľov a «LGBT»-predstavitel'ov.

Kto konkrétne z úradných osôb štátu RosSiónskeho, činiteľov médií, vzdelávacieho systému, celebrit a ťahúňov veľkého biznisu, služobníkov kultov tradičných a netradičných konfesíí patrí k «LGBT»-komunitě, a kto k nej nepatrí, ale sa nachádza v jej moci alebo na výplatnej páske, alebo

¹ Ona sama od seba nezmizne: na jej vykorenení treba cieľavedome pracovať... — Náš komentár k citátu.

² Ak by to povedal, tak nikto z politického establišmentu v RF a v zahraničí by to neodsúdil: odmlčali by sa presne rovnako, ako sa odmlčali vo veci vyjadrení bláznivých a zbesilých rabínov, ktoré sme uviedli v 4. kapitole. «Humanista» a «demokrat» A.V.Minkin sa k týmto vyjadreniam odmlčal, ako aj všetci ostatní. — Náš komentár k citátu.

³ Poznámka v pase, svedčiaca o negatívnych charakteristikách danej osoby, ktorá je majiteľom pasu. Negatívny kádrový posudok. — pozn. prekl.

jednoducho nechápe jej úlohu a poslanie v globálnej politike — zostáva otázkou otvorenou. Drvivá väčšina to iba jednoducho nechápe.

Súčasná LGBT-sieť, nachádzajúca sa v orgánoch štátnej moci, médiách, vzdelávacom systéme, šoubiznise, v ostatnom biznise RosSionie, medzi služobníkmi kultov, sa však *zatiaľ* verejne nelegalizovala, čoho príčinou je negatívny postoj širokých ľudových mas v RF k «LGBT»-komunitě a k jej agresii. No množstvo príznakov vo verejnej politike, médiách a vzdelávacom systéme hovorí o tom, že takáto «LGBT»-sieť existuje a že je aktívna: napríklad pokusy sformovať na základe «humoru» ľahostajno-ironický postoj k «LGBT»-komunitě v televíznych zábavných programoch («*Naša Rašša*» (počas celého seriálu), «*Večerný Urgant*» (23.04.2012), «*Nech rozprávajú*» (26.04.2012) a ďalšie) — to je politika cielenej propagandy «LGBT»-správania ako normy v «multikultúrnej» spoločnosti. A v perspektíve:

«MOSKVA, 3. apríla. Aktivisti hnutia Moskovského gej-prajdu¹ a rosijského ľudskoprávného LGBT-projektu GayRussia.Ru prijali rozhodnutie o založení v RF politickej strany gejov, lesbičiek, bisexuálov, transgenderov a ich heterosexuálnych prívržencov. Oznámil to v utorok 3. apríla zakladateľ hnutia Moskovského gay-pochodu Nikolaj Alexejev, informuje portál Gayrussia.ru.

Podľa slov Alexeja, „dnes prezident RF podpísal zákon o zjednodušenej procedúre registrácie politických strán, ktorú máme v úmysle počas najbližšej doby použiť“.

Nikolaj Alexejev zdôraznil, že „my už vedíme konzultácie s aktivistami z rôznych regiónov RF, ktorí podporili ideu a prejavili záujem vstúpiť do strany, a tiež sa zúčastniť ustanovujúceho zjazdu, ktorý sa do jesene bude konať v Moskve“.

Gay-aktivista poznamenal, že „v podmienkach, keď v RF ani jedna politická strana náležite nezastupuje záujmy LGBT-komunity, sme nútení vstúpiť do politiky a hájiť svoje práva, aby v RF nebolo miesta pre diskrimináciu a neznášanlivosť“.

Pritom Nikolaj Alexejev podčiarkol fakt, že „program novej strany sa neohraničí len otázkami dodržovania práv gejov, lesbičiek, bisexuálov a transgenderov v RF. Už sme spustili proces brainstormingu, počas ktorého sa objavili idey, ktoré budú veľmi žiadané spoločnosťou RF v prípade prijatia príslušných zákonov“.

Nikolaj Alexejev dospel k záveru, že „predstavitel'ov LGBT-komunity sú v RF milióny, a ak k nim prirátame aj ich príbuzných a priateľov, tak podporu podobnej politickej strane môžu prejsť minimálne 10 % občanov RF. Do dnešného momentu zatiaľ neplnili úlohu jednotnej politickej sily, no v blízkej dobe sa to môže udiť“.

Ku dnešnému dňu vyjadrili ochotu pripojiť sa k prvej (v dejinách RF) strane sexuálnych menšín a ich heterosexuálnych prívržencov obyvatelia Moskvy, Petrohradu, Moskovskej oblasti, Leningradskej oblasti, Krasnodarského kraja, Sverdlovskej oblasti, Novosibírskej oblasti, Republiky Baškortan, Lipeckej oblasti, Tulskej oblasti, Republiky Komi, Rostovskej oblasti, Krasnojarského kraja, Voronežskej oblasti a množstva iných regiónov» («Alexejev: V RF sa objaví LGBT-strana»: <http://www.rosbalt.ru/main/2012/04/03/965220.html>).

¹ «Gej-prájd» — to nie je preklep. «[Gej prajd \(angl. Gay pride\)](#), [gej pochod je akcia](#), ktorej úlohou je demonštrovať existenciu LGBT (lesbičiek, gejov, bisexuálov a transgenderov) v spoločnosti, vyjadriť podporu tolerantného správania sa k nim...» (Wikipédia).

Okrem toho, existuje termín «[celosvetový prajd-pochod \(angl. worldpride\)](#) — udalosť, organizovaná medzinárodným združením InterPride, ktorý pomáha gejom, lesbičkám, bisexuálom a transgenderom obrátiť pozornosť medzinárodného spoločenstva na svoje problémy skrze pochody...» (Wikipédia).

Základný význam slova «pride» (vysl. „prájd“) v anglickom jazyku je «hrdosť», «pýcha», «nadutosť», «predmet hrdosti», no okrem toho je termín «pride» spojený aj so svetom zvierat: «[PRÁJD \(angl. pride\)](#), [nevel'ká, no stabilná svorka levov \(6—12 jedincov\)](#), zložená zo samcov a niekoľkých príbuzných samíc s ich potomstvom, ktorí žijú a poľujú spoločne» (dic.academic.ru › Ekologický slovník).

Termín «gej-prájd» bol zavedený v r. 1969 jedným z gej-aktivistov (Wikipédia). Nakoniec z toho vznikla dvojzmyselnosť: v termíne sa okrem toho, čo si želali «LGBT»-aktivisti, zobrazil aj hriech pýchy, a jeho miesto vo — faune. Takto „si nabehnúť“ možno len pri „chrobákoch“ v psychike — ďalší argument k otázke, že príslušnosť k «LGBT» plodí «chrobáky» v psychike.

To však nestačí, a «LGBT»-aktivisti hľadajú možnosti vliezť do akejkoľvek provokácie, aby vo «verejnej mienke» vládnucej «elity» Západu boli zobrazení ako nevinná obeť extrémistických skupín «homofóbov», prípadne «tyranie» a «politickej svojvôle» štátnej moci, aby tak prispeli svojim dielom na vytvorení politicko-ekonomickej krízy, aby zvrhli dnešný režim v RF a zamenili ho istinným liberálnym. Nový «istinný liberálny», «demokratický» režim bude musieť sňať právne zákazy z propagovania homosexuality a začať štátom organizovaný boj za vykorenenie «homofóbie», tak ako sa to deje vo všetkých «vyspelých demokratických» krajinách s cieľom následnej manipulácie spoločnosti cez «LGBT»-komunitu.

Stránka **GAYRUSSIA** má slogan: «Rovnaké práva bez kompromisov». Avšak:

Analýza ukazuje, že v skutočnosti boj «LGBT»-komunity sa vedie nie za «rovnaké práva»¹ (*«LGBT»-komunita týmto vyhlásením švindluje*), ale za «elitárny» status, založený na prevahe v právach, čomu sa zvyšná spoločnosť musí, podľa názoru «LGBT»-komunity a jej majiteľov a pohlavárov, podriaďovať.

No ak si «LGBT»-predstavitelia a zvyšok spoločnosti myslí, že toto je cieľom «LGBT»-agresie, tak sa mýlia: je to len prostriedok na dosiahnutie iných globálno-politických cieľov, vo vzťahu ku ktorým predstavitelia «LGBT»-komunity — nie sú majiteľmi, ale len tupým nástrojom na ich dosiahnutie.

A jedným z cieľov je — zničenie inštitútu rodiny v národných kultúrach, nakoľko rozbitie rodiny je predpokladom k zotročeniu a je nástrojom zotročenia. Práve na tomto sa podieľa «LGBT»-komunita, ktorej je cudzia akákoľvek národná kultúra rodinného života (*«sobáš» je v «LGBT»-komunita ohavným falzifikátom rodiny, hoc aj spôsobom prekonania samoty*). Okrem toho, ako už bolo poznamenané vyššie, «LGBT»-sieť je nástrojom riadenia spoločností, pomocou:

- pretlačenia jej predstaviteľov na príslušné funkcie vo vládných inštitúciách;
- zhromažďovanie a rozširovanie informácií určitého tematického spektra cez globálnu «LGBT»-sieť.

A beznárodný a globálny charakter «LGBT»-komunity pri jej vlastnej slabomyseľnosti a «elitárnych» ambíciách ju robí nástrojom na uvedenie do života práve politiky internacizmu.

Možnosti k tomu boli odhalené v minulosti «sexuálnou revolúciou» 1960-tych až 1970-tych rokov — globálnou kampaňou, akoby zameranou proti farizejstvu a pokrytectvu buržoáznej spoločnosti, ktorá v skutočnosti mala za cieľ rozbitie inštitútu rodiny u prostého ľudu a v strednej triede cestou zničenia spoločenskej morálky a povýšenia na úroveň sociálnej normy zvrchovanosti inštinktov v ľudskej psychike (t.j. zvieracieho typu režimu psychiky). Jej výsledkom sa stala masová nemravnosť, na pozadí ktorej «LGBT»-komunita vyzerala iba ako druh «sexuálnej slobody», a nie čímsi špecifickým či dokonca škodlivým, čím je v skutočnosti.

Na doplnenie všetkého, keď bola 5. kapitola už zostavená, tak 20.04.2012 prišiel oznam:

«Lídri konzervatívneho hnutia judaizmu v Izraeli dovolili otvoreným gejom a lesbičkám učiť sa za rabínov. Podľa informácie novín „Haaretz“, toto rozhodnutie bolo prijaté 19. apríla.

Na vysokú školu „Bejt-Midraš Schechtera“ (Inštitút Schechtera), ktorá sa zaoberá prípravou rabínov konzervatívneho prúdu, sa už od budúceho školského roka budú prijímať študenti spomedzi predstaviteľov LGBT-občiny, oznamuje [NEWSru Israel](#).

Noviny „Haaretz“ tvrdia, že v priebehu mnohých desaťročí sa predstavitelia konzervatívneho hnutia judaizmu v Izraeli a USA sporili o tom, či možno vysvecovať za rabínov otvorených gejom a lesbičky. Výsledkom tejto diskusie boli v roku 2006 vydané dve navzájom si odporujúce galachické nariadenia: jedno, povoľujúce gejom a lesbičkám byť rabínmi, druhé, zakazujúce. Dve vysoké školy v USA začali prijímať na štúdium

¹ Ak zákon nevyžaduje prenasledovanie a nútené «liečenie», tak rovnosť práv je zabezpečená, pretože všetko sa určuje osobnými vzťahmi «LGBT»-predstaviteľa a zvyšnej spoločnosti. Ak sa «LGBT»-predstaviteľ nedomáha sexuálnych potešení s ľuďmi biologicky normálnej pohlavnej orientácie, tak problém vo vzájomných vzťahoch so spoločnosťou užho nevznikne: odhaliť «LGBT»-predstaviteľa (napríklad, kvôli tomu, aby boli «potlačené» jeho práva) je veľmi obtiažna úloha v spoločnosti, kde ovládanie adekvátnych «senzibilných» zručností je jav veľmi zriedkavý.

predstavitel'ov LGBT-občiny¹, zatiaľ čo v Jeruzaleme dali prednosť riadiť sa druhým galachickým nariadením.

Noviny „Haaretz“ píšú, že vo výsledku rozporov, vzniknutých v tejto veci, prepustili z inštitútu Schechtera v Jeruzaleme dve ženy-rabínov.

V publikácii sa hovorí, že vo štvrtok 19. apríla bolo v inštitúte Schechtera vykonané ešte jedno hlasovanie ohľadom možnosti prípravy rabínov spomedzi predstaviteľov LGBT-občiny. Z 18 rabínov len jeden zahlasoval proti»

(<http://www.newsru.com/religy/20apr2012/gayrabbi.html>).

Takto prebehlo otvorené zrastenie ideového internacizmu historicky sformovaného judaizmu s internacizmom biologicky a psychicky defektnej «LGBT»-komunity napriek priamemu odsúdeniu «LGBT»-komunity v Starom závete (kniha Levitikus, kap. 20, verš 10 — 22²), pretože príjem na štúdium a absolvovanie «Bejt-Midraš» nie je podmienený povinnosťou prestať s «LGBT»-praktikou. Okrem toho, prijatím tohto rozhodnutia, rabinát prekrútil ešte jednu kvalifikačnú normu, ktorá existovala oddávna: aby sa jednotlivec mohol stať rabínom — učiteľom (v preklade), mentorom ostatných judejov — musel nielen získať náležité vzdelanie, ale aj založiť si rodinu.

Všetko sú to ukazovatele toho, že vysoko-zasvätení bisexuáli-politici žijú pod tlakom určitých problémov, ktorých dúfajú že sa zbavia cestou rozšírenia «LGBT»-komunity.

Avšak problémy, ktoré ľudstvu prináša politická činnosť «LGBT»-komunity a, predovšetkým, vysoko-zasvätených bisexuálov-politikov (verejných aj zákulisných), ako aj problém vykorenenia ideového internacizmu, **sa neriešia cestou odhalenia jej predstaviteľov a ich fyzickou likvidáciou v duchu starozávetnej normy, predpísanej knihou Levitikus.**

Tieto problémy môžu byť vyriešené len cestou prechodu k inému spôsobu života civilizácie, v ktorom nebude žiadna štatisticky významnejšia reprodukcia «LGBT»-komunity — možná (najmä na základe biologických predpokladov k jej vzniku).

A k tomu je nutná predovšetkým jasná znalosť miesta a úlohy «LGBT»-komunity, ktorá musí byť všeobecne známa celej spoločnosti — aj «LGBT»-komunitě, aj spoločnosti biologicky a psychicky normálnych (v aspekte pohlavného správania) ľudí.

Len v takomto prípade tí, ktorým sa pošťastilo pripojiť ku «LGBT»-komunitě kvôli hriešnosti svojich predkov alebo svojej vlastnej (vrátane nesprávne pochopeného zmyslu života, spôsobov a prostriedkov na jeho realizáciu), dosiahnu Ľudský typ režimu psychiky a na jeho základe dokážu získať neprekrútený zmysel života a oslobodiť sa od moci hriešnych mánií nad sebou, čo odstráni «problém homofóbie», ktorej neadekvátne chápanie je spoločnosti nanucované majiteľmi a kurátormi «LGBT»-komunity, prežívajúcej v sebaklame.

Teraz sa vrátíme k problematike vzájomných národných vzťahov a ich harmonizácie v mnohonárodnej spoločnosti.

¹ A čo také občinné našli žurnalisti v «LGBT»-komunitě?

² Dodáme však, že odsúdenie lesbických sexuálnych potešení sme v Biblii nenašli.

6. Kultúra a osobnosť

*Opisované v aktuálnej kapitole sa týka všetkých kultúr bez výnimky a každého jednotlivca osobne, t.j. výnimiek tu niet, hoci nasledovné môže v každej národnej či nábožensky podmienenej kultúre a hociktovej subkultúre nájsť svoj špecifický prejav. Pre porozumenie opísanému textu v aktuálnej práci je potrebné, po prvé, dôkladne ovládať DVTR, vrátane kapitoly «Procesy v supersystémoch», po druhé, **precítiť** a vypracovať si vlastnú vedomú predstavu o vzájomnom pôsobení osoby a egregoru. Aby sme uľahčili riešenie druhej úlohy, do zostavy aktuálnej práce sme zaradili Prílohu «Vytvorenie jednotlivcami kolektívnej psychiky (egregorov) a vzájomné pôsobenie osoby a egregorov».*

Z vyššie opísaného by mali byť jasné nasledovné veci:

- Problém vzájomných národných a náboženských vzťahov nemôže byť zredukovaný na «sumu» vzájomných vzťahov predstaviteľov každej z kultúr, spolupracujúcich v «multikultúrnej» spoločnosti navzájom.

Príčina toho spočíva v tom, že ľudia môžu svojim konaním nepriamo (t.j. cez sociálne a celkovo prírodné prostredie, vrátane egregorov, ktoré sú súčasťou životného prostredia) spôsobiť škodu aj tým ľuďom, s ktorými majú mimoriadne dobré osobné vzťahy, alebo naopak, nepriamo môžu urobiť dobre tým, ktorých z duše nenávidia. Takýto druh vzájomných pôsobení ľudí, nielen cudzích, ale dokonca aj nevediacich o existencii jeden druhého, môžu byť rozanalyzované, len ak budeme skúmať národné a nábožensky podmienené kultúry, kultúry diaspór, rôzne subkultúry a kultúry «multikultúrnych» spoločností ako informačno-algoritmický systém, ktorých celkovými nositeľmi sú príslušné egregory, a ktoré sú svojimi rôznymi fragmentmi prerozdelené v jednotlivých psychikách množstva nositeľov príslušnej kultúry či subkultúry, a tiež — v pamätníkoch kultúry.

- Všetky davo-«elitárne» kultúry pri kontakte a vzájomnom prenikaní kultúrne svojráznych spoločností a rôznych sociálnych skupín vytvárajú navzájom osobné a skupinové konflikty, ktoré majú potenciál prerásť do medzinárodných a medzináboženských konfliktov.

Hlavnou príčinou tohto javu je okolnosť, že každá z davo-«elitárnych» kultúr v sebe nesie subkultúry s ambíciami na «elitárnosť», ktorých nositelia, čiastočne vedomým aktom vôle a čiastočne pod vplyvom egregorov príslušnej kultúry či subkultúry (ktorý si nemusia uvedomovať):

- nielen v hraniciach svojej národnej (náboženskej) spoločnosti, ale aj za jej hranicami — sa pokúšajú realizovať princíp zbesilosti *«my sme svojim charakterom aj kultúrou lepší než oni, a preto máme „právo“, a oni sú nám v živote dlžní a musia...»*;
- alebo (pri nemožnosti realizovať takýto prístup v praxi následkom toho, že niekto iný to robí úspešnejšie), zastávajú zrkadlový postoj *«my sme lepší než oni, to oni sú rodení lotri a zločinci, kvôli čomu nám bránia žiť a utláčajú nás»*, pritom sa nezamýšľajú nad tými nerestami, ktoré sú typické pre ich vlastný spôsob života, ktorých moc nad nimi dovoľuje «cudzincom» ich utláčať v medziach Božieho dopustenia¹.

Nesúlads ostatných noriem (t.j. nepodmienенých ambíciami na «elitárnosť») rôznych kultúr, čo sa týka správania v kvalitatívne rovnocenných situáciách, nie je hlavnou príčinou konfliktov,

¹ Práve takýto postoj zastávajú «priemerní» «veľkoruskí patrioti» k «žido-masónskému sprisahaniu», kaukazským a stredoázijským diaspóram a «LGBT»-komunité. A vo vzťahu k Veľkorusom takýto istý postoj zastávajú ukrajinskí a bieloruskí «patrioti», a v minulosti «patrioti» pobaltských republík ZSSR.

No zaviesť v krajine poriadok, t.j. organizovať život mnohonárodnej Ruskej civilizácie a takýmto spôsobom odpovedať ČINMI na «námietky», podobné tým v diskusnom článku «Bordel Rusov a čurkovia o náboženstve» (uviedli sme ho v poznámke pod čiarou v 1. kapitole), «priemerní» «veľkoruskí patrioti» nie sú schopní, pretože mravne sú schopní «zachraňovať Vlast» len za osobitnú a *nemalú* plácu; len bez ohrozenia svojho «drahocenného» života; len pod ochranou elitných jednotiek KGB-FSB; a podľa možností — na večierkoch a recepciách; ak ich «vytočíte», t.j. vyburcujete v nich silné emócie, tak sa ukáže, že «záchrana RF» si predstavujú ako účasť na pouličných neporiadkoch a terore voči «cudzincom» a nepohodlným politikom. Treba chápať, že hybnou silou davu emočne vyburcovaných jedincov sú inštinkty stádovito-svorkovitého správania. Stručnejšie povedané, «patrioti» aj liberálna opozícia svojim správaním silne pripomínajú Bandar-Logov podľa charakteristiky danej medveďom Balu, uvedenej skôr v poznámke kapitoly 3.3.2.

ale môže byť faktorom sprevádzajúcim **hlavnú príčinu** a provokujúcim alebo urýchľujúcim proces eskalácie konfliktu.

- Politické deklarácie, predpísané právne normy a procedúry ohľadom garancie rovnosti práv občanov nezávisle od ich národnej príslušnosti, vierovyznania a pod., samé o sebe nemajú za následok harmonizáciu vzájomných národných a náboženských vzťahov, a neprinášajú ani blahobyt všetkým členom «multikultúrnej» spoločnosti¹, ani vzájomnú «toleranciu» medzi predstaviteľmi rôznych kultúr a subkultúr, pretože nijako nemenia historicky sformované hlbinné základy osobnej a kolektívnej psychiky.

Silové a psychologické donútenie k dodržiavaniu deklarácií a zákonov problém nerieši, ale vytvára vonkajší dojem jeho riešenia, zachovávajúc hlbinný psychologický potenciál obnovenia konfliktov v budúcnosti. Potenciál konfliktu sa stupňuje tým, že pri formálnom dodržiavaní rovnosti práv nezávisle od pôvodu, národnostnej alebo náboženskej príslušnosti — sa vyložene nekompetentní, profesionálne nespôsobilí a skazení jedinci objavujú v tých funkciách (v rámci spoločenského zjednotenia práce), kde skrátka nemôžu nespôsobiť škodu. Toto vyvoláva nespokojnosť s ich činnosťou, ktorá podľa názoru okolia súvisí s ich pôvodom alebo príslušnosťou ku konkrétnej kultúre či subkultúre v «multikultúrnej spoločnosti».

- Všetko povedané je fér vo vzťahu ku všetkým davo-«elitárnym» kultúram: bezostyšnému otrokárstvu, uskutočňovanému hrubou silou a terorom; feudalizmu, jak európskeho, tak aj ázijského vzoru; stavovsko-kastovej spoločnosti na základe védickej kultúry; kapitalizmu na základe liberálno-buržoáznej ideológie (a tiež de-ideologizovanému davu jednotlivcov s nejakými hmlistými zostatkami národnej alebo náboženskej identity); kapitalizmu na základe diktátorsko-oligarchickej ideológie; pseudosocializmu na základe ideológie «mraksizmu» alebo akejkolvek inej ideológie² atď.
- A preto **pred Ruskou Federáciou**, ako aj pred všetkými ostatnými štátmi planéty (vrátane Izraelu), **stojí problém** nie „harmonizácie vzájomných národných vzťahov na základe kultu všakovakej «tolerantnosti» v nejakej ideálnej davo-«elitárnej» «multikultúrnej» spoločnosti“, ale problém **vykorenenia exploatacie «človeka človekom» a likvidácie systému utlačania celej krajiny a jej ľudov ideovým internacizmom a jeho rôznorodými komplicmi a propagátormi.**

Len v prípade vyriešenia tohto problému sa vzájomné národné vzťahy budú «samy od seba» postupne harmonizovať v priebehu rozvoja kultúry: *kultúry — «socialistickej obsahom a mnohonárodnej formou»* (ak použijeme stalinskú terminológiu v tom zmysle, v akom bol význam termínov popísaný vyššie v kapitole 3.3).

Iných blahodarnejších alternatív k tomuto niet.

- Recept vyriešenia tejto problematiky v globálnych rozmeroch bol v ZSSR vyložený ešte v r. 1968. Rozprávajúc o svetlej budúcnosti Zeme vo filozoficko-sociologickom románe «Hodina býka»³, J.A.Jefremov (1907 —1972) o tom píše, ako o už dosiahnutom našimi predkami výsledku: *«Vyčistenie noosféry od lži, sadizmu, zlých maniakálnych nápadov stálo ľudstvo Zeme obrovské úsilie»*. No pre nás je text vyznačený kurzívou tou prácou, ktorá nás ešte len čaká vykonať. Za nás samotných ju nikto iný robiť nebude. A to hlavné — J.A.Jefremov má pravdu:

¹ Ústava RF:

Čl. 19.1. Pred zákonom a súdom sú si všetci rovní.

Čl. 19.2. Štát garantuje rovnosť práv a slobôd človeka a občana nezávisle od pohlavia, rasy, národnosti, jazyka, pôvodu, majetkového a služobného stavu, miesta pobytu, vzťahu k náboženstvu, presvedčení, príslušnosti k občianskym združeniam, a tiež iných okolností. Zakazujú sa akékoľvek formy obmedzovania práv občanov na základe príznakov sociálnej, rasovej, národnostnej, jazykovej či náboženskej príslušnosti.

— No a ako je to: zodpovedá život spoločnosti týmto deklaráciám a akoby štátnym garanciam?

² Napríklad, ideológia «čučche» v Severnej Kórey, v ktorej fakticky zvíťazil «národný socializmus», hoci tento termín sa vo vzťahu k Severnej Kórey nepoužíva. Avšak, ak by hitlerizmus nerozpútal druhú svetovú vojnu 20. storočia, tak po ukončení periódy počiatočného formovania, s charakteristickým preň násilím, terorom a pod., sa v tretej ríši mohol vyskladať taký životný obraz, ktorý by bol v etických aspektoch v mnohom identický dnešnému severokórejskému.

³ V českom preklade napr. tu: <https://uloz.to/luii2EAzBJVsn/ivan-jefremov-hodina-byka-zip>.

O noosféru sa treba starať ešte lepšie ako o atmosféru («Hodina býka»), a to je to, čím je naozaj nutné sa zaoberať, avšak takáto aktivita predpokladá vykročenie jedinca na globálnu úroveň starostlivosti a zodpovednosti, a chápania mnohého z toho, čo presahuje hranice Jacentrických predstáv o Živote väčšiny...

V súvislosti s tým, že problém harmonizácie vzájomných národných a náboženských vzťahov môže byť vyriešený len na základe rozvoja kultúry, tak ešte raz pripomenieme, že v chápaní KSB:

Kultúra — to je všetka informácia a algoritmika, ktorá v populácii príslušného biologického druhu nie je prenášaná z pokolenia na pokolenie v podobe hotovej na použitie, na základe genetického mechanizmu biologického druhu (*t.j. nie je prenášaná «automaticky/biologicky», ale je obnovovaná z pokolenia na pokolenie na základe komunikácie jedincov biologického druhu*).

Ľudstvo sa od všetkých ostatných biologických druhov, v živote ktorých možno odhaliť taký jav ako kultúra¹, odlišuje tým, že objem informácie a algoritmiky drvivie väčšiny národných kultúr (a zároveň — kultúry celého ľudstva) od začiatku 18. storočia² natoľko narástol, že ani jeden jednotlivec nie je schopný prijať celé kultúrne dedičstvo do svojej psychiky počas života, dokonca ak by sa aj dožil vysokej staroby a nezaoberal sa ničím iným, ako jej osvojením.

Osobná kultúra jedinca — je to časť kultúry spoločnosti, prijatá jednotlivcom do svojej psychiky, plus k tomu — jeho vlastné výtvory, ktoré môžu dopĺňať kultúru spoločnosti: takto je vzájomne prepojená osobná kultúra a kultúra spoločnosti.

Kultúra sa rozvíja len výsledkom osobnej tvorby ľudí, zameranej na osvojenie a rozvoj tvorivého potenciálu ľudstva, osvojenie a prehodnotenie kultúrneho dedičstva predkov a druhých ľudí; a **degraduje** jak výsledkom osobnej degradácie ľudí a straty ich tvorivého potenciálu, tak aj výsledkom zvráteného použitia tvorivého potenciálu.

Ináč povedané, kultúra sa nerozvíja ani nedegraduje «sama od seba», ale len vo výsledku činnosti a nečinnosti ľudí — čiastočne vedome cielenej, a čiastočne nevedome «automatickej».

V ľudskej spoločnosti sa kultúra odovzdáva na základe rôznych druhov pamätníkov kultúry («artefaktov»), osobnej komunikácie predstaviteľov rôznych pokolení a rôznych kultúr, a na základe spolupráce osoby so spoločenskými inštitútmi.

Kultúra, zaznamenaná v rôznych «pamätníkoch kultúry» — je dôsledkom a prejavom «duchovnej kultúry», ktorá vo svojej podstate predstavuje zručnosti práce jednotlivcov s ich vlastným biopoľom (práve biopole je nositeľom všetkého informačno-algoritmického zabezpečenia tvoriaceho osobnú psychiku, vrátane pamäte a intelektu), egregormi a noosférou celej planéty.

Religiózna kultúra — ak pod týmto termínom budeme chápať **vzájomnú spoluprácu jednotlivca a Boha skrze Život**, a nie prax dodržiavania jednotlivcom rôznych rituálnych foriem správania, ktoré predpisuje tá či oná vierouka — tak ona má osobnostne jedinečný charakter a hrá celkovo špecifickú úlohu, nakoľko presahuje hranice tvárneho Vesmíru a aj prichádza spoza jeho hraníc...

A práve informačno-algoritmický obsah každej spoločenskej kultúry či subkultúry v mnohom určuje charakter spolupráce jej predstaviteľov s predstaviteľmi iných národných alebo nábožensky podmienených kultúr a subkultúr, pretože, **po prvé**, my všetci žijeme z väčšej časti na základe

¹ Viď, napríklad, článok v novinách «Zvesti» z 8. januára 2003 «Orangutany sú kultúrnym plemenom»: <http://www.izvestia.ru/news/271439>. Alebo viď úryvky z tohto článku v prácach VP ZSSR «Základy sociológie» (3. časť, kniha 2, kapitola 10.1.1), «Potrebujeme inú školu» (kapitola 7.3).

² Do začiatku 18. storočia národné kultúry touto vlastnosťou ešte nedisponovali, no nachádzali sa v nich ľudia (tzv. «encyklopedicky vzdelaní ľudia»), ktorí ovládali takmer všetky odvetvia kultúry na profesionálnej alebo takmer profesionálnej úrovni.

psychologických automatizmov (vedomých aj nevedomých), ktoré počas celého života (a osobitne v období od počatia do zavŕšenia puberty) prijímame do svojej psychiky práve z kultúry spoločnosti; a **po druhé**, my všetci v každom časovom okamihu sme pripojení k rôznym egregorom, v dôsledku čoho je každý náš čin sprevádzaný nejakými eggregoriálnymi doplnkami: t.j. algoritmika eggregoru príslušnej kultúry určuje zostavu «sprievodných efektov», neoddeliteľne dopĺňajúcich naše činy, pokiaľ zotrávame v spojení s príslušným egregorom; pritom tieto eggregoriálne doplnky môžu na základe algoritmiky eggregoru bežať ešte dlhý čas, dokonca aj po tom, čo sme (tak či onak) prerušili spojenie s daným egregorom¹, ak sme v čase spojenia s egregorom v ňom zámerne alebo mimovoľne iniciovali spustenie príslušných algoritmov.

Okolnosť, že samotná kultúra predstavuje informačno-algoritmický systém, znamená nasledovné:

- existujú konkrétne ciele (*jedná sa o objektívny vektor cieľov, t.j. hierarchicky usporiadaná množina stanovených cieľov*), na dosiahnutie ktorých je objektívne² orientovaná a na ktoré pracuje algoritmika danej kultúry;
- existuje aj množina zakázaných cieľov v tejto kultúre;
- existuje zložením nedefinovaná množina objektívne dosiahnuteľných cieľov, ktoré nepatria ani k objektívnemu vektoru cieľov danej kultúry, ani k zoznamu zakázaných cieľov (*táto množina spolu s množinou zakázaných cieľov vytvára nomenklatúru cieľov na sformovanie-odhalenie potencionálneho vektora cieľov*³);
- existujú určité algoritmy dosiahnutia cieľov, patriace objektívnemu vektoru cieľov.
- môžu existovať (*nie však nutne, t.j. môžu aj neexistovať*) algoritmy dosiahnutia cieľov, vzťahujúce sa k potencionálnemu vektoru cieľov (*vrátane algoritmov dosiahnutia zakázaných cieľov*⁴), ktoré sa nevyžadujú pre praktickú činnosť informačno-algoritmického systému na dosiahnutie cieľov v zostave objektívneho vektora cieľov danej kultúry;
- okrem toho existuje určitý «obraz sveta» — informačná báza údajov («databáza», «model života»), kde na základe porovnávania s týmto «životným modelom» priebežných informačných tokov (produkovaných reálnym životom) prebieha konkrétne zvolené odpracovanie algoritmiky individuálnych a kolektívnych psychík v praxi života.

A nositeľmi tohto všetkého sú najmä eggregory národných a nábožensky podmienených kultúr, s ktorými spolupracujú ich predstavitelia žijúci v príslušnej dobe dejín (*«pamätníky kultúry» sú druhotné vo vzťahu k egregorom a s nimi spojenej duchovnej kultúre*). Každý z žijúcich disponuje určitým eggregoriálnym statusom, ktorý zároveň aj určuje charakter jeho spolupráce s príslušným egregorom a miesto (funkciu jednotlivca) v jeho algoritmike. Eggregoriálny status sa môže meniť (a to aj nevratne) — jednak v dôsledku eggregoriálnej algoritmiky, ale aj (nezávisle od jej zmien) v dôsledku zmeny psychiky jedinca (*a tak degradácia i osobný rozvoj môžu zapríčiniť zmenu — podmienenú eggregoriálnou algoritmikou — osobného eggregoriálneho statusu, alebo prepnutie psychiky na iné, predtým tejto osobe nedostupné, eggregory*).

Hmotné «pamätníky kultúry» sú menej dôležité, než táto eggregoriálna (duchovná) — svojou materiálnou podstatou poľová — zložka, nakoľko práve ona «si všetko pamätá»⁵, t.j. je nositeľkou celého informačno-algoritmického zabezpečenia daného dejinne sformovaného spoločenstva ľudí, vrátane pamäti o hodnovernej historickej minulosti, aj pamäti o tom, ako boli predstavy spoločnosti o minulosti falzifikované a prekrúcané politikmi a «historikmi». Ona je sama «duchovným dedičstvom» každého ľudu, každej diaspóry, každého náboženstva a nesie v sebe jak úspechy,

¹ Práve v dôsledku tohto môže i krátkodobá súčinnosť osobnej psychiky s egregorom, ktorého algoritmika leží mimo riečisko Božieho Zámeru, mať za následok škodu (zlo) spôsobenú jak sebe, tak aj okolitým ľuďom a potomkom...

² T.j. nezávisle od subjektívnych názorov ohľadom tohto.

³ Potencionálny vektor cieľov — súhrn cieľov, na dosiahnutie ktorých v praktickej činnosti (v danej kultúre) nepracuje žiadna algoritmika, ktoré sú však pre skúmaný systém objektívne možné ako ciele jej činnosti alebo v neurčenej budúcnosti, alebo v prípade vzniku určitých provokujúcich okolností.

⁴ Algoritmika dosiahnutia zakázaných cieľov môže byť známa, no v praxi života nie je žiadaná práve pre svoj zákaz.

⁵ Napríklad, práve v nej sú uchované duplikáty «spálených rukopisov» atď.

tvoriace základ pre ďalší rozvoj spoločnosti, tak aj defekty, brániace rozvoju a plodiace jak vlastnú degradáciu, tak aj degradáciu a rozvrat okolo seba v sociálnom a prírodnom prostredí.

Každý egregor svojou štruktúrou predstavuje prepojenie poľového tela egregoru a biopolí organizmov živých ľudí, ktoré sú v interakcii s poľovým telom egregoru, vymieňajúc si s ním energiu a informácie, zúčastňujúc sa na realizácii egregoriálnej algoritmiky, modifikujúc informačno-algoritmickú náplň egregora v procese rozvoja alebo degradácie kultúry a spoločnosti.

Poľové telo egregora, ako časť noosféry planéty, môže existovať dlhý čas dokonca aj pri vymiznutí živých ľudí, ktorí by tento egregor vyživovali energeticky a realizovali by jeho algoritmiku. Takáto strata sociálneho základu egregoru môže byť výsledkom genocídy¹, ale môže byť aj výsledkom prepnutia sa živých ľudí na iné egregory². A práve v procese dospievania množstva ľudí pod vplyvom takejto egregoriálnej zložky sa formuje to, čo sa nazýva «národný charakter» alebo v definícii J.V.Stalinom to našlo vyjadrenie v slovách «*spoločná mentalita, vyjadrujúca sa <t.j. prejavujúca sa> v spoločnej kultúre*».

Avšak «národný charakter» predstavuje reálnu — nie «trans-epochálnu» a preto akoby «mimodejinnú konštantu», ale integrálnu mravno-psychologickú charakteristiku *aktívnych pokolení*³ v každom období dejín, a tá sa postupom času mení pod vplyvom životných okolností danej spoločnosti, pôsobiacich na ľudskú psychiku, a ďalej — pod vplyvom samotných ľudí na kultúru, ktorí určitým spôsobom reagujú na prúd nových udalostí⁴, a ešte neskôr — pod vplyvom (určitým spôsobom) pozmenenej kultúry na nové, do života vstupujúce pokolenia⁵.

¹ Príkladom toho je osud indiánov Severnej Ameriky. Viď prácu VP ZSSR «„Sad“ rastie sám?...» (r. 2009).

² Takto väčšina slovanského obyvateľstva RF vo svojom každodennom živote dávno vypadli z egregoru, ktorý sa v bylinách (povestiach) a rozprávkach nazýval «Ruským duchom» (viď prácu VP ZSSR «*Smuta na Rusi: zrod, priebeh, prekonanie...*» (r. 2006), *Odbočenie od témy 3*), nakoľko svojimi mravmi a etikou sú len malichernými „židmi“-individualistami, nespôsobilými ani ku korporatívnosti (judejského typu), ani k súbornosti (viď prácu VP ZSSR «*Od korporatívnosti pod rúškom ideí k súbornosti v Bohodržave...*»), a okrem toho sú len príležitostne triezvymi a neprefajčenými (to sú charakteristiky režimu psychiky spusteného do neprirodzenosti, ktorý disponuje minimálnou svojprávnosťou v porovnaní s ostatnými typmi režimov psychiky: viď práce VP ZSSR «*Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», občianskej iniciatívy*» (r. 1999) alebo Prílohu v zostave osnovných materiálov učebného kurzu «*Dostatočne všeobecná teória riadenia*», a tiež «*Základy sociológie*»); časť pobaltských Slovanov na území dnešného Nemecka sa stali Nemcami; a Bulhari, ktorí spočiatku neboli etnickými Slovanmi, prekočujúc do Čiernomorskej oblasti z Volgy, sa Slovanmi stali, prevzímajúc jazyk a kultúru miestneho obyvateľstva a dajúc mu svoj etnický názov (*Volga – Volgaria. V Azbuke sa „V“ píše ako „B“*).

To isté sa týka aj procesu formovania «národov» USA a Kanady na základe prúdu presťahovalcov z Európy a ich potomkov (viac o téme v práci VP ZSSR «„Sad“ rastie sám?...»); tu sa tiež jedná o prepnutie sa ľudí z etnických egregorov (z ktorých každý bol splodený jeho vlastným ľudom) na egregory, ktoré boli *cielené* kultivované masonstvom na základe prvých prisídlencov do «Nového sveta».

A rovnaký jav prebieha v osudoch ľudov RF, Európy, krajín Ázie a Afriky, Centrálnej a Južnej Ameriky, Austrálie, ktorých kultúra sa v súčasnosti intenzívne mení pod vplyvom produkcie Hollywoodu a celkovej technosféry vyprodukovanej «vyspelým» Západom.

³ T.j. charakteristiku množstva jedincov, a nie len nejakého predstaviteľa príslušnej národnej kultúry osobne. Jednotlivec osobne môže byť «typickým predstaviteľom» svojho ľudu (národa alebo diaspóry), ak spadá pod «hrb» krivky s hustotou štatistického prerozdelenia charakterizujúceho «národný charakter», alebo «netypickým». Čo sa týka «netypických», tak tí sa delia do dvoch kategórií: «vyvrheli», odsudzovaní za kriminalitu, škodlivosť, degradáciu; a ľudia «nie z tohto sveta», ak je ich добрôta priznaná, no spájaná so správaním, ktoré nezodpovedá «typickému» národnému charakteru ich doby.

⁴ Charakter takejto reakcie je podmienený: k danému obdobiu historicky sformovanou kultúrou; náboženstvom a personálnou činnosťou ľudí, vyjadrujúcou ich mravnosť, chápanie sveta, celkovú intelektuálnu a psychickú činnosť. V takomto kontexte je nečinnosť — druhom činnosti.

⁵ Tento proces zmeny «národného charakteru» pod vplyvom okolností a reakcie spoločnosti na tieto okolnosti je v poetickej forme opísaný v básni-byline A.K.Tolstého «Drak Tugarin» (napr. tu: <http://www.rupoem.ru/tolstoj/nad-svetlym-dneprom.aspx>). Treba však dodať, že A.K.Tolstoj v tomto diele opisuje post-factum (vo forme proroctva Tugarina) degradačný variant zmien «národného charakteru» na pozadí utláčania osobnej psychiky v mnohých pokoleniach Bibliou a alkoholom, ktoré sa stali kultúrnym dedičstvom v oveľa skorších časoch, než hostina kniežaťa

pokračovanie →

Pritom je však nutné dodať, že «národný charakter» je len jednou z mnohých charakteristík ľudu, a východiskovou, a preto fundamentálnou charakteristikou akéhokoľvek ľudu v jeho oboch zložkách (národ a diaspóra) sú ideály, **presahujúce rámec uspokojovania fyziologických a všedných každodenných potrieb**, ktoré si ľud zachováva nezávisle od toho, nakoľko týmto ideálom zodpovedá obraz jeho života v danom období dejín (o tom už bolo povedané v kapitole 2.2: «*Kritériom ľudu nie je to, akým je, ale to, čo <on> považuje za krásne a pravdivé, o čom <on> vzdychá*» — F.M.Dostojevskij). Ideály sú v každom období dejín určitým spôsobom prerozdelené medzi objektívnym vektorom cieľov a potencionálnym vektorom cieľov; v niektorých obdobiach môžu byť prakticky úplne vytesnené z objektívneho vektora cieľov do potencionálneho vektora cieľov eggregoriálnej algoritmiky.

Okrem toho, ideály nenesú absolútny charakter v zmysle ich súladu s Božím Zámerom, ale masovo-subjektívny, t.j. odrážajú sa v nich historicky stabilné ľudské predstavy o ideálnom usporiadaní života spoločnosti, ktoré nemusia byť vo všetkom pravdivé a nemusia byť vo všetkom objektívne životu adekvátne¹.

Nositeľmi ideálov (zmyslu života ľudu) je «genetické jadro» ľudu (národa, diaspóry). A pri vzniku civilizačnej jednoty mnohých ľudov, vzniká aj mnohonárodné «genetické jadro» civilizácie. Ak si položíme otázku: aká je **funkcia** tohto jadra? ...tak ona **spočíva v obnovovaní zmyslu života ľudu v jeho rozvoji z pokolenia na pokolenie**. Text «zmysel života ľudu v jeho rozvoji» bol v predošlej vete označený kurzívou, pretože obsahuje zamlčanie:

Jadro — v súlade s jeho špecifickou funkciou — nemôže byť generátorom ani katalyzátorom degradačných procesov vedúcich k biologickej degenerácii alebo zredukovania ideálov na získavanie výlučne fyziologických pôžitkov a uspokojovanie všedných potrieb.

Uspokojovanie psychicko-fyziologických a všedných každodenných potrieb na úrovni zabezpečujúcej reprodukciu biologicky zdravých pokolení, spôsobilých pre ďalší rozvoj, *to je základ pre život, nie zmysel života*. Ak sa toto stáva cieľom a zmyslom života, tak to predstavuje degradáciu (lumpenizáciu) alebo prežívanie v podmienkach nejakým spôsobom vniknutej krízy.

Napriek tomu, väčšia či menšia časť predstaviteľov jadra môže byť zatiahnutá aj do degradačných procesov, no, zakúsiac degradáciu, odmietne ju, nakoľko ideály sú na prvom mieste, a vplyv degradačných procesov na osobu robí dosiahnutie ideálov nemožným. Jadro môže zahnúť, ak nezvláda efektívne reagovať na výzvy doby — aj v tomto väzí vnútorná príčina záhuby civilizácií a ľudov v dejinách²; no ono *ako množina (ľudí)* sa nemôže nechať očarovať procesmi degradácie

Vladimíra, z opisu ktorej sa bylina začína, hoci pritom vyjadruje presvedčenie: «*o česť Vlasti našej strach nemám, ... a ak by sa jej i nešťastie prihodilo, potomkovia nešťastie premôžu*», «*stáva sa, ... nutnosť občas donúti kráčať naprieč bahnom, no kúpať sa v ňom — len svine môžu!*». A v základe tohto presvedčenia stoja — ideály, charakterizujúce ľud a zmysel jeho existencie, nezávisle od historických okolností, historicky premenlivého «národného charakteru» a reálnej podoby života ľudu a jeho diaspór v tej či onej epoche.

¹ Takto je napríklad sen o «dobrom vládcovi», ktorý svojou individuálnou vôľou nastolí spravodlivosť v živote spoločnosti, nesplniteľný — čo ukazuje skúsenosť z čias Ivana Hrozného (viď analytickú správu VP ZSSR «Oslobodenie filozofie na Rusi od dogiem byzantskej teológie») a J.V.Stalina (viď prácu VP ZSSR «Judášov hriech XX. zjazdu»). A táto ilúzia je kultivovaná cirkvami Kristovho mena, podľa učenia ktorých bude kráľovstvo spravodlivosti nastolené Kristom, keď druhýkrát príde na zem. V skutočnosti Kristovo učenie nebolo o druhom príchode s cieľom nastolenia kráľovstva spravodlivosti, ale o tom, že «Kráľovstvo Božie sa dobrozvestuje a každý (vlastným) úsilím doňho vchádza», no kult pokory a bezduchej poslušnosti k vrchnosti do druhého príchodu Krista je práve tým, čo brzdí množstvo ľudí pred tým, aby vynakladali úsilie zamerané na ich vlastný vstup do Kráľovstva Božieho, a vďaka tomuto sa ich pokora pred nespravodlivosťou stabilne znovuobnovuje v nadväznosti pokolení.

² Práve tento proces záhuby civilizácie v dôsledku hynutia jej jadra prebieha v súčasnosti na Západe, a práve do tohto procesu sa Západ a tuzemskí západniari snažia zatiahnuť RF.

O tomto istom, len inými slovami, písal J.A.Jefremov svojmu priateľovi, americkému paleontológovi Everettovi C. Olsonovi: «Môžeme vidieť, že mravnosť a česť (*v ruskom chápaní týchto slov: naše spresnenie v citáte — o tom viac v texte za citátom*) je oddávna oveľa podstatnejšia, než kordy, slony a šípy, tanky a pikujúce bombardéry. Všetky deštrukcie impérií, štátov a iných politických organizácií prebiehajú prostredníctvom straty mravnosti. Je to jedinou príčinou katastrof v celých dejinách, a preto po preskúmaní všetkých katakliziem dnes môžeme povedať, že

pokračovanie →

a stupňovať ich moc — v opačnom prípade by prestalo byť jadrom plniacim svoju špecifickú funkciu v živote ľudu alebo civilizácie.

Hoci niekto z predstaviteľov jadra môže pod tlakom okolností z neho aj vypadnúť, no presne tak isto môže niekto iný (alebo minulý odpadlík), po prekonaní okolností a vyriešení radu úloh osobného rozvoja, sa k nemu zasa pripojiť. Preto **jadro je akási biologicky vyššia «rasa» v zložení ľudu alebo obyvateľstva civilizácie**. Príslušnosť k jadru v aspektoch biológie, samozrejme, predpokladá určité genetické minimum biologického zdravia, a (cez rodové egregory predkov získané) «automatické» prístupové práva k určitej informácii a algoritmike, uložené v egregoroch príslušnej kultúry. No ak mravno-etické štandardy «cudzince» sú z nejakých príčin také, že on úprimne z vlastnej vôle, hoc aj sporadicky, pracuje na realizáciu toho istého zmyslu života, ktorý obnovuje jadro z pokolenia na pokolenie, potom aj takýto «cudzinec» je objektívne predstaviteľom jadra.

Napríklad, A.S.Puškin mal medzi predkami Afričanov, a z uhlu pohľadu mnohých «etnických Rusov» on Rusom nebol, avšak objektívne informačno-algoritmicky bol aj tak práve on predstaviteľom jadra Ruskej mnohonárodnej civilizácie a genetického jadra Veľkorusov, a nie oni, ktorých «ruskosť», nemajúca nič spoločné s úsilím o svätosť mnohonárodnej Rusi, zmizla spoločne s položkou «národnosť» v pase občana postsovietskej RosSiónie; V.I.Daľ mal medzi predkami Dánov, no takisto aj on je predstaviteľom jadra Ruskej mnohonárodnej civilizácie. A ako vyplýva z byliny «Drak Tugarin» a mnohých ďalších diel A.K.Tolstého, on bol tiež predstaviteľom genetického jadra Ruskej mnohonárodnej civilizácie, a genetického jadra Veľkorusov; J.V.Stalin bol tiež predstaviteľom jadra ruskej mnohonárodnej civilizácie, a ako tvrdil on sám, bol «Rusom gruzínskeho pôvodu»¹. Avšak jadro, to nie sú len široko známi kultúrni a politickí dejatelia. Tí, ktorí si myslia, že «jadro» tvoria len znamenití predstavitelia «elity», sa mýlia. Jadro, to je predovšetkým množstvo takzvaných «prostých ľudí», žijúcich (pre spoločnosť) «obyčajným» životom. No ak sa ocitnú v situácii, ktorej riešenie si vyžaduje ich «jadrovú podstatu», tak ona sa prejaví².

V minulosti termín «genetické jadro» v jazyku neexistovalo, v živote však áno. Existovalo aj vnímanie toho, že vo vzťahu k nemu nie všetci ľudia sú si navzájom identickí, a príslušnosť človeka k jadru charakterizovali slovom «blahoverný»³ (t.j. verný dobru, pracujúci na dobro), *ak sa nepoužívalo ľ živo, bez úmyslu zalichotiť «elitárovi», ako sa nakoniec začali používať slová «vaše blahorodie», «vaše vysokoblahorodie», «vaša svätosť» a pod.*

Okrem toho, ako ukazujú dejiny, potomkovia predstaviteľov jadra nemuseli nutne patriť k jadru tiež: nesprávne počatie a chyby vo výchove, ak k nim došlo, tak sa na nich prejavili. V dôsledku toho termín «šľachetnosť/blahorodie»⁴, ktorým v ďalekej minulosti mohli tiež charakterizovať

deštrukcia nesie charakter sebadeštrukcie» (Uvedené v texte knihy: A.Konstantinov, «Žiarivý most», 2. vydanie, podľa publikácie na stránke: <http://noogen.2084.ru/Efremov.htm>; viď tiež: Jefremov Ivan Antonovič. Korešpondencia s vedcami. Nevydané práce. RAV, séria «Dedičstvo vedy». Zv. 22. — M.:Veda, 1944).

V tradičnom ruskom chápaní týchto slov platí «mravnosť» = «pravdovernosť», a preto ani česť, ako životný jav, nemôže byť nepravdovrná. Realita života je však taká, že mravnosť nie vždy predstavuje pravdovernosť, a preto aj česť sa môže nachádzať v konflikte s pravdovernosťou.

¹ Toto sebahodnotenie J.V.Stalina je spojené s nasledujúcou historkou. V Georgievskej sieni Kremľa 25. mája 1945 na oslave na počesť Víťazstva Stalin predniesol prípitok na veľký ruský ľud a jeho trpezlivosť: «Ja pripíjam, predovšetkým, na zdravie ruského ľudu, pretože v tejto vojne si zaslúžil všeobecné uznanie ako vedúca sila Sovietskeho Zväzu uprostred všetkých ľudov našej krajiny...» (varianty textu, aktuálneho dodnes i v dohľadnej perspektíve, podľa stenogramu aj podľa novínovej správy uvádza Wikipédia:

http://ru.wikipedia.org/wiki/%C7%E0_%F0%F3%F1%F1%EA%E8%E9_%ED%E0%F0%EE%E4).

Potom k nemu pristúpil dojatý maršal tankových vojsk Pavel Rybalko:

— Súdruh Stalin, ako výnimočne ste sa vyjadrili o ruskom ľude! Odkiaľ vy, Gruzíнец, tak do hĺbky poznáte ruský ľud?

Stalin odpovedal:

— Ja nie som Gruzíнец, ja som Rus gruzínskeho pôvodu!

² Viď objasňujúcu správu VP ZSSR «Z dejín ruskej konceptuálnej moci». Umelecko-obraznú predstavu o tom, ako sa predstavitelia jadra odlišujú od nejadra, poskytuje film «Tank „Klim Vorosilov 2“».

³ Mimochodom, blahoverný — je cirkevno-oficiálnou prezývkou kniežaťa Alexandra Nevského.

⁴ Je zaujímavé, že v RJ má termín „**blagorodstvo**“ význam „šľachetnosť, veľkodušnosť“ a termín „**blagorodie**“ je len „blahorodie“, pritom očividne ide o etymologicky veľmi príbuzné slová, pravdepodobne synonymá, čo osvetľuje aj u nás známe slovo — blahorodie. Z ľudskej vlastnosti — ušľachtilosti, šľachetnosti — si «elity» privlastnili termín šľachta,

pokračovanie →

príslušnosť ku genetickému jadru — stratil v živote svoj pôvodný zmysel, v dôsledku čoho **dnes obnovovanie istinnej šľachetnosti (blahorodia) a blahovernosti v budúcich pokoleniach je povinnosťou každej rodiny.**

Napriek tomu, podstatou je *jadro* — *genetickým* v aspekte obnovovania zmyslu života ľudu v jeho rozvoji. Má ho každý ľud, každá regionálna civilizácia, ktoré nevyčerpali zmysel svojej existencie¹. A kým existuje, tak žije aj ľud, žije civilizácia.

Povedané znamená, že existuje určitý rozdiel medzi základnou masou predstaviteľov daného ľudu (civilizácie) a predstaviteľmi genetického jadra, prejavujúci sa v špecifikách osobnej algoritmiky psychiky a charakte vzájomných vzťahov osobnej psychiky a egregorov.

Hlavný rozdiel spočíva v tom, že tí, ktorí nepatria k jadru a prebývajú v spoločnosti svojho ľudu (svojej civilizácie), pripájajú sa na príslušné eggregory a správajú v súlade s ich algoritmikou a svojim eggregoriálnym statusom v týchto eggregoroch. No ak sa ocitnú v iných spoločnostiach, tak strácajú zmysel života svojho ľudu (civilizácie), pripájajú sa na eggregory spoločností, ktoré ich prijali, a postupne sa adaptujú na ich algoritmiku, nadobúdajúc v nich taký či onaký eggregoriálny status a pracujúc na realizáciu zmyslu života iných ľudov a civilizácií.

No ak sa v iných spoločnostiach ocitnú predstavitelia jadra, títo si zachovávajú spojenie so svojimi etnickými (civilizačnými) eggregormi (podľa typu jadra), a k miestnej spoločnosti sa adaptujú len v tých aspektoch, ktoré nie sú v rozpore so zmyslom života, ktorý je obnovovaný jadrom z pokolenia na pokolenie; a popri tom vnášajú do života iných spoločností, do ich egregorov zmysel života, uchovávaný jadrom svojho ľudu (svojej regionálnej civilizácie).

* * *

Ak budeme analyzovať kultúry, a subkultúry v zostave kultúr, ako informačno-algoritmické systémy, vyčleňujúc v nich špecifické funkčné zložky, tak v nich možno vyčleniť:

1. Zložku, ktorá je zameraná na formovanie jednotlivca počas jeho života, počnúc od predhistórie počatia a končiac vstupom do dospelosti.
2. Zložku, ktorá je zameraná na zabezpečenie činnosti jednotlivca v okolitom svete, t.j. zameranú na spoluprácu:
 - s inými členmi spoločnosti,
 - s technosférou a celkovým umelým životným prostredím,
 - s prírodným prostredím.

Jednou z najdôležitejších súčastí druhej zložky je «obraz sveta» a jeho interpretácia v rôznych jazykoch, t.j. ide o videnie a chápanie sveta.

V informačno-algoritmickom vzťahu je druhá zložka podmienená prvou, nakoľko jednotlivé súčasti druhej zložky musia byť podporované osobnou kultúrou zmyslov², osobnou a kolektívnou

šľachtic. Vystihuje to fakt, že u šľachty bolo šľachtené takmer všetko, okrem mravnosti (najmä špecifické znalosti a zručnosti), a že bola šľachtená, nie šľachtica samu seba. Pritom ak sa chce stať človek šľachetným, musí šľachtieť (zdokonaľovať) on sám seba, vlastným úsilím, nie sa nechať šľachtieť iným. A vedomosti bez mravnosti, či mravnosť bez vedomostí: nie sú ničím. (sú to rodné sestry, dve strany jednej mince, musia sa rozvíjať spolu) – pozn. prekl.

¹ V terminológii DVTR je činnosť genetického jadra jednou zo súčastí riadenia na základe *virtuálnych štruktúr*.

² Zmyslov — jak telesných, tak aj biopoľových; zmyslov — jak rozvíjajúcich sa automaticky, mimo vôľu jednotlivca na základe genetického programu, tak aj vedome pestovaných, rozvíjajúcich sa na základe geneticky prednastaveného potenciálu v dôsledku cieľavedomého konania samotného jednotlivca.

Napríklad, medicínsky traktát «Základy lekárskej vedy Tibetu Žud-Ši» (*en. Gyushi, rGyu-bzhi*) (do ruštiny bol preložený P.A.Badmajevom (1851 — 1920), ktorý ovládal aj tibetskú, aj európsku medicínsku tradíciu svojej doby) je pre predstaviteľov európskej medicínskej tradície zbytočný, nakoľko ten pramení z kultúry zmyslov (kultúry vnímania), odlišnej od biblickej (európskej).

Z rovnakých dôvodov sú pre drvivú väčšinu našich vrstovníkov zbytočné aj všemožné «ezoterické traktáty», pretože oni tiež pramenia z inej kultúry zmyslov, a preto si ich adekvátne chápanie vyžaduje prestavbu kultúry zmyslov, ktorá sa u jednotlivca sformovala v tej či onej historicky sformovanej kultúre. No ani to mu negarantuje jeho ďalšiu bezpečnosť kvôli tomu, že značná časť ezoterizmu vyjadruje démonický typ režimu psychiky a je zameraná na zaistenie démonického presadenia sa v spoločnosti.

kultúrou intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti, a tie zase musia byť podporované nevyhnutnou úrovňou biologického zdravia, t.j. mierou rozvinutosti štruktúr organizmu jednotlivca a harmonickosťou rozvoja celkového organizmu (t.j. vzájomným súladom v rozvinutosti jeho zložiek).

* *
*

Všetko horeuvedené o kultúrach skúmaných ako informačno-algoritmické systémy možno vyjadriť vo forme tabuľky vo vzťahu ku každej svojráznej národnej alebo nábožensky podmienenej kultúre či subkultúre. Základ pre rozvetvenie štruktúry takejto tabuľky dávajú predchádzajúce odseky vyčlenené v texte skupinami hviezdičiek.

Avšak toto robiť nebudeme, nakoľko tabuľkovo-porovnávacia analýza celej množiny kultúr a subkultúr, prítomných na území RF a zvyšnom svete, nespadá medzi úlohy, ktoré rieši aktuálna práca. **Napriek tomu bude užitočné, ak si čitateľ sám pre seba narysuje takúto charakteristickú tabuľkovú štruktúru kultúry, skúmanej ako informačno-algoritmický systém, čo je potrebné na formovanie jeho mozaikového chápania sveta.**

Možno to tak urobiť na príklade hociktorej kultúry, hoci na príklade svojej rodnej kultúry je to najťažšie, najmä ak sa rodná kultúra jedincovi javí ako bezalternatívna, a on v nej nevidí rozdiely vzniknutých sebahodnotení, deklarácií o pravdivosti a dobromyseľnosti — na jednej strane, a na druhej strane — toho, o čo sa objektívne snaží, a čo v skutočnosti tvorí¹.

Národné a nábožensky podmienené kultúry, ak ich skúmame ako informačno-algoritmické systémy, sa navzájom líšia podľa vyššie uvedených parametrov:

- cieľmi (*zložením ich množstva a jeho hierarchickým usporiadaním, prítomnosťou alebo absenciou defektov v objektívnom vektore cieľov; zložením a usporiadanosťou potencionálneho vektora cieľov*);
- algoritmikou dosiahnutia zhodných cieľov, čo podmieňuje rôznu efektivitu dosahovania cieľov;
- prítomnosťou algoritmov, ktoré nemajú svoju analógiu (cieľmi a prostriedkami ich dosahovania) v iných kultúrach;
- osobitosťami «obrazu sveta» prevládajúceho v kultúre, ktoré sa v rôznych kultúrach navzájom nezhodujú, a okrem toho, odlišnosťami tohto «obrazu sveta» od jeho objektívneho prvoobrazu — samotného Života;
- národné a nábožensky podmienené kultúry môžu, okrem toho, v sebe zahŕňať aj «exoterickú» (určenú pre všetkých) a «ezoterickú» (určenú pre rôznych «vyvolencov») zložku, ktoré určitým spôsobom navzájom spolupracujú, a všetko vyššie povedané o rozdieloch kultúr sa týka aj porovnania «exoterickej» a «ezoterickej» zložky — jak v rámci nejakej jednej kultúry, tak aj pri porovnávaní analogických zložiek rôznych kultúr.

Práve v dôsledku toho, že egregory národných a nábožensky podmienených kultúr a subkultúr objektívne existujú a navzájom sa líšia obsahom *informačno-algoritmického zabezpečenia činnosti (s nimi prepojených) spoločností a komunit, ako aj jednotlivcov patriacich k týmto spoločenstvám a komunitám*, tak všetky politické deklarácie a právne «garancie» rovnosti práv bez ohľadu na národný pôvod a náboženskú príslušnosť zostávajú prázdnyimi slovami, ktoré nenachádzajú svoj prejav, **po prvé**, v štatistikách opisujúcich život «multikultúrnych» spoločností a celého ľudstva, a **po druhé**, v dynamike zmien týchto štatistík na časovej osi.

* * *

Je to všeobecné pravidlo dejín, ktoré V.O.Ključevskij vyjadril v aforizme «zákonitosť

¹ Príkladom toho boli, napríklad, (vyššie uvedené v 4. kapitole) sťažnosti E.S.Vargu ohľadom «antisemitizmu» v ZSSR, ktoré boli sami osebe dôsledkom jeho úplného nechápania internacistickej podstaty historicky sformovanej judejsko-jevrejskej kultúry, v ktorej sám vyrástol. To isté sa týka aj väčšiny bojovníkov s «xenofóbiou» a «antisemitizmom»: vôbec si neuvedomujú defekty tých kultúr, ktoré sa snažia ochraňovať pred «xenofóbi», hoci aj «xenofóbi» vo svojej väčšine si neuvedomujú defekty vlastných kultúr.

historických javov je nepriamo úmerná ich duchovnosti»¹.

Výnimiek je len zopár a potvrdzujú toto pravidlo, pretože «výnimky» sú dôsledkom toho, že sa duchovnosť spoločnosti mení pod vplyvom cielene vykonávanej politiky, a zmena duchovnosti má za následok zmenu kvality života. Toto je oddávna známe z Koránu: «*Boh nemení to, čo sa deje s ľuďmi, kým ľudia nezmenia to, čo je v nich*» (Korán, 13:12 (11)), — a to, «čo je v ľuďoch», je duchovnosť: informácia a mravne podmienená algoritmika ich psychiky.

Medzi takéto «výnimky» patria, napríklad:

- Stalinská epocha *budovania socializmu v ZSSR: nie slovami, ale činmi* — keď sa pod vplyvom zmeny informačno-algoritmického obsahu národných kultúr menili aj všetky sociálne štatistiky;
- Malajzijský «kultúrno-ekonomický zázrak», ktorému Malajzia vďaka politike Mahathira Mohamada («antisemitu»² a «antiamerikánca», «odporcu globalizácie» (na biblický spôsob)), ktorý bol na čele krajiny od r. 1981 do r. 2003. Ako píše Wikipédia, «pri ňom sa Malajzia zmenila z krajiny s nízkorozvitou agrárnou ekonomikou na jedného z „ázijských tigrov“»³.

Tiež je dobré poznamenať, že ani jedna, ani druhá «výnimka» z dejinného pravidla vyjadreného V.O.Ključenským by nebola možná, ak by v ZSSR a v Malajzii boli platné — akoby «demokratické» — formálne, životom neopodstatnené ohraničenia na lehoty zotrvávania politikov vo vyšších štátnych funkciách.

Príčina toho spočíva v tom, že **trvanie procesov cielenej (tým skôr — sociálno-živelnej) prestavby informačno-algoritmického zabezpečenia egregorov národných kultúr — je výrazne dlhšie, než trvanie právomoci úradných osôb, ktoré je zakotvené v legislatíve takzvaných «demokratických» spoločností.** Následkom tohto, a tiež vplyvom praxe manipulovania davu, «demokratická» meniteľnosť vedenia krajiny negarantuje kontinuitu v realizácii kurzu rozvoja davo-«elitárnej» spoločnosti, pretože jak národné «elity», tak aj ich kurátori od ideového internacizmu sú

¹ Týmto aforizmom sa začína «Zošit s aforizmami» V.O.Ključevského (V.O.Ključevskij. Diela v 9 zväzkoch. — M.: Myšlienka. 1990. Zv. 9, str. 375).

Termínom «zákonitosť» sa vo vedeckom lexikóne rozumie vznik (opakovateľnosť) javu za určitých podmienok. Duchovnosť je vo svojej podstate egregor, ktorý je predovšetkým *hmotným (s poľovým charakterom hmoty)* objektom a v dôsledku svojej materiálnosti je nositeľom špecifického informačno-algoritmického obsahu. Ak je duchovnosť, v aspekte informačno-algoritmického zabezpečenia života spoločnosti, nemenná, tak udalosti sa opakujú ako na predstavení jednej a tej istej divadelnej hry, hoci sprievodné okolnosti (svojho druhu dekorácie) sa menia od krajiny ku krajine, od obdobia k obdobiu.

² Vid', napr. tu: http://jn.com.ua/disasters/mahathir_2210.html. Takúto charakteristiku dostal za to, že v jednom zo svojich vystúpení obvinil židovské burzové a bankárske kruhy v organizovaní globálnej finančno-ekonomickej krízy r. 1998, ktorá spôsobila značné škody kreditno-finančnému systému a ekonomike Malajzie. Tým samotným M.Mohamad potvrdil správnosť tvrdenia: «antisemiti» — to nie sú tí, ktorí nemajú radi židov, ale tí, koho nemajú radi samotní židia-internacisti.

³ Pritom je nutné dodať, že štartovné podmienky mnohonárodnej Malajzie (*zloženie obyvateľstva tvoria: Číňania, Indovia, Malajzijci, potomkovia anglických kolonizátorov: Malajzijci, podľa stavu z r. 1981 sú najviac utláčaní*) boli po viac ako storočnom utláčaní Veľkou Britániou, japonskej okupácii, boji za nezávislosť a nastolení vlastnej štátnosti, v r. 1981 neporovnateľne horšie, než štartovné podmienky ZSSR po približne 70 ročnom budovaní socializmu tesne pred vyhlásením prestavby klikou «Gorbačov — Jakovlev» v r. 1985; a kultúrno-ekonomické výsledky Malajzie v roku 2003 boli neporovnateľne lepšie, než výsledky postsovietskej RosSiónie v roku 2012. Toľko k otázke ohľadom cieľov štátneho riadenia, koncepcie ich dosiahnutia a kvalite riadenia, a tiež k otázke ohľadom role osobností v dejinách.

Vid' tiež analytickú správu VP ZSSR «Chile: generálna skúška obsadenia RF» zo série «O aktuálnom dianí» № 12 (60), r. 2006, v ktorej sa s určitými skráteniami uvádza referát «Skúsenosť dynamického rozvoja» Mahathira Mohamada na 6. Konferencii ADVISTA ARABIA (Džidda, Saudská Arábia), s ktorým vystúpil 14. marca 2004, a ktorý je v mnohom aktuálny aj pre postsovietsku RosSióniu. Ako možno pochopiť z jeho obsahu, Malajzia sa stala príkladom úspešnej modernizácie «skrze intuíciu» bez akýchkoľvek teoretických základov.

V analytickej správe «Dve posolstvá» zo série «O aktuálnom dianí» № 5 (29) r. 2004 bol tento referát M.Mohamada porovnaný s Posolstvom vtedajšieho prezidenta RF V.V.Putina (*zvoleného do druhého funkčného obdobia v rovnaký deň 14. marca, keď M.Mohamad vystúpil so svojim referátom*) Federálnemu zhromaždeniu RF na základe dania ich do súvisu s plnou zostavou zovšeobecnených prostriedkov riadenia/zbraní: porovnanie nedopadlo v prospech štátnosti RF počas celého jej trvania od r. 1991 do r. 2012...

vo väčšine prípadov proti *takému rozvoju, ktorý by podryval kulturologické výstuže davo-«elitarizmu»*¹.

Inými slovami:

Prejav demokracie nespočíva v obmedzovaní lehôt zotrvávania vo vyšších štátnych funkciách volených osôb ani v obmedzení počtu ich období (za radom či súhrnne), prejav demokracie spočíva v tom, aby v krajine nebol prítomný deficit riadiaco gramotných a kompetentných kádrov, ktoré chápu záujmy *istinného rozvoja* ľudu, spôsoby a prostriedky ich realizácie, kádre, ktoré *slúžia realizácii týchto záujmov nie zo strachu, nie pre odmenu, ale na základe svedomia*.

Toto sa žiada preto, aby v prípade nutnosti bolo možné zameniť úradnú osobu iným človekom — dokonca v priebehu jeho funkčného obdobia, ak si táto osoba nevie poradiť so zverenými povinnosťami; a rovnako tiež preto, aby bolo možné vystriedať znamenitého politika, po niekoľkých desaťročiach jeho svedomitej služby ľudu, nie menej kompetentným a spôsobilým pokračovateľom všeludového diela a tým zároveň zabezpečiť kontinuitu politiky a pokračovanie v dielach začatých vo funkčných obdobiach svojich predchodcov.

Skracovanie funkčných období a ich počtu nie je potrebné pre ľud, ale pre majiteľov falš-«demokracií», aby ľudom ako F.D.Roosevelt a J.V.Stalin neumožnili tvoriť dejiny samostatne; aby bolo možné bez problémov meniť jednu marionetu, «demokraticky» zvolenú bezmyšlienkovitým davom, za druhú marionetu, zvolenú nie menej «demokraticky», neprivádzajúc proces k takým rušivým incidentom, ako bola vražda prezidenta USA J.F.Kennedyho (ktorý začal točiť kormidlo «inam a ináč»), nakoľko takéto incidenty podryvajú autoritu systému a dôveru v neho davu obyvateľov; a vyhýbajúc sa tiež vraždám uchovávaným v tajnosti (vražda F.D.Roosevelta, J.V.Stalina), pretože uchovávanie takýchto tajomstiev je v mnohých prípadoch dosť komplikované, a ich odhalenie tiež diskredituje systém a naviguje myšlienky k jeho skutočným majiteľom a ich cieľom.

* *

*

Čo sa týka kvality života a možností ďalšieho rozvoja ľudstva, tak kľúčovou je tá zložka kultúry, ktorá je zameraná na formovanie jednotlivca v priebehu jeho života, počnúc od predhistórie jeho počatia a končiac jeho vstupom do dospelosti.

Ak sa obrátime k literatúre zaoberajúcej sa životom reliktných primitívnych kultúr a životom prastarých civilizácií, tak sa vyjasní, že v množstve primitívnych kultúr a v niektorých prastarých civilizáciách sa prechod jednotlivca do dospelosti uskutočňoval na základe «zasvätenia» (systému skúšok, sformalizovaného do rituálnej tradície). Pritom, z jednej strany, tínedžeri dokazovali svoju spôsobilosť v úlohe rovnocenných členov dospeléj spoločnosti, a z druhej strany, ich rodičia tiež dokazovali svoju spôsobilosť (*v úlohe dobrých rodičov*) ako členovia spoločnosti zasluhujúci si úctu, lebo vo svojich deťoch a vnukoch predĺžili život tejto spoločnosti. A tí, čo nezvládli prejsť zasvätením, sa za členov dospeléj spoločnosti nepokladali, napriek tomu, že biologicky sa stali zrelými jedincami druhu «Homo Sapiens». A hoci sa v rituáloch zasvätenia v niektorých kultúrach vyskytovali aj kruté, zámerne ľudí kaličiace procedúry², aj napriek tomu prítomnosť zasvätení v primitívnych kultúrach ukazuje na fakt, že oni aj starobylé civilizácie cítili nasledovné:

Človekom sa nestačí len narodiť, treba sa ním aj stať; a k tomu je potrebné prejsť určitou cestou osobného rozvoja a dosiahnuť na nej isté výsledky — jak telesné, tak aj duchovné. A to je nesporný fakt života.

A tak svoje predstavy o výsledkoch osobného rozvoja, umožňujúcich uznať biologicky dozretého jednotlivca človekom, vyjadrovali v rituáloch zasvätenia do dospelosti.

¹ Vid' prácu VP ZSSR «Základy sociológie» (3. časť, kniha 2, kap. 10. «Davo-«elitarizmus»: biologické predpoklady a kulturologické výstuže»).

² Ženská obriezka (odstránenie klitorisu a malých pyskov ohanbia), amputácia prstov alebo článkov prstov, vyrážanie alebo orezávanie zubov atď.

Na rozdiel od nich dnešné civilizované spoločnosti otázku výsledkov výchovy redukujú k zloženiu skúšok z «maturity»¹ (*u nás, momentálne, sú to testy ЕГЭ (*JSS*)*)². Plnosť občianskych práv (v spoločnostiach, kde nie sú stavovsko-kastové ohraničenia a ohraničenia podľa príznaku pohlavia) sa automaticky priznáva každému, kto dosiahol určitú vekovú hranicu (od 13 do 21 rokov, v závislosti od danej kultúry), okrem tých, ktorých psychiatri označili za mentálne zaostalých alebo psychicky chorých.

A výsledok je zákonitý. Ako ukázal škandál (r. 1998) spojený so sexuálnym harašením bývalého (42-ho) prezidenta USA Billa Clintona (nar. 1946) a stážistky v aparáte Bieleho domu Moniky Lewinskej (nar. 1973), tak v spoločnostiach, kde nevidia rozdiel medzi «banderlogami» a ľuďmi súcimi, sa nositelia zvieracieho a ďalších neľudských typov režimu psychiky môžu dostať až do najvyšších úrovní verejnej hierarchie vnútrosociálnej moci.

Ale ak je takýto postoj životu adekvátny, potom odkiaľ sa berú všetky tie vnútrosociálne antagonizmy a konflikty (až po úroveň svetových vojen), nesúlad civilizácie s biosférou, hroziace jej samozničením?

Preto naše predstavy o osobnom rozvoji a zákonitostiach existencie ľudskej spoločnosti nám neumožňujú uznať ako životu adekvátnu a legitímnu historicky sformovanú výchovnú a vzdelávanú prax, ktorá v podstate všetkých, čo dosiahli určitý vek priznáva plnoprávnymi občanmi, a tiež — súcimi ľuďmi, bez ohľadu na reálne dosiahnuté výsledky osobného rozvoja.

V našom chápaní, normálna kultúra v ľudskej spoločnosti musí byť charakterizovaná nasledujúcimi ukazovateľmi súcosti jednotlivca ako Človeka:

- nevratne Ľudský typ režimu psychiky musí byť všetkými dosahovaný k začiatku puberty, rozpoznané faktom aktivácie pohlavných inštinktov a končiacej završením práce genetických programov formovania celého organizmu a jeho štruktúr;
- spoločne s nevratne Ľudským typom režimu psychiky k začiatku puberty musí byť jednotlivec aj nositeľom osobnej dialektickej kultúry poznávania a tvorby;
- jeho videnie a chápanie sveta musí byť mozaikové a bohocentrické³, založené na hraničných zovšeobecneniach (prvotných rozdieloch) trojjednoty matérie-informácie-miery.

Inými slovami:

Človek súci — to je zmysluPlná vôľa v duchu osobného vyznávania Božieho Zámeru na základe vrodeneho religiózneho zmyslu — svedomia⁴. Práve to je Ľudský typ režimu psychiky. A preto ako následok:

- Ak niet vôle, niet ani Človeka: je len človeku podobné zviera alebo biorobot s organizmom biologického druhu «Homo Sapiens».
- Ak je vôľa prítomná, ale niet religióznosti (snaha o pravdivosť a vedomá voľba svojej misie v súlade so Zámerom), tak je len démon, ale niet Človeka.

Preto defektná je každá spoločnosť, v ktorej:

- sa táto norma nerozpoznáva ako norma predurčená Zhora, a životný ideál pre všetkých, kto ju ešte nedosiahol,
- a kultúrou spoločnosti sa nezaistuje obnovovanie tejto normy osobného sformovania k začiatku puberty v nadväznosti pokolení s rastúcou tendenciou obsiahnuť celú spoločnosť.

¹ V angl. jazyku slovo „maturity“ znamená „dospelosť“, „zrelosť“. – pozn. prekl.

² V preklade „Jednotná štátna skúška“ (forma zaškrťavacieho testu, namiesto klasických ústnych skúšok). – pozn. prekl.

³ T.j. myšlienkový strom, poradie rozširovania detailnosti na «obraze sveta» musí byť nasledujúci: Boh ⇒ Ním stvorený Vesmír ⇒ ... ⇒ Zem ⇒ (Biosféra ⇒ Jednotlivec ⇒ ...) alebo (množina priebežných záujmov jednotlivca v ich vzájomnom prepojení).

⁴ Ak je osobné vyznávanie Zámeru v niečom aj chybné, ale hlas svedomia nie je umlčaný, tak v dialógu s Bohom budú chyby odstránené. A ak je vyznanie chybné, a hlas svedomia je umlčaný rôznymi náboženskými dogmami alebo inými sociokultúrnymi predsudkami, tak jednotlivec sa mení na zaslepeného a zadubeného fanatika — zombi-biorobota.

Pritom Ľudský typ režimu psychiky nie je samocieľom, ale základom pre ďalší osobný rozvoj a tvorbu v súlade s Božím Zámerom, t.j. objektívna nutnosť pre výber a dosahovanie cieľov vyššej úrovne, voči ktorým sú tí, čo nedosiahli Ľudský typ režimu psychiky — nekompetentní.

Detailnejšie je táto téma rozobraná v práci VP ZSSR «Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty» a konkrétne v kapitole 7.2. «Životný algoritmus formovania osobnosti», kde sú opísané naše predstavy o tom, ako má normálne prebiehať osobný rozvoj, aby bolo možné dosahovať vyššie uvedené výsledky, ktorými je (podľa nášho názoru) charakterizovaná súčasť Človeka — nezávisle od pohlavia, rasy, etnického pôvodu, sociálneho statusu jeho klanu alebo rodičov.

A treba priznať, že ani jedna dnešná národná, alebo aj nábožensky podmienená kultúra nezabezpečujú dosiahnutie tejto komplexnej kvality k začiatku puberty. Vo všetkých týchto kultúrach základná štatistická masa obyvateľstva prežíva väčšiu časť svojho dospelého života v neľudských typoch režimov psychiky. Kultúry sa navzájom odlišujú len prerozdelením základnej štatistickej masy svojich predstaviteľov podľa neľudských typov režimu psychiky a podľa kultúrnych obalov, v ktorých sa tieto typy režimov psychiky prejavujú; a tiež podľa spontánnej (t.j. automaticky-mimovoľnej) štatistiky a rytmiky prechodu jednotlivcov od jedných neľudských typov režimu psychiky k iným neľudským typom režimu psychiky pod vplyvom vonkajších okolností.

Kultúra, podmienená historicky sformovaným judaizmom, uvádza základnú štatistickú masu svojich predstaviteľov do typu režimu psychiky «zombi» («biorobot» s organizmom biologického druhu «*Homo Sapiens*»). Napomáha tomu aj mužská obriezka, vykonaná na 8. deň po narodení, deformujúca činnosť vyššej nervovej sústavy v dôsledku toho, že receptory na špičke pohlavného údu sú odkryté počas celého života, a nie len epizodicky, ako je to predurčené anatómiou ľudského organizmu a normálnou fyziológiou biologického druhu. A pretože biologický základ je zmrzačený, nemôže sa na ňom prirodzeným spôsobom formovať plnohodnotná psychika, a v danom prípade ruské porekadlo lepšie, ako čokoľvek iné určuje diagnózu: «hlava celý čas myslí len na p..oviny»¹.

V dôsledku toho je vnímanie sveta a intelektuálna činnosť zmrzačených obriezku taká, že na mnohé veci sami nikdy neprídu, a existujú tiež veci, ktoré je im veľmi ťažké vysvetliť, apelujú na ich um-rozum.

Iné kultúry, založené na Biblii v jej historicky sformovanej podobe, udržiavali základnú masu obyvateľstva v zvieracom type režimu psychiky a tú najvzdelanejšiu časť obyvateľstva uvádzali do typu režimu psychiky «zombi». Od druhej polovice 20. storočia, v dôsledku rozšírenia všeobecného štandardného vzdelania uvádzajú základnú masu obyvateľstva do typu režimu psychiky «zombi», hoci informačno-algoritmické zabezpečenie týchto zombi sa odlišuje od židovsko-judejského štandardu.

Nebiblické kultúry boli v minulosti charakteristické podstatou analogickými štatistikami, hoci samotné charakteristiky sa mohli aj líšiť, a okrem toho sa od biblickej kultúry líšili aj kultúrnymi obalmi príslušných typov režimu psychiky. Potom, ako súčasná technosféra vyrobená v biblickej kultúre získala globálny charakter a vzdelávanie «európsko-amerického» typu začalo vstupovať do kultúr, ktorých základom nie je Biblia — základná masa ich obyvateľstva, ktorá získala takéto vzdelanie, začala byť tiež uvádzaná do typu režimu psychiky «zombi».

Na to je zameraná aj reforma vzdelávania v postsovietskej RosSiónii: jej ideálom je zákonrešpektujúci idiot, «kvalifikovaný spotrebiteľ», vyučený akejkoľvek profesii, ale neschopný samostatne vnímať život a myslieť, vypracúvajúci svoj vlastný zmysel života².

¹ Moderátorka televíznej relácie «Zdravie» J.V.Malyševa, ako doktorka medicínskych vied a profesorka, by tomu v podstate mala rozumieť. Napriek tomu ona propagovala obriezku a rozprávala o akejsi jej výhode (viď, napríklad: <http://www.youtube.com/watch?v=kOU1m-iARXc>). Sotva by až tak nerozumela neurofyziológii, no taká je orientácia politiky...

² Podľa slov zástupcu Predsedu Výboru pre vzdelávanie a vedu Štátnej dumy RF, Predsedu hnutia «Vzdelanie pre všetkých» Olega Smolina, Andrej Fursenko na každoročnom Seligerskom fóre mládeže 23. júla 2007 povedal, že podľa jeho názoru «chybou sovietskeho vzdelávacieho systému bol pokus vyformovať človeka-tvorcu, a dnešná úloha spočíva

Okrem toho vo všetkých kultúrach existujú faktory, pod vplyvom ktorých na základe neľudských režimov psychiky vznikajú príslušné modifikácie typu psychiky upadnutej do neprírodzenosti.

Nositelia Ľudského typu režimu psychiky boli v minulosti vo všetkých kultúrach hodnotení ako anti-systémový faktor podliehajúci zničeniu, alebo izolovaní od spoločnosti ako «čudáci», «nedostizne svätí spravodliví» a iná «exotika».

Vo výsledku tak všetky kultúry, ktoré nezaistujú dosahovanie Ľudského typu režimu psychiky k začiatku puberty, plodia davo-«elitarizmus», pretože nad ich nositeľmi majú moc:

- inštinkty: 1) stádovito-svorkovitého správania, 2) rodičovskej pripútanosti a 3) vnútroduhovej individuálnej a skupinovej konkurencie o «miesto pod slnkom», a tiež — rôzne kultúrne obaly v živote spoločnosti, v ktorých inštinktívne programy nachádzajú svoj prejav,
- démonická bezstarosť, nezodpovednosť a povyšovanie sa nad zvyškom spoločnosti a inými kultúrami.

Preto v spoločnosti dospelých je nositeľ Ľudského typu režimu psychiky zriedkavým javom a pomerne často býva odsudzovaný pre «nepraktickosť» alebo nenávidený pre porušovanie «zákonov» stáda-svorky.

Okrem toho, ako už bolo poznamenané skôr, nato, aby ľudí bolo možné exploatovať, musia byť predbežne utláčaní, alebo inými slovami, musia byť vytvorené podmienky, v ktorých by:

1. Vrodený potenciál osobného rozvoja utláčaných bol znížený v porovnaní s potenciálom osobného rozvoja utláčateľov.

Vo väčšine kultúr na tento zámer pracuje alkohol, tabak, a ďalšie narkotiká, ktoré okrem iného sú aj genetickými jedmi, poškodzujúcimi genetický mechanizmus a potenciál biologického zdravia a osobného rozvoja potomkov.

Okrem toho, v minulosti pre rodiny jednoduchého ľudu (dnešných tzv. «rozvitých krajín») bola charakteristická systematická «podvýživa», a to aj hladovanie, ktoré organizmu dieťaťa neumožňovali sa rozvinúť v plnej zhode s genetickým programom, a to aj keď neobsahoval žiadne defekty¹. A v súčasnosti sa pod vplyvom týchto faktorov a nimi vyvolávaných následkov nachádza väčšina obyvateľstva tzv. «nerozvinutých krajín», t.j. evidentná väčšina ľudstva.

Negatívny vplyv na genetiku a zdravie potomkov majú aj smilné pohlavné vzťahy predkov (jednak vplyvom infekcií a skrátka cudzorodých organizmov prenášaných pohlavným stykom, ale aj vplyvom telegónie — odovzdaniu neadekvátnej genetickej informácie v biopol'ových a eggregoriálnych procesoch).

2. Ľudia nemohli realizovať svoj potenciál rozvoja.

Môže to byť následkom najmä neadekvátnej rodinnej výchovy.

Ide o to, že mnohé algoritmy (životné zručnosti), ktoré sa týkajú osobnej kultúry zmyslov, intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti, ak to umožňujú podmienky, dieťa do svojho biopol'a «odpisuje» v podobe hotovej na použitie z biopolí okolitých ľudí². No ak vníma v rodine

v tom, aby bol vychovaný kvalifikovaný spotrebiteľ, schopný kvalifikovane narábať s výsledkami tvorby iných». Avšak vo vydaní «Literárnych novín» bezprostredne po Seligerskom fóre boli slová ministra predložené trochu ináč:

«Minister vzdelávania Andrej Fursenko, počas svojho vystúpenia na konferencii konajúcej sa v rámci všeruského mládežníckeho fóra „Seliger-2007“, organizovaného hnutím „Naši“, sa posťažoval na trvajúci od sovietskych čias, skostnatý systém vo svojom rezorte, úporne sa snažiaci pripravovať človeka-tvorcu. Avšak dnes, podľa názoru ministra, je základom vychovať spotrebiteľa, ktorý bude vedieť správne narábať s výdobytkami a technológiami, ktoré vypracovali iní». (Z článku na stránke «Fakty o RF»: <http://rufact.org/wiki/%D0%A4%D1%83%D1%80%D1%81%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE%20%D0%90%D0%BD%D0%B4%D1%80%D0%B5%D0%B9%20%D0%90%D0%BB%D0%B5%D0%BA%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B4%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87>).

Je ľudu potrebný A.A.Fursenko ako politický činiteľ? alebo by ho bolo užitočnejšie zamestnať až do penzie v cestnom staviteľstve, dať mu krompáč a lopatu, a čas strávený vo funkcii ministra mu odrátať zo započítaných rokov?

¹ V 1990-tych rokoch sa pod vplyvom reformátorov organizovanej ekonomickej genocídy a sprievodnej podvýživy a hladu, posilnených hypodynamiou v mestskom štýle života, ocitla ne-«elitárna» väčšina niekoľkých pokolení, ktoré sa v tomto období narodili. Následky tohto ešte nie sú prekonané.

² V opačnom prípade si ich dieťa musí vypracovať samostatne. V tom mu ale môžu brániť znížený genetický potenciál rozvoja a brzdiaci, deformujúci vplyv alternatívnych algoritmov («životných zručností»), ktoré sa nachádzajú v biopolíach

pokračovanie →

komunikáciu s dospelými ako osobné nebezpečenstvo, ako stres, potom sa od nich duchovne izoluje a kvôli tomu «neodpisuje» dokonca ani tie (pre jeho rozvoj nevyhnutné) komponenty osobnej kultúry celkovej psychickej činnosti, ktoré sú prítomné u iných členov rodiny. Nanešťastie, v mnohých rodinách kvôli osobitému životu ich predkov deti prakticky nemajú čo «odpísať» z biopolí dospelých a rodových egregorov svojich predkov: ich predkovia prežívali v neľudských typoch režimu psychiky, v dôsledku čoho sa len málo užitočného pre sformovanie Človeka nachádza v duchovnom dedičstve mnohých rodín.

Okrem toho, dospelí musia deťom venovať svoju pozornosť, prenikať do ich problémov, napomáhať deťom v ich osobnom rozvoji. Za týmto účelom musia mať dospelí dostatok voľného času a síl, ktoré v živote pod mocou systému exploatacie «človeka človekom» sú plne pohlcované exploitátormi. A u dospelých takisto musí existovať určitá túžba a zručnosť v práci s deťmi, čo v mnohých rodinách chýba ešte vo väčšej miere, než voľný čas a sila...

3. Ľudia si nemohli osvojiť vedomosti a zručnosti (vrátane pod vplyvom faktorov 1 a 2), ktoré by im umožnili vojsť do riadiacej sféry, aby tak zamenili riadiace osoby zneužívajúce svoju moc.

Túto úlohu vo väčšine vysoko rozvinutých spoločností rieši vzdelávací systém, schopný zmeniť ľubovoľné štedro Bohom obdarené dieťa na idiota, ak sa ono tomuto systému poddá¹.

V menej civilizovaných spoločnostiach sa táto úloha rieši rodinným charakterom výchovy a vzdelávania popri rodinno-klanovej špecializácii práce, v dôsledku čoho «cudzí» nemajú dostup k osvojeniu si určitých vedomostí a zručností, a najmä tých, ktoré sú v spoločnosti potrebné na realizáciu rôznych druhov moci. Práve v dôsledku tohto sa v davo-«elitárnych» spoločnostiach životom potvrdzovala správnosť odsudzovania situácii typu «z bedára stal sa pán» — človek z prostého ľudu vo väčšine prípadov jednoducho nemal zručnosti potrebné na plnenie «šľachtických» — v podstate riadiacich funkcií, čo aj podmieňovalo jeho egregoriálny status, popri statuse jeho rodových egregorov; no dejiny poznajú aj výnimky z tejto davo-«elitárnej» zákonitosti.

V civilizovaných spoločnostiach na tento účel pracujú aj televízia a internet: odvádzajú pozornosť detí a dospelých od reality a nahrádzajú ju rôznymi druhmi ilúzií, hlúpymi zábavkami pri ktorých ľudia marnia čas, ktorý by inak mohli využiť na osobný rozvoj seba a svojich detí.

Práve pod vplyvom týchto faktorov predbežného útlaku a deformácie osobného rozvoja sa ľudia stávajú nekompetentní, nevzdelateľní, bez vôle, tvorivo neplodní, živoriaci mimo riečisko Zámeru a v dôsledku toho aj nespôsobilí vstúpiť do riadenia (ak sa v živote stretávajú so zbesilým «elitárnym» riadením), aby ho mohli vykoreniť.

A pretože všetko vyššie opísané platí, tak **likvidácia exploatacie «človeka človekom»**, a tým skôr likvidácia systémovo organizovanej exploatacie — **neznamená napísanie a uvedenie do platnosti zákonov** o «spoločnom vlastníctve», o «zákaze exploatacie človeka človekom», «o rovnosti práv všetkých občanov bez ohľadu na...» atď., **ale znamená odstránenie systému predbežného útlaku a deformácie osobného rozvoja**. Toto, viac než čokoľvek iné, je potrebné na zabezpečenie všestranného a úplného osobného rozvoja všetkých, t.j. potrebné na dosiahnutie k začiatku puberty vyššie spomínaných ukazovateľov: Ľudského typu režimu psychiky, vypracovania efektívnej osobnej kultúry poznávania a tvorby, mozaikového bohocentrického videnia a chápania sveta trojjednoty matérie-informácie-miery.

A k tomu je potrebná duchovná tvorba, t.j. očistenie noosféry Zeme od všemožného odpadu a ohavností, a vybudovanie informačno-algoritmických systémov egregorov národných kultúr ako aj integrálnej kultúry ľudstva tak, aby tieto zabezpečovali k začiatku puberty dosahovanie vyššie menovaných kvalít, ktorými vyjadrujú ľudskú dôstojnosť všetci, čo nie sú postihnutí vážnymi

starších členov rodiny a v rodových egregoroch. Okrem toho platí princíp «Ohýbaj ma mamko, pokiaľ som ja Janko, bo keď budem Jano, neohneš ma mamko!»: t.j. rozvoj určitých kvalít je možný len v určitých vekových obdobiach a v mnohých prípadoch je podmienený rozvojom iných kvalít v ešte ranejšom vekovom období.

¹ Podrobnejšie na túto tému viď práce VP ZSSR «Základy sociológie» (Časť 3, kniha 2, kapitola 10.7. «Vzdelávací systém») (r. 2010) a «Potrebujeme inú školu...» (r. 2005).

poškodeniami organizmu v dôsledku chorôb a zranení, ktoré skutočne vylučujú možnosť plnohodnotného rozvoja osobnej psychiky.

Ešte jeden aspekt problému vykorenenia exploatacie «človeka človekom» je spojený s druhou zložkou kultúr, do ktorej sme zaradili informačno-algoritmické zabezpečenie spolupráce jednotlivca s ďalšími členmi spoločnosti, technosférou a prírodným prostredím.

Ak podrobíme analýze historicky sformované národné a nábožensky podmienené kultúry v tomto aspekte, tak sa vyjasní, že:

V súčasnosti i v dohľadnej historickej minulosti sa židovsko-judejská kultúra, skúmaná ako informačno-algoritmický systém, prezentuje ako jedinečná v tom zmysle, že práve v nej sa nachádzajú určité ciele globálneho významu aj aktívna algoritmika ich dosiahnutia.

Práve pre túto okolnosť karhanie i popieranie ideového internacizmu, ako aj jeho globálno-politickej praxe, nie je preň ani alternatívou, ani prekážkou na dosiahnutie neobmedzenej globálnej moci. V dôsledku bezalternatívne jedinečného informačno-algoritmického zabezpečenia svojej činnosti nemá ideový internacizmus historicky sformovaného judaizmu žiadnu konkurenciu v porovnaní so všetkými ostatnými davo-«elitárnymi» kultúrami v priebehu celej dohľadnej histórie.

A tak pre predstaviteľov nežidovských a nejudajských kultúr je najlepšou stratégiou dosiahnutia spotrebiteľského a sociálno-statusného blaha v tomto svete — «zapredať sa židom». A na to je potrebné mať buď od počiatku «spotrebiteľskú hodnotu» pre majiteľov a pohlavárov ideového internacizmu, alebo ju vytvoriť od nuly. Pritom je treba dodať, že osobitne sa oceňuje úprimná «židoexaltácia», v základe ktorej leží zmrzačená mravnosť a intelektuálna nespôsobilosť v chápaní histórie, politológie, psychológie a sociológie vcelku. T.j. všetko v plnom súlade s doktrínou «Deuteronómium-Izaiáš»: buď slúžiť majiteľom doktríny, alebo odísť do historického nebytia.

Avšak toto je stratégia dosiahnutia spotrebiteľského a sociálno-statusného blaha v tomto svete, ale nie stratégia realizovania plnosti ľudskej dôstojnosti v živote. A neexistuje žiadny dôkaz toho, že práve doktrína «Deuteronómium-Izaiáš» vyjadruje Božie predurčenie vo vzťahu k osudom ľudstva, preto za neodbytnosť v jej uvádzaní do života sa bude treba zodpovedať pred Bohom, a za bezduchú lojalitu k nej sa bude treba zodpovedať ešte prísnejšie, než za neodbytnosť.

Okrem toho:

Život ako taký, a najmä — biologická degenerácia biblicky-civilizovaných a napodobujúcich ich «svetských» spoločností¹, a taktiež nimi vytvorená globálna biosfericko-sociálna kríza, sú objektívnym ukazovateľom toho, že spomenutá doktrína nemá podporu Zhora: **Boh nie je schizofrenik, aby vykoreňoval Ním prikázanú pravdovernosť.**

T.j. biblický projekt zotročenia ľudstva v mene Boha — globalizácia na biblický spôsob — predstavuje sama osebe grandiózny podfuk, v ktorého moci sa, však, ocitli mnohé kultúry — a nielen tie, ktoré veria v inšpirovanosť Biblie Bohom v jej historicky sformovaných verziách, ale aj tie, ktoré neveriac jej, držia sa svojich národných a nábožensky podmienených foriem davo-«elitarizmu» a exploatacie v ňom «človeka človekom».

Alternatívou ideovému internacizmu, založenému na doktríne «Deuteronómium-Izaiáš», môže byť len vykorenenie davo-«elitarizmu» v globálnych rozmeroch vo všetkých jeho možných formách existencie. A to predpokladá rozvoj, rozšírenie a uvedenie do života mocnejšej koncepcie globalizácie, prameniacej z objektívnej pravdovernosti (mravnosti obsahovo iného charakteru) a zahŕňajúcej v sebe iné ciele a inú algoritmiku ich dosiahnutia. Jej nositeľmi sa musia stať všetky národné kultúry a kultúry diaspór, vrátane židovsko-judejskej.

¹ Nárast štatistiky chorobnosti predstihuje pôrodnosť: viac ako 90 % novorodencov má nejaký patologický jav, vrátane defektívno-genetických, a väčšina zdravých novorodencov má sklon ochorieť neskôr buď kvôli genetickým predispozíciám k niektorej z chorôb, alebo pod vplyvom stresov a zlej ekológie; onkologické ochorenia sa šíria takým tempom, že situácia dospela až k postihnutiu dieťaťa v lone matky; šíri sa «epidémia» neplodnosti; približne polovica obyvateľstva je závislá od pomoci psychológa alebo psychiatra, čo zvyšuje hrozbu antisociálneho správania množstva jedincov biologického druhu „Homo Sapiens“, ktorí sa nestali ľuďmi — až po terorizmus a úmyselné organizovanie technogénnych MEGA-katastrof.

V opačnom prípade bude egregoriálna algoritmika celého súboru národných a nábožensky podmienených kultúr v jej historicky sformovanej podobe, tak ako predtým, uskutočňovať «egregoriálny podfuk» voči celej množine ľudí, ktorí nedosiahli Ľudský typ režimu psychiky (a tiež tých, čo ho stratili pri strate sebaovládania v rôznych okolnostiach) a nedisponujú náležitými vedomosťami a zručnosťami, *primerane egregoriálnemu statusu každého z nich v čase interakcie s tým-ktorým egregorom*.

A v tomto v minulosti historicky sformovanom a dodnes funkčnom systéme vzájomne prepojených egregorov nositeľov neľudských typov režimu psychiky — najvyšším hierarchickým statusom (pre najväčšie obsiahnutie sfér činnosti, čo je podmienené globálnou úrovňou stanovovania cieľov) disponuje práve egregor židovsko-judejského ideového internacizmu a s ním spojený egregor biologického internacizmu «LGBT»-komunity, v dôsledku čoho:

- nelojálnosť voči algoritmike týchto egregorov v politike a biznise **pri neľudských typoch režimu psychiky vzbúrenca, ktorý nemá algoritmickú podporu svojich egregorov v príslušných sférach činnosti**¹ — je zárukou sociálnych neúspechov jeho samotného a určitej časti jeho príbuzných a blízkych (až po biologicky predčasnú smrť alebo záhubu);
- a lojálnosť zabezpečuje prosperitu (kariéru, bohatstvo atď.) úmerne oceneniu «spotrebiteľskej hodnoty» daného jednotlivca algoritmikou egregorov židovsko-judejského internacizmu a «LGBT»-komunity.

Avšak nositelia Ľudského typu režimu psychiky stáli v každej dobe a v každom ľude mimo moc tohto egregoriálneho systému, nakoľko oni sú zástupcami Boha na Zemi, žijúci v súbornosti, hoci ich súbornosť je len jedným z mnohých segmentov noosféry tejto planéty a nie práve najpočetnejší svojou zostavou jedincov, ktorí ho podporujú.

Okrem toho, kultúra musí zohľadňovať špecifickosť realizácie genetického rozvojového potenciálu jak mužmi, tak aj ženami. Funkcie pohlaví v živote biologického druhu «Homo Sapiens» sú rozdielne a pritom vzájomne prepojené.

Nikto nemôže nahradiť ženu ako rodičku a v živote novorodeného človeka prvú vychovávateľku a učiteľku. No v období tehotenstva a starostlivosti o drobca je žena funkčne veľmi obmedzená vo všetkých ostatných pre ňu možných sociálnych úlohách. Kvôli týmto biologickým okolnostiam sa práve na muža kladie funkcia zabezpečenia ženy a detí všetkým potrebným pre život, minimálne v obdobiach jej zníženej sociálnej funkčnosti.

Ak budeme skúmať tieto funkcie pohlaví, vyčleniac pred zátvorku kultúrne podmienenú zložku, tak v aspekte biológie je plnenie všetkých funkcií spojených s reprodukciou pokolení biologického druhu uskutočňované na úrovni vrodenej programov inštinktívneho správania jedincov každého z pohlaví. U biologického druhu «Homo Sapiens» sa normálna reprodukcia pokolení v komplexe programov správania vrodenej inštinktov zabezpečuje nasledovne:

- Samička priťahuje k sebe pozornosť samčeka, ktorého si (možno si to ani neuvedomujúc) intuitívne vybrala ako budúceho otca svojich detí.
- Nasleduje odvetná reakcia samčeka.
- Ak samček reaguje kladne, t.j. odpovedá samicke vzájomnosťou, tak inštinktívna algoritmika predpokladá jeho psychologickú pripútanosť k voličke-vyvolenej, ktorá zabezpečuje jeho podriadenosť voči nej s cieľom uspokojovania potrieb a starostlivosti o ňu a deti. Pre túto biologickú okolnosť prakticky vo všetkých jazykoch existujú porekadlá typu «nikto nie je hrdinom pred vlastnou ženou». K deťom vzniká tiež inštinktívne podmienená pripútanosť, no nie tak silná ako u samiciek.

¹ Rebel nemá podporu vlastných kultúrnych egregorov aj preto, lebo v biblickej kultúre je ich algoritmika v týchto sférach činnosti v mnohom identická algoritmike židovsko-judejskému egregoru, pretože programy správania sú kópiami ich judejských analógov, avšak vo verzii «light»: t.j. so zníženou funkcionalitou — napríklad, oslabené sú možnosti korporatívnej činnosti pri absencii jej priameho alebo nepriameho vedenia zo strany predstaviteľov židovsko-judejského egregoru.

- Samička je zase, tiež inštinktívne, pripútaná k dieťaťu s cieľom jeho ochrany a uspokojenia jeho potrieb.

Mužská polygamia nie je biologickou normou pre druh «Homo Sapiens», ako to tvrdia mnohé publikácie, schvaľujú a propagujú týmto spôsobom smilnosť a podkopávajú tým inštitút rodiny v spoločnosti. Polygamia je prostriedok reprodukcie pokolení v «havarijnom režime» existovania populácie, pretože kvôli rozdeleniu funkcií medzi pohlaviami je úmrtnosť samcov pod vplyvom rôznych druhov nebezpečenstiev, s ktorými sa priamo stretávajú pri plnení funkcie svojho pohlavia (zabezpečovanie života samičiek a detí, vrátane ich ochrany pred rôznymi hrozbami) — vyššia, než úmrtnosť samičiek. Tým skôr v podmienkach tvrdej vnútrodruhovej konkurencie o «miesto pod slnkom» môže úmrtnosť samcov pri šarvátkach s konkurentmi zmeniť pomer početnosti pohlaví tak, že samcov v reprodukčnom veku nemusí na všetky samičky v reprodukčnom veku vôbec stačiť. V tomto prípade sa aktivujú inštinktívne programy polygamného pohlavného správania. Tieto zabezpečujú oveľa rýchlejšiu reprodukciu pokolení na úkor toho, že takmer všetky samičky tak či onak rodia, avšak kvalita výchovy pod vplyvom polygamie sa v tej či onej miere znižuje, pretože vo výchove detí sa musia permanentne, a nie len sporadicky, zúčastňovať minimálne obaja rodičia¹, a v ideálnom prípade aj starší príbuzní.

Takýto je biologický základ, ktorý je schopný zabezpečiť reprodukciu pokolení biologického druhu «Homo Sapiens» dokonca pri úplnom vynulovaní kultúry.

Kultúra, ktorá dosiahla určitý stupeň svojho vývoja, na ktorom sa v nej objavujú ciele presahujúce hranice uspokojenia fyziologických a všedných každodenných potrieb, mení svorku-stádo na spoločnosť, samčeka na muža a samičku na ženu. Ak by kultúra zabezpečovala dosahovanie Ľudského typu režimu psychiky, potom by zmenila davo-«elitarizmus» na súbornosť v Bohodržave, muža na Muža a ženu na Ženu. A o to je nutné sa usilovať.

Pritom treba chápať, že osobný rozvoj chlapcov a dievčat je geneticko-kultúrno² predurčené zameraný na dosiahnutie nevratne Ľudského typu režimu psychiky, avšak postupnosť priebehu etáp rozvoja je rôzna, a je podmienená funkciami pohlaví v reprodukcii pokolení.

Dievča, absolvujúce cestu k dospelosti, sa pripravuje na úlohu matky. V živote populácie biologického druhu si reprodukcia pokolení žiada, aby sa samičky a deti, ktorých akcieschopnosť a odolnosť pred vplyvom ničivých faktorov životného prostredia nemusí byť dostatočná, podľa možností nedostávali do nebezpečných situácií. K tomu je potrebné, aby intuícia vždy včas varovala pred nebezpečenstvom, a aby sa dievča naučilo počúvať jej hlas, dokonca ak aj nevie pochopiť a racionálne objasniť charakter tejto hrozby a spôsob ochrany pred ňou.

Chlapec, absolvujúci cestu k dospelosti, sa pripravuje k bezprostrednej práci s problematikou, vrátane prípravy byť ochrancom matiek a detí v nebezpečných situáciách. A kvôli tomu sa musí naučiť jednať v nich zmysluplne a účelovo, a nestrácať pritom sebakontrolu. Tieto zručnosti, tak ako aj mnohé iné, môžu byť vo väčšine prípadov v historicky sformovaných kultúrach vypracované len na základe určitej praxe. K tomu sú však potrebné dve podmienky: po prvé, je potrebné sa ocítať v reálnych, potenciálne nebezpečných situáciách, avšak intuícia je tomu prekážkou, po druhé, na vyriešenie nebezpečných situácií je nutné vedieť používať intelekt.

Preto v súlade s týmito úlohami, ktoré bude treba v dospelosti riešiť, je v rámci vlastného osobného rozvoja:

- dievčatám dané si najprv osvojiť intuíciu, a potom si osvojiť intelekt — práve preto sa väčšina dievčat vyhýba hrám s nebezpečenstvami;

¹ Vo väčšine prípadov ani žena, ani muž osamote nie sú schopní vychovať človeka adekvátnym spôsobom, nakoľko dieťa bez ohľadu na svoje pohlavie musí pre svoj plnohodnotný osobný rozvoj vidieť vzory správania jak mužského, tak aj ženského typu, a musí sa nachádzať pod ich rovnako starostlivým, avšak svojráznym vplyvom.

² Spojenie «geneticko-kultúrno» znamená, že predurčenosť má dvojaký charakter: po prvé, genetický mechanizmus druhu «Homo Sapiens» v sebe nesie potenciál vytvorenia kultúry, v ktorej je dosiahnuteľný Ľudský typ režimu psychiky ako základ pre misiu človeka v živote — byť zástupcom Boha na Zemi, a po druhé, spoločnosť si takúto kultúru musí vypracovať sama.

- a pre chlapcov je nutné si tieto úlohy osvojiť v opačnom poradí: najprv si osvojiť intelekt, a potom intuíciu — práve preto väčšina chlapcov «vyhľadáva dobrodružstvá» a svojimi hrami s nebezpečenstvom desia rodičov a pri neúspechoch spôsobujú sebe, rodičom a okolitým ľuďom rôzne nepríjemnosti.

Napriek tomu v kultúrach, ktoré deti nevedú k dosiahnutiu Ľudského typu režimu psychiky k začiatku puberty, cestu osobného sformovania až do konca absolvujú len jednotlivci. Väčšina dievčat, k obdobiu vstúpenia do dospelosti, si neosvojí intelektuálny potenciál náležitým spôsobom, a chlapci vstupujú do dospelosti väčšinou intuitívne otupení, alebo s intuíciou rozvitou do určitého stupňa, nie však integrovanou do ucelenej psychiky¹.

Následkom toho vo všetkých jazykoch existujú porekadlá typu:

- «ženy sú sliepky» a anekdoty o «ženskej logike» a «blondínkach», ktoré poukazujú na neosvojenosť intelektuálneho potenciálu² základnou štatistickou masou žien,
- a «chlapi majú „dlhé vedenie“»³, ktoré poukazujú na neosvojenosť intuitívneho potenciálu základnou štatistickou masou mužov.

Ako následok:

- ženy, pri neosvojení si intelektuálneho potenciálu, nie sú schopné vecne objasniť životnú adekvátnosť svojich intuitívnych pohľadov (a tiež svoje správanie v minulosti);
- muži, pri neosvojení si intuitívneho potenciálu, až po «nastváraní hlúpostí» sú schopní objasniť, ako bolo treba konať v danej situácii ináč, aby všetko dobre dopadlo.

V pravdovernej kultúre aj chlapci aj dievčatá musia KOMPLETNE absolvovať cestu osobného sformovania — formovania plnohodnotnej psychiky: t.j. pri Ľudskom type režimu psychiky ženy musia byť racionálne, a muži musia byť intuitívni.

Hoci pre anatomické a fyziologické rozdiely organizmov mužov a žien (jak v aspekte biochémie a jej rytmiky, tak aj v aspekte biopoľa) a rozdielnosť funkcií pohlaví v živote biologického druhu — ženská psychika sa nepochybne aj v tomto prípade bude odlišovať od mužskej. Avšak nebude takej situácie, keď predstavitelia jedného pohlavia hľadajú na predstaviteľov toho druhého ako na bytosti iného biologického druhu žijúceho s nimi v symbióze, alebo ako na mimozemšťanov — t.j. tak, ako je tomu teraz.

Pritom treba chápať, že tvorivý potenciál je rovnako vlastný aj mužom, aj ženám, no v drvivej väčšine prípadov je realizovaný odlišne.

- Tvorivý potenciál muža sa realizuje prevažne priamo pri riešení tých problémov, na ktoré v živote narazí.
- Tvorivý potenciál ženy pri riešení problémov stojacich mimo rodiny — *pretože ona sama je matka, a v tejto úlohe je nenahradiateľná* — sa realizuje prevažne nepriamo cez jej deti, a čiastočne aj cez muža (alebo druhov a milencov, ak žije nemravne).

¹ Okrem toho, pre dievčatá a ženy je charakteristické kolísanie akcieschopnosti pod vplyvom zmeny hormonálneho pozadia v súlade s rytmikou menštruačného cyklu. V dôsledku toho môže byť dievča (žena) v jednom období cyklu mimoriadne geniálna, a v inom období zasa mimoriadne nespôsobilá. A milujúci muž musí túto rytmiku brať do úvahy, aby neuvádzal ženu do situácií, ktoré si vyžadujú určitú spôsobilosť v tie dni, keď toho nie je schopná fyziologicky.

U mladíkov a mužov je hormonálne pozadie stabilnejšie a nevykazuje natoľko citeľný vplyv na psychiku a spôsobilosť. Hoci biorytmiku treba zohľadňovať u všetkých detí a dospelých, avšak u dievčat (žien) je to potrebné robiť obzvlášť.

² Hlas emócií často dostáva oveľa vyššiu prioritu ako hlas logiky. A často aj vďaka despotizmu vlastných emócií u jedincov-nositeľov niektorého z neľudských režimov psychiky, napriek tomu že dostáva cez intuíciu množstvo informácií, nie sú navzájom pospájané vždy logicky bezchybne. — pozn. prekl.

³ V zmysle: nevedia čítať „medzi riadkami“, nevedia správne predvídať, ale hodnotia logicky správne až na základe faktov, po tom čo sa udalosť stala („Po boji je každý generálom“). Bez intuície, dokonca aj s bezchybnou logikou, je jedinec ochudobnený o veľké množstvo života adekvátnych informácií. — pozn. prekl.

Z menšej časti sa tvorivý potenciál mužov realizuje nepriamo cez ich deti a ženu (alebo družky a milenky, ak žijú nemravne), a tvorivý potenciál žien (ak vedú rodinný život) sa z menšej časti realizuje priamo pri riešení problémov netýkajúcich sa rodiny, na ktoré v živote narazia.

Preto, ak niektorý z mužov podľa názoru spoločnosti vykonal niečo znamenité, tak táto spoločnosť by mala byť predovšetkým vďačná jeho matke (a možno aj babičkám), nakoľko v období, počnúc od predhistórie počatia, po vstup dieťaťa do rečového obdobia a začiatku jeho vlastného aktívneho poznávania a tvorby — bola práve matka, bezalternatívne, hlavným dospelým človekom v osude a živote každého, prvým učiteľom a prvým vychovávateľom, kurátorom osobného rozvoja. Práve v tomto období sa zakladajú telesné a biopoľové štruktúry organizmu a formujú sa tie základy psychiky, na ktorých sa neskôr rozvíja a osvojuje poznávaco-tvorivý potenciál. Ak týchto základov niet, tak *na alternatívnej im prázdnote* nemôže vzniknúť nič užitočné pre spoločnosť a samotnú osobu. Úloha muža, ako bezprostredného vychovávateľa a učiteľa dieťaťa sa stáva dôležitou až v ďalších etapách osobného rozvoja.

A preto, ak skúmame spoločnosť v časových intervaloch obopínajúcich život niekoľkých pokolení, tak za ženou stoja — prevažne riešenia strategických úloh v duchu koncepcie, pod mocou ktorej sa spoločnosť nachádza (hoci žena si to nemusí ani uvedomovať); a za mužom stoja — prevažne riešenia taktických úloh v duchu konceptuálne podmienenej stratégie.

A riešenie úloh oboch kategórií prebieha v riečisku eggregoriálnej algoritmiky príslušnej národnej alebo nábožensky podmienenej kultúry. Stávať proti sebe mužský a ženský princíp, zveličovať jeden z nich a znižovať význam druhého je neprirodzenou hlúposťou, pretože:

- stratégia bez taktiky — je analógiou nešikovnosti;
- taktika bez stratégie — je analógiou slepoty.

Pritom však treba chápať, že skutočné životné stratégie sú podmienené koncepciami organizácie života spoločnosti ako jediného uceleného organizmu v nadväznosti pokolení. A nefunkčnosť prevládajúcej koncepcie predstavuje hrozbu pre život spoločnosti, a zmena koncepcií má za následok aj zmenu životných stratégií a taktických prostriedkov jednotlivcov a celej spoločnosti.

Preto v rodine aj v živote spoločnosti musia predstavitelia oboch pohlaví vyplňať pre každého z nich prirodzené biologické a sociálne funkcie, navzájom sa pritom dopĺňajúc. Úlohy strategického charakteru aj úlohy taktického charakteru musia byť rovnako riešené najlepším možným spôsobom v riečisku Božieho Zámeru v ich prepojenosti, a kultúra musí byť zameraná na to, aby v živote spoločnosti realizovala túto možnosť v masovej štatistike života mnohých osôb oboch pohlaví.

7. Vysvetlivka ku 6. kapitole:

Pre niektorých z tých, ktorí práce VP ZSSR čítajú, ale neprijímajú

V súvislosti s odhalením a konštatovaním faktu jedinečnosti židovsko-judejskej kultúry v 6. kapitole, jej informačno-algoritmickou prevahou nad inými davo-«elitárnymi» kultúrami, najmä v aspekte podriadenia národných davo-«elitárnych» kultúr globálnej politike realizácie biblického projektu — mnohí ľahkomyselní a povrchní jedinci, neželajúci sa zat'ážovať tým, čo je uvedené v preambule k 6. kapitole, budú tvrdiť, že v tejto kapitole sa VP ZSSR sám demaskoval ako periféria nadjudejského prediktora — globálnej nadjudejskej konceptuálnej moci, pretože uznal objektívny fakt prevahy židovsko-judejskej kultúry a židov nad všetkými ostatnými kultúrami a ľuďmi.

Preto takýmto «banderlogom» tu osobitne vysvetlíme:

- VP ZSSR neuznal «objektívny fakt prevahy židovsko-judejskej kultúry a židov nad všetkými ostatnými kultúrami a ľuďmi», ale poukázal na objektívnu nemožnosť *na základe neľudských typov režimu psychiky* čeliť židovsko-judejskému internacizmu a vykoreniť internacistickú zložku židovsko-judejskej kultúry, podmienenú osobitosťami eggregoriálnej algoritmiky židovsko-judejskej kultúry a všetkých ostatných kultúr v ich historicky sformovanej podobe. K tomu je nutný ľudský typ režimu psychiky ako základ pre prijatie na seba misie zástupcu Božieho na

Zemi a táto pozícia je adresovaná všetkým bez rozdielu od ich etnického pôvodu a kultúrnej príslušnosti.

- Ak sa niekto cíti urazený, pretože jeho psychika zareagovala na jeho priradenie k «banderlogom», a VP ZSSR neuznal jeho «elitárne» ambície a sebahodnotenia (národné, náboženské a.i.), tak nič — **okrem vlastnej v sebe vypestovanej samolúbosti** — mu nebráni:
 - pochopiť, v čom je podstata hriechu pýchy a v čom rozdiel medzi typmi režimov psychiky,
 - a po tomto — vynaložiť premyslené vôľové úsilie k tomu, aby dosiahol nevratne Ľudský typ režimu psychiky a žil aj naďalej na jeho základe, pomáhajúc aj druhým prejsť k nevratne Ľudskému typu režimu psychiky (Božie Kráľovstvo sa zatiaľ iba blahozvestuje¹, no každý doň vojsť môže — do života v súbornosti — len vo výsledku svojich vlastných premyslených činov a úsilia)².
- Cieľom Koncepcie spoločenskej bezpečnosti nie je vybudovanie alternatívneho biblickému, ešte «vymakanejšieho» davo-«elitarizmu» v lokálnom alebo globálnom rozsahu na základe vybudovania systému odhaľovania typov režimu psychiky a certifikácie obyvateľstva s následným obmedzením práv tých, čo boli označení za «neľudí», ale prechod ku globálnej kultúre mnohonárodného ľudstva, v ktorej:
 - nevratne Ľudský typ režimu psychiky je dosahovaný všetkými k začiatku puberty;
 - strata Ľudského typu režimu psychiky pod vplyvom okolností sa v spoločnosti hodnotí ako jav nedôstojný človeka;
 - egregoriálna algoritmika je charakterizovaná slovami «súbornosť v Bohodržave»³ a realizuje slobodu vôle všetkých a každého v riecisku Božieho Zámeru.
- Za typ režimu psychiky, v akom sa jednotlivec nachádza a koná, zodpovedá on sám (predovšetkým pred svojim vlastným svedomím) a nie VP ZSSR, ani Boh alebo kto ešte. A práve z tohto dôvodu sa žiadne procedúry (rituály) odhalenia typu režimu psychiky a certifikovania jednotlivcov v súlade s požiadavkami Koncepcie spoločenskej bezpečnosti — neplánujú; neplánujú sa ani «školy Ľudí» (*nakolko všeobecné princípy existujú, ale niet univerzálnych metodík absolvovania cesty od toho, čím práve konkrétny jedinec je, až k Človeku súcemu*). Toto všetko sa v KSB hodnotí ako objektívne nepriateľské konanie, hoci nikomu sa nebráni poukazovať iným na ich správanie, nedôstojné človeka, v základe ktorého leží neľudský typ režimu psychiky, aby sa zamysleli nad svojim životom a, prehodnotiac príčiny svojho správania, sa stali lepšími, alebo vysvetlili tomu čo vyčíta, že sa mýli, a tým mu zároveň pomohli; nikomu sa nebráni v tom, aby pomáhal druhým pri prechode k Ľudskému typu režimu psychiky alebo prijal takúto pomoc sám zo strany iných ľudí.

¹ Archaické sloveso s významom – oznamovať dobrú správu (blahozvestovať). – pozn. prekl.

² «Zákon a proroci do Jána; od tohto času Kráľovstvo Božie blahozvestuje sa a každý úsilím do neho vchádza» (Lukáš, 16:16).

³ Viď prácu VP ZSSR «Od korporatívnosti pod rúškom ideí k súbornosti v Bohodržave» (r. 2003).

8. Tendencie: «živelné procesy» a ich riadenie

Podstatu tejto kapitoly možno vyjadriť v štyroch vetách:

1. Kádre riešia všetko.
 2. «Kádre» všetkých legálnych aj kriminálnych odvetví počína, rodí a vychováva rodina.
 3. Ak rodina bude počínať, rodiť a vychovávať deti v dialógu s Bohom v riečišti Zámeru, tak v živote spoločnosti sa všetko zharmónizuje.
 4. Realizácia tejto možnosti závisí od chápania, ochoty a vôle dospelých členov rodiny, voči ktorým sú politika štátu, práca vzdelávacieho systému a činnosť médií len vonkajšími okolnosťami na pozadí.
- Nasledujú objasnenia.

8.1. Odkiaľ sa čo berie

Historická minulosť, životná skúsenosť súčaníkov a vyššie opísané v predchádzajúcich kapitolách naznačujú, že: sny o tom, že štátni úradníci a poslanci, členovia biznis-komunity v postsovietskej RosSiónii náhle sami od seba zmúdrejú, získajú kompetentnosť a konceptuálnu moc, oslobodia sa od daromnej koristnosti a naplnia sa starostlivosťou o blaho ľudí v riečišti Božieho Zámeru, výsledkom čoho sa zakrátko život mnohých miliónov pracujúcich stane šťastným na všetky ďalšie časy — sú iluzórne. V dôsledku svojej iluzórnosti sú nádeje v takúto zázračnú premenu štátnej a biznis moci škodlivé, nakoľko podporujú stabilný rozvoj tendencií, ktoré v podmienkach prevahy týchto ilúzií pri nezúčastnenosti väčšiny k tomu, čo robí «vláda», vedú krajinu k ďalšej katastrofe v jej dejinách.

Algoritmika rozvoja takýchto katastrof v dejinách našej krajiny je opísaná v práci VP ZSSR «Smuta¹ na Rusi: zrod, priebeh, prekonanie...».

V tejto algoritmike rozvoja smuty sa «elita», v domnienke svojej prevahy nad prostým ľudom, pokúša vybudovať generačne stabilný rodokmeňový systém, v ktorom by možnosti uplatnenia v určitých sférach činnosti (považované za «prestížne» alebo najviac vynášajúce) a «kariérny rast» neboli podmienené tvorivým potenciálom a profesionalizmom uchádzačov, ani ich pracovnými kvalitami a bezúhonnosťou, ale boli by podmienené príslušnosťou k určitým klanom a lojálnosťou k mafiózne-korporatívnej disciplíne klanovej hierarchie.

V tomto procese dedičná «elita», ktorá sa izolovala od zvyšku spoločnosti a vymenila záujmy spoločenského rozvoja za záujmy svojho priebežného spotrebiteľského egoizmu, biologicky degeneruje a degraduje aj mravno-eticky a intelektuálne, v dôsledku čoho sa stáva, po prvé, neschopná reagovať na «výzvy doby», a po druhé, stráca podporu prostého ľudu. Vo výsledku prvého aj druhého prebieha krach historicky sformovanej davo-«elitárnej» kultúry.

Po krachu vzniká viac-menej dlhé obdobie krízy. Hociktorá z takýchto kríz minulosti mohla zničiť Ruskú mnohonárodnú civilizáciu v prípade, ak by v nej zahynulo jej genetické jadro. Z takýchto kríz sa naša civilizácia v minulosti dostávala práve vďaka činnosti predstaviteľov jej genetického jadra, nie «elity».

V minulosti, po završení kríz davo-«elitarizmu» sa začínal nový cyklus rozvoja smuty. V prvej fáze cyklu prebiehal vznik novej kultúry a novej štátnosti, ktorá vyjadrovala záujmy všetkého civilizačného rozvoja. Štart druhej fázy smuty dávala «elitarizácia» štátnosti, ktorá sa sformovala na začiatku prvej fázy, po čom znovuzrodená «elita» začala znova budovať svoj rodokmeňový systém, klanovú hierarchiu a priviedla krajinu k ďalšiemu krachu kultúry následkom svojej neschopnosti reagovať na «výzvy doby» a straty podpory zo strany prostého ľudu. Prechod od prvej fázy smuty k druhej môže byť sprevádzaný krízou menšieho rozsahu, než krízy rozdeľujúce dva po sebe idúce cykly smuty (takouto prechodnou krízou od jednej fázy cyklu rozvoja smuty k druhej bola v našich časoch «prestavba» a prvá polovica 1990-tych rokov, keď prebiehal vznik a formovanie postsovietskej buržoázno-oligarchickej, hierarchickej klanovej, rodokmeňovej štátnosti).

Zatiaľ čo postoj a úloha «elity» ako politicky vládnucej sily v tomto procese je pre väčšinu pochopiteľná, tak postoj a úloha «elite» podriadeného prostého ľudu v takýchto katastrofách si vyžaduje objasnenie. Vklad prostého ľudu do rozvoja ďalšej katastrofy kultúry v minulosti spočíval

¹ Smuta (смыта) – v preklade znamená „nepokoje, zmätky“. Šlo o veľmi nepokojné obdobie v dejinách Ruska. – pozn. prekl.

v jeho ľahostajnosti k celoštátnym veciam. Čiastočne to bolo zapríčinené historickými okolnosťami — zaneprázdnenosťou prostého ľudu v hospodárskej činnosti, ktorá nenechávala dostatok voľného času a síl na rozšírenie vlastného obzoru a účasť vo veciach celospoločenského významu; chýbajúcim dostupom k zdrojom adekvátnych informácií celoštátneho významu; nerozvitosťou na Rusi spoločenských inštitútov vedy a mimorodinného vzdelávania, ku ktorým by mali dostup široké vrstvy obyvateľstva.

No v prvom rade to bolo spôsobené aj mravným postojom samotného prostého ľudu: «my sme len jednoduchí ľudia... nech rozhoduje vrchnosť...»; «mám (máš) byť prehnane iniciatívny? — sú to len samé starosti, nech si s tým láme hlavu vrchnosť...»; «sám vstúpiť do vedenia? — niet horšej roboty, ako «pásť hlupákov» — nech iní drú ako osly...» atď.

Prevaha práve tejto mravno-etickej pozície medzi prostým ľudom bola kultivovaná «elitou», pretože otvárala možnosti zneužitia právomocí pre všetku malú i veľkú rôznorodú vrchnosť — «vládcových ľudí», cirkevných dejateľov, podnikateľov. Ináč povedané, história Rusi a súčasnosť potvrdzujú ázijskú múdrosť: «*aký ľud, taký kráľ*».

V dnešnej dobe, v ďalšom úplnom cykle rozvoja smuty na Rusi, ktorého druhú fázu práve prežívame¹, sa v charakteristikách základnej štatistickej masy «elity» a prostého ľudu zmenilo len málo čo. Napriek tomu, charakter budúcnosti je určovaný nie postojom k životu základnej štatistickej masy davu prostých ľudí, štátnych úradníkov, poslancov a ostatných «elitárov», ale činnosťou genetického jadra civilizácie. A nato, aby sme pochopili, ako sa vyhnúť ďalšej katastrofe kultúry a nevyhnutných (v takomto prípade) masových a ťažkých všadeprítomných sociálnych pohrôm², je potrebné odhaliť tie faktory, na ktoré možno aplikovať cieľavedomý riadiaci (premýšľaný vôľový) vplyv.

Ako sa neraz uvádza v materiáloch KSB, ak sa budeme vzťahovať na plnú funkciu riadenia, tak kvalita života civilizovanej spoločnosti je podmienená:

- po prvé, aktuálne funkčnou koncepciou riadenia, t.j. načrtnutými cieľmi spoločenského rozvoja (vedome zvoleným zmyslom života spoločnosti) a predstavami o spôsoboch a prostriedkoch dosiahnutia týchto cieľov, ktoré vstúpuje do spoločnosti tá-ktorá konceptuálna moc;
- po druhé, kvalitou riadenia (predovšetkým, riadenia štátu) realizovaného v súlade s touto koncepciou.

Pritom, civilizovaná spoločnosť (samoriadiaca sa alebo riadená zvonka v duchu nejakej koncepcie, alebo prežívajúca konflikt koncepcií) sama osebe predstavuje súbor vzájomne spolupracujúcich spoločenských inštitútov.

Spoločenský inštitút je vnútrospoločenský útvar, nesúci v sebe z pokolenia na pokolenie špecifickú sadu funkcií, ktoré iné spoločenské inštitúty alebo jednotliví ľudia nedokážu vyplniť buď vôbec, alebo s takou úrovňou kvality, aká je potrebná pre stabilitu spoločnosti a jej rozvoj.

Objektívne nevyhnutné funkcie a vzájomné vzťahy medzi spoločenskými inštitútmi, zabezpečujúce stabilitu rozvoja spoločnosti v nadväznosti pokolení, sú uvedené v tabuľke 2.

¹ Druhá fáza úplného cyklu rozvoja smuty je charakterizovaná pokusom vybudovania «elitárnej» štátnosti, ktorého kádrovou základňou nie je spoločnosť, ale klany «elity». Súčasný cyklus, na rozdiel od minulých cyklov rozvoja smuty na Rusi, sa odlišuje len tým, že tentokrát je v «elite» veľký podiel tých, ktorých etnická kultúra je postihnutá judejským ideovým internacizmom. S týmto politicky aktívnym jadrom *nevoľníkov egregoru globalizácie na biblický spôsob* v politike spolupracuje komunita doma-vypestovaných ideových «všefudí» a bezideové predajné typy.

² Až po masový kanibalizmus v podmienkach hospodárskeho krachu, ak «banderlogovia» pod jeho vplyvom stratia svoj «jemný nádych civilizovanosti».

Tabuľka 2.

Objektívne nutné funkcie a vzájomné vzťahy spoločenských inštitútov

		Spoločenské inštitúty ako zdroje blaha			
		Rodina poskytuje	Štátnosť zabezpečuje	Veda zabezpečuje	Vzdelávací systém zabezpečuje
Spoločenské inštitúty ako príjemcovia blaha	Rodine	1. Pokračovanie rodu. 2. Priamu starostlivosť členov rodiny jeden o druhého.	Sociálnu zabezpečenosť, t.j. rôzne faktory, zaisťujúce kvalitu života rodiny a osoby v tejto spoločnosti.	Informačný obzor pre dorast aj dospelých nad rámec povinného vzdelávacieho minima, nastaveného v spoločnosti.	Počiatočnú úroveň vzdelanosti a profesionalizmu nových pokolení, vstupujúcich do života, čo je základom pre ich integráciu do života spoločnosti.
	Štátnosti	1. Ľudské zdroje. 2. Mravnosť. 3. Etiku. 4. Základ kultúrnej jednoty spoločnosti.	1. Organizáciu systému riadenia. 2. Obnovovanie subkultúry riadenia na profesionálnom základe v nadväznosti pokolení.	Vedecko-metodologické zabezpečenie aktuálneho štátneho riadenia a vypracovania politického kurzu do budúcnosti.	1. Základ kultúrno-politickej jednoty spoločnosti. 2. Profesionálne riadiace kádre.
	Vede	1. Ľudské zdroje. 2. Mravnosť. 3. Etiku. 4. Základ kultúrnej jednoty spoločnosti.	1. Organizáciu systému. 2. Podporu fundamentálnej vedy. 3. Zadávanie výskumných úloh v záujmoch realizácie politiky.	Obnovovanie subkultúry vedeckých výskumov a riešenia aplikovaných úloh.	Kádre profesionálnych výskumníkov a vývojárov.
	Systému vzdelávania	1. Ľudské zdroje. 2. Mravnosť. 3. Etiku. 4. Základ kultúrnej jednoty spoločnosti.	1. Organizáciu systému. 2. Zadávanie vzdelávacích úloh.	1. Metodológiu poznávania a tvorby. 2. Chápanie sveta (t.j. tematiku a obsah vzdelávacích štandardov). 3. Kádre profesionálnych pedagógov.	Kádre profesionálnych pedagógov.

Na základe tabuľky 2 môže byť model vzájomnej spolupráce spoločenských inštitútov pri plnení funkcie každého z nich rozšírený do nevyhnutnej úrovne detailnosti. Avšak **ignorovať v politike a biznise to minimum, ktoré je zobrazené v tabuľke 2 — znamená rozbíjať spoločnosť, telesne a psychicky mrzačiť množstvo ľudí a znášať ich zo sveta.**

Ako už bolo spomenuté skôr v kapitole 5, ak budeme skúmať minulosť, tak všetky spoločenské inštitúty vyrástli z inštitútu rodiny, ako zo «semiačka». A v dlhodobých časových intervaloch, obopínajúcich život mnohých pokolení, je určujúcim faktorom rozvoja spoločnosti fungovanie inštitútu rodiny¹. No ako ukazujú výsledky ankiet starších žiakov, predstavy mestských tínedžerov o svojom budúcom rodinnom živote sú vzdialené aj od reality, aj od ideálu uvedeného v tabuľke 2 — viď Príloha 2. A toto je jedna z hrozieb pre budúcnosť krajiny.

V kratších časových intervaloch (v hraniciach aktívneho života jedného-dvoch pokolení) je kľúčovým fungovanie inštitútu štátnosti, *podmienené fungovaním inštitútu rodiny a systému vzdelávania počas života niekoľkých predchádzajúcich pokolení.*

¹ Práve z toho dôvodu, ako už bolo spomenuté skôr v kapitole 5, bolo počas celej histórie rozbitie inštitútu rodiny súčasťou politiky zotročenia národných spoločností a udržiavania stavu zotročenia alebo predpokladom k zotročeniu.

A tak prichádzame k otázke: *Čo je potrebné urobiť v systéme vzájomných vzťahov spoločenských inštitútov, uvedených v tabuľke 2, aby prebehla zmena koncepcie riadenia panujúcej nad spoločnosťou a výsledkom toho sa kvalita života civilizácie zmenila tak, aby parazitizmus bol navždy odstránený?*

Ak, vychádzajúc z objektívneho poriadku spolupráce spoločenských inštitútov (uvedeného v tab. 2), budeme analyzovať *subkultúru štátnosti postsovietskej RF ako informačno-algoritmický systém*, tak ten je taký, aký je, hlavne preto, lebo v základe jeho činnosti ležia sociologicko-ekonomické teórie (*vrátane takej zložky právnického vzdelania, ako «teória štátu a práva»*), ktoré sa učili dnešní štátni úradníci, poslanci, činitelia veľkého a stredného biznisu počas svojho štúdia na VŠ, cez «prizmu» ktorých oni dnes skúmajú a hodnotia aktuálne veci aj perspektívu a vypracovávajú líniu správania, ktorou sa riadia v praktickej činnosti.

Všetky tieto teórie BEZ VÝNIMKY boli vytvorené v duchu biblickej koncepcie zotročenia ľudu v mene Boha a sú predurčené na jej obsluhu, a v dôsledku poslednej spomenutej okolnosti — ani na nič iné nie sú vhodné¹.

Okrem toho, v civilizácii na základe spoločenského zjednotenia úzko špecializovanej profesionálnej práce, možno v ľudskom chápaní sveta vyčleniť dva funkčne odlišné komponenty: jeden zabezpečuje profesionálnu činnosť jednotlivca, a druhý zabezpečuje prepojitelnosť nositeľov úzkeho profesionalizmu navzájom v spoločenskom zjednotení práce a organizačno-kultúrnu jednotu každej spoločnosti.

Prítomnosť druhého komponentu pri absencii alebo nedostatočnej rozvinutosti prvého mení jednotlivca na diletanta a kibica², neužitočného pre spoločnosť. Preto je význam prvého komponentu väčšine jasný. Význam druhého nechápe každý: najmä v dôsledku jeho nerozvitosti u samotných ľudí, ktorí nechápu jeho význam.

Avšak druhý komponent chápania sveta jednotlivca, ktorý možno charakterizovať slovami «vedomosti — z každého rožku trošku», je nemenej dôležitý ako ten prvý. Všetci tí, u koho tento komponent nie je rozvitý, sú odsúdení byť nie viac, ako doplnkom k svojmu pracovnému miestu, «pešiakmi» rôznych postavení v cudzích «hrách», hoci vo svojej väčšine plnia zverené im úlohy v režime *akoby* samoriadenia. O týchto hrách nemusia mať ani len tušenia, no keďže sú do nich zatiahnutí, sú odsúdení žať plody svojho aj cudzieho nestranného postoja k nim.

A čím väčší je v spoločnosti podiel takýchto «doplnkov k pracovnému miestu», tým menej je táto spoločnosť schopná k realizovaniu demokracie a tým viac sú rozdelení jej členovia, pretože ich nespájajú žiadne ideály; žijú preto, aby pracovali³; a pracujú len preto, aby zarobili a mohli míňať úmerne svojmu platu a cenníku v súlade s diktátom módy a reklamy. Nimi nie je ťažké manipulovať, dokonca napriek ich objektívnym záujmom, využívajúc pritom rozdiel v ich chápaní mimo sféru ich úzkoprofesionálnej kompetencie, podobne ako to predviedol chlapík, ktorý vybabral s lenivým medveďom v rozprávke [«Víšky a koreňky»](#). Stav sa ešte zhoršuje, keď je medzi «doplnkami k pracovnému miestu» veľký podiel diletantov, poriadne neovládajúcich ani tú profesiu, ktorej sa venujú⁴.

¹ O podmienenosti vedy koncepciou riadenia vid' prácu VP ZSSR «Základy sociológie» (časť 3, kapitola 10.6.1).

² Do tejto kategórie spadá drvivá väčšina žurnalistov, ktorí nemajú za sebou nič len školu, «žurfak» (*žurnalistickú fakultu*), množstvo [jour-fixov](#), a určité množstvo *textov a klipov, ktoré pre osobitosť im vlastnej «humanitárnej» osobnej kultúry zmyslov a «intelektuálnej» činnosti — nie sú schopní dať do súvisu s realitou života.*

³ Mnohí z nich umierajú skoro po odchode do dôchodku v dôsledku straty ich dovtedajšieho zmyslu života a neschopnosti si vypracovať nový.

⁴ V tom aj oddávna spočíva jeden z problémov Ruska. «V Rusku niet priemerných talentov, obyčajných majstrov, ale existujú osamelí géniovia a milióny nikde neuplatniteľných ľudí. Géniovia nedokážu urobiť nič, pretože nemajú tovarišov, a s miliónmi nejde urobiť nič preto, lebo nemajú majstrov. Prví sú bezúspešní preto, lebo ich je príliš málo; druhí sú bezmocní preto, že je ich príliš veľa» (V.O.Ključevskij. Diela v 9. zväzkoch. — M.: Myšlienka. 1990. Zv. 9. — str. 373). — A hoci nasledovné slová budú znieť paradoxne, taká je však štatistika profesionalizmu na Rusi — je to priamy následok oddanosti Ruskej civilizácie ideálu spravodlivosti, nakoľko predstavuje samo osebe pasívnu reakciu prostého ľudu na pokusy «elity» vybudovať rodokmeňový klanovo-hierarchický systém, ktorý úlohu zvyšovania profesionalizmu u miliónov ľudí robí zbytočnou, pretože celý efekt z toho bude pohltý nenásytnou pažravosťou «elit».

Preto hlavné nebezpečenstvo prevládania v «mentalite» spoločnosti úzkeho profesionalizmu nesie sociálny charakter. Úzky špecialista, nedisponujúci šírkou obzoru, dokonca ak je aj vynikajúcim odborníkom a človekom s dobrými úmyslami, predstavuje sám pre okolie a potomkov tým väčšiu hrozbu, čím viac je špecializovaný a izolovaný vo svojom profesionalizme. Príčina je v tom, že jeho dobre myslená úzkošpecializovaná činnosť, môže v iných sférach plodiť množstvo následkov — sprievodných efektov. No všetky tieto následky — sprievodné efekty — sú pre úzkosť jeho obzoru (nezávisle od jeho špecializácie — «humanitnej»¹ či prírodovednej, technickej alebo medicínskej) preňho neznáme a nepredvídateľné, hoci medzi nimi môžu byť aj mimoriadne škodlivé, schopné dokonca zničiť globálnu civilizáciu. Situácia sa komplikuje, ak v iných sférach činnosti masovo pracujú rovnakí úzko-špecializovaní profesionáli a diletanti, ktorí nie sú schopní odhaliť a riešiť problémy týkajúce sa niekoľkých oblastí profesionálnej špecializácie. A ešte väčšiu hrozbu to predstavuje ak je život spoločnosti podriadený princípu dosahovania čo najvyššej komerčnej efektívnosti vo všetkých súkromných druhoch činnosti, ktorý je sám jedným z prejavov úzkosti obzoru a primitívnosti chápania sveta všetkých, čo sa ním riadia: od drobného podomového predavača až po vážených vlastníkov a top-managerov bánk a nadnárodných spoločností.

Práve preto je profesionálna činnosť v sfére sociálneho riadenia na základe akejkoľvek úzkej špecializácie (*dokonca ak v nej boli v minulosti dosiahnuté nesporné úspechy*) pri absencii dostatočne širokého obzoru (*zahŕňajúceho v sebe jak humanitárnu, tak aj prírodovednú, vrátane biologickej a technickej zložiek*), pri absencii mozaikovosti chápania sveta, umožňujúcej povzniesť sa nad súkromné (*a tým skôr — nad súkromné finančné*) záujmy, je odsúdená na vyloženú neadekvátnosť.

Práve preto pre riadiacich pracovníkov a uchádzačov na riadiace funkcie «niet vedomostí, ktoré by boli zbytočné». A pritom ešte sú povinní odlišovať *vedomosti* od «informačného balastu», t.j. sú povinní rozlišovať signál, nesúci informáciu dôležitú pre riadenie, od šumov na pozadí a adresne cieleného rušenia. No táto úloha je neriešiteľná pri ateistickom chápaní sveta, či už ide o vernosť materialistickému alebo idealistickému ateizmu². Inými slovami, každý človek musí byť schopný samostatne rozširovať svoj obzor a detailizovať svoje chápanie sveta v súlade s životnými úlohami, ktoré rieši. A to si vyžaduje všeobecné osvojenie metodológie poznávania — umenia dialektiky. A od tých, ktorí sa uchádzajú o prácu v sfére sociálneho riadenia alebo už v nej pracujú — sa to vyžaduje obzvlášť³.

Avšak systém vyššieho vzdelávania v ZSSR a v postsovietskej RF je vybudovaný tak, že on masovo vytváral a vytvára úzkych špecialistov, nemajúcich dostatočne široký obzor, ktorý je potrebný pre koordináciu činnosti so špecialistami dokonca aj zo susedných oblastí. Okrem toho, do vzdelávacích štandardov vyššieho vzdelávania ZSSR a postsovietskej RF neboli vpustené informácie nutné na formovanie riadiacej gramotnosti, pohľadu na život z aspektu riadenia a riadiacej spôsobilosti absolventov VŠ — hoc aspoň inžiniersko-technického a sociologicko-ekonomického profilu prípravy.

Preto tí, ktorí najprv pracovali v nejakej neriadiacej profesii, a potom prešli a prechádzajú do sféry riadenia (pracovať ako riadiaci pracovníci), vo svojej väčšine nedisponovali potrebnou šírkou obzoru a adekvátnou riadiacou «mentalitou», v dôsledku čoho nezavládli efektívnou poznávaco-tvorivou

¹ Žiaľ, dnes ľuďmi získavané vzdelanie (najmä vyššie) možno zaradiť k jednému z dvoch typov — 1) prírodovedné a jeho aplikované smery (také ako technika, poľnohospodárstvo, medicína) a 2) neprirodzené, takzvané «humanitné» (*odtrhnuté od prírody, života*). Príčina takéhoto rozdelenia je v tom, že v prirodzených vedách a ich aplikovaných smeroch je určitým spôsobom vyriešený problém zabezpečenia metrologickej preukázateľnosti činnosti, a v takzvaných «humanitných» sú len diela niektorých bádateľov metrologicky preukázateľné, zatiaľ čo «mainstream» sú len «slová, slová, slová...»: alebo prázdne fikcie, alebo nejednoznačne spojené s realitou života. O zaistení metrologickej preukázateľnosti činnosti vid' prácu VP ZSSR «Základy sociológie» (časť 1, kapitola 1.3). Okrem toho, mnohí «humanitári» sú v skutočnosti intelektuálne poškodení, a prejavuje sa to v tom, že logiku a dialektickosť v ich «rozumovej» činnosti nebadajú...

² O princípoch tohto vid' práce VP ZSSR «Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty» (r. 2001) a «Základy sociológie» (1. časť).

³ Úspešnosť krajiny pod vedením J.V.Stalina má vo svojom základe ten fakt, že on toto umenie ovládal. A problémy a zneužitia toho obdobia sú v mnohom dôsledkom toho, že drvivá väčšina obyvateľstva ZSSR toto umenie neovládala a bola po sociálno-riadiacej stránke nespôsobilá.

kultúrou — umením dialektiky. A vzhľadom na tieto osobitosti vzdelávacieho systému a špecifiku praxe mimo sféry sociálneho riadenia je určitý počet štátnych úradníkov, poslancov, predstaviteľov biznis-komunity, *majúcich za sebou vyššie profesionálne vzdelanie nesociologicko-ekonomického charakteru (prírodovedecké, technické, medicínske, pedagogické a pod.) a určitú pracovnú skúsenosť v profesii, presvedčených o tom, že ak ich získané vzdelanie im umožňovalo pomerne úspešne riešiť úlohy ich profesionálnej činnosti do prechodu na prácu v sfére riadenia, tak podstatou rovnaké bude aj sociologicko-ekonomické vzdelanie — obzvlášť západné*¹.

T.j. oni sú presvedčení o tom, že na jeho základe možno dostatočne úspešne odhaľovať problémy v živote spoločnosti a riešiť úlohy sociálno-ekonomického rozvoja. A preto na získanie profesionalizmu vo sfére sociálneho riadenia potrebujú získať ešte jedno vyššie vzdelanie alebo sa podľa potreby obracať na konzultácie k profesionálom, ktorí získali patričné sociologicko-ekonomické vzdelanie a zverovať im určité fragmenty prác a druhy činnosti. A riadiaci pracovníci s humanitným vzdelaním sa presne tak isto spoliehajú na názory expertov v otázkach techniky².

Tieto špecifiká vzdelávacieho systému a postoj ľudí k získanému vzdelaniu je jedným z faktorov realizácie kryptokolonizácie krajiny, o ktorej šla reč skôr v kapitole 2.4.

No ak problémy narastajú, a úlohy sa nedarí riešiť, tak príčina tohto stavu, *podľa ich názoru*, nie je v defektnosti sociologicko-ekonomických teórií, ležiacich v základe sociologicko-ekonomického (vrátane právnického) vzdelania, ktoré mnohí z nich získali ako druhé alebo tretie vyššie vzdelanie, ale v chybných charakterových vlastnostiach jednotlivých úradných osôb, a také javy ako korupcia³, rozkrádanie štátneho majetku, neochota alebo neschopnosť podriadených pracovať atď., sú osobitosťou «národného charakteru» a «národnej mentality».

A vo svojich záveroch a zovšeobecneniach nezachádzajú ďalej než to, že:

¹ Nielenže oni okrem «doručených» a «odoslaných» sprievodných listov takmer nič nečítajú (prílohy k sprievodným listom na desiatkach a stovkách strán — to nie je pre nich, to je pre «klerkov»), ale aj keď počujú názvy kníh typu «Ekonomika nevinného podvodu» (M.: Európa. 2009), tak to v nich nevyvoláva zvedavosť k otázke: *Čo bolo príčinou, že jeden z vynikajúcich amerických ekonómov a politikov 20. storočia — J.K.Galbraith — nazval svoju knihu práve takto? — v presnejšom preklade názov znie «Ekonomické teórie neúmyselného podvodu».*

Ktosi zo západných intelektuálov sa vyjadril v takom zmysle: «Tí, čo len sledujú televízor, sú odsúdení žiť pod mocou tých, čo čítajú knihy». Možno to ešte doplniť: A tí, čo čítajú iba «doručené» a «odoslané», komandujú pod mocou tých, ktorí, vychádzajúc zo svojich politických záujmov, sponzorovali autorov a vydavateľov kníh, na základe ktorých oni študovali...

² Takto počas návštevy Turecka, 16. marca 2011 prezident RF D.A.Medvedev pri podpise dokumentov o budovaní AE v Turecku za účasti RF vyhlásil:

«Všetci si kladú otázku: môže byť atómová energetika bezpečnou? Môže byť bezpečnou, len za tým účelom treba prijímať správne rozhodnutia o umiestnení atómovej stanice, o príslušnom projekte, o operátorovi. Pri dodržaní všetkých podmienok **je atómová energetika absolútne bezpečnou** (zvýraznené nami v citáte) a veľmi prospešnou pre ľudstvo — povedal Medvedev» («Komsomolská pravda» z 16.03.2011: <http://kp.ru/daily/25653.4/816231/>).

— Nedesí vás počuť to z úst «humanitára», ktorý sám v tejto oblasti nie je kompetentný — tým skôr po Černobyle (apríl 1986) a Fukušime (marec 2011) na pozadí toho, že počas rozpadu (*doba za ktorú sa objem zníži len o polovicu*) plutónia je 25 000 rokov, a celé ľudstvo produkuje každý rok približne 120 000 ton rádioaktívneho odpadu, na ktorý nemáme technológie neutralizácie a v súčasnom vedeckom oficióze sa ani neočakávajú? Pritom žiadna technika nebýva bezporuchová. Ani ľudia nie sú neomylní. T.j. dokonca ak aj nebudeme brať do úvahy teroristickú hrozbu a diverzie, tak havárie a katastrofy v atómovom priemysle, vrátane jeho atómovo-energetickej sekcie, sú *objektívne neodvratné*, otázka je len v tom: kedy, kde a v akom rozsahu prebehnú v budúcnosti havárie a katastrofy, ak tomu nezabráni Boh Sám alebo cez činnosť ľudí? — Takto už počas vyššie uvedeného výroku D.A.Medvedeva v auguste 2012 vyšli na verejnosť informácie o objavení neodstrániteľných makrotrhlín v tele reaktora jednej z AE v Belgicku.

Preto by sa žiadalo počuť zreteľné, faktologicky zdôvodnené výhrady zo strany D.A.Medvedeva a «Rosatoma» na cyklus prác člena-korešpondenta RAV A.V.Jablokova pod všeobecným názvom «Atómové mýty» alebo «Atómová mytológia» (zverejnené na internete).

A keďže «Jednotné Rusko» zvolilo D.A.Medvedeva za svojho lídra aj *po tomto (a ešte tu bolo aj zjednotenie časových pásem a prechod na čas, ktorý je o dve hodiny v predstihu pred astronomickým a biologickým; vydanie Libyjského ľudu do otroctva nadnárodných spoločností)*, tak táto voľba charakterizuje straníckych aktivistov aj zvýšnú masu nie práve najlepšie v aspekte intelektuálnej spôsobilosti, mravno-etického zdravia, kompetentnosti a zodpovednosti za svoju politiku, vrátane kádrovej politiky.

³ «Korupcia, korupcia... No pošleme sedieť celú krajinu, a koho potom budem cárom?» — podľa svedectva A.V.Karaulova («Moment istiny», 5. kanál, 13.08.2012) patria tieto slová prezidentovi B.N.Jeľcinovi.

- strana «Jednotné Rusko» (LDSR, KSRF atď. — treba zdôrazniť) je stranou podvodníkov a idiotov, že zloďmi a idiotmi sú konkrétne úradné osoby;
- a keby sa tak podarilo presvedčiť «elektorát», aby na ďalších parlamentných a komunálnych voľbách zahlasoval za «ich» stranu, a na prezidentských a gubernátorských voľbách za «ich» kandidátov, tak nová vláda úspešne vyrieši problémy krajiny v «rozumnej», krátkej lehote dejín¹.

Na obrázku je oplotený verejný areál
s tabuľkou na ktorej stojí:
*„Vážení Moskovčania,
tento plot je namontovaný pre prípad nepokojov
vyvolaných masovým falšovaním nadchádzajúcich
volieb.
Prosíme o prepáčenie za dočasné nepohodlie“*

Tomuto veria aj davy «banderlogov»,
spochybňujúci na mítingoch výsledky
parlamentných (december 2011)
a prezidentských (marec 2012) volieb v RF.

Skutočne, všetky menované negatívne
sociálne javy sa skutočne dejú a nie
ojedinele, a skutočne bránia zveľaďovaniu
života spoločnosti. No zároveň s tým nádeje
typu, že všetky problémy sa vyriešia sami
od seba v prípade, ak «elektorát» bude
hlasovať «správne», a počas volieb sa
nebudú falšovať výsledky — sú
neadekvátne.

Dokonca ak aj «elektorát» zahlasuje «ako
treba» a nebudú sa vyskytovať ani len
ojedinelé prípady falšovania výsledkov, tak
sociologicko-ekonomické teórie ležiace
v základe vyššieho profesionálneho politicko-

ekonomického a právnického vzdelania, ktoré získali (podľa ich názoru) «správni» poslanci
a úradníci — nezodpovedajú úlohe bezkrízového stabilného rozvoja spoločnosti. Oni všetci obsluhujú
biblickú doktrínu zotročenia ľudstva v mene Boha a sú «otesaní» pre úlohu exploatacie spoločností
v kryptokoloniálnom režime rukami a intelektom koloniálnej administrácie nabranej z domorodcov;
a v prípade núdze — pre úlohu kolonizácie spoločnosti v odkrytej forme alebo pre úlohu jej fyzickej
samolikvidácie či likvidácie niektorým zo spôsobov.

Obeťami sociologicko-ekonomického vzdelania tohto typu v našej krajine sa stali všetci politici,
ktorí mali účasť na prestavbe, postsovietskych reformách a realizácii štátnej a biznis-moci v
postsovietskom období. Rozdiel medzi nimi je len v tom, že jedni z nich sú verní socialisticko-
komunistickej paradigme v jej marxisticko-leninskej alebo marxisticko-pravoslávnej verzii, a druhí sú
stúpenkami kapitalizmu v jeho internacistickej liberálno-buržoáznej verzii alebo oligarchicko-
kapitalistickej národnej/mnohonárodnej etatickej monarchickej/republikánskej verzii. V tomto nie
je žiadny rozdiel medzi, zdalo by sa, natoľko rozdielnymi dejateľmi, ako M.S.Gorbačov,
J.K.Ligačjov, G.Ch.Popov², B.N.Jeľcin, J.T.Gajdar, V.S.Černomirdin, B.J.Nemcov, S.V.Kirijenko³,

¹ Hoci sú aj takí, ktorí tomu neveria a sú presvedčení, že krajinu treba vydať do rúk Číňanom, Američanom alebo
komu ešte, kto je «oveľa civilizovanejší» a preto dokáže urobiť poriadok v «krajine hlupákov».

² G.Ch.Popov — v čase prestavby bol jedným z lídrov medziregionálnej poslaneckej skupiny v Najvyššej Rade ZSSR,
neskôr v čase agresívnej «demokratizácie» bol starostom Moskvy, dnes je prezidentom Medzinárodnej univerzity. V roku
1988, vystupujúc v programe «Názor» 1 kanála Ústrednej televízie ZSSR, vyhlásil: «Ja nechápem túto fantazmagóriu, keď
v krajine je všetko, zdroje sú, len nevzniká to, čo treba» — To je jeho vlastné priznanie v profesionálnej nespôsobilosti.

³ S.V.Kirijenko — Od decembra 2007 je na čele «Rosatomu», majúci za sebou zjavne nie profilové vzdelanie pre prácu
v «Rosatome» (Inštitút vodného transportu) a nie tú správnu prax («komsomolský vodca» a medzi «komsomolcami»
jeden z prvých finančných podvodníkov-buržujov v kriminálnych 1990-tych rokoch). V r. 2010 príjem hlavy «Rosatomu»
tvoril 18 mil. rubľov («Komsomolská pravda» z 10.05.2011: <http://kp.ru/daily/25682/841933/>) — Súdiac podľa všetkého,
to je pláca za jeho lojalnosť a «technické premiérovanie» v období «defaultu» v auguste 1998. Jeho otec, B.J.Izraitel' —
predstaviteľ židovsko-judejskej diaspóry, doktor filozofie, zlostný prednášajúci internacizmu vo forme «vedeckého
komunizmu», opustil rodinu, výsledkom čoho jeho syn začal používať matkine priezvisko.

I.M.Chakamada, A.B.Čubajs, A.J.Livšic¹, A.V.Dvorkovič², A.D.Sacharov, N.A.Andrejeva³, A.A.Sobčak a jeho učenici, účastníci «Helsinskej skupiny», ďalší predstavitelia dnešnej štátnej moci a predstavitelia všetkých druhov jej opozičného davu. A až v druhom rade je spoločnosť — obeť ich politiky, predajnosti a «zverbovanosti» niektorých z nich (konkrétne, M.S.Gorbačova, A.N.Jakovleva, A.I.Solženicyna).

Čo sa týka predstáv o sociológii a ekonomike u zvyšnej časti spoločnosti, ktorá nezískala vyššie vzdelanie, tak tie sa formovali pozvoľna, v malých dávkach, televíziou a rádiom (*pamätáte sa na programy: «Spýtajte sa Livšica», «Podebatujeme s Michailom Vellerom»⁴ a im podobné? a okrem*

Ďalší príklad menovania do funkcie vyžadujúcej si špecifické znalosti, úspešnej finančnej podvodníčky, ktorá nimi nedisponovala — ministerka poľnohospodárstva RF v rokoch 2009 až 2012 J.B.Skrynnik(ová) — lekárka bez praxe (hoci doktorka medicínskych vied), ktorá presedlala na finančný biznis a stala sa doktorkou ekonomických vied.

Ďalej tu máme ešte jedného «finančníka», nedisponujúceho profesionálnymi znalosťami. Je to minister obrany RF A.E.Serdjukov. Je zaťom bývalého premiéra a vicepremiéra V.A.Zubkova: t.j. ak by sa dcéra V.A.Zubkova vydala za iného človeka, tak A.E.Serdjukov by nebol ministrom obrany. V období završenia povinnej vojenskej služby pred odchodom do civilu zakončil krátky dôstojnícky kurz. Potom medzi rokmi 1985 až 2000 zbieral skúsenosti ako obchodník s nábytkom. Od roku 2000 bol v štátnej službe vo finančnom sektore (*očividne, pod patronátom svojho svokra, ktorý tiež pracoval v štátnej službe vo finančnom sektore v období od r. 1993 do r. 2007*). Ak budeme súdiť podľa dátumov, tak až po menovaní vo februári 2007 do funkcie ministra obrany ukončil A.E.Serdjukov nejaký Kurz v Akadémii generálneho štábu. Dovtedy ako civil stihol obhájiť kandidátsku aj doktorskú dizertáciu z ekonomiky — z financií, ale nie z organizácie fungovania reálneho sektoru.

Pričom v prípade S.V.Kirijenko a A.E.Serdjukova k momentu menovania do svojich funkcií si evidentne nemohli iniciatívne osvojiť znalosti potrebné na vykonávanie vedecko-výskumnej, technickej a reorganizačnej politiky vo funkciách, ktoré obsadili svojimi telami. Po prvé, z dôvodu zaneprázdnenosti záležitosťami vo funkciách, v ktorých boli predtým, a po druhé, z dôvodu utajenosti drvivej väčšiny informácií o tých oblastiach, ktoré sa tak nečakane ocitli v ich kompetencii. Nie je vylúčené, že obdobie «vstupu do funkcie», keď boli pracovne plne závislí od podriadených im profesionálov, u nich pokračuje doteraz; no je ešte viac pravdepodobné, že sú sami objektmi manipulácie zvonka. Čo sa týka J.B.Skrynnik(ovej), tak ona za niekoľko rokov zastupovania svojim telom funkcie ministra si aj tak nedokázala osvojiť podstatu veci — v zmysle, osvojiť si vedomosti potrebné na vykonávanie vo svojom rezorte vedecko-výskumnej, technickej a reorganizačnej politiky; a jej tvár z nejakého dôvodu vytvára dojem, že nie je všetko v poriadku ani s konzumáciou alkoholu v režime «kultúrneho pitia».

A takáto kádrová politika je pre režim, budujúci rodokmeňový klanovo-hierarchický systém, veriaci, že financie «vládnú» všetkým a všetky problémy sa redukujú len na financovanie a dosahovanie komerčnej efektívnosti — normou.

Isteže, financovanie je potrebné, a *finančné ukazovatele sú manažérske dôležité pre človeka znalého v problematike a gramotného v riadení* (bez znalosti problematiky a riadiacej gramotnosti sami osebe nič neznamenajú, nadmerné zisky jedných podnikov a odvetví sú deštruktívne voči reálnemu sektoru celkového národného hospodárstva). Áno, vyskytujú sa aj riadiaci pracovníci-psychológovia, ktorí dokážu úspešne viesť akúkoľvek profesionálnu činnosť na tom základe, že «vnútorne vycítia» profesionálov a slušných ľudí, ktorým možno veriť a z takých ľudí si vytvorí tím, ktorého iniciatívu a činnosť potom riadia. Nie v davo-«elitárnych» kultúrach je tento druh riadiacich pracovníkov-psychológov — veľmi zriedkavým javom, a nie normou osobného rozvoja lokalizovanou v hraniciach výlučne «šľachetnej a blahovernej elity».

¹ Jeho vlastné priznanie v profesionálnej nespôsobilosti: «...podotýkam: my máme len Kudrina. Nie Kassandrina (*narážka na trójsku Kassandru - vedmu*). Takého, ktorý by vedel presne vždy uhádnuť ceny ropy, kurz dolára, „JUKOSy“ a všetko ďalšie. **Ved' ekonomika je podobná žene. Vari ju možno pochopiť?**» (zvýraznené nami hrubým v citáte. «A.Livšic: Ekonomika je podobná žene. Vari ju možno pochopiť?» — «Finančné zvesti» z 05.10.2005; viď tiež: <http://www.fintraining.ru/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=851&mode=thread&order=0&thold=0>).

² Jeho vlastné priznanie v profesionálnej nespôsobilosti: «...ja som predovšetkým ekonóm. Ekonómovia radi kladú otázky, ale **neradi odpovedajú. Pretože odpovede nepoznajú** (zvýraznené hrubým nami v citáte) — poznajú len varianty odpovedí. To, čo sa dnes zdá správne, zajtra bude absolútne nesprávne. Na toto existuje aj vtip: ekonómov vymysleli kvôli tomu, aby na ich pozadí dobre vyzerali synoptici.

Samozrejme, existujú ekonómovia, ktorí predpovedali krízu, ktorá teraz prebieha na celom svete. No najskôr sa im to podarilo náhodne. Pri výbere rôznych variantov prognóz určité malé množstvo expertov uhádlo ten správny. A zvyšných 80 percent neuhádlo a ani nečakalo, že sa niečo také stane» (uvedené v článku Alexandra Zjuzajeva v novinách «Komsomolská pravda» z 11.06.2009: <http://spb.kp.ru/daily/24309.4/502853/>).

³ Autorka skôr spomínaného článku «Nemôžem sa zrieť princípov», zverejneného v novinách «Sovietskej Rusko» 13. marca 1988.

⁴ M.J.Veller — filológ, neovládajúci aparát matematického modelovania dynamiky sociálno-ekonomických systémov, s prehnanou sebaistotou uvažuje na rôzne témy, vrátane ekonomických...

toho, na dôverčivé, nestabilné a slabé umy majú vplyv aj každohodinové správy s ich sociálno-ekonomickým blokom), publikáciami v ostatných médiách, vedecko-populárnej a publicistickej literatúre. No autormi všetkých týchto publikácií, a tiež «výhybkármi» «filtrujúcimi bazár» autoritatívnych «intelektuálov» na historicko-politické a ekonomické témy, a púšťajúcimi ich do éteru a do tlače, boli obe sociologicko-ekonomických teórii, ležiacich v základe systematického vzdelávania.

Ak by politicko-ekonomická «mentalita» spoločnosti a predstaviteľov štátnosti bola k roku 1985 sformovaná na základe obsahovo iných — životu a riadeniu adekvátnych — teórií¹, tak za teóriami a vzdelaním na ich základe by nasledovala aj iná politika, aj dejiny by boli iné... Teraz by sme žili v inej krajine — jedinej svetovej «veľmoci», lídrovi a učiteľovi rozvoja globálnej civilizácie².

Táto okolnosť nás znova privádza k otázke: *A prečo všetky tieto obe vyložene lživých a chybných teórii si nevšimli nezrovnalosti a nekládli prednášajúcim na VŠ otázky, na ktoré v týchto teóriách nie sú odpovede, a sami nevypracovali alternatívne teórie?*

Odpoveď na ňu bola čiastočne daná v kapitole 2.4 pri objasnení témy kryptokolonizácie. No táto otázka je mnohvrstvá, a niektoré jej aspekty si vyžadujú dodatočné vysvetlenie.

Po prvé, počas študijných rokov pred vstupom na VŠ vo všeobecno-vzdelávacej škole jej pedagogická kultúra cielene potláčala poznávaco-tvorivý potenciál³ žiakov. Ustáť jej moc, a o to viac — osvojovať si Bohom daný poznávaco-tvorivý potenciál pod jej tlakom a napriek nej, a rozvinúť si pritom do momentu vstupu na VŠ alternatívny svetonázor — dokázali len jednotlivci.

Po druhé, pedagogický systém v davo-«elitárnych» kultúrach je vytvorený tak, že ak žiak kladie otázky na ktoré niet odpovedí v teóriách povýšených na istinu učebným plánom, a o to viac, ak on svojimi otázkami a komentármi odhaľuje neadekvátnosť teórii a neschopnosť vyučujúceho vyvrátiť

jeho komentáre, tak u takéhoto v drvivej väčšine prípadov vznikajú problémy: zlé hodnotenia, uštipačné poznámky k správaniu, cielený hon zo strany pedagogického kolektívu a druhých žiakov povzbudzovaných «pedagógmi». Pre túto osobitosť systému sa počas desaťročia u žiakov sformoval návyk-automatizmus správania: neklásť «superchytré» otázky, nepredvídať nevšednosť svojho myslenia na verejnosti, «nezhadzovať» vyučujúcich a pedagogický systém otázkami a komentármi, na ktoré v učebnom programe niet presvedčivých odpovedí.

A toto sa týka nielen dejepisu, čo znázorňuje karikatúra vľavo, ale aj všetkých ostatných predmetov,

¹ O nutnosti tohto hovoril opakovane J.V.Stalin v posledných rokoch svojho života. V novinách «Zajtra» № 50 (211), r. 1997 je zverejnený rozhovor s bývalým hlavným redaktorom časopisu «Komunista» R.Kosolapovom, v ktorom hovorí:

«Od konca 1950-tych do začiatku 1970-tych rokov som mal možnosť tesne spolupracovať s Dmitrijom Ivanovičom Česnokovom — bývalým členom Prezídia ÚV, ktorý v r. 1953 «sa deportoval» do Gorkého. Pričom žiadnu zrozumiteľnú príčinu mu Chruščov povedať nedokázal: existuje taký názor, a hotovo. Práve Česnokovovi Stalin deň-dva pred svojou smrťou povedal do telefónu:

«Musíte sa v najbližšom čase zamerať na otázky ďalšieho rozvoja teórie. Môžeme čo-to poplieť v hospodárstve, no situáciu tak či onak napravíme. Ak však urobíme chybu v teórii, tak zničíme celé dielo. Bez teórie nám hrozí smrť, smrť, smrť!..».

Viď tiež prácu J.V.Stalina «Ekonomické problémy socializmu v ZSSR» a naše komentáre k nej v prácach «Ford a Stalin: o tom, ako žiť ľudsky» a «Krátky kurz...».

² Práve o tomto, ako o globálnej misii Rusi, písal ešte v r. 1839 A.S.Chomjakov v básni «Rusku» («Bud' pyšná! — rieklí tebe lichotníci...» napr. tu: <http://homjakov.ouc.ru/rossii.html>), hoc aj nie celkom jednoznačne (možno ju chápať v duchu biblicko-pravoslávnej tradície, a rovnako ju možno chápať aj v zmysle oslobodenia od nej). — Nepochopili ju správne, nerozhodli sa ju vyplniť, a za to pykáme už takmer dve storočia...

³ O tomto viď prácu VP ZSSR «Potrebujeme inú školu» (r. 2005).

ktorých štúdium je zahrnuté do učebného plánu všeobecno-vzdelávacej školy¹. Avšak, aby situácia znázornená v tejto karikatúre bola v živote možná, je potrebné, aby «Maria Ivanovna» alebo niekto iný z učiteľov *napriek korporatívnej disciplíne pedagogickej komunity* dal určitým spôsobom žiakovi predstavu o existencii alternatívnych pohľadov a prebudil v ňom záujem k ich hľadaniu a samostatnému štúdiu a vypracovaniu; alebo je potrebné aby to urobila rodina alebo niekto z priateľov — no v tomto prípade je prakticky neodvratný konflikt medzi rodinou a školou, v ktorom na strane pomýlenej školy v mnohých krajinách už vystupuje nemenej pomýlená «juvenilná justícia» davo-«elitarizmu»...

No aj po absolvovaní školy, ňou sformovaný návyk «nevyčnievať z davu a demonštrovať lojálnosť»² funguje aj naďalej jak počas štúdia na VŠ, tak aj neskôr, keď bývalí žiaci a študenti sa začleňujú do pracovnej činnosti v kolektívoch.

Po tretie, pod vplyvom prvého a druhého, škola už v prvej triede odmieta ako «nevzdelateľných» a «robí» štvorkárov z tých, ktorí intuitívne cítia neadekvátnosť toho, čo im škola predkladá k štúdiu ako hodnoverné znalosti, a ktorých mravnosť im nedovoľuje na hodinách cynicky prednášať nezmysly z učebníc len preto, aby si nepohnevali učiteľov a dostávali dobré známky.

Pod vplyvom tohto všetkého sa v starších triedach stávajú jednotkármi tí, ktorých intuícia a vnímanie miery, ako aj dialektická kultúra sú potlačené, ktorí si však ľahko zapamätávajú rôzne slová bez uvažovania (t.j. bez účasti obrazného myslenia a pravej hemisféry mozgu vo svojej intelektuálnej činnosti) a bez toho, aby precítili, čo za nimi stojí; tí, ktorí sa naučili kombinovať hotové názory a na ich základe vedia logicky bezchybne kompilovať názory nové; a tiež mravne-bezzásadové typy, nezmrzačené v zmyslovom a čiastočne v intelektuálnom rozvoji, no schopné vďaka nemravnosti zopakovať učiteľovi hocijakú hlúposť z učebnice, ak je to nutné pre získanie dobrej známky, pre udržanie statusu «dobrého žiaka» a na demonštráciu lojálnosti systému ako celku. A práve predstavitelia týchto troch kategórií tvoria väčšinu uprostred tých, čo boli prijatí na VŠ, v ktorých sa charakter pedagogickej kultúry celkovo neodlišuje od pedagogickej kultúry všeobecno-vzdelávacích škôl davo-«elitarizmu». A nositelia s takouto mravnosťou a celkovou psychikou potom vstupujú do politiky, čo nemôže mať žiadne iné následky, okrem tých, ktoré vyvolávajú nespokojnosť spoločnosti.

A poukázať na neadekvátnosť sociologicko-ekonomických teórií, kultivovaných systémom vyššieho vzdelania, by mohli tí, ktorých intuícia a MRAVNOSŤ im neumožnila stať sa jednotkármi ešte v prvej triede, a ktorých všeobecno-vzdelávacia škola odmietla ako «nevzdelateľných» a «urobila» štvorkármi³. Mohli by... ak by si osvojili učebný program všeobecno-vzdelávacej a vyššej školy, *stavajúc sa k nemu kriticky*, alebo ak by získali *alternatívne (systémovému vzdelaniu)* životne adekvátnejšie vzdelanie alebo samovzdelanie.

A ojedinelé deti sa ocitajú v stave toto dosiahnuť a ku koncu školy prísť k presvedčeniu, že vedomosti, ktoré tá-ktorá kultúra považuje za pravdivé je historickou danosťou, ktorá je podmienená minulosťou a odsúdená byť v budúcnosti vystriedaná inou danosťou, a preto nemá zmysel si kvôli nej «skákať do vlasov» a «jesť kašu za horúca», ale treba tvoriť kultúru, čistiť ju od následkov minulých chýb a zneužití.

Ved' prváčikovia sa predsa «nevykluli z vajec» 1. septembra, aj so školskou taškou na pleciah a kvetami v rukách, priamo vo svojich školách, odkiaľ si ich po prvom dni v škole rodičia vzali domov do rodiny. Oni prišli do školy, už vychovaní v rodinách a škôlkach tak, že väčšina z nich

¹ Viď práce VP ZSSR «Potrebujeme inú školu» (r. 2005) a «Ruská akadémia vied proti pseudovede? — „Lekár“: vylieč sa sám...» («O aktuálnom dianí», № 4 (64), r. 2007).

² Na Západe sa úloha všeobecno-vzdelávacej školy už zmenila. Jej poslaním je — sformovať návyk lojálnosti a podriadenosti zákonu, a vzdelávanie spadlo na úroveň komiksov, t.j. minimálny základ pre socializáciu a prácu v sfére služieb alebo ako pomocného pracovníka či operátora («stláčať tlačidlá» bez chápania podstaty riadiacich procesov a súvislostí medzi nimi) v priemysle alebo poľnohospodárstve.

³ Určitá časť z týchto ľudí sa neskôr stane kriminálnymi autoritami, hoci nie všetky kriminálne autority vo svojom detstve patrili do tejto kategórie.

nedokázala zostať psychologicky a tvorivo *slobodnými*¹ pod tlakom pedagogického systému davo-
«elitarizmu» a mravno-psychologicky boli ním zmrzačení a zdeformovaní.

Treba pochopiť: tvrdenie «moc korumpuje, a absolútna moc korumpuje absolútne» je lživé a bohorúhačské.

Moc nikoho nekorumpuje, no kráčanie nahor po stupňoch hierarchie vnútrosociálnej moci ponúka možnosť čoraz viac a viac beztrešne prejavovať chybnosť svojich mravov. A mravno-etické kvality osoby sa formujú v rodine, prevažne v rannom detstve, hoci mnohé z možností, ktoré sa realizujú v živote dieťaťa, sa predurčujú predhistóriou počatia, ktorú sú rodičia povinní sformovať tak, aby nezaťažovali osud dieťaťa vývojovými chybami jeho tela a psychiky.

T.j. všetko zlo, vychrtené do spoločnosti štátnym riadením a praktikami biznisu od začiatku prestavby po súčasnosť (v ZSSR aj v postsovietskych štátoch, vrátane RF) je priamym následkom nedotiahnutých vecí v prvom rade inštitútu rodiny počas predchádzajúcich niekoľko desaťročí, a až v druhom rade následkom osobitostí všeobecno-vzdelávacích a vyšších škôl, ktorých chybná pedagogická kultúra je taktiež dôsledkom nedotiahnutých vecí inštitútu rodiny v oveľa ranejšom období.

Túto analýzu možno zhrnúť nasledovne:

Sociálne politické a ekonomické následky, prejavujúce sa v nejakej konkrétnej štátnej činnosti a jej výsledkoch, prichádzajú po uplynutí 30 — 50 rokov od času, keď prebiehali určité špecifické javy v činnosti inštitútu rodiny. Toto sa týka jak sociálneho politického a ekonomického negatíva, tak aj nesporných úspechov spoločnosti v jej rozvoji.

Inými slovami, dynamika zmeny kvality života spoločnosti z pokolenia na pokolenie (*jak smerom k zlepšeniu, tak aj smerom k zhoršeniu*) je podmienená nasledovnou postupnosťou štatisticky popisovaných procesov: «*počatie, vynosenie, pôrod a prvotná výchova detí v rodine*» → «*výučba a výchova v systéme všeobecného vzdelávania*» → «*profesionálne vzdelávanie, vrátane vyššieho*» → «*pracovná činnosť, vrátane verejnej (riadiacej)*». Každá etapa vytvára alebo ničí predpoklady pre úspešnú realizáciu všetkých nasledujúcich etáp. Vplyv štátu na túto postupnosť môže byť zameraný jak na zlepšenie kvality života, tak aj na jej zhoršenie.

Všetko to dohromady znamená, že:

- Dnešné aktívne pokolenia predstaviteľov štátnej a biznis moci sú nevzdelateľní z rôznych príčin. Uviazli v nimi vytváranom (*v dôsledku riadiacej negramotnosti a samolúbosti*) škodlivom banketno-zhýralom zhone, a pod jeho mocou im nezostáva čas k tomu, aby sa venovali samovzdelávaniu; nehovoriac už o tom, že u väčšiny z nich je osobná kultúra zmyslov a celkovej psychickej činnosti taká, že nie sú schopní samovzdelávania ani v čase slobodnom od profesionálneho a banketno-zhýralého zhonu: preštudovať si knihu, v ktorej sa za slovami skrývajú nové vedomosti, je pre väčšinu z nich — nad ich sily.
- Im podriadený aparát, medzi povinnosti ktorého patrí práca s podnikmi občanov, je zložený prevažne z takých istých ľudí a preto nie je schopný z celého množstva podnikov vyčleniť nevelkú časť podnikov týkajúcich sa skutočne osudovej problematiky². No ak by toho aj bol schopný, tak by sa ocitol pred otázkami:

¹ Ešte raz pripomenieme, že v kontexte Konceptie spoločenskej bezpečnosti sú sloboda a všetko-si-dovoľovanie dva navzájom sa vylučujúce javy. V ruskom jazyku je Sloboda skratkou: SVOBODA = S-ovestju VO-diteľstvo BO-gom DA-nnoje, t.j. *Vedenie svedomím, dané od Boha*.

² Práve v tomto tkvie hlavná úloha aparátu pracujúceho s podnikmi občanov, na všetkých úrovniach «vertikály moci» — z celého množstva podnikov vyčleňovať tie, ktoré sa týkajú otázok strategického osudového charakteru, informácia o ktorých neprúdi oficiálnymi kanálmi z rôznych dôvodov. Vyčlenenie takýchto podnikov je nutné jednak pre včasné odhalenie a riešenie problémov, ale aj pre zaangažovanie vo vládnych orgánoch ľudí, ktorí môžu odhaľovať problémy a zadávať úlohy na ich riešenie. No niet v tom potreby počas budovania rodokmeňového systému, keď právo vstupovať do vládnych orgánov je určované klanovou príslušnosťou a lojalitou k systému mocenských klanov. Vo svojej podstate ide o prerušenie jedného z obvodov spätných väzieb v systéme sociálneho riadenia, čo v konečnom dôsledku odsudzuje pokusy vybudovania rodokmeňového systému k nutnému krachu.

- A ako to oznámiť nadriadeným, do moci odetým, **samoľúbym** «intelektuálom» a «vzdelancom», ak to nezapadá do ich predstáv o živote (a tým skôr ak im to protirečí) a oni nie sú schopní prečítať viac ako 4 strany textu, v ktorom navyše nesmie byť nič, čo by presahovalo hranice ich už sformovaného chápania sveta?
- A načo a ako vlastne to oznamovať tým, ktorí už v detstve ohluchli pred hlasom svojho svedomia a stratili hanbu, keď odkrytie ich mravno-etickej skazenosti a z nej prameniacych mentálnej nespôsobilosti a záškodníctva nevedia vyvolať nič, okrem ich rozčúlenia a hnevu, skrytej urazenosti a následnej pomstyctivosti zo strany tých, ktorí sú presvedčení o svojej prevahe a práve na všetko-si-dovoľovanie voči «dobytku» «ich blahorodí» a «excelencií»?

Práve v dôsledku tohto spoliehať sa na to, že štátna aj biznis moc sa zmení sama od seba pod vplyvom množstva podnetov a výziev občanov na ich adresu, a názorov vyjadrovaných na mítingoch a v médiách predstaviteľmi ideovo rôznych opozícií — znamená utešovať sa vyložené nespľniteľnými ilúziami a navrhovať potenciál budúcej katastrofy.

Preto:

- chodiť na protestné mítingy je škodlivé pre spoločnosť a nebezpečné pre samotných účastníkov;
- pre dnešnú štátnu moc na všetkých jej úrovniach sú najočakávanejšími apelmi od občanov k jej predstaviteľom — vyjadrenia pochvaly, oddanosti a vďačnosti za prázdne «deklarácie vlády o dobrých zámeroch» a za rôzne drobné dobrodenia, ktoré vláda preukázala rôznym jednotlivým občanom v reakcii na ich podnety (*urobili alebo opravili cestu; dali nové bývanie po tom, čo zhorela osada kvôli tomu, že nejaký «banderlog» odhodil ohorok do suchej trávy; zlepšili životné podmienky veteránovi alebo mnohohodetnej rodine; obnovili zákonnosť a potrestali nejakého malého úradníka, ktorý zneužil moc «v rozpore s postavením», atď.*);
- pre rozvoj spoločnosti sú najužitočnejšími reakciami občanov ku vládnym orgánom **«politkorektné» a formálne slušné** texty s objemom do 4 strán, z ktorých by podriadený úradník, vládny činiteľ alebo poslanec mohli jednoznačne a presvedčivo pochopiť nasledovné:
 - postsovietska štátna moc je — až na zriedkavé osobné výnimky — protiľudová bábková mafiózna korporácia, ktorá u premýšľajúcej časti spoločnosti nemá ani dôveru, ani autoritu;
 - táto koná v medziach Božieho dopustenia a momentálne existuje iba preto, lebo svojim hlúpym (po všetkých stránkach) riadením ešte nestihla vytvoriť okolnosti, ktoré ju pochovávajú podľa princípu «za čo bojovali, to ich aj odrovnalo»¹, ako tomu bolo už neraz v minulosti;
 - takýto «status quo» nemôže trvať večne, čo v perspektíve zavláňa mnohými nepríjemnosťami pre tých, ktorí uspeli vo vláde alebo v biznise, a členov ich rodín, vrátane ich nástupcov.

Ničmenej v tom, že drvivá väčšina štátnych úradníkov, poslancov, predstaviteľov biznis-komunity sú takí, že ich samotných, ako aj ich činnosť nemožno charakterizovať pozitívne, a že v tom majú hlavnú «zásluhu» ich rodičia a celkovo rodiny — spočíva len jeden aspekt problému, ktorý v celej jeho plnosti možno stručne zhrnúť v prísloví «vznešené miesto nebýva prázdne»².

Druhý aspekt problému spočíva v tom, že v iných rodinách (*a ak je detí niekoľko, tak občas aj v tých istých rodinách*) vyrástli ľudia takého mravne-psychologického charakteru, že si nepriali alebo nedokázali sa stať kvalitatívne inou (*parametrami mravnosti a etiky*) štátnou a biznis-mocou v krajine, nevpušťať tak do vlády jej dnešnú kádrovú zostavu.

V auguste 2012 média informovali o novom figli byrokracie: «Takmer 4 mil. rubľov je vyčlenených na vytvorenie jednotného systému práce s ústnymi podnetmi občanov, prichádzajúcimi telefonicky do vládnych orgánov, a na rozvoj automatického systému sémantickej analýzy textov posielaných občanmi na meno prezidenta alebo adresu jeho administrácie — 4,5 mil. rubľov» (**Podľa vtedajšieho kurzu rubľa cca 113 tisíc eur**)(Vzgljad. Obchodné noviny. 21.08.2012: <http://www.vz.ru/politics/2012/8/21/594303.html>).

Avšak bez chápania vyššie opísaného je to len ďalšie «tunelovanie» grantov zo štátneho rozpočtu, aj keď drobné.

¹ Ak si niekto vyberá zlé ciele, alebo riadi tak nešikovne, že celé dielo sa obráti proti nemu, stane sa obeťou vlastného výtvoru — «за что боролись, на то и напоролись». — pozn. prekl.

² V čínskej verzii príslovie znie: «vznešené miesto plné nečistých síl býva». U nás by to lepšie vystihovala veta «miesto pri koryte nezvykne byť prázdne». Každé miesto, ktoré sa uvoľnilo, býva rýchlo vyplnené niečím iným, a nikto nie je nenahraditeľný. Paradoxom je, že príležitosť vie najlepšie a najrýchlejšie vyčmuchať zlodej. — pozn. prekl.

Časť z nich bola vychovaná v rodinách tak, že do dospelého života vošli so stabilným dobytčím typom režimu psychiky: *z ich uhlu pohľadu im všetci všetko musia, a oni sami nemusia nikomu nič, nie sú v živote nikomu a ničím zaviazaní*. Ich «činnosť» je zameraná na získanie rozmanitých pôžitkov, podľa možnosti s minimom úsilia z ich strany a bez akýchkoľvek ohľadov na okolitý svet a zodpovednosti za napáchané. V dôsledku toho oni, ak pracujú, tak pracujú ledabolo a nemožno im nič zveriť na zodpovednosť: bez permanentnej kontroly, prinútenia a garantovaného trestu za porušenia, všetko čo spraví pre druhých (a nie pre seba «najdrahších») bude urobené zle¹ — dokonca aj v prípade, ak im to profesionalizmus umožňuje urobiť dobre; ak možno niečo ukradnúť v podmienkach iluzórnej alebo garantovanej beztrestnosti — bude to ukradnuté; ak možno niečo pokaziť alebo znehodnotiť v nádeji na beztrestnosť (pokiaľ to nejde ukradnúť) — bude to pokazené a znehodnotené, buď z konkrétneho dôvodu, alebo v snahe uškodiť druhým len tak pre vlastné potešenie², alebo aby ukázali svoju «frajerinu» podobným ako sú oni, dobytkom-«banderlogom»; v určitých situáciách, pri vzplanutí citov, dokážu urobiť jednorázovo aj niečo dobré (až po vlastné samoobetovanie sa), ale to tiež, vychádzajúc zo želania predviesť svoju «frajerinu». Na zdĺhavú prácu, ktorá si vyžaduje sústredenosť a tým skôr — nezištnosť až do sebaobetovania — nie sú mravno-psychologicky spôsobilí.

¹ Takto napríklad VAZ pre kvalitu ním vyrobených áut, pre ich konštrukčné a prevádzkové osobitosti nekope len lenivý. Pritom však nikto nehodnotí ten fakt a jeho následky, že v r. 1966 «Fiat-124» vyhral titul «Auto roka». Po uzavretí zmluvy o budovaní automobilového závodu v Toljatti (*kedysi Stavropol v Samarskej oblasti*) bol «Fiat-124» upravený «Fiatom» na výrobné podmienky a využitie v ZSSR, a až po tomto sa začala výroba modelu «VAZ-2101», ktorá ležala v základe konštrukcie celej triedy vazovskej «klasiky», produkovanej do polovice septembra 2012 behom viac ako 40 rokov, a ktorého mnohé detaily a agregáty, hoc aj v modifikovanej podobe, sa «rozliezli» do celého modelového radu VAZ. T.j. toto je ten prípad, keď na základe «čerešničky» dokázali urobiť to, čo urobili.

Tiež je treba obrátiť pozornosť k tomu, že tí istí ľudia, ktorí nadávajú na produkciu VAZu, naivne veria tomu, že vojenská technika projektovaná v posledných 15-tich rokoch existencie ZSSR a v postsovietskej RF sa nachádza na najvyššej svetovej úrovni, a že ju aj určuje. To akože aj vysvetľuje, prečo NATO nebude bojovať proti Rusku. Oni nevedia, že vice-prezident USA Joe Biden, na základe analýzy tajných služieb, dal perspektívam RF takéto hodnotenie: «*Obyvateľstvo RF sa znižuje, ekonomika vädne, RF neprežije nasledujúcich 15 rokov*» (The Wall Street Journal. 25. júla 2009) — ktorá robí vojenskú operáciu NATO proti RF v danom štádiu degradácie RF predčasnou a nevhodnou kvôli výdavkom a možnej odvetnej škode. Pre nich je výhodnejšie a spoľahlivejšie jednoducho počkať.

² O tomto svedčia steny výťahov a podchodov, stav parkov a parčíkov po masových «kultúrnych podujatiach». A takýto dobytok prispel svojim dielom do rozpadu ZSSR: Aký postoj by mali zaujať etnickí Lotyší k nižšie opísanej situácii?

Koniec 1970-tych rokov. Študenti niekoľkých fakúlt, počtom niečo vyše stovky, cestujú po ukončení 5. kurzu na vojenské cvičenie pred získaním vojenských hodností dôstojníkov v zálohe. Velí im vedúci praxe — starší dôstojník v hodnosti kapitána 1. rangu (ekvivalent plukovníka). Nad ráno prichádzajú do Rigy, hlavného mesta lotyšskej SSR. Vlak, ktorý ich má odviezť na miesto vojenských cvičení, odchádza z Rigy až večer. Celý deň sú ponechaní sami sebe. Večer, pred odchodom vlaku sa všetci zišli na peróne. Nejaká časť budúcich dôstojníkov v rezerve bola opitá. Jeden z nich bol opitý navonok zjavne každému, kto naň pozrel, teda aj miestnym obyvateľom čakajúcim vlak na druhej strane nástupišťa, rovno na peróne vyťahuje svoju «hadicu» a vylieva na perón produkty spracovania alkoholických nápojov tlačiacich na jeho mechúr. Vedúci praxe, ktorý tam stál odetý v uniforme, červenel od hanby, no tváril sa, že sa nič nestalo, pretože bol pretvárkou brežnevskej epochy postavený do situácie, že ak by tento fakt nabral ohlas, a tým viac s privedením polície — tak zodpovednosť za opitnosť študentov a ich výčiny by niesol on, a nie ten dobytok, čo doštudoval do 6. kurzu a chystal sa získať vojenské hodnosti dôstojníkov v zálohe. A na doplnenie témy ešte anekdota — tiež z tých čias:

NDR. Po ulici kráča sovietsky dôstojník. Čižmy sa ligocú, uniforma ako má byť, remene vŕzgajú. Oproti nemu kráča Nemka s dieťaťom. Krpec sa pýta: Mama, a to je kto?

- Dôstojník sovietskej armády.
- A prečo nie je opitý?
- Asi sa lieči z kvapavky.

To nie je žiadna ruská mladícka bujarosť, ale práve ten štýl správania, ktorému sa hovorí «russisch schwein» celkom zaslužené. Pochopiteľne, že zďaleka nie všetci v národných republikách ZSSR chceli žiť v spoločnom štáte s takýmito «banderlogmi», a v beztrestnosti takýchto dobytkov a nezainteresovanosti ostatných «ruských» k takémuto správaniu svojich rodákov videli štátnu politiku poníženia pôvodného obyvateľstva národných republík absolútne oprávnené, o to viac, že opísaná situácia nie je výnimočný prípad, ale norma správania značnej časti etnických Veľkorusov.

Takéto typy sa vo «vládnucej strane» v riadiacej sfére môžu ocitnúť len na základe dedičného práva a na krátky čas v prípade, ak je riadiaca sféra viac-menej akcieschopná; ak sa v nej ocitajú masovo a bezalternatívne, tak sa jedná o záverečné štádium degradácie davo-«elitárnej» kultúry, tesne pred jej krachom (ako sa to stalo v r. 1917). Ak dedičné právo nefunguje dostatočne štatisticky masovo, tak sa v riadiacej sfére ocitajú vo výsledku protekcie niektorého z platných riadiacich pracovníkov. No udržať sa v nej a robiť kariéru oni nevedia a zostávajú v nej ojedinele len v tom prípade, ak niektorý z nadriadených riadiacich pracovníkov potrebuje pre seba lokaja a gaunera na vykonanie nejakých špecifických činov v jeho záujmoch.

Nakoľko najdostupnejšími pôžitkami v podmienkach davo-«elitarizmu» sú alkohol, ďalšie narkotiká a nemravnosť v «príjemnej spoločnosti», tak takéto typy (prepadávajúc proces degradácie a nemajúc vôľu k tomu, aby mohli zmeniť svoj osud) dopĺňajú rady kriminálnej spodiny a lumpenu všetkých sociálnych skupín.

Podiel takýchto typov oboch pohlaví v zložení obyvateľstva postsovietskej RF počas postsovietskeho obdobia narástol, čo sa aj odráža v štatistike rozpadu rodín a vyššej úrovni zločinnosti v porovnaní so ZSSR¹. No takéto typy existovali aj v sovietskych časoch. Existovali aj v Ruskom impériu. A v rokoch revolúcie a občianskej vojny práve oni tvorili masu ultrarevolucionárov-banditov, ktorí sa náhle stali «ideovými». V stalinských časoch (azda len s výnimkou obdobia «ježovčiny») práve oni tvorili základu masu kontingentu GULAGu, ale keďže pamäti a historicko-filozofické traktáty o tejto epoche nepísali oni, a «inteligenti» (typu I.A.Bunina a A.I.Solženicina) ich za ľudí nepovažovali, tak v dnešnom pokolení abstraktných «humanistov» sa o GULAGu sformovala iná predstava.

Druhá skupina tých, čo sa ocitli mimo «vládnucu stranu» (mimo sféru riadenia) — to sú viac-menej čestní ľudia, ktorí aspoň do katastrofy, ktorá rozbila ZSSR, viac-menej poctivo pracovali vo svojich profesiách mimo sféru riadenia. A práve preto, že takýto ľudia existujú a je ich mnoho, vzniká otázka: *Prečo títo nebránili uchváteniu riadiacej sféry mafiózno organizovanou korporáciou idiotov a darebákov alebo sa snažili tomu zabrániť, no neboli v tom úspešní?*

Veď ak by títo ľudia, ktorých čestnosť je potvrdzovaná prakticky ich prácou mimo sféru riadenia a celkovým ich životom, vstúpili do vlády a taktiež do tých spoločenských inštitútov, ktoré sú viac-menej spojené s *prvými etapami plnej funkcie riadenia vo vzťahu k spoločnosti (veda a vzdelávací systém)* — tak k roku 1985 by na všetkých úrovniach hierarchie stránickej a štátno-hospodárskej moci v ZSSR stáli celkom iní ľudia, čo sa týka mravno-etických kvalít a chápania sveta. V takomto dejinnom variante by vo vede, v štátnej a biznis- moci nebolo miesto pre takých činiteľov ako A.N.Jakovlev, A.G.Aganbegjan, T.I.Zaslavskaja², M.S.Gorbačov, A.A.Sobčak, B.N.Jeľcin, E.T.Gajdar, A.B.Čubajs, V.S.Černomyrdin, B.E.Nemcov, S.V.Kirijenko, B.A.Berezovskij, V.A.Gusinskij, A.V.Abramovič, M.B.Chodorkovskij, M.D.Prochorov a mnohých ďalších.

V dôsledku toho by na prestavbu a následné idiotsko-darebácke reformy v duchu liberálno-buržoázneho kryptokoloniálneho kapitalizmu v našej spoločnosti neexistovali *zámienky*, z ktorých hlavné boli:

¹ «V porovnaní s rokom 1990 sa hriech proti prikázaniu «nepokradni» (krádeže a lúpeže) vymrštil o 337 %, hriech proti prikázaniu «nezabi» (vraždy) podskočil o 120 %, nevieru v Tvorcu (samovraždy) vyrástla o 85 %, hriech cudzoložstva (rozvody) sa zvýšil o 58 %» (I.A.Gundarov. Mala by sa cirkev kajať, alebo prečo Hospodin dopustil Pussy Riot? — <http://www.km.ru/v-rossii/2012/08/14/dolzha-li-tserkov-kayatsya-ili-zachem-gospod-popustil-pussy-riot>).

A ešte je tu otázka, spojená s porušením prikázania «neklam»: Aká je štatistika prerozdelenia obyvateľstva podľa kritéria «trvanie časového intervalu medzi dvoma po sebe nasledujúcimi aktmi vedomej lži» (*frekvencie klamania*), a ako sa táto štatistika mení? — Je to veľmi dôležitá otázka pre život spoločnosti a jej budúcnosť vo svetle Koranickej informácie: «221. Mám vám oznámiť, na koho zostupujú satani? 222. Zostupujú na každého klamára, hriešnika» (súra 26).

² A.G.Aganbegjan a T.I.Zaslavskaja — akademici AV ZSSR, ekonómovia. Patria do tej skupiny parazitov, ktorí si nepriali vytvoriť funkčnú teóriu štátneho plánovania a riadenia sociálno-ekonomického rozvoja, a bojovali za prechod na «samoriadiacu sa» trhovú ekonomiku. Im sa pripisuje autorstvo koncepcie «neperspektívnych dedín», ktorej uvedenie do života v rokoch 1960 až 1980 sa stalo jedným z generátorov demografických, ekonomických a kultúrnych problémov dnešnej RF, zosilnených prechodom krajiny na liberálno-trhový ekonomický model.

- vedecko-technické a ekonomické zaostávanie ZSSR v masovo vyrábanej produkcii od *najrozvinutejších*¹ kapitalistických štátov;
- mravno-etické problémy vo vzájomných vzťahoch medzi «vládnucou stranou» a zvyškom spoločnosti v podobe ničím nepodloženého prednostného prístupu predstaviteľov «vládnucej strany» a členov jej rodín k spotrebe spoločného verejného bohatstva, a z roka na rok narastajúcej (v po-stalinskom období) nezodpovednosti predstaviteľov «vládnucej strany» a členov ich rodín za nedotiahnuté veci, za zneužívanie svojej funkcie a sociálneho statusu, ako aj za zjavné trestné činy.
- alkoholizácia života spoločnosti a ňou generovaná kriminalita, lumpenizácia a biologická degradácia obyvateľstva, čo sa stalo progresívne narastajúcou zložkou politiky Politbyra ÚV KSSZ v po-stalinskom období².

Odpoveď na poslednú zadanú otázku je v podstate rovnaká, ako aj odpoveď na otázku o príčinách skazenosti k dnešnému dňu sformovaného riadiaceho korpusu a jeho neschopnosti v riešení úloh spoločenského rozvoja: nie obsah a charakter vysokoškolského vzdelania; nie obsah a charakter povinného školského vzdelávania; ale hlavne nesprávna výchova v rodine, predovšetkým v aspekte formovania *u detí (budúcich dospelých)* ich chápania **zmyslu života ako iniciatívnej starostlivosti a zodpovednosti za prítomnosť a budúcnosť** a vôľových kvalít. Špecifikum odpovede je však trochu iné.

Ide o to, že z pohľadu majiteľov a pohlavárov akejkoľvek davo-«elitárnej» kultúry, je ideálnym predstaviteľom prostého ľudu ten — kto je vyučený profesii, čestne pracuje, mimo prácu rešpektuje zákony, *«mentálne» je lojálny sformovanej sociálnej organizácii*³, a pritom nestrká nos do reálnej politiky, t.j. *nepreniká do sféry riadenia celkového života spoločnosti s vlastným určovaním cieľov a vôľou zameranou na dosiahnutie týchto vytýčených cieľov*⁴.

Dokonca tie druhy činnosti, ktoré sa zakladajú na vedomostiach a zručnostiach riadiaceho charakteru, v davo-«elitárnych» kultúrach sa ocitajú v moci tohto princípu, čoho príkladom je heslo «armáda je apolitická», ktorého moc nad umami dôstojníckej zostavy armády, flotily a tajných služieb uľahčila realizáciu štátnych prevratov v r. 1917 a r. 1991, a v priebehu 1990-tych rokov umožňovala bábkovej klike «gajdarov-čubajsov-mau», stvárnenej «všeľudovo zvoleným» B.N.Jeľcinom devastovať krajinu.

Práve v dôsledku princípu «armáda je apolitická» sa v rôznej dobe, v rôznych historických okolnostiach stali L.G.Kornilov, L.J.Rochlin nepripravenými na to, aby priaznivo zareagovali na

¹ V produkcii základných druhov tovarov, určujúcich kvalitu života, v prepočte na obyvateľa patril ZSSR v polovici 1980-tych rokov do prvej desiatky svetových ekonomík (*vo svete je približne 200 formálno-právne suverénnych štátov, z ktorých veľká časť bola v 1980-tych rokoch kapitalistická*). V súvislosti s týmto ukazovateľom nemajú reformátori pred Vlastou žiadne zásluhy, a žiadne sa ani od nich neočakávajú. Len záškodníctvo. A kto zo záškodníkov sa na tom zúčastňoval z hlúposti, a kto zo zlého úmyslu, to nie je podstatné.

Pritom je nutné zdôrazniť ešte jednu okolnosť. Kým rozvité kapitalistické krajiny okrádali tretí svet pomocou diktovania cien svetového obchodu v podmienkach výrobnnej špecializácie regiónov a krajín, tak ZSSR toto nielenže nerobil, ale ešte aj poskytoval značnú finančno-ekonomickú pomoc tým štátom, ktoré (nie vždy zaslužené) považoval za svojich reálnych alebo potenciálnych spojencov.

² Práve preto, že toto sa stalo najpálčivejším problémom spoločnosti, bábkari M.S.Gorbačova, aby mu tak zabezpečili širokú podporu a dôveru medzi ľuďmi, ho primäli na «protialkoholovú kampaň», ktorú potom aj dohnali do absurda, aby znevážili a zdiskreditovali ideu *triezveho životného štýlu ako BEZALTERNATÍVNEJ normy pre človeka*.

³ T.j. úprimne sa nadchýňať «elitou» a s *nezlomnou dôverou* si vážiť jej predstaviteľov osobne, používajúc svoj intelekt na ospravedlnenie ich hriechov v ľubovoľných prejavoch alebo tupo sa odkazujúc na prikázanie «nesúď, aby si nebol súdený» (Matúš, 7:1).

⁴ A nakoľko tento «ideál» protirečí predurčeniu človeka byť námenstníkom Boha na Zemi, tak davo-«elitarizmus» vždy spôsobil vzbúry prostého ľudu. S cieľom predchádzania takýchto excesov, začali byť rozvíjané systémy kanalizácie politickej aktivity prostých ľudí vo formách bezpečných pre davo-«elitarizmus»: najvyšším úspechom davo-«elitárnej» civilizácie v tejto oblasti sa stala mnohostranová falš-demokracia buržoázneho liberalizmu Západu, ktorá predstavuje zástenu, za ktorou sa skrýva reálna diktatúra klanov, páchnucich masonstvom z pokolenia na pokolenie, (a/alebo klanov národných znacharských systémov) a ich majiteľov.

«výzvy doby», ale prejavili sa ako zlí politici a ich aktivity stroskotali; a iní, v dôsledku politickej slepoty spojenej s ambicióznosťou, boli vtiahnutí do vyložene antiruských politických projektov (M.V.Alexejev, A.V.Kolčak, G.K.Žukov, A.I.Lebed', P.S.Gračjov).

Preto vo všetkých davo-«elitárnych» kultúrach je vždy prítomná zložka, ktorá je tak či onak zameraná na reprodukciu z pokolenia na pokolenie takéhoto «ideálneho predstaviteľa prostého ľudu». Táto zložka sa realizuje jak cez sociálnu organizáciu a činnosť spoločenských inštitútov, tak aj cez egregoriálny segment života spoločnosti. Má svoje vlastné špecifikum v každej kultúrne svojráznej spoločnosti. Pritom je stabilnejšia a zachováva seba aj svoju funkčnosť dokonca aj po zmene legislatívy a politickej organizácie spoločnosti, pretože pracuje prevažne na základe rôznorodých psychologických automatizmov — jak vedomých, tak aj nevedomých, a nie na základe cielenej vedomej vôle každého z množstva ľudí. A práve pre poslednú okolnosť osobitú úlohu v tomto systéme reprodukcie «ideálnych predstaviteľov prostého ľudu» zohrávajú rodové egregory.

Počas mnohých storočí nadvlády stavovsko-kastového klanovo-hierarchického zriadenia na Rusi takisto fungoval systém reprodukcie «ideálneho predstaviteľa prostého ľudu» — otroka a nevoľníka¹, z pokolenia na pokolenie. V dôsledku toho v informačno-algoritmickom zabezpečení rodových egregorov prostého ľudu nebola informácia celospoločenského významu, na základe ktorej by jednotlivec mohol prekročiť hranice tej-ktorej úzkoprofesionálnej činnosti a z Ja-centrickeho kruhu záujmov, geograficky lokalizovaných v bezprostrednej blízkosti miesta jeho pobytu, a tematicky vo sfére jeho profesionálnej činnosti. Je to charakteristické pre drvivú väčšinu rodových egregorov prostého ľudu, z výnimkou tých rodov, v ktorých sa niektorý z predkov dokázal pripojiť na egregory genetického jadra daného ľudu alebo regionálnej civilizácie, v dôsledku čoho prístupové práva k informácii a algoritmike eggoru genetického jadra boli prenášané na jeho potomkov v rodových líniách. Avšak na svoju realizáciu v živote musí byť takéto «egregoriálne právo» jednotlivcom vyžiadané *uvedomelou disciplinovanou vôľou*, k čomu kultúra a systém davo-«elitárnych» spoločností nielenže nevytvára podmienky, ale snaží sa aj tvrdošijne potláčať svojvoľné prenikanie prostých ľudí do sféry «kompetencie» výlučne «elity».

Okrem toho, do tejto charakteristiky rodových egregorov prostého ľudu nezapadá ani informačno-algoritmický obsah rodových egregorov predstaviteľov židovsko-judejských diaspór, nech už je to kdekoli, vrátane územia Ruskej mnohonárodnej regionálnej civilizácie. Ako možno pochopiť z predchádzajúceho textu v kapitolách 4 a 6, je to dôsledok tej osobitej misie, ktorá bola uložená na židovsko-judejské diaspóry majiteľmi a pohlavarmi biblického projektu zotročenia ľudstva v mene Boha. V dôsledku toho značná časť predstaviteľov židovsko-judejskej diaspóry je vždy psychologicky pripravená uchvátiť moc, špeciálne voči etniku obklopujúcemu diaspóru.

Vyjasniac si tieto principiálne postoje, obrátime sa k obsahu algoritmiky druhých nábožensky podmienených egregorov, fragmentmi ktorých boli rodové egregory väčšej časti prostého ľudu Ruského impéria.

Historicky sformované kresťanstvo (vrátane jeho «pravoslávnej» vetvy, kultivovanej hierarchiou RPC behom posledného tisícročia) je priamo a *bezostyšne* zamerané na formovanie «ideálneho predstaviteľa prostého ľudu» — otroka a nevoľníka:

«Otroci, podriaďujte sa svojim telesným pánom so strachom a chvením, v jednoduchosti srdca svojho, ako Kristovi, nie iba s predstieranou ochotou, ale ako otroci Kristovi, plniaci Božiu vôľu z duše a slúžiaci horlivo ako Hospodinovi, a nie ako ľuďom, vediať, že každý dostane od Hospodina podľa miery dobra, ktoré vykonal, či je otrok, alebo slobodný (list apoštola Pavla Efezanom, 6:5-8)².

¹ Nevoľník — jednotlivec nedisponujúci vôľou alebo ktorého vôľa je nejakým spôsobom podriadená vôli iného subjektu, alebo obmedzená niektorou egregoriálnou algoritmikou, alebo korporatívnou disciplínou.

² Na pokračovanie týchto slov apoštola Pavla: «A vy, páni, zaobchádzajte s nimi podobne, miernite prísnosť, vediať, že i nad vami samotnými, i nad nimi je na nebesiach Hospodin, Ktorý nikomu nenadrža» (list apoštola Pavla Efezanom, 6:9) — hierarchovia cirkvi, vrátane RPC, a pocirkevnená «elita» buď zabúda, alebo sa k nim stavia ako k «reklame», ktorá ich v živote k ničomu zaväzovať nemusí; nehovoriac už o tom, že ani predchádzajúce slová Pavla vôbec nedávajú «elite» v mene Boha práva na panské maniere a parazitovanie na Živote, utláčajú pritom prostý ľud, ale navrhujú prostému ľudu to pretrpieť, aby sa nezmyselná vzbura a hnev nestali prekážkou uvedenia do života zmyslu istinného Kresťanstva: «Zákon a proroci do Jána; od tohto času Kráľovstvo Božie dobrozvestuje sa a každý (*vlastným*) úsilím doň vchádza»

pokračovanie →

Tento program správania sa v priebehu storočí úspešne vstúpil do rodových egregorov tej časti prostého ľudu, ktorá tvorila väčšinu slovanského a etnicky iného obyvateľstva čo prijalo «pravoslávie» a nepatrilo k znacharským védickým klanom, ktorých rodové línie siahajú do predkresťanského staroveku, a ich rodové eggregory nesú inú informáciu a algoritmiku.

V tej časti prostého ľudu, ktorá vyznávala *historicky sformovaný islam, prispôsobený na obsluhu politických potrieb «elity» (rovnako ako historicky sformované kresťanstvo)*, bola do psychiky ľudí vstúpená myšlienka, že «všetko je v rukách Alaha»¹, pritom sa však nijako nevysvetľovalo, ako, *nasledujúc vôľu Alaha, je každý človek POVINNÝ a môže realizovať svoje predurčenie — byť námestníkom Alaha na Zemi.* «Vôľa Alaha» v aspekte politickej organizácie života spoločnosti bola interpretovaná ako vnútrosociálna moc «elity» a osobná moc niektorého z jej *lídrov-stelesnení, v mnohých prípadoch oficiálne nazývaných titulom «vládca pravoverných»* napriek tomu, že z Koránu je jednoznačne zrejmé, že:

- jediným vládcom pravoverných je Boh, po arabsky «Alah»,
- medzi Ním a kandidátmi na pravovernosť nikto iný na to nemá právo; a ten, kto prijíma svojský výmysel takýchto «vládcov pravoverných» za «vôľu Alaha» je odpadlík od Boha a istinného Islamu².

V tej časti obyvateľstva, ktorá vyznávala budhizmus, sa ako zmysel života kultivovali dve idey:

- vyslobodiť sa z postupnosti prevteľovaní,
- a trpieť všetko, čo sa v živote deje s nekonečnou pokorou, pretože všetky útrapy nášho života sú «karmickou odplatou» za hriechy predchádzajúcich životov³.

Pritom budhistická obradnosť, architektúra dacanov⁴ a normy správania veriacich v nich sú, *podľa našich dojmov*, «najpokročilejšími» v porovnaní s inými vo veci poníženia človeka pred svojou «elitou» — «osvieteno-prebudeným» budhistickým duchovenstvom.

Takto vyzeralo informačno-algoritmické zabezpečenie nábožensky podmienených egregorov, pod mocou ktorých boli rodové eggregory prostého ľudu k roku 1917.

Historickou realitou je, že Veľká Októbrová socialistická revolúcia zlikvidovala tie stavovsko-kastové a súkromnícke finančné obmedzenia, ktoré v Ruskom impériu neumožňovali väčšine prostého ľudu realizovať svoj poznávaco-tvorivý potenciál vo veci spoločenského rozvoja. A v dôsledku toho mnohí znamenití činitelia rôznych odvetví sovietskej epochy, ktorých osobnostno-psychologické a profesionálne sformovanie pripadlo na obdobie rokov 1910 až 1930, si mohli osvojiť

(Lukáš, 16:16). Lebo je jasne povedané: «... viete, že kniežatá panujú nad národmi, a veľmoži ich ovládajú; no medzi vami nech tak nie je...» (Matúš, 20:25, 26).

V súvislosti s tým V.O.Ključevskij ocharakterizoval úlohu RPC v dejinách Rusi nasledovne: «*Vyššia hierarchia z Vizancie (*Byzancie*), mniška, usadla ako čierne nešťastie na ruské veriace svedomie a doteraz ho zastrašuje svojou čiernotou*» (str. 437). «*Ruské duchovenstvo nikdy neučilo svoje ovečky poznávať a milovať Boha, len sa báť čertov, ktorých ono samo aj rozmnožilo so svojimi ženami*» (str. 434) (V.O.Ključevskij. Diela v 9-tich zväzkoch. — M.: Myšlienka. Zv. 9).

¹ v zmysle arabského výrazu „Inšalláh“ (ak si to Alah bude želať). Ekvivalent nášho „urobíme to a to... ak Boh dá/ak dožijeme“. — pozn. prekl.

² V dnešnej dobe sa to osobitne týka drivej väčšiny takzvaných «moslimských fundamentalistov» a ich vodcov vo všetkých krajinách sveta, pracujúcich na tom, aby sa všetci klaňali modlitebnému koberčeku, platili vedeniu «fundamentalistov» daň a boli jeho nevoľníkmi (pracantmi a bojovými zombi), miesto toho, aby sa ľudia učili žiť, vyznávajúc Boží Zámer a uvádzajúc jeho zmysel vlastnou vôľou do života podľa svojho svedomia.

³ O tom, že pomsta je prinajmenšom zbytočná vo vzťahu k dosiahnutiu vytýčených cieľov, nakoľko odčerpáva zdroje, a preto Boh nie je pomstychtivý; o tom, že duši sa dáva vtelenie kvôli jej rozvoju *v rámci riešenia úloh v riečisku Zámeru* — o tomto «odborníci» na karmu a jej «čistenie» mlčia: pokorne znášajte karmickú odplatu, kajajte sa z pre vás neznámych hriechov vašich minulých životov a neznečisťujte karmu novými hriechmi — a v tomto spočíva zmysel vašej pozemskej existencie.

⁴ Ruský a Burjatský názov pre budhistické kláštory. — pozn. prekl.

a realizovať svoj poznávací-tvorivý potenciál tak, ako to nebolo možné v ktorýchkoľvek iných pamätných časoch dejín vlasti¹.

A ak sa obrátíme k spomienkam detí robotníkov a roľníkov, ktorých detstvo a mladosť pripadli na roky revolúcie a občianskej vojny, tak sa vyjasní nasledovné: keď sa skončila občianska vojna a krajina vstúpila do obdobia obnovy a rozvoja, oni sa na tom chceli podieľať — ako robotníci, roľníci, inžinieri, lekári, učitelia, vedci; niekto sa chcel stať umelcom, maliarom, činiteľom iných umení; no **málokto sa chcel stať profesionálnym riadiacim pracovníkom** — straníckym alebo štátnym činiteľom²; málokto sa chcel, dokonca po hrôzach občianskej vojny, ktoré mnohí z nich pocítili osobne, stať veliteľom Robotnícko-roľníckej Červenej armády a flotily.

To posledné sa stalo problémom pre kádrovú politiku boľševikov, ako aj pre účel upevnenia pozície a rozšírenia podielu ideovo presvedčených boľševikov vo veliteľskej zostave Ozbroyených síl ZSSR konca 1920-tych až prvej polovice 1930-tych rokov. ÚV VKS(b) uskutočnil niekoľko špeciálnych náborov³ členov strany spomedzi pracujúcej mládeže, absolventov „robfa“⁴ na štúdium v školách všetkých druhov vojsk. A tí, ktorí sa nechceli stať veliteľmi, mali právo odmietnuť špeciálny nábor, za čo však boli vylúčení zo strany, pre porušenie straníckej disciplíny. A mnohí tak aj robili, po čom im nikto nebránil nastúpiť na civilné VŠ ani naďalej pracovať v národnom hospodárstve (t.j. za odmietnutie študovať vojenské veci a slúžiť na základe špeciálneho náboru ÚV VKS(b) žiadne represie vo forme sedenia v GULAGu a iných hrôz — neboli: zákonnosť sa dodržiavala).

No mnohí z povolaných špeciálnym náborom ÚV, ktorí si čestne odslúžili v Ozbroyených silách ZSSR 25 i viac rokov a v mierkach vtedajšieho vojenského profesionalizmu urobili celkom dobrú kariéru, na sklonku svojich rokov aj naďalej ľutovali, že špeciálny nábor ÚV im neumožnil realizovať ich sny z detstva a mladosti, hoci si plne uvedomovali, že povinnosť boľševika byť pripraveným k ochrane *socialistickej Vlasti*⁵ vojenskou mocou bola naliehavou potrebou tých rokov a oni ju naplnili svedomito a čestne.

A tieto dejinné fakty vedú k otázke: *A kto sa v tých istých rokoch chcel stať štátnym činiteľom a robiť kariéru v stranícko-štátnom aparáte?*

Ukazuje sa, že robiť kariéru riadiacich pracovníkov, vrátane v štátnom aparáte, si želali predstavitelia tých skupín obyvateľstva Ruského impéria (ktoré po jeho rozpade neemigrovali, ale zostali v Sovietskom Rusku) — ktoré sú označované slovom «inteligencia», t.j. držiteľia vzdelania od neúplného stredného a vyššie; a taktiež deti dorevolučnej «inteligencie».

Ak by Nikolaj II svojou *vonkajšou a vnútornou politikou, egregoriálne podriadenou antiruskému impérskeму egregoru Veľkej Británie cez imperátorku Alexandru Fjodorovnu*⁶, nepriviedol krajinu do revolúcie a krachu vtedajšieho spoločenského zriadenia⁷, tak na rozdiel od detí prostého ľudu, všetky deti «inteligencie» by sa venovali každý niečomu: niekto biznisu, niekto by začal robiť

¹ Ako už bolo spomenuté skôr, sovietsky genetik a akademik N.P.Dubinín (1907-1998) bol v rokoch občianskej vojny jedným z množstva túlavých detí.

² Napríklad, L.P.Berija počas rokov 1920-tych až 1930-tych chcel neraz zanechať prácu v stranícko-štátnom aparáte a vrátiť sa k architekturno-stavebnému dielu.

³ Táto časť dejín Vlasti ani v oficiálnej historickej vede, ani na internete nebola náležite objasnená.

⁴ «Robfa» — skratka dvoch slov «robotnícka fakulta». Sieť stredných škôl, ktorá bola spustená po roku 1919, kde mladí robotníci a roľníci (s prerušením aj bez prerušenia práce vo výrobe) mohli získať stredné vzdelanie, ak ho nestihli získať v detstve. Vo väčšine prípadov ich absolventi, po ukončení robfakov, pokračovali na VŠ a získavali vyššie vzdelanie. K školskému roku 1932/33 bolo v ZSSR približne 1000 robfakov, na ktorých študovalo okolo 350 000 ľudí. V 1930-tych rokoch úmerne rozvoju vzdelávacieho systému sa robfaky začali rušiť, a ich misia bola postupne prenesená na večerné školy.

⁵ Pre nich je Vlasť iba socialistická: v zmysle, opísanom v 3. kapitole; text «socialistická Vlasť» je nedeliteľný «hieroglyf». Ruské impérium a postsovietská buržoázno-liberálna RosSiónia je len geografickým rodiskom, ale nie Vlasťou. **Vlasť je nutné oslobodiť spod moci kryptokolonizátorov a znovuzrodiť.**

⁶ O tom viď prácu VP ZSSR «Od antropoidnosti k ľudskosti» (r. 1997, názov prvej redakcie bol chybný - «Od matriarchátu k ľudskosti»).

⁷ Ako už bolo spomenuté skôr v jednej z poznámok pod čiarou, po reštaurácii Mejdži (v rokoch 1867 — 1868) Japonské impérium realizovalo taký scenár rozvoja («cestnú mapu»), ktorý sa pre dynastiu Romanovcov stal nedosiahnuteľným.

úradnícku alebo vojenskú kariéru, niekto by sa uplatnil vo vede, v inžinierskej oblasti, v umení atď. A realita je taká, že drvivej väčšine z nich Veľká Októbrová socialistická revolúcia nielenže neodkryla akékoľvek nové možnosti osobnej sebarealizácie, ale v čomsi ich aj ohraničila. Predovšetkým im ohraničila spotrebiteľské možnosti, znížila úroveň spotreby ich rodín a rozbila určité nádeje na rast sociálno-hierarchického statusu v buržoáznej davo-«elitárnej» spoločnosti impéria¹.

Napriek tomu, prinajmenšom boli gramotní, narozdiel od približne 85 % predstaviteľov prostého ľudu nevediaceho zväčša ani čítať, ani písať, a už toto bolo v tej dobe dostatočným k tomu, aby *pri verejnej ukážkovej lojálnosti Sovietskej vláde* vošli do riadiacej sféry. Niektorí z nich aj tak zostali apolitickými spotrebiteľmi či «vnútornými emigrantmi», nepriateľmi Sovietskej vlády a ideálov socializmu, a iní prijali zmysel života danej epochy a čestne slúžili ľudu.

A to ešte nie je všetko. Ak sa obrátime k dejinám občianskej vojny, k tomu, ako utkvela v pamäti detí tej doby, tak vyjde najavo ešte jeden fakt, dôležitý pre pochopenie nasledovných dejín. Tam, kde *Sovietska vláda, zriadená spočiatku na celom území Ruského impéria, neokupovaného Nemeckom a Rakúsko-Uhorskom*, bola vystriedaná vládou bielogvardejských režimov, decká pri pouličných hrách na vojnu² sa delili podľa toho, na ktorej strane v občianskej vojne stáli dospelí členovia ich rodín³. Rozdelenie malo jasne vyjadrený triedny charakter: deti robotníkov a roľníckej bedače — na jednej strane «frontovej línie», a deti trhovníkov, kulakov, popov, mnohých predstaviteľov «pracujúcej aristokracie» (najviac platení vysokokvalifikovaní pracovníci) a „bielo“ naladenej časti zvyšnej «inteligencie» — na druhej strane. A kým v pouličných hrách na vojnu červené deti víťazili na území, ktoré bolo v moci bielych, tak biely kozáci vstupovali do detských hier na strane svojich, a červené decká opúšťali pole boja pod hrozbou, a občas aj v dôsledku použitia korbáčov.

No koniec koncov dospelí červení zvíťazili, a začal sa mierový život krajiny bez akejkoľvek reálnej perspektívy obnovenia kapitalizmu (*a tým skôr — stavovsko-kastového režimu a monarchie*) v dohľadnej budúcnosti⁴. Deti, hrajúce sa v rokoch občianskej vojny na ulici na vojnu, s jasným vedomím toho, kto je koho nepriateľom a prečo — napokon vyrástli. Červení začali vstupovať do

¹ Napríklad, práve toto Sovietskej moci neodpustil F.I.Šaljapin.

Keď 8. decembra 1918 obnovila svoju činnosť Akadémia Generálneho štábu, tak sa na počesť tejto udalosti rozhodli zorganizovať slávnostný koncert. Poslucháčom Akadémie bol vtedy aj budúci generál–poručík Georgij Pavlovič Sofronov (1893 — 1973; *od apríla 1942 zástupca veliteľa Západného frontu, od r. 1944 zástupca veliteľa 3. Bieloruského frontu*). Velenie Akadémie vyslalo jeho — ešte len budúceho plukovníka — na byt už vtedy vynikajúceho speváka F.I.Šaljapina, aby ho pozval zúčastniť sa koncertu. F.I.Šaljapin si zapýtal vrece bielej múky: Akadémia generálneho štábu mu pre chudobu tých rokov nemohla nadeľiť múku, a oslavný koncert sa odohral bez účasti F.I.Šaljapina. (*O tejto epizóde zo života F.I.Šaljapina píše G.P.Sofronov vo svojich pamätiach «Nepodriadené času» kap. 6; internetová publikácia: http://militera.lib.ru/memo/russian/sofronov_gp/index.html*).

F.I.Šaljapin — človek z prostého ľudu, celý život snívajúci votrieť sa medzi «elitu» Ruského impéria, nechcel urobiť radosť budúcim veliteľom Armády svojho ľudu, ktorých čakala úloha chrániť jeho Vlasť, jeho ľud v budúcnosti; chrániť, a pritom sa podriaďovať tvrdej disciplíne a sebadisciplíne, neľutujúc svoje zdravie, ani zdravie svojich blízkych, ani života, stratu ktorých nemožno v pozemskom živote nahradiť ani dvoma pudmi (*pud=16,4 kg*) pšeničnej múky, ani žiadnymi peniazmi; nehovoriac už o tom, že smrteľný boj, na vedenie a účasť v ktorom sa chystali veliteľia, je činnosť spoločensky oveľa významnejšia, než ľubovoľné vystúpenie na scéne alebo iný akt umeleckej tvorby, a objatia vojny nie sú tak láskavé ako objatia múz. — Nevoľník a skupáň, hoc aj vynikajúci umelec a spevák...

² V každej dobe sa deti hrali na to, čo videli v živote dospelých. Dnes sa toho veľa nezmenilo. Okrem toho, čo deti vidia bezprostredne, začali vidieť mnohé aj na obrazovkách televízorov. Preto sa dnes deti hrajú na to, čo vidia v živote dospelých, aj na to, čo vidia na obrazovke televízora. Práve preto sú politici povinní premýšľať nad tým, čo ukazovať v televízii, aby *mravnosť a celková psychika* budúcich pokolení nebola zmrzačená televíziou.

³ Alebo aspoň tí členovia rodiny, ktorí mali v ich očiach najväčšiu autoritu, pretože stávalo sa aj také, že v jednej a tej istej rodine šiel jeden syn ako dobrovoľník do Červenej armády, a druhý syn ako dobrovoľník do bielej. Jedni rodičia vydávali druhých rodičov bielej kontrarozviedke, a druhí, keď sa zmenila vláda, vydávali ich a aj svojich rodičov-bielých — červenej ČeKe, ak tých nenapadlo alebo nestihli utiecť s ustupujúcimi bielymi.

⁴ Organizácie typu «Zväz meča a pluhu», vysmiatego I.I.Ilfom a J.P.Petrovom (pravé priezvisko Katajev — brat spisovateľa V.P.Katajeva) v «Dvanástich stoličkách», niesli iluzórne perspektívy zvrhnutia Sovietskej vlády, avšak celkom reálne perspektívy byť zastreleným alebo poslaným do GULAGu, nakoľko VČK-OGPU sama úspešne vytvárala podobné «ilegálne» organizácie podľa rôznych potrieb.

Komsomolu¹. A bieli? — **Bieli... tiež začali vstupovať do Komsomolu**, s tým, že verejne oznámili zrieknutie sa svojich «triedne cudzích» rodičov a prerušenie s nimi kontaktov, alebo vstupovali tam, kde ich nikto nepoznal, nakoľko rodiny, ktoré počas občianskej vojny podporovali bielych, sa zbavovali dedičstva minulosti, a dosť často menili miesto svojho pobytu a vymýšľali si nové životopisy.

Prešiel nejaký čas. Komsomolci oboch druhov vyrástli, začali viesť dospelý život a mnohí z nich sa stali členmi *vládnucej* strany. V druhej polovici 1930-tych rokov sa ukázalo, že deti červených sa stali robotníkmi, poľnohospodármi, inžiniermi, lekármi, učiteľmi, veliteľmi Červenej armády a flotily (vrátane aj prostredníctvom špeciálnych náborov ÚV VKS(b) o čom bolo povedané skôr) atď. A deti bielych? — Nie všetky, ale mnohé sa ocitli: niektoré v obchode, niektoré vo výkonnom výbore² a ďalších formách byrokracie, a niektorým sa podarilo urobiť kariéru v «orgánoch» VČK-OGPU-NKVD³.

Čo sa týka predstaviteľov židovsko-judejskej diaspóry, tak drvivá väčšina židovského obyvateľstva impéria bola k začiatku revolúcie gramotná — minimálne vedeli čítať a písať. Stačilo to k tomu, aby mohli začať robiť kariéru v stranícko-štátnom aparáte novej vlády. A ak nie väčšina, tak veľká časť židovsko-judejskej diaspóry revolúciu podporila, vrátane aj preto, že medzi jej vodcami na všetkých úrovniach bolo množstvo «svojich» a revolúcia obsahovala judejsko-internacistickú zložku. Niektorí z nich sa stal presvedčeným boľševikom a dokazoval to svojou prácou v prospech socialistickej mnohonárodnej Vlasti, dokazoval to životom, a dokonca aj smrťou, často nespravodlivou a krutou v mučiarniach samotného ZSSR. A niektorí, ako bol vychovaný v duchu biblického internacizmu a judejskej namyslenosti, tak si tento duch aj v sebe zachoval do konca svojich dní a odovzdal ho svojim deťom a vnukom⁴, pričom stihol ZSSR narobiť nemálo škody počas svojho aktívneho života⁵.

V tejto súvislosti ešte raz pripomenieme, že internacisti sa postarali o to, aby predstavitelia dôstojníckeho korpusu a impérske činiteľa v revolúcii 1917 a v občianskej vojne vystúpili v úlohe protivníkov porevolučnej moci. Kampaň vrážd dôstojníkov flotily v Helsingfors⁶ (*Helsinkách*) i všade v armáde, nimi úspešne zrealizovaná po februárovej (purim-skej) revolúcii 1917, bola zameraná práve na to, aby si vytvorili voľné miesta pre svoju periferiu v porevolučnej vláde v Rusku.

Takto sa informačno-algoritmické zabezpečenie rodových egregorov prostého ľudu, nastaviac v detstve a mladosti záujmy — zmysel života — prejavilo v štatistike zamestnanosti a pracovných činností dospelých v prvých desaťročiach Sovietskej vlády.

A analogické, *zdanlivo* prirodzené sústreďenie záujmov predstaviteľov prostého ľudu mimo sféry riadenia je typické pre všetky davo-«elitárne» kultúry. Henry Ford, zakladateľ «automobilového

¹ KomSoMol — skratka pre «Komunistický zväz mládeže» (*zväzáci*), názov mládežníckej politickej organizácie v ZSSR.

² Výkonný výbor (IspolKom) — permanentne fungujúci orgán Sovietskej vlády, realizujúci riadenie v intervaloch medzi zasadaniami sovietskych (*soviet=rada (vládny orgán)*) príslušnej úrovne, ktorým sa aj zodpovedá.

³ Tento aspekt je zachytený vo filme N.S.Michalkova «Vyčerpaní slnkom» historicky hodnoverne. Takáto medzivrstva «bývalých» (*„elitárov“* spred r. 1917, strativších po VOSR svoj status*) a potomkov «bývalých» v «orgánoch» existovala, a bola dostatočne vplyvná. Ona vniesla svoj primeraný vklad do zneužitia moci v tej epoche (čo «humanisti» nazývajú «stalinskými represiami») presne tak isto, ako aj absolventi «chederov» (*súkromných židovských škôl*), ktorých v «orgánoch» od čias občianskej vojny (*pre ich osobitú revolučnosť*) bolo tiež nemálo, a ktorí pre zdôvodnenie svojej existencie v názoroch (mentalitou rovnakého) vyššieho vedenia, sfablikovali «z ničoho» množstvo káz «nepriateľov ľudu». Napríklad, šéfom NKVD v Rostove na Done a ak nie iniciátorom, tak organizátorom fabrikácie «z ničoho» prípadu obvinenia spisovateľa M.A.Šolochova z prípravy «bielo-kozáckeho povstania» v r. 1937 — bol žid-internacista akýsi Kogan — dnes, podľa všetkého, «nevinná obeť stalinských represii» (jedna z publikácií o tejto epizóde zo života M.A.Šolochova a krajiny v tých rokoch:

<http://tortuga.angarsk.su/fb2/kuzncf02/Tihy Don sudba i pravda velikogo romana.fb2 47.html>).

⁴ Príkladom toho sú — bratia I.B. a A.B. Čubajsi, bratia A.N. a B.N. Strugackí (spisovatelia-fantasti), S.V.Kirijenko (Izraiteľ), I.D.Kobzon, B.A.Berezovskij, A.V.Abramovič, V.A.Gusinskij a ďalší.

⁵ Záujem prostého ľudu v ZSSR k tejto téme bol pre vedenie marxistov-internacistov krajne nepríjemný, čo aj vyvolalo potrebu poskytnúť svoje vlastné pravdepodobné objasnenie otázky, vo výsledku čoho v r. 1929 sa aj objavila už spomínaná kniha J.Larina (Lurje) «Židia a antisemitizmus v ZSSR».

⁶ Viď úryvky spomienok veliteľa pancierovej lode «Andrej Pervozvannyj» v poznámke pod čiarou 4. kap.

impéria», ktorý sám pochádzal z prostého ľudu, a podstatou svojej činnosti bol jedným z prvých amerických bolševikov¹ a odporcov svetového judejského internacizmu, bez toho aby sa púšťal do analýzy procesov formovania práve takejto štatisticky prevládajúcej psychológie, povedal:

«Výber <kandidátov pre postup na vedúce funkcie> nie je ťažký. Prebieha sám od seba napriek všetkým rečiam o nedostatku príležitostí postúpiť vyššie. Priemerný robotník si viac cení slušnú prácu, než povýšenie.

Ledva 5 % spomedzi všetkých, čo dostávajú pracovnú mzdu <t.j. z aktívnej dospeléj populácie>, sú ochotní prevziať na seba zodpovednosť a väčší objem práce <t.j. väčšiu starostlivosť o spoločné dielo>, ktoré sú spojené so zvýšením platu. Dokonca počet tých, ktorí by chceli byť povýšení na vedúcich kolektívov, tvorí len 25 %, a väčšina z nich prejavuje túto odhodlanosť len preto, lebo plat je tu vyšší, než u stroja. Ľudia, ktorých priťahuje mechanika, ale majú strach pred vlastnou zodpovednosťou, prevažne, prestupujú do výroby nástrojov, kde je plat značne vyšší, než v bežnej výrobe. Avšak, drvivá väčšina si praje zostať tam, kde sa práve nachádza. ONI CHCÚ BYŤ VEDENÍ, CHCÚ, ABY VO VŠETKÝCH PRÍPADOCH ROZHODOVALI ZA NICH DRUHÍ A SŇALI Z NICH ZODPOVEDNOSŤ <A STAROSŤ>². Preto najväčší problém, nezávisle od veľkosti ponuky, nespočíva v úlohe nájsť tých, ktorí si povýšenie zaslúžia, ale <v úlohe nájsť> tých, čo si ho prajú» (zvýraznené nami v citáte, H.Ford. Môj život, moje úspechy, 6. kapitola «Stroje a ľudia»).

Pričom H.Ford rozpráva o USA, kde, ako sa zvykne uvažovať v liberálnych kruhoch, je osoba od začiatku slobodnejšia, sociálna organizácia demokratickejšia, a obyvateľstvo je celkovo iniciatívnejšie, tvorivejšie a komunikatívnejšie, než v monarchickej a postmonarchickej Európe, a tým skôr než v Rusku, «krajine otrokov a dozorcov». T.j. vplyv informácie a algoritmiky rodových egregorov prostého ľudu (v aspekte formovania zmyslu života osoby), odvádžajúci záujmy jednotlivca mimo sféru riadenia je objektívnou danosťou pre všetky davo-«elitárne» kultúry.

No aj tak, ak sa obrátíme k životopisom tých prostých ľudí, ktorí sa dokázali uplatniť v profesiách mimo sféru riadenia, je potrebné dodať, že títo ľudia boli v práci svedomití a SAMI si jasne uvedomovali hranice, za ktorými (pri ich prekročení) strácajú svoju kompetentnosť. A uvedomujúc si hranice svojej kompetentnosti, nezasahovali do iných sfér činnosti ani radami, ani kvôli tomu, aby sa «predviedli»³, ale dôverovali tým profesionálom, ktorí v nich pracovali; v komplexných projektoch, ktorých realizácia si vyžadovala spoluprácu profesionálov rôznej špecializácie, oni vyjadrovali svoje želania ohľadom výsledkov, ktoré sa snažili získať pre zabezpečenie svojej vlastnej profesionálnej činnosti.

Avšak uvidieť projekt vcelku a zhodnotiť kvalitu jeho riadenia a profesionalizmus koordinátorov-riadiacich pracovníkov, kvôli úzkosti svojho profesionalizmu väčšinou nedokázali. Z tohto dôvodu len zriedkakedy mohli bezchybne vedomo-podložene presadiť zo svojho prostredia spôsobilých vedúcich⁴.

Otázky (*vlastného*) sociálneho postavenia, podmieneného sférou činnosti a obsadenou funkciou, ich v podmienkach budovania socializmu a komunizmu, ktorého ideálom boli verní, nezaujímali. Nezaujímala ich ani otázka o hromadení osobného bohatstva, aby v spotrebe rôznych vymožeností prevyšovali iných⁵.

¹ Vid' prácu VP ZSSR «Ford a Stalin: o tom, ako žiť Ľudsky» (r. 2002).

² Takýto postoj k životu mnohých ľudí v podstate stiera rozdiel medzi človekom a *pracujúcim dobytkom*, ktorého pán nesie zodpovednosť za konanie dobytku aj starostlivosť o dobytok.

³ To ich aj odlišuje od disidentov sovietskej epochy a dnešnej opozície: tvrdošijne sa snažia «predviesť» v oblasti, v ktorej nie sú kompetentní.

⁴ Toto je jednou z hlavných príčin, prečo skutočná demokracia v ZSSR nebola možná. No je to tiež jednou z hlavných príčin, prečo skutočnej demokracie niet ani v buržoázno-liberálnych štátoch Západu.

⁵ Scéna, keď Ostap Bender v kupé vlaku ukazuje svojim spolucestujúcim — študentom, vracajúcim sa z praxe — kufor plný peňazí, po čom následne naráža na obštrukciu a ocitá sa sám: je psychologicky hodnoverná vzhľadom na túto sociálnu skupinu, dostatočne mnohopočetnú v tých pokoleniach.

A takýto bol ich postoj ku všetkému, čo sa dialo v riadiacej sfére, počas celého ich života: aj v Stalinskej epoche, aj v neskoršom období, keď *byrokracia, ktorá sa sformovala do exploatátorskej triedy a zliala do jedného celku s medzinárodnou mafiou «bratov»-masonov*, nastavila kurz na obnovu kryptokoloniálneho kapitalizmu a rozčlenenie krajiny — považujúc sa za nekompetentných v úlohe riadenia štátu, vyjadrovali svoje želania a celkovo s dôverou sa stavali k straníckym a štátnym činiteľom, predpokladajúc, že kádrová politika v straníckom a štátnom aparáte stojí na výbere najlepších ľudí, čo sa týka znalostí, mravno-etických a pracovných kvalít¹.

A hoci sféra riadenia nebola pre predstaviteľov tých pokolení pochádzajúcich z prostého ľudu prítiažlivou, napriek tomu, ak si dielo, ktoré si oni vybrali, vyžadovalo aby profesionál — nie riadiaci pracovník — prevzal na seba riadiace funkcie, tak si osvojovali aj tieto funkcie. Niektorí z nich sa stali vynikajúcimi riadiacimi pracovníkmi vo svojich pracovných odvetviach: letecký konštruktér A.S.Jakovlev, delostrelecký konštruktér V.G.Grabin, S.P.Koroljov — k takýmto ľuďom patrili.

Takýchto ľudí zaujímal samotná práca a výsledky, a nie kariéra. Mnohí z takýchto vynútených riadiacich pracovníkov (ako riaditelia veľkých podnikov, konštruktérskych kancelárií a vedecko-výskumných inštitútov) sa stávali poslancami Sovietov rôznych úrovní. A keď sa po absolvovaní takejto zdĺhavej a neľahkej cesty ocitli vo sfére štátneho riadenia, prinášali úžitok spoločenskému rozvoju oveľa viac, než I.D.Kobzon, A.M.Kabajeva, S.V.Chorkina a drvivá väčšina dnešných poslancov, akože profesionálnych politikov.

V stalinskom období sa profesionálni byrokrati príliš nemiešali do ich práce, a veľmi sa nesnažili ich «vytlačiť» a zameniť vo vedení podnikov (v mnohých prípadoch nimi vytvorenými od nuly), na čele ktorých stáli, pretože pracovná nekompetentnosť bola trestaná veľmi prísne — bezcitne a nemilosrdne. V po-stalinskom období sa situácia zmenila, a profesionálni byrokrati, prahnúci po sláve, vyznamenaniach a vysokých výplatách, začali «vytláčať» tento typ ľudí a obsadzovať ich funkcie, výsledkom čoho práca, ktorá bola predtým úspešne realizovaná, spela ku krachu. Jedným z najvýraznejších príkladov tohto druhu bol osud Rostislava Jevgenjeviča Aleksejeva (1916 — 1980), pod vedením ktorého boli v oblasti techniky uskutočnené dva prelomové objavy: výroba lodí na podvodných krídlach («Rakety», «Meteóry», «Kométy») a vytvorenie ekranoplánov. «Vytlačili» ho z vedenia, pochovali, a pod vedením byrokrata-nástupcu projektovo-konštruktérska vedecká škola a jej dielo zvädli ešte do začiatku prestavby, ktorá ich nadobro dorazila.

Taliansky sociológovia v rámci analýzy mládežníckeho slangu zistili, že slang sa mení približne raz za päť rokov. Takto behom storočia vstupuje do života 20 pokolení, ktoré sa v niečom psychologicky navzájom odlišujú a tieto odlišnosti vyjadrujú v slangu. A hoci by bolo zaujímavé sa oboznámiť s psychologickými portrétmi všetkých takýmto spôsobom sa vyčleňujúcich pokolení v domáciach dejinách konca 19. — začiatku 21. storočia, avšak toto nepatrí k cieľom aktuálnej práce. Môžeme opísať len niektoré z nich.

Tí, ktorých detstvo a mladosť pripadli na 1930-te až 1940-te roky, sú charakteristickí tým, že medzi ich rodičmi ešte nebolo sformované osobné a rodinné vyčleňovanie sa podľa princípu «elita — prostý ľud»: ono sa ešte len formovalo úmerne izolovaniu sa byrokracie od spoločnosti. No deti už vnímali toto sociálne rozvrstvenie vo svojej psychike, a ak sa aj nevyčleňovali jeden od druhého vo svojich hrách, tak vo svojej psychike niesli tendencie k vyčleňovaniu sa v budúcnosti. Okrem toho, značná časť predstaviteľov týchto pokolení bola vystrašená udalosťami r. 1937 a obdobia hitlerovskej okupácie mnohých území krajiny, a od týchto strachov sa nedokázali oslobodiť do konca svojich dní. Podriadenosť strachom v podstate vyradila takýchto ľudí z množiny aktívnych činiteľov spoločenského rozvoja a napomáhala u nich rozvoju apoliticko-spotrebiteľského, *bezcharakterného* postoju k životu — jak u nich samotných, tak aj u *ich detí a vnukov, ktorých detstvo a mladosť pripadli na obdobie od začiatku 1960-tych rokov do začiatku prestavby*.

¹ Niektorí z nich, ktorí sa dožili prestavby, verili M.S.Gorbačovovi až do toho posledného dňa 25. decembra 1991, keď sa tento zradca «vzdal právomocí» hlavy štátu ZSSR.

V tejto súvislosti sa oplatí spomenúť Čingizchána. V jeho zbierke zákonov — Jasse (Yasse) — bol aj taký druh zločinu, ako «oklamanie dôverujúceho». Bol jedným z najťažších zločinov, nepoznajúcich premlčiaciu lehotu, za ktoré bolo ukladané prostým ľuďom *sťatie hlavy*, a predstaviteľom «elity», vrátane nositeľov moci, *zlámanie chrbtice*.

No v tých istých pokoleniach bol aj veľký podiel tých, ktorým Víťazstvo vo Veľkej Vlasteneckej vojne dalo krídla (prvý kozmonaut J.A.Gagarin bol jedným z nich). Aj v mravno-psychologickom ohľade boli v mnohom identickí tým predstaviteľom prvých pokolení budovateľov socializmu v ZSSR, ktorí si zvolili profesie mimo sféru riadenia, svedomite v nich pracovali, uvedomujúc si hranice svojej kompetentnosti, a nemiešali sa do tých pracovných oblastí, voči ktorým boli nekompetentní, dôverujúc tým profesionálom, ktorí v nich pracovali. Rovnaký bol aj ich vzťah ku sfére riadenia.

Avšak v čase ich vstupu do aktívnej fázy tvorivej činnosti sa kádrová politika chruščevsko-brežnevskej byrokracie odlišovala od kádrovej politiky stalinizmu. Väčšinou sa už nemohli stať riadiacimi pracovníkmi ani v tých prípadoch, keď si to situácia žiadala, nakoľko nepatrili ku klanom byrokratickej nomenklatúry. Riadiace funkcie boli v drvivej väčšine prípadov obsadzované «pánmi-byrokratmi», a skutoční profesionáli — ľudia činu — v chruščovsko-brežnevsko-gorbačovskom období¹, obzvlášť ak neklamali v prospech straníckych a štátnych papalášov, mohli byť len poradcami vládncich byrokratov, v lepšom prípade — v hodnosti ich «zástupcov pre oblasť vedy», «hlavných inžinierov» a pod. V dôsledku nadvlády marxizmu boli ich sociologicko-ekonomické pohľady, sformované školou a univerzitami, neadekvátne a nepoužiteľné pre riadenie, následkom čoho tí z nich, ktorí si želali rozvoj socializmu a zlepšenie života v krajine, sa ocitli vo svojho druhu «mentálnej pasci», z ktorej sa z rôznych príčin nevedeli dostať: k tomu bolo potrebné sa nespoliehať na «nevýslovnú múdrosť» Politbyra ÚV KSSZ a analytických služieb KGB, MVD, GRU, ale vziať rúžnu zodpovednosť za osud krajiny a ľudstva na seba².

No okrem nich a zastrašených dali tieto pokolenia aj prvé skupiny ľudí, narodených a vychovaných v ZSSR, ktoré boli v opozícii ideálom socializmu — «šesťdesiatnikov»³ a následných disidentov liberálno-buržoázneho prozápadného typu. Títo sú charakteristickí nie tým, že by boli «romantikmi-idealistami bez bázne a hany», akými ich predstavujú, ale tým, že nemali vôľu a boli posadnutými. Ich chápanie sveta sa sformovalo na základe odmietania marxistických textov a skláňania sa pred nemarxistickými a antikomunistickými textami, avšak nie na základe ich vlastného precítania života a jeho pochopenia.

Teraz sa obrátime k psychológii pokolení, ktorých formovanie osobnosti pripadlo na druhú polovicu 1950-tych — 1970-tych rokov. Pre väčšinu z nich, bez delenia na deti «elity» a «prostého ľudu», bola charakteristická orientácia na spotrebu, a nie na tvorbu. Prejavilo sa to napríklad v tom, že profesionálny parazit O.Bender sa stal idolom, vzorom napodobovania pre mnohých z nich, hoci v chápaní sveta mravno-eticky zdravých ľudí sa **také typy ako Ostap Ibrahimič Bender a Pavel Ivanovič Čičikov⁴ javia ako hrozba pre spoločnosť, horšie od Trockého a Hitlera.**

¹ Ako už bolo spomenuté skôr, obdobie, keď na čele KSSZ a štátu stál J.V.Andropov, bolo krátke. Za ten čas sa nestihli sformovať žiadne tendencie, z ktorých by časom mohlo vyrásť niečo, čo by pomohlo prekonať zotrvačnosť byrokracie chruščevsko-brežnevsko-gorbačovského typu.

² Žiaľ, prestať sa spoliehať na akcieschopnosť tajných služieb a vziať na seba zodpovednosť za osud krajiny a sveta sa ukazujú byť rovnako neschopní aj mnohí «patrioti» našich dní.

³ Deti XX zjazdu, potomkovia „sovietskej inteligencie“ (t.j. prevažne tých, z ktorých sa sformovala byrokracia, bývalá predrevolučná šľachta). Deti, ktoré sa narodili počas vojny a do dospelosti (a politiky) vstupovali v ére Chruščova. Samotný pojem „šesťdesiatnici“ podľa Wikipédie siaha do 19. storočia, označovali ním ešte tzv. nihilistov a buržoázno-liberálnych revolucionárov („narodniki“ — A.I.Gercen). — pozn. prekl.

⁴ Pritom je nutné dodať, že humoristický charakter a hravosť I.Iľfa a J.Petrova v «Dvanástich stoličkách» a v «Zlatom teliatku» zaclonil (v domácej kultúre a v jej vnímaní a chápaní, najmä u tínedžerov) varovania N.V.Gogoľa, ktoré vyjadril v poéme «Mŕtve duše». Ináč povedané, materialistický ateizmus «mraksizmu» svojim vplyvom na tínedžerov ZSSR zanechal väčší dojem, než idealistický ateizmus pravoslavia: «Mŕtve duše» preberali v rámci školského kurzu literatúry, a diela I.Iľfa a J.Petrova «O Ostapovi» čítali v rámci svojej vlastnej iniciatívy «na zapitie», bez toho aby sa zamysleli, či sa bude dobre žiť pod mocou režimu «veľkého kombinátora».

Túto reálnu hrozbu si mnohí, dokonca svetové authority-intelektuáli, neuvedomili ani potom, keď na postsovietskom priestore zavládol režim «veľkého kombinátora»: «Navrchu (podľa kontextu ide reč o hierarchii moci — naše spresnenie v citáte) môže sedieť gauner, podliak, môže tam sedieť karierista, no ak je to inteligentný človek, už je mu veľa odpustené, pretože on pochopí, že to čo robí, krajina potrebuje» — akademik AV ZSSR, a neskôr akademik RAV N.N.Mojsejev (1917 — 2000), jeden z popredných špecialistov svetovej úrovne 1970-tych — 1990-tych rokov v oblasti mechaniky, matematiky a matematického modelovania biosféro-ekologických procesov, zakladateľ fakulty riadenia a aplikovanej

K momentu narodenia týchto pokolení sa v ZSSR už sformoval stabilne fungujúci systém «sociálnych výťahov» (ak to povieme v jazyku davo-«elitarizmu»), a reálne — systém výberu a nasadenia kandidátov do sociálno-riadiacich funkcií. V prvej triede, tesne pred pravidelným výročím Veľkej októbrovej socialistickej revolúcie, všetci vstupovali k „októberčatám“¹; v tretej triede, zvyčajne na deň narodenia V.I.Lenina, takmer všetci (až na zriedkavé výnimky, podmienené *veľmi* hrubým správaním alebo zlým prospechom v škole) vstupovali k pionierom; vo veku 14 rokov, v siedmej triede, masovo vstupovali do Komsomolu, a predstavitelia menšiny, ktorí z nejakých príčin nevstúpili do Komsomolu vo veku 14 rokov, vstupovali doň individuálne vo veku približne do 22 — 23 rokov (v Komsomole zotrvali do 28. rokov).

Vo všetkých týchto detsko-tinedžersko-mladických organizáciách sa konali hry na demokraciu pod dozorom pedagogickej zostavy škôl, stranických organizácií škôl a nadriadených výborov Komsomolu a strany. Pritom deti si sami medzi sebou volili vedúcich októberčatských päťc («hviezdičiek»), na ktoré sa delila trieda, a ktoré medzi sebou súťažili o lepšie študijné výsledky; sami si volili vedúcich pionierskych krúžkov v triede a predsedov rady triedneho pionierskeho oddielu; volili rady pionierskych školských družín, triednych komsomolských organizátorov, výbory školských Komsomolov a ich predstaviťov v pionierskych a komsomolských organizáciách oveľa vyššej úrovne, štáby vojensko-športových pionierskych a komsomolských hier atď.

Celá táto októberčatsko-pioniersko-komsomolská detsko-tinedžerská nomenklatúra nemala reálne moc. Napriek tomu v jej *politicko-hravej* činnosti prebiehalo vypracovávanie zručností psychologického vplyvu «vodcov» na zvyšnú masu. A úloha, ktorú sa dospelí kurátori týchto «hier» snažili riešiť, spočívala v tom, aby odhalili neformálnych autoritatívnych lídrov v detskom prostredí, aby sa títo postupom času mohli stať systémom lojálnymi formálnymi lídrami na rôznych úrovniach a vetvách vtedajšej «vertikály moci».

Celkovo, však, elementy skutočnej demokracie, v ktorej každý kto chcel, mohol oznámiť svoj záujem o «funkciu», a deti samotné ho mohli navrhnúť ako kandidáta — existovali. A takíto kandidáti z «ľudu», aj samokandidáti sa volili do «funkcií», po čom sa spustil proces vychovania v nich lojálnosti k systému (vernosť nomenklatúrnej disciplíny). A sformovaný systém už sám oddeľoval tých, ktorí po nástupe do «funkcie» prejavovali nelojálnosť systému a nedisciplinovanosť, vo výsledku tak v miere toho, ako pionierski a komsomolskí aktivisti podriadení výcviku dospievali — tak sa ocitali na reálne vplyvných nomenklatúrnych funkciách v dospelom Komsomole, v strane, v odboroch, v štátnych orgánoch; a pritom tí, ktorí prejavovali lojálnosť a nomenklatúrnokorporatívnu disciplinovanosť — dostávali „odpustky“: pri štúdiu, aj v rámci trestov za prečiny². A prakticky celá stranicko-štátna nomenklatúra posledných rokov ZSSR aj mnohí činitelia postsovietskej RF boli odchovancami tohto systému detsko-tinedžerských organizácií.

Pritom deti sa dostávali do tohto systému prípravy a výberu sociálne vplyvnej nomenklatúry v tom veku, kedy ešte nechápali ani poslanie tohto systému, ani princíp jeho práce³. V tomto vekovom období ich postoj k tomuto systému bol určovaný najmä autoritatívnym názorom členov rodiny a informačno-algoritmickým zabezpečením rodových egregorov každého z nich.

A ak analyzujeme to, čo sa dialo v tomto systéme, tak vychádza najavo, že od čias vzniku Sovietskej moci sa zmenilo len máločo. Zvolenými chceli byť predovšetkým deti predstaviťov

matematiky Moskovského fyzikálno-technického inštitútu (z publikácie «Gorbačov-fondu» «Prestavba. Po desiatich rokoch». — M.: Apríl-85. 1995 — str. 148).

¹ V našom regióne boli deti najskôr „iskričky“, potom „pionieri“, neskôr „zväzáci“, a ako dospelí mohli vstúpiť do komunistickej strany. — pozn. prekl.

² K začiatku 1980-tych rokov vec zašla až tak ďaleko, že sa vyskytovali prípady nespustenia trestného konania za valutové trestné činy, páchané členmi výborov Komsomolov VŠ, nakoľko títo mlčali, že nitky vedú do ÚV VLKSM (*Ústredný výbor všezväzového leninského komunistickeho zväzu mládeže*), ktorých robotníci, ako aktivisti budovateľských oddielov, sami organizovali systém korporatívneho obohacovania pri výmene budovateľských oddielov so zahraničím, ktorý odhalený vinníci zdedili od nich v hotovej podobe.

³ Mnohí z nomenklatúry toto nedokázali pochopiť ani keď už zostarli, podobne ako dvaja generáli z rozprávky M.J.Saltikova-Ščedrína, ktorých on opísal takto: «Generáli slúžili celý život v akejsi registratúre; tam sa narodili, tam boli vychovaní a aj zostarli, čiže, nič nechápali. Dokonca nepoznali žiadne iné slová, okrem: „Prijmite ubezpečenie o mojej absolútnej úcte a oddanosti“».

židovsko-judejskej diaspóry. V prípade nezvolenia do «funkcie» vec zvykla dospieť až do nefalšovaného úprimného bezútešného plaču v triede pred očami všetkých, hneď po oznámení výsledkov hlasovania.

Ak z nejakých príčin zvolili niekoho, kto nepochádzal z židovsko-judejskej rodiny, tak vo väčšine prípadov sa vo «funkcii» flákal, hoci aj využíval všetky výhody, ktoré poskytovala. Ak sa mu podarilo absolvovať nomenklátúrny výber celou cestou od októberčat'a až do stranického aparátčika, tak svoje flákačské kvality si zvyčajne zachoval, no zdokonaľoval si zručnosť manipulovania davom a zavďačovania sa vyšším nadriadeným¹, výsledkom čoho sa stal profesionálnym byrokratom a parazitom, neovládajúcim žiadnu prácu.

Ak sa neflákal a snažil sa plniť všetko, čo od neho žiadali vyšší nadriadení, tak skôr či neskôr sa dostával do konfliktu so svojimi podriadenými, čo si žiadalo buď jeho odchod zo systému, alebo prestúpenie na inú funkciu, pri podpore «starších súdruhov» perspektívneho «kádra».

Ak sa snažil riadiť diktátom svedomia, tak skôr či neskôr mohol vzniknúť konflikt jak s podriadenými, tak aj s nadriadenými. Tento druh konfliktov jednoznačne privádzal k odchodu z funkcie a oddeleniu od «kolektívu».

A drvivá väčšina na možnosť zvolenia do funkcií v tomto systéme, počnúc od detského veku, reagovala podľa princípu — *«voľby? — len nie mňa: nech druhí mukujú, ja mám dôležitejšie záujmy, než je spoločenská práca»*; a ak ich navrhovali, tak sami seba «zamietali» alebo, ak ich zvolili aj napriek ich vôli², riadili veci tak, aby ich kolektív už nabudúce nenavrhoval alebo ich nadriadení odvolali z funkcie, prípadne namietali proti opakovanej kandidatúre. Motivácia práve k takémuto postoju ohľadom obsadenia takýchto funkcií mohla byť hlbinnno-psychologicky rôznorodou:

- v horšom prípade — šlo o prejav orientácie rodových egregorov na reprodukciu dobytčieho typu režimu psychiky;
- v lepšom prípade — dieťa intuitívne cítilo mravno-etickú defektnosť systému a preto sa nechcelo zúčastňovať v jeho činnosti, zatiaľ ešte nevediac (kvôli nezavŕšenosti procesu osobného rozvoja) samostatne vypracovať jeho alternatívu a nenachádzajúc funkčné odpovede na podobné «výzvy doby» v rodových eggregoch a svojej rodine.

V rozsahu medzi týmito motivačnými extrémami sa ocitali tí, ktorých informačno-algoritmické zabezpečenie rodových egregorov v sebe nezahrňuje formovanie záujmu k činnosti vo sfére sociálneho riadenia, ale predpokladá formovanie osobnosti a následný život na základe vlastnej voľby a svedomitej práce v profesiách, ktoré nemajú riadiaci charakter. Všeobecne, je to ten typ osobnosti, ktorý u väčšiny ľudí vzbudzuje úctu a s ktorým by mnohí chceli stotožniť seba aj svoje deti, a o ktorom sa rozpráva v piesni V.S.Vysockého «Cestná historka» («dookola päťsto»³):

*Vydaril som sa vzrastom aj charakterom —
Vďaka matke s otcom —
S ľuďmi si rozumiem — nesúril som, nevnucoval,
Chrbát neohýbal — vzpriamene chodil,
Daromne sa netrápil, žil ako žil,
A hlave svojej rukami pomáhal....*

No tento ideál je lživý pre jeho neúplnosť. Je to najproblematickejší typ osobnosti v davo-«elitárnych» kultúrach:

- z jednej strany — pre vládnucu «elitu» je neprijateľný, nakoľko nie je schopný ani robiť druhému lokaja, ani rituálne predvádzať svoju lojálnosť, v dôsledku čoho je v očiach «poelitárčeného» vedenia nevhodný do ľubovoľného pracovného kolektívu, pretože lokajom a pokorným dáva príklad «nesprávneho» správania, i keď v práci sa naňho možno spoľahnúť;

¹ Súdiac podľa všetkého, B.N.Jeľcin bol tiež jedným z takýchto.

² V prípadoch keď väčšina sa riadila princípom «len mňa nie», a to sa stávalo pomerne často, najmä ak obeť takejto voľby z nejakých dôvodov nebola prítomná na volebnej procedúre, a osobná účasť sa formálne ani nevyžadovala.

³ V zmysle: Navôkol 500km ani živej duše. Uviazli v aute ďaleko od civilizácie. — pozn. prekl.

- z druhej strany — neprijíma na seba ani misiu Božieho zástupcu, starostlivosť o celú spoločnosť, starostlivosť o Vesmír, a preto nie je schopný vytvoriť sociálne procesy, ktoré *nepravdovernú vrchnosť* (*tvrdosť sa snažiacu moriť jeho samého a takých ako on*) pošle do historického nebytia.

Vzhľadom na opísané sa kľúč k vyriešeniu problémov nachádza v rodine: v postoji potencionálneho ženicha a nevesty k vybudovaniu rodiny; v živote samotnej rodiny — v jej postoji k počatiu, rodeniu a výchove detí, k formovaniu u detí ich predstáv o zmysle života človeka v zostave ľudu a o zmysle života celého ľudstva. A úloha spočíva v tom, aby tento typ, uvedený v piesni V.S.Vysockého — najviac «problematický» pre «elity» davo-«elitárnej» spoločnosti — sa nielen stal štatisticky prevládajúcim typom v spoločnosti, ale aby aj získal stabilne ľudský typ režimu psychiky, a na jeho základe na seba prijal zodpovednosť nielen za seba, ale aj za osud krajiny a ľudstva, a aby získal riadiacu gramotnosť a konceptuálnu moc. V takomto prípade dokáže zbaviť seba aj druhých od skazenej vrchnosti a negatívnych následkov jej moci.

8.2. Z čoho vzniká Vlast'? — Žehnajte žene a pomôžte jej stať sa Ženou a Matkou...

Dajúc jednému zo svojich filmov názov, ktorý sme použili ako fragment v titule tejto kapitoly¹, S.S.Govoruchin poukázal na najdôležitejšiu okolnosť života spoločnosti, tému však, bohužiaľ, neotvoril. Preto sa vrátime k posledným odsekom kapitoly 6. Bol tam vyjadrený názor, že tvorivý potenciál je rovnako vlastný aj mužom, aj ženám, no realizovaný je rozdielne.

- Štatisticky častejšie je tvorivý potenciál muža realizovaný väčšinou priamo pri riešení tých problémov, na ktoré v živote naráža.
- Štatisticky častejšie je tvorivý potenciál ženy pri riešení problémov mimorodinného charakteru (*pretože je matka a v tejto úlohe je nenahradiateľná*) realizovaný väčšinou nepriamo cez jej deti, a čiastočne aj cez muža (alebo druhov a milencov, ak žije nemravne).

Z menšej časti sa tvorivý potenciál muža realizuje nepriamo cez ich deti a ženu (alebo družky a milenky, ak žije nemravne), a tvorivý potenciál ženy (ak vedie rodinný život) sa z menšej časti realizuje priamo pri riešení mimorodinných problémov, na ktoré v živote narazí.

Preto, ak niekto z mužov v očiach spoločnosti vykonal niečo znamenité, táto spoločnosť by mala byť vdáčna predovšetkým jeho matke (a možno aj babičkám), nakoľko v intervale od predhistórie jeho počatia až po vstup dieťaťa do rečového obdobia a začiatku jeho vlastného aktívneho poznávania a tvorby je práve mama — *bezalternatívne* — tým najhlavnejším dospelým človekom v osude a živote každého: ona vyberá (alebo súhlasí s výberom) budúceho otca, ako manželka a matka ich spoločných detí; mama je prvým učiteľom a prvým vychovávateľom, kurátorom prvých etáp osobného rozvoja budúceho dospelého človeka.

Práve v tomto období, počnúc predhistóriou počatia, nad ktorým takmer neobmedzene kraluje žena (nezávisle od toho, či si to uvedomuje alebo nie), sa formuje duchovné dedičstvo budúceho dieťaťa, zakladajú sa telesné a biopoľové štruktúry jeho organizmu a formujú sa tie základy psychiky, na ktorých sa neskôr rozvíja, osvojuje a realizuje v živote poznávací-tvorivý potenciál. Ak týchto základov niet, potom *na alternatívnej im prázdnote* sa nemôže sformovať nič užitočné pre spoločnosť ani samotnú osobu nezávisle od jej pohlavia². **Úloha muža ako bezprostredného vychovávateľa a učiteľa dieťaťa získava dôležitosť až v ďalších etapách osobného rozvoja.**

¹ Umelecký film «Žehnajte žene» bol natočený podľa poviedky Iriny Grekovej «Majiteľka hotelu». Produkčné štúdio «Mosfilm», r. 2003. Autori scenáru V.Valuckij, S.Govoruchin. V hlavnej úlohe S.Chodčenkova.

² Vid' o tom, napríklad, knihy:

- Masaru Ibuka. Po troch je už neskoro. — M.: RusLit. 1991 (<http://lib.ru/KIDS/after3.txt>). Masaru Ibuka (1908 — 1997), zakladateľ spoločnosti «SONY» (1946), od r. 1950 po r. 1970 bol jej prezidentom, a od r. 1971 do r. 1976 bol na čele jej rady riaditeľov, po odchode z funkcií bol až do smrti poradcom. V r. 1971 vydal menovanú knihu.

J.A.Ingres. „Zdroj“, r. 1856

Múzeum d'Orsay. Paríž.

Ak toto výtvarné dielo v divákovi nevzbudzuje nič iné okrem chĺpnosti alebo sväťuškárskeho odmietania vyobrazenia **ženy, ktorá počala človeka, v jej prirodzenej kráse a sviatosti tvorenia budúcnosti**, potom má divák veľmi vážne problémy mravno-etického charakteru a celkovo s psychikou...

O tom, že Francúzsko má takého maliara ako Jean Auguste Dominique Indres (1780 — 1867), nie každý vie, no jeho «Zdroj» filozoficky mnohonásobne prevyšuje «Giocondu», ktorú pozná takmer každý a ktorú mnohí uctievať.

Preto ak budeme spoločnosť skúmať v časových intervaloch obopínajúcich život niekoľkých pokolení, tak žena väčšinou rieši sociálno-strategické úlohy v duchu *tej koncepcie, v moci ktorej žije spoločnosť*¹, hoci žena si to nemusí ani uvedomovať, alebo nemusí byť v zhode so svojim biologickým a sociálnym predurčením; a muž väčšinou rieši taktické úlohy v duchu konceptuálne podmienenej stratégie, hoci aj on si to vôbec nemusí uvedomovať a nemusí byť tiež v zhode so svojim biologickým a sociálnym predurčením. A riešenie úloh oboch skupín prebieha v riečisku eggregoriálnej algoritmiky príslušnej národnej alebo nábožensky podmienenej kultúry, čo bolo preukázané v kapitolách 6 a 8.1. Preto:

Stavať proti sebe navzájom mužskú a ženskú podstatu, zveličovať jednu z nich, ponížujúc druhú — je neprirodená hlúposť.

Takže, ak ide o také sociálne funkcie pohlaví, v základe ktorých leží biológia (stavba organizmov a špecifiká inštinktívnych programov ich súčinnosti v procese reprodukcie biologického druhu) — *zdrojom kvality života spoločnosti* v historicky dlhých časových intervaloch sú práve osobné kvality dievčat, a neskôr žien-matiek tejto spoločnosti, podmienené charakterom výchovy v nej dievčat.

A zmeny kvality života spoločnosti do tej či onej strany sa tiež začínajú zmenou charakteru výchovy v nej dievčat².

V základe tejto príčinnno-následkovej súvislosti leží tá okolnosť, že pokiaľ skúmame život spoločnosti, ako súbor navzájom spolupracujúcich spoločenských inštitútov, tak sociálne dôležitá činnosť mužov prebieha väčšinou mimo rodiny, a *sociálno-strategicky dôležitá činnosť ženy v jej plnosti a dokonalosti* bezalternatívne môže prebiehať len v rodine. Pričom, ak vychádzame zo záujmov formovania osobnosti dieťaťa, tak by to mala byť rodina niekoľkých dospelých pokolení žijúcich pod jednou strechou.

To neznamená, že žena by mala byť pustovníčkou v dome svojho otca, a neskôr muža, žiť z ich príjmov, a mať dočinenia najprv len s bábikami a módnymi čačkami, a neskôr len s hrncami, panvicami, nočníkmi a plienkami, vysávačom a ostatným domácim náradím atď., obšľastňovať muža a stretávať sa len s kamarátkami

Analyzoval tvorivú schopnosť personálu «SONY» a snažil sa ju zvýšiť, to ho donútilo venovať sa otázkam pedagogiky.

- Marie-Andrée Bertin. Výchova v lone matky alebo rozprávanie o premeškaných možnostiach. — MNPO «Život». 1992.

(http://www.modernlib.ru/books/bertin_andre/vospitanie_v_utrobe_materi_ili_rasskaz_ob_upuschennih_vozmozhnostyah/read_1/).

- Ohľadom role predhistórie počatia vid' viac v prácach VP ZSSR «O rasových doktrínach: neuplatniteľné, no pravdepodobné» (kap. 4.1) a «Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty» (kapitola 7.2 «Životný algoritmus formovania osobnosti», podkapitola «Objektívno-subjektívna prednastavenosť počiatkových podmienok osobnostného rozvoja»).

¹ Toto je veľmi dôležité spresnenie.

² Narážky na túto okolnosť možno nájsť v legendách mnohých národov, vrátane biblických legiend. — Zvedenie ľudstva začalo zvedením prvej ženy.

a príbuznými, a všetky ostatné stretnutia len s dovolením otca alebo muža, alebo len pod kontrolou¹.

Ak spoločenské zriadenie redukuje úlohu ženy len k tomuto, potom sa stáva neschopnou náležite vyplniť svoju sociálno-strategickú misiu — realizovať svoj tvorivý potenciál cez svoje deti a vnukov, nakoľko takáto samorealizácia si žiada široký rozhľad, rozvitú osobnú kultúru zmyslov, intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti, a tiež — *predvídaní*, čo nie je možné bez slobodného formovania záujmov, slobodnej účasti v živote spoločnosti a osobných dojmov z tých sfér činnosti, v ktorých svoj tvorivý potenciál priamo realizujú väčšinou muži, a v ktorých raz budú pracovať jej synovia a vnuci.

Vyššie povedané v kapitole 8.2 umožňuje pochopiť ešte jeden aforizmus V.O.Ključevského, a oceniť ho nie ako nespravodlivú hanlivú výčitku, ale ako kľúčový návod na riešenie problémov rozvoja Ruskej mnohonárodnej civilizácie:

«Nešťastie Rusov spočíva v tom, že majú prekrásne dcéry, ale hlúpe ženy a matky; ruské ženy sú majsterky v zaľúbení a páčení sa, no nevedia ani ľúbiť, ani vychovávať. (Variant: ..., no neobľubujú ani ľúbiť, ani vychovávať») (V.O.Ključevskij. Diela v 9-tich zväzkoch. — M.: Myšlienka. 1990. Zv. 9 — Str. 401).

Mnohí s týmto hodnotením veľa storočí trvajúceho, strastiplného charakteru dejín regionálnej civilizácie Rusi V.O.Ključevským nesúhlasia. Značná časť žien nesúhlasí preto, lebo je im *axiomatically* vlastné zastávať pozíciu vyjadrenú K.I.Šulženko v romanci «Tri valčíky» (r. 1947, text A.I.Fatjanova, hudba V.I.Solovjova-Sedova): «**Ako to, že vraj nemám pravdu? Ani ma nenapadne sa hnevať!**» (zvýraznené nami hrubým v citáte) Ach, ako sa mi len točí hlava, ako sa mi hlava točí...». Mnohí (jak muži, tak aj ženy) nesúhlasia s V.O.Ključevským preto, lebo láska a starostlivosť ich matiek je pre nich nesporná, a nepopierateľná úcta k svojim matkám, k ich životu a konaniu, je im vlastná od detstva.

Napriek tomu, tento druh zmyslovo-emočného nesúhlasu s týmto hodnotením V.O.Ključevského je pre budúcnosť nebezpečný, pretože všetky absolventky škôl RF zachytené na fotografiách nižšie počali a porodili takisto mamy; a mamy v ich výchove zohrali takú rolu, že nižšie zobrazené výsledky výchovy sa stali nevyhnutné. Uvedený súbor fotografií nie sú zinscenované zábery. Snímky boli urobené v Moskve na konci školského roka a počas absolventských večierok prevažne v r. 2012. Z obdobia rokov 1920 až do prvej polovice 1980-tych rokov sa nezachovali žiadne obsahovo podobné fotografie — nie preto, že fotoaparát bol vtedy zriedkavý², a dnes majú vo vrecku skoro všetci mobilný telefón aj s fotoaparátom a kamerou, a počítače aj internet³ sú široko dostupné — ale pretože mravy v tých časoch boli iné, a bola aj iná etika správania — jak osamote, tak aj na verejnosti. Isteže, ani dnes nie sú všetky absolventky a absolventi takí, ako je to zachytené na fotografiách, no «tvár sviatku» určili práve takýto.

¹ Takéto je sociálne postavenie ženy podľa biblicky-pravoslávneho domáceho rádu a vo väčšine kultúr historicky sformovaného islamu. Vedie to k tomu, že pre tradičnú biblicko-pravoslávnu kultúru aj pre kultúru historicky sformovaného islamu (v ktorej šariát nahradil diktát svedomia v psychike mužov aj žien) sú charakteristické, v podstate, tie isté problémy, z ktorých hlavným je — neschopnosť líderstva v úlohe civilizačného rozvoja ľudstva, ktoré sa vyjadruje napríklad v mnoho storočí trvajúcom preberaní veľkej časti vedy a technosféry, t.j. elementov sociálno-organizačných noriem a sociálno-riadiacich procedúr regionálnej civilizácie Západu. Tento problém sa len prehlbuje tým, že Západ je nesporným Lídom ľudstva, avšak na ceste k samovražde, z ktorej treba prejsť na cestu rozvoja.

² V 1960-tych rokoch ten najlacnejší fotoaparát «Smena» stál 13 rubľov, a sen fotonadšencov tých rokov nedostatkový «Zenit-E» stál 77 až 100 rubľov (v závislosti od typu objektívu), automaty «Zenit-5» stál 450 rubľov. Okrem fotoaparátu bolo treba mať špeciálne nádoby na vyvolávanie filmov, a na tvorbu čierno-bielych fotografií bol potrebný zväčšovák, fotolampa a vaničky na spracovanie fotopapieru. Táto doplnková výbava stala minimálne okolo 20 rubľov. Pri priemernom zárobku v krajine 100 — 120 rubľov, nie každá rodina si mohla dovoliť kúpiť svojmu dieťaťu hoci len «Smenu». Naexponovať, vyvolať a získať po jednej fotografii vo formáte pohľadnice z jedného filmu, ktorý mal 36 záberov — stálo okolo 3 rubľov. Medzi žiakmi a študentmi tej doby jeden fotoamatér, schopný urobiť technicky dobré fotografie, pripadal približne na 50 — 60 ľudí, ktorí buď vôbec ešte nedržali v ruke fotoaparát, alebo neovládali celý proces od výberu filmu, správneho vloženia filmu do fotoaparátu, až po získanie fotografií. Preto fotografické kroniky až do objavenia sa «mydlovničiek» (*kompaktnejšie fotoaparáty, menej náročnejšie na nastavovanie parametrov snímok*), fotoslužieb, mobilných fotoaparátov a internetu boli prevažne dielom rúk profesionálov, robiacich fotokroniky a ich objednávateľov-cenzorov.

³ Všetky fotografie uvedené v kapitole 8.2 sú vzaté z internetu, a dokonca nie z pornostránok. A to ešte nie sú tie najopzlejšie a najhnusnejšie fotografie.

Absolventky začiatku 21. storočia. V podstate všennárodný sviatok — vstupu do života nového dospievajúceho pokolenia — sú oni vnútorne mravne odhodlaní premeniť na opileckú žúrku, postupne prerastajúcu do váľajúceho sa hriechu. Zdržiavajúcim faktorom sú ešte vonkajšie obmedzenia v podobe polície a rodičovského hnevu, hoci mnohé hranice mravnej degradácie oni už úspešne prekonal. A ak by sa vonkajšie obmedzenia dali preč, tak sa pod vplyvom fajčiva, alkoholu a bezstarostnosti predvedú ako zmyslov zbavení «banderlogovia» plní energie.

V 1920-tych rokoch za objavenie sa na ulici «v zľahka opitom stave» bolo možné vyletiť z Komsomolu i zo strany. Ak by v ľubovoľnom z miest ZSSR v 1950-tych až 1970-tych rokov oslávili absolventský večierok tak, ako je to zachytené na zábere vyššie, tak celé vedenie mesta, a hlavne, mestského odboru vzdelávania ľudu, a tiež riaditeľ a zástupcovia škôl, ktoré sa najviac „vyznamenali“ flámovaním — by prišli o svoje funkcie.

Neraz bol publikovaný fakt, že uprostred Veľkej Vlasteneckej vojny nemecký lekár, ktorý vyšetroval dievčatá vo veku 16 — 20 rokov — unesené zo ZSSR do Nemecka na nútené práce, bol veľmi prekvapený a rozhodol sa obrátiť na Hitlera s výzvou okamžite začať mierové rokovania s našou krajinou. Zarazilo ho, že 90 % ním vyšetrených boli panny, a on napísal Hitlerovi, že nemožno poraziť ľud s tak vysokou mravnosťou. To aj bolo dokázané v praxi Víťazstvom, dosiahnutým týmito pokoleniami.

V RF začiatku 21. storočia približne 65 % žiakov vo veku do 16 rokov už malo pohlavný styk. A RF sa dostáva na prvé svetové miesto v detskej prostitúcii. Podľa údajov ankety z druhej polovice 1990-tych rokov:

«Anketový prieskum chlapcov-tínedžerov¹, uskutočnený v mnohých veľkých mestách, ukázal, že sexuálnu skúsenosť malo 48 percent opýtaných. Najväčší počet začína pohlavný život vo veku 14 — 15 rokov (46 percent) a pomerne veľa (36 percent) vo veku 12 — 13 rokov. Väčšina sexuálne aktívnych tínedžerov fajčí (71 percent), 82 percent požíva alkoholické nápoje, a približne polovica stihla vyskúšať narkotiká. Väčšina opýtaných

¹ Autori článku, z im známych príčin, pomlčali o výsledkoch dotazovania dievčat-tínedžeriek. Alebo žeby takýto prieskum veľkí «vedci», zakladatelia federálneho programu «Plánované rodičovstvo», nerobili?

nemala stáleho sexuálneho partnera, a odrazom tohto sa medzi tínedžermi a mládežou stal nárast chorôb prenášaných pohlavnou cestou»¹.

T.j. reálne z takýchto «chlapcov» vyrastú dospelí «muži» — schopní jedine: nasávať pivo a chlastať vodku, **kazit' dievčatá**² a flámovat' (dostatočne často pod vplyvom alkoholu, fajčiva a ťažších narkotík) dokonca aj po svadbe, «sledovať futbal» v telke atď.; avšak byť profesionálmi, svedomitými ľuďmi v práci aj v živote, sociálne zodpovednými — to nie je pre nich: oni majú dôležitejšie starosti. **A ich, tiež rodili mamy, ktoré mali účasť na ich výchove jak priamo, tak aj vnesením svojho vkladu do «morálnej klímy» rodiny.** Vo vyššie citovanej publikácii sa tiež píše:

«K momentu skončenia školy počet absolútne zdravých dievčat-tínedžeriek tvorí 6,2 percent, a mladíkov 29 percent, čo predstavuje zdravotnú hrozbu pre detskú populáciu a v prvom rade pre dievčatá-tínedžerky — reprodukčný potenciál RF».

Kam sa chystajú:
na absolventský bál?

alebo na «kasting» k džigolovi?

Dodáme, že ľavý horný záber je navonok kompozične blízky obrazu J.A.Ingresa «Zdroj». Avšak vnútorná podstata absolventky, jej zámer? — presne opačný...

Na pravej hornej fotografii — snímanie priestoru pod sukňou je vykonávané *bezočivo* na verejnosti, bez kohokoľvek námietok či pokarhania..

Cez médiá presiakli informácie, že matka akoby oblečenej absolventky na ľavom dolnom zábere je učiteľkou, a nehanbí sa ani za svoju dcéru, ani za jej výchovu v rodine...

¹ «Rómeo + Júlia + antikoncepcia... tretí nie je navyše» — článok v oblastných novinách centrálnej RF. Ako vidno z názvu článku, v ktorom sú spomenuté nedospelé (podľa platnej legislatívy) osoby, ten považuje za normálne SEXUÁLNE RADOVÁNKY práve u tínedžerov, ktorí ešte nie sú schopní viesť samostatný rodinný život a sami sú dotovaní všetkým nevyhnutným prevažne rodinou svojich rodičov z jej rozpočtu. Fakticky je to propaganda, zameraná na zničenie budúcich pokolení následkami telegónie. Autori článku zjavne nechápu, že v živote neexistuje taká neviazanosť pre oblaženie svojej chtivosti, ktorá by po sebe nezanechávala škodlivé následky pre samotných pôžitkárov, ich okolie a potomkov.

² Telegónia, to nie je výmysel.

18 rokov

o 15 rokov

A perspektívy značnej časti absolventiek — tých, ktoré nedokážu prestať a budú aj naďalej viesť alkoholicko-tabakový a sexuálne nemravný spôsob existencie — sú antisociálne, antiľudské. Pochopiteľne, veď osoby zobrazené v pravej časti nižšie uvedeného snímku sa len sotva stanú matkami, dokonca ak aj vynosia a porodia plod od analogických im subjektov akoby mužského pohlavia. A nie všetky, ktoré dnes vedú alkoholicko-tabakový

a sexuálne nemravný spôsob existencie dospejú do štádia degradácie dosiahnutého týmito bezdomovkyňami, bez toho aby stihli počať a porodiť. Niektoré pod vplyvom zhýralosti stratia schopnosť mať deti (pohlavné choroby, biochemické antikoncepcie a potraty), no mnohé stihnú počať a porodiť predtým, než sa stanú takýmito. No ak máme hovoriť o medicko-biologických ukazovateľoch ich potomstva, tak v drvivej väčšine prípadov ich deti budú zaťažené problémami. A nie je vôbec dôležité: či sa to stane v rodine, a samotná rodina sa udrží, a unesie bremeno starostlivosti o problémové dieťa alebo bude naďalej degradovať pod vplyvom alkoholu, tabaku a ďalších hlúpostí, vrátane televízneho vysielania; alebo sa dieťa narodí mimo manželstva; alebo rodina vznikne a čoskoro sa rozpadne, a matka zostane s postihnutým dieťaťom sama alebo presúloží plody svojich a «oteckových» hriechov aj so starosťami, ktoré ostanú na pleciah štátu, starších príbuzných alebo adoptívnych rodičov.

Sú pripravení stať sa rodičmi? — alebo, dovolili by ste im počať, porodiť a vychovávať samých seba?

Narodenie problémami nezaťaženého dieťaťa od takýchto rodičov — napriek všetkým biologickým a sociálnym príčinnno-následkovým súvislostiam v živote — môže byť len výsledkom osobne adresovanej milosti Božej. Na toto sa spoliehajú všetky pijúce a fajčiace matky i otcovia alebo vôbec nepremýšľajú nad následkami hriešnosti svojho spôsobu života pre deti a vnukov, a okrem zriedkavých výnimok zaťažujú svoje deti a vnukov problémami «naplno» a svoju vinu za túto genocídu, ktorú sami tvoria, si nepriznajú. A v súčasnosti je v RF 9 z 10-tich novorodencov zaťažených nejakou patológiou. No ako vraví medicínska anekdota, «zdravých ľudí niet: sú len nedostatočne vyšetrení...».

A hoci zlé ekologické podmienky mnohých regiónov RF a celej planéty tiež prispievajú do štatistiky vývojových chýb a zníženia potenciálu zdravia u novorodencov, napriek tomu, základný podiel na nej má skazený spôsob existencie rodičov. Záber nižšie — je štatisticky čoraz častejším následkom tabakovo-alkoholického spôsobu existencie rodičov a starších príbuzných, a nie «ekológie».

Deti... A matka jedného z týchto mrzáčikov robí do fotoaparátu bezočivo «sýr» po tom, ako počala, vynosila a porodila takéto...

No aj bez akýchkoľvek viditeľných telesných poškodení organizmu novorodenca — pod vplyvom hriešneho spôsobu života rodičov na pozadí biosfericko-ekologickej krízy, vytvorenej davo-«elitárnou» civilizáciou — môže byť biopoľová zložka organizmu zmrzačená tak silno, že funkčne plnohodnotná psychika sa na takejto biologickej osnove sformovať nebude môcť.

Výskumy dokazujú, že fajčiace matky dominujú v štatistike psychickej labilnosti ich detí a v štatistike nimi páchaných trestných činov.

«V rámci rozsiahleho výskumu vo Veľkej Británii preskúmali viac ako 14 tisíc matiek s deťmi, ktoré sa narodili v rokoch 2000 — 2001. (...)

Podľa slov autorov, špecialistov University of York v Británii, J. Hutchinsona a K.E. Picketta, sa vyjasnilo, že chlapci, ktorých matky fajčili počas celého tehotenstva, vyrastali dvakrát častejšie než ostatní s problémami v správaní, s príznakmi hyperaktivity a poruchami pozornosti. Okrem toho, u synov „ľahkých“ fajčiarok (tých, čo fajčia menej ako 10 cigariet denne) sa o 80 % častejšie vyskytoval deficit pozornosti. Dokonca dievčatá fajčiacich matiek sa k svojim trom rokom odlišovali problémovým správaním.

“Fajčenie počas tehotenstva poškodzuje štruktúru a funkcie rozvíjajúcej sa nervovej sústavy embrya. Vnútromaternicový rozvoj chlapcov je zároveň oveľa citlivejší na rôzne druhy chemických vplyvov, preto sa problémové správanie u chlapcov vyskytuje častejšie, než u dievčat — vysvetľujú autori. — Fajčenie tabaku badateľne zvyšuje citlivosť aj matky, aj plodu k rôznym genetickým i ekologickým faktorom, sprevádzajúcim rozvoj dieťaťa a majúciim účasť na formovaní jeho správania”. (Chuligánov rodia len fajčiarky. — Internetový zdroj: http://yka.kz/blog/khuliganov_rozhajut_tolko_kurjashhie/2009-11-04-1332).

Analogický výskum bol uskutočnený aj v USA. Ten preukázal, že:

«Medzi synmi a dcérami fajčiacich dām sa vyskytlo o 30 % viac kriminálnikov, než u nefajčiacich. (...) Podľa slov Jamesa Walkera (*vice-prezidenta britskej Kráľovskej fakulty pôrodníctva a gynekológie: naše spresnenie v citáte*), fajčenie škodí tehotným ženám

Matky, hodné úcty? — Alkoholizmus sa začína vypitím prvého poháríka rodičmi, ktorého svedkom sa stalo ich dieťa. To isté sa týka aj fajčenia. A to sú predpoklady k oveľa ťažšej narkománii.

a vplýva na rozvoj ich plodu. Navyše im hrozí predčasný pôrod, a dokonca narodenie mŕtveho dieťaťa» (Fajčiace ženy rodia kriminálnikov. — Internetový zdroj: <http://asfera.info/news/one-46458.html>, s odkazom na [The Daily Telegraph](http://www.thedailytelegraph.com)).

Spolu s týmto, synovia fajčiacich matiek bývajú pomerne často odsúdený k neplodnosti,

«... výskum, jedným zo základných faktorov ovplyvňujúcich fertilitu muža je komplex vplyvov, ktorým sa vystavovala jeho matka počas tehotenstva. Najväčší význam, usúdil Sharpe, tu majú fajčenie a obezita matky, a taktiež jej kontakt s pesticídmi a výfukovými plynmi áut.

Vedec tiež dodáva, že návrat muža k zdravému životnému štýlu môže obnoviť kvalitu spermy, ak bola zhoršená kvôli zlým návykom. Ak, však, narušenie bolo vyvolané správaním matky počas vnútromaternicového vývoja dieťaťa, zvýšiť počet spermatozoidov v jeho sperme sa už nepodarí.

“Osobité obavy vyvoláva spojenie nízkeho počtu spermatozoidov u mladých európskych mužov, ktoré zreteľne vidíme v poslednom čase, s všeobecným znížením ženskej fertility a neskorého nástupu prvého tehotenstva u žien, ktoré rodia svoje prvé dieťa v čoraz staršom veku” — píše profesor Richard Sharpe» (Fajčiaca tehotná žena môže urobiť svojho budúceho syna neplodným. — internetový zdroj: <http://health.sumy.ua/16592-kurjashhaja-beremennaja-zhenshhina-mozhet-sdelat.html>).

Iné výskumy preukázali, že v sperme mužov, ktorých matky fajčili, často chýbajú niektoré biochemické produkty, potrebné na preniknutie spermatozoidov cez stenu vajíčka dovnútra.

A samotné ženy-fajčiarky 8 ráz častejšie trpia neplodnosťou, pri porovnaní s nefajčiarkami¹.

Do tejto témy zapadá aj epizóda z filmu «Dožijeme do pondelka»². Matka žiaka-nešťastníka Vovu opäť raz prichádza do školy porozprávať sa o problémoch svojho syna:

«— Som tu zasa, dobrý deň.

— Dobrý deň... Poďte ďalej. Sadnite si. Chodíte sem zbytočne, súdružka Levikova, čestné slovo.

— Nie som tu len tak... vypýtala som sa z práce. Včera ste ho znova vyvolali.

— Vyvolal...

— Ste zaneprázdnený?... prepáčte. Som tu len na minútku. Takže vyvolali?

¹ Kto ochráni práva nefajčiarov. — Internetový zdroj: <http://www.vitasite.ru/articles/depende-article/no-tabak/>.

² Štúdio Gorjkovo. r. 1968. Režisér S.Rostockij. Scenárista G.Polonskij.

— Áno, vyvolal... A on nám povedal, že Gercen utiekol za hranice, aby tam pripravoval Veľkú októbrovú revolúciu. Spolu s Marxom. Nuž, čo mám robiť: plakať alebo smiať sa?

— Ja ti doma ukážem zahraničie! (syn dostal pohlavok)

Vova: Zase ma biješ?!

Iľja Semjonovič: To nie je riešenie! Tak nie!

Matka: Choď už, choď... (synovi). Ale my si, Iľja Semjonovič, päťku nemôžeme dovoliť. Viete, drahý... veď ho vyhodia z domu pionierov, z toho (*tanečného*) súboru... A kam pôjde? Znova na ulicu?

— Veď ja som mu nedal päťku, má štvorku! Dostatočnú!

— Ďakujem vám!

— Len mi neďakujte, preboha! Nesmiete mi ďakovať. Znova mi pripomínate, že kvôli vám klamem.

— Oj, nie, nie kvôli mne, nie kvôli mne.

— No, v každom prípade, nie kvôli tomu, aby Vova tancoval v tom súbore. Nepotrebuje si trénovať nohy, ale pamäť a reč!

— Pamäť... pamäť — to je pravda, vďaka za napomenutie... **A spýtali ste sa vôbec, prečo má zlú pamäť... a reč? Možno preto, že má otca dedičného alkoholika! Možno preto, že môj chlapec do roka a pol hlavu neudržel! A všetci hovorili, že neprežije! Doteraz mu na ulici nadávajú «zdochliak».** Oh, prepáčte... nemala som to hovoriť. Učiteľ ruštiny hovorí: «pamäť». Aj učiteľ fyziky...» (zvýraznené nami hrubým v citáte. Uvedené z publikácie na stránke: <http://www.vvord.ru/Dozhivym-do-ponedeljnika-5.html>).

Všetko zvýraznené hrubým postava filmu «súdružka Levikova» rozpráva so zápalom, akoby chcela vyjadriť, že ľudia okolo nej sú povinní: uznať jej nevinu v otázke o pričinení ťažkej škody zdraviu svojho syna; materinskú nesebeckú lásku a životné hrdinstvo.

No ak sa obrátíme k predhistórii príchodu Vovu na svet, tak nevyhnutne vznikne otázka: *A prečo dopustila, aby sa otcom jej syna stal dedičný alkoholik (a k tomu, možno, bez toho aby celkom vytriezvel po poslednom opijáši)?* — Na dosiahnutie takéhoto výsledku stačilo, aby si otec Vovu «vypil pivka» v parnom kúpeli s kamarátmi a po návrate domov, aby bol pôžitok dokonalý, mal ešte pohlavný styk s mamou Vovu; a v mnohých prípadoch môžu celkom postačiť aj biopol'ové následky z nejakého predchádzajúceho otcovho opijášu, po ktorom mal sex s prezervatívom, čo mu umožnilo vtedy dosiahnuť pôžitok a vyhnúť sa neželanému tehotenstvu. A ak vtedy aj mama Vovu popíjala s jeho otcom?

Takže mama Vovu vo filme neprejavuje hrdinstvo ani nesebeckú materinskú Lásku, ale doplaca na svoju vlastnú hlúposť v minulosti; a možno za hlúposť, zdedenú od predkov cez rodové egregory a neschopnosť dedka a babky Vovu (z matkinej strany) vychovať ich dcéru ako Matku. No existujú ešte aj takí, ktorí neželajúci platiť za svoju minulú hlúposť, zvaľujú všetku vinu na druhých ľudí a štát.

Avšak námet filmu nepokračuje až do dospelosti, v ktorej dospelý Vova sa pravdepodobne stane neschopným osvojiť si akúkoľvek profesiu a prepadne antisociálnemu životnému štýlu.

A takýchto nešťastných detí — jak chlapcov, tak aj dievčat, ktoré v dôsledku biologických porúch nie sú schopné si osvojiť školský učebný program aspoň s prevahou známok «chválitebný» — je naplodených mnoho. Kým v 1960-tych rokoch na mesto s 200-tisícovým obyvateľstvom stačila jedna škola pre mentálne postihnuté deti, tak začiatkom 21. storočia jedna takáto škola pre 200-tisícové mesto nestačí. A tieto deti vôbec nie sú «alternatívne obdarené», ako sa o tom všetkých snažia presvedčiť médiá kultivujúce «tolerantnosť»: sú biologicky poškodené, a v tom, že ich podiel medzi novorodencami narastá, sa prejavuje biologická degradácia spoločnosti, za čo je v prvom rade zodpovedná — žena.

No všetkým takýmto ľudsky-neplnohodnotným chybným tehotenstvám, pokiaľ sa u matky alebo otca budúceho dieťaťa nevyskytuje ťažká patologickosť, a budúci rodičia sa cielene zamýšľajú nad očistou svojich rodových a rodinných egregorov od špiny a hanebností, možno vo väčšine prípadov ľahko predísť. A to potom vytvára predpoklad k tomu, aby sa deti rodili zdravé a bolo ich možné vychovať ako *Človekov súcich*, a nie ako «banderlogov», dobytok, zombi alebo démonov.

Имя Вл [redacted] заходил(а) 20 августа в 23:01

У МЕНЯ БЫЛО 22 ПАРНЯ ВСЕ УСТАЛА, ХОЧУ ДОЛГИХ ОТНОШЕНИЙ!!!

День рождения: 22 декабря 1999 г.
 Родной город: [redacted]
 Семейное положение: в активном поиске
 Языки: Русский, English
 Братья, сестры: [redacted]
 Скрыть подробную информацию

Контактная информация
 Город: [redacted]
 Моб. телефон: [redacted]
 Дом. телефон: [redacted]

Образование
 Школа: [redacted]

Жизненная позиция
 Мировоззрение: Православие
 Главное в жизни: Саморазвитие
 Главное в людях: Доброта и честность
 Отн. к курению: Нейтральное
 Отн. к алкоголю: Компромиссное

Личная информация
 Деятельность: ученица
 Интересы: Слушать музыку, слушать
 Любимая музыка: готическая, и драм степ.
 Любимые фильмы: много
 Любимые телешоу: много
 Любимые книги: не читаю

Отправить сообщение
 Добавить в друзья

Фотографии: [redacted] 7
 Подписчики: [redacted] 4
 Отправить подарок

Друзья: 45 друзей

Stránka na sociálnej sieti «V kontakte» z roku 2011 alebo 2012. (*Z uvedeného dátumu narodenia je zrejmé, že dievčina nemá viac ako 12 rokov, pritom do statusu uviedla: „Mala som 22 chlapcov a všetkých som vyčerpala, chcem dlhodobý vzťah“*)

Rodičia očividne niečo v jej detstve zanedbali alebo sami dali zlý príklad, a ďalší život 12 ročného dievčaťa je zaťažený problémami, ktoré ona sama (a dokonca aj s pomocou iných) len sotva dokáže vyriešiť, pretože knihy nečíta, a relax pri «gotickej» muzike, filmoch a televíznych šou formujú jej psychiku, relígia a cirkevný rituál je pre ňu jedno a to isté, svoj um a vôľu nemá, a pri jej kultúrnych požiadavkách a v sociálnom prostredí, v ktorom žije, sa ani nemajú odkiaľ vziať...

A hoci tým najhlavnejším v živote uvádza «sebarozvoj», no v čom sa objektívne odlišuje rozvoj od degradácie, a v čom spočíva cieľ rozvoja človeka a spoločnosti, na to sama odpovedať nevie, a poradiť jej v kruhu priateľov a známych nemá kto... a prijme vôbec jej režim psychiky radu?

Inými slovami, naša spoločnosť sa musí zbaviť toho, nad čím si robil posmešky V.S.Vysockij, nadväzujúc na dielo majiteľov Dantes¹, v antiruskej piesni «Lukomoria viac niet...»²:

*A rusalka — to je prípad! — česť si krátko chránila,
 A jedného jak vedela, tak aj porodila.
 A tridsaťtri mužov — nepraje si poznať synka:
 Nech je zatiaľ synom pluku volaný.*

V tomto ohľade stojí osobitá požiadavka na samotných ženách, ich matkách a babičkách. Príčina výčitiek na adresu predovšetkým žien, a až v druhom rade na adresu mužov, spočíva v tom, že: **životný interval človeka od predhistórie počatia po jeho vstup do rečového obdobia a začiatku samostatného poznávania života — prebieha z väčšej časti pod neobmedzenou mocou jeho matky, a po troch rokoch, keď úloha otca a ďalších príbuzných narastá, už nemožno kompenzovať tie nedotiahnuté veci vo výchove a realizovať tie možnosti, ktoré boli premeškané skôr, predovšetkým — matkou.**

Okrem toho, u biologického druhu «Homo Sapiens» sa normálna reprodukcia pokolení

v komplexe behaviorálnych programov vrodenných inštinktov zabezpečuje nasledovne:

- Samička priťahuje k sebe pozornosť samca, ktorého si (možno si to ani neuvedomujúc) intuitívne hlbinné-psychologicky zvolila za budúceho otca svojich detí.
- Nasleduje odvetná reakcia samca.
- Ak je reakcia samca kladná, t.j. odpovedá samicke vzájomnosťou, tak inštinktívna algoritmika predpokladá jeho pripútanie k voličke-vyvolenej, ktoré zabezpečuje jeho podriadenosť voči nej s cieľom starostlivosti a uspokojovania potrieb jej a ich detí. V dôsledku tejto biologickej okolnosti prakticky vo všetkých jazykoch existujú príslovia typu «nikto nie je hrdinom pred svojou ženou». K deťom tiež vzniká inštinktívne podmienená pripútanosť, ale nie tak silná ako u samiciek.
- Samotná samička je tiež inštinktívne pripútaná k dieťaťu s cieľom jeho ochrany a uspokojovania jeho potrieb.

¹ Georges d'Anthès — Puškinov vrah. — pozn. prekl.

² Pieseň je cynickou paródiou na Puškinovo „Lukomorie“. — pozn. prekl.

T.j. za zneužitie inštinktívne podmienených «babských zbraní» zodpovedá v spoločnosti predovšetkým samotná «baba», dokonca ak je ešte aj maloletá s potrebami už dospeléj samičky alebo je naivná a nechápe čo tvorí (typu Lolity v románe Nabokova), a až v druhom rade tí, ktorí jej neodolali, hoci ich zlyhanie im tiež nepridáva na cti. Okrem toho, ak je «muž» «chlípne prasa», tak prvá otázka smeruje k jeho matke: *Prečo a načo ho takým «vychovala»?*

S otázkou ohľadne zneužívania inštinktívne podmienených «ženských zbraní» v spoločnosti je tesne prepojená aj otázka ohľadom alkoholizmu a narkománie. Mnohé ženy, ktorých mužovia pijú, by sa mali zamyslieť aj nad tou osobitosťou, že alkohol a mnohé ďalšie narkotiká stimulujú práve tie časti mozgovej kôry muža, ktoré sú za normálnych okolností stimulované pri vykonávaní organizmom programov pohlavného správania a dosiahnutia orgazmu. Avšak narkotiká stimulujú tieto časti mozgu obchádzaním normálnych informačných dráh pri vykonávaní organizmom inštinktívnych programov pohlavného správania. To jest, alkohol je pre mnohých mužov prostriedkom, ktorý ich dočasne oslobodzuje od inštinktívne podmienenej podriadenosti despotizmu niektorých žien¹ — v podstate manželiek, ktoré ich už nemilujú — nie žien, ale ich majiteľiek-otrokárov, ktoré sú občas sami nevoľníkmi vlastných pohlavných inštinktov a inštinktov ochrany teritória. A okolnosť, že narkotiká následne vyvolávajú závislosť od nich ešte horšiu, než je samotná podriadenosť babskému despotizmu cez pohlavné inštinkty, je sprievodným efektom, nad ktorým sa v počiatočnom štádiu len málokto zamýšľa, siahajúc po nich v bezduchej snahe oslobodiť sa (*aspoň na krátky čas účinku narkotík*) od utlačania ich psychiky babským despotizmom cez inštinktívnu prepojenosť.

Niekomu môže napadnúť otázka ohľadne tínedžerskej narkománie rôzneho typu, nakoľko deti ešte nemajú stálych pohlavných partnerov, ktorých despotizmus by sa snažili takýmto spôsobom prekonávať.

Netreba však zabúdať ani na matky týchto tínedžerov, ktorí sa stali obeťami narkománie toho či onoho typu alebo pohlavnej rozpustilosti. V minulosti, pri málo vyvinutej medicíne, čo podmieňovalo vysokú úmrtnosť detí, keď ešte mnoho regiónov planéty nebolo osídlených, bola vysoká pôrodnosť a v spoločnosti štatisticky prevládali mnohodedné rodiny. Ženy rodili, ak nie každoročne, tak raz za niekoľko rokov počas celého obdobia svojej zrelosti. Od momentu narodenia ďalšieho dieťaťa sa takmer všetka materinská pozornosť prenášala na neho, a momentom narodenia ďalšieho dieťaťa, jeho predchodca, ktorý ešte nestihol vojsť do tínedžerského veku, začínal viac-menej samostatný rozvoj a osvojovanie si sveta, samozrejme pod opatrovníctvom dospelých, a starších detí. Pritom každé predchádzajúce dieťa, momentom narodenia ďalšieho, vychádzalo spod vplyvu inštinktívnych programov správania matky (a ich kultúrnych nadstavieb), predurčených poskytovať starostlivosť novorodencovi v prvej etape jeho života. Avšak v dnešných rodinách, kde je zvyčajne jedno dieťa, a dve sa už považujú za «mnoho detí», to vôbec tak nie je.

Aktívne inštinktívne programy správania matky, predurčené pre obsluhu prvej etapy života bábätiak, sa teraz vrhajú na dieťa, brzdiac a deformujúc jeho samostatný a tiež geneticky podmienený rozvoj. Vo výsledku sa tak deti počas desaťročí, zahŕňajúcich aj ich dospelosť, ocitajú pod vplyvom materinských živočíšnych citov. Tento proces môže byť prerušený len odchodom detí z rodiny od rodičov alebo príchodom na svet vnukov, na ktorých sa prenášajú materinské inštinkty babičky².

No aj babičkiných vnukov môže postihnúť rovnaký osud, pričom zosilnený dvojitém i trojitým tlakom, na ktorom sa inštinktívne bezmyšlienkovito zúčastňujú matka a obe babičky. Vo výsledku tak

¹ Tá okolnosť, že vo filme «Biele slnko púšte» je podpapučník Vereščagin výrazným nositeľom veľkých všestranných predpokladov, avšak jalový a alkoholik — je psychologicky vyjadrené správne. Jedna z publikácií hovorí o prepojení «mužský alkoholizmus — charakter ženy» («Obščianska vojna. Dnešní špecialisti bojujú s alkoholizmom metódou rodinných zmlúv», časopis «Ohnik», № 15, 13. apríla 1998 r.: <http://www.ogoniok.com/archive/1998/4550/15-54-56/>). V ňom sa odkazujú na prax pomoci rodinám, v ktorých muži pijú: na to, aby muž prestal piť, musí žena zmeniť svoj charakter a až potom možno hovoriť o ďalšej práci s mužom a zachránením rodiny.

² Ďalším variantom ventilovania materinských inštinktov môže byť objavenia sa v dome psov a mačiek, kde charakter starostlivosti o tieto zvieratá zodpovedá charakteru starostlivosti o maloleté deti, s tým jediným rozdielom, že domáce zvieratká nikdy nevyrastú a nestanú sa dospelými ľuďmi, a možno ich rozmaznávať celý život. No v dnešných podmienkach to predstavuje iba prerušenie osobného vývoja ženy, a nie riešenie problému ohľadom pomeru inštinktívneho a racionálne slobodného v živote človeka.

vyrastajú mužovia a ženy s úrovňou samostatnosti a zodpovednosti za svoje činy, primeranou sotva päťročnému dieťaťu, ktorá sa u nich občas zachová až do smrti v hlbokkej starobe; toto môžu sprevádzať aj rôzne druhy psychických porúch, tiež splodených inštinktívnou vlastníckou «láskou» žien k svojim deťom. Pritom treba mať na pamäti, že ani takáto ženská výchova nie je prekážkou pre rozvoj a prejav značnej intelektuálnej sily v zostave celkovo chybnej psychiky, a to už predstavuje nebezpečenstvo pre okolitých ľudí.

Takýto tlak inštinktívne, slepo a bezmyšlienkovite vlastnícky «milujúcich» matiek dosahuje najvyššiu silu v takzvaných «usporiadaných» rodinách, deti z ktorých sa štatisticky dosť často (výsledkom tohto tlaku) stávajú v živote menej šťastnými, než tie, ktoré pochádzajú z «neusporiadaných» rodín, kde nedostatok a (alebo) chýbnosť rodičovskej výchovy je v mnohých prípadoch pre nich blahom v tom zmysle, že sa kompenzuje rozvojom dieťaťa v súlade s jeho vlastným vnímaním a chápaním sveta — o to skôr, ak rodičia v psychike dieťaťa nepotlačili vrodenu religiozitu a on vyrastá v harmónii s Bohom aj napriek rodičom.

To najhoršie, čo môžu rodičia urobiť so svojim dieťaťom, je dosiahnuť, aby bolo na slovo poslušné. Vo výsledku tak vyrastie typ jedinca bez vôle, ktorý je odsúdený byť nevoľníkom vlastných inštinktov a objektom manipulácie. To sa týka jak výchovy chlapcov, tak aj dievčat.

Človek, to je osobná vôľa v riečisku uvedomenia si vlastnej misie v Božom Zámere. A nato, aby z dieťaťa vyrástol Človek, netreba od neho vyžadovať poslušnosť, ale kultivovať jeho vlohy k prospešným iniciatívam a podporovať tieto prejavy.

Profil Kabanichy¹ a ňou chybné vychovaného **vlastného** «milovaného» syna z divadelnej hry A.N.Ostrovského «Búrka» si autor nevycucal z prstu, ako ani macocha Popolušky s jej dcérami alebo starena a jej dcéra Marfuška-Anjelik z rozprávky «Mrázik» — tiež nie sú ľudovým výmyslom ani klebetou. No, veď skúste povedať dnešnej slepo a (bezohľadne voči budúcnosti dieťaťa) inštinktívne «milujúcej» matke, že svojimi duševnými kvalitami je ako Kabanicha, mrzačiaca formovanie Ľudskosti v deťoch svojimi inštinktmi, tak to bude vnímať ako nespravodlivosť a nezaslúženú urážku.

Zneužívať «babské zbrane», v základe ktorých leží spleť inštinktívnych programov reprodukcie biologického druhu predstaviteľov oboch pohlaví — nemá žena právo. No ak to robí, potom by sa nemala čudovať, ak v jej osobnom živote vznikajú nezhody a padá na ňu nekonečný prúd neprijemností.

A v súlade s povedaným, možnosti ďalšej existencie spoločnosti na základe inštinktívne podmieneného skrytého «matriarchátu», v ktorom väčšina žien nedosahuje Ľudsky typ režimu psychiky a organizáciou psychiky je bližšie k «blanderlogom» — sú vyčerpané. Práve neadekvátnosť tohto spôsobu existovania spoločnosti sa prejavuje v ľudskej nesúcosti dospelých mužov a žien v spoločnostiach tohto typu, medzi ktoré patrí aj spoločnosť RF dnešných dní.

A keďže na pleciah ženy leží strategická misia reprodukcie spoločnosti, tak V.O.Ključevský má pravdu: ženy Ruska — v ich väčšine — prispievajú k šíreniu úpadku v krajine trojako:

- Svojou neochotou a neschopnosťou vybrať dôstojného otca pre svoje deti; počať, vynosiť a vychovať *Človeka súceho*.
- Investovaním rodinného rozpočtu do konzumizmu, a nie do mnohohodnotnosti rodiny, ani do výchovy detí (*toto sa rovnako týka drvivej väčšiny predstaviteľov všetkých vrstiev spoločnosti, od chudobných po bohatých*).
- A len málokterá z nich, akonáhle sa stane ženou a matkou, sa vyhýba tomu, aby nezneužívala «babské zbrane/moc» vo vzťahu k mužovi.

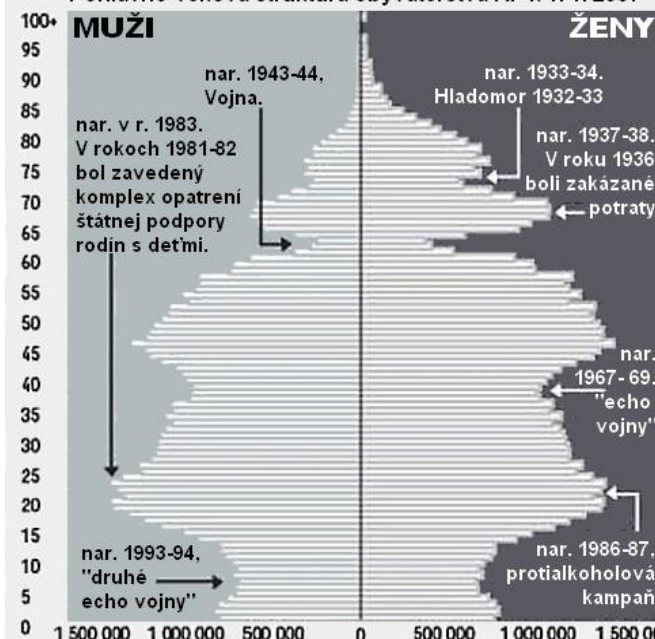
¹ Oplatí sa pripomenúť v aktuálnom kontexte, že Kabanicha, znamená aj samičku divej svine: ktorá vyniká len drzosťou a prefíkanosťou v boji za «miesto pod slnkom» a ničím iným...

Depopulácia RF sa zrýchli

Dnešný baby-boom dlho nepotrvá: od r. 2012 začne pôrodnosť klesať

VEKOVÁ PYRAMÍDA

Pohlavno-vekovo štruktúra obyvateľstva RF k 1. 1. 2007

ZÁŤAŽ KLESA

Veková štruktúra obyvateľstva a vyživovacia záťaž rodín

VEKOVÉ SKUPINY OBYVATEĽSTVA (TIS.)	1959	1989	2002	2006	2007
Mladší od					
práceschopných	35 094	35 995	26 327	23 317	22 718
Práceschopní *	68 609	83 746	88 942	90 328	90 152
Starší od					
práceschopných	13 827	27 196	29 778	29 109	29 351
Záťaž **	713	755	631	580	578

* Muži vo veku 16-59 a ženy vo veku 16-54

** Deti a penzisti na 1000 ľudí práceschopného veku

RODIA NESKÔR

počet narodených na 1000 žien

Demografická pyramída RF (r. 2007) je katastrofická, a obsahuje katastrofické perspektívy, ak nebudú prijaté adekvátne miery.

Šírenie úpadku v časovom intervale obopínajúcom život niekoľko pokolení vyzerá takto.

Šírenie úpadku. Vekový rozdiel medzi fotografiami vľavo a vpravo je približne 100 rokov.

Uvedieme názor z internetu o vzájomných vzťahoch pohlaví a roly žien vo vytvorení takejto demografickej situácie — jak vo vzťahu k pôrodnosti, tak aj vo vzťahu k stabilite rodiny (*komentáre pod čiarou sú naše*).

«Ženy často trýznia internet otázkou, prečo sa muži tak nástojčivo vyhýbajú manželstvu. Pýtajú sa to tak často, že možno kopípejstnuť¹ štandardnú odpoveď. Vezmime si dosť názornú analógiu so vzťahmi partnerov v biznise. Predstavte si, že nejaký biznismen vám ponúka vložiť sa do spoločného biznisu za nasledovných podmienok:

1. Projekt financuješ zo 70 — 90 % ty sám z vlastných prostriedkov².

¹ Z anglojazyčnej počítačovej terminológie «copy» (*skopírovať do pamäte počítača*) a «paste» (*prilepiť, z pamäte počítača do otvoreného súboru alebo dialógového okna na internetovej stránke alebo aplikácie*).

² Takéto proporcie financovania môžu byť charakteristické pre rodiny, kde muž je podnikateľom v pomerne úspešnom biznise, alebo má vysoko-zárobkovú funkciu v štátnej službe či súkromnom biznise, čo je charakteristické pre menej ako 5 % obyvateľstva. Avšak ak aj obaja manželia pracujú v masových profesiách a ich financovanie «projektu» sa

pokračovanie →

2. Avšak pri rozdeľovaní peňazí a prijímaní rozhodnutí je tvoj hlas len radiaci, a hlas partnera rozhodujúci.

3. Pri stroškotaní projektu sa tebe nič nevracia, strácaš všetky investície a časť svojho majetku. Navyše partnerovi platíš aj penále počas mnohých nasledujúcich rokov.

4. Ty sám vieš, že väčšina ľudí, ktorí súhlasia s podobnými podmienkami, zvykne zbankrotovať, spália sa, a ich „partneri“ z toho ťažia.

5. Ak nebudeš súhlasiť s jeho ponukou, partner ťa bude považovať za nečestného a rozšíri reči o tvojej nečestnosti.

6. Štátna дума neustále prijíma nové a nové zákony, ktoré robia projekt pre teba čoraz riskantnejším.

No a vy, vari budete celí nadšení z takejto perspektívy, z takéhoto partnera a podpíšete zmluvu s takýmito podmienkami?

Právne je muž v dnešnom matriarchálnom manželstve bezprávny. Nemá právo prijímať reprodukčné rozhodnutia, ale všetko je len povinný. Osobité «patálie» prebiehajú pri rozvoze, keď mu odoberajú NÍM zarobený majetok a deti, a jeho samého «nechávajú na mizine» a v plnej závislosti od svojvôle bývalej ženy¹. To je klasika.

Muž nie je slepý ani tupý. Preto buď vie sám z vlastnej skúsenosti alebo zo skúseností kamarátov, alebo skrátka cíti, že manželstvo je čistý podvod. No v momente, keď je zamilovaný, tak «stráca rozum»², a vôbec z ničoho nemá strach, ani z matriky.

Okrem toho, pečiatka v dokladoch slúži pre ženský inštinkt ako spúšťač mechanizmu. Žena začne byť drzá a začne si muža podriaďovať psychologicky³. Muži to neznášajú.

Po takomto objasnení sa možno prestanú čudovať, prečo sa muž nechce ženiť a vyhýba sa otcovstvu. Tak sa veci majú».

A za čo a ako na základe tradícií alebo právne zodpovedá žena pred mužom, pred deťmi, pred spoločnosťou ako takou? — Reálne za nič a nijako: v plnom súlade s «axiómou», nepotvrdzovanou životom, že «žena má vždy pravdu...»⁴. Ak sa stane obeťou odvetnej svojvôle muža, tak podľa mienky nej samej a väčšiny jej príbuzných i kamarátok, a takisto z právneho hľadiska, je znova na vine len muž.

blíži k pomeru 50 % na 50 % alebo v niektorých prípadoch dokonca s väčším podielom ženy, tak aj v takomto prípade všetko ďalej uvedené autorom tohto citátu je stále aktuálne a pravdivé.

¹ K tomu treba dodať, že v drvivej väčšine prípadov žena osamote nie je v stave vychovávať dieťa: bez ohľadu na pohlavie bude psychika dieťaťa v čomsi chybná, nakoľko ono nutne potrebuje vzory jak mužského, tak aj ženského správania; a to hlavné čo mu chýba, je Láska a harmónia vzájomných vzťahov jeho rodičov, ako aj ďalších členov jeho rodiny.

² Ak ľúbi, tak «o rozum nepríde», a ak «stratil rozum», tak to znamená diktát inštinktov, ktorému nevie čeliť v dôsledku toho, že jeho výchova bola neadekvátna, a prispela tomu matka, najskôr, vyžadujúc si poslušnosť, čím zároveň potlačila a zdeformovala rozvoj vôle.

³ Ak manželka vykročí na cestu zneužívania «babskej moci», tak vo väčšine prípadov prebehnú dva vzostupy drzosti: prvý — čoskoro po registrácii manželstva; druhý — ihneď po narodení prvého dieťaťa a vzniku právne garantovanej perspektívy výživného a delenia spoločne nadobudnutého majetku v prípade rozvodu vo svoj prospech. Pritom, takáto žena je dokonca schopná odpustiť mužovi aj neveru, nakoľko niekde v hĺbke svojej duše vie, že iná len dokázala vybudieť inštinkty v jej mužovi efektívnejšie než ona sama, a preto muž je vinný iba sčasti; no oslobodenie sa jej muža z moci vlastných inštinktov vo výsledku jeho osobného rozvoja, následkom čoho ona stráca svoju «babskú moc» nad ním, takáto žena odpustiť nedokáže, a jeho Láska jej nie je potrebná, pretože ona túži práve po «babskej moci» nad ním v režime «žena má vždy pravdu!».

⁴ Jedna z piesní «estrádnej hviezdy» Iriny Ponorovskej (nar. v r. 1953) sa tak aj nazýva «Žena má vždy pravdu» (viď text na linku: http://onsound.ru/song_45466.html). Táto pieseň je v podstate hymnus na agresívny ženský despotizmus a idiotizmus. Prirodzene, že s takýmito horlivo-bezstarostnými a nezodpovednými predstavami o misii ženy v živote spoločnosti I. Ponorovskaja sa stala nespôsobilou pre rodinný život: Wikipédia nazýva mená šiestich druhov, s ktorými sa jej nepodarilo vytvoriť šťastnú rodinu v rôznych obdobiach života. Alla Pugačjova a jej dcéra Kristína Arbakajta sú rovnako nespôsobilými ženami.

Valentína Vasiljevna Tolkunova (1946 — 2010) — posledná ľudová Speváčka ZSSR — bola charakteristická inými predstavami o ženskej misii, a v súlade s nimi prežila aj kvalitatívne iný život.

Isteže, väčšina mužov má tiež ďaleko od ideálu Človeka súcего jak v úlohe otcov, tak aj v úlohe manželov, no to akí sú nevzniklo z ničoho, samé od seba. Ich vychovávali v rodinách, a za to, že sú takí, akí sú, zodpovedajú predovšetkým ich matky a babičky — ženy staršej generácie. Ak to vyjadríme v termínoch piesne «Z čoho vzniká Vlast?»¹, tak najprv «tá pieseň, čo spievala nám mat», a až po nej otázky «o starej otcovskej budjonovke»²: ak nebola pieseň matky, potom otázky ohľadom «otcovskej budjonovky» nemusia ani vzniknúť.

Ďalším rizikovým faktorom, vytvoreným civilizáciou je kozmetika. Jej zložky, prenikajúc do organizmu cez kožu a sliznicu, menia jeho biochémiu, čo sa nie vždy blahodarne odráža na zdraví samotnej ženy³. Svojou funkciou je v podstate celý arzenál ženskej módy, kozmetiky, parfumérie a galantérie — kultúrnou nadstavbou inštinktívnych programov prilákania partnera na pokračovanie rodu⁴. Svojou podstatou toto všetko stimuluje pohlavné inštinkty mužov, o čom sa nesporne mohli presvedčiť mnohé obete znásilnení, ktoré svojim vzhlľadom vytvoreným za pomoci arzenálu módy, kozmetiky, parfumérie a galantérie, dokázali v niektorom zo samcov vzbudiť správanie na základe pohlavných inštinktov, ktoré títo nedokázali ovládnuť (alebo sa ho vôbec nenaučili ovládať, nakoľko celá ich psychika je podriadená len potrebám inštinktov).

Pre zvieračací režim psychiky žien je typická snaha o to, aby sa vyčlenili na pozadí druhých samičiek a pritiahli k sebe pozornosť mnohých samcov. No nad tým, akými osobnými kvalitami

¹ Pieseň z filmu «Štit a meč», hudba B.Basnera, verše M.Matusovského, text na stránke:

<http://www.pojelanie.ru/zastol/pesni/po/17.php>.

² Plátenná krasnoarmejská čapica-ušianka (jeden zo symbolov červenej armády),

foto: <http://www.istpravda.ru/upload/iblock/edd/edddb8e4b40fef67f487a466a86c83f.jpg> . - pozn. prekl.

³ Jedným z príkladov je článok Júlie Larionovej „Červené ústa — chorá pečeň“ v týždenníku „Kuriér“, № 28 z 20 — 26. júla 2000:

«Keď si vyberáte rúž (*rtěnku*), oplatí si všímať nielen jeho odtieň, ale aj zloženie. Medici a ekológovia varujú: mnohé rúže sa vyrábajú na základe škodlivých syntetických látok. Zhotoviť z nich rúž je oveľa jednoduchšie, než z prírodných olejov, práca s ktorými si vyžaduje väčšie umenie i viac času. A chemici vymysleli mnoho syntetických náhrad, ktoré rúžu skutočne dodávajú vylepšené vlastnosti. No kým rastlinné oleje sú neškodné, tak minerálne oleje a ropné produkty sa usadzujú v pečeni, obličkách a lymfatických uzlinách, to sa stáva spúšťačom mnohých ochorení, nepohody, a napomáha to vzniku syndrómu zvýšenej únavy.

A pri dlhodobej aplikácii kryštalického parafínu, používaného v rúžoch, sa spúšťajú zápalové procesy srdcových chlopní.

Týka sa to nielen lacných rúžov, ktoré dostať kúpiť na každom rohu, ale aj produkcie mnohých známych výrobcov kozmetiky. Pozrite sa na zloženie svojho rúžu. Ropné produkty a chemické tuky môžu byť „skryté“ v podobe parafínu, mikrokryštalického vosku, petrolátumu (to je vazelína získaná z ropných zvyškov), minerálnych olejov, ceresitu, methiconu a ďalších.

Dokonce pred niekoľkými rokmi Svetová zdravotnícka organizácia určila maximálnu normu — človek denne môže užiť maximálne 0,01 miligramu minerálnych olejov na každý kilogram svojej váhy. No pri používaní rúžov, ceruziek, leskov na pery, ženy neúmyselne «zjedia» oveľa viac a škodia tak svojmu zdraviu. (A pri bozkoch všetko to svinstvo jedia aj muži: naše doplnenie v citáte).

Ekológovia a lekári si myslia, že firmy by sa mali úplne zriecť používania škodlivých ropných produktov a ísť cestou používania prírodných produktov. Pre firmy to ale nie je výhodné».

A okrem rúžov na pery existujú ešte aj ďalšie prostriedky líčenia, šampóny, krémy, pleťové vody, farby na vlasy, dezodoranty, zubné pasty a pod., syntetické tkanivá a farby na bielizni v zónach, kde sa telo potí, chemická látka sa rozpadáva alebo rozpúšťa, a následne cez póry vstrebáva naspäť do tela.

V tlači bolo písané — a nie je to v rozpore s chémiou a biochémiou — o tom, že bola zistená súvislosť štatistiky onkologických ochorení v súvislosti s výrobou podprseniek z niektorých druhov syntetických vlákien; a všemožné vložky a tampóny, obsahujúce v sebe chemicky reaktívne zložky, sami predstavujú ešte ďalší faktor chemického rizika, ale aj genetického rizika pre budúce potomstvo, vplyvajúci priamo na pokožku a sliznicu orgánov dievčat a žien.

Viď tiež: «Kozmetika a genetika: čo majú spoločné?» (<http://biomolecula.ru/content/244>) a «Kozmetické prostriedky dokážu ovplyvniť prácu génov» (<http://www.med2.ru/story.php?id=43705>). A takýto vplyv nie je vždy blahodarný.

⁴ Uvedieme kuriozitu, ktorá potvrdzuje správnosť povedaného. Časopis «Človek a zákon» raz zverejnil informáciu, že súd vo Veľkej Británii istému mužovi vyhovel v žiadosti o rozvod na tom základe, že pred uzavretím manželstva jeho manželka používala kozmetiku tak intenzívne, že vytvorila u neho klamlivú predstavu o jej príťažlivosti ako ženy.

K tomu existuje anekdota:

— Oci a ako lapajú bláznov?

— Nuž, pomocou kozmetiky, módných šiat, krásnej bielizne, a na očarujúce úsmevy, synku.

disponujú tí, ktorých pozornosť sú objektívne schopné svojim vonkajším vzhľadom a správaním k sebe pritiahnuť, nad tým sa väčšina parádnic nezamýšľa, slepo a bezmyšlienkovito nasledujú módu a jej — zdalo by sa neriadené — vrtošivé trendy. Požiadavky na estetiku a praktickú funkčnosť v ženskej móde¹ sú až druhoradé oproti úlohe vybudovania pohlavných inštinktov mužov.

A vlastne v nespútanom nasledovaní módy (zd'aleka nie vždy praktickej v iných ohľadoch, než ako pritiahnuť na seba pozornosť a vyčleniť sa na pozadí ostatných samičiek) sa odráža inštinktívne, nerozumné a bezmyšlienkovité správanie mnohých žien; teda to — zvieracie, a nie premyslene ľudské účelovo orientované správanie, prípadne celkovo posadnutosť. Žena-Človek by sa mala vedieť správať a musí sa správať tak, aby bola objektom túžby len pre svojho milovaného, v ktorom už od samého začiatku ich vzájomných vzťahov predvídala budúceho dôstojného otca ich spoločných detí, nechávajú k sebe ľahostajnými všetkých (aj sexuálne nepokojných) samcov v okolí.

Preto žena, podrobená kozmetickému opracovaniu a «nahodená» v súlade s posledným «výkrikom módy», vyvoláva v zdravo mysliacom mužovi odpor ako potencionálna manželka a matka jeho detí, nehovoriac už o tom, že ona aj po vstupe do manželstva bude rozhadzovať rodinný rozpočet na to, aby sa za ňou na ulici neznámi «muži» otáčali, a neskôr aby s niektorým z nich rozbila vlastnú rodinu². A takéto «krasotinky» by sa nemali urážať, ak sa k nim v mnohých prípadoch nechovajú lepšie, ako k našminkovaným hovoriacim opiciam...

Mnohé z nich by chceli získať večnú mladosť s cieľom udržať si o sebe vysoké sebahodnotenie a zabezpečiť si vysoký rating v kruhu svojich kamarátok a priateľov ako «sexsymbolu». Na nič užitočnejšie pre spoločnosť už im mravné úsilie ani um nestačí: viď fotografia vľavo inej absolventky roku 2012, hodnotiacej svoj sexuálny rating pred zrkadlom (záber na fotografii vľavo je analogický epizóde z «Noc pred Vianocami» N.V.Gogol'a, keď sa Oxana zo seba vytešuje pred zrkadlom; rozdiel je len v tom, že Oxana bola oblečená³). No keďže elixír večnej mladosti neexistuje, tak oni sami alebo ich muži začínajú zarábať na plastických chirurgov, obeťami neprofesionality ktorých sa túžiac po večnej mladosti stávajú pomerne často. Drvivá väčšina z nich môže byť opísaná slovami: «Existujú ženy, ktoré, ak im podáš elixír večnej mladosti, zmenia sa na staré hlupane...» (viď ďalšiu

kolekciu fotografií o niektorých nie celkom radových poslankyniach: nie sú o nič lepšie od tej absolventky, ktorej fotografia je zobrazená nižšie, obzvlášť pre tých, ktorí odmietajú predchádzajúcu fotografiu, z dôvodu jej výroby pomocou fotošopu).

Avšak samičky narkomanky — pijúce, fajčiace, ničiace svoj organizmus «s mierou» alebo bez miery — ktorých rod sa pretrhne buď na nich samých, alebo na ich deťoch či vnukoch, a tiež otrokyne módy a kandidátky na «sex-symbols» rôznych úrovní — sú len jednou z podob nespôsobilostí väčšiny žien v RF v aspekte Materstva a v aspekte «byť ženou».

Parádnice 1980-tych až 2000-ich rokov sú odsúdené stretnúť sa radikulitídou krížovej oblasti, nadobličiek, vaječníkov, orgánov malej panvy, panvovo-bedrových kĺbov v dôsledku toho, že táto oblasť organizmu, keď sa predvádzali v studenej klíme RF v džínsoch, ktorých pás bol divne utiahnutý, ktorých spodok bol len čosi málo pod lopatkami, čo bolo ešte zhoršené poruchou krvného obehu v týchto častiach, do ktorých sa nedalo vopchať bez stlačenia mäkkého tkaniva organizmu.

Príčinou primárne to žena môže robiť kvôli tomu, aby sa dobre cítila v ženskom kolektíve podobne inštinktívno-módne zmýšľajúcich krasotínok, aby „zapadla“ medzi kolegyňami v práci, čo je rovnako nízky dôvod, ako keď sa dav chlapov v pracovnom kolektíve hecuje a podpichuje, kto z nich je väčší „chlap“ z pohľadu diktátu mužských inštinktov. To že pri neprimeranom holdovaní inštinktom muži aj ženy priťahujú do svojho života situácie, ktoré komplikujú ich rodinný život a občas ho aj ničia, je už dôsledkom tohto typu hlúposti.

³ Bola vyjadrená námietka k tomu, že uvedené foto (*konkrétne stuha na nej*) je výsledkom použitia «fotošopu» a bol aj poskytnutý link na pôvodný «fotošopom» neupravený zdrojový obrázok (*rovnaký, len bez stuh*). Odpoveď na túto námietku nesie dva aspekty: 1. námietka preukázala, že niektorí kritici VP ZSSR poznajú pornografický segment internetu oveľa lepšie než samotnú KSB a život. 2. námet tejto fotomontáže nemení nič na jeho psychologickú hodnovernosť: na internete je množstvo originálnych fotografií, na ktorých sú zachytené obnažené slečinky vo veku od tínedžerského do «balzakovského» i staršie, «fotiace» sa pred zrkadlom so samolúbym výrazom tváre.

Ďalšou z podôb tohto problému sú takzvané «feministky», presvedčené jak o svojej intelektuálnej spôsobilosti, tak aj o svojej prevahe nad mužmi vo všetkých biologických aj sociokultúrnych parametroch (presne tak interpretujeme plagát-slogan «*Woman = democracy*»¹, pokrývajúci hrud' pravej «feministky» na zábere vpravo dole).

Na hornom druhom a treťom obrázku sú účastníčky «pankovej-skupiny» «Pussy Riot»: na druhom snímku je záber z videa v supermarkete, ktoré sami aj natáčali (epizóda s „krádežou“ kuraťa vo vagíne — samej hlupani sa to vôbec neprotiví); na treťom zábere je „p.čná výtržnosť“ (to v preklade z angličtiny znamená ich názov skupiny „pussy riot“ v plnosti zmyslu a emócií, alebo v «lepšom» variante — «hnisavá výtržnosť» (*pus==hnis*)) v chráme Krista Spasiteľa.

Na zábere vpravo dole sú členky ukrajinského hnutia «Femen». Nápis na tričku hore vľavo, hoci nebol robený pre míting ale pre bežné nosenie «obsahuje» všetko, pretože nápis znie: «*Ja mám p.čku, ja určujem pravidlá (rokovací poriadok, základné pravidlá, t.j. zákony)!*» — («pussy» (no väčšinou «pussy cat» aby sa vyhlo dvojzmyselnosti) znamená v slušnom význame «cica», «mačička», no používa sa aj dvojzmyselne na označenie «rovnakého» miesta v ženskom lone v «slušnej spoločnosti».

A hraničným prejavom babského politického idiotizmu, zaznamenaného na tvárach účastníčok akcií «femen», je plagát-slogan, ktorým si prikrýva hrud' ľavá «femenka» na snímke vyššie — «*Teach our president*»²:

- Po prvé, byrokrati sú nepoučiteľní.
- Po druhé, všetky slogany sú obrátené na «svetové spoločenstvo» realizujúce medzinárodnú nadštátnu moc, nakoľko sú písané v anglickom jazyku, ktorý je zvolený «svetovým spoločenstvom» za spoločný jazyk pre všetkých jeho otrokov a tiež pre komunikáciu otrokov s ich vládcami, a nie je písaný v štátnom ukrajinskom jazyku.
- Po tretie, treba chápať aj to, že vlastný idiotizmus a konceptuálna bezmocnosť «femenok» má aj svoj dôsledok: majú svojich kurátorov-manipulátorov a sponzorov, ktorí ostávajú mimo záberu v čase ich pouličných akcií, prebiehajúcich v rôznych štátoch Európy.
- Po štvrté, **to najlepšie, čo žena môže urobiť v politike** (hoci iné misie má tiež otvorené) **je v Láске počať, vynosiť, porodiť a položiť základy výchovy dieťaťa tak, aby sa ono stalo nositeľom Ľudského typu režimu psychiky a vôle v súlade s ním si uvedomenou osobnou misiou v Zámere, byť dôstojným námestníkom Božím na Zemi.** Vychovať tak, že ak v spoločnosti vznikne potreba a dospelé dieťa bude chcieť a stane sa hlavou štátu, tak aby ním vykonávaná politika bola blahodarná. Matky Nikolaja II, M.S.Gorbačova, R.M.Gorbačovovej,

¹ V preklade slogan znamená: *Žena=demokracia*. V tejto vete obrátime pozornosť na to, že zvolená forma slova «woman» je formou jednotného čísla (t.j. žena, nie ženy), a preto v takomto podaní «vrchol demokracie» predstavuje despotizmus nejakej jednej ženy. To jest, spoločnosť by mala živiť v podmienkach «vaginokracie»: *Ja mám «cicu», ja určujem pravidlá života!* Perspektívy takéhoto vládnutia sa odrážajú vo vulgárnej fráze «Je to celé na pi...». (*Podobné vulgárne hodnotenia stavu vecí existujú aj s mužským pohlavím, a odrážajú realitu, že daný jedinec (hodnotený subjekt – muž/žena) nerozmýšľa pri práci dostatočne hlavou, ale „rozum“ nosí kdesi pod pupkom, a tak aj jeho práca vyzerá*).

² V preklade slogan znamená: *Učte nášho prezidenta*.

A.N.Jakovleva, B.N.Jeľcina, N.I.Jeľcinovej, A.Hitlera a drvivej väčšiny štátnych činiteľov a ostatných *akoby* «politikov» si s touto úlohou neporadili.

Triasť s nahým poprsím na námestiach, súložiť na verejných miestach¹ a šklbať sa v chráme, vyhadzovať nohy a sukne vyše hlavy, a vykrikujúc pomiešane s materčinou heslá akoby politického charakteru, publikovať «vyzývavé fotografie» v «mužských časopisoch» — to prináša len prehĺbenie starých a objavenie sa nových problémov, pretože problémy spoločenského rozvoja sa odhaľujú aj riešia inak.

Napriek tomu, v mravne a intelektuálne skazenej spoločnosti takéto dievky môžu vstupovať do politických inštitútov a zúčastňovať sa riadenia štátu, prispievajúc svojim dielom — *primerane ich mravom a intelektuálnej bezmocnosti* — do osudu krajiny... Nižšie je výber fotografií na doplnenie témy o profesionalizme poslaneckého korpusu v postsovietskej RosSiónii, ktorú sme už rozoberali v kapitole 3.1.

Ako po rusky nazvať vládu zastúpenú «poslankyňami» zobrazenými na fotografiách nižšie², na ktorých sú zachytené ich emócie a orientácia na budúcnosť úplne odlišná od tej, ktorú zachytil J.A.Ingres vo svojom obraze «Zdroj»?

Vyzývanie agresívneho priťahovania pozornosti k nahote a sexualite *mimo skrytých vzájomných vzťahov s milovaným človekom (t.j. povinne opačného pohlavia, lebo v homosexuálnych vzťahoch sa prejavuje buď chtivosť, alebo ide o rituálne-povinnú praktiku sociálnej mágie)* — je aktom porna, ktorého cieľom je vybudit' pohlavné inštinkty v nevhodnej situácii a tým zároveň zlikvidovať v politike prejavy ľudského rozumu a vôle.³ Práve tým sa zaoberajú všetky členky feministických hnutí, pričom mnohé z nich nie sú spôsobilé ani ako matky a ženy, ani ako mysliteľky a tvorkyne umeleckých diel alebo politiky. To isté sa týka aj činnosti «LGBT»-aktivistov.

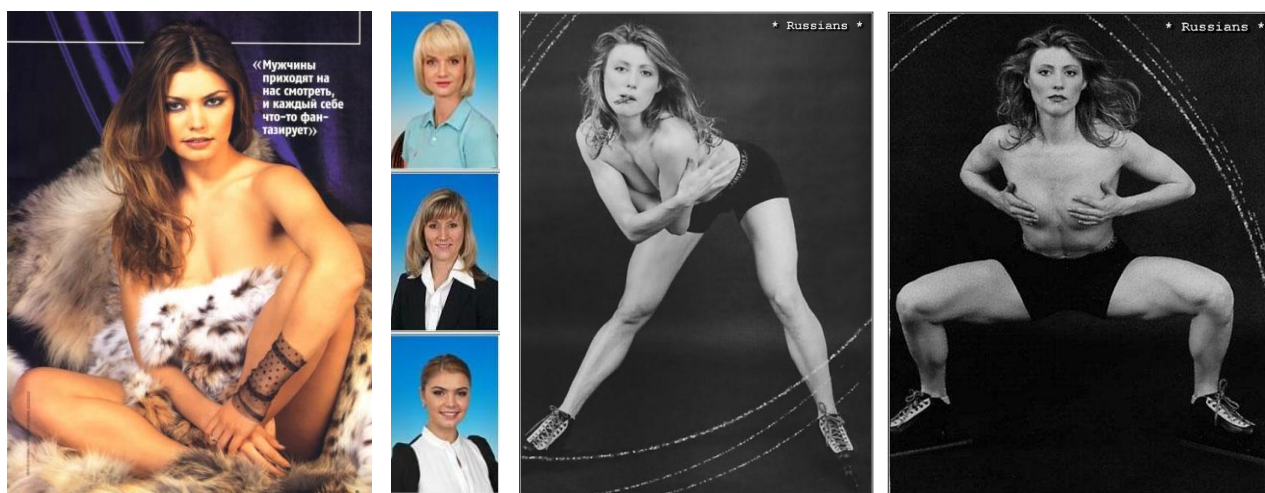
¹ Členovia a členky skupiny „Vojna“ z ktorých niektoré boli aj z „Pussy riot“ [súložili „za medvedíka“](#) (Na podporu Medvedevovi pred voľbami 2008) v múzeu vedľa vypchatého medveďa, natáčali si to a neskôr dali na internet. Medzi súložiacimi bola aj Nadežda Tolokkonikova (v 9. mediácii tehotenstva) — pozn. prekl.

² O pôvode týchto fotografií viac tu: <http://www.newsru.com/russia/25dec2007/girls.html>.

³ Veta zobrazená na fotografii A.M.Kabajevovej: «Muži sa chodia na nás dívať, a každý si pritom čosi predstavuje» — je presne o tom. A čo presne «si predstavujú», to už A.M.Kabajeva neupresnila.

Na fotografii hore: gymnastka S.V.Chorkina na ceste k zvoleniu za poslankyňu Štátnej Dumy RF (zástupkyňa predsedu výboru Štátnej Dumy pre záležitosti mládeže; 6. októbra 2012 menovaná do funkcie referenta v Dozornom úrade prezidenta RF). Na fotografiách nižšie sú ešte ďalšie dve športovkyne-poslankyne: zľava — A.M.Kabajeva («najskromnejšia» v tejto trojke, zástupkyňa predsedu výboru Štátnej Dumy pre záležitosti mládeže) a sprava — S.S.Žurova (zástupkyňa predsedu Štátnej Dumy, člen komisie Štátnej Dumy pre otázky rodiny, žien a detí). Všetky boli členkami frakcie «Jednotného Ruska» v Štátnej Dume v období 2007 — 2011. A toto nie sú fotografie z domácich archívov «len pre seba a manžela», ktoré sa pre zlomyseľnosť «priateľov» ocitli na internete. Fotografie boli zverejnené na stránkach «časopisov pre mužov» a prevzaté z internetu: <http://openok.ru/ok/interesno/238-proshloe-deputatov-khorkinoj-i.html>, http://ero.aslanova.ru/celebrity/alina_kabaeva/03.shtml. Ale na oficiálnu stránku Dumy boli umiestnené iné fotografie týchto «politických» (kolónka troch fotografií pod sebou): <http://alexz.gorod.tomsk.ru/index-1297229349.php>. A niekto hovorí, že máme v politike málo žien? — Takýchto «politických dejateľiek» je až nadbytočne veľa, hoci všetky nepracujú verejne ako političky a úradníčky: určitá časť z nich — milenky a ženy politikov a úradníkov — tvoria politiku cez postel': vid' prácu VP ZSSR «Od antropoidnosti k Ľudskosti» (r. 1997).

A hoci väčšina mužov-naturálov nie je o nič lepšia v aspekte realizácie misie Otcov a občanov, než ženy, avšak táto kapitola bola zasvätená výlučne ženám, pretože v živote a osude každého človeka existuje obdobie — *od predhistórie počatia do začiatku zmysluplného používania artikulovanej reči* — nad ktorým prakticky neobmedzene kraluje jeho matka. A všetko to, čo v tomto období neurobila, alebo urobila inak, v rozpore so Zámerom, to už väčšinou v nasledujúcich obdobiach života nemožno kompenzovať a prekonať.

Možno «zrealizovať» akékoľvek politické a ekonomické reformy či už evolučnou, alebo revolučnou cestou, napísať k nim akúkoľvek legislatívu a prísne ju vnášať do života, no ak nebude zmenená kvalita organizácie psychiky Ľudí, ako informačno-algoritmického systému, a teda — ak nebude zmenený samotnou psychikou podmienený charakter vzájomných vzťahov pohlaví v živote spoločnosti a v procese výchovy nových pokolení v rodine a škole — tak sa problémy kultúrne svojráznych spoločností a globálnej civilizácie budú len zhoršovať, predbiehajúci nárast energozabezpečnosti Ľudstva.

Žiaľ, dnes má drvivá väčšina dievčat a žien oveľa bližšie: k opičej primitívnosti Ľudojedky Eločky predstavenej I.I.Iľfom a J.P.Petrovom v «Dvanástich stoličkách»; k bezstarostne-nezodpovednej dosebazamilovanej Oxane z gogoľovskej «Noci pred Vianocami», zneužívajúcej «babskú moc» na pozadí života «ako všetci», a z ktorej sa postupom času môže bez problémov stať Kabanicha, ak jej Vakula aj naďalej bude vo všetkom pritakávať, alebo zneužívajúc svoju «babskú moc» ho na smrť uštvie. Ďalšia relatívne málopočetná skupina má bližšie k démonickej rafinovanosti bulgakovskej Margaréty, v mnohých prípadoch schopnej nadchnúť svojich spoločníkov-mužov jak ku reálnym úspechom, tak aj k nevhodným «dobrodružstvám», alebo považujúcej sa za «Margarétu-inšpirátorku» bez akéhokoľvek životného opodstatnenia. Avšak medzi ženami našej epochy sa len krajne zriedkavo vyskytujú Vasilisy Premúdre, Fevrónie¹, Tatjany Lariny, v ktorých zmysly, rozum a vôľa, konajúce v súlade s ich vyznávaním Zámeru, sa v živote opierajú o ich nespornú ženskosť... A pritom médiá, škola, filmy a literatúra v ich «mejstrímovej» forme sú zamerané na podporu súčasného abnormálneho stavu vecí aj v budúcnosti.

A pre blaho spoločnosti je nevyhnutné, aby práve Premúdre — Vasilisy, Fevrónie, Tatjany a ďalšie nim podobné — tvorili drvivú väčšinu dievčat a žien, no a «Ľudojedky Eločky», «Oksany», «Kabanichy» (ktoré vyrástli z «Oxán», a ktoré už možno stihli zniesť zo sveta svojho «Vakulu»), «Margaréty» sa zachovali len ako literárne postavy, pochopenie psychológie ktorých by objasnilo budúcim pokoleniam mnoho aspektov problémovosti minulých čias.

A v podmienkach nadvlády takýchto sociokultúrnych faktorov jediným spôsobom ako prekonať krízu civilizácie je dospieť k tomu — aby sa počatie v Láske a výchova dieťaťa tak, aby sa stal Človekom, dôstojným zástupcom Božím na Zemi — stali nielen všeobecne uznávanou a zrozumiteľnou sociálnou normou, ale aby sa zároveň možnosť realizovať sa ako Človek stala životným snom prvoradej dôležitosti pre každé dieťa.

A na to je nutné v Láske počať, porodiť a vychovať pokolenie dievčat Ľud'mi, aby tie, až sa stanú mladými ženami, mohli dať štart stabilnému riešeniu tejto úlohy z pokolenia na pokolenie. Chlapci, ktorých sa podarí rodičom v Láske počať, porodiť a vychovať Ľud'mi, akonáhle vyrastú, v tomto dievčatám pomôžu.

A preto vôbec nie náhodou a nie nezmyselne — ale v plnom súlade s prakticky neobmedzenou vládou ženy na kľúčovými etapami osudu a života každého človeka — je kompozícia fontány «Družba národov»² na Výstave úspechov ľudového hospodárstva ZSSR založená na figúrach dievčín v národných odevoch republík Sovietskeho Zväzu.

¹ Viď libreto opery N.A.Rimského-Korsakova a V.I.Beľského «Povešť o neviditeľnom meste Kitež a deves Fevrónii». V informačnej báze VP ZSSR je uvedená v priečinku «Iní autori» alebo viď internetovú publikáciu: <http://www.vodaspb.ru/russian/files/another/kitezh.html>.

² Obrázok súsošia na prvej strane ako aj poslednej pred prílohami. — pozn. prekl.

8.3. A čo ja sám môžem urobiť?

Zatiaľ ešte nevyrástlo pokolenie Premúdrych «Vasilís» a «Fevrónii» a nestalo sa Matkami, ktorých deti a vnuci úspešne vyriešia problémy rozvoja Rusi a globálnej civilizácie; zatiaľ stále predstavitelia štátnej a biznis-moci vedú krajinu aj naďalej cestou biologickej, mravno-etickej a sociokultúrnej degradácie nových pokolení vstupujúcich do života, robiac toto všetko v duchu biblického projektu zotročenia ľudstva v mene Boha a upevnenia režimu kryptokolonizácie; zatiaľ drvivá väčšina dospelšej populácie v dôsledku nimi získanej výchovy a vzdelania je len politicky nespôsobilým davom (jak tá časť, ktorá je lojálna vláde, tak aj opozičníci) — a preto vzniká otázka: *A čo má robiť prostý človek, ktorý celú túto hanebnosť vníma a určitým spôsobom aj chápe, no mravne odmieta, hoci sa jej aj zúčastňuje, unášaný egregormi a inými okolnosťami, no vo sformovanej štátno-sociálnej štruktúre osobných a klanových vzájomných vzťahov nedisponuje absolútne žiadnym vnútrosociálnym mocenským statusom, aby mohol zmeniť politiku štátu a biznisu?* Odpoveď na túto otázku musí byť skutočne životu adekvátne, nakoľko konanie v štýle námetu filmu S.S.Govoruchina «Vorošilovský strelec» (NTV Profit, r. 1999, v hlavnej úlohe Michail Uljanov) problém nielenže nerieši, ale pri masovom prijatí tohto štýlu ozbrojených akcií spôsobujú katastrofu — novú smutnú a občiansku vojnu.

V prvom rade sa treba vzdať predstáv (vlastných väčšine) o tom, ako sa realizuje vláda v RF, sformovaných učebnými programami škôl a VŠ, médiami, literatúrou a filmami, vlastným nechápaním. Tieto predstavy nie sú úplné, a preto ani nezodpovedajú objektívnej realite ako takej. Riadenie života spoločnosti, ktoré prebieha v skutočnosti, možno schematicky zobrazit' tak, ako je to uvedené na obrázku nižšie.

Na tejto schéme šípky označujú smer informačných tokov v priamych a spätných väzbách obvodov riadenia¹, podporovaného príslušnými subjektmi a samoriadiacimi sa objektmi. V prípade, ak je štát «teokratický», tak hierarchia služobníkov príslušného egregoriálno-náboženského kultu musí byť prezentovaná samostatným blokom, umiestneným medzi blokmi «Ľudský segment noosféry» a «Štátnosť». Aj je štát svetský (*ako je to deklarované aj v postsovietskej RF, hoci RPC sa de-facto stala mimoparlamentnou celoruskou politickou stranou*), tak náboženstvu, vrátane hierarchie služobníkov každého z nich zodpovedá vlastný egregor v Ľudskom segmente Noosféry Zeme (*o egregoriálnych náboženstvách a deformovaní nimi živej relígie človeka a živého Boha vid' prácu VP ZSSR «K Bohodržave...»*).

¹ Cez priame väzby prechádza riadiaci vplyv; cez spätné väzby subjekt-riadiaci pracovník (alebo automatický riadiaci systém) získava informáciu o aktuálnom stave riadeného objektu a prostredia, s ktorým je v súčinnosti. V mnoho-subjektových systémoch môžu byť priame väzby jedného subjektu spätnými väzbami iných, a spätné väzby jedného, priamymi väzbami iných.

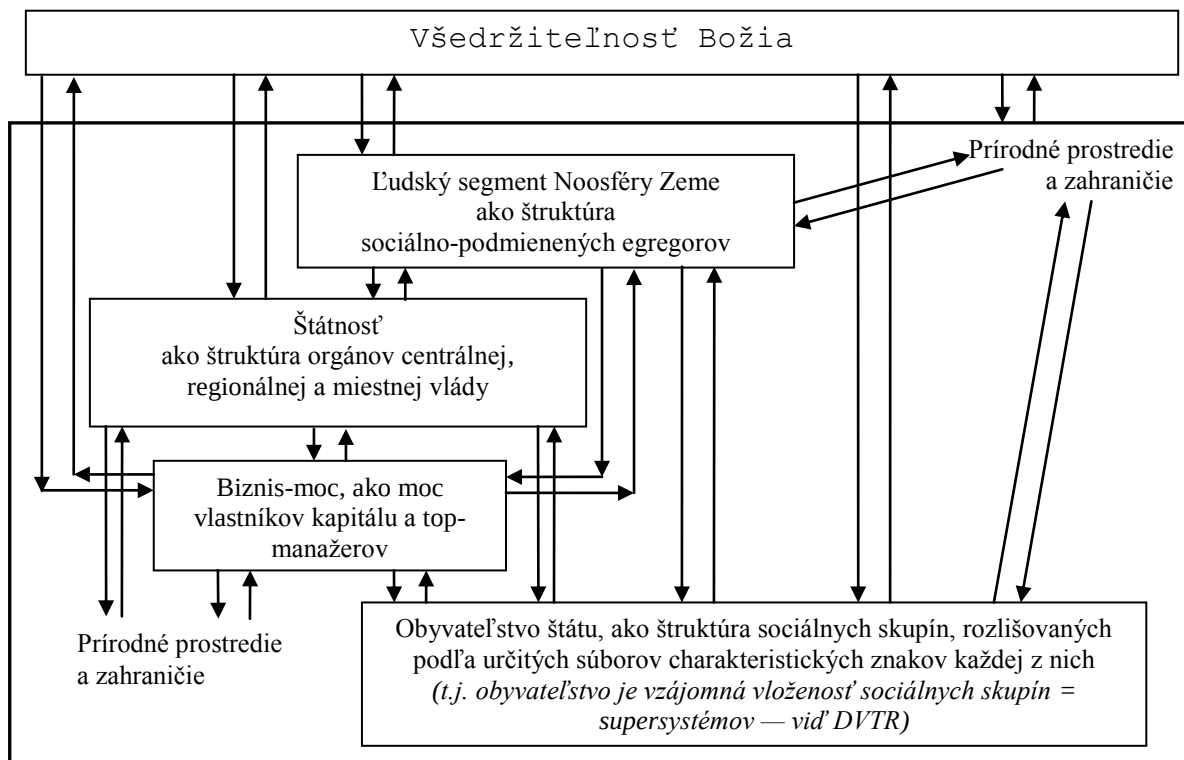

Schéma súvzťažnosti jednotlivých procesov riadenia a samoriadenia v živote RF.

Ako vidno z vyššie uvedenej schémy, tak tá predstavuje polycentrický mnohosubjektový samoriadiaci sa systém, ktorý v sebe zahŕňa niekoľko supersystémov («Obyvateľstvo», «Prírodné prostredie», «Zahraničie»¹, «Noosféru») a množstvo centier riadenia, z ktorých každé disponuje svojim vlastným hierarchickým statusom (*možnosťami riadiť iné fragmenty úplného systému priamo alebo nepriamo*) v úplnom systéme; okrem toho, hierarchický status hociktorého centra riadenia sa môže meniť jak v priebehu času, tak aj vzhľadom k rôznym riadiacim úlohám plneným súčasne. Toto sa kvalitatívne odlišuje od primitívnych schém predkladaných spoločnosti médiami, politikánmi a učebnými kurzami politológie a «spoločenskej náuky», typu: «Hlava štátu (zvolený, samovyhlásený) alebo zákonný následník) a pod jeho vládou sa nachádzajú — parlament, politické strany, vláda, médiá atď.» alebo «Ľud si volí poslancov do miestnych orgánov moci, parlamentu a hlavu štátu, a títo riadia jeho život, pričom nesú zodpovednosť pred ľudom, a médiá toto všetko «nezávisle» vysvetľujú a komentujú».

Pre takzvaného prostého človeka (t.j. nepatriaceho do zostavy štátnej a biznis-moci, a tak či onak im obom podriadeného) predstavuje najväčší záujem v plnosti tejto schémy nasledovný obvod cirkulovania informácie, a to — *obvod realizovania moci, ktorú je on schopný získať nezávisle od politických deklarácií ohľadom demokracie a jej porušovania v reálnej politickej praxi «elitarizujúcimi sa» klanmi štátnej a biznis-moci.* Na vyššie uvedenej schéme je to obvod — «Všedržiteľnosť Božia ⇔ jednotlivec v zostave obyvateľstva ⇔ ľudský segment Noosféry Zeme, ktorá dokáže priamo vplyvať aj na štátnosť, aj na biznis-moc, aj na obyvateľstvo, aj na prírodné prostredie, aj na zahraničie». A pritom:

Zo subjektívneho pohľadu jednotlivca — **práve samotný človek je začiatkom aj ukončením tohto riadiaceho obvodu**, hoci *Všedržiteľ* je v ňom objektívne najvyšším riadičom, a človek v ňom realizuje misiu zástupníctva Božieho na Zemi. Napriek tomu, Všedržiteľ predvídal aj takýto etický variant, vyhlásiac v Koráne ešte pred približne 1300 rokmi: «Boh je váš ochranca! A On je najlepší z pomocníkov!» (súra 3:150), — tým posledným sa má na mysli to, že iniciatíva v pravdom diele môže — a v mnohých prípadoch aj bezalternatívne musí — vychádzať od

¹ «Zahraničie» je na vyššie uvedenej schéme zjednotené s «Prírodným prostredím» do jedného bloku, aby nebolo treba rysovať pre každý štát, pre každý kultúrne svojrázny ľud a jeho diaspóry duplikát tejto schémy.

človeka, nesúceho misiu zástupníctva Božieho na Zemi v riečišti Jeho Zámeru, a Boh pomôže úspešnej realizácii tejto ľudskej iniciatívy Svojou Všedržiteľnosťou.

V tomto spočíva aj odpoveď na otázku uvedenú na «demotivatore» vľavo a vloženú nami aj do názvu kapitoly 8.3, u ktorej osobná neschopnosť odpovedať na ňu utláča život miliónov ľudí, ktorí sa v dôsledku toho postupne strácajú: vo vnútro-rodinných roztržkách, v «boji so systémom», so «zeleným drakom»¹. No táto odpoveď nie je pre stúpcov materialistického ateizmu, a taktiež nie pre veriacich v Boha, ale neveriacich Bohu (t.j. stúpcov idealistického ateizmu). A tejto *akoby ruskej* «národnej ideje» «A čo ja sám môžem urobiť?» je dávno čas dať zbohom!

Aby bolo možné vstúpiť do tohto obvodu riadenia realizácie moci jedného z mnohých zástupcov Božích na Zemi, je nutné, PREDOVŠETKÝM, **nájsť v sebe vôľu a použiť ju k práci na sebe**. A počas tejto práce na sebe je treba:

- vypracovať svoje vedomé chápanie Zámeru² a zvoliť si svoju osobnú misiu v ňom (*ak sa človek aj v niečom zmylí, tak pokiaľ zostáva v religii s Bohom cez svedomie a neseparuje sa od Boha v živote svojimi predsudkami, tak v dialógu s Bohom budú chyby v chápaní Zámeru a misie jednotlivca v ňom opravené*);
- vypracovať svoju vlastnú predstavu o spolupráci spoločenských inštitútov³, všeobecne o riadení⁴ ako aj o riadení rozvoja kultúry a ekonomiky štátu i sveta⁵;
- zaviesť poriadok vo svojej psychike, naučiac sa svojvôľne naladiť pravdivý emočno-zmyslový režim a udržiavať ho v procese súčinnosti s prúdom udalostí v živote (vrátane aj kvôli dosiahnutiu ochrany vlastnej psychiky pred rôznymi typmi sugestívnych preludov)⁶;
- naučiť sa používať Ruský jazyk, «mágiu» jeho slova v režime «ako povedal (si pomyslel) — tak aj bude» — «volchvovia sa neboja mocných vladárov, a kniežací dar im netreba. Pravdivý a slobodný je ich prorocký jazyk a s Vôľou Nebeskou sa druží» (A.S.Puškin);
- nájsť alebo prebudíť v sebe zmysel miery (cit pre mieru) — bezprostredné vnímanie matrice možných stavov — a integrovať ho do algoritmiky psychiky, aby bolo možné vnímať priebeh matrično-egregoriálnych procesov priamo, a nie vymýšľať modely ich priebehov na základe informácií predložených médiami a klebetami kolujúcimi v spoločnosti a na internete;
- usilovať sa žiť pod mocou diktátu vlastného svedomia, t.j. vo vedomom a zmysluplnom dialógu s Bohom cez život.

O funkčnosti tejto odpovede na otázku «A čo ja sám môžem urobiť?» sa človek môže presvedčiť len v priebehu svojej praktickej činnosti v súlade s nasledovnou odpoveďou: podľa vašej viery nech sa vám stane...

* * *

¹ Alkoholizmom – alegória v ruskom jazyku. – pozn. prekl.

² Naše predstavy o Zámere sú vyjadrené v prácach «K Bohodržave...», «Od korporatívnosti pod rúškom ideí k súbornosti v Bohodržave», «“Majster a Margaréta”: hymnus démonizmu alebo Evanjelium bezhraničnej viery».

³ Viď kapitolu 8.1 aktuálnej práce a v nej tabuľku č.2, a taktiež prácu VP ZSSR «Základy sociológie» (3. časť a prílohy).

⁴ Viď prácu VP ZSSR «Dostatočne všeobecná teória riadenia», «Základy sociológie» (2. časť), «Voda Mŕtva».

⁵ O tomto viď prácu VP ZSSR «Voda mŕtva», «Krátky kurz», «Ford a Stalin: o tom, ako žiť ľudsky», «Pre pochopenie makroekonomiky štátu a sveta» (Tézy), «Organizačno-technologický prístup k makroekonomickým systémom — kľúč k úspechu ekonomického a kultúrneho rozvoja spoločnosti», a taktiež: M.V.Veličko, V.V.Jefimov, G.M.Imanov. Ekonomika a noosféra. Vedecko-metodologické základy riadenia štátom sociálno-ekonomického rozvoja v podmienkach globalizácie. Noosféry (eticko-ekologický) prístup. SPb: «ANO Smolnyj inštitút», r. 2012. (Internetovú publikáciu tejto práce si možno pozrieť na nasledovných stránkach: <http://m3ra.ru/2012/06/22/economy-noosphere/>; http://www.vodaspb.ru/russian/razdel_another_ekn.html).

⁶ Viď prácu VP ZSSR «Základy sociológie» (1. časť), «Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty».

Po prečítaní aktuálnej práce VP ZSSR až po toto miesto, ktoré ju prakticky završuje, možno, si niekto pomyslí, že autori približne v polovici práce zabudli na to, o čom sa chystali písať, nakoľko počnúc od 5. kapitoly sa národné a náboženské vzťahy spomínajú na pozadí objasňovania akýchsi iných tém.

V skutočnosti by ale takéto ohodnotenie práce bolo chybným. Ide o to, že všetkým ľuďom bez rozdielu od ich rasovej a etnickej príslušnosti je otvorená možnosť stať sa Človekom. No aby bolo možné túto možnosť uskutočniť, je nutné tiež chápať, čím sa odlišuje Človek súci od nedosahujúceho tejto kvality, viac menej antropoidného predstaviteľa biologického druhu «Homo Sapiens». Táto podstata dôstojnosti Človeka súceho je jednotná pre všetkých novorodencov nášho biologického druhu — *a nie je z tohto sveta* — v tom zmysle, že je Bohom predurčená pre všetkých. A naopak, národné a nábožensky podmienené kultúry — *sú dedičstvom tohto sveta* — spočiatku podmienené geografickými parametrami etnogenézy a následne podmienené reálnou históriou rozvoja kultúrno-svojráznych spoločností.

A hoci sú národné a náboženské vzájomné vzťahy dedičstvom (výplodom) tohto sveta, no v ich charaktere (*v harmónii alebo disharmónii, v konfliktoch, zavše nie na život, ale na smrť*) sa prejavuje rôzna miera realizácie aj nerealizácie v živote tej — *nepochádzajúcej z tohto sveta* — Bohom predurčenej podstaty Človeka súceho. Inými slovami, nech už by národné a náboženské vzájomné vzťahy boli akékoľvek — sú vždy následkami štruktúrno-psychologických a informačno-algoritmických premien psychiky predstaviteľov rôznych národných a nábožensky podmienených kultúr. No keďže sú následkami, tak harmonizácia následkov si vyžaduje prácu s príčinami, a riešenie úloh na úrovni príčin.

Preto tematika kapitol aktuálnej práce je organická: od preskúmania následkov k odhaleniu a preskúmaniu príčin. A príčiny sú jednotné pre predstaviteľov všetkých národných a nábožensky podmienených kultúr. Preto, len ak v práci s príčinami dosiahneme úspech, nastane aj harmonizácia následkov, t.j. v národných a náboženských vzájomných vzťahoch zavládne súlad. Civilizácia sa integruje do Prírodného prostredia, a zo spoločnosti sa vytratí nielen systémovo organizovaný parazitizmus (exploácia «človeka človekom»), ale vytratí sa aj «fluktuálny» — nesystémový, epizodický parazitizmus ľudí na práci a živote iných a parazitizmus jednotlivcov na Prírodnom prostredí. **A vtedy práve v tomto procese harmonizácie príčin:**

sa ZSSR znovuzrodí. Znovuzrodí sa v čistote stelesnených ideálov Spravodlivosti. A stane sa najveľkolepejšou krajinou sveta, pretože Spravodlivosť je prít'azlivá, a Boží Zámer je neodvratný...

Vnútrotný Prediktor ZSSR

07. január 2011 — 30. september 2012

Spresnenia a doplnenia:

15. november 2012 — prepracovaná kapitola 4,
do ďalších kapitol boli doplnené ilustrácie a komentáre.

Preložené: august 2017

PRÍLOHY

1. Vytvorenie jednotlivcami kolektívnej psychiky (egregorov) a súčinnosť osoby a egregorov¹

Možno si dovtípiť, že, ak samotná psychika jednotlivca predstavuje informačno-algoritmický systém, tak ľudia spoločne tvoria informačno-algoritmické systémy, ktorých komponentmi sú osobné psychiky každého z nich, jednoducho v dôsledku toho, že sami osebe predstavujú určitú jednotu, v rámci ktorej prebiehajú procesy výmeny energií, informácií, algoritmov. Otázka je len v tom, na akom materiálnom základe vznikajú informačno-algoritmické systémy nadosobnej úrovne, vytvárané množstvom osobných psychík.

Jedným z nositeľov kolektívnej psychiky ľudí sú pamätníky kultúry. Iste budete súhlasiť, že ak čítame nejaký prastarý text, a názory v ňom vyjadrené zohľadňujeme v procese budovania svojho videnia a chápania sveta, vo vypracovaní línie svojho správania, tak treba priznať, že prastarí interpreti týchto názorov sa spoluzúčastňujú tej istej kolektívnej psychiky, v ktorej sa zúčastňujeme aj my sami. Pokiaľ ide o nás, tým, že potomkom zanechávame pamätníky kultúry svojej epochy, tak sa určitým spôsobom spoluzúčastňujeme v ich psychickej činnosti.

Takýmto spôsobom sa teda ukazuje, že ľudstvo je v určitom zmysle jednotné v celej postupnosti uplynulých a budúcich generácií.

Avšak pamiatkami kultúry sa odpoveď na otázku o nosičoch kolektívnej psychiky neobmedzuje. Hmotné pamätníky kultúry minulosti i súčasnosti sú len jedným z kanálov výmeny informácií a algoritmov medzi ľuďmi, pričom tento má najnižšiu prípustnú kapacitu a rýchlosť odozvy.

Organizmus človeka — to je hmotné telo a ním nesené biopole. Pričom pod biopolom sa myslí nie akýsi osobitý druh matérie, špecificky vlastný živým organizmom, vrátane človeka, ale súbor prírodných polí, ktorých vyžarovanie je vlastné živým organizmom, vrátane človeka (*organizmus každého biologického druhu má (čo sa týka parametrov) svoje špecifické biopole, a v hraniciach tejto druhovej jednoty sa ešte vyskytujú prejavy individuálneho svojrázu*). Definitívne mŕtve telo sa od živého organizmu odlišuje nielen ukončením fyziológie látkovej výmeny, ale aj absenciou biopola, ktoré je charakteristické pre živé telo.

A existuje predpoklad domnievať sa, že informačná kapacita hmotných štruktúr ľudského organizmu a reálne možné rýchlosti ich prechodu z jedného stavu do stavu iného nie sú dostatočné k tomu, aby práve ony boli *priamymi* nosičmi ľudskej psychiky ako informačno-algoritmického systému. No a poľové procesy, sprevádzajúce fyziológiu hmotného tela ľudského organizmu, disponujú dostatočnou informačnou kapacitou i vysokými frekvenčnými charakteristikami k tomu, aby mohli byť nosičmi ľudskej psychiky ako informačno-algoritmického systému. To jest, *priamym* nosičom psychiky jednotlivca ako procesu je jeho biopole, a hmotné telo v zostave organizmu rieši dve základné funkcie:

- interakcia s hmotným svetom;
- energetické dopĺňanie biopola.

Do zostavy biopola patria rôzne špecifické polia, líšiace sa navzájom aj charakterom svojho silového pôsobenia, aj spotrebou energie na ich vyžarovanie, aj rýchlosťou ich šírenia v rôznych prostrediach, aj charakteristikami úbytku intenzity poľa v závislosti od vzdialenosti od zdroja žiarenia. Pritom sú všetky tak či onak namodulované informáciou, vlastnou jednotlivcovi, v systémoch kódovania informácie, jednotných pre biologický druh «Homo Sapiens».

Časť týchto systémov kódovania nesie biologicky podmienený charakter, a iná časť kultúrne podmienený charakter. Táto spektrálna blízkosť biopolí všetkých ľudí a určitá jednota ich biologicky a kultúrne podmienených systémov kódovania informácie je zároveň základom pre tvorbu ľuďmi rôznych druhov kolektívnych psychík.

¹ Príloha predstavuje kapitolu 4.8 práce VP ZSSR «Základy sociológie» s nepatrnými štylistickými úpravami.

Nie je to žiadny nový objav. Kolektívne psychiky, plodené rôznymi sociálnymi skupinami sa v latinsko-jazyčnej terminológii oddávna nazývajú «egregormi». V latinsko-jazyčnej terminológii vznikla zmyslová dvojica: «individuum» (čo znamená «nedeliteľné», (*JEDNOtlivec*)), a «egregor» (slovo, ktoré chýba vo výkladových slovníkoch s tichým gryfom «pre dav», no ako sa možno dovŕtiť, má spoločný koreň so slovom «agregát», označujúcim *zoskupenie* určitého množstva dielov do jedného funkčne svojrázneho zariadenia).

Psychika jednotlivca cez jej nevedomé úrovne (a v mnohých prípadoch aj na vedomej úrovni) býva vždy prepojená s nejakými egregormi. T.j. takých **jednotlivcov, ktorých psychika by nebola pripojená na algoritmiku nejakého egregoru, skrátka niet.**

Egregor, to je predovšetkým algoritmika, čím sa má na mysli prítomnosť: určitých cieľov, na ktoré ona pracuje; určitého obsahu (*informačno-algoritmického zabezpečenia*); a tiež určitého súboru «argumentov» (*t.j. parametrov aktivácie celkovej algoritmiky alebo jednotlivých príslušných algoritmov nachádzajúcich sa v zostave celkovej algoritmiky*). Táto algoritmika môže byť rôznymi svojimi fragmentmi rozptýlená v individuálnych psychikách množstva ľudí, a taktiež môže byť vo väčšej či menšej miere dupľovane skopírovaná v tom útvere, ktorý možno nazvať «poľovým telom egregoru» — poľovou štruktúrou, ktorá je schopná existovať nejaký čas aj sama osebe, v prípade ak zmiznú všetci jednotlivci, ktorých psychika je pripojená na tento egregor.

V podmienkach, ak rôzne egregory nie sú energeticky izolované, tak môžu do seba navzájom prenikať, zjednocovať sa na základe identickosti cieľov alebo nejakých fragmentov informačno-algoritmického zabezpečenia, jednoty parametrov energetiky, a taktiež na základe spoločných jednotlivcov pre niekoľko egregorov, ktoré sú svojho druhu «mostami» medzi nimi alebo «spojkami».

Na pripojenie psychiky jednotlivca na určitý egregor je, predovšetkým, potrebná energetická kompatibilita biopoľa jednotlivca s egregorom, jak zostavou prírodných polí, tak aj parametrami výkonu a fázovo-frekvenčnými charakteristikami.

Energetická kompatibilita jednotlivca a egregoru môže byť zabezpečená jak geneticky, t.j. príslušnosťou k druhu «Homo Sapiens» a jeho populáciám, tak aj vplyvom rôznych látok meniacich fyziológiu biopoľa. To posledné sa týka egregoriálnej jednoty pijúcich, fajčiacich a ostatných narkomanov.

Okrem toho, v živote ľudstva sa sformovali kultúry rôznorodého šamanizmu. Šamanizmus v sebe zahrňuje vplyv rôznych medicín na šamana a jeho «klientov», z ktorých niektoré sú určené na zaistenie energetickej kompatibility biopoľa človeka s jednotlivými egregormi. Čiastočne sa to týka aj vplyvu na biopole spojeného s rôznymi stravovacími diétami.

Tiež treba vedieť, že rôzne druhy psycho-fyziologických praktík (napríklad, jógy vo védickej kultúre) sú schopné tiež zmeniť parametre biopoľa jednotlivca, v dôsledku čoho do egregorov, do ktorých je schopný vstúpiť jogín, iní nedokážu vstúpiť buď vôbec, alebo v takej kvalite, ako to dokáže urobiť jogín.

Bez zabezpečenia energetickej kompatibility s egregorom je spojenie s ním buď nemožné, alebo nebezpečné: je to podobné tomu, ako musí byť zabezpečená kompatibilita elektrických zariadení (generátorov a spotrebičov energie) a funkčnej elektrickej siete; technických charakteristík televíznych a rádiových prijímačov a úrovne príslušného signálu v mieste ich prevádzky.

Na pripojenie osobnej psychiky na egregor (*pri zaistenej energetickej kompatibilite s egregorom*) je potrebné minimálne jedno z troch:

- reálne mravné štandardy (princípy) osoby, ktoré prakticky riadia spracovanie informácie v psychike jednotlivca, musia byť identické s mravnými štandardmi vlastnými egregoru (*čím viac je takýchto identických mravných štandardov (princípov) v páre «osoba — egregor», a čím majú vyššiu prioritu¹, tým hlbšia je prepojenosť osoby s egregorom*);
- jednotliviec je nositeľom algoritmiky, ktorá je pre egregor charakteristická, prípadne nejakých fragmentov príslušných algoritmov;
- jednotliviec je nositeľom informácie, charakteristickej pre egregor.

¹ Mravné štandardy nie sú si navzájom rovnocenné, ale sú hierarchicky usporiadané podľa dôležitosti.

Pre pripojenie psychiky jednotlivca na egregor *pri zaistení energetickej kompatibility s ním* stačí iba jeden z vyššie uvedených faktorov; prítomnosť zvyšných dvoch faktorov nie je nevyhnutná.

Pripájanie osobnej psychiky na egregor môže prebiehať jak cez nevedomé úrovne psychiky, tak aj na oboch úrovniach: čiastočne cez vedomú úroveň, a čiastočne cez nevedomé úrovne psychiky. Pritom mravné štandardy osoby určujú charakter spolupráce jednotlivca a egregoru. V súvislosti s týmto je potrebné ešte ozrejmiť dva aspekty:

- PRVÝ. Pripájanie na egregor výlučne cez mravné štandardy pri absencii v psychike osoby informácie a algoritmiky, charakteristických pre egregor.

V tomto prípade identickosť mravných štandardov hrá rolu akoby «hesla» na získanie prístupu k informačno-algoritmickému (prípadne aj energetickému) zdrojom egregoru. Ak je «heslo» akceptované, tak chýbajúce (v psychike osoby) informačno-algoritmické zdroje budú do nej «stiahnuté» z egregoru behom nejakého času — v zodpovedajúcich okolnostiach, a možno aj sformovaných vôkol jednotlivca tým istým egregorom.

- DRUHÝ. Pri nezhode mravných štandardov osoby so štandardmi charakteristickými pre egregor je pripájanie psychiky jednotlivca na egregor možné prostredníctvom jedného z dvoch ďalších faktorov jednotlivo alebo oboch spolu, t.j. prostredníctvom prítomnosti v psychike informácie alebo algoritmiky charakteristickej pre egregor. V tomto prípade jednotlivec aj keď vchádza do egregoru, no nedokáže sa začleniť do jeho algoritmiky: jeho mravné štandardy produkujú inú algoritmiku správania, vrátane algoritmiky súčinnosti s egregorom.

Avšak, v psychike jednotlivca sa môžu aj tak nachádzať mravné štandardy charakteristické pre egregor, no nie v úlohe reálne fungujúcich mravných štandardov osoby, ale ako komponent jej informačného zabezpečenia — informácie o ktorej vie (*vraj «existujú, alebo môžu existovať, aj osoby s takýmito mravnými štandardmi, hoci moja mravnosť taká nie je»*).

Súhrn egregorov, s ktorými osoba môže byť spojená neustále a s ktorými môže byť spojená dočasne, možno rozdeliť na tri skupiny:

- Do prvej patria biosféro-biocenózne egregory, s ktorými je jednotlivec spojený aj informačno-algoritmicky, aj energeticky už len na základe svojej príslušnosti k biologickému druhu «Homo Sapiens». Hovoriť o akejkoľvek špecifickej mravnosti vo vzťahu k nim asi nebude celkom vhodné, hoci niektoré deformácie mravov jedincov pod vplyvom sociálne podmienených faktorov môžu mať za následok to, že biosféro-biocenózne egregory odvrhnú subjekt ako «živú mŕtvolu» a ten sa následne stane obeťou ich «imunitného systému».

S biosféro-biocenóznymi egregormi je jednotlivec spojený po celý svoj život, hoci biocenózna zložka sa počas jeho života môže meniť jak v dôsledku zmien samotných biocenóz, tak aj v dôsledku premiestnenia sa jednotlivca z jednej biocenózy do inej na obdobie, ktorého dĺžka umožňuje vojsť do egregoru biocenóz nového miesta pobytu. Samozrejme, koreňovým egregorom tejto skupiny je biosféro-biocenózný egregor takzvaný «malej vlasti» — rodiska.

- Do druhej skupiny patria kultúrne podmienené egregory, ktoré možno rozdeliť na dve podskupiny:
 - sociálno-statusné, súčinnosť s ktorými má dlhodobý charakter v tom zmysle, že prebieha počas mnohých dní, mesiacov, desaťročí (takéto sú, napríklad, etnické egregory, egregory náboženských vierovyznaní, a taktiež profesionálno-korporatívne egregory a iné egregory subkultúrne svojráznych sociálnych skupín, *vrátane egregorov nositeľov určitých typov režimu psychiky a ich špecifických variantov*),
 - priebežne sa striedajúce, na ktoré sa jednotlivec pripája doma i v práci úmerne tomu, ako prechádza od jedného typu činnosti k inej (sadol za volant — pripojil sa na vodičský egregor; nechal auto na parkovisku a ďalej šiel mestskou dopravou — pripojil sa na egregor fungovania verejnej dopravy atď.).

- Do tretej skupiny patria rodové egregory, ktoré predstavujú spojovací element medzi biosféro-biocenóznymi a kultúrne podmienenými egregormi.

Pre nich je charakteristické to, že vo svojom základe sú biologické, nakoľko príslušnosť k rodu-kmeňu je programovaná pri počatí genetickým mechanizmom biologického druhu a zaznamenáva sa v genóme jednotlivca doživotne. Pritom ale nesú aj určitú kultúrne podmienenú zložku (mravné štandardy, algoritmiku, informáciu), po osvojení ktorej môžu do rodového egregoru vstúpiť aj biologicky cudzí jednotlivci (*najmä, reálni manželka alebo manželky, ktorí sú vo väčšine prípadov*

predstaviteľmi iných rodových egregorov, a taktiež adoptované deti, blízki priatelia atď., a okrem toho aj, potenciálne najnebezpečnejší, milenci a milenky pri nerestnom spôsobe života). Avšak možné sú aj efekty spätného pôsobenia, keď rodový egregor od seba odlučuje biologicky k nemu príslušných ľudí v prípade, ak sa stanú nositeľmi nejakej pre rodový egregor neprijateľnej mravnosti, informácie, algoritmiky.

V každom egгоре jednotlivec disponuje určitým «eggregoriálnym postavením», ktoré sa v priebehu času môže meniť, a postavenie jedného a toho istého jednotlivca v rôznych eggregoroch môže byť tiež rozdielne. Základné možné postavenia jednotlivca v eggregoroch sú:

- «dojná krava» — jednotlivec iba prikrmuje egregor svojou energetikou, z čoho v drvivej väčšine prípadov sám nemá žiadny prospech, alebo je pre egregor zdrojom nejakých iných zdrojov — informácie, algoritmiky, kanálov informačnej výmeny atď.;
- «výkonný prvok» — jednotlivec sa začleňuje do algoritmiky eggregoru a plní v nej určité funkcie, ktoré nemajú riadiaci charakter voči samotnému eggregoru (deje sa to zväčša nevedome);
- «eggregoriálny líder», «eggregoriálny manažér» — jednotlivec schopný egregor riadiť na základe informačno-algoritmickej náplne samotného eggregoru, avšak nedokáže ho meniť (môže sa to diať vedome, aj nevedome);
- «programátor» — dokáže meniť informačno-algoritmickú náplň eggregoru (vyžaduje si to určitú uvedomelosť)

Tri prvé postavenia sú charakteristické tým, že jednotlivec je svojho druhu zajatcom eggregoru (*samozrejme, ak nie je pripojený ešte do nejakého ďalšieho eggregoru, ktorý je voči prvému hierarchicky vyšší, a má v ňom iné postavenie*), a jeho vnímanie sveta, chápanie života, vôľa sú nejakým spôsobom deformované eggregoriálnou algoritmikou: práve v dôsledku zdeformovania jeho psychickej činnosti pod vplyvom eggregoriálnej algoritmiky jedinec nie je viac-menej slobodný ani vo výbere informácie, ani v jej analýze, ani vo vypracovaní línie svojho správania a jej uvádzaní do života.

«Programátor» tiež môže byť zajatcom eggregoru, ale môže byť aj slobodným od toho eggregoru, voči ktorému je «programátorom».

Jedným zo základov toho javu, ktorý bol vyššie nazvaný ako «eggregoriálne postavenie», tvorí vzájomný pomer osobnej vôle a eggregoriálnej algoritmiky. Variantov pre tento typ vzájomného pomeru je niekoľko:

- Vôľa jednotlivca je buď nerozvitá, alebo je v procese súčinnosti s určitým eggregorom z nejakých dôvodov potlačená, alebo je od procesu súčinnosti s týmto eggregorom odpojená. V tomto prípade je jedinec zombi-interpretom eggregoriálnej algoritmiky, a informačno-algoritmická hranica medzi osobou a eggregorom chýba: «osoba» je len jednou z tvárí eggregoru.
- Vôľa jednotlivca je pokračovaním eggregoriálnej algoritmiky, adaptujúc ju na špecifickú situáciu. V tomto prípade sa jednotlivec «vezie» na eggregoriálnej algoritmike, a informačno-algoritmické rozhraničenie osoby a eggregoru je funkčne analogické administratívnej hranici v rozmedzí jedného a toho istého štátu.
- Vôľa jednotlivca je v konflikte s eggregoriálnou algoritmikou, avšak on nie je schopný sa z nej vymaniť. Je to jeden z prípadov, keď situácia môže byť charakterizovaná slovami «nedarí sa»: egregor nechce «viesť»¹ jednotlivca (**na svojej algoritmike, no ani ho nepustí od seba, a to plodí situácie plné nezdarov...**). Informačno-algoritmické rozhraničenie osoby a eggregoru má v tomto variante neurčitý charakter a podobá sa boju dvoch štátov o presun hraničnej línie vo formách, počnúc od osadenia svojich pohraničných stĺpov na «spornom území» a končiac otvorenou vojnou.
- Eggregoriálna algoritmika je pokračovaním vôle jednotlivca, t.j. egregor je nástrojom uskutočňovania jeho vôle. Je to možné pri postavení «eggregoriálneho lídra», ako aj pri postavení «programátora», hoci, ako už bolo poznamenané vyššie, každé postavenie má svoje špecifikum. Pri postavení «eggregoriálneho lídra» nie je informačno-algoritmické rozhraničenie osoby a eggregoru určené, t.j. neexistuje, no neexistuje ani konflikt ohľadom rozhraničenia; pri postavení

¹ Navyše v RJ sa slová „darí sa/nedarí sa“ vyjadrujú doslova slovami „vezie/nevezie“ (везёт/невезёт). – pozn. prekl.

«programátora» môže byť informačno-algortimické rozhraničenie určené, ale aj neurčené, no rovnako môže existovať aj algortimický konflikt ohľadom určitosti rozhraničenia a iným veciam.

Čo sa týka energetickej výmeny medzi osobou a egregorom, tak tá sa kvalitatívne odlišuje od procesov pripojenia spotrebičov k zdroju jednosmerného alebo striedavého prúdu tým, že energetické toky sú pri energetickej výmene medzi osobou a egregorom namodulované¹ informáciou a algortimikou zaisťujúcou vzájomné väzby osoby a egregoru. Inými slovami, toky energetickej výmeny medzi osobou a egregorom sa značne líšia od štandardov dodávky a spotreby jednosmerného a striedavého prúdu v technike, od energetického «bieleho šumu», nakoľko sú «naformátované» systémami kódovania informácie a algortimikou jej odosielania a spracovania, ktoré sú vlastné pre jednotlivca i egregor.

V dôsledku «formátovania» energetických tokov v rámci energetickej výmeny medzi osobami a egregormi:

- energia získavaná jednotlivcom z (preňho) cudzieho egregoru je čosi ako «baterka/nabíjačka z nesprávneho zariadenia»;
- to isté platí aj pre «vlievanie» do egregoru energie kýmkoľvek z (jemu) cudzích jednotlivcov.

Automatická-samovoľná realizácia jedného i druhého v živote je málo pravdepodobná, práve v dôsledku «formátovania» energetických tokov, ktoré plodí vzájomnú nekompatibilitu odlišne «naformátovaných» energetických tokov.

Avšak, jedno aj druhé možno zrealizovať cielene, ak sa podarí prekonať prvotnú nekompatibilitu «formátov» energetickej výmeny. V prípade takéhoto cieľeného prekonania počiatkovej nekompatibility «formátov» energetickej výmeny je takýto vplyv cudzej energie schopný prijímač poškodiť alebo ho zmeniť: to sa týka každého prijímača, či už je prijímačom egregor alebo jednotlivec.

Samotné uvedomenie si jedincom spojenia s nejakým konkrétnym egregorom predstavuje najmä uvedomenie si svojráznosti informačného a algortimického obsahu tohto egregoru, a taktiež mravných štandardov charakteristických pre egregor.

V danom prípade je v živote reálne poradie (*oproti vyššie spomenutému — od mravnosti k informácii*) opačné, nakoľko v živote možno nepriamo z informácie a algortimiky v ich prejavoch rozpoznať mravné štandardy vlastné egregoru. Priame rozpoznanie mravných štandardov, charakteristických pre egregor, o to viac, ak sa tie neprejavujú vo funkčnej algortimike² — si u väčšiny ľudí vyžaduje emočné rozpoloženie, ktoré sa výrazne líši od ich bežnej nálady.

Okrem toho, treba chápať, že hoci egregory môžu existovať v nadväznosti mnohých ľudských pokolení³, a svojimi informačno-algortimickými a energetickými zdrojmi môžu mnohonásobne prevyšovať hociktorého jedinca, napriek tomu sú egregory (minimálne, tie kultúrne podmienené) plodmi samotných ľudí: egregory (bez ohľadu na charakter ich vzniku) nedisponujú vlastnou vôľou, v dôsledku čoho sú všetky pokusy komunikovať s *egregormi všeobecne* ako s nejakou «nadosobou», *majúcou svoju mravnosť, etiku, uvedomelosť, vôľu, len nestelesnenou v hmotnom tele*, analogické pokusom rozprávať sa s magnetofónom ako s nejakou osobou.

¹ V danom prípade sa pod moduláciou rozumie podmienenosť parametrov vysofrekvenčného kmitavého procesu (amplitúdy, frekvencie atď.) amplitúdovo-frekvenčnými charakteristikami nízkofrekvenčného kmitavého procesu. Príkladom amplitúdovej modulácie je zvukové rádiovysielanie (AM) (*Väčšinou už len v rozsahu dlhých vln*), ktoré je založené na tom, že zmena amplitúdy rádiového signálu na nosnej frekvencii (frekvencie vysielania) kopíruje zmeny frekvencie a intenzity prenášaného zvuku. V sovietskych časoch sa realizácia tohto princípu v rádiotechnike učila na kurze fyziky v šiestej triede.

² Ak sa takéto «spiace» mravné štandardy začnú prejavovať v aktívnej algortimike (t.j. začnú sa prejavovať v správaní), tak situáciu možno popísať príslovím «je ako vymenený».

³ V tomto prípade jednotlivci svojim postavením v egregore fungujú podobne ako bunky v organizme: organizmus existuje, pričom počas doby jeho existencie bunky vznikajú a zanikajú, vymieňajúc sa navzájom.

Pripomenieme ešte raz, že nositelia každého typu režimu psychiky plodia svoje egregory. V Ruskom jazyku sa egregor nositeľov Ľudského typu režimu psychiky oddávna nazýva «súbornosť» (o jeho osobitostiach vid' prácu VP ZSSR z r. 2003 «Od korporatívnosti pod rúškom ideí k súbornosti v Bohodržave»).

Množina egregorov ľudstva tvorí ľudský segment «noosféry» — sféry rozumu planéty.

2. Rodina v systéme životných hodnôt 16-17-ročných tínedžerov, žijúcich vo veľkomeste¹

N.A. Cvetkova, kandidátka psychologických vied, riaditeľka psychologického konzultatívneho centra «Rodina».

L.I. Antonova, aspirantka Moskovského psychologicko-sociálneho inštitútu.

I. Zadanie výskumnej úlohy.

V dnešnej dobe inštitút rodiny v RF prežíva obdobie intenzívnych zmien a je charakteristický prudkým znížením počtu dlhodobých manželských zväzkov a počtu detí, vychovávaných v stabilných úplných rodinách. Aby bolo možné prekonať túto tendenciu v budúcnosti, zastaviť nárast rozvodovosti a výchovu detí mimo manželstva, je potrebné pochopiť, čo si ruská mládež myslí o rodine, aký je postoj mladých ľudí k manželstvu, spoločnému životu a deťom.

V tejto súvislosti cieľom nami realizovaného empirického bádania bolo hľadanie odpovedí na nasledovné otázky:

- či je rodina vedomým želaným cieľom mladých ľudí, stojacich na prahu samostatného života;
- čo preferujú starší žiaci pokiaľ ide o mechanizmy založenia a fungovania ich budúcich rodín;
- či má v predstavách mládeže väčšiu prioritu patriarchálny alebo rovnostársky model rodiny.

II. Empirická báza výskumu.

Výskumu sa zúčastnili žiaci 11-tych tried moskovských stredných všeobecno-vzdelávacích škôl. Celkový počet zúčastnených vo výskume bolo — 283 ľudí, z nich 129 mladíkov (čo tvorí 45,6 %) a 154 dievčín (čo tvorí 54,4 %).

V úplných rodinách žije 73,3 % respondentov, z nich 67,6 % žije v rodinách svojich biologických rodičov, 5,7 % — v rodinách s otčimom (macochou). 72,6 % respondentov žije v nukleárných rodinách, oddelene od staršieho pokolenia babičiek a dedkov.

Národné zloženie žiakov, ktorí sa zúčastnili empirického bádania, je charakterizované nasledovne: 90,0 % (87,5 % mladíkov a 91,9 % dievčín) tvoria Rusi, 4,8 % — predstavitelia kaukazských národností, 4,5 % — Tatári, a 0,7 % — židia. 88,5 % respondentov žije v mononárodných rodinách.

Svoju náboženskú príslušnosť účastníci empirického výskumu určili nasledovne: pravoslávni kresťania — 77,8 % (69,4 % mladíkov a 84,6 % dievčín), ateisti (neveriaci) — 18,5 % (28,1 % mladíkov a 10,7 % dievčín), moslimovia — 3,3 % (1,7 % mladíkov a 4,7 % dievčín), katolíci — 1 človek, alebo 0,4 % z celkového počtu respondentov.

Sociálne zloženie respondentov (určovalo sa podľa postavenia otca): 41,6 % z robotníckych rodín; 26,1 % z rodín (ostatných) zamestnancov; 16,3 % z rodín podnikateľov; 10,5 % z rodín predstaviteľov inteligencie; 2,3 % z rodín dôchodcov.

III. Metódy výskumu.

Požiadavky na výber metód empirického výskumu sa zakladali na náročnosti a nejednoznačnosti skúmaného problému. Naš výber sa opieral o analýzu literatúry týkajúcej sa problematiky skúmania rodinných pomerov v súčasnej spoločnosti a budúcich predstáv mládeže postsovietskej RF [1—4]. Prízvuk bol kladený na použitie kvantitatívnych metód sociálno-psychologických výskumov. Bola vypracovaná sada autorských dotazníkov týkajúcich sa rôznych aspektov tém empirického výskumu. Špeciálna pozornosť bola udelená aj kvalitatívnym metódam výskumu, nakoľko úlohy nášho výskumu predpokladajú získanie maximálne detailných údajov o budúcej rodine v predstavách súčasnej mládeže, ktoré by odhaľovali jak vedomú, tak aj skrytú, nevedomú zložku predstáv o nej.

Spracovanie údajov, získaných kvantitatívnymi metódami, bolo realizované pomocou štandardizovaného programu «SPSS 11.0». Bola vykonaná korelačná analýza.

IV. Výsledky empirického výskumu a ich posúdenie.

1. Pozícia žiakov starších tried v otázke dôležitosti rodinného života.

¹ Publikované v časopise «Pedagogické vedy», № 1, r. 2006. Uvedené z publikácie na internetovej stránke: <http://www.semdoct.ru/science/5f0b311d/>.

V prvom rade, sme zisťovali **príanie respondentov mať vlastnú rodinu**. 89,0% účastníkov ankety vyjadrili vedomé želanie založiť si v budúcnosti rodinu, pričom toto želanie bolo prítomné v rovnakej miere aj u mláďencov (89,8% z celkového počtu), aj u dievčienec (88,3%). Len 7,4% respondentov (7,8% mláďencov, 7,1% dievčienec) sa zatiaľ nezamýšľalo nad vytvorením svojej budúcej rodiny, a 3,5% respondentov nepovažuje založenie vlastnej rodiny v danej etape svojho života za želaný cieľ. Takže dôležitosť rodinného života tvorí významné miesto v rebríčku životných hodnôt starších žiakov. Pomerne neočakávaným vyzerá ten fakt, že dievčence prejavujú záujem o plánovanie svojej budúcej rodiny nie viac než mláďenci.

Výsledky kvantitatívnej analýzy sú potvrdzované údajmi kvalitatívnej analýzy, získanými počas nami organizovaných skupinových diskusií. Posúdenie otázky ohľadne toho, čo účastníci diskusie považujú za nevyhnutné mať vo svojom živote ukázalo, že *ťinedžeri stavajú rodinu, ktorá «bude poskytovať lásku, ochranu a starostlivosť» na jedno z prvých miest spomedzi hodnôt, ktoré sú im známe*. Taktiež vysokú úroveň dôležitosti majú aj zaujímavá práca, priatelia a materiálno-finančné blaho.

Absolútna väčšina žiakov, majúca vo svojich životných plánoch vytvorenie rodiny (viac ako 95% u oboch pohlaví), chcú mať stabilné manželstvo, mysliac pod «stabilným» manželstvom «na celý život» a veria v možnosť vytvorenia stabilného manželstva.

Všetci respondenti, ktorí vyjadrili neochotu mať rodinu, neveria v možnosť založenia stabilného manželstva, a tí, ktorí zatiaľ nedokážu s určitosťou odpovedať na otázku ohľadom želaní/neželaní mať v budúcnosti svoju rodinu, pochybujú o možnosti vytvorenia stabilného manželstva. Takýmto spôsobom môžeme predpokladať, že práve nedôvera v možnosť vytvorenia stabilného manželstva je jednou z príčin neochoty žiakov zakladať si v budúcnosti rodinu.

Korelačná analýza preukázala, že do skupiny žiakov, prejavujúcich neochotu zakladať si v budúcnosti svoju rodinu alebo nerozhodnosť vo vzťahu k budúcemu rodinnému životu, a teda neveriacich alebo pochybujúcich o možnosti vytvorenia stabilnej rodiny, spadajú žiaci žijúci v rodinách, v ktorých manželstvo rodičov trvalo menej ako 5 rokov (73 % respondentov) a od 5 do 15 rokov (11 % respondentov), manželstvo babičiek a dedkov z matkinej strany trvalo menej ako 15 rokov (50 % z celkového počtu respondentov tejto skupiny), manželstvo babičiek a dedkov z otcovej strany trvalo menej ako 15 rokov (63 % z tých, čo odpovedali na otázku o dĺžke manželstva prarodičov). Z tohto vyplýva, že nestabilita manželstva rodičov podstatným spôsobom vplýva na predstavy žiakov o rodine a manželstve, plodí pochybnosti o dôležitosti rodinného života.

No omnoho vážnejším je, podľa nášho názoru, nami zistený fakt, že 7,8 % respondentov nepozná dĺžku manželstva svojich rodičov, 29,7 % respondentov nepozná dĺžku manželstva babičky a dedka z matkinej strany a 37,4 % respondentov nepozná dĺžku manželstva babičky a dedka z otcovej strany.

Takto **bola odhalená nízka informovanosť žiakov o dejinách života svojej rodiny**, napríklad, o tom, ako sa vyvíjali rodiny prarodičov.

Potvrdením toho, že žiaci zle poznajú aj dejiny, aj súčasné životné podmienky vlastnej rodiny, sú tiež odpovede na otázku: «*Sú vo vašej rodine takí jej členovia, ktorých náboženská príslušnosť sa líši od tej vašej?*». 15% žiakov odpovedalo, že nevedia.

Je potrebné vstupovať do manželstva, kvôli založeniu rodiny? «Samozrejme, áno» si myslí len 33,1 % ťinedžerov (34,4 % mláďencov a 32,2 % dievčien). A 38,5 % starších žiakov (32,8 % mláďencov a 43,1 % dievčien) si myslí, že vstupovať do manželstva treba len vtedy, keď u páru vyvstane otázka ohľadom rodenia detí. Potrebu manželstva odmieta 19,8 % respondentov (23,2 % mláďencov a 17,0 % dievčien), a 8,6 % (9,6 % mláďencov a 7,8 % dievčien) si zatiaľ nevie dať odpoveď na túto otázku.

Takýmto spôsobom možno pozorovať **vysokú odhodlanosť mladíkov aj dievčien v štádiu «mladá rodina» (celkového životného cyklu rodiny) zakladať si rodinu bez registrácie svojich rodinných vzťahov**. K tomu dodáme, že rodičia väčšiny respondentov (85,7%) sú (boli) oficiálne zosobášení.

2. Predstavy ťinedžerov o aktuálnych sférach rodinného života.

Nami odhalená štruktúra predstáv starších žiakov o podmienkach zabezpečujúcich rodinné šťastie odráža ten fakt, že kým relatívne donedávna nad rodinou panovali nie vzťahy, ale ekonomické modely, tak v dnešnej dobe mladí ľudia chápu rodinu najmä ako zväzok ľúbaciach sa ľudí, vytváraný na uspokojenie potrieb človeka byť rešpektovaný, chápaný, prijatý aj so svojimi osobitosťami. Hodnotové jadro rodinného šťastia (päť najdôležitejších vecí v rebríčku hodnôt) tvoria: **láska** (87,3%

respondentov, ktorí zaradili danú hodnotu na jedno z prvých troch miest); *vzájomné porozumenie* (44,5 %); *úcta k osobitostiam každého člena rodiny* (30,1%); *podobnosť charakterov* (26,1%) a *materiálne blaho* (21,9%). Tieto údaje hovoria o tom, že taká sféra rodinného života, ako «*manželská komunikácia*» má v predstavách žiakov prvoradý význam, oveľa dôležitejší ako «*finančné otázky*» a «*sex*». Ohľadom *sexuálnej sféry* rodinného života možno pozorovať podstatný rozdiel medzi predstavami mládencov a dievčienec. U mládencov je päťica najdôležitejších hodnôt definovaná aj respondentmi, ktorí danú hodnotu postavili na prvé miesto, aj respondentmi, ktorí ju postavili na jedno z prvých miest, vrátane sexuálnej kompatibility (teda druhé aj tretie miesta), zatiaľ čo dievčence túto sféru rodinného života nepovažujú za dôležitú pre rodinné šťastie (ôsme až dvanáste miesto v rebríčku).

Pozornosť na seba púta ten fakt, že v hierarchii hodnôt, určujúcich rodinné šťastie, taká sféra ako «*rodičovstvo*», *zastáva pomerne nízke miesto* — ôsme až jedenáste, spoločne s takými hodnotami, ako dobré bytové podmienky a vzájomná zodpovednosť. Pričom to možno pozorovať aj u mladíkov, aj u dievčat.

Takýmto spôsobom, treba podotknúť, že v predstavách súčasných moskovských žiakov dôležitosť takej tradične chápanej hodnoty ako *základná funkcia rodiny, ako rodičovstvo, nie je prioritnou*.

Tento záver je potvrdzovaný aj výsledkami analýzy predstáv žiakov o hierarchii príčin rodinných problémov. Aj mladíci, aj dievčiny zaradili *absenciu detí do štvorice najmenej významných príčin rodinných problémov*.

Analýza získaných údajov umožňuje potvrdiť skôr urobený záver o tom, že pre mladých ľudí je *sféra manželskej komunikácie (vernosť a oddanosť, vzájomné pochopenie, vzájomná tolerancia) prvoradou*.

Pozornosť na seba púta aj paradoxný rozdiel v postoji mladíkov a dievčín k takej príčine rodinných problémov, ako je alkoholizmus. Podľa výsledkov monitoringového výskumu «Moskovská rodina-2001», podstatný počet rozvodov, ktorých iniciátorkami boli ženy, bolo podmienených neochotou žien zmieriť sa s alkoholizmom ich mužov. Preto je prirodzené predpokladať, že väčšiu ustarostenosť by alkoholizmus ako hrozba mal vyvolávať u dievčat. V praxi sme ale získali iný obraz: problém alkoholizmu v kontexte rodinného života viacej znepokojuje mládencov.

Mládencov viac, než je tomu u dievčat, znepokojuje tiež nezhoda charakterov medzi manželmi, sexuálna disharmónia medzi nimi, absencia detí, neschopnosť viesť domáce hospodárstvo, rozdielnosť pohľadov na rodinné tradície a príslušnosť manželov k rôznym náboženským konfesiam.

Dievčatá viac, než mladíci, vidia ako zdroj rodinných problémov manželskú neveru, absencia vzájomného porozumenia medzi členmi rodiny, nepripravenosť na rodinný život, vzájomnú netolerantnosť manželov, neschopnosť rozdeliť si povinnosti v rodine a absencia vlastného bývania u mladých rodín.

3. Predstavy starších žiakov o zákonoch fungovania rodiny.

Zistili sme, že *predstavy starších žiakov o rodine* sú spojené s nasledovnými sférami rodinného života: *rozdelenie manželských rolí, materiálno-finančné zabezpečenie, voľný čas, rodičovstvo, autonómia a vzťahy so starším pokolením (rodičmi, babkami, dedkami), manželská komunikácia, sex, sociálne postavenie rodiny*.

Rozdelenie manželských rolí. Na otázku: «Akú rolu by ste chceli sebe vyhradiť vo svojej budúcej rodine?» 77,6 % (62 % mladíkov, 90,8 % dievčín) odpovedalo, že v ich budúcej rodine bude hlavný riadiaci princíp tvoriť rovnoprávnosť.

20,8 % žiakov (teda, 37,2 % mladíkov a 7,2 % dievčín) si vyhradzuje rolu toho, kto rozhoduje. Len 1,4 % žiakov (0,8 % mladíkov a 2,0 % dievčín) je odhodlaných plniť rozhodnutia svojho manžela/ky (alebo iných členov rodiny). Tu poukážeme na prítomnosť silného rozdielu v názoroch mladíkov a dievčín na túto stránku rodinného života: *mládenci sú oveľa menej pripravení na rovnoprávnosť v delení rolí a vyjadrujú snahu byť lídrom, rozhodovať*.

Väčšina žiakov 87,2 % (79,8 % mladíkov a 93,4 % dievčín) si myslí, že rovnoprávnosť by sa mala vzťahovať na taký dôležitý aspekt rodinného života, ako je zodpovednosť za stabilitu rodiny. Len 9,5 % a 2,5 % žiakov si myslí, že za stabilitu rodiny je plne zodpovedný muž, a v druhom prípade, že je plne zodpovedná žena.

Materiálno-finančné zabezpečenie rodiny. Princíp rovnoprávnosti nie všetci žiaci vzťahujú na takú oblasť rodinnej spolupráce, ako je materiálne zabezpečenie rodiny: 56,9 % respondentov (70,3 % mládencov, 46,1 % dievčín) si myslí, že zodpovedným za materiálne zabezpečenie rodiny má byť muž. 1,4 % si myslí, že zodpovednosť za materiálne zabezpečenie by mala niesť žena. 41 % (26,6 % mládencov, 53,2 % dievčín) opýtaných si myslí, že obaja manželia by mali prispieť svojim dielom do tejto sféry rodinného života.

Pritom len 7,4 % opýtaných si myslí, že žena by mala pracovať narovnať s mužom. 30,7 % (45,7 % mladíkov a 18,2 % dievčín) si myslí, že ak muž dobre zarába, tak žene sa viac oplatí zostať doma, vychovávať deti a starať sa o muža. 19,4 % (19,4 % mladíkov a 19,5 % dievčín) sa domnieva, že žena by mala pracovať, ak to neodporuje záujmom rodiny. 7,4 % (10,9 % mladíkov a 4,5 % dievčín) si myslí, že žena by mala pracovať, len ak je prostriedkov, ktoré zarába muž, málo pre normálne fungovanie rodiny.

A, nakoniec, snahu ženy urobiť profesionálnu kariéru podporuje 27,9 % žiakov (10,1 % mladíkov, 42,9 % dievčín).

Takto v sfére materiálno-finančného zabezpečenia životoschopnosti rodiny *názory mladíkov do značnej miery zostávajú názormi typickými pre patriarchálny typ, v ktorom muž bol «pánom-živiteľom»*. Dievčiny sú viac naklonené k rovnostárskym vzťahom a sú pripravené prispieť svojim dielom do rodinných financií, pracujúc, ak to neodporuje záujmom rodiny alebo ak zárobok muža nestačí.

Ohľadom delenia financií v rodine medzi mladíkmi a dievčinami možno pozorovať oveľa väčšiu zhodu: 76,0 % žiakov (79,8 % mladíkov a 72,7 % dievčín) si myslí, že peniaze v rodine by si mali deliť obaja manželia, nezávisle od množstva zarábaných peňazí každým z nich. Tu, podľa nášho názoru, je nepochybne vidieť vplyv sovietskeho rozvoja spoločnosti a rodiny: pri absencii súkromného podnikania bol jediným zdrojom finančných príjmov pracovný zárobok, veľkosť ktorého, spravidla, bola tak nevelká, že celý bol spotrebovaný na «taktické» ciele: poplatok za bývanie, stravu, oblečenie. Položka «strategické rozmerné výdaje» prakticky chýbala, a muž v sovietskej rodine odovzdal «nezáživnú» činnosť hospodárenia s prostriedkami do ženských rúk.

19,4 % žiakov (15,5 % mladíkov a 22,7 % dievčín) si myslí, že v rodine môže každý časť zarobených peňazí utrátiť samostatne a odovzdať rodine peniaze, ktoré zvýšili z individuálnych útrat. 4,6 % (4,7 % mladíkov a 4,5 % dievčín) si myslí, že každý z manželov môže narábať so svojim zárobkom alebo peniazmi ako sám uzná.

Organizácia všedného života. Tendencia k rovnoprávnosti sa odráža aj v predstavách žiakov o organizácii vedenia domácnosti: len 9,9 % (18,0 % mladíkov a 3,2 % dievčín) si myslí, že domáce práce sú čisto ženskou povinnosťou a 2,1 % (3,1 % mladíkov a 1,3 % dievčín), že je to povinnosťou muža. 47,7 % žiakov (47,7 % mladíkov, 48,1 % dievčín) si myslí, že vedenie domácnosti je najmä ženská povinnosť, ale muž by mal žene v tom pomáhať. 27,2 % (24,2 % mladíkov, 29,9 % dievčín) opýtaných si myslí, že domáce práce by sa mali deliť medzi mužom a ženou v závislosti od ich pracovnej vyťaženia, a 12,5 % (7,0 % mladíkov, 17,5 % dievčín) — že, domáce práce by sa mali deliť rovným dielom, ak obaja manželia pracujú.

Tu dodáme, že mladíci sú v oveľa väčšej miere pripravení «pomáhať» viesť domácnosť, než «deliť tieto povinnosti rovným dielom».

Rodičovstvo. Tendencia vytvoriť rodinu s demokratickým systémom riadenia a fungovania sa ešte výraznejšie odráža v predstavách žiakov o miere účasti manželov na opatere detí a ich výchove. 62,5 % opýtaných (54,7 % mladíkov a 66,9 % dievčín) si myslí, že opatera detí a ich výchova je v rovnakej miere povinnosťou matky, ako aj otca; 25,4 % (24,8 % mladíkov, 26,0 % dievčín) — že je to spoločná povinnosť všetkých členov rodiny (vrátane staršieho pokolenia babičiek a dedkov). A len 9,2 % (14,7 % mladíkov, 4,5 % dievčín) opýtaných si myslí, že je to najmä materská, a 1,4 % (2,3 % mladíkov, 0,6 % dievčín), že je to najmä otcovská povinnosť.

Voľný čas. 83 % žiakov (75,8 % mladíkov, 89,6 % dievčín) si myslí, že plánovať rodinný oddych (určovať miesto, cenu, charakter trávenia voľna) by mali obaja manželia. 10,6 % (14,8 % mladíkov, 7,1 % dievčín) si myslí, že by to mal robiť muž, a 5,3 % (7,8 % mladíkov, 3,2 % dievčín) — že žena.

Autonómia a vzťahy so starším pokolením (rodičmi, babkami a dedkami).

Väčšina žiakov považuje samostatnosť — osobnú a tvoriaceho sa alebo manželského páru — za dôležitú hodnotu a vážnu podmienku úspešnej existencie vo všetkých etapách vytvárania

a fungovania budúcej rodiny. Odráža sa to v tom, že len 21,1 % žiakov (14,2 % mladíkov a 26,8 % dievčín) si myslí, že získanie rodičovského dovolenia pre svoje manželstvo (vytvorenie rodiny) je povinné. 61,4 % žiakov (63,0 % mladíkov a 60,1 % dievčín) si myslí, že rodičovský súhlas je žiaduci, ale nie nutný, a 17,3 % považuje takýto súhlas za nepotrebný. Ba čo viac, 47,5 % (54,0 % mladíkov a 42,1 % dievčín) dokonca v prípade kategorického odmietnutia budúceho manžela svojimi rodičmi je pripravená vstúpiť s týmto partnerom do manželstva. 46,8 % žiakov (56,8 % mladíkov a 38,6 % dievčín) je ochotných vstúpiť do manželstva s partnerom, ktorého rodičia kategoricky odmietajú ich samotných.

Samostatnosť sa z pohľadu žiakov zaisťuje prijatím na seba zodpovednosti za materiálno-finančné zabezpečenie ich vlastnej rodiny, zodpovednosti za organizáciu každodenného života a voľna.

Jednako 98,5 % žiakov si myslí, že s rodinami rodičov oboch manželov treba mať srdečný, blízky vzťah. Pričom 42,0 % žiakov si myslí, že práve mladá rodina je zodpovedná za vytvorenie takýchto vzťahov, dokonca aj ak rodičia jedného z manželov kategoricky odmietli druhého manžela v období pred svadbou. Sú ochotní podniknúť reálne kroky, aby takéto vzťahy vznikli.

Len 15 % kladie túto zodpovednosť na rodičov, ktorí odmietajú dané manželstvo. 3,4 % žiakov si myslí, že odmietanie partnera starším pokolením by mal prekonávať ten z mladomanželov, rodičia ktorého vyjadrili nesúhlas s životným partnerom ich dospelého syna (dcéry). Zaujímavé, že nástojiť na tom, aby práve manželský partner podnikal aktívne kroky <vo vzťahu k riešeniu> tohto problému je ochotných 5,2 % dievčín a len 1,1 % mladíkov.

39,9 % žiakov (37,2 % mladíkov, 42,5 % dievčín) si myslí, že vo svojom rodinnom živote je potrebné prihliadať na názory staršieho pokolenia (rodičov alebo starých rodičov). 29,0 % (30,2 % mladíkov, 28,1 % dievčín) nevie, či to treba robiť. 30,4 % (31,8 % mladíkov, 29,4 % dievčín) si myslí, že prihliadať na názory staršieho pokolenia nie je **treba**.

Sociálne postavenie rodiny. Kvalitatívna analýza práce diskusných skupín ukázala, že tínedžeri venujú špeciálnu pozornosť takej sfére rodinného života, ako je sociálne postavenie svojej budúcej rodiny, rátajúc s tým, že sociálne postavenie je určované mierou vzdelanosti manželov a úrovňou ich materiálnej zabezpečenia. Preto približne polovica (48 %) z nich si myslí, že je pre nich žiaduce, aby úroveň vzdelania manželského partnera bola rovnaká alebo vyššia (nie však nižšia), než ich vlastná. Druhá polovica respondentov, t.j. 49,1 % (60,5 % mladíkov a 39,7 % dievčín), pri vyjadrení svojho postoja k založeniu rodiny s človekom s inou úrovňou vzdelania odpovedala, že úroveň vzdelania manžela/ky pre nich nemá význam.

23,1 % (19,8 % mladíkov a 25,8 % dievčín) žiakov by uprednostnilo muža (ženu) z rovnakej sociálnej skupiny, ako sú oni sami. A pre 46,9 % respondentov nemá sociálna príslušnosť ani rodiny svojich rodičov, ani rodiny rodičov ich partnera žiadny význam. Len 5,1 % žiakov (6,3 % mladíkov a 4,0 % dievčín) sa stavia odmietavo k manželstvu s človekom z rodiny patriacej do inej sociálnej skupiny, v porovnaní s rodinou ich rodičov.

Vyvodzujúc závery, môžeme konštatovať, že u 16-17 ročných tínedžerov žijúcich vo veľkomeste RF, *prevládajú* nie patriarchálne ani náboženské predstavy o rodinných vzťahoch, ale *prozápadné predstavy a príslušné modely rodinného života*. Na zmenu zvyčajným, štandardným formám usporiadania a fungovania rodiny prichádza veľká rozmanitosť vzorov usporiadania rodinného života.

Mládež si v rodinnom živote cení, predovšetkým, možnosť žiť v láske, vzájomnom porozumení, úcte k svojim osobitostiam, záujmom a prániam.

Sociálne zmeny, prebiehajúce v spoločnosti, sa odrážajú aj na zmene rodinných rolí. Dievčiny sa nechcú uzatvárať v rámci domácnosti, usilujú sa o nezávislosť, o zarábanie peňazí a vybudovanie profesionálnej kariéry. Mladíci sú ochotní prijať na seba aktívnu pozíciu ženy v rodine, sú ochotní podeliť si starosť ohľadom organizácie všedného rodinného života a voľna. Spoločne s tým je badateľná nevelká dôležitosť takej sféry rodinného života, ako je rodičovstvo.

ZOZNAM LITERATÚRY

1. S.I.Golod. Osobný život: láska, vzťahy pohlaví.— M., Veda, r. 1991, 223 str.
2. S.I.Golod. Budúca rodina: aká je?— M., Veda, r. 1990, 56 str.
3. B.V.Jelizarov. Perspektívy výskumu rodiny.— M., Myšlienka, r. 1987, 120 str.
4. Životaschopnosť rodiny: tendencie a problémy. / Pod redakciou I.A.Amsovej — M., Myšlienka, r. 1990, 340 str.